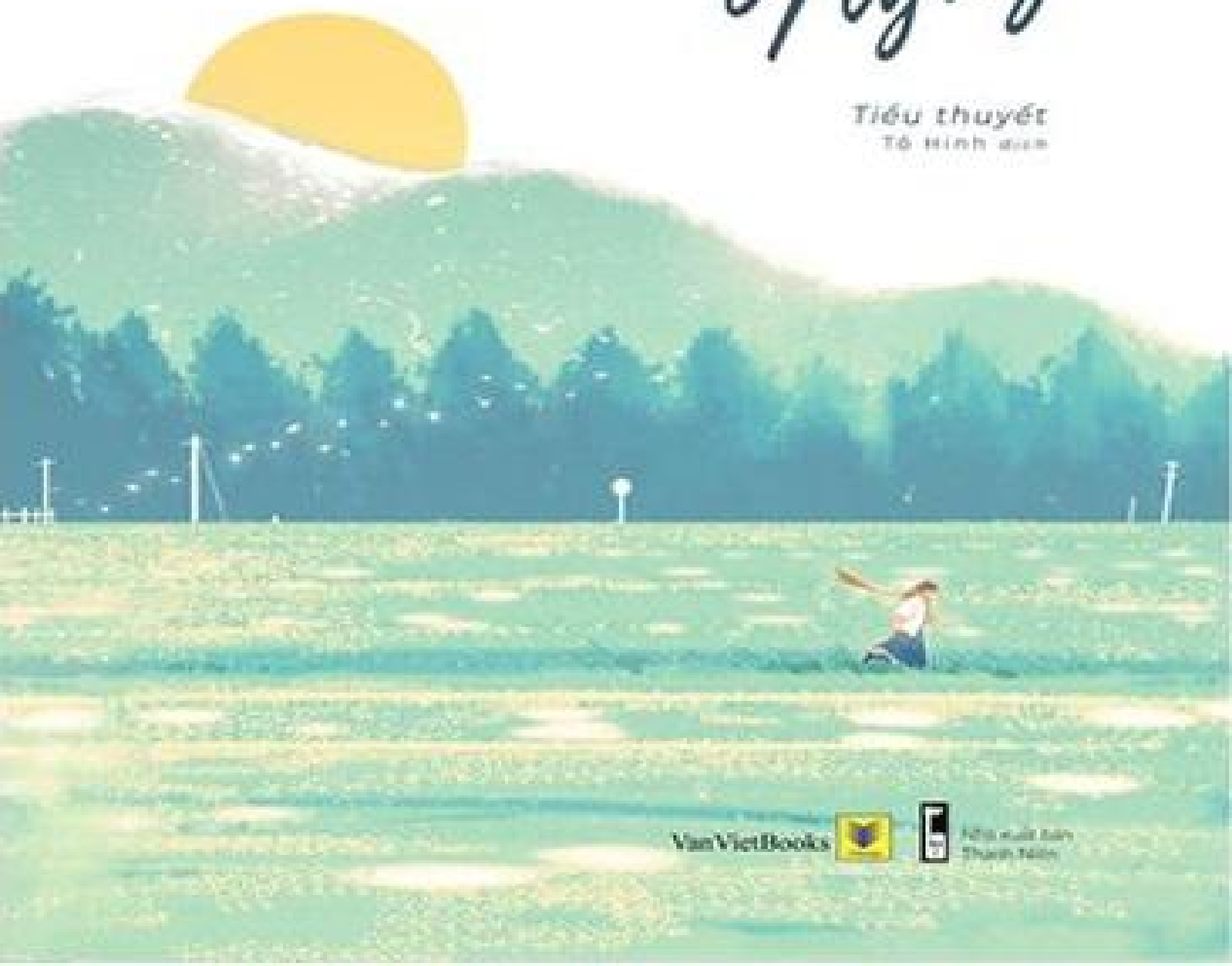

QUẦN ƯỚC

Mười Chín Ngày

Tiểu thuyết
Tô Minh Tuấn

VanVietBooks

Hội xuất bản
Thanh Niên

Mục lục

- Chương 1: Gặp Lại
Chương 2: "...Loại Mơ Mộng Này Có Mơ Mấy Cái Mơng Ông Đây Cũng Không Làm Đầu."
Chương 3: "...Eq Cũng Mười Phần Đáng Thương"
Chương 4: "Tình Cũ Trở Lại..."
Chương 5: "Cô Đề Ý Thứ Biện Thái Gì Thế?"
Chương 6: "Lớn Như Vậy, Cô Ấy Đi Còn Không Biết Nhìn Đường?"
Chương 7: "Trường Đại Văn, Ông Ta Đập Chết Một Giáo Viên Ở Trường Ấy "
Chương 8: "...Vừa Quay Đầu, Đồ Lót Ấm Ướt Đụng Vào Mặt."
Chương 9: "Cô Muốn Ngủ Với Ông Đây..."
Chương 10: "Cậu Còn Có Mấy Cái Mười Năm Để Chờ?"
Chương 11: "Thằng Nhóc Kia Vẫn Đặc Biệt Thích Em."
Chương 12: "Cửa Này Vừa Mở, Về Sau Không Đóng Được Nửa, Hiểu Không?"
Chương 13: "Không Buông Ra, Em Làm Sao Ôm Anh Được?"
Chương 14: "Xong, Tình Dịch Gặp Nhau, Hết Sức Đò Mắt."
Chương 15: "Cô Cách Xa Anh Ấy Một Chút."
Chương 16: "Vậy Chị Lấy Danh Nghĩa Gì Tìm Em Ấy?"
Chương 17: "Chị Để Em Gọi Là Mợ Cũng Được."
Chương 18: ... Anh Vừa Có Chuyện, Cô Tóm Lại Đầu Có Mặt
Chương 19: "Cổng Em Nhé?"
Chương 20: "Ông Đây Không Muốn Ngừng."
Chương 21: "Anh Đến Bây Giờ Đầu Cảm Thấy Như Đang Nằm Mơ."
Chương 22: "Em Vừa Mới Nói Cái Gì?"
Chương 23: "Con Mẹ Nó Em Giả Cầm Giả Điếc?"
Chương 24: "Cưới Anh Sao?"
Chương 25: Anh Một Cơ Hội Nhỏ Nhoi Cũng Không Cho Người Khác
Chương 26: "Bé Ơi!"
Chương 27: Nghe Con Mới Đề, Gan Dạ Vô Cùng
Chương 28: Vạn Nhất Cô Ấy Gặp Chuyện Không Tìm Thấy Tôi, Sẽ Rất Phiền Toái?"
Chương 29: "Con Mẹ Nó Cô Nhàn Ra Cái Rắm Rồi À?"
Chương 30: "Lư Tổng Có Cô Con Gái, Rất Ngây Thơ."
Chương 31: "Được, Em Sai Rồi."
Chương 32: "Xây Ra Chuyện Rồi!"
Chương 33: "...Tôi Muốn Nhìn Thấy Cô Ấy An Toàn."
Chương 34: "... Khả Năng Không Phải Là Hứa Duy."
Chương 35: "Chung Hằng, Đau."
Chương 36: "Người Một Nhà Này, Thật Sự Không Biết Nên Nói Gì."
Chương 37: "...Con Mẹ Nó Chứ Cái Gì Cũng Không Biết."
Chương 38: "Chung Hằng... Anh Ấy Cũng Biết?"
Chương 39: "...Dù Sao Em Cũng Không Đau Lòng, Đau Tới Chết Chính Là Ông Đây."
Chương 40: "Muốn Ngủ Với Anh?"

Chương 41: "Thử Tư Thế Này Nhé." [H+]
Chương 42: Tháng Ngày Bình Yên
Chương 43: "Chính Là Anh Khó Chịu."
Chương 44: Cục Dân Chính
Chương 45: Kết Thúc. << Hoàn Chính Văn>>
Chương 46: Ngoại Truyện 1: Gặp Gỡ
Chương 47: Ngoại Truyện 2
Chương 48: Ngoại Truyện 3
Chương 49: Ngoại Truyện 4
Chương 50: Ngoại Truyện 5
Chương 51: Ngoại Truyện 6
Chương 52: Ngoại Truyện 7
Chương 53: Ngoại Truyện 8
Chương 54: Ngoại Truyện 9
Chương 55: Ngoại Truyện 10
Chương 56: Ngoại Truyện 11
Chương 57: Ngoại Truyện 12
Chương 58: Ngoại Truyện 13
Chương 59: Ngoại Truyện 14
Chương 60: Ngoại Truyện 15
Chương 61: Ngoại Truyện 16
Chương 62: Ngoại Truyện 17
Chương 63: Ngoại Truyện 18
Chương 64: Ngoại Truyện 19
Chương 65: Ngoại Truyện 20
Chương 66: Ngoại Truyện 21
Chương 67: Ngoại Truyện 22
Chương 68: Ngoại Truyện 23: "Anh Khó Chịu Em Cũng Mặc Kệ Sao?"
Chương 69: Ngoại Truyện 24: "Ông Trời Của Tôi Ơi! Hứa Duy Và Lưu Hoan Đánh Nhau..."
Chương 70: Ngoại Truyện 25: "Em Dám Đổi Ý, Cả Một Đời Anh Sẽ Không Để Ý Đến Em."
Chương 71: Ngoại Truyện 26
Chương 72: Ngoại Truyện 27: "Ngủ Cùng Em, Được Không?"
Chương 73: Ngoại Truyện 28
Chương 74: Ngoại Truyện 29: Tranh Tài 3000M Lấy Lòng Hứa Tiểu Cô Nương
Chương 75: Ngoại Truyện 30

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 1: Gặp Lại

Nhan Hân nói: "Chị Hứa Duy sẽ nhanh trở về, chờ một chút đi."

Thạch Vân cười cười: "Được vậy thì chờ một lát nữa, đợi chút nữa chúng ta..."

"Hứa...? Hứa gì cơ...?". Chung Hằng bỗng dưng mở miệng.

Không khí buồn bực suốt một ngày, sau bữa cơm tối, cơn mưa ập tới.

Các ông các bà đi dạo bộ chạy vào đình nghỉ mát trú mưa, anh bảo vệ trẻ chạy nhanh vào phòng, lau nước mưa trên mặt, ngó ra ngoài, màn mưa bao phủ trời đất, che kín tầm nhìn, giống như nguyên cái túi đen úp trên đỉnh đầu.

"Cái thời tiết quái quỷ này!."

Anh bảo vệ cầm khăn lau mặt xong, thoáng nhìn trong màn mưa có người chạy tới, vóc dáng gầy gầy, chiếc váy màu xanh sẫm ướt sũng, gần như bao bọc lấy cô. Trí nhớ anh ta rất tốt, chưa đợi người chạy tới mái hiên đã nhận ra ngay: "Cô Hứa, mưa lớn như vậy cô không mang ô à?"

"Ừm."

Tiếng mưa lớn át đi tiếng trả lời qua loa đáp lại.

Anh bảo vệ lấy ô trong tủ dự phòng ra định đưa cho cô: "Mưa quá lớn, cái ô này cô dùng trước đi...Ờ, cô Hứa?"

Dưới mái hiên không có người.

Anh bảo vệ rướn người nhìn, trong màn mưa đen kịt, cô gái kia chạy vào toà nhà cửa sổ chín. Chân trời bỗng dưng có một tia sáng sét, ầm ầm. Người bảo vệ bỗng nhiên lui về sau lăm lăm: "Cô Hứa này càng ngày càng kỳ lạ..."

Tính nhảm, từ một tuần trước trở về cô ấy hình như không chạm vào xe, đi ra ngoài thì bắt nhờ xe khác.

Kì lạ thật! Xe cô ấy hỏng à?

Mưa mùa hè tuy hứng lại vô năng, nhanh đến nhanh đi, đúng nửa tiếng là tạnh.

Tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng.

Hứa Duy để trần thân thể đi ra ngoài, tóc ướt sũng tuy hứng tán loạn trên vai. Cô cầm khăn trên bàn, lau khô cổ và ngực, xoay nửa bờ vai, nửa người da thịt trắng nõn hiện lên trong gương. Trong phòng yên tĩnh, đồng hồ thạch anh lẻ loi tro tro chậm chậm chạy, tíc tắc, tiết tấu đều đều đơn điệu mơ hồ có thể thôi miên người khác.

Tiếng chuông đột ngột vang lên, Hứa Duy lấy lại tinh thần, đi tới cầm chiếc điện thoại trên ghế salon.

Cuộc gọi đến là một dãy số, số trong vùng.

Hứa Duy nhận điện thoại.

"Bé yêu!" giọng điệu rõ ràng, trung khí mười phần.

Hứa Duy không phản ứng.

Đầu kia Lữ Gia vẫn nói tiếp: "Mình nói rất to nha phóng viên... À không, đại tác giả Hứa, còn ở quê bầu bạn với mẹ không vậy? Không phải ngày kia lên đường à?"

Hứa Duy bình tĩnh nói: "Đã ở Giang Thành rồi."

"Vậy làm sao không có động tĩnh gì, Wechat cũng không có thông báo, từ lần trước đi công tác trở về xong cậu liền mất hút."

Hứa Duy xoa tay trong khăn, suy nghĩ nói tiếp như thế nào.

Lữ Gia "A, a" hai tiếng nói: "Đúng rồi có phải cậu bán căn nhà ở khu Phổ Vân rồi không? Dương Anh nói tháng trước gặp cậu ở cục quản lý bất động sản, xảy ra chuyện gì vậy, cậu cần tiền gấp à?"

Hứa Duy quả quyết từ bỏ, không nghĩ gì nữa thì hơn.

Lữ Gia nói: "Này, còn nghe không đấy?"

Hứa Duy nói: "Đúng, có chút việc. "

"Chuyện gì?" Lữ Gia xuất thân là phóng viên, tránh không nổi có chút tò mò, sửa không được tính tra rõ ngọn nguồn. "Cậu sẽ không thực sự bán phòng, bán xe đến Ngụ Khê định cư đấy chứ? Giang Thành mặc dù không thể so với thủ đô, nhưng dù sao cũng là thành phố lớn, ở thoải mái, chỗ dưới quê đó có gì hấp dẫn được cậu vậy?"

Hứa Duy nghĩ: "Có thể là phong cảnh đẹp?"

"Thôi đi, tốt xấu gì cậu cũng làm biên tập hai năm, cái lí do đó đói được rồi đấy." Lữ Gia căn bản không tin, sưu tầm dân gian gì đó đi đâu chả có, không cần thiết hàng năm đều phải đi một chuyến, huyện nhỏ kia từng là huyện nghèo có tiếng ở tỉnh, cho dù bây giờ thành khu du lịch sinh thái cũng không đáng để lưu luyến, huống chi mấy năm gần đây khai sáng, cái góc nhỏ ấy hỗn loạn, lên tin tức trên tỉnh mấy lần.

Lữ Gia nói: "Cậu thành thật khai báo, anh nào cướp mất hồn cậu rồi?"

"..." Thật sự không có cách nào để giao lưu.

Hứa Duy xoay người xoa chân: "Có chuyện thì nói, không có thì bãi triều."

"Từ từ nào" Lữ Gia bị ép quay về vấn đề chính: "Tớ định đem Nhan Hân cho cậu gặp một chút, là một cô gái lanh lợi, rất hoạt bát, thích hợp bầu bạn với cậu, nhưng mà ngày mai không có thời gian, tớ cho cậu số điện thoại của cô ấy, để cô ấy trực tiếp tìm cậu."

"Tuỳ cậu quyết định ".Hứa Duy bắt đầu lau tóc.

"Vậy cứ thế đi, giữ liên lạc, cuối tháng nộp bản thảo, cậu đừng có trốn đấy."

Để điện thoại xuống, Lữ Gia cảm thấy có gì đó không thích hợp, nghĩ nghĩ, phát hiện cô hỏi vấn đề gì Hứa Duy không hề trả lời.

Bảy rưỡi, ngoài cửa sổ là những ánh đèn mờ lung.

Hứa Duy đứng trước gương thử quần áo.

Trong tủ, các quần áo hè đều thử qua một lần, cuối cùng chọn một chiếc áo thun, một quần ngắn và một chiếc váy, còn lại đều cất hết.

Ngày 13, tháng 7 trời nắng, buổi chiều nóng đến dọa người.

Hứa Duy và Nhan Hân gặp mặt ở nhà ga. Nhan Hân có mái tóc ngắn, vóc dáng không cao, khuôn mặt như em bé, là Lữ Gia vừa nhận vào thực tập làm thợ quay phim, muốn đi Ngu Khê chụp ảnh.

Cô ấy nhận ra Hứa Duy trước, vẫy tay chạy tới, kéo theo hành lý kêu ầm ầm.

Nhan Hân tự giới thiệu tuổi tác, quê quán, trình độ, chuyên nghiệp. Cuối cùng thể hiện rất cao hứng khi cùng cô giáo Hứa học tập sưu tầm dân gian.

Cô ấy nói chuyện nhanh nhẹn, cười lên đôi mắt híp lại, làm cho khuôn mặt lại càng tròn thêm, khiến cho tuổi tác bỗng giảm đi mấy phần.

Hứa Duy không thể không hỏi: "Em mới có 24 à?"

"Cô giáo Hứa, là thật đấy ạ."

Hứa Duy khoát khoát tay: "Đừng gọi chị như vậy, chúng ta cùng đường mà thôi, tùy ý gọi đi."

Nhan Hân đổi giọng gọi cô: "Chị Hứa Duy."

Sau khi lên xe, hai người nói chuyện phiếm. Nhan Hân đúng là hoạt bát, nhưng không ồn ào làm cho người khác chán ghét, cô ấy rất hiểu lễ nghĩa.

Toa xe cũng không yên tĩnh, chỗ ngồi phía sau có người mang theo em bé, một cặp song sinh, năm sáu tuổi, chơi rất vui vẻ ở lối đi chật hẹp.

Hứa Duy nhìn một chút, 2 đứa trẻ đáng dấp gần như giống nhau, không phân biệt được ai lớn hơn, ai nhỏ hơn.

Nhan Hân hỏi cái gì Hứa Duy không nghe rõ: "Ừm? "

"...Khi đó, vì sao đột nhiên chị lại không làm tin tức nữa? "

"À, nói về cái đó có chút phức tạp..." Âm cuối kéo dài hai giây, Hứa Duy dứt khoát nhú mày, khuôn mặt lộ ra khó xử.

Nhan Hân để ý, thức thời đổi chủ đề.

5 giờ chiều, tàu đến nhà ga Phong Châu.

Phong Châu là địa cấp thị phía Nam của tỉnh, rất nhỏ, một khu hai huyện. Ngu Khê và Phong Châu giao nhau, cách nội thành Phong Châu không đến hai trăm cây số, năm trước trở thành huyện cấp thị về sau cũng đổi sang quyền quản lý của Phong Châu.

Nơi này so với Giang Thành nóng hơn nhiều. Sau khi ra khỏi nhà ga, hơi nóng ập tới, người người đổ mồ hôi như mưa.

Nhan Hân nhìn tiểu quá lâu, vội vàng tìm nhà vệ sinh, Hứa Duy đứng ở chỗ râm mát đợi cô, đối diện mới xây đô thị vật liệu xây dựng, một loạt nhà lầu, trên mặt tường nổi bật các loại gạch men sứ, quảng cáo sản phẩm phòng tắm, phong cách khoa trương, phía sau mới xây nhà trọ cùng khu biệt thự.

Tầm mắt vươn tới chỗ xa hơn, hình ảnh những ngọn núi, mơ hồ, khi ẩn khi hiện.

Hứa Duy đứng một lúc, lấy điện thoại di động, mở máy thấy buổi sáng Hà Nghiễn gửi tin nhắn tới, bên trong có 2 dãy số. Đang chuẩn bị gọi, một tin nhắn mới đến.

"Ngoài nhà ga có một trạm xe buýt, đợi ở đó." Rất đơn giản, không kí tên. Đến từ số đầu 138.

Chờ Nhan Hân vệ sinh xong, Hứa Duy và cô ấy tới trạm xe buýt. Nhan Hân nhìn là muốn chờ xe buýt, không nghĩ đến sẽ có một chiếc xe hàng màu xám bạc, phía sau là một thùng hàng linh kiện kim khí.

Cửa sổ xe hạ xuống, anh chàng trẻ tuổi trông khá gầy ló đầu ra, nhìn hai bên một chút, ánh mắt nhìn tới hai cô gái đang đứng đó:" Ha ha, hai chị từ Giang Thành tới phải không? Cho hỏi có chị Hứa không?"

Nhan Hân nghi hoặc: "Đúng vậy, anh là ai?"

"Em tới đón hai chị." Khi cậu ta cười lộ ra hai hàm răng trắng, lập tức mở cửa xe nhảy xuống. "Ông chủ nhỏ hôm nay không rảnh, phân công em tới đón, hôm nay trời nóng lắm, mau lên xe đi." Cậu ta tay chân nhanh nhẹn, vừa nói chuyện vừa đưa hành lý dựng ở bên cạnh hai cô mang ra phía sau xe, lại mở ra cửa ghế sau, còn mình thì ngồi vào chỗ lái.

Nhan Hân rất kinh ngạc: "Chị Hứa Duy, bạn chị à?"

Hứa Duy đánh giá cậu trai trẻ kia, không giải thích, thuận thế gạt đầu.

Xe hàng nhỏ từ nhà ga lái vào thành phố.

Chàng trai trẻ tên là Thạch Vân, 21 tuổi, người rất sáng sủa, trên xe nói dự định của cậu ấy, trước tiên đi đón ông chủ nhỏ, sau đó đưa các cô tới nhà nghỉ.

Lái xe nửa giờ ngoặt vào khu thành cũ, ngoằn tới ngoằn lui, dừng ở khu Đông.

Phố cũ chưa được sửa chữa, ngõ nhỏ hẹp, hai bên có người bày bán dưa hấu, dưa ngọt, mấy cụ già cầm cây quạt phe phẩy chọn lựa lựa, chặn hơn nửa đường, xe bán tải khó chạy vào được.

Thạch Vân gọi một cú điện thoại, không ai nhận: "Chuyện gì vậy..." cậu ấy cất di động vào trong túi, nhảy xuống xe nói: "Chị, chị đợi một chút nữa, em đi gọi ông chủ nhỏ."

"Được."

Thạch Vân dọc theo hàng vỉa hè đi vào phố cũ. Nhan Hân tò mò nhìn ra ngoài cửa xe, các loại dưa hấu bày đầy một con đường, nhìn thấy mà thèm, cô quay đầu hỏi: "Chị, chị khát không? Em đi mua một ít nước dưa hấu."

"Chị đi mua cho."

Nhan Hân thấy ngại: "Vẫn là để em đi cho, chị ngồi một lát đi."

"Chị đúng lúc cần mua những thứ khác, em đừng đi xuống."

Hứa Duy cầm túi đi xuống, cô nhớ kĩ trên đường này có một cửa hàng trà sữa, đi mấy phút, đến nơi lúc đó lại phát hiện mặt trước của

cửa hàng đã sửa sang lại, bây giờ là bán đồ trang sức, có mấy nữ sinh ra vào chọn dây cột tóc.

Hứa Duy cảm thấy ít nhiều có chút thất vọng, đứng nửa ngày, đi đến tiệm tạp hoá đối diện: "Có bán kẹo bạc hà không?"

Người đàn ông trung niên ngồi ở kệ hàng, dời mắt từ trên màn hình di động, đưa tay cầm một phong kẹo ném qua: "Ba đồng rưỡi."

Hứa Duy trả tiền, bóc một viên thả vào miệng, tới ven đường bán hoa quả mua nước dưa hấu.

Trong xe, Nhan Hân vừa gửi một đoạn tin nhắn, ngẩng đầu nhìn thấy người gọi là Thạch Vân đã trở về, bên cạnh còn có một người đàn ông, vóc dáng cao to, ít nhất cao hơn Thạch Vân một cái đầu, mặc áo thun màu đen, đeo ba lô, phía dưới mặc quần đùi màu lam dài đến đầu gối, lộ ra bắp chân thẳng tắp, rắn chắc, khoảng cách này nhìn sang, thấy rất nhiều lông chân rậm rạp (hơ hơ:v).

Thạch Vân vừa đi, vừa chỉ: "Anh, xe ở kia."

Đến bên cạnh, đi nhanh mấy bước, xích lại gần cửa sổ xe: "Chị, đây là ông chủ nhỏ của chúng em.... Ở còn có chị nữa đâu?"

"Đi mua đồ uống rồi."

"À." Thạch Vân mở cửa xe giới thiệu nói: "Đây là cô Nhan."

"Đừng kêu cô Nhan nữa."

Nhan Hân ló đầu ra, chào hỏi người đàn ông kia: "Chào anh, em là Nhan Hân, mọi người gọi tên em là được."

"Chung Hằng." Giọng nói trầm thấp.

Anh đứng ở đầu xe không nhúc nhích, ánh mắt thẳng tắp rơi trên người Nhan Hân, rõ ràng là đang dò xét. Ánh mắt đen láy, ánh nhìn lãnh đạm, vô cùng sắc bén, đương nhiên làm cho người khác có cảm giác không ôn hoà.

Chỉ cần quan sát ba giây có thể đưa ra kết luận, người này tốt nhất không nên chung đụng.

Nhưng mà dáng dấp cũng tốt.

Nhan Hân nghĩ.

Thạch Vân nói với Chung Hằng: "Cô Hứa đi mua đồ rồi."

Nhan Hân nói: "Chị Hứa Duy sẽ nhanh trở về, chờ một chút đi."

Thạch Vân cười cười: "Được vậy thì chờ một lát nữa, đợi chút nữa chúng ta..."

"Hứa...? Hứa gì cơ...?". Chung Hằng bỗng dưng mở miệng.

Ánh mắt Nhan Hân vượt ra xa, thấy người phía sau: "Thấy chưa, về rồi kìa!"

Hai người đều quay người.

Trong tầm mắt thỉnh thoảng xuất hiện đầu của một chú chó, Nhan Hân ghen hòng nhìn trần trời, tập trung nhìn kĩ -- Được lắm, trên lưng Chung Hằng không phải là ba lô, đó chính là một chú chó Husky!

~~HẾT CHƯƠNG 1.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 2: "...Loại Mơ Mộng Đây Có Mơ Mấy Cái Mơng Ông Đây Cũng Không Làm Đâu."

"Đầu óc cậu đúng là có vấn đề, loại mơ mộng này có mơ mấy cái mơng ông đây cũng không làm đâu."

Nhan Hân bị thu hút bởi khuôn mặt ỉu xiu của Husky, đến khi nghe thấy Thạch Vân giới thiệu Hứa Duy với Chung Hằng, cô mới xuống xe lấy nước dừa hấu.

Hứa Duy mua ba túi, đều là cốc lớn đựng trong túi đỏ. Nhan Hân nhận lấy túi, lấy ra một cốc đưa cho Hứa Duy.

Hứa Duy nhận, người lại không động đậy. Nhan Hân cảm giác được gì đó không đúng, kinh ngạc nhìn cô.

Thạch Vân lúc này cũng phát hiện ra vấn đề, hai người này sao lại không chào hỏi gì? Không phải là khách mà bạn giới thiệu tới thôi sao.

Thấy tình hình căng thẳng quá, Thạch Vân lên tiếng giảm bớt bầu không khí: "Nước dừa hấu à, có phần của em không?"

"Có, có." Nhan Hân đưa một túi cho cậu ấy.

Thạch Vân vừa uống vừa nói: "Anh Chung, ngày hôm nay thời tiết oi bức, không chừng lại có trận mưa sắp tới, chúng ta tranh thủ thời gian về đi."

"Ừm, lên xe." Nghe không ra là cảm xúc gì.

"Chị Hứa, lên xe nha."

Nhan Hân lên xe, Thạch Vân cũng trở về ghế lái đầu. Người đứng ở trước xe không có ý định nhúc nhích, mồ hôi trên trán trượt xuống đôi lông mày.

Gương mặt này có thay đổi nhiều đi nữa thì anh vẫn sẽ là Chung Hằng, vẫn là hình dáng ấy, mắt, môi, mũi, mày phối hợp hài hoà không tìm ra được khuyết điểm, chỉ là nước da đen, góc cạnh rõ ràng, sắc bén hơn.

Mười một năm rồi, nhiều thiếu niên cũng biến thành những người đàn ông chân thực, bao nhiêu mỹ nam bị béo phì.

Người này thế nhưng vẫn đào hoa như thế.

Đao mổ heo đối với anh ôn nhu như nước, vây quanh không dám ra tay, còn thuận tiện chạm khắc thêm.

Kẹo bạc hà trôi xuống dạ dày, trong cổ họng sót lại chút vị mát lạnh.

Trong tay vừa lúc còn một cốc nước dưa hấu, cô lấy giọng, đưa tới phía trước: "Anh uống không, nước dưa hấu?."

Rốt cuộc Chung Hằng cũng có một chút biểu lộ, khoé môi anh khẽ động, quay người lên ghế xe phụ, để lại trong tầm mắt Hứa Duy

một con husky mặt ngọc.

Chiếc xe nhỏ chở hàng rời đi khỏi con phố cũ, đi về phía Nam.

Thạch Vân nhìn con chó đang nằm trên đùi Chung Hằng, có chút lo lắng: "Anh Chung, em thấy thiếu gia có vẻ không ổn lắm, ỉu xiu. Liệu bác sĩ thú y kia có đáng tin cậy không?"

Bàn tay to của Chung Hằng đặt lên đầu nó xoa nhẹ: "Vẫn đáng tin hơn cậu."

"Em dù sao cũng là dân nghiệp dư, không biết ngày mai nó có thể đi tốt hơn một chút không nhỉ, vốn đã ngọc rồi, thì đừng có bệnh hổng cả não luôn đấy!"

"Câm miệng đi."

Thạch Vân kịp phản ứng: "Ha ha, trách cái miệng quạ đen của em này!"

Nhan Hân tò mò rướn người nhìn con chó: "Nó gọi là Thiếu Gia sao."

Thạch Vân nói: "Đây là nhũ danh tôi lấy bừa cho nó thôi, nó tên là Cá Chạch, anh Chung đặt cho nó đấy."

Nhan Hân nhin không được cười cười: "Rất thú vị, nó bị bệnh sao?"

"Bị cảm nắng."

Đang nói chuyện, xe lái đến cửa Nam, rẽ phải, vào con đường rợp bóng rừng

Nhan Hân xích lại gần Hứa Duy, nhỏ giọng nhắc nhở: "Chị, chị như này cũng thật rõ ràng quá rồi, một mực nhìn người ta."

Hứa Duy với Chung Hằng là đối chéo nhau, từ lúc lên xe ánh mắt nhìn tới phía đó, không rời, Nhan Hân muốn không để ý cũng khó.

Sau khi cô nhắc nhở, Hứa Duy ừ một tiếng coi như đáp lại.

Nhan Hân trong lòng thấy lạ: Thật không nghĩ ra Hứa Duy là người mê trai đến thế!.

Xe dừng lại ở trước ngõ.

Thạch Vân nói: "Đến rồi."

Chung Hằng ôm Cá Chạch xuống xe đầu tiên, bước chân đi nhanh chóng, Thạch Vân dẫn hai cô vào: "Đến nơi rồi, ở bên trong này."

Đi chưa đến năm mươi mét, nhìn thấy một nhà nghỉ cũ kĩ ~~ nhà nghỉ Ánh Nắng.

Nhà nghỉ có tất cả 3 tầng, tường ngoài có màu vàng nhạt, trên tầng có ban công đang phơi nắng ga trải giường, bay phấp phới, tầng một là phòng khách không lớn lắm, bày biện quầy bar cùng một chiếc ghế sofa cũ phối với bàn trà gỗ cũng có tuổi tác không nhỏ.

Thạch Vân mặt đen hỏi một anh chàng ở quầy lễ tân: "Anh Triệu, ông chủ nhỏ đâu?"

"Ra sân sau rồi, cậu ta càng ngày càng hay rồi, lời nói cũng không buồn nhiều thêm một câu, chỉ bảo tôi mở hai gian phòng

201,202, còn không cho thu phí, cái đức hạnh phá của này giống Cá Chạch như đức.

"Không phải là phá của, anh không biết đây là bạn của ông chủ nhỏ giới thiệu tới." Thạch Vân quay người nói: "Chị, hai người ra đăng ký đi, không thu tiền của hai người."

"Cảm ơn." Hứa Duy cầm thẻ căn cước của Nhan Hân đưa tới: "Vẫn là thu phí bình thường đi."

Thạch Vân vội nói: "Không cần, không cần."

Người đàn ông kia mặt đen lại dường như thấy bất mãn, một bên lẩm bẩm, một bên ghi chép, ghi đến một nửa thì dừng lại, "Hứa Duy?" Anh ta ngẩng mạnh đầu, chấn kinh, đôi mắt trừng đến mức sắp rớt ra ngoài: "Cậu là... Hứa Duy?"

"Đúng." Hứa Duy đi lên trước một bước: "Sao vậy?"

Thạch Vân kỳ quái: "Anh Triệu, anh biết cô Hứa sao?"

Nhan Hân cũng tò mò.

"Không thể nào". Anh ta ngạc nhiên nhìn thẻ căn cước, lại nhìn cô một cái: "Mắt mũi này giống, đây đúng là thật... Tớ là Triệu Tắc cậu nhớ không?"

"Triệu Tắc?". Hứa Duy nhìn kỹ cậu ta, nhớ lại: "Là cậu sao?."

"Đúng đúng, là tớ là tớ." Triệu Tắc kích động: "Cậu so với trước kia còn xinh đẹp hơn, tớ suýt không nhận ra, cậu tại sao lại trở về, về lúc nào, Chung Hằng biết không?"

Hỏi xong chỉ muốn chửi mình là đầu heo, vừa lúc này là Chung Hằng bảo anh ta thuê phòng còn gì, tranh thủ thời gian hỏi thêm câu: "Cậu cùng Chung Hằng, hai người các cậu..." lại nói một nửa, đầu óc bỗng chốc tỉnh lại ~~ Không thể hỏi, không thích hợp.

Cậu ta im lặng, gãi gãi đầu: "Các cậu chưa ăn cơm phải không, đi lên tầng sắp xếp chút đi, lát nữa cùng ăn cơm tối nhé!"

Hứa Duy gật đầu cười cười: "Được."

Triệu Tắc cầm thẻ căn cước trả lại cho cô, nhìn Thạch Vân ở một bên đang rơi vào mơ hồ nói: "Thất thần như cái cột nhà làm cái gì, mau đem hành lý xách lên đi."

"À được."

Thạch Vân kịp phản ứng, cầm theo hai hành lý dẫn các cô lên tầng: "Chị, bên này, bên này."

Triệu Tắc nóng lòng chạy ra sân sau.

Chung Hằng trong tay kẹp điều thuốc, tựa ở chum nước vừa nghe điện thoại, bị Triệu Tắc vỗ sau lưng, điện thoại xem chút nữa rơi xuống nước.

"Chung Hằng." Triệu Tắc vội vã muốn tìm kiếm bí mật, không ý thức được cái vỗ lưng của mình ngang Võ Tòng đánh hổ.

Chung Hằng nhìn cậu ta một cái làm khẩu hình "Ngậm miệng".

Triệu Tắc nghe lời, yên tĩnh nửa phút lại gọi. Chung Hằng bị cậu ta phiền đến mức không chịu được nữa, nói qua loa với đầu dây bên kia rồi cúp máy.

Triệu Tác mặc kệ sắc mặt Chung Hằng như thế nào liền hỏi: "Hứa Duy trở về! Cậu liên lạc với cô ấy lúc nào?"

Chung Hằng làm như không nghe thấy, chuyên chú gầy gầy tàn thuốc vào tường gạch, gầy xong lại hút một hơi.

"Các cậu..."

Triệu Tác trừng mắt: "Chắc chắn là cậu đem bọn này ra để lừa. Cậu, cái tên này, mấy năm nay hai người chưa từng xa cách chứ gì, cô ấy là vì cậu mà trở về?"

Chung Hằng nhả một ngậm vòng khói, nghiêng đầu lại, khuôn mặt lỏng trong làn khói.

"Đầu óc cậu đúng là có vấn đề, loại mơ mộng này có mơ mấy cái mộng ông đây cũng không làm đâu."

"...". Triệu Tác ghen lời: "Được được đầu tôi có vấn đề, cậu cả đời này sống với Cá Chạch mù mấy cái mộng đi."

Quay đầu chui vào buồng thăm thiếu gia Cá Chạch bị bệnh.

Hứa Duy để túi đeo lưng xuống, dò xét căn phòng. Không gian không lớn, miễn cưỡng để được một giường, một TV, nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ, cái bàn sáng bóng, chăn đệm không giống như những nhà nghỉ khác dùng màu trắng mà là dùng màu xám ô nhỏ. Hứa Duy biết nhà nghỉ này nhiều năm rồi, bên trong đại khái tiến hành trang trí cải tạo, trong trí nhớ đáng vẻ đã khác rồi.

Không nghĩ đến đã nhiều năm như vậy, nhà nghỉ này của Chung Hằng vẫn còn.

Còn Chung Hằng thì sao?

Anh trở về lúc nào, tốt nghiệp xong về luôn sao? Anh tìm công việc khác, hay giúp gia đình quản lý kinh doanh...?

Anh... kết hôn hay chưa?

Điện thoại rung, là Nhan Hân gửi tin nhắn tới hỏi có muốn xuống tầng dùng cơm không. Hứa Duy trả lời: Gặp dưới tầng.

Trước khi xuống lầu, Hứa Duy đến phong vệ sinh rửa mặt, tẩy trang. Hơn nửa ngày đều ở trên đường vậy mà lớp trang điểm không trôi.

Đồ trang điểm đất tiền có khác.

Đi đến đầu bậc thang, nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu, nhìn thấy Chung Hằng ôm một đồng ga giường vỏ chần từ trên tầng đi xuống. Anh chân dài đi nhanh, một đoạn bậc thang dài rất nhanh bước xuống, sắp đến chỗ cô.

Trước đó chạm mặt quá mức đột ngột, lúc này đã bình tĩnh. Hứa Duy mở miệng: "Chung..." Một chữ chưa kịp thốt ra, bóng hình cao lớn kia đã như một trận gió mà xuống tầng.

Triệu Tắc ở quầy lễ tân, giúp một đôi nam nữ trả phòng xong, thoáng nhìn qua Chung Hằng và Hứa Duy một trước một sau không khỏi thở dài. Nhìn tình hình này nhất định là Chung Hằng nhản mặt.

Triệu Tắc và Chung Hằng từ nhỏ đã có giao tình mặc tã, khi còn bé đã thấy đủ loại mặt quái gở của người này.

Lúc đó, ở khắp làng trên xóm dưới, Chung Hằng không nói chuyện có đạo lí bao giờ, còn ngang ngược, bị đánh đều cứng cổ nhất quyết không chịu cúi đầu.

Về sau có Hứa Duy, cậu ta bắt đầu phân rõ phải trái. Nhưng có một chút không thay đổi, chỉ cần có lý để cậu ta chiếm được xem, vậy thì liền đợi đi.

Phải nghĩ một trăm linh tám loại biện pháp để dỗ cậu ta.

Bộ dạng kia...Triệu Tác nghĩ tới con chó Pom của Lâm Ưu, mượn câu của Lâm Ưu nói: "Ngạo kiều lại vô sỉ", Chung Hằng khi đó chẳng khác nào một con chó hình người, không rõ giống, đại khái là thân là Husky, tính khí thì là con chó Pom(chó phốc sóc), không vuốt lông thì đừng mong sống yên ổn.

Triệu Tác nghĩ, vô luận Chung Hằng sống đến lớn bao nhiêu, thành thực nhiều tới đâu, thì cái gân cổ chấp kia của cậu ta vẫn còn, thay da thì dễ, đổi cốt mới khó.

Chung Hằng ôm chân bắn ra sân sau.

Triệu Tác hô tiểu Chương thay anh ấy quản lễ tân, anh ấy cùng Hứa Duy đi ra ngoài phòng nói: "Bạn của cậu đi ra ngoài rồi, nói là xem ngõ nhỏ này một chút."

Hứa Duy nói: "Vậy mình đi gọi cô ấy một tiếng."

"Được." Triệu Tác nói: "Tớ gọi Chung Hằng đến, có quán món cay Tứ Xuyên của người quen mở, tớ đã gọi điện báo chỗ ngồi rồi."

Hứa Duy ngừng một lúc cười cười nói: "Vẫn là đừng nên gọi anh ấy, anh ấy..."vốn muốn nói anh ấy cũng không nguyện ý.

Còn chưa dứt lời thì xuất hiện một cái bóng tiến tới.

Triệu Tắc lúng túng chỉ chỉ phía sau cô, Hứa Duy xoay người.

Chung Hằng đang dựa vào tường, khuôn mặt tuần tú phơ trong ánh sáng nhu hòa, ánh mắt lướt qua ung dung chạm vào cô.

Hứa Duy bị ánh mắt đó gãi gãi, cổ họng khô khốc, lời phía sau không làm thế nào nói ra được.

Hình như cô nghe thấy Chung Hằng cười một tiếng.

Rõ ràng là một khuôn mặt ngay ngắn, cười một cái, vừa gian tà vừa phong túng.

Có gì đáng cười chứ?

Hứa Duy nhìn anh.

Chung Hằng đến gần một bước, túm cổ áo sau của Triệu Tắc xách cậu ta đi: "Đi lấy xe."

~~ HẾT CHƯƠNG 2

Hi chương này Tác ca đang cảm thấy bị Chung Hằng ca ca làm cho trái tim tan vỡ nên mình sẽ để xưng tôi nè 😊

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 3: "...Eq Cũng Mười Phần Đáng Thương"

"Tôi phát hiện cô không chỉ ngốc đến rối tinh rối mù, EQ cũng mười phần đáng thương"

Hứa Duy không tìm thấy Nhan Hân, lại nhận được tin nhắn. Nhan Hân nói đi chụp cảnh đêm, sẽ tự ăn cơm không ăn chung với họ.

Người chụp ảnh ít nhiều cũng đã từng ra ngoài, không cần quá lo lắng.

Hứa Duy quay trở lại nhà nghỉ.

Tiểu Chương đang chơi điện thoại ở quầy lễ tân, thấy cô về, nhiệt tình chào hỏi: "Chào chị, xin hỏi có cần gì không?"

Cậu ta và Thạch Vân tuổi tác chắc không chênh lệch nhiều lắm, mặt tròn, nhìn qua chất phác trung thực.

Hứa Duy nhớ tới Thạch Vân, hỏi:

"Chàng trai lái xe lúc trước đâu."

"À, Thạch Vân ư."

Tiểu Chương trước đó ở cửa ngõ gặp Thạch Vân nghe nói bạn của ông chủ nhỏ giới thiệu hai người khách tới, xem ra đây chính là một trong hai người đó, cậu ta giải thích nói:

"Cậu ấy đưa hàng đi đến tiệm rồi, chậm ông chủ lại mắng."

Hứa Duy nhớ tới chiếc xe phụ kiện kim khí kia.

"Chính là ông chủ nhà nghỉ này của các cậu?"

"Đúng, ông chủ quản lý tiệm kim khí ở đô thị vật liệu xây dựng, ông chủ nhỏ quản lí nhà nghỉ."

Hứa Duy hỏi: "Ông chủ nhỏ của các cậu luôn ở nơi này sao?"

"Đúng, sau khi trở về thì đến đây luôn."

"Trở về lúc nào?"

"Mới được nửa năm, từ khi chị Lâm lấy chồng đến Ngu Khê, vẫn luôn là ông chủ chạy hai đầu, nhưng mà ông ấy vẫn ở đô thị vật liệu xây dựng nhiều hơn, nơi này chủ yếu là anh Triệu đang phụ trách, về sau ông chủ nhỏ đột nhiên trở lại... Ài, chị hỏi cái này làm gì?"

"Hả." Hứa Duy đang nghe rất nghiêm túc, nhất thời lại tạm dừng.

Tiểu Chương ngắm cô vài lần, đột nhiên cười: "Chị chó khẩn trương, em biết chị coi trọng ông chủ nhỏ của chúng em."

Hứa Duy: "Không phải, tôi..."

"Không cần giải thích."

Tiểu Chương hiểu rõ duỗi ra ngón tay so cho cô nhìn: "Giá thị trường tốt, mỗi lần bọn em tiếp đón mười khách nữ độc thân, ước chừng sẽ có khoảng bảy tám người hỏi em số điện thoại của ông chủ nhỏ, cái này rất bình thường, hướng chi chị xinh đẹp như vậy, đây là vinh hạnh của ông chủ nhỏ chúng em, chuyện này em khẳng định sẽ giúp."

"Không cần cảm ơn, chúc chị thành công, sớm ngày trở thành bà chủ nhỏ của bọn em, hồng bao của bà mỗi tùy ý cho là được."

"..."

Hứa Duy cúi đầu liếc nhìn, bên trên giấy, ghi chép mười một chữ số, 138 dẫn đầu.

Nếu như Chung Hằng thấy được mình dễ dàng bị người khác bán như vậy, không biết sẽ là biểu tình gì.

Thịnh tình không thể chối từ.

Hứa Duy nghe lời đem giấy ghi chép nhét vào túi: "Được, hồng bao đến lúc đó cho cậu một cái bao lớn."

Tiểu Chương miệng ngoác đến tận mang tai, giống như thịt heo nhà mình bán được giá tốt.

Hứa Duy cười đi ra ngoài, đi qua cánh cửa, trông thấy Triệu Tác đứng bên tường, khuôn mặt xấu hổ lung túng cười ngây ngô, mà ngược lại một người đã xoay người, chân dài bước xuống thang.

Triệu Tác sờ mũi một cái, giống như xấu hổ khi nghe lén, chỉ chỉ bóng lưng Chung Hằng ra hiệu cô: Ta đi thôi.

Xe là một chiếc xe van, màu đỏ, dừng ở cửa ngõ.

Ba người ngồi xe van thực sự rộng rãi, Triệu Tắc lái xe, Chung Hằng ngồi ở ghế phụ, phía sau cả một giang sơn đều thuộc về Hứa Duy.

Triệu Tắc nhất tâm nhị dụng, đã đương lái xe, lại tận sức khuấy động bầu không khí, thậm chí nói tới tình hình gần đây của bạn học cũ để gọi lên hứng thú của bọn họ.

Những năm quá khứ, ngoại trừ lưu tại quê hương mấy người bạn, những người khác sớm đã xa cách, nhưng ít nhiều còn xã giao trên internet, nhóm QQ cũng từ cấp ba giữ lại đến tận bây giờ, muốn tìm ai cũng có thể lập tức gửi tin nhắn tới là được.

Ngoại trừ Hứa Duy.

Triệu Tắc đến nay không rõ chân tướng, chỉ biết năm đó Hứa Duy thi đại học truyền thông ở thủ đô, chưa tới mấy tháng đã cùng Chung Hằng chia tay, tất cả phương thức liên lạc vứt bỏ, dần dần ai cũng không liên lạc được với cô ấy.

Triệu Tắc đã từng một lần hoài nghi việc này cùng với việc bọn họ chia tay có liên quan, có lẽ năm đó hai người huyền não quá mức căng thẳng, tổn thương lẫn nhau.

Cậu ta có ý đồ từ miệng Chung Hằng tìm hiểu, nhưng Chung Hằng tựa hồ coi chuyện này là cái vảy ngược dầu nhem vào trong lòng, nhấn nó sâu vào tận bên trong máu thịt, ai cũng đừng nghĩ sẽ nhìn thấy một tí xíu nguyên trạng.

Triệu Tắc thật ra không có góc, cậu ấy hôm nay không đề cập tới những chuyện này, chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói chút chuyện vui vẻ

chơi đùa.

"Tuởng Mông năm ngoái sinh con trai mập mạp, cậu ấy sinh xong cân, một trăm tám mươi, nghe nói ôm tiểu tử béo khóc nguyên một ngày!

Hứa Minh Huy cậu còn nhớ chứ, cậu ta năm trước mở quán mạt chược, mỗi ngày tiếp khách đánh, kết quả cậu ta tay vận đen, thua đến quần không có mà mặc, hiện tại quay lại nghề cũ đi bán thịt nướng ở quán ăn vặt với bố cậu ta nghe nói thu nhập một tháng hai vạn, thẳng trời đánh đó, gần đây lại suy nghĩ mở lại mạt chược, kết quả bị cha nó cầm cặp gắp than chạy khắp đường đuổi theo đánh..."

Anh ta cười vui vẻ, đáng tiếc Chung Hằng không phản ứng chút nào, Hứa Duy ngược lại là có lòng phối hợp, nhưng mà nửa đường lại thất thần, không nói tiếp với anh ta.

Trong xe xấu hổ đến mức có thể đánh ra cái rắm.

Triệu Tắc khó tránh khỏi uể oải, yên lặng ngậm miệng.

Hứa Duy đột nhiên hỏi: "Lâm Ưu giờ ở đâu, cậu ấy tốt chứ?"

Triệu Tắc sáng mắt lên: "À đúng, Lâm Ưu, cậu quan tâm cậu ý nhất nhỉ, tớ suýt nữa quên mất, cậu ấy rất tốt, vẫn ngầu như vậy, làm ở bên ngoài xông xáo mấy năm hoàn thành vốn liếng tích lũy ban đầu xong, năm trước về Phong Châu nghỉ ngơi lấy lại sức, đầu năm nay đến Ngu Khê mở quán bar đấy, tớ và Chung Hằng đi tới một lần, tự làm kiêm luôn ca hát ở đấy, rất nổi tiếng ở khu du lịch đó!"

"Ở Ngu Khê?"

"Đúng, nếu cậu muốn đi, mai tớ với Chung Hằng dẫn cậu đi gặp cậu ấy!"

"Không cần, tớ vốn là muốn đi Ngu Khê mà, chính tớ đi tìm cậu ấy là được."

Triệu Tác: "Cậu muốn đi tới đó? Đi chơi sao? Hay là có việc?"

"Cả hai."

Triệu Tác thất vọng: "Cậu không phải đặc biệt về Phong Châu, là qua đường?"

Cậu ta hỏi câu này, Chung Hằng ngồi cạnh châm một điếu thuốc. Cái bật lửa sáng lên, gió đêm thổi vào cửa sổ, làm cho tàn thuốc thổi đến đỏ bừng.

Triệu Tác sau lưng đổ mồ hôi lạnh, vội vàng quay lại chủ đề: "Được, chuyện đó khi nào về tớ đưa số điện thoại của Lâm Ưu cho cậu. Đằng trước sắp đến rồi, cậu đói bụng không?"

Đường đã sửa chữa qua mấy lần, kiến trúc xung quanh cửa hàng sớm đã thay đổi, duy chỉ có tiệm sách Tân Hoa vẫn còn ở đó.

Triệu Tác vừa mang xe vào chỗ đậu, Lâm Ưu gọi điện thoại tới: "Ánh Trăng Ven Sông phòng 405, cậu ngay bây giờ cùng Chung Hằng lăn tới đây cho tớ!"

Triệu Tác mờ mịt: "Cái gì, cậu về Phong Châu à nha?"

"Nửa giờ không gặp các cậu, không bạn bè gì nữa."

Ôi, cái hỏa khí này!

Triệu Tắc lập tức hóa thân cháu trai: "Lâm tiểu thư, à không, Lâm đại gia, người nào không có mắt chọc giận cậu rồi? Đáng tiếc chúng tớ đang bận, không có cách nào tới giúp cậu được."

Lâm Ưu gọi cho Chung Hằng ba cuộc điện thoại đều không ai nhận, ngay lúc này đang rất tức giận, ngữ khí khó chịu: "Tớ một ngày trăm công ngàn việc còn bớt chút thời gian trở về hội tụ, cậu còn làm kiêu."

Triệu Tắc: "Chúng tớ có việc thật mà."

"Chuyện gì?"

Triệu Tắc không biết nói như thế nào, liếc qua Chung Hằng, người kia nhìn ngoài cửa sổ, làm bộ sự việc không liên quan tới mình.

Anh ta đành phải quay đầu, nhỏ giọng nói cho Hứa Duy: "Là Lâm Ưu."

Thanh âm trong điện thoại đã không còn kiên nhẫn: "Cậu nói chuyện với Chung Hằng? Đưa điện thoại cho cậu ấy."

Triệu Tắc cắn răng một cái: "Lâm Ưu, chỗ tớ đang có người, không phải Chung Hằng."

"... Ai?"

"Hứa Duy." Triệu Tắc yếu ớt nói: "Hứa Duy trở về, chúng tớ đang ở cùng một chỗ với cậu ấy, muốn đi ăn cơm."

Trong điện thoại yên tĩnh.

Hứa Duy nhìn điện thoại Triệu Tắc.

Mấy giây sau, Triệu Tắc thấp thỏm ngẩng đầu: "Cúp rồi."

Hứa Duy: "..."

Ánh Trăng Ven Sông là KTV cổ xưa nhất ở Phong Châu, nằm cùng con đường với khu học cũ của trường Nhất Trung Phong Châu, năm đó từng là chỗ học sinh thích tới nhất, nhưng mà phong thủy luân chuyển, ông chủ của chỗ đó không đi theo trào lưu, nhiều năm như vậy chỉ tu sửa qua, phong cách bên trong vẫn mộc mạc giản dị, thanh niên nam nữ đã sớm không hứng thú từ lâu, giờ những người thích tới đó phần lớn là trung niên thích nhớ lại cảm giác ngày xưa.

Triệu Tắc tìm tới điểm dừng xe quen thuộc.

Hứa Duy xuống xe đã nhận ra.

Lần cuối cùng tới đây là tiệc chia tay.

Vừa thi đại học xong, cô một mình từ Nghi Thành gấp gáp trở về tham gia liên hoan lớp, Chung Hằng tới đón cô ở trạm xe, đưa cô về trường học lấy sách vở còn sót ở kí túc xá, lại cho cô về nhà bà ngoại, buổi tối cùng tới Ngân Hà, tiệc chia tay ăn rất vui vẻ, kết thúc sau một đám người không muốn bỏ về, tại bờ sông này thức trắng một đêm.

Khi đó, cảnh đẹp trăng tròn, mỗi người đều rất trẻ tuổi rất có hi vọng.

Thang máy đi tới lầu bốn, ba người đi tới, Triệu Tắc ở phía trước dẫn đường, đi qua hành lang, đến phòng khách 405.

Phòng rất lớn, ngoại trừ Lâm Ưu, bên trong còn ngồi bảy tám người nữa, có nam có nữ. Ở trên bàn bày đầy đồ ăn đồ uống và rượu.

Có người cho nhạc bé lại, đứng lên chào hỏi bọn họ.

Hứa Duy đứng sau lưng Chung Hằng.

Không biết là ai kích động huyết sáo: "Ồ thật là hiếm có, Chung thiếu gia dẫn phụ nữ tới à nha."

Mọi ánh mắt xoát xoát nhìn qua, huyết sáo càng thổi càng vang.

"Là mỹ nữ đây này, lão đại điểm phúc lớn nhỉ, còn không giới thiệu một chút?"

"Đúng đúng đúng!"

Có người đàn ông vô sỉ lại gần trêu chọc: "Em tên gì vậy? Bao nhiêu cái xuân xanh rồi?"

Triệu Tắc lập tức đau đầu, xua đuổi trước khi Chung Hằng phát câu: "Mau mau rút, con mẹ nó bình thường chút đi, cậu ấy là Hứa Duy! Các cậu không nhận ra?"

Một trận tĩnh mịch qua đi, trong phòng bùng nổ tất cả đều là mấy tiếng " mẹ kiếp".

Hứa Duy khách khí chào hỏi, trên mặt nở nụ cười: "Đã lâu không gặp."

Ánh mắt lục soát quanh căn phòng, vừa ngắm đến Lâm Ưu, người đó đã đứng lên trực tiếp đi ra ngoài.

Hứa Duy không để ý tới, cười cười, lập tức đi theo.

Lâm Ưu ở nhà vệ sinh châm một điếu thuốc, hút một nửa đi ra ngoài, trông thấy Hứa Duy ở bồn rửa tay bên cạnh, một chiếc váy què mùa vô cùng. Hơn mười năm, thẩm mỹ của cô ấy cùng với cô tương đương không hợp. Mặt mũi này, cái tư thái này, nên ăn mặc gợi cảm, váy ngắn áo hai dây, tuyệt biết bao.

Còn cái phong cách gì kia, thôi bỏ đi.

Mà Hứa Duy thì bị tóc của Lâm Ưu hấp dẫn, thì ra tóc ngắn màu đỏ tía còn kèm màu tóc tím.

Lâm Ưu đi đến một bên hút thuốc, đuôi mắt thoáng nhìn người kia đi tới, chẳng buồn quay đầu.

Hứa Duy biết người này thích nghe tán dương, nghĩ lên trước khen cậu ấy một lần, nào ngờ Lâm Ưu không đợi được kiên nhẫn, dập điếu thuốc xoay người: "Cô Hứa đây là có điều gì muốn nói?"

Hứa Duy bị xưng hô này làm cho ngây người một lúc.

Lâm Ưu cười cười, đuôi mắt nhon: "Nhiều năm không gặp, cô Hứa đây là đặc biệt đến thăm bạn học cũ? Công thành danh toại còn nhớ rõ bạn cũ, thật là khó đấy."

Hứa Duy: "..."

Đã biết người này không nói chuyện gì tử tế mà.

Hứa Duy hiểu rõ Lâm Ưu, không tiếp tục nghĩ nên nói gì nữa, quả quyết nhận sai trước: "Cậu đừng nóng giận, tớ đây không phải đến xin lỗi sao."

Lâm Ưu trợn trừng mắt một cái: "Lời xin lỗi này cô không chê chậm chút saop? Món ăn cũng đã nguội hết bàn này tới bàn khác rồi."

Thật đúng là.

Hứa Duy không phản bác được, dùng ánh mắt thỉnh cầu cô ấy cho chút mặt mũi.

"Con người cô đúng là đáng ghét tới mức không có logic." Lâm Ưu không chỉ không cho mặt mũi, ngay cả bên trong cũng đều xé sạch sẽ: "Cô bắt cá hai tay hết mặt mũi gặp người ta hay thế nào, chia tay với Chung Hằng, tiện thể cùng bọn này tuyệt giao luôn, trận chiến này có phải hay không kéo theo quá nhiều người?"

Những người khác tôi mặc kệ, tôi - Lâm Ưu là địch hay bạn cô không phân rõ được à? Tôi phát hiện cô không chỉ ngốc đến rối tinh rối mù, EQ cũng mười phần đáng thương đấy."

Hứa Duy thuận nước đẩy thuyền, một mặt khéo léo nghe.

Lâm Ưu mắng xong cảm giác được sảng khoái lên không ít, tạm thời không thêm để ý tới cô nữa: "Cô chính mình tự kiểm điểm lại đi."

Lâm Ưu vừa đi, không khí đều thông suốt.

Hứa Duy lập tức trầm tĩnh lại, đi nhà vệ sinh, dựa vào tường.

Xung quanh vẫn âm ỉ, phòng khách truyền đến tiếng hát, nước chảy ở bồn rửa tay, tiếng nói chuyện của phụ nữ trước cửa nhà vệ sinh, rất rõ ràng cũng rất chân thực.

Không biết lúc nào, bên cạnh có người tới.

"Cô khóc cái gì?" Giọng nói này có chút lạnh lùng.

Hứa Duy ngơ ngác, ngẩng đầu: "Không có khóc."

Mặt cô sạch sẽ, không có một giọt nước mắt.

Chung Hằng: "..."

Tác giả có lời muốn nói: liên quan tới Lâm Ưu ra đoạn này mọi người hình như có hiểu lầm một chút. Cô ấy không thích Chung Hằng a. Về phần Hứa Duy tình huống, đều là phức bút, không thể giải thích đâu, trước mắt cứ coi nhẹ.

~~~ HẾT CHƯƠNG 3

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 4: "Tình Cũ Trở Lại..."

—

Triệu Tắc vỗ tay một cái, cười đến ha hả: "Tớ không chỉ có biết cái này, tớ còn biết có cái từ gọi — tình cũ trở lại."

Chung Hằng: "Xéo đi."

—

Chung Hằng biểu lộ để Hứa Duy thoải mái hơn. Anh ấy mỗi lần kinh ngạc đều như vậy, chơi rất vui. Cô cười một tiếng, Chung Hằng mặt thì càng đen đi.

"Anh cho rằng Lâm Ưu sẽ mắng em tới mức khóc?" Hứa Duy biết rõ còn cố hỏi.

Chung Hằng mặt quay sang phía khác, gió mát nói: "Xem ra mắng không đủ hung ác."

"Kỳ thật còn rất ác độc." Hứa Duy nói: "Nhưng mà khóc cũng không có tác dụng gì, em không thích."

Chung Hằng không trả lời cô, nhưng cũng không đi.

Hứa Duy đã gặp Lâm Ưu, tính ra là cũng kết thúc được một tâm nguyện, không cần quay lại phòng bao kia nữa, cô nói với Chung Hằng: "Giúp em nói với Triệu Tắc một câu, em đi trước."

Chung Hằng quay mặt lại, không mẫn không nhạt hỏi: "Đi đâu?"

"Ăn cơm, bụng em đang réo."

Đối diện khu học cũ Nhất Trung có phố quà vặt, khắp nơi không thiếu cửa hàng bán đồ ăn, nghỉ hè cũng kinh doanh.

Hứa Duy đi trên đường, bị hương thơm đồ ăn lôi kéo đến mức bụng càng sôi hơn, có mấy cửa hàng trước kia đã từng thử qua, vừa ngửi thấy mùi thơm ngay lập tức có thể nhận ra.

Hứa Duy chọn cửa hàng bán cơm bún, chọn một bát bún, ngồi trong mái che nắng ở bên ngoài quán.

Cơm cuộn, canh rong biển miễn phí đưa ra trước, cô vui đầu uống một ngụm, ghé bên cạnh đột nhiên có người lấy ra. Ngẩng đầu nhìn lên, là Chung Hằng.

Hứa Duy: "Anh đi theo em?"

"Ai đi theo cô." Chung Hằng ngồi xuống, hai đầu chân dài chiếm một khoảng lớn. Anh ấy ngoắc tay hô ông chủ: "Đến đây một bát bún bò."

Hai bát được bưng lên cùng một lúc.

Hứa Duy đã sớm đói đến mức ngực dán cả vào lưng, Chung Hằng kỳ thật so với cô không khá hơn bao nhiêu, hai người đều ăn rất nhanh, từ đầu đến cuối không nói chuyện. Chung Hằng một lúc

đã ăn xong, Hứa Duy còn lại mấy miếng cuối cùng, cô vẫn cố ăn, đều ăn hết sạch.

Lúc tính tiền, Hứa Duy còn đang tìm túi tiền, Chung Hằng đã đưa tới hai mươi tệ, bỏ đi trước.

Ông chủ ngầm thừa nhận bọn họ là đi cùng nhau, nói với Hứa Duy: "Vừa vặn ha."

Hứa Duy đi đến đầu phố mới phát hiện Chung Hằng chưa đi, anh đứng ở dưới cột đèn đường.

Nơi này không có người khác, anh chỉ có thể đang chờ cô.

Cảnh tượng này giống như đã từng quen biết.

Hứa Duy đột nhiên cảm thấy anh không thay đổi chút nào.

Trước kia cũng là như thế này, anh tức giận sẽ không để ý tới người khác, không nói chuyện với cô, đi đường đều sẽ cách một khoảng cách, nhưng anh sẽ không thật sự rời khỏi, mỗi lần đi lên phía trước chắc chắn có thể nhìn thấy anh đứng ở kia, đợi cô theo sau, đợi cô dỗ anh.

Ánh đèn đường hắt trên người Chung Hằng, cái bóng dưới đất rất dài.

Anh hai tay đút ở trong túi, chân phải vô ý thức nghiền đá vụn bên đường.

"Chung Hằng."

Hứa Duy kêu tên của anh.

Anh không quay đầu, nói một câu: "Đi."

Mấy trăm mét đường đi, hai cái bóng một trước một sau, ở giữa cách hai mét.

Hứa Duy luôn nhìn khoảng cách ấy, đi mau đến cửa chính Ánh Trắng Ven Sông, cô đi hai bước, tới gần anh: "Em muốn tới siêu thị."

Chung Hằng dừng lại, không nhìn cô, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho Triệu Tắc: "Ở trên xe chờ."

Siêu thị ở ngay gần đó, đi mấy phút là đến, giờ này người không nhiều, bên trong vắng vẻ.

Chung Hằng không đi vào, đứng quầy bên cạnh đợi cô.

Hứa Duy cầm cái giỏ nhỏ đi chọn hàng, chưa đến năm phút đã lấy đồ dùng đến quầy hàng tính tiền.

Chung Hằng liếc qua, tất cả đều là vật dụng sinh hoạt hàng ngày, kem đánh răng bàn chải đánh răng, khăn mặt, giấy ăn, hai bao băng vệ sinh, cuối cùng còn có một hộp kẹo bạc hà.

Cô đối với kẹo bạc hà ngược lại là tình cảm lâu dài vững chắc.

Hứa Duy tính tiền xong, Chung Hằng muốn mua bao thuốc, Hứa Duy thuận tay đưa tờ năm mươi thôi lại, nhân viên thu ngân đang định nhận, Chung Hằng đưa ra hai tờ mười tệ. Hứa Duy liếc anh một cái, thu tiền lại.

Vẫn là một trước một sau đi về trên xe.

Triệu Tắc đã đang chờ, nhìn thấy bọn họ, hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Hứa Duy nói: "Ăn rồi, cậu ăn chưa?"

"Tớ cũng ăn rồi, bọn họ mua bò bít tết, tớ ăn no luôn, các cậu ăn cái gì?"

"Bún."

"Chỉ ăn bún à." Triệu Tắc lườm Chung Hằng một cái, thầm nghĩ đây cũng quá keo kiệt. Xem như là bạn gái trước, cũng không nên hẹp hòi như vậy, mua bán không thành nhưng nhân nghĩa vẫn còn mà.

Thân là một trong những bạn học cũ, Triệu Tắc cảm thấy "cùng có hổ thẹn chỗ này", lập tức nói: "Thật sự là xin lỗi, hôm nay thực sự quá vội vàng, ngày mai đi, ngày mai chúng ta ăn bữa ngon."

Hứa Duy cười: "Cậu đừng có khách khí như vậy mà."

"Sao đâu chứ, cậu khó lắm mới trở về một chuyến, chúng tớ cũng nên làm trọn bổn phận chủ nhà." Vừa nói vừa cầm cùi chỏ huých Chung Hằng, ra hiệu anh tỏ thái độ.

Chung Hằng không muốn làm theo cậu ta: "Cậu còn muốn lái xe hay không?"

Bức bách Chung thiếu gia lâm uy, Triệu Tắc bên cạnh làm bầm chuyển qua nỗ máy cho xe chạy.

Trong đêm gió mát, Hứa Duy ngậm kẹo bạc hà tựa ở chỗ ngồi phía sau. Đầu não buông lỏng, ban ngày bôn ba rồi sự mệt mỏi giờ mới tìm tới. Xe van lắc lư, chờ lái về tới nhà nghỉ, Hứa Duy đã ở phía sau ngủ say.

Xe dừng được năm phút, không ai xuống xe. Chỗ ngồi đằng trước, Triệu Tắc đẩy Chung Hằng: "Cậu đi gọi một chút chứ sao."

"Cậu đi đi."

"Tớ không đi." Triệu Tắc nhỏ giọng nói: "Cậu mau đi đi, qua kêu một tiếng."

Chung Hằng không nhúc nhích.

Triệu Tắc quyết tâm: "Tùy cậu, người ta trước kia tốt xấu cũng là người phụ nữ của cậu, cậu gọi một chút thì làm sao vậy, dù sao tớ mặc kệ, nếu cậu không muốn để ý cũng được, vậy để cô ấy ở trong xe ngủ qua đêm đi."

Nói xong mở cửa xe buông tay chạy mất.

Chung Hằng ngồi ở ghế lái phụ khoảng năm phút, nghe thấy phía sau có tiếng hô hấp nhẹ nhàng nhàn nhạt. Anh sờ đến bao thuốc lá, rút ra một điếu đặt vào miệng, nhấn bật lửa.

Lần thứ nhất không được, anh vút điếu thuốc, xuống xe.

Chỗ ngồi phía sau, Hứa Duy nghiêng đầu, nửa bên mặt dán trên ghế dựa, ngủ với tư thế rõ ràng không quá thoải mái, tóc rối bời, một nửa xoã trên vai, một nửa che mặt.

Trên người cô là chiếc váy màu xám, nhìn qua một chút cả người đều là gam màu tối, giống tấm ảnh đen trắng đã qua xử lý màu.

Cùng với cái xe nát này ngược lại rất hợp.

Chung Hằng nắm một tay ở cửa xe, đứng một hồi, nửa người trên cúi xuống, đưa tay ôm cô.

Hứa Duy đầu đặt lên vai anh, trong giấc mộng run một cái, hình như bị kinh sợ, mi tâm nhú chặt lại.

Chung Hằng lui về sau một bước, ôm cô rời khỏi ghế dựa, Hứa Duy đột nhiên tỉnh lại.

Tia sáng không hiểu lý lẽ, cô lại mơ mơ màng màng, mở mắt chỉ cảm thấy không đúng, cách mấy giây mới phản ứng được: "Chung Hằng?"

Còn không thấy rõ mặt của anh, cả người đã rơi xuống chỗ ngồi.

"Rầm" một tiếng, Chung Hằng đóng cửa xe quay đi.

Hứa Duy: "..."

Triệu Tắc trốn ở cổng vụng trộm nhìn quanh, thấy Chung Hằng một mình đi tới, mặt đen: "Hứa Duy đâu."

Chung Hằng không để ý tới cậu ta, sai bước đi đến sân sau hỏi thăm thiếu gia Cá Chạch.

"Cái thằng khốn này." Triệu Tắc chỉ vào bóng lưng anh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hứa Duy nhìn thấy Triệu Tắc đứng ở cổng dậm chân, kỳ quái nói: "Triệu Tắc, cậu làm gì vậy?"

Triệu Tắc giật mình, quay đầu lại: "Cậu đã tỉnh rồi sao."

"Ừm." Hứa Duy nói: "Không biết làm sao lại ngủ thiếp đi."

Triệu Tắc lập tức nói: "Cậu hôm nay ngồi tàu khăng định là rất mệt rồi, sớm đi nghỉ ngơi chút đi."

"Được."

Hứa Duy lên lầu, đi qua phòng 201, gõ cửa một cái, không ai trả lời, xem ra Nhan Hân vẫn còn chưa về.

Cá Chạch thiếu gia trải qua mấy giờ nghỉ ngơi, một nửa tinh thần được khôi phục, cúi đầu nhìn bát cơm tự chơi đến mức tự cao hứng, Chung Hằng đi vào, nó lập tức liền đến ôm đùi đòi cưng chiều.

Chung Hằng sờ đầu nó, nó cọ蹭 hăng say.

Chung Hằng lại sờ loạn hai lần, Cá Chạch thiếu gia vui sướng cúi đầu.

"Được rồi, ngồi đằng hoàng một chút."

Chung Hằng rút chân ra, kéo ghế đầu ngồi xuống. Cá Chạch lại quay lại, cái kính cầu vuốt ve.

"Đức hạnh." Chung Hằng liếc nó một chút, từ trong hộp lấy trái cầu cho nó.

Triệu Tác từ bên ngoài dò xét ló cái đầu: "À, Chung thiếu gia thật hăng hái, cùng Cá Chạch chơi đùa."

Chung Hằng nhìn thấy cậu ta đã cảm thấy phiền: "Chỗ nào cũng đều có cậu."

"Hắc hắc, tớ nói phiếm vài câu chứ sao. Tớ nói này, cậu có thể khách khí với cô ấy một chút được không, đều là bạn học cũ cả."

Chung Hằng: "Rảnh rồi ra cái rắm rồi phải không, đi lau nhà đi."

Triệu Tắc da mặt dày, đặt mông ngồi vào ván gỗ cạnh chân tường: "Cái đó không phải cũng là bạn học cũ của tớ sao, cậu nhìn cậu xem, dẫn người ta ăn cơm thì là thành ăn bún gạo, tớ làm không được."

Chung Hằng không nói lời nào, bên cạnh Cá Chạch đã ngẩng lên cầu vuốt ve cầu chú ý.

Triệu Tắc nói: "Tớ là ý này, tốt xấu gì đi nữa, cậu ấy trước kia đối với cậu không tệ, tính tình của cậu lúc đó, mấy người chịu được, Hứa Duy hai năm đối với cậu tốt bao nhiêu, cái tính không gây chuyện của cậu ấy, còn vì cậu mà đánh nhau một trận, cậu đặt trong lòng nghĩ đi, cậu không niệm được chút tình xưa à."

Chung Hằng: "Cậu cũng biết là tình cũ."

Triệu Tắc vỗ tay một cái, cười đến ha hả: "Tớ không chỉ có biết cái này đâu, tớ còn biết có cái từ gọi là—— tình cũ trở lại."

Chung Hằng: "Xéo đi."

"Được được, tớ lăn đi ngay đây, nhưng mà tớ phải nói với cậu một tiếng, vừa mới lúc này Hứa Duy gọi điện thoại xuống, nói căn phòng của cô ấy không ra nước nóng."

Triệu Tắc bên cạnh cười đứng người lên: "Cậu ngay bây giờ có thể đi nhìn xem, không phải là định để cậu ấy đêm nay tắm nước lạnh đó chứ, dù sao tớ cũng sẽ không đi."

Chung Hằng bóp một trái bóng da ném tới. Triệu Tắc nhanh nhẹn né tránh, cười sáng khoái bước đi.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 4

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 5: " Cô Đề Ý Thứ Biến Thái Gì Thế?"

Ánh mắt Hứa Duy từ phần gáy của anh dờn xuống, xuyên thấu qua nếp gấp của áo thun mỏng, tựa hồ đã thấy cơ lưng rắn chắc, trượt xuống là lưng dưới và mông, bị quần màu lam che lấp, chỉ bắp chân có thể nhìn thấy.

Hứa Duy lật một trang của quyển sổ, ở trang thứ tư mở đầu viết một hàng chữ nhỏ, ngòi bút dừng lại một lát, tiếp tục viết.

Có người gõ cửa.

Hứa Duy khép quyển sổ, cất lại vào trong cặp, đứng dậy đi mở.

Nhìn thấy người ở trước cửa, thật là ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới người đến là anh.

"Không có nước nóng à?"

"Ừm." Hứa Duy lui một bước, để anh bước vào.

Chung Hằng tiến vào phòng vệ sinh, vắn vắn vùi nước, dòng nước xả xuống, anh thử nhiệt độ.

Hứa Duy tựa ở cửa nhìn bóng lưng anh. Không gian chật trội mấy mét vuông, anh dáng người cao lớn, khom người điều chỉnh, chân trái có chút khuyu xuống, nhìn thế nào cũng không thấy hài hòa.

Cảnh tượng này nhìn cũng quen mắt.

Có lần nghỉ hè, bọn họ từng ở qua đêm ở bên ngoài, tắm rửa được một nửa thì mất nước nóng, Hứa Duy trùm khăn tắm ngồi xồm một bên nghỉ ngơi, nhìn Chung Hằng giày vò nửa ngày, cố gắng làm cho nước nóng chảy ra.

Khi đó, anh mười sáu mười bảy tuổi, vóc dáng cũng cao, nhưng rất gầy gò.

Không giống như hiện tại.

Ánh mắt Hứa Duy từ phần gáy của anh dòi xuống, xuyên thấu qua nếp gấp của áo thun mỏng, tựa hồ đã thấy cơ lưng rắn chắc, trượt xuống là lưng dưới và mông, bị quần màu lam che lấp, chỉ có thể nhìn thấy bắp chân.

Hứa Duy liếc nhìn, nghĩ đến có phải nên tẩy bớt lông hay không?

Nhưng đôi chân này có bao nhiêu mạnh mẽ thì cô rất rõ ràng.

Anh trước kia học thể dục rất lợi hại, đại hội thể dục thể thao thi đấu điền kinh vĩnh viễn luôn đứng thứ nhất, từ một trăm mét đến ba ngàn mét, mỗi năm không ai chạy qua anh.

Đến đích, một đám nữ sinh chạy tới đưa nước cho anh.

Anh chỉ nhận của cô.

"Xong." Chung Hằng quay đầu, đối diện với ánh mắt của Hứa Duy, anh khựng lại, cách một giây ánh mắt thay đổi: "Cô để ý - thứ biến thái gì thế?."

Anh ngửi khí rất nhạt, mi tâm nhú chặt, ánh mắt lạnh lẽo.

Hứa Duy đương nhiên sẽ không thừa nhận.

"Không có gì."

Cô chừng chạc đằng hoàng đi đến, xoay người đưa tay, dòng nước giọt lên mu bàn tay.

Đúng là nóng lên.

Hứa Duy nói với anh: "Cám ơn."

Anh cao hơn cô rất nhiều, Hứa Duy nói chuyện với anh vô ý thức đứng thẳng người.

Khoảng cách kéo gần lại, khuôn mặt cô trắng nõn ở ngay trước mắt, cặp má mập mạp trước kia không còn nữa, nhìn giờ có chút gầy, lộ ra đôi mắt càng to hơn. Góc độ này, bên phải đuôi mắt của cô có nốt ruồi cực nhỏ thấy được rất rõ ràng.

Chung Hằng liếc qua cô, nhàn nhạt một câu: "Tôi là ông chủ."

Ngụ ý là chuyện này là thuộc bốn phận của anh ấy, không phải giúp cô, tiếng cám ơn này anh không nhận.

Hứa Duy cười một tiếng, nói: "Thế sao anh không lấy tiền phòng của em vậy."

Câu nói này không biết có tính là khích anh không, giọng nói của Hứa Duy một mực rất bình tĩnh. Nói đúng ra, từ ban ngày gặp đến giờ, biểu hiện của cô vẫn luôn như vậy, không biểu lộ rõ ràng ra là cảm xúc gì.

Cả khi tại Ánh Trăng Ven Sông bị Lâm Ưu mắng, cô cũng như vậy, chỉ có anh ngốc đến mức cho là cô sẽ khóc.

Lâm Ưu hung hãn như vậy, đối với Hứa Duy cũng không nỡ nói lời ác độc.

Trong phòng những bạn học cũ nhìn thấy Hứa Duy chỉ có kinh ngạc. Mà Triệu Tắc một giây đồng hồ sau liền tiếp nhận Hứa Duy đột nhiên trở về.

Tất cả mọi người đều trải qua cuộc sống của mình, một người bạn trung học đột nhiên trở về đối bọn họ cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.

Không có ai để ở trong lòng.

Chung Hằng cúi đầu cười gằn một tiếng, không nhìn cô, đem lời Triệu Tắc nói ném qua: "Dù sao cũng là bạn học cũ."

Hứa Duy gật đầu: "Đúng thế."

Nước nóng còn đang chảy, xông qua ngón tay của cô, ào ào.

Chung Hằng không cảm xúc gì nói: "Cô tắm đi, tôi đi xuống."

Gặp mặt đến nay, anh lần đầu tiên dễ nói chuyện như vậy.

Hứa Duy đáp: "Được."

Nhan Hân hơn chín giờ tối mới trở về. Cô không trở về phòng ngay, tới gõ cửa phòng Hứa Duy.

Hứa Duy mở cửa, một cốc trà sữa đưa qua.

"Chị." Nhan Hân ló cái đầu, nhìn cô cười: "Mang cho chị đó, uống rất ngon."

"Cám ơn."

Hứa Duy đón lấy: "Vào trong ngồi chứ?"

"Được."

Hứa Duy ngồi trên giường, Nhan Hân cầm túi máy ảnh tới để trên tủ đầu giường. Cô chưa tắm rửa, không tiện ngồi trên giường, kéo ghế ngồi ở bên cạnh.

Mỗi người uống một cốc trà sữa.

Hứa Duy hỏi cô đi chỗ nào chụp cảnh đêm.

Nhan Hân nói: "Đi sông Thanh Lan, chỗ ấy có chèo thuyền, em đi lên ngồi, chụp chút cảnh hồ."

Hứa Duy nói: "Nơi đó rất đẹp."

Nhan Hân nhìn cô một chút, thử thăm dò hỏi: "Chị, em nhớ chị không phải là người Phong Châu."

"Không phải, chị là người Nghi Thành, chị từng học ở đây."

Nghi Thành ở phía bắc, tới gần tỉnh lỵ Giang Thành.

Nhan Hân như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Xem ra em nhớ không lắm, vậy sao chị tới Phong Châu học vậy."

"Bà ngoại chị trước kia ở chỗ này."

Nhan Hân tựa hồ nhớ ra cái gì đó, hơi kinh ngạc: "Cho nên khi đó chị chọn Ngu Khê là địa điểm hỗ trợ giáo dục để thi tuyển nghiên cứu sinh? Cách Phong Châu rất gần."

"Em chuyện này cũng biết?"

"Đương nhiên" Nhan Hân cười nói, "Trường cũ lấy chị làm tuyên truyền, lý lịch của chị trên trang web của trường có thể nhìn thấy được, ngay tại cột cựu học sinh nổi tiếng, em lúc ấy muốn thi nghiên cứu sinh, còn bấm vào xem."

Hứa Duy nói: "Chị ngược lại không chú ý lắm."

Nhan Hân còn nói: "Nhưng mà về sau em chưa từng thấy chị về trường học nghiên cứu sinh nữa, sao chị bỏ vậy."

"Cũng không có lý do gì cả, chẳng qua là không muốn đi học." Hứa Duy đem chủ đề dời đi chỗ khác: "Em chuẩn bị lúc nào đi Ngu Khê?"

"Lúc nào cũng được, chị chừng nào thuận tiện thì đi." Dừng lại một lúc, cô ấy mỉm cười với vẻ hơi lém lỉnh: "Chị, hôm nay có phải là bạn học của chị không, chắc là muốn tụ tập phải không? Không bằng ở thêm hai ngày nữa cũng được."

Hứa Duy từ chối khéo ý tốt của cô ấy: "Hôm nay tụ tập qua rồi, nếu như em không có chuyện khác, ngày mai chúng ta đi."

"Nhanh như vậy sao? Cũng được, chúng ta ngồi xe gì đi, em hôm nay có nghe qua, bến xe có xe buýt tới đó, cũng có tư nhân mở lái xe van, đương nhiên, đón xe đi cũng có thể."

"Cái này không vội, ngày mai rồi quyết định, em về trước tắm rửa rồi ngủ đi."

"Vậy được."

Không biết có phải vì ngủ ở trên xe một giấc không mà ban đêm Hứa Duy ngủ cũng không tốt, rạng sáng bốn giờ đã tỉnh, cổ họng phát khô, cô sờ soạng nháp một hộp nước lạnh, tìm kẹo bạc hà ngậm một viên, nằm đến sáu rưỡi.

Rửa mặt đánh răng chỉ mất mười lăm phút.

Nghĩ nghĩ, vẫn là nên trang điểm một chút, kẻ lông mày, đánh ít phấn, không thoa son môi.

Sáng sớm không khí tốt, nhiệt độ cũng thích hợp.

Hứa Duy mặc váy đen suông, cảm giác lãnh đạm. Xuống lầu không thấy Triệu Tắc, ngồi ở quầy lễ tân là tiểu Chương, nhìn thấy cô, cười một tiếng: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Hứa Duy đi tới hỏi: "Chỗ này các cậu cung cấp bữa sáng không?"

Tiểu Chương nói: "Không cung cấp cái này ạ, dì Trần nấu cơm năm ngoái về quê rồi, không ai nấu cơm, bọn em hủy bỏ phục vụ cái này."

"Không ai nấu cơm, vậy các cậu ăn cái gì?"

"Bọn em tự ăn tạm gì đó, có khi gọi thức ăn bên ngoài, có đôi khi Triệu ca nấu cháo, có đôi khi tâm tình của ông chủ nhỏ tốt thì sẽ làm sủi cỏ, anh ấy làm sủi cỏ là tuyệt nhất."

Tiểu Chương nói đến đây lộ ra giọng điệu chào hàng thịt heo nhà mình rất tốt: "Không phải em nói ngoa, ông chủ nhỏ của bọn em điểm này thật sự là ngoài dự liệu, ai biết anh ấy là một người đàn ông lại còn biết làm sủi cỏ, chị đừng nói, anh ý gói hoa văn còn rất tinh tế, ngày nào chỉ cần là anh gói sủi cỏ, hiệu giặt ngay sát vách có mấy cô gái đánh mũi thính như cún chạy sang ăn vặt, da mặt ai cũng dày, chấm mút đến nghiện, em xem chừng đây không phải là ăn sủi cỏ, ngược lại là muốn ăn ông chủ nhỏ."

"Thật sao." Hứa Duy cười ra tiếng: "Anh ấy biết làm sủi cỏ?"

"Ừm, không lừa chị đâu." Tiểu Chương nhỏ giọng nói: "Thế này vậy, đợi chút nữa em khuyến khích Triệu ca, để ông chủ nhỏ hôm nay làm sủi cỏ, chị ăn là biết liền, ai ăn là muốn gả."

"Được, cậu khuyến khích đi." Hứa Duy phát phát tay: "Tôi ra ngoài ăn sáng trước."

Cô đi ra ngoài, còn chưa tới cổng, một con chó xám trắng chạy tiến đến, nhào tới chân cô.

Hứa Duy giặt mình, nhận ra là con chó bị bệnh hôm qua.

Bên ngoài một tiếng quát to, gọi: "Cá Chạch!"

Nhưng mà Cá Chạch thiếu gia không nể tình chút nào, giống như không nghe thấy, chuyên chú quán lấy Hứa Duy cọ cọ bắp chân,

còn hé miệng khế cắn váy cô, chân trước nhảy dựng lên, cố chấp đòi ôm.

Chung Hằng mặt đen.

Tiểu Chương cười đến mức ngã tới ngã lui: "Ai ui, không được không được, thiếu gia lại động dục, thấy mỹ nữ liền đi không nổi nữa, thì phải làm sao đây!" Cá Chạch phối hợp vẩy đuôi.

Chung Hằng tới kéo lại dây thừng, kéo nó ra.

Cá Chạch tức giận đến muốn chết, phát ra tiếng ô ô bất mãn.

"Thằng nhóc khốn." Chung Hằng mắng một tiếng, hỏi Hứa Duy: "Không có sao chứ."

"Không có việc gì."

Hứa Duy đi đến sờ đầu Cá Chạch một cái, Cá Chạch lập tức ôn thuận, cái đuôi lắc nhanh ba trăm sáu mươi độ xoay tròn.

Tiểu Chương cười đến đau bụng: "Mẹ nó chứ, con hàng này muốn lên trời ạ, chị Hứa, chị nhanh đi ra ngoài, không lại không kịp ăn sáng, Cá Chạch đây là muốn đem chị về ổ đó."

Hứa Duy nghe theo đề nghị, nói với Chung Hằng: "Em đi ăn sáng."

"Ừm."

Chung Hằng ôm Cá Chạch, đi về phía cửa sau.

"Chung Hằng." Hứa Duy gọi anh.

Chung Hằng quay đầu.

"Hôm nay em đi Ngu Khê." Hứa Duy nói: "Giữa trưa đi."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 5

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 6: "Lớn Như Vậy, Cô Ấy Đi Còn Không Biết Nhìn Đường?"

Chung Hằng nhìn đôi chân như cái đũa mảnh khảnh ở đằng trước, vô ý thức nhú mày.

Lớn như vậy, còn cô ấy đi không biết nhìn đường?

Hứa Duy sắp đá phải viên đá tiếp theo, Chung Hằng hai bước đuổi kịp cô, bắt được cổ tay kéo cô ra. "Cô nhìn đường có được hay không?"

Chung Hằng đứng ở đó.

Tiểu Chương cùng Cá Chạch mỗi người một vẻ mặt xem trò vui.

Tiểu Chương sờ mũi một cái, tận lực coi mình là phong nền. Cá Chạch thì lắc cái đầu, mở to đôi mắt chó nhìn Hứa Duy, lại nhìn sang Chung Hằng, tiếp tục lắc cái đầu, ở trong ngực anh giãy dụa.

Tiểu tổ tông thật quá mệt người mà.

Chung Hằng không có cách nào tiếp tục ở lại nữa, nhìn Hứa Duy gật đầu, quay người đi.

Hứa Duy cũng không ở lại, ra ngoài, xuôi theo ngõ nhỏ đi ra ngoài. Gần cạnh có chợ bán thức ăn, bên cạnh có chỗ ăn cơm, tiệm mì, quán bán ăn sáng, quán nhỏ cái gì cần có đều có.

Thời gian còn sớm, không cần sốt ruột.

Hứa Duy đi chậm rãi, vừa tản bộ ở trong lòng lựa chọn: Nên ăn gì nhỉ?

Đường cũ nhiều ổ gà, đá rải rác khắp ven đường, cô đi một đôi giày búp bê, đi đường không nhìn, đá phải đá vụn. Đó là giày vải, rất mỏng.

Chung Hằng nhìn đôi chân như cái đũa mảnh khảnh ở đằng trước, vô ý thức nhíu mày.

Lớn như vậy, cô ấy đi còn không biết nhìn đường?

Hứa Duy sắp đá phải viên đá tiếp theo, Chung Hằng đi hai bước đuổi kịp cô, bắt được cổ tay kéo cô ra: "Cô nhìn đường có được hay không?"

Hứa Duy vừa đứng vững, anh lập tức buông lỏng tay.

"Sao anh lại tới đây."

Hứa Duy kinh ngạc.

Chung Hằng lười nhác trả lời, mặt nhìn sang một bên: "Muốn ăn cái gì?"

"Cái gì cũng muốn ăn."

Chung Hằng: "Bụng cô không lớn như vậy."

"Đúng, cho nên em đang chọn."

Chung Hằng dứt tay vào trong túi, nghiêng mặt nhìn cô một hồi:
"Tật xấu này còn chưa sửa được?"

Hứa Duy có chứng ám ảnh sợ chọn đồ ăn, để cô chọn món, cô sẽ rất đau đầu, trừ khi cực đói, nếu không rất khó để nhanh chóng đưa ra quyết định.

Cấp ba năm đó, làm gì thống khổ như thế này vì khi đó Hứa Duy ở nội trú, Chung Hằng lại ở nhà, mỗi ngày đều đạp xe tới, một năm bữa sáng đều là anh đưa đến trường học, cơm trưa, cơm tối cũng là theo anh mà tới, không cần phải lựa chọn.

Chung Hằng chọn, đều là thứ Hứa Duy thích.

Hứa Duy gật đầu: "Đúng, không tốt, còn nghiêm trọng hơn."

Chung Hằng không nói nửa lời, đi hai bước, anh tiện tay chỉ vào quán bên đường, nói: "Nhà này đi."

Một nhà bán cháo.

Hứa Duy nói: "Được."

Tiến vào cửa hàng, Chung Hằng nhìn bảng giới thiệu đồ ăn ở trên tường, gọi cháo, bánh quẩy và một đĩa thịt bò kho tương, hỏi Hứa Duy ăn cái gì.

Hứa Duy nói: "Giống anh."

Cửa hàng này là tự phục vụ thức ăn, hai nồi cháo to bày ở kia, bên cạnh là giỏ bên trong đựng bát đũa.

Chung Hằng múc một bát, Hứa Duy đưa tay đỡ.

"Cẩn thận không bỏng." Anh nói một câu.

Chờ Hứa Duy cầm chắc, anh thu tay lại lòng bàn tay trong lúc lơ đãng chạm sát đầu ngón tay của cô.

Hai người đều ăn ý không để ý đến sự đụng chạm ngoài ý muốn này.

Tiệm này đã là danh tiếng lâu năm, bánh quẩy ngon, lại giòn lại thơm, ăn kèm với cháo rất có hương vị.

Hứa Duy ăn xong một cái vẫn chưa thỏa mãn, nhưng dạ dày đã no lắm rồi. Cô nhìn chăm chăm trong đĩa còn một cái, nhìn mấy lần, Chung Hằng liếc cô một cái, gấp bánh quẩy qua, dùng đũa xén đứt, một nửa đưa vào chén cô.

"Cảm ơn anh." Hứa Duy nói.

Chung Hằng nhai hai ba lần xong một miếng bánh quẩy, cháo cũng ăn hết.

Thìa vừa để xuống, người dựa vào thành ghế.

Hứa Duy cúi đầu, hết sức chuyên chú ăn một miếng bánh quẩy uống tiếp một miệng cháo, tóc dài một bên rủ xuống.

Cô lúc ăn tương đối nghiêm túc, ngậm miệng, hai mảnh môi bị cháo nóng bỏng đến ửng đỏ.

Da cô trắng, lộ ra lông mi lông mày đều đen nhánh, trên chóp mũi lấp ló mồ hôi.

Hứa Duy ăn xong, ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt anh. Đôi mắt anh tối như mực, ngược lại là cực kì bằng phẳng.

Hứa Duy hơi dừng lại.

Chung Hằng ngồi thẳng, khuỷu tay chống trên mặt bàn, tới gần hỏi: "Cô gây ra phiền toái gì?"

"Sao cơ?"

"Có người để cho tôi chăm sóc cho cô."

Hứa Duy: "Em còn muốn hỏi anh đây, tại sao anh lại biết đội trưởng Hà?"

Không trả lời.

Hứa Duy: "Từng phạm tội gì à?"

Chung Hằng bị cô làm cho tức cười: "Có thể trông mong tôi tốt một chút không?"

Hứa Duy xin lỗi: "Xin lỗi."

Hà Nghiễn là công an tổng cục đội cảnh sát hình sự tỉnh thành Giang Thành, trong tay có rất nhiều người chỉ điểm, mà ở trong đó một bộ phận lớn đều là có tiền án, cô liền nghĩ tới đến cái này.

Hà Nghiễn nói là tìm người có thể tin được, vừa hay ở gần Ngu Khê, có thể tín nhiệm, chưa nói là ai, chỉ cho số điện thoại.

Cảnh sát tiếp xúc nhiều nhất hai loại người, một loại là tội phạm, một loại là cùng nghề.

Hứa Duy hỏi: "Anh đã tới Giang Thành à?"

"Ừm."

"Ở đâu?"

"Khu Cao Tân."

"Làm cái gì?"

Chung Hằng nhú mày: "Cô tra hộ khẩu đấy à?"

"..." Hứa Duy không hỏi nữa.

Kỳ thật cũng không cần thiết phải hỏi, thứ nhất Hà Nghiễn đã tìm người không cần hoài nghi, thứ hai Chung Hằng sẽ không hại cô.

Hứa Duy trong lòng về điểm thứ hai càng chắc chắn: "Cho nên, cô thật sự gây ra chuyện?"

Anh trở lại vấn đề ban đầu.

Hứa Duy lắc đầu: "Em không chắc lắm, đội trưởng Hà sắp xếp như vậy, em nghe theo. Em lúc trước cung cấp cho anh ấy một số tin tức, anh ấy khả năng sợ em có phiền phức, cho nên tương đối chiếu cố."

"Không phải năm trước cô không làm phóng viên nữa à?"

"Không làm."

Hứa Duy cười một tiếng: "Làm sao anh biết?"

Anh không đáp.

"Anh lên mạng tìm em?"

"Không." Anh quay mặt: "Nghe nói."

Nghe ai nói? Câu này Hứa Duy không tiếp tục hỏi. Cô cúi đầu xuống, khoé miệng không ngừng cười.

Người đàn ông này nghĩ một đằng nói một nẻo là lúc đáng yêu nhất.

Chung Hằng không thể nhịn được nữa: "Đừng cười nữa, xấu chết đi được."

Hứa Duy con mắt cong cong: "Thật sao."

Chung Hằng đứng người lên: "Đi."

Quay về, trên đường đi, nắng chói loá mắt. Chung Hằng đi phía trước, trên đường đi Hứa Duy luôn nhìn ánh nắng nhảy nhót trên vai anh.

Nhan Hân ngủ đến mười giờ mới rời giường, rửa mặt xong, ăn bữa sáng Hứa Duy mang về, bắt đầu thu dọn hành lý.

Dưới tầng Triệu Tắc kiệt lực khuyên Hứa Duy ở lại thêm một ngày: "Ở thêm một ngày, ở thêm một ngày nữa đi, ngày mai tớ tự mình đưa cậu đi!" Một mặt nói một mặt nháy mắt với Chung Hằng, hi vọng anh có thể phụ họa theo. Hứa Duy đã sớm nhìn ra ý đồ của cậu ấy, đơn giản muốn làm người tốt tạo cơ hội cho cô với Chung Hằng "Gương vỡ lại lành".

Triệu Tắc người này luôn luôn tốt bụng, thế sự biến hóa, thương hải tang điền, cậu ấy đối với sự nghiệp trợ giúp làm không biết mệt,

vì hạnh phúc của anh em.

Năm đó Hứa Duy và Chung Hằng có thể thành đôi, Triệu Tắc quả thực có công lao không ít.

Chỉ riêng việc ngày ấy Chung Hằng thổ lộ, Triệu Tắc đã móc rỗng tiền tiêu vật ép dưới đáy hòm đem ra cùng chung góp mua cho anh một bộ quần áo đẹp.

Quả nhiên, ngày đó Chung Hằng không phụ sự mong đợi của mọi người, đẹp trai ngất trời, cái giá phải trả là một đám anh em tốt bọn họ phải ăn khổ sở mất một tuần với Chung Hằng.

Lúc này Hứa Duy lại chỉ có thể phụ ý tốt của cậu ấy: "Lần sau về tớ sẽ tới chỗ này mời cậu ăn cơm. Hôm nay không thể ở lại được nữa."

Triệu Tắc yên lặng ném cho Chung Hằng ánh mắt sắc lẹm, cố gắng nói: "Vậy thì chỉ có cách bảo Chung Hằng tiễn cậu thôi, hôm nay mình ở nhà trọ không đi được."

Hứa Duy nói: "Không cần đưa đi đâu, bọn mình đến bến xe đón xe được rồi."

"Vậy cũng phải để Chung Hằng đưa cậu ra bến xe chứ."

"Không cần, bọn mình..."

"Tôi đưa cô đi."

Hứa Duy quay đầu, Chung Hằng còn nói thêm một câu: "Tôi đưa cô đến bến xe."

Mười một giờ xuất phát.

Chung Hằng vẫn lái xe van kia, mười lăm phút đã đưa các cô tới bến xe.

Nhan Hân rất biết điều, chủ động chạy tới mua vé.

Bên trong phòng chờ xe không ít người, ồn ào ầm ĩ, trẻ con đuổi nhau chơi đùa, tràn ngập hương vị của các loại đồ ăn. Chỗ ngồi bên cạnh có một đôi vợ chồng ngay tại đấy đang ăn mì tôm, mùi vị thịt bò cay thơm.

Hứa Duy nhìn Chung Hằng nói: "Anh trở về đi."

Chung Hằng không nhúc nhích, hỏi: "Cô đến đó tìm được chỗ ở chưa?"

Hứa Duy nói: "Còn chưa xác định."

"Chưa quyết định chỗ đến?"

"Chưa."

"Cô cụ thể là đi đâu, thị trấn, khu danh lam thắng cảnh hay nông thôn?"

"Cũng chưa biết."

Sắc mặt Chung Hằng lập tức không dễ nhìn: "Cô không phải đã từng đi đến đó sao? Làm sao lại thành ngớ ngẩn rồi."

Hứa Duy: "...". Đừng sỉ nhục người ta thế chứ.

Chung Hằng lười hỏi tiếp, lấy ra một cái thẻ kín đáo đưa cho cô.

Hứa Duy cúi đầu xem, là danh thiếp của một nhà nghỉ, phía trên viết "Nhà Nghỉ Ánh Nắng" địa chỉ khu danh lam thắng cảnh Linh Đình, hẳn là ở dưới núi, "phía trên viết là đường Ma Phường số 16, bên cạnh có số điện thoại liên lạc.

"Đây là khách sạn chị tôi mở, bên xe có xe đi tới đó, tôi gọi chị ấy để cho các cô một phòng."

Hứa Duy kinh ngạc: "Nhà anh mở chuỗi nhà nghỉ rồi ư."

Chung Hằng không để ý cô, mặt lạnh hỏi: "Nhớ kỹ chưa?"

"Ừm."

Hứa Duy có chút ngượng ngùng: "Làm phiền anh rồi, về mời anh đi ăn."

"Không cần, tôi đi đây."

Anh không tạm biệt, quay lưng hoà vào đám người.

Chung Hằng trở về nhà nghỉ.

Triệu Tắc ở trước một đồng sổ sách, thoáng nhìn anh, mặt tối sầm: "Tớ nói này sao cậu lại ngoan cố như vậy, giữ người ta lại cũng không xong, tiễn người ta đi cậu cũng lười, cậu đưa họ tới Ngụ Khê thì sao? Cũng chỉ mất hai giờ xe, cậu mất miếng thịt hay thế nào?"

Chung Hằng ném cho cậu ta một câu: "Tính sổ sách của cậu đi."

"Bệnh này không cứu nổi nữa rồi."

Việc này Triệu Tắc nói dông dài suốt một buổi chiều, lúc ăn cơm còn không yên tĩnh, Tiểu Chương nghe được đến mức lỗ tai lên kén.

Chung Hằng nổi điên, đập đũa: "Tớ nói cậu đủ rồi, tại sao tớ phải đưa cô ấy đi, cô ấy là cái gì của tớ?"

Triệu Tắc giật mình.

Lúc này, điện thoại Chung Hằng vang lên.

Là Chung Lâm gọi điện thoại tới.

Chung Hằng ép lửa giận, kết nối: "A lô?"

"Chung Hằng, em không phải để cho chị lưu hai gian phòng sao? Làm sao người còn chưa tới?"

Chung Hằng tay dừng lại: "Cô ấy còn chưa tới?"

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 6

Tác giả có lời muốn nói: về sau đều là ban đêm không nói trước giờ đổi, thật có lỗi.

Nói một chút địa danh

Những này đều tại một cái tỉnh Giang Thành.

Nghi Thành: quê quán Hứa Duy, tại trong tỉnh phía bắc.

Phong Châu: quê quán Chung Hằng.

Hứa Duy cấp hai, cấp ba học tập trong tỉnh nhất nam Ngụ Khê: Huyện cấp thị, du lịch khu, cùng Phong Châu giáp giới, câu chuyện

này chính yếu nhất kịch bản địa điểm.

Hứa Duy đại học năm 4 sau khi tốt nghiệp lúc nghiên cứu sinh,
Hứa Duy học đại học thủ đô.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 7: "Trường Đại Vân, Ông Ta Đập Chết Một Giáo Viên Ở Trường Ấy "

Hứa Duy vừa ăn vừa nhìn, nhớ tới Tiểu Chương nói Chung Hằng làm sủi cỏ rất tuyệt, trong lòng cười một tiếng...

Hứa Duy và Nhan Hân ở bến xe chia nhau ra, cô đưa danh thiếp nhà nghỉ Ánh Nắng cho Nhan Hân, hành lý gửi ở nhà ga, sau đó bắt xe đi trấn Thất Độ.

Trước kia trấn Thất Độ là nơi nghèo nhất ở Ngu Khê, gần núi gần sông, giao thông không tiện, mỗi ngày chỉ có xe buýt chạy tới chạy lui một chuyến, người bên ngoài đến không có lối vào, người trong trấn lại khó đi ra ngoài.

Mấy năm này được chính phủ nâng đỡ hỗ trợ, toàn bộ Ngu Khê đều phát triển mạnh mẽ, trấn Thất Độ cũng được hưởng phần, đường sau khi sửa xong, người ra ngoài nhiều hơn, có người làm công có người lập nghiệp, con đường kiếm tiền rộng mở, trong trấn thay đổi lớn.

Hứa Duy xuống xe ở trước cửa bệnh viện trấn, đeo ba lô trên vai.

Cô kéo khoá, cho tay vào bên trong lấy ra cuốn sổ, vừa đi vừa lật.

Trường tiểu học trung tâm Hướng Dương.

Đọc một lần, ghi nhớ cái tên này, Hứa Duy đi lên phía trước.

Con đường đá mới rải nhựa, không bằng phẳng cho lắm.

Hai bên đường có cửa hàng, đủ loại kiểu dáng, nhà hàng nhỏ, tiệm bán quần áo, tiệm tạp hóa, còn có cửa hàng bán thuốc trừ sâu phân hóa học, phong cách khác những cửa hàng trong thành phố.

Đi tới phía trước, có một tiệm văn phòng phẩm, hai cô bé buộc tóc đuôi ngựa đang chơi đùa, tầm mười một, mười hai tuổi.

Hứa Duy vẫy tay.

Hai cô bé dừng chân lại, ánh mắt e sợ.

Hứa Duy đến gần, nhìn hai cô bé cười: "Nơi này có trường học không?"

Cô bé mặt tròn gật đầu.

"Đi như thế nào."

Cô bé mặt trái xoan chỉ theo hướng đó: "Cửa hàng bán đồ ăn ở chỗ đó."

Mang giọng địa phương.

Hứa Duy lấy hai viên bạc hà đưa tới: "Kẹo, muốn ăn không?"

Hai cô bé đồng loạt lắc đầu:"Không biết chị, không ăn."

Nhìn ra được trong nhà giáo giáo dục rất tốt.

Hứa Duy cầm kẹo lại, nói cảm ơn rồi đi.

Đi mấy phút, quả nhiên cửa hàng bán đồ ăn bên cạnh trường học, rất nhỏ, tất cả chỉ thấy ba tòa nhà, trên dưới hai tầng.

Đang là nghỉ hè, cửa sắt khóa chặt, cổng trường học trống vắng.

Hứa Duy dạo quanh một vòng, một bóng người cũng không có, cửa phòng bảo vệ cũng khóa lại.

Cô không dừng lại, đi qua cây cầu thấp. Đối diện là một cửa hàng sứ cỏ, trước cửa có một bà cụ tóc bạc, đang lột vỏ đậu tương.

Hứa Duy đi qua.

Trong quán một phụ nữ trung niên mặc một cái áo sơ mi màu vàng tới hỏi cô muốn ăn gì, nói tiếng địa phương.

Hứa Duy miễn cưỡng nghe hiểu, nhìn chữ dán ở cửa, nói: "Cho cháu một bát sứ cỏ."

Đối phương dò xét cô, đổi thành tiếng phổ thông không rõ lắm: "Cháu chờ một chút, ngồi đó đi."

"Vâng."

Ngoài cửa có ghế trúc để không, Hứa Duy ngồi xuống. Bà lão lột vỏ đậu tương ngẩng đầu nhìn cô cười cười.

Hứa Duy nói: "Bà ơi, bà vẫn luôn ở nơi này ạ."

Bà lão lắc đầu, chỉ chỉ lỗ tai, biểu thị nghe không hiểu.

Hứa Duy gật gật đầu, không hỏi lại.

Không biết trời tối từ lúc nào, mấy đám mây đen trôi lững lờ.

Hứa Duy lấy điện thoại di động nhìn, đã 4:30.

Chỉ còn lại hai phần trăm.

"Sủi cải chín rồi, đến ăn đi."

Phía sau một tiếng hô.

Hứa Duy đứng dậy đi vào, ngồi vào bàn.

Người phụ nữ trung niên cũng ngồi xuống, bọc nhân bánh vào vỏ sủi cải, cô ấy động tác thành thạo, ngón tay xoa bóp, rất nhanh thành hình.

Hứa Duy vừa ăn vừa nhìn, nhớ tới Tiểu Chương nói Chung Hằng làm sủi cải rất tuyệt, trong lòng cười một tiếng.

Bác ấy liếc cô một cái, chủ động hỏi chuyện: "Cô gái từ nơi khác tới à?"

Hứa Duy: "Vâng."

Bác ấy còn nói: "Là tới đây chơi sao?"

"Đúng ạ."

Cô ấy lắc đầu: "Không giống, tới chơi cũng không tới chỗ này đâu, mấy khu danh lam thắng cảnh kia còn chưa chơi hết nữa là."

Hứa Duy cười: "Bác thật lợi hại. Cháu hỏi bác một chút chuyện, được không?."

"Cháu hỏi đi."

Hứa Duy chỉ chỉ bên ngoài: "Trường học bên cạnh kia thế nào ạ?"

"Chẳng thế nào cả, chỉ là một trường tiểu học mà thôi."Bác ấy nói: "Không phải cháu đến trường học kia làm giáo viên chứ, hay là đến hỗ trợ giáo dục?"

Hứa Duy hỏi lại: "Trước kia cũng có người đến hỗ trợ giáo dục sao ạ?"

"Mấy năm này thì không gặp, mấy năm trước đều có, sinh viên từ thành phố lớn tới đây ở một năm rồi đi nói là còn muốn trở về tiếp tục học."

"Vậy bác đều nhớ hết chứ ạ?"

"Sao có thể nhớ hết được, hết nhóm này tới nhóm khác tới, đã qua rất nhiều năm rồi, sớm đã không còn nhớ rõ."

"Nhóm đầu tiên tới, bác còn ấn tượng không?"

"Nhóm đầu tiên?"

"Đúng."

Hứa Duy nhắc nhở: "Tới vào tháng 9 năm 2008."

Bà chủ lắc đầu:"Không nhớ được."

"Năm đó trường học này xảy ra chuyện gì không ạ?"

"Làm gì có chuyện gì chứ." Bà chủ nhú mày: "Không có việc gì đặc biệt đâu, cháu hỏi cái này làm gì."

Hứa Duy còn chưa nói tiếp, ở cửa truyền đến tiếng địa phương: "Đồ đàn! Đi đi —— "

Là bà lão đang lột vỏ đậu tương dậm chân mắng chửi người nào đó. Bà chủ đứng lên, cầm chày cán bột chạy ra cửa: "Tưởng Đại Vân, ông mau đi nhanh lên, đừng đứng ở chỗ đấy dọa người!"

Hứa Duy đứng dậy đi ra nhìn.

Ven đường, một người đàn ông mặc áo xám còng lưng đứng ở đấy, ông ấy một tay mang theo bao tải, một tay ôm hai cái bình nước ngọt, người rất bần.

Trông thấy Hứa Duy, ông ấy thất thần, con mắt tựa hồ sáng lên, chân chạy tới phía này, bị bà chủ quơ chày cán bột dọa trở về.

Ở tiệm văn phòng phẩm bên cạnh, ông chủ cũng cầm chổi lau nhà ra đuổi.

Người đàn ông kia sợ hãi đi vội, kéo lê bao tải đi.

Bà chủ thở phào, nói với Hứa Duy: "Không sao rồi, trở về ăn đi."

Trở lại bên cạnh bàn, bà chủ đột nhiên nhớ lại: "Đúng rồi, cháu hỏi về trường học kia đúng không, trước kia có xảy ra một việc. Chính là do người đàn ông vừa rồi, Tưởng Đại Vân, ông ta đập chết một giáo viên ở trường đấy."

Hứa Duy để đũa xuống: "Có chuyện gì đã xảy ra ạ?"

"Cụ thể thế nào cũng không rõ lắm, chỉ biết là đêm hôm đó giáo viên đó chết ở sân thể dục, là em trai của Tường Đại Vân báo án, em trai của ông ta là quản lí kho của trường, Tường Đại Vân cũng ở nhà kho, ông ta có bệnh tâm thần, lúc đó phát bệnh rất nghiêm trọng."

"Sau đó thì sao ạ."

"Nghe nói là được đưa tới bệnh viện tâm thần nhốt hai năm, về sau lại được thả ra. Tất cả mọi người rất sợ ông ta, em của ông ta ở trong thành phố làm việc, kiếm được rất nhiều tiền, chuyên tìm người chăm sóc ông ta, nhưng ông ta vẫn chạy loạn khắp nơi."

Hứa Duy hỏi: "Còn có chuyện gì khác không ạ?"

Bà chủ nhìn cô kỳ quái: "Còn phải có nhiều chuyện hơn nữa sao? Cháu gái, nơi này của chúng ta dù nhỏ, cũng nghèo, nhưng cũng không phải là miệng hùm hang rắn, trên đời này vẫn có rất nhiều người tốt."

"Bác nói đúng ạ."

Hứa Duy cười cười, cúi đầu ăn xong sủi cảo, thanh toán tiền, tạm biệt bà chủ.

Chân trời mây đen đã kéo tới.

Hứa Duy trở lại cửa bệnh viện ở trấn chờ xe.

Chuyến xe bus cuối cùng đã qua, hiện tại chỉ có thể gửi hi vọng ở xe tải nhỏ.

Nhưng mà đợi hơn một giờ không bắt được chiếc xe nào, những xe đi qua đều không vào trong thành.

Hứa Duy nhìn xung quanh, phát hiện không có lấy một cái "Nhà Nghỉ", phiền toái hơn nữa là cô nói với Nhan Hân tối về nhà nghỉ sẽ gặp, nếu như không quay về, sợ rằng Nhan Hân sẽ sốt ruột.

Hứa Duy lấy điện thoại di động muốn nhắn tin cho Nhan Hân, nhắn được một nửa, một điện cuộc điện thoại gọi tới.

Hứa Duy ngừng tay, tiếp điện thoại.

Đầu kia là giọng một người phụ nữ: "Bé ơi?"

Phương Mẫn Anh là mẹ của Hứa Duy. Hứa Duy trả lời: "Vâng."

"Ăn cơm tối chưa? Có phải công việc rất bẽ bộn không? Bé yêu về nhà nhiều ngày rồi, làm sao cũng không gọi một cuộc điện thoại?"

"Bẽ bộn nhiều việc lắm ạ."

"Bé à..."

Phương Mẫn Anh nói: "Mẹ hôm nay đi bệnh viện, con bé vẫn như vậy, nếu vẫn mãi không tỉnh thì phải làm sao bây giờ. Nó cứ nằm như vậy, mỗi ngày đều đến đóng tiền, đây cũng không phải là biện pháp."

"Vậy mẹ nói làm sao bây giờ." Hứa Duy cười một tiếng: "Muốn vứt bỏ chị ấy sao?"

"Mẹ không phải có ý này." Phương Mẫn Anh thanh âm có chút hoảng: "Bé à, con không nên tức giận, mẹ chỉ lo lắng cho con gánh"

vác nhiều việc, hộ lí mời riêng như vậy tốn rất nhiều tiền, con công việc cũng vất vả, thân thể lại không tốt..."

"Tốt."

Hứa Duy ngắt lời bà: "Con nói rồi, phía bệnh viện bên kia mẹ không cần quản, cũng không cần đi xem chị ấy, mẹ ở nhà chăm sóc bà ngoài đi, con cúp máy đây."

Nói xong câu cuối, máy hết pin.

Sau khi trời tối, một chiếc xe tới.

Lái xe thò đầu ra hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Đi tới bến xe trong thành."

Lái xe khoát tay: "Trong thành không đến được, tôi đến cầu Cửu Tinh thôi, cách đó cũng chỉ ba dặm đường, có đi hay không?"

"Phía sau còn xe không?"

"Hết rồi! Cô nhìn đi sắp có mưa to, ai còn muốn chạy vào trong nội thành chứ?"

Hứa Duy: "Được, ngồi xe anh."

Hứa Duy bị lái xe hốt một vố, cầu Cửu Tinh cách xa nội thành không chỉ ba dặm đường.

Cô xuống xe đi rất lâu, trời tối như bưng, lại gặp phải mưa to, ướt sũng.

Nơi này ngày và đêm nhiệt độ chênh lệch rõ ràng, sau trời mưa nhiệt độ hạ thấp, quần áo ướt mặc trên người rất khó chịu.

Hứa Duy bực mình, nguyên rửa gã lái xe kia một lượt, từ ngữ không giống nhau.

Có lẽ, cũng có chút ủy khuất, không dừng đến đây chịu cái tội này.

May mà là đường đá đi thẳng, không bị đi nhầm.

Về sau đi được một đoạn, xa xa có ánh đèn lác đác, mưa cũng nhỏ dần.

Trong bóng đêm ánh sáng mờ mịt, đối diện lóe lên hai ánh đèn sáng, tiếp theo là tiếng xe ô tô.

Hứa Duy tránh sang một bên, dựa sát vào ven đường đi.

Chiếc xe kia đi tới, dừng lại giữa đường, đèn lớn sáng chói làm cho Hứa Duy hoa mắt.

Cửa xe mở ra.

Hứa Duy bị gió thổi run một cái, thấy rõ thân hình người kia.

"Chung Hằng?"

"Lên xe."

Hứa Duy vuốt mặt, nước mưa đầy tay.

Cô ngồi lên ghế lái phụ, một chiếc khăn mặt ném tới.

Xe quay đầu, đi vào nội thành.

Chiếc SUV này đã được sửa chữa lại, tốc độ xe so với xe van nhanh hơn nhiều, mất mười lăm phút đi trên cầu lớn, xuống cầu thẳng tiến tới khu thành.

Chung Hằng không nói một câu.

Hứa Duy nhìn anh nửa ngày, nói: "Em để hành lí ở bên xe."

Ngoài cửa sổ, mưa nhỏ chuyển thành lớn, sấm sét vang dội.

Lái xe đến bên xe đối diện, dừng lại trước cửa khách sạn.

Hứa Duy toàn bộ quá trình đều đi theo Chung Hằng, nhìn anh vào cửa, thuê một gian phòng. "Đưa thẻ cho tôi."

Hứa Duy khựng lại, từ trong cặp lấy ra một tấm thẻ gửi đồ hơi ướt.

Chung Hằng cầm thẻ phòng đưa cho cô, quay người đi ra ngoài.

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 7

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 8: "...Vừa Quay Đầu, Đồ Lót Âm Ưót Đụng Vào Mặt."

Anh hỏi: "Từng có đàn ông?"

"Từng có."

"Mấy người?"

"Giống như anh."

... Yên tĩnh mấy chục giây.

Ánh mắt anh sắp đỏ vì tức: "So với tôi tốt hơn?"

Hứa Duy quay đầu nhìn anh mấy giây, nói: "Không ai tốt hơn anh."

Hứa Duy lên lầu tìm căn phòng 604, phòng tiêu chuẩn, hai chiếc giường cũng không nhỏ.

Vào phòng cô đổ hết đồ trong cặp ra, sạc pin điện thoại, sau đó nhấn nút mở máy.

Màn hình sáng lên một hồi, tin nhắn mới hiện ra.

Hứa Duy xem hết bấm gọi lại.

Bên ngoài mưa không ngừng.

Điện thoại kết nối Nhan Hân lo lắng hỏi: "Chị Hứa Duy, chị đang ở đâu vậy, không có sao chứ."

"Không có việc gì, em vẫn ở nhà nghỉ đó chứ?"

"Đúng vậy, em đi dạo viện bảo tàng trong nội thành, ban đêm mới đến nơi, chị còn ở trần đó sao, ông chủ Chung kia tới tìm chị đó, điện thoại chị tắt máy, anh ấy rất vội vã, lái xe đi thẳng một mạch!"

"Chị biết rồi, chị vừa gặp anh ấy."

Nhan Hân còn muốn hỏi thêm, Hứa Duy nói: "Em nghỉ ngơi đi, ngày mai chị tới nhà nghỉ rồi nói sau."

Cúp điện thoại, Hứa Duy đi đến phòng tắm, nhìn bộ dạng mình chật vật ở trong gương, khuôn mặt không có tí máu nào, từng sợi tóc ẩm ướt dán vào cổ, váy bị nước mưa thấm đến dúm dỏ.

Cô cởi toàn bộ xuống, đi chân trần đứng trên mặt đất cọ rửa.

Chung Hằng lấy được hành lý, đi đến siêu thị, lại đến tiệm cơm bên cạnh đóng gói hai phần đồ ăn mang về.

Anh lấy thẻ phòng ở quầy lễ tân, lên phòng mở cửa.

Lúc đóng cửa lại, tiếng nước ở phòng vệ sinh cũng dừng lại, bên trong có âm thanh truyền ra: "Chung Hằng?"

Anh dừng ở cửa, đáp: "Là tôi."

Hứa Duy đi tới phía sau cửa nhà vệ sinh: "Quần áo em ở trong vali, lấy giúp em một chút."

Đồ ăn để lên bàn, Chung Hằng mở hành lý nhỏ màu đen, bên trong chứa đầy ắp, bên trái là quần áo của cô, bên phải là đồ dùng, băng vệ sinh, khăn tay, băng dán cá nhân, viên con nhộng. Anh cầm hộp thuốc nhìn xuống, thuốc đau bụng kinh.

Chung Hằng tiện tay lấy chiếc váy, đi tới gõ cửa.

Cửa mở ra, bàn tay to đưa chiếc váy tới

Hứa Duy: "Đồ lót nữa."

Ngoài cửa bỗng dưng yên tĩnh, lúc sau, người kia trầm thấp mắng câu: "Phiền phức."

Tiếng bước chân đi xa, cách nửa phút, áo ngực và đồ lót đưa tới, đều là màu đen.

Hứa Duy dựa vào cửa, tự cười một mình. Mặc quần áo tử tế xong, Hứa Duy giặt quần áo.

Ra ngoài thấy được mùi đồ ăn, đi tới nhìn thấy máy sấy đã đặt ở trên giường, Chung Hằng đang đứng bên cạnh bàn bày đồ ăn.

Quần áo anh ướt hơn phần nửa, tóc ngắn cũng có ánh nước, một giọt nước chảy qua gáy anh, nhỏ ướt chiếc ao thun màu đen.

Hứa Duy nói: "Anh cũng vào tắm rửa đi."

Chung Hằng gật đầu, đi vào phòng tắm, từ túi quần lấy ra một chiếc quần lót, vừa quay đầu, đồ lót ẩm ướt đụng vào mặt.

Là áo ngực Hứa Duy vừa giặt.

Trên giá treo quần áo ba món đồ nhỏ được vắt thẳng một loạt, đồ lót và váy cũng phơi ở trên đầu.

Bộ này là màu xám bằng vải cotton, kiểu thể thao, không giống bộ màu đen vừa rồi.

Cái kia trơn bóng.

Anh liếc mắt một cái, nghĩ đến người bên ngoài kia, lại nghĩ tới đến mười một năm trước, trên người không hiểu khô nóng.

"Mẹ nó."

Chung Hằng nhìn sang chỗ khác, trong đầu chửi mình một trận, cởi quần áo xuống quay đầu tắm nước lạnh.

Người đàn ông tắm nhanh tới cực điểm, chỉ mất tới đa mười phút.

Hứa Duy vừa sấy xong tóc, thấy Chung Hằng đi ra.

Anh chỉ mặc quần, nửa người trên để trần, trong tay cầm chiếc áo thun đưa cho cô xem: "Ướt."

Hứa Duy hơi ngây người, lời này như không nghe thấy, nhìn thân thể anh.

Cũng không phải chưa từng nhìn qua, nhưng chàng trai mười mấy tuổi làm sao so sánh được với người đàn ông hai mươi bảy hai mươi tám. Khi đó đau lòng vì anh rất gầy, bây giờ thấy được lồng ngực, cơ bụng, da màu đồng rắn chắc, còn có giọt nước đọng ở trên.

Hứa Duy mới biết được, cô cũng háo sắc.

Không phải ẩn sâu đến đâu, chỉ là nhiều năm như vậy, trước mắt không có người này.

Hứa Duy không đáp lại Chung Hằng.

Anh chẳng biểu cảm gì, đi tới nói: "Cô cảm thấy không được, thì tôi mặc vào."

Hứa Duy nhìn anh, lồng ngực màu đồng ở ngay trước mặt cô. Sao lại không tốt chứ?

Tiểu Chương nói mười nữ khách độc thân ở nhà trọ thì phải tám chín cô thích Chung Hằng, còn nói sát vách có mấy cô gái ở tiệm giặt là sang ăn sủi cảo anh làm thì mười phần là muốn ngắm anh.

Anh đúng là đáng người thật tốt.

"Đừng mặc vào, ẩm ướt khó chịu lắm."

Hứa Duy đứng lên, cầm quần áo trên tay anh: "Em giúp anh giặt đồ, anh ăn cơm trước đi."

Chung Hằng sửng sốt một hồi, hơi ngoài ý muốn.

Là một chiếc áo thun thôi, giặt không khó, Hứa Duy cầm xà phòng ở bồn rửa mặt quệt mấy cái, vò một lần, xả bọt sạch sẽ, vắt khô treo ở giá quần áo.

Ở đó đã treo quần lót của anh. Màu trắng, hình tứ giác.

Chung Hằng chờ Hứa Duy tới mới động đũa.

Tất cả có bốn món, hai mặn hai chay.

Quán cơm ở nhà ga đều rất kém cỏi, chỉ có thể ăn tạm, nhưng hai người đều đói không có cách nào bắt bẻ.

Hứa Duy ở trấn Thất Độ ăn chén sủi cảo kia đã sớm xuôi, mà lúc đó Chung Hằng nhận được điện thoại đến cơm tối cũng không kịp ăn, lên đường đi ngay.

Chung Hằng mua mấy lon bia, vốn là để mình uống, không nghĩ tới Hứa Duy đưa tay đòi: "Cho em một lon."

Chung Hằng nghiêng mắt nhìn cô: "Cô có thể uống?"

"Đương nhiên."

"Thật chứ?"

"Bia thôi mà."

"Say tôi không chịu trách nhiệm."

"Chịu trách nhiệm cái gì chứ?"

Chung Hằng đuôi mắt khẽ nhếch, cười lạnh lạnh: "Đều là người trưởng thành, cô hiểu mà."

Hứa Duy cũng cười: "Không hiểu bằng anh, Chung thiếu gia vị thành niên đã hiểu lắm rồi."

"Khục..." Chung Hằng bị sặc một hớp, đôi mắt ửng đỏ.

Hứa Duy rút giấy ăn đưa tới.

Chung Hằng mặc kệ, không nhận, cũng không cho cô bia.

Hứa Duy đưa tay cầm một lon nói: "Đừng hẹp hòi, sẽ trả lại cho anh."

Cô mở ra uống một ngụm, lạnh thấu tim.

Chung Hằng liếc cô: "Dễ uống sao?"

Hứa Duy gật đầu: "Thoải mái."

Lại rót một ngụm.

Chung Hằng cười cô: "Có chút tiền đồ này thôi sao, bia thì có gì mà thoải mái."

"Vậy lần sau hẹn rượu vang nhé? Hoặc là rượu trắng?" Hứa Duy giương mắt nhìn sang.

Đôi môi cô đỏ nhạt, đọng một giọt bia, cô giơ tay lên, cụng cái lon của anh một cái: "Hứa rồi đấy, lần sau hẹn, chờ em về Phong Châu tìm anh."

Chung Hằng tim phát nóng: "Ai muốn hẹn với cô."

Anh cúi đầu uống một hớp bia lớn.

Hứa Duy: "Vậy quên đi."

Không nói chuyện tiếp nữa, hai người phân ai người đẩy uống, ăn sạch cơm tối không có mùi vị gì.

Rác rưởi thu dọn xong, Hứa Duy bắt đầu thu xếp đồ đạc, ba lô ẩm ướt không dùng được nữa, cầm máy sấy sấy khô, hy vọng ngày mai dùng được.

Chung Hằng thừa dịp thời gian này ra ngoài gọi cho Triệu Tắc cuộc điện thoại.

Triệu Tắc vừa nhận máy đầu kia đã mắng: "Gọi cho cậu mấy cuộc điện thoại, cậu là bị điếc hay tay bị gãy?"

Mắng xong trút hết được bực tức, ngay sau đó hỏi: "Được rồi, mau nói xem, Hứa Duy không sao chứ?"

Chung Hằng: "Cô ấy rất tốt."

"Cô ấy chạy đi đâu?"

"Tản bộ ở dưới quê."

Triệu Tắc à một tiếng, nói tới câu: "Bởi vậy tớ nói cậu lo đến độ đòi sống đòi chết là có bệnh đấy."

Lời này Chung Hằng nghe không quên: "Ai muốn chết muốn sống chứ, học phép nói quá không giỏi thì đừng có mà nói bừa."

"Được, cậu thì có thể, cậu có thể."

Lười biếng cùng người này cãi cọ Triệu Tắc trực tiếp hỏi: "Cho nên lúc nào cậu trở về? Cá Chạch thiếu gia nóng nảy cực kì."

"Nó thế nào?"

"Dùng câu của cô em Tiểu Như nói, thì nó chả khác gì một con búp bê nõ."

Chung Hằng: "..."

Triệu Tắc nghiêm mặt: "Được rồi được rồi, cậu cứ nói đi, lúc nào thì về?"

"Nói sau."

"Ý gì?"

Triệu Tắc lập tức kích động: "Ở đó với Hứa Duy à?"

"Ai theo cô ấy, tớ đến thăm cháu gái."

"Ài u, bạn nhỏ hỗn Ma Vương Thẩm Bình An sao? Cậu thôi đi, lần trước cũng không biết là ai mang nó ra mắng té tát, bạn nhỏ đó từ lâu đã không muốn nhận cậu là cậu ruột rồi."

Thôi, cậu không phải kiếm cớ, tớ sẽ trấn an Cá Chạch, cậu ở đây bao lâu cũng được, tốt nhất gạo nấu thành cơm mang đưa bé về, trở về tớ trực tiếp đặt cho cậu 108 bàn tại khách sạn Thế Kỷ, cứ như vậy, gặp lại."

Triệu Tắc "cụp" một cái.

"..." Chung Hằng trách mắng thành tiếng: "Thằng bệnh."

Anh mở cửa vào nhà, nhìn thấy Hứa Duy chiếm chiếc giường bên cửa sổ, tựa đầu ở trên gối xem tivi, âm lượng mở rất nhỏ, là kênh phim, một bộ phim mấy năm trước của Mỹ « Flipped ».

Chung Hằng ngồi vào một cái giường khác.

Hứa Duy không nhìn anh, con mắt nhìn qua TV.

Vừa vận đến đoạn lời kịch kinh điển: "Some of us get dipped in flat, some in satin, some in gloss. But every once in a while you find

someone who's iridescent, and when you do, nothing will ever compare".

Hứa Duy nhấn điều khiển từ xa, âm lượng lại xuống thấp một nấc. Cô nói chuyện với Chung Hằng: "Anh xem phim này chưa?"

"Chưa xem."

"À."

Dừng lại, Hứa Duy nói: "Nói chuyện một lúc nhé."

Trong phòng đèn trần đã tắt, chỉ bật một ngọn đèn tường, rất tối.

Cô lúc nói chuyện nhìn qua TV, không nhìn anh.

Chung Hằng cũng không nhìn cô, nói: "Nói chuyện gì?"

"Những năm nay anh trải qua thế nào?"

"Rất tốt."

"Từng có phụ nữ sao?"

Yên tĩnh một hồi.

Anh nghiêng đầu, ánh mắt rơi tới: "Từng có."

"Mấy người?"

"Rất nhiều, không nhớ rõ."

"Ồ."

Hứa Duy từ đầu đến cuối không nhìn anh: "Tất cả so với em đều tốt hơn?"

"Đúng."

Im bật.

Hứa Duy không hỏi.

Chung Hằng nhìn chòng chọc nàng: "Còn cô?" Anh hỏi: "Từng có đàn ông?"

"Từng có."

"Mấy người?"

"Giống như anh."

... Yên tĩnh mấy chục giây.

Ánh mắt anh sắp đổ vỡ vì tức: "So với tôi tốt hơn?"

Hứa Duy quay đầu nhìn anh mấy giây, nói: "Không ai tốt hơn anh."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 8

Mỗi lần Triệu ca và Chung ca nói chuyện là một lần cười đau bụng:v

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 9: "Cô Muốn Ngủ Với Ông Đây..."

Một dòng nước nóng đột nhiên tràn ra.

Hứa Duy đầu óc đing một cái, nắm lấy tay của anh.

"Chung Hằng, hỏng rồi." Cô kề sát lồng ngực ẩm ướt của anh, nói.

Chung Hằng hơi thở nặng nề, cái cảm chổng đở tại đỉnh đầu cô: "Cái gì?"

"Em giống như tới tháng rồi."

"..." Chung Hằng sững sờ một chút.

Anh mồ hôi đầy mặt, dưới người cứng rắn tới mức trướng lên.

Lời thoại trong TV bé như tiếng muỗi kêu.

Ánh đèn tường mờ nhạt, nhìn không rõ cảm xúc trên mặt anh, Hứa Duy quay đầu, gối đầu hạ thấp, cả người nằm xuống, nhìn chằm chằm TV.

Ánh mắt rất nhanh bị ngăn trở. Thân hình cao to đứng bên giường, cái bóng rơi trên người cô.

Quần ngoài của anh ở trên thắt lưng, nhìn lên là cảnh xuân tươi đẹp, nhìn xuống là sự tưởng tượng vô hạn. Hứa Duy bất động nhìn, cho đến khi anh đặt mông xuống ngồi trên giường của cô.

"Cô uống say rồi?"

Chung Hằng ở trên cao nhìn xuống, thanh âm trầm thấp đến có chút khàn khàn.

Hứa Duy thật yên lặng: "Không có."

Một lon bia thì nhiều cái gì, cô tinh thần sảng khoái, vô cùng minh mẫn.

"Vậy cô muốn làm gì."

Đầu anh cúi thấp đến, tới gần. Mùi bia nhàn nhạt.

"Không muốn làm gì."

"Tôi ngốc lắm à."

Chung Hằng cười một tiếng ngắn ngủi, rất nhiều cảm xúc bị che đậy khi cười, tay anh chống một bên trên đầu Hứa Duy, cơ hồ nhốt chặt cô: "Tôi nhìn ra."

Hứa Duy không nói lời nào, nhìn anh tiến tới, áp vào bên cổ cô, không khí nóng bỏng bao bọc lấy cô, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: "Cô muốn ngủ với ông đây..."

Cô muốn ngủ với ông đây.

Giọng điệu của thằng nhóc lưu manh mấy năm về trước.

Hồ hấp Hứa Duy như ngừng lại, từ câu này nghe ra rất nhiều ý tứ khác ở bên trong.

Khi đó Chung Hằng mười lăm mười sáu tuổi, gây chuyện khắp đầu đường cuối ngõ, rõ ràng là một chàng trai anh tuấn, nhất định phải ra vẻ như bọn trộm cướp, cứ mở miệng "Mẹ nhà mày", ngậm miệng lại lại là "Ông đây" mua bó hoa hồng đỏ tặng cô, đập lên bàn, gào lên: "Ông đây tặng cho em."

Nam sinh khác tìm cô, anh tan học sẽ bắt người chặn ở trên đường, nói dọa: "Còn tìm cô ấy nữa, ông đây đánh gãy chân mày."

Lớp 11 cô vẫn chưa ở nội trú, mỗi ngày đi sớm về trễ, từ nhà bà ngoại tới trường học, ngồi xe buýt hai mươi lăm phút. Mỗi ngày đúng sáu giờ đi ra ngoài, Chung Hằng sau khi bị cô từ chối thì ra vẻ kiêu ngạo, không nói chuyện với cô câu nào, cũng không còn ngày nào cũng lượn tới lượn lui trước mặt cô nữa, chỉ là mỗi sáng sớm, anh chắc chắn sẽ chờ ở trạm xe buýt, xa xa thổi tiếng huýt sáo, mặt lạnh nhìn cô lên xe, anh sẽ đi lên sau ngòi hàng cuối cùng, buổi chiều chờ cô ở cổng, xuống cùng trạm với cô, một mực nhìn cô đi vào ngõ nhỏ anh lại huýt sáo lần nữa, ý là nhiệm vụ anh hùng hộ tống mỹ nhân một ngày đã kết thúc, sau đó cầm theo cặp sách chạy về hướng nhà mình.

Về sau khi ở bên cô, Chung Hằng cải tà quy chính mục tiêu từ "Làm đại ca sáu trường Phong Châu" biến thành "Muốn cùng Hứa Duy thi cùng một thành phố", tự kiểm chế nói tục, trước đây thường hay nói "Ông đây" về sau ở trước mặt cô cũng không nói đến nữa, chỉ là đêm sau khi tốt nghiệp, lần đầu tiên của bọn họ, anh thực sự nhịn không được, liên tiếp nói mấy lần.

Anh nói câu gì ý nhỉ...

"Hứa Duy, ông đây sướng sắp chết rồi."

Bên cổ đột nhiên đau xót, Hứa Duy tỉnh táo lại.

Là Chung Hằng mút cổ cô.

Anh môi lưỡi đều nóng bỏng: "Không cần nói lời dễ nghe, tôi không phải thằng ngu."

Lại mút một ngụm, răng cũng dùng tới, gặm cắn, nói dọa: "Ông đây có thể chơi giỏi hơn cô, không sợ cô."

Hứa Duy không mở miệng, tay mò đi lên, ôm lấy gương mặt Chung Hằng, thuận theo hơi thở nóng bỏng tìm môi anh, chuẩn xác hôn tới.

Hơn mười năm, hơi thở đã xa lạ từ lâu, nhưng có liên quan gì?

Răng môi va vào nhau, một giây này ai cũng không rút lui.

Chung Hằng dường như mang hết khó chịu trong lòng vào nụ hôn này, một trận hôn dỗi rằng môi bị anh hôn thành trăm ngàn ẩn ý.

Lưỡi cùng lưỡi quện vào nhau.

Ấm ướt, nóng rực.

Xúc cảm chân thành thắng tất cả tưởng tượng.

Hứa Duy gương mặt đỏ lên, cơ hồ thở không ra hơi.

Chung Hằng lấy tay nâng gáy cô, ngón tay thô ráp hất tóc cô lên.

Ánh sáng tivi bị che đi, Hứa Duy ôm cổ Chung Hằng, bàn tay thuận theo từ hõm cổ tới lưng, một đường lướt qua làn da lưng khỏe mạnh, rơi xuống eo.

Chung Hằng một tay ôm cô lên, cởi sạch váy, lại kéo áo ngực.

Lộ ra cặp ngực trắng như tuyết.

Da Chung Hằng đen như than củi, anh nóng đỏ mắt, trán ướt mồ hôi.

Hứa Duy thuận tay cởi quần ngoài của anh. Anh chỉ còn độc một cái quần, quần lót màu trắng hình tam giác, bao trùm cái chỗ kia.

Thân thể sát đến cùng một chỗ.

Chiếc giường lắc lư một cái. Hứa Duy cau chặt mày, người nọ ở bên trên làm loạn ngực cô.

Tay của anh rộng, lòng bàn tay thô ráp tăng thêm lực, ở trước ngực cô nhào nặn, hôn, so với trước kia hung hăng hơn mấy lần, giọng nói đánh giá mập mờ: "Vừa lớn, vừa mềm."

Giọng nói của anh dụ người khác phạm tội.

Hứa Duy xoay người, đè anh xuống dưới, hôn môi anh, tì cằm vào cổ anh.

Chung Hằng đánh cược tức giận, bóp lấy eo của cô, ngồi dậy, ghì lưng cô ôm trước ngực, một cái tay khác mò xuống cởi quần lót của cô.

Một dòng nước nóng đột nhiên tràn ra.

Hứa Duy đầu óc đing một cái, nắm lấy tay của anh.

"Chung Hằng, hỏng rồi." Cô kề sát lồng ngực ẩm ướt của anh, nói.

Chung Hằng hơi thở nặng nề, cầm chống đỡ trên đỉnh đầu cô: "Cái gì hỏng?"

"Em hình như tới tháng rồi."

"..." Chung Hằng sững sờ.

Anh mồ hôi đầy mặt, dưới người cứng rắn tới mức trướng lên.

"Em đi nhìn xem."

Hứa Duy buông anh ra, thở có chút bất ổn.

Cô chậm rãi từ trên người anh đi xuống, xuống giường còn hơi run, lệt xệt lấy dép lê đi tới phòng vệ sinh.

TV chưa tắt, hình ảnh lập lờ.

Qua mười mấy giây, Hứa Duy đi ra, yên lặng mở vali cầm đồ lót cùng băng vệ sinh, lại trở lại phòng vệ sinh.

Rất nhanh, tiếng nước chảy truyền tới.

Cô đang giặt quần lót.

Chung Hằng nghe tiếng nước, toàn thân khô nóng đến phát bực.

Anh xoa mặt, nằm xuống, cách hai giây, dùng sức vung mạnh một đấm.

Không nói rõ được là tức giận hay là mất mát.

Hứa Duy giặt xong đồ lót, trở lại bên giường, lấy áo ngực mặc vào.

Váy bị Chung Hằng ngồi lên, cô nắm chặt một góc rút ra, rút một nửa bị Chung Hằng nắm tay kéo ôm vào lòng.

Anh không nhúc nhích, chỉ ôm cô.

"Cảm giác được rồi?"

"Cái gì?"

Anh hừ một tiếng: "Đừng có giả vờ."

Chỗ đó còn đang ưỡn cao, cọ ở eo Hứa Duy, nhắc nhở cô: Nơi này, cảm giác được không.

Hứa Duy nằm sấp, không lên tiếng, cũng không nhúc nhích.

Bộ ngực anh đập từng tiếng có tiết tấu buồn bực, đều lọt vào tai cô.

Một lát sau, chỗ kia vẫn không yên, xem ra giống như muốn một mực phản chấn như thế.

Hứa Duy động đậy cơ thể, tay chuyển qua phía dưới, luồn vào bên trong quần lót của anh, nắm chặt nó.

Chung Hằng đầu óc tái đi, cơ hồ run rẩy.

Anh cắn chặt răng.

Hứa Duy bắt đầu cử động, động tác lạ lẫm.

Cô không ngẩng đầu lên nhìn cảm xúc của anh, mặt dán ngực trái của anh, nghe ra được nơi đó thành thịch, nhẩy nhót lộn xộn.

Cô dừng lại, tay xuống chút nữa, bao trùm xuống lấy hai cái phía dưới, nhào nặn.

Rốt cục nghe thấy phát ra âm thanh, hừ nhẹ, ngấn ngủi mà vội vàng xao động.

Hứa Duy lặp lại những động tác này.

Chung Hằng hô hấp gấp gáp, nặng nề.

Hứa Duy tăng thêm chút lực, nhanh tay đúng thời điểm, cuối cùng kết thúc.

Lòng bàn tay cô dính một mảng ẩm ướt.

Chung Hằng cầm lấy tay cô, lấy khăn tay trên đầu giường, cẩn thận lau sạch sẽ.

Hứa Duy đi toilet.

Chung Hằng tự mình dọn dẹp xong.

Chờ cô trở lại, anh ôm cô vào trong ngực, tìm được bờ môi dùng sức hôn một lần.

"Buồn ngủ, đi ngủ đi."

Con mắt nhắm lại một hồi, mơ hồ nhớ lại trong vali có băng vệ sinh cùng hộp thuốc.

"Đau không."

Hứa Duy có chút mơ hồ: "Sao cơ?"

"Không phải đau bụng kinh sao?"

"Giờ không đau nữa."

"Ừ."

Hứa Duy sờ đến điều khiển từ xa, tắt tivi đi, lần mò ở trên tường, nhấn công tắc tắt đèn áp tường.

Trong phòng tối đen.

Sáu giờ sáng, Hứa Duy bị cơn đau căng dưới bụng làm cho tỉnh giấc.

Người cũng tỉnh theo.

Bên tai một hơi thổi ấm áp, cô quay đầu, thấy người kia ngủ ở một bên cạnh, hai tay để trần, nằm sấp bên cạnh, một khuôn mặt tuấn tú, lông mi đen rậm.

Tối hôm qua suýt nữa ngủ cùng anh.

Kinh nguyệt đến lúc này như cố ý vậy. Cố ý ngăn cản cô phóng túng, sợ cô không gánh được hậu quả.

Hứa Duy chậm rãi đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Cô đứng dưới nước tắm rửa, nhớ lại bộ dạng của người đang nằm ở trên giường hôm qua, rất lạ lại nghĩ tới lúc trước.

Chính thức ở bên nhau, tính ra cũng chỉ hai năm mà thôi.

Lần thứ nhất đêm đó, cô đã trưởng thành, nhưng Chung Hằng còn chưa được mười tám.

Đúng là còn quá nhỏ.

Cho nên ngây ngô mà khắc sâu ấn tượng.

Tắm rồi rửa mặt, kết thúc sau hai mươi phút.

Hứa Duy mặc quần áo tử tế ra Chung Hằng đang tựa ở trên giường vò đầu, một bộ dạng vẫn còn buồn ngủ.

Hứa Duy ra dáng chào hỏi: "Chào buổi sáng."

Chung Hằng liếc qua cô, ánh mắt có chút mờ lung: "Em dậy sớm vậy?"

Hứa Duy ừm một tiếng, mở vali ra lấy thuốc.

Chung Hằng nhìn thấy: "Đau bụng đấy à?"

"Một chút."

Chung Hằng nhìn cô cầm thuốc uống, hỏi: "Tôi không nhớ là em có bệnh này."

"Khi đó tuổi trẻ."

Chung Hằng: "Hiện tại rất già?"

"So với anh già hơn."

Chung Hằng nhú mày: "Chỉ có bảy tháng."

Hứa Duy cười cười: "Trí nhớ rất tốt."

Chung Hằng không để ý tới cô, đi vào nhà vệ sinh, rửa mặt xong, nhìn Hứa Duy thu dọn đồ đạc.

"Hôm nay có dự định gì?"

"Đi đến khách sạn của chị anh, không phải Nhan Hân đang ở đó sao."

Cô kéo khóa vali, quay đầu hỏi: "Anh thì sao, về Phong Châu à?"

Chung Hằng không trả lời, nhìn chăm chăm cô một hồi, cười một tiếng: "Vội vã đuổi tôi đi?"

Hứa Duy dừng lại.

Chung Hằng uể oải nhìn cô: "Tối hôm qua thật đúng là uống nhiều quá, chắc không biết ôm tôi chặt gấp tới mức nào đâu nhỉ."

Hứa Duy: "..."

Không đỡ được câu này, cô cúi đầu kéo hành lí qua một bên.

Chung Hằng từ phía sau tiến đến gần, giọng nói trầm thấp: "Tối hôm qua em làm cái gì, em nhớ kỹ không."

~~~~ HẾT CHƯƠNG 9

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 10: "Cậu Còn Có Mấy Cái Mười Năm Để Chờ?"

Hứa Duy đương nhiên nhớ kỹ.

Cô cầm vali trên tay, ngừng lại hai giây, xoay người: "Em nhớ, cũng nhớ kỹ lời của anh nói."

Anh nói cái gì ý nhỉ?

Cô muốn ngủ với ông đây.

Ông đây có thể chơi giỏi hơn cô, không sợ cô.

Hứa Duy cười cười, nhẹ nói: "Đàn ông có khả năng bình thường sau khi kéo khóa quần sẽ không hỏi rõ nguyên nhân, biết rõ còn cố hỏi."

"..."

Phòng tắm vòi nước không đóng chặt, chảy tí tách.

Hứa Duy đứng chớp mắt một cái rồi tiếp tục thu dọn đồ đạc, cầm sạc pin, kẹo bạc hà bỏ hết vào balo.

Cô đứng bên cạnh bàn, động tác rất có trật tự.

Lúc lâu sau, cảm giác được người đứng phía sau đi tới, hơi thở mùi bạc hà thơm ngát.

"Em nói rất đúng." Anh nói: "Được, vậy lần sau không hỏi nữa."

Anh đi vào phòng vệ sinh cầm áo thun mặc lên, ra nói: "Tôi đi mua đồ ăn sáng."

Toàn bộ quá trình không nghe ra được giọng điệu gì.

Chung Hằng mua hai bát mì thịt băm, và hai cây bánh quẩy, trở lại khách sạn, hai người ngồi ở bàn lặng yên ăn, không trêu trọc nhau như bữa cơm tối qua, cũng không xấu hổ.

Chung Hằng không đề cập tới việc về Phong Châu, Hứa Duy cũng làm như không có việc gì, chẳng hỏi đến.

Ăn xong bữa sáng rồi trả phòng, ngồi lên xe đi tới núi Linh Đinh.

Chung Hằng lái xe ổn trọng, tốc độ xe cũng không chậm, Hứa Duy ngồi ghế phụ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Rời khỏi bến xe, không bao lâu ra khỏi thành khu, ngoài cửa sổ xe là núi và cây rừng.

Tối hôm qua mưa to, không khí sáng sớm tươi mát, cửa sổ xe mở ra, mỗi một hơi thở đều giống như đang hấp thụ oxy.

Nửa tiếng đến chân núi Linh Đinh, tới đường Ma Phường nằm dưới chân núi.

Một con đường toàn làm ăn, tiệm cơm, khách sạn, nhà nghỉ xếp thành dọc theo con đường cũ, nhiều cửa hàng bán hàng đặc sản và đồ kỷ niệm, đi ba bước lại có mấy nhà bán hàng giống nhau đến rối tinh rối mù, nói rõ cho bạn biết là hàng sỉ lẻ vào thị trường cùng một cửa hàng.

Nhà nghỉ Ánh Nắng ở cuối đường Ma Phường có hai tầng.

Thuận theo con đường lát đá đi qua, phía trước là sông, phía sau là núi, bên cạnh khách sạn còn sửa tầng gác mái để dùng riêng. Một cái sân nhỏ, có hoa có cỏ, giàn trồng hoa giấy leo phủ kín, sau nhà có chỗ thư giãn, mấy chiếc bàn, ghế gỗ bên cạnh là hai chiếc xích đu.

Mười năm trước, Chung Lâm chị của Chung Hằng đến Ngu Khê, cả nhà mở siêu thị ở thị trấn.

Về sau khách du lịch đến Ngu Khê rất đông, phát triển hưng hực khí thế, chị ấy vội vàng nắm bắt cơ hội tốt đến chân núi Linh Đinh sang nhượng mặt tiền cửa hàng, mở cái nhà nghỉ này.

Hứa Duy trước kia đã gặp Chung Lâm hai lần.

Một lần là học kì 1 năm lớp 11. Chung Hằng gây chuyện, chủ nhiệm gọi người nhà tới, Chung Lâm tới lúc nghỉ trưa đứng gõ ở cửa sổ bên ngoài phòng học, Hứa Duy lúc ấy ngồi bên cửa sổ giúp chị ấy gọi một tiếng.

Một lần khác là kì 2 lớp 11. Bởi vì yêu đương, Hứa Duy và Chung Hằng bị gọi vào văn phòng tiếp nhận tư tưởng giáo dục, chủ nhiệm lớp mời Chung Lâm đến, quanh co lòng vòng biểu thị hi vọng có thể cùng chị ấy chia rẽ đôi uyên ương, nào ngờ Chung Lâm thoải mái nói: "Không dám nói dối gạt thầy, em trai tôi từ khi biết yêu đương, không đánh nhau không gây chuyện, mỗi ngày về nhà đều chăm chỉ học tập, hiếm có khi ngoan như mèo nhỏ, tôi để nó chia tay đây không phải ngốc sao, tôi ước gì hai đứa chúng nó yêu tới cùng trời cuối đất."

Hứa Duy nghe đến trợn mắt, há hốc mồm, một bên Chung Hằng cười đến ngật ngèo.

Hai lần có duyên gặp nhau, kỳ thật ấn tượng với nhau không sâu sắc lắm.

Nhưng đến khi chạm mặt ở nhà nghỉ, hai bên đều nhận ra.

Chung Lâm không kinh ngạc, tối hôm qua Chung Hằng vội vàng đến, vội vàng đi, chị ấy hỏi Nhan Hân, đoán được bảy tám phần, lúc này cười nghênh đón Hứa Duy vào, bắt chuyện xong, hàn huyên vài câu, cầm thẻ vào cửa đưa cho Chung Hằng, bảo anh đưa cô vào phòng.

Căn phòng ở nhà nghỉ trang trí ngăn gọn, ga giường vỏ chăn đều là gam màu thuần, thanh mát. Căn phòng này của Hứa Duy là phòng giường lớn, cửa sổ lớn, có ban công nhỏ. Căn phòng đẹp như vậy, tiền phòng một ngày khẳng định không ít.

Hứa Duy nghĩ, khi đi nhớ phải trả tiền.

Chung Hằng cầm vali đến, rồi đi xuống ngay.

Hứa Duy nghỉ ngơi một hồi, đọc tin nhắn của Nhan Hân.

Cô bé đó lại đi ra ngoài chụp hình.

Hứa Duy cầm ba lô chuẩn bị xuống lầu, cửa vừa mở ra, đứng bên ngoài là một cô gái xinh đẹp, nhìn có vẻ khoảng hai mươi tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc váy liền thân màu trắng, cười lên có lúm đồng tiền.

"Chào chị, chị Lâm giao cho em đến đưa nước nóng." Cô giơ tay đưa bình nước ấm tới cho Hứa Duy nhìn.

"À, cảm ơn em."

Hứa Duy cầm lấy đặt vào bên trong phòng. Quay người lại, cô bé kia vẫn chưa đi, còn đứng ở cửa nhìn cô.

Hứa Duy không hiểu lắm, đối phương lại cười, nói: "Chị Lâm nói chị là bạn của anh Chung Hằng, chị có gì cần thì có thể tìm em, em ở ngay dưới lầu."

"Được."

Trong hành lang có người hô: "Dương Thanh."

"Đây." Cô ấy đáp lại tiếng gọi, chạy nhanh xuống.

Hứa Duy đóng cửa lại xuống tầng.

Chung Lâm ngồi ở quầy lễ tân, nhìn cô xuống, cười hỏi: "Muốn đi ra ngoài hả."

"Vâng." Ánh mắt Hứa Duy nhìn xung quanh.

"Tìm Chung Hằng sao?"

"Em ra ngoài dạo chơi, nói với anh ấy một tiếng."

"À."

Chung Lâm dù bận vẫn ung dung chỉ chỉ cửa sau: "Ở phía sau đó."

"Cảm ơn chị."

Hứa Duy đi theo hướng chị ấy chỉ, đẩy cửa, ra vườn nhỏ ở sau.

Không thấy bóng người nào.

"Anh Chung Hằng, anh lần này sẽ ở bao lâu?" Giọng nữ thanh thúy vang lên.

Hứa Duy quay đầu.

Hai bóng người trong mái che nắng.

Chung Hằng cắt dưa hấu trên bàn xi măng, cô gái kia gọi là Dương Thanh đang đứng bên cạnh anh, nhặt từng miếng ở trên bàn xếp vào đĩa.

Chung Hằng nói: "Chưa có dự định gì."

"Cũng nên ở lại vài ngày đi." Dương Thanh nhú mày: "Anh không ở đây, Bình An lại sắp bay lên trời rồi, hôm qua đánh nhau với con nhà lão Trương ở đầu đường, nhà người ta tìm đến tận cửa."

"Chị anh sẽ lo."

"Chị Lâm đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, đều vô dụng." Dương Thanh nói: "Giờ Bình An chỉ sợ mỗi anh, anh ở đây quản nó, chị Lâm bớt lo hơn."

Chung Hằng cười: "Em đánh giá cao anh rồi."

Dương Thanh đỏ mặt, cúi đầu bày dưa hấu: "Vốn là vậy mà, em nói sự thật thôi."

"Quý con đó đã chạy đi đâu rồi?"

"Không biết được, sáng ra cầm bài tập nghỉ hè không thấy bóng dáng."

Chung Hằng cắt một dao cuối cùng, Dương Thanh đưa một miếng cho anh: "Anh nếm thử một miếng đi, năm nay dưa hấu rất ngọt."

Chung Hằng cầm lấy, ăn mấy miếng là hết, ra vòi nước rửa mặt.

Dương Thanh cầm dưa Hami mang đến rửa: "Cái này cũng phải cắt mấy đĩa."

Chung Hằng nhìn một chút: "Cái này cần gọt vỏ trước."

"À, đúng, dao lột vỏ."

Dương Thanh tìm trong chậu, đưa tới: "Đây."

"Chung Hằng."

Hai người đều xoay người.

Chung Hằng trên mặt đọng nước, mày đen rậm ẩm ướt.

"Em đi ra ngoài một chuyến."

Hứa Duy đứng cạnh cửa.

Chung Hằng lau mặt: "Đi đâu?"

"Tùy tiện dạo chơi."

"Đi cùng em." Anh đi tới chỗ cô.

"Không cần." Hứa Duy cười cười: "Anh làm việc của anh đi."

Cô không dừng lại, mang theo ba lô đi.

Chung Hằng đứng một lúc, giọt nước bên trên lông mày rơi xuống.

Dương Thanh đi tới: "Anh Chung Hằng, đó là ai, chị Lâm nói là bạn của anh."

"Ừm."

"Bạn trong công việc à?"

"Không phải."

Chung Hằng đi trở lại, cầm lấy dao lột vỏ cho dưa Hامي.

Dương Thanh cảm thấy khuôn mặt của anh có chút không đúng, muốn hỏi lại không dám, đi qua nói: "Chị ấy rất xinh đẹp, đôi mắt đẹp cực kì."

"Thật sao." Chung Hằng lười biếng đáp.

Dương Thanh vụng trộm dò xét anh, tim đập hơi nhanh. Áp úng nửa ngày, vẫn là không hỏi gì.

Tiểu Triệu ở đằng trước đã tới gọi: "Dương Thanh, dưa hấu đâu."

"Tới đây."

Hứa Duy đi dọc một lượt theo đường Ma Phường, đi dạo mấy cửa hàng.

Có quán bày bán bánh, thơm đến mê người.

"Cái này bán thế nào?"

"Bốn đồng một cái."

"Tôi mua một cái." Hứa Duy lấy ra năm đồng.

Ông chủ rất nhanh làm xong đưa qua.

Hứa Duy vừa đi vừa ăn, đi tới đầu đường, vào đình nghỉ mát ngồi.

Bên cạnh có người mở quẻ xem bói. Có hai cô gái đi tới, nói là tính toán nhân duyên.

Thầy bói hỏi ngày sinh trước lại mời các cô các viết một chữ, tiếp lấy niệm một chuỗi từ, nói cho các cô biết nào thì năm nào gặp được chân mệnh thiên tử, nào thì năm nào thì kết hôn, không nên tìm người tuổi gì.

Hứa Duy nghe xong, bánh cũng đã ăn hết, phải mông một cái định đi, bị gọi lại.

"Cô nương, tới xem cái nhân duyên đi."

Ông cụ hí hí mắt, nếp nhăn trên trán nheo lại.

Hứa Duy dừng lại, đi qua: "Không tính nhân duyên, tính cái khác."

"Tính cái gì?"

"Thầy cứ xem thử." Hứa Duy nói sinh nhật.

Ông thầy bói bắt đầu vân vê sợi râu, vê đến nửa ngày, mở mắt nói một chuỗi từ.

Hứa Duy nửa chữ đều không hiểu: "Phiền thầy dịch một chút."

"Người thân duyên mỏng, chớ cưỡng cầu."

"Không còn gì khác?"

Ông cụ lắc đầu, không nói.

Hứa Duy cười cười, thả hai mươi đồng tiền đến trước mặt ông ấy.

Hứa Duy đi ra phố, đến con đường lên núi, mấy chiếc xe kẹt ở đấy, ven đường vây quanh bán đồ đặc sản, rất nhiều trái cây chưa thấy bao giờ.

Hứa Duy đi lên phía trước.

Chiếc xe bên trái từ bên trong lò ra cái đầu trục: "Mỹ nữ, lên núi không, sáu mươi đồng, đưa đến sơn trang Mộc Vân."

Người phụ nữ bên phải ở trong xe nói: "Năm mươi đồng, sơn trang Mộc Vân, có đi không!"

Hứa Duy đi sang bên phải: "Chị ơi, em hỏi chị chút chuyện."

"Chuyện gì?"

"Sơn trang Mộc Vân này nghe nói muốn vào trong phải có giấy?"

"Đúng, chỗ đó không mở ra cho người ngoài, là khu tư nhân nghỉ ngơi."

"Cái giấy kia chắc phải có cách lấy chứ."

"Khó lắm, đều là có người nghĩ cách, người bình thường đừng suy nghĩ."

Người phụ nữ đánh giá cô: "Cô muốn đi, tôi đưa cô đi lên, cô dạo bên ngoài nhìn là được rồi."

Hứa Duy khoát khoát tay: "Vậy không cần, không có ý nghĩa."

Quay đầu đi trở về.

Đi qua siêu thị nhỏ, hai đứa bé đùa giỡn, cô bé đầu tóc sóng xoắn ngắn đụng phải Hứa Duy.

Hứa Duy đỡ lấy cô bé: "Đau không."

"Đau tí xíu tính gì. " Cô bé hào phóng đứng thẳng, ngửa đầu nhìn cô, đôi mắt to tròn phớt chốc tỏa sáng: "Em từng thấy chị rồi này."

"Thấy chị ở đâu?"

Cô bé lông mày nhăn lại, vò đầu bứt tai, "... Em quên."

"Đi đường cẩn thận."

Hứa Duy buông cô bé, đi lên phía trước.

Cô bé không tin ma, một đường đi theo, vò đầu suy nghĩ.

Bất tri bất giác cùng về khách sạn.

Hứa Duy vào cửa.

Chung Lâm thoáng nhìn con nhóc phía sau, rống một tiếng:
"Thẩm Bình An!"

Hứa Duy quay đầu, chính là cô bé tóc sóng xoăn.

Thẩm Bình An đánh đòn phủ đầu: "Mẹ, mẹ đừng có mắng vội, con hôm nay không có đánh nhau không mắng chửi người, không cướp người đồ chơi, cũng không đẩy người ta xuống mương, con còn làm bài tập."

Chung Lâm ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười:
"Ngoan như vậy cơ à, vừa vặn cậu của con tới đó, bài tập đâu cho cậu con xem đi."

"Ai, ai tới cơ?" Dường như chân của bé Thẩm Bình An đang run rẩy, bước từng bước nhỏ ra ngoài, chờ đi qua cửa, vắt chân lên cổ chạy vào tầng gác mái bên cạnh.

Hứa Duy sợ hãi thán phục mà nhìn thân ảnh nhỏ bé kia.

Tốc độ này bắt kịp chạy nước rút trăm mét đấy.

Khuôn mặt Chung Lâm tươi cười, bắt chuyện với Hứa Duy: "Là con gái chị, nghịch lắm."

"Cô bé hình như rất sợ Chung Hằng?"

"Đúng, sợ cậu của nó nhất." Chung Lâm nói: "Chung Hằng tối sầm mặt một cái, nó lập tức bị dọa đến tè ra quần."

Đang nói, Chung Hằng từ trên lầu đi xuống.

Hứa Duy nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy anh.

Anh cầm theo cái thùng màu đỏ, phía sau còn có người đi theo.

Ánh mắt Hứa Duy không chuyển ra đằng sau, vòng trở về, nói chuyện với Chung Lâm: "Cô bé gọi là Bình An ạ?"

"Ừm, bố chị đặt cho đấy."

Chung Lâm nói: "Chưa ăn cơm nhỉ, ăn cùng không?"

"Em ăn rồi, ăn ở bên ngoài." Hứa Duy cười cười: "Em đi lên trước đây ạ."

"Ừm."

Chung Hằng đi tới, Dương Thanh đi theo phía sau anh.

Hứa Duy nhìn cười với họ, đi lên cầu thang.

Chung Lâm nói với Dương Thanh: "Đi gọi con bé Bình An đi, nó vừa mới trở về, chạy vào tầng gác mái."

"Vâng, em đi gọi nó." Dương Thanh bước nhanh đi.

Chung Lâm liếc cầu thang một cái, nói với Chung Hằng: "Đứng góc ở đó làm gì, không đi lên nhìn xem?"

"Nhìn cái gì?"

Chung Hằng buông cái thùng xuống, cầm cốc nước uống.

Chung Lâm cười nhạo một tiếng, thản nhiên nói: "Trong ruột cậu có mấy con giun, chị đây rõ nhất."

Chung Hằng mặc kệ chị ấy, cái cốc vừa để xuống, cầm cái cái thùng đi ra phía sau.

"Nữ thần của cậu không vui kìa, không nhìn ra à?"

Chung Hằng dừng chân.

Chung Lâm vui vẻ: "Giả vờ cái gì? Năm đó theo đuổi người ta, không biết là ai chùn chùn cười ngây ngô."

Chung Hằng nghiêng đầu sang chỗ khác: "Chị thì có khác gì."

"Chị nói còn không đúng? Cậu thận trọng cái gì, bao nhiêu tuổi rồi, nếu không cố gắng, người ta lại chạy mất lúc đó cậu cứ trùn chùn mà khóc đi."

Chung Hằng mặt đen như đất nồi.

Chung Lâm đi tới, cầm cái thùng lên, trước khi đi ném một câu: "Cậu còn có mấy cái mười năm để chờ?"

~~~~ HẾT CHƯƠNG 10

Sơn trang hay trang viên cũng đều được chứ

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 11: "Thằng Nhóc Kia Vẫn Đặc Biệt Thích Em."

Thùng nước bẩn bị Chung Lâm xách ra sau sân.

Chung Hằng đứng im tại chỗ, xung quanh trái phải không có việc gì để làm, dứt khoát đi lên tầng.

Hứa Duy mở điều hòa, nằm ngang trên chiếc sofa nhỏ, híp mắt nhưng không ngủ. Trong đầu cô sắp xếp lại những đoạn ngắn vụn vặt, không cái nào có thể sử dụng làm manh mối.

Có người gõ cửa, hai tiếng cộc cộc, thông thả đều đều.

Hứa Duy mở mắt, ườn ra mấy giây, đứng dậy mở cửa.

Chung Hằng ở ngoài cửa, lần đầu tiên nhìn cô, ánh mắt bị nhúm tóc vểnh lên trên đỉnh đầu cô thu hút.

Hứa Duy: "Có việc gì ư?"

"Tóc." Anh chỉ chỉ.

Hứa Duy lấy tay vuốt vuốt một cái, còn vểnh lên.

Chung Hằng đưa bàn tay tới, vuốt xuống giúp cô, sau một cái làm cho vào đúng nếp.

Hứa Duy đi quay trở về trong phòng, ngồi vào cuối giường.

Chung Hằng đứng dựa vào tường, Hứa Duy chỉ chỉ ghế sofa, nói: "Ngồi đi."

"Lười không muốn ngồi."

Giữa hai người cách vài thước.

Chung Hằng hỏi: "Đi dạo ở đâu?"

Hứa Duy: "Trên phố."

"Ăn cơm rồi?"

"Ừm."

"Ăn cái gì?"

"Ăn bánh."

Chung Hằng: "Đủ gian khổ mộc mạc nhỉ."

"Không có phú quý như Chung thiếu gia đây."

Chung Hằng liếc nhìn cô một cái, cười một tiếng: "Cứ giả vờ đi."

Hứa Duy không tiếp lời anh, đứng dậy rót hai cốc nước, đưa một ly cho anh: "Tìm em có việc?" Cô bưng cốc nước hỏi.

"Không có việc gì không thể tìm em sao?"

"Em không có ý này." Hứa Duy cười cười: "Sợ anh bận bịu, chậm trễ thời gian của anh thôi."

Cô lại ngồi xuống, cúi đầu thổi nước nóng trong cốc.

Trong đầu Chung Hằng nhớ đến câu nói kia của Chung Lâm, liếc nhìn Hứa Duy vài lần, đang phán đoán xem có phải cô đang không vui không.

Hứa Duy uống một hớp, nghe thấy Chung Hằng nói: "Lâm Ưu gọi điện thoại cho tôi, hỏi hành trình của em."

Cô ngẩng đầu: "Hỏi em?"

"Ừm."

Chung Hằng nói: "Có muốn đến chỗ cô ấy không?"

Hứa Duy: "Muốn chứ."

"Đưa em đi?"

"Ngày mai đi, hôm nay không muốn ra ngoài."

"Mệt à?"

"Có chút."

Ngừng một lúc, anh lại hỏi: "Bụng còn đau không?"

"Đỡ hơn nhiều, không có cảm giác gì nữa."

Hứa Duy nói: "Anh đi ăn cơm đi, em ngủ trưa đây."

Chung Hằng gật đầu, nhắc nhở: "Điều hoà bật tăng độ lên một chút."

"Ừm."

Ngủ trưa không cẩn thận ngủ quên mất, tỉnh lại đã đến chạng vạng tối.

Hứa Duy kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài cây quả hồng bị gió thổi lay động xào xạc.

Hứa Duy rửa mặt, đi xuống tầng dưới.

Sau buổi trưa, không có khách mới vào ở, khách sạn rất yên tĩnh, Dương Thanh ngồi tại quầy lễ tân đọc sách.

Tiếng bước chân của Hứa Duy, làm cô ấy bừng tỉnh.

Cô ấy khép sách lại, đứng lên.

Hứa Duy đi qua: "Chỉ có một mình em?"

"Đúng vậy ạ."

Dương Thanh cười cười: "Mọi người ra ngoài hết rồi, chị Lâm đi mua đồ ăn, anh Chung Hằng đưa Bình An đi chơi."

"Anh ấy đưa Bình An đi chơi?"

"Vâng."

"Bình An có lá gan này sao?"

"Chị biết ạ, kỳ thật Bình An là bị xách đi, khẳng định là sẽ phải chịu bị dạy dỗ một trận."

Hứa Duy cúi đầu cười một tiếng, cảm thấy rất thần kì, không tưởng tượng nổi anh ấy dạy dỗ trẻ con trông như thế nào.

Dương Thanh nhìn cô chăm chăm.

Hứa Duy chú ý tới, ngẩng đầu một cái, bắt ngay tại trận, Dương Thanh lập tức có chút xấu hổ tìm chủ đề che giấu: "Chị có ăn dưa hấu không? ở trong tủ lạnh đó ạ."

Hứa Duy nói: "Chị không ăn."

Hết chuyện, Dương Thanh cũng không biết nói cái gì, vuốt ve sách trong tay.

Hứa Duy liếc qua, một quyển «Từ vựng Anh Ngữ cấp 6 đại học», bìa màu đỏ.

Thì ra không phải người làm việc suốt ở đây.

"Học đại học rồi?" Hứa Duy hỏi.

Dương Thanh vâng một tiếng.

"Năm mấy rồi?"

"Học kỳ 2 năm thứ ba."

"Em nhìn không tới hai mươi nhỉ."

Dương Thanh có chút ngượng ngùng: "Em đi học muộn, hai mươi mốt."

Hứa Duy nói: "Còn rất trẻ."

Dương Thanh nhìn cô một chút: "Chị à, chị nhìn cũng rất trẻ."

"Thật sao, vậy em nghĩ chị bao nhiêu?"

Dương Thanh nói: "Nhiều nhất hai mươi bốn, hai mươi năm đi, khẳng định nhỏ tuổi hơn anh Chung Hằng."

Hứa Duy cười một tiếng: "Em biết Chung Hằng bao nhiêu tuổi chứ?"

"Biết ạ."

Nhắc đến Chung Hằng, ánh mắt Dương Thanh dịu đi vài phần: "Anh Chung Hằng lớn hơn em sáu tuổi rưỡi."

Tính được rất rõ ràng.

"Chị lớn hơn anh ấy bảy tháng."

Dương Thanh hơi kinh ngạc: "Nhìn không ra, chị với anh Chung Hằng là bạn học cùng sao?"

"Đúng."

"Là bạn học thời đại học ư?"

"Trung học."

Nói đến Chung Hằng, Dương Thanh tràn đầy lòng hiếu kỳ trong mắt lộ ra hưng phấn: "Anh ấy trước kia nhìn như thế nào ạ."

"Rất đẹp trai."

Dương Thanh cười: "Em đoán cũng thế, chắc là rất nhiều nữ sinh theo đuổi."

"Đúng, rất nhiều."

Dương Thanh còn nói: "Chắc rất nhiều người thích anh ấy."

Hứa Duy không tiếp lời này, trầm nghĩ: Còn phải nói sao, giờ thói du côn thì đẹp trai vô cùng, nghiêm túc cái thì có thể mê hoặc chết người.

Dương Thanh còn muốn hỏi thêm, Hứa Duy lười nhác hàn huyên, khoát khoát tay: "Chị đi ra bên ngoài một chút."

Cô quay người, vừa đi hai bước, từ ngoài cổng một cô gái tóc ngắn chạy tới, vừa thở vừa nói: "Dương Thanh, cậu còn không mau đi xem, xảy ra chuyện rồi!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Cô bé kia vỗ đùi, vội đến nói lắp: "Trời ơi, anh Chung Hằng của cậu rơi xuống sông rồi!"

"Hả?" Dương Thanh có chút kinh ngạc, ngược lại không lo lắng: "Ở chỗ nào?"

"Ngay sông Tiền Thủy ở đằng trước ý! Có một người chạy xe máy ngã xuống, Chung Hằng kéo người đấy lên, cũng rơi xuống theo, hôm qua vừa mưa to, nước sông sâu lắm."

Cô bé đó còn đang nói, Hứa Duy đã đổi sắc mặt: "Anh ấy sợ nước!"

Dương Thanh sững sờ, vừa quay đầu chỉ thấy Hứa Duy chạy ra ngoài.

Sắc trời chạng vạng.

Cầu Tiền Thủy đông nghịt người, bên bờ còn vây quanh một vòng, náo nhiệt cực kì.

Có người rống: "Cầm dây thừng nha."

Có người chỉ vào: "Ở bên kia, ngay chỗ kia, trông thấy đầu, bơi qua một chút!"

Còn có tiếng của cô bé hưng phấn: "Cậu ơi cố lên oa!"

Nhưng từ đằng xa nghe, chỉ có một đoàn ồn ào tiếng người, rồi bời.

Đám người đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người chen lên đằng trước: "Chung Hằng!"

Tiếng kêu này đến Chung Hằng cũng phải giật mình một cái.

Anh từ dưới nước ngoi lên, nhìn xung quanh, không thấy rõ người, chỉ nghe thấy "Bịch" một tiếng.

Quần chúng vây xem trợn mắt há mồm.

Trên cầu Chung Lâm không ngờ tới một màn này, ngược lại là Thẩm Bình An con mắt tỏa sáng: "Mẹ, là cái chị xinh đẹp kìa!"

Cũng không biết là người hiểu chuyện nào huýt sáo, gào to một tiếng: "Tiểu Chung, con gái tới cứu cậu kìa!"

Trên bờ người cười vang, bàn tán ầm ĩ, giống như xem kịch.

Hứa Duy sặc nước, bơi về phía Chung Hằng.

Chung Hằng rất nhanh bơi tới, trong nước ôm lấy eo của cô, bơi mấy cái lên bờ.

Người bên cạnh kéo họ lên.

Hai người ngồi trên thêm đá.

Chung Lâm xuống cầu chạy tới: "Trời ạ, không có sao chứ?"

Dương Thanh cũng chạy đến, chen tới hô: "Anh Chung Hằng!"

Mọi người nhìn thấy hai người họ ướt sũng, lao nhao, bọn họ nhận ra Chung Hằng, không nhận ra Hứa Duy, tò mò hỏi: "Cô bé này là ai vậy."

Hứa Duy khuôn mặt nhỏ nước, thở hổn hển, có chút ngây người.

Váy trên người cô là vải cotton, sau khi xuống nước thì bị nước ngấm làm cho nhăn nhúm, co lên một đoạn, lộ ra cặp chân dài trắng đến lóa mắt.

Chung Hằng ôm lấy cô, từ trong đám người chen ra: "Phiền nhường đường một chút."

Từ đâu có chàng trai chạy tới: "Ơ kìa, anh ời, anh ời, còn xe máy của em nữa, không phải giúp em lấy lên sao."

Chung Hằng cũng không thèm quay đầu lại: "Con mẹ nó cậu tìm người khác đi."

Dương Thanh ngơ ngác nhìn: "chị Lâm, chuyện gì xảy ra."

Chung Lâm cười một tiếng: "Ai biết được."

Quay đầu hô: "Bình An, về nhà!"

Thắm Bình An cào đầu nửa ngày, nháy mắt hiểu ra, chột vồ cái chân ngắn của mình: "Nói rồi mà, mình chắc chắn đã gặp qua chị ấy."

Hứa Duy trong ngực Chung Hằng lấy lại tinh thần, vồ vồ ngực anh nói: "Để em tự đi."

Chung Hằng không để ý tới, đi thẳng ôm cô trở về nhà nghỉ, thúc giục: "Em mau tắm rửa thay quần áo đi."

Hứa Duy đang trong thời kỳ kinh nguyệt, ngâm trong nước quả thật khó chịu.

Cô rất nhanh vào phòng tắm, thu dọn xong đi ra, Chung Hằng vừa vặn bụng cốc nước đường đổ tới.

Hứa Duy nhận lấy, ngồi ở trên ghế sa lon chậm rãi uống.

Chung Hằng không đi, đứng bên cạnh giường nhìn cô.

Anh vẫn mặc bộ quần áo ẩm ướt, tóc lấp lánh nước.

Hứa Duy ngẩng đầu, nói: "Anh đi thay quần áo đi."

"Chờ tí nữa đi."

Hứa Duy dừng lại, hỏi: "Anh biết bơi rồi ư?"

"Ừm."

"Không phải sợ nước sao?."

Chung Hằng trầm mặc một hồi, nói: "Đã sớm không sợ nữa rồi."

"Ồ, vậy được." Hứa Duy cười cười: "Em cho rằng cả đời này anh cũng sẽ không học bơi đâu."

Cô cúi đầu uống nước đường.

Bóng dáng kia lại đến gần.

Anh dựa vào ghế sofa, giọng nói hạ thấp: "Cho nên chạy tới cứu tôi?"

Hứa Duy dừng tay lại, không lên tiếng.

Chung Hằng đứng đấy bất động, nước trên quần nhỏ giọt không ngừng, trên mặt đất tạo thành một vũng nước nhỏ. Loại yên tĩnh này làm cho người khác cảm thấy không được tự nhiên.

Qua thật lâu, Hứa Duy uống xong nước đường, anh lại nói một câu sâu xa: "Sợ tôi chết đuối, có phải không?"

Xem ra việc này là không thể cứ thế cho qua đi được.

Hứa Duy lên tiếng: "Ừm."

Theo tính cách thói của Chung Hằng, khẳng định còn muốn hỏi tiếp. Anh thích chiếm thế thượng phong, không để đường lui cho người khác.

Hứa Duy chờ, nhưng qua mấy giây, chỉ nghe thấy một tiếng cười. Chung Hằng cúi đầu, ánh mắt lượn quanh trước mặt cô, hiếm khi không thấy nói thêm, cầm cái cốc trong tay cô: "Chờ một chút tí đưa cơm tối cho em."

Khách sạn cung cấp dịch vụ đặt cơm, người nấu ăn là người ở gần đây, Chung Lâm mua thức ăn, đầu bếp làm cơm xong là đi. Ăn ngủ ở khu danh lam thắng cảnh đều không rẻ, bữa ăn của nhà nghỉ tương đối phải chăng, nên có vài khách vui lòng đặt trước.

Hơn sáu giờ, Chung Hằng đưa thức ăn đi lên, trước khi đi nói: "Lát nữa tôi đưa Bình An về nhà, sẽ vào nội thành, có muốn mua gì không?"

"Kẹo..."

"Ngoại trừ kẹo bạc hà." Chung Hằng nói: "Cái này tôi biết."

"..." Hứa Duy: "Không thêm gì nữa."

"Tôi đi đây"

Lề mề đến bảy giờ, trong chén Thẩm Bình An còn lại nửa bát cơm.

Chung Lâm đi tới thu dọn ở trên bàn: "Bình An, ăn nhanh lên một chút."

"Ồ." Thẩm Bình An gấp đồ ăn, nhưng không bỏ vào miệng.

Chung Lâm nhìn thấu tâm tư con gái: "Không muốn về nhà chứ gì."

Thẩm Bình An gật mạnh đầu.

Chung Lâm cười lạnh một tiếng: "Đừng tốn thời gian, hôm nay cậu con ở đây, kiểu gì cũng đưa con về, lớp tiếng Anh ngày mai nhất định phải đi học."

Đang nói, Chung Hằng tới, một ánh mắt ném qua, Thẩm Bình An một giây lập tức nghe lời: "Tất nhiên là học, mai nhất định con sẽ đi học."

Và mấy miếng cơm là hết, đeo cái cặp nhỏ đi theo Chung Hằng.

Ban đêm đường Ma Phường vô cùng náo nhiệt, công viên nhỏ hôm nay dựng sân khấu kịch, buổi tối sẽ có biểu diễn kịch.

Chưa đến 8 giờ, khách ở nhà nghỉ gần như ra ngoài hết.

Bình thường khu vực thư giãn là nơi náo nhiệt nhất, khách trẻ tuổi thường thích ở đó trò chuyện, hôm nay sân trước sân sau vắng vẻ, hiếm khi được yên tĩnh như vậy.

Hứa Duy xuống tầng, Chung Lâm đang uống trà nói chuyện về gia đình với Dương Thanh.

Hứa Duy và chị ấy lên tiếng chào hỏi, đến sân sau chọn một chiếc ghế gỗ dưới dàn dây leo, dựa vào hóng mát.

Hôm qua lúc gần đi, Triệu Tắc đưa số Lâm Ưu cho cô.

Hứa Duy nghĩ đến không biết có nên gọi điện thoại hay không.

Đang do dự, Chung Lâm đi tới tay bưng cốc cacao nóng: "Nóng đó, để ý một chút."

Hứa Duy được yêu thương mà lo sợ: "Cảm ơn, làm phiền chị rồi ạ."

"Không cần phải khách khí với chị." Chung Lâm ngồi vào bên cạnh cô: "Chúng ta không phải kém chút nữa là thành người một nhà sao."

"..."

Hứa Duy dù được chứng kiến chị ấy ngay thẳng, nhưng lúc này không biết nên tiếp lời như thế nào.

Chung Lâm hỏi: "Vừa bị ngâm nước sông, vẫn ổn chứ."

Hứa Duy nói: "Không có việc gì ạ."

"Chị nhìn Chung Hằng nấu nước đường đỏ, không phải họ hàng tới thăm đấy chứ?"

"Vâng ạ."

Chung Lâm cười: "Nó bơi lội rất lợi hại, em không biết sao?"

Hứa Duy lắc đầu: "Anh ấy trước kia sợ nước."

"Trước kia là sợ." Chung Lâm dừng lại, hỏi: "Nó đã nói với em chưa?"

"Chuyện gì ạ?"

"Chuyện của mẹ chị."

Hứa Duy lắc đầu.

Chung Lâm thở dài: "Mẹ chị mất dưới sông, khi đó Chung Hằng bảy tuổi, từ sau lúc đó nó rất sợ nước."

Hứa Duy giật mình.

Cô chỉ biết là Chung Hằng là mồ côi mẹ, không biết cụ thể.

"Khi đó bọn chị ở quê, nó nhất quyết không cho chị ra gần bờ sông, chị muốn đi giặt quần áo nó cũng bám theo, còn lén đem quần áo bẩn giấu đi, bị chị phát hiện, mắng nó là nó tức giận.

Chung Lâm thanh âm bình thản, lảm nhảm việc nhà, nói đến cái này cười cười: "Nó tức lên là sẽ không nói chuyện với chị, cũng không đáng yêu, chị mắng nó dữ quá, nó ghen ứ nước mắt, đến cuối cùng vẫn kìm ngược trở lại."

Hứa Duy im lặng không lên tiếng nhìn cô ấy.

Chung Lâm hỏi: "Hồi em biết nó, nó tệ lắm đúng không."

Hứa Duy: "Có một chút."

"Em cũng đủ uyển chuyển thật đấy. "

Chung Lâm cười: "Chị cảm thấy nó sắp không đi con đường ngay thẳng nữa rồi."

Hứa Duy trong lòng cảm thấy Chung Lâm nói quá.

Khi đó đúng là Chung Hằng không phải thiếu niên ba tốt gì, nhưng không xấu như vậy.

"Cái này cũng trách chị."

Chung Lâm nói cho Hứa Duy mấy năm đó chị ấy ở nơi khác không để ý tới Chung Hằng, Chung Hằng đi theo bố tới nội thành sống.

Bố Chung Hằng làm buôn bán nhỏ, bề bộn nhiều việc, lại yêu người khác. Không dồn hết tâm tư quản anh, hai cha con quan hệ không tốt, khoảng thời gian đó càng tồi tệ hơn.

"Nó cảm thấy bố nó bảo vệ mẹ nó không tốt, còn quên mất mẹ, tìm người phụ nữ khác, nó không thể hiểu nổi chuyện này. Em cũng biết đó nó mà tức giận là sẽ gây sự." Chung Lâm lắc đầu, có chút bất đắc dĩ: "Chờ chị trở về, con trai của cả một khu đều đã là đàn em của nó, lên trung học thì đúng là đã trở thành một thằng khốn."

Hứa Duy không nói tiếp.

Chung Lâm tự mình tiếp tục câu chuyện: "Cho nên hai đứa yêu nhau, chị rất vui. Thật nhiều năm rồi không thấy nó ngoan như thế, nó có thể thi đậu đại học, bố chị tưởng là mộ phần tổ tiên bốc khói rồi."

Hứa Duy nói: "Anh ấy thật sự rất thông minh."

Chung Lâm hừ cười: "Nó mà nghe được chắc vui muốn chết."

Cách một hồi, nói: "Hình như nói chuyện với em không ít nhỉ, mệt mỏi không."

"Không ạ." Hứa Duy nói: "Chị còn muốn nói truyện không."

"Em còn muốn nghe chị kể về Chung Hằng?"

"..."

Hứa Duy phát hiện tự đào cái hố cho mình, đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải.

Chung Lâm nhìn cô, rốt cục không nín được cười.

Hứa Duy bị chị ấy cười đến mức xấu hổ.

"Chị phải đi ra đằng trước nhìn một chút."

Chung Lâm đứng lên, trước khi đi vồ vồ Hứa Duy vai: "Kể cho em thêm một chuyện —— Thằng nhóc kia vẫn đặc biệt thích em."

Tác giả có lời muốn nói: Thật có lỗi, hôm nay không có cái chương mới, ngày mai cũng không có, đêm khuya càng hại người hại mình, ta cần phải điều chỉnh, tích trữ bản thảo trước, hậu thiên lên cố gắng cố định thời gian đổi mới, tận lực đặt ở ban ngày.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 11

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 12: "Cửa Này Vừa Mở, Về Sau Không Đóng Được Nữa, Hiểu Không?"

Hứa Duy: "Đừng có bán sắc đẹp như thế chứ."

"Đẹp trai, trách tôi sao?"

"..."

Trong ấn tượng của Thẩm Bình An, cậu của cô bé tính tình rất thiếu kiên nhẫn, đây là do khoảng thời gian cô bé gây chuyện trùng hợp với thời gian mà cậu đến thăm, cho nên trong ấn tượng của cô bé gần như chưa bao giờ thấy khuôn mặt vui vẻ của Chung Hằng.

Từ lần trước bị mắng một trận té tát, Thẩm Bình An đã thông minh ra chút: Ở trước mặt cậu thì phải ngoan.

Bởi vậy, sau khi lên xe cô bé an phận ngồi ở phía sau, toàn bộ quá trình trên đường đi đều tỏ ra ngoan ngoãn đáng yêu.

Chung Hằng đi đến nửa đường phát giác con nhóc quỷ hôm nay quá yên tĩnh.

"Bình An, ngủ đó à?"

Đột nhiên hỏi thăm ân cần Thẩm Bình An cả kinh run một cái:
"Không không không, con tỉnh táo lắm."

"Sao không nói gì?" Chung Hằng cầm nắm tay lái, tăng tốc lên dốc.

Thẩm Bình An thầm nghĩ gặp quỷ rồi, cậu hôm nay nói chuyện phiếm.

"Con sợ quấy rầy cậu lái xe." Trả lời xong, ở trong lòng tự tặng cho mình đóa hoa hồng lớn.

Chung Hằng cười một tiếng: "Ngoan."

Thẩm Bình An: "..."

Người này là cậu của nó sao? Nhất định là bị cái gì kỳ quái nhập rồi.

Xe lên dốc, lại chạy xuống, đi tốc độ bình thường.

Thẩm Bình An nhìn chằm chằm sau gáy Chung Hằng, quyết định nắm lấy cơ hội vớt vát lấy chút lợi ích cho mình.

"Cậu à, con xin cậu một chuyện được không ạ."

"Nói."

"Trong cặp có sô cô la, con muốn ăn."

"Ăn đi."

"Ở dưới tầng nhà con có cửa hàng bán hình dán ngẫu lắm, con muốn có."

"Mua cho con."

"Thế nhưng lại có cả bộ xếp hình nữa, cũng rất rất ngầu nữa!"

"Đều mua."

Thẩm Bình An trong lòng hoa nở rộ: "Cậu ơi, ngày mai lớp Anh ngữ, con không đi nha."

Đằng trước cười lạnh một tiếng: "Ngựa da rồi phải không."

Thẩm Bình An: "..."

Đưa Thẩm Bình An về nhà, Chung Hằng không ở lâu lái xe đi con phố thương mại ở phía Đông. Hôm qua tới đây vội vàng, ngoại trừ túi tiền những cái khác đều không mang, tối nay không có quần áo thay.

Dừng xe xong, vào trung tâm mua sắm mua hai bộ quần áo thun, lúc tính tiền tiện thể lấy một túi quần lót, một hộp tất, về sau đi đến cửa hàng tiện lợi mua kẹo bạc hà.

Thương hiệu trước kia Hứa Duy thích không còn sản xuất nữa, lần trước cô ấy mua loại đó ở siêu thị, ở đây lại không có. Chung Hằng tìm hai lần ở kệ hàng, hộp nào có chữ "bạc hà" đều lấy một hộp.

Tính xong tiền đi lấy xe.

Cực kì trùng hợp, ở điểm dừng xe gặp người quen.

Chung Hằng đi vội vã, không chú ý xung quanh là đối phương gọi anh lại.

Chung Hằng quay đầu mắt nhìn, nhận ra: "Tổng Tiểu Quân?"

"Thật đúng là cậu. " Tổng Tiểu Quân có chút kinh ngạc: "Sao cậu lại ở đây?"

"Mua một ít đồ." Chung Hằng dò xét anh "Cậu đây là... Chắp hành công vụ?"

"Đâu có, tôi tan làm rồi, mới đến chỗ bố mẹ ăn cơm" Tổng Tiểu Quân hỏi: "Cậu đến Ngu Khê, là thăm chị cậu à?"

"Ừm."

Chung Hằng nhìn giờ, chín giờ hai mươi: "Tôi đi trước đây".

Anh lên xe.

"Ấy, Chung Hằng, cậu chờ một chút."

Tổng Tiểu Quân đi tới, cách cửa sổ xe nói: "Tôi lần trước gửi tin nhắn cho cậu, sao cậu không trả lời vậy, dự định về tỉnh thành không? Hay là đổi sang chuyện khác làm?"

Chung Hằng nói: "Chưa quyết định."

"Vậy cậu suy nghĩ thêm đi, tuy đội cảnh sát bên này mới thành lập năm ngoái, nhưng Ngu Khê phát triển càng lúc càng nhanh, có nhiều việc loạn, ở tại đây cũng không phải là ăn cơm khô, làm cảnh sát ở đâu mà chả là làm chứ. Cuối năm hẳn là sẽ có thông báo thi tuyển, đội cảnh sát hình sự chúng tôi bên này kỳ thật cũng thiếu người, cậu nghĩ kỹ có thể chuẩn bị một chút, có thể giúp một tay tôi chắc chắn sẽ giúp, đều là bạn học cũ mà."

Chung Hằng gật đầu, nói: "Cám ơn, về sẽ tìm cậu uống rượu."

"Vậy được."

Hứa Duy ngồi ở sân sau đến chín rưỡi. Nhìn đoàn người đi xem vở kịch lần lượt trở về, căn phòng đằng trước có tiếng bước chân lộn xộn, cũng có người nói chuyện.

Nhan Hân vừa hay cũng về giờ này, hỏi qua lễ tân, cô đến tìm Hứa Duy.

Hứa Duy hỏi cô đi chơi chỗ nào, Nhan Hân nói: "Đi trên núi."

"Núi Linh Đinh?"

"Đúng."

"Chơi vui không?"

"Cũng không tệ lắm, có cái sơn trang Mộc Vân, có vẻ như rất nổi danh, nhưng em không vào được."

Hứa Duy ngồi thẳng người: "Đó là nơi người bình thường không thể vào được."

Nhan Hân: "Đúng, nghe nói người có thể vào đó hoặc rất có tiền, hoặc là có cách, dân thường không có tư cách đó đâu. Em cực kỳ tò mò nơi đó như thế nào, truyền đi thật là thần bí, cứ như Linh Sơn của Phật Tổ vậy."

Hứa Duy cười cười: "Em tò mò tới mức ấy ư."

Nhan Hân gật đầu: "Có lẽ là chứng ám ảnh cưỡng chế." Dừng lại, thăm dò nói: "Chị, trước kia chị là phóng viên lớn, lại đã tới nơi này, có mối quan hệ nào có thể làm giấy tờ không, chúng ta vào xem thử?"

Hứa Duy nói: "Đâu có dễ dàng như vậy."

"Cũng phải."

Địa phương nhỏ đều là tầng tầng quan hệ tích lũy lại, không phải người địa phương thì rất khó có những mối quen biết mạnh.

Nhan Hân không nhắc tới việc này. Ra ngoài một ngày rất mệt mỏi, cô cùng Hứa Duy hàn huyên vài câu rồi lên lầu.

Chung Hằng trở về, đã qua mười giờ.

Dương Thanh đã về nhà, Chung Lâm cũng đi ngủ, Tiểu Triệu ở khu lễ tân trực đêm.

Chung Hằng vào cửa định đi lên cầu thang.

"Anh Chung. " Tiểu Triệu gọi anh lại: "Chị Lâm nói, nếu như anh tìm cô Hứa, thì cô ý ở phía sau."

Chung Hằng không dừng chân, chuyển phương hướng, đi ra sân sau.

Lúc này, cuộc sống về đêm ở chân núi hoàn toàn kết thúc, ngoại trừ tiếng côn trùng kêu vang hòa tiếng gió thổi, không còn tiếng động nào khác.

Trên dàn dây leo treo một ngọn đèn, ánh sáng xuyên qua phiến lá dây leo chiếu đến, pha chút ảm đạm.

Hứa Duy ngồi trong khoảng sáng ấy, đầu dựa vào thành ghế, từ từ nhắm hai mắt.

Trên bàn gỗ chiếc cốc sứ sớm đã lạnh từ lâu, cacao sữa còn hai hớp.

Nhìn cái bộ dáng này, đại khái là đã ngủ.

Chung Hằng không tự luyến đến độ cho là cô đang chờ anh.

Nơi này tóm lại không phải chỗ để ngủ.

Anh đứng dựa bên cửa một lúc, đi tới.

Hứa Duy nghe được tiếng động, mở mắt ra, thấy bóng người đi sang, chân dài. Anh đến trước mặt, cô chỉ thấy eo, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên, mới nhìn rõ mặt.

"Trở về rồi?" Hứa Duy mập mờ hỏi một câu, muốn động đậy, nhận ra tay phải đã bị tê.

Chung Hằng nhìn cô: "Tỉnh rồi?"

"Ừm."

Chung Hằng cầm cái túi trong tay để trên bàn: "Không rõ cái nào ăn ngon, em thử hết đi."

Cái túi là trong suốt, Hứa Duy thấy được. "Cảm ơn anh."

Chung Hằng không lên tiếng, nhìn chăm chăm cô hai lần: "Không đi ngủ?"

"Chờ một chút."

Lời cần nói đều đã nói rồi.

Nhìn cô không có ý định nói thêm gì, Chung Hằng nói: "Tôi trở về phòng."

Anh quay người đi.

Hứa Duy nâng tay phải tê kia nắm tay anh, kéo đầu ngón tay anh lại, nắm không chắc, một chút đã trượt rơi mất.

Chung Hằng dừng lại chân: "Làm sao?"

"Tê tay."

"..."

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Chung Hằng hừ một tiếng: "Tự chuốc lấy."

Lời nói thật nên Hứa Duy không nói gì.

Qua một giây, trên tay xiết chặt.

Chung Hằng đá ghế bên cạnh ra, ngồi xuống, cầm tay của cô xoa bóp, bàn tay giống như trước kia, vừa nhỏ vừa mềm, ngón tay tinh tế, anh nắm ngón tay vừa thu lại, bao trùm toàn bộ.

Thân nhiệt đàn ông cao, bàn tay bất luận đông hạ đều nóng hổi. Anh xoa nhẹ một hồi, cảm giác tê dại không có, chỉ còn lại nóng.

Hứa Duy nói: "Được rồi, có cảm giác rồi."

Ý tứ này rõ ràng, bảo anh buông tay.

Chung Hằng giương mắt: "Cảm giác gì?"

Hứa Duy xem sắc mặt anh, biết sắp không ổn.

Đôi mắt đen tối của Chung Hằng liếc qua cô, anh muốn cười nhưng không cười: "Em nơi đó có cảm giác?"

Hứa Duy: "Đừng có bán sắc đẹp như thế chứ."

"Đẹp trai, trách tôi sao?"

"..."

Hứa Duy tùy anh ấy, đầu dựa vào thành ghế, coi như hưởng thụ xoa bóp miễn phí.

Anh sáp lại gần: "Là em nắm tay tôi trước."

Hứa Duy từ từ nhắm hai mắt trả lời: "Không có nắm."

"Bây giờ nắm." Anh dùng sức, bóp xương ngón tay cô.

Hứa Duy tay run lên, mở mắt ra.

"Chung Hằng, rất đau."

Chung Hằng phút chốc buông tay.

Hứa Duy tay rút về lại, đặt lên đùi.

Chung Hằng liếc vài lần, không tìm ra cô nói thật hay giả vờ, anh cúi đầu nhìn kỹ, Hứa Duy bỗng nhiên nói: "Muốn anh ở lại thêm lúc nữa."

"Cái gì..." Hỏi xong thì hiểu ra, cô đang trả lời vấn đề ban đầu kia.

Kéo tay anh, là muốn giữ anh lại.

Chung Hằng nhất thời không nói gì.

Gió thổi cây bạch dương vang xào xạc. Dây leo lắc lư, mang theo ánh đèn chập chờn, điểm sáng hắt xuống, lúc sáng lúc tối.

Hứa Duy đổi tư thế, ngồi thẳng. "Chung Hằng, em muốn hôn anh."

Rào rào, lá cây bạch dương hát khúc ca.

Cũng chỉ một giây thôi. Chung Hằng cười một tiếng ngắn ngủi, mặt mày tùy tiện, anh đứng dậy xoay người, hai tay nắm thành ghế, đem môi đưa đến bên môi Hứa Duy.

"Hôn đi."

Trăng hoa quá.

Hứa Duy không khách khí với anh, nhắm chuẩn hôn tới.

Không giống như tối hôm qua thân mật, bọn họ hôm nay rất ôn nhu, không nóng không vội, thậm chí ngay từ đầu, không ai nhúc nhích đầu lưỡi, đơn thuần giống nụ hôn đầu tiên năm đó.

Đó cũng là buổi tối. Tết Nguyên tiêu, bọn họ ở bờ sông Thanh Lan xem thả đèn, vì thế mà Chung Hằng đã lên kế hoạch một tuần, hôn thì lại nằm ngoài kế hoạch, Một thằng nhóc tí tuổi đầu, nhìn cô cười, nhịn không được, tiến tới tới, chuẩn bị hôn xong sẽ chịu một cái bạt tai của cô.

Hứa Duy tốt tính, không có đánh anh.

Khi đó ngốc, mút môi có mấy lần liền bỏ qua cho cô.

Hiện tại, mấy giây làm sao có thể.

Được nửa phút, Chung Hằng đuổi đầu lười trước.

Cái tư thế này cũng không dễ chịu, người cao lớn xoay người kỳ thật rất khó chịu. Chung Hằng ôm lấy Hứa Duy, đá văng cái ghế ra, ngồi lên trên bàn gỗ.

Gió lớn như vậy, Chung Hằng vẫn đổ đầy mồ hôi.

Không chịu nổi được nữa, không thể không dừng lại.

Anh đặt lại Hứa Duy lên ghế, mặt bình tĩnh nói: "Tôi đi tắm rửa, đợi chút nữa tới đón em, chờ lấy."

Hứa Duy không phải người ngốc.

Vừa mới ngồi trên đùi anh, trên người anh biến hóa gì, cô hiểu rất rõ, chỉ là không cần thiết phải vạch trần, gạt đầu, nhìn anh vội vàng đi.

Lần này Chung Hằng tắm hơi lâu.

Vừa mặc quần, tóc còn chưa lau đã đi ra sân sau.

Dàn dây leo trống không, bàn ghế sắp xếp rất ngay ngắn.

Làm gì còn bóng người nào?

Chung Hằng đứng một lúc, đi vào trong tầng một khách sạn có phòng cho anh, hơi nhỏ, giường tiêu chuẩn ở giữa, so ra kém hơn giường trên tầng, đồ dùng trong phòng càng đơn giản hơn, một cái tủ gỗ, một cái bàn.

Hút xong một điếu thuốc, Chung Hằng nhìn xuống xem giờ, mười giờ rưỡi.

Nên ngủ.

Anh lấy bao thuốc lá, kéo ra một điếu, rít hai hơi, ném bật lửa ở trên giường, người bước ra cửa.

Tiếng đập cửa vang lần thứ nhất, Hứa Duy đi qua mở cửa.

Ở cửa là người đàn ông mặc áo thun trắng, quần dài màu xám, giữa ngón tay kẹp điếu thuốc.

"Tôi ngủ ở đây, được không."

Mở miệng nói ra một câu, mùi thuốc kèm theo một số mùi khác không biết tên, không biết là sữa tắm hay dầu gội.

Hứa Duy từ đầu đến chân nhìn anh một lần, nói: "Hút thuốc xong hăng vào."

Chung Hằng bóp dụi điếu thuốc.

Hứa Duy buông tay cầm cửa.

Chung Hằng vào nhà, một bước đi tới, từ phía sau lưng ôm chặt cô.

"Cửa này vừa mở, về sau không đóng được nữa, hiểu không?"

~~~~ HẾT CHƯƠNG 12

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 13: "Không Buông Ra, Em Làm Sao Ôm Anh Được?"

Lời này không ngoài dự đoán của Hứa Duy.

Được một tác lại muốn tiến thêm thước chỉ có thể là chuyện Chung Hằng sẽ làm.

Cô có câu có thể chặn anh lại, nhưng lăn vài vòng ở trên đầu lười lại không nói ra. Thời gian này cứ như là trộm được, trộm một ngày tính một ngày, lãng phí chính là ngu xuẩn.

Hứa Duy vỗ vỗ bàn tay lớn quần quanh hông kia: "Buông tay đi."

Chung Hằng bất động.

Hứa Duy im lặng, thấp giọng nói: "Không buông ra, em làm sao ôm anh được?"

Người đứng phía sau thoáng cứng đờ, lát sau, buông lỏng tay.

Hứa Duy xoay người, ôm lấy anh, xác định mùi hương không biết tên kia hẳn là sữa tắm.

"Anh muốn tới thì tới đi."

Hứa Duy ôm xong, vỗ vỗ lưng anh: "Đi ngủ thôi, rất buồn ngủ."

Chung Hằng mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cúi đầu suy nghĩ một hồi, cảm thấy cái này giống y cách anh dỗ Cá Chạch,

ôm lên rồi vuốt lông, vỗ đầu hai lần, rồi cho một quả bóng: "Ngoan nào, tự chơi một mình đi."

...

Chung Hằng nghiêng nghiêng răng, có chút muốn cắn người.

Ngẩng đầu nhìn, Hứa Duy đã đi phòng vệ sinh.

Một cái giường lớn hai mét, Hứa Duy chiếm bên trái, cô vén tấm chăn mỏng ngồi ở trên giường cởi váy, đổi thành chiếc áo thun mặc đi ngủ, nằm xuống cảm thấy không thoải mái, lại ngồi dậy, đem áo thun vén lên tới ngực, cởi nút áo ngực, kéo dây ra khỏi tay áo, áo ngực cởi ném ở trên tủ đầu giường.

Chung Hằng đứng bên cạnh, xem toàn bộ quá trình: "Kỹ năng này thực dụng nhỉ."

Hứa Duy: "Là rất thực dụng."

Chung Hằng: "Anh cũng phải học một ít."

Hứa Duy gật đầu: "Đúng, chờ đổi giới tính là vừa đúng lúc dùng tới."

Chung Hằng không tiếp lời, cười nhìn cô một hồi, vén một bên chăn mềm nằm xuống, ôm cô, tay từ áo thun bên trong sờ lên bóp một cái.

"Lần sau anh cởi cho em."

"Không dám để Chung thiếu gia nhọc lòng."

Chung Hằng hôn môi cô, cắn nửa ngày mới buông ra.

Hứa Duy mặt nghẹn đỏ, cách quần áo vỗ tay anh: "Hôm nay không được, nhớ kỹ đi."

"Anh có chừng mực."

Chân dài đặt lên eo Hứa Duy, ôm sát, hơi thở bao quanh lấy cổ cô.

Chỗ ấy lại bùng tỉnh, cọ xát bên ngoài chiếc quần an toàn của cô.

Hứa Duy nói: "Anh vừa mới trở về không phải đã..." Phía sau lời nói tiết kiệm.

Một tiếng cười thâm nơi cổ truyền tới: "Ông đây tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng."

"..."

Hứa Duy đỏ mồn hôi, yên tĩnh mấy giây: "Có còn quần lót để thay không?"

Chung Hằng: "Mua một tá rồi."

"..." Hứa Duy mặt kề sát ngực anh, nóng đến mức có chút khó chịu: "Anh đây là tính kĩ rồi, một đêm 12 lần?"

Chung Hằng không đáp, cười đến mười phần vui vẻ.

Sau đó không nói nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Chung Hằng xuống tầng, tắm rửa xong, đổi quần lại lên tầng.

Hứa Duy đã ngủ.

Chung Hằng chỉnh nhiệt độ điều hòa, tắt đèn, trong bóng tối ôm cô vào lòng.

Chân núi sáng sớm giống ban đêm tĩnh mịch như nhau.

Hứa Duy đẩy cửa sổ ra, cho gian phòng thay đổi không khí.

Mặt trời chưa ló dạng, nhìn bầu trời có vẻ như là một ngày đầy mây, ngoài cửa sổ nhánh cây đưa tới một chút gió nhẹ nhàng, lạnh đăm.

Ở lại đây cả một đời, hẳn là rất tốt.

Có thể làm việc ở nơi này, có chút tiền tiết kiệm, không biết có đủ mở một tiệm nhỏ, bán chút đồ lưu niệm, hoặc là một cái tiệm tạp hóa cũng được, như vậy không cần suốt ngày phải mua kẹo bạc hà, mỗi ngày đều có ăn, nuôi một con chó, loại giống Cá Chạch, dính người một chút.

Cá Chạch... Đó là chó của Chung Hằng, nếu như tìm anh muốn, không biết anh có cho hay không?

Trên giường Chung thiếu gia không biết con trai đã bị người khác gấp ghế, trở mình, từ trong giấc mộng tỉnh lại, thoáng nhìn bóng người bên cửa sổ, hàm hồ gọi: "Hứa Duy..."

Mấy ngày nay anh hình như không gọi thẳng tên cô, có chuyện thì nói, đột nhiên gọi một tiếng như thế, Hứa Duy không sao thích ứng được, quay người lại nhìn anh.

Chung Hằng dụi mắt ngồi dậy, xuống giường với vẻ ngái ngủ, đi chân đất giẫm trên sàn nhà.

Toàn thân chỉ mặc độc chiếc quần lót màu đen, bao bọc một cục lồi lên.

Sáng sớm ra đã bán nhan sắc, không ai giỏi hơn anh.

Hứa Duy chỉ chỉ giường: "Mặc quần áo!"

"Chờ một chút." Chung Hằng mắt lem nhem, cau mày đi tới: "Em đang nhìn cái gì?"

Sáng sớm cổ họng còn khô, khàn khàn rõ ràng.

Hứa Duy ghét cái tính bất cần này của anh, đẩy anh về giường, xoa xoa mặt anh: "Tỉnh chưa? Tỉnh rồi mặc quần áo." Kéo chiếc áo thun ném qua cho anh.

Chung Hằng cười đến ngật nghẻo: "Thoải mái xoa đi, của em hết đó."

"Mặc kệ anh." Hứa Duy lấy quần ném qua, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Đánh răng được một nửa, Chung Hằng quần áo chỉnh tề đi tới.

Người cao lớn vừa tiến đến, trong phòng trở nên chật chội chen chúc.

Trên bồn rửa mặt có bàn chải đánh răng dùng một lần, Chung Hằng cầm một cái bóc ra, không dùng kem đánh răng mà nhà nghỉ cung cấp, dùng tuýp của Hứa Duy mang theo lại là vị bạc hà thanh mát.

Hai người song song đánh răng.

Hứa Duy cúi đầu.

Chung Hằng nhìn tấm gương.

Sau một lát, Hứa Duy đánh xong, đẩy anh: "Dịch sang một chút."

Chung Hằng lùi sang một bên, nhìn cô rửa mặt. Hứa Duy nặn tuýp sữa rửa mặt, xoa thành bọt ở trên mặt mấy cái rồi rửa sạch, cầm khăn mặt lau khô, xoa kem dưỡng da, không dùng mấy cái khác, cũng không có trang điểm.

Cô ra ngoài thay xong quần áo, Chung Hằng cũng vệ sinh xong, không có khăn mặt, anh mặt ướt đứng ở cửa: "Dùng khăn mặt của em được không?"

Hứa Duy ngẩng đầu, nhìn mặt anh đầy nước, rất tức cười.

"Dùng đi."

Chung Hằng lại đi vào, khăn rửa mặt của cô là vải cotton, hình vuông, màu xanh. Chung Hằng mở ra nhìn qua, trải ra trên mặt xoa xoa, ngửi được một mùi hương thoang thoang, có thể là mùi của sữa rửa mặt.

Chung Hằng đi ra phòng vệ sinh, Hứa Duy đang lựa đồ bỏ vào balo nhỏ.

Anh đi qua, sáp lại gần: "Kem đánh răng của em nặng vị bạc hà quá."

"Không thích?"

"Thích." Hứa Duy đem giấy ăn ném vào balo, Chung Hằng liếc mắt, bên cạnh có cuốn sổ màu xanh lá.

"Bây giờ vẫn còn viết nhật ký?"

"Không viết."

"Đó là cái gì?" Anh chỉ vào cuốn sổ.

Hứa Duy kéo lên khóa kéo, nói: "Sổ ghi chép công việc."

Chung Hằng liếc nhìn cô một cái, không hỏi.

Hứa Duy xách cặp để một bên, nói: "Hôm nay đi gặp Lâm Ưu?"

Chung Hằng gật đầu: "Còn muốn đi chỗ nào chơi nữa?"

"Anh có ý kiến gì?"

"Anh không phải hướng dẫn viên du lịch."

"Vậy gặp xong Lâm Ưu, em tự chơi một mình?"

"Em không phải làm việc à?"

"Sưu tầm văn hóa dân gian" Hứa Duy nói: "Sưu tầm văn hóa dân gian chính là đi chơi."

"..."

Chưa nói chuyện xong, điện thoại di động Hứa Duy vang lên, là tin nhắn của Nhan Hân.

Hứa Duy xem hết nói với Chung Hằng: "Xuống tầng thôi, Nhan Hân ra ngoài rồi."

Một nam một nữ sáng sớm cùng nhau xuống tầng, vốn đã làm cho người ta mơ màng, Tiểu Triệu đứng ở quầy lễ tân thông minh

cỡ nào, chỉ coi như không nhìn thấy, cười nói với bọn họ bữa sáng đã làm xong, ở nhà ăn nhỏ.

Nhà ăn nhỏ ngay bên cạnh, đi ra ngoài xoay trái, độc lập một gian phòng, tự phục vụ thức ăn, bên trong đã ngồi không ít người, phần lớn là nam nữ trẻ tuổi.

Hứa Duy chọn một chỗ trống, để cặp xuống.

Chung Hằng múc hai bát mì, lấy mấy miếng xôi.

"Còn món khác nữa, không đủ lại lấy thêm."

Hứa Duy nhìn một chút: "Chỗ này đủ ăn."

Hai người ngồi đối mặt nhau.

Phía sau bọn họ một cặp nam nữ, vừa ăn bên cạnh vừa trò chuyện.

"Ngày mai em đi, còn anh."

"Vé xe của anh ngày kia."

"Anh ở đâu."

"Thượng Hải, còn em ở chỗ nào?"

"Vân Nam."

Nam: "Vậy thì xa quá, về sau không gặp được, đêm nay sẽ đi qua tìm em, em có mở cửa không."

Nữ: "Ban đêm thìg nói tiếp, nói không chính xác ban đêm anh đã đổi người khác."

Hai người đều cười, ngầm hiểu ý đối phương.

Hứa Duy nghe câu đầu tiên đã hiểu bọn họ có quan hệ thế nào.

Cô nhìn Chung Hằng một chút, anh đang ăn xôi, đôi mắt sụp xuống, không biểu lộ cảm xúc gì.

Sau bữa ăn xuất phát, Chung Hằng vẫn lái chiếc xe kia.

Quán bar của Lâm Ưu mở ở một trấn gần nội thành, là khu danh lam thắng cảnh kiểu mở, có đường phố nghệ thuật, bên trong có chợ hoa, chợ chim, cửa hàng đồ thủ công, ngoài ra còn có mấy quán bar.

Khách tới nhiều nhất là quán của Lâm Ưu.

Hứa Duy đi theo Chung Hằng, tới cửa nghe thấy tiếng ca, giai điệu khác lạ, hẳn là Lâm Ưu tự biên tự sáng tạo.

Chung Hằng quen thuộc, chọn ghế sa lon ngồi xuống.

Lâm Ưu đã trông thấy bọn họ, phát phát tay, tiếp tục hát.

Hứa Duy ngồi xuống, trên sân khấu nhỏ mấy mét kia Lâm Ưu mặc một thân váy đen, đẹp đến mức cực kì ngang ngược, Lâm Ưu vẫn ngông cuồng như trước đây, cô ấy mãi mãi chính là bản thân cô ấy.

Hứa Duy thất thần một hồi.

Chung Hằng bưng đồ uống tới, anh là rượu, đưa cho cô lại là nước cam ấm.

Anh còn lấy cái ô nhỏ, thả lên trên cốc của cô.

Hứa Duy nhận lấy, buồn cười nói: "Có phải lừa gạt trẻ nhỏ đâu."

Chung Hằng nói: "Em là trẻ nhỏ đấy?"

Hứa Duy: "Không nhỏ bằng anh."

Chung Hằng uống một hớp rượu, ngược mắt: "Anh nhỏ hay không nhỏ, trong lòng em rõ ràng."

"..."

Hứa Duy không nói, quay mặt nhìn sân khấu.

Lâm Ưu hát xong, bỏ đi một mạch, đến đây.

Hứa Duy sớm ấp ủ nụ cười xong từ lâu, Lâm Ưu đi lên bóp mặt cô: "Tự kiểm điểm xong chưa, bản kiểm điểm đâu"

Hứa Duy: "..."

Chung Hằng nhíu mày: "Đừng động tay động chân."

"À há, Chung thiếu gia quản rộng quá rồi."

Lâm Ưu đặt mông ngồi bên cạnh Hứa Duy: "Mình làm sao nhớ kỹ, hai người đã chia tay từ tám trăm năm trước rồi, người bây giờ không phải là của cậu, tớ muốn chạm thì sẽ chạm."

Lời này là diễn hình là hết chuyện để nói.

Hai người trong cuộc đều tránh sự tình, Lâm Ưu trở mình đưa sự tình ra ngay trước mặt, bầu không khí có thể tốt mới là lạ.

Hết lần này tới lần khác Lâm Ưu chưa bao giờ là người nhìn sắc mặt người khác, lại ném một câu thẳng tắp cho Hứa Duy: "Làm sao? Quay lại rồi?"

"..." Hứa Duy phát hiện ánh mắt của Chung Hằng so với Lâm Ưu còn gấp hơn, nhìn đuổi theo cô.

Quay lại không phải như này.

Cần phải quay ngược lại quá khứ, chữa lành mọi oán giận, ít nhất phải có cái nghi thức, lại không được nữa cũng phải có một câu, tóm lại là không phải như thế này mơ mơ hồ hồ rồi ngủ ở một phòng.

Mà Hứa Duy hiện tại, không cho Chung Hằng được một câu.

Trong cổ họng hai chữ đi lòng vòng, lại quay trở về.

Hứa Duy không nhìn Chung Hằng, cười kéo Lâm Ưu tay: "Cậu hỏi cái khác đi."

Lâm Ưu nhú nhú mày, nhìn trên mặt bọn họ mấy giây, biết rõ chút. "Được, không hỏi cái này, hai người các cậu tự dây dưa đi, cậu ở chỗ này đừng đi đâu, mình đi lấy ly rượu."

Lâm Ưu đứng dậy, đi quầy bar.

Hứa Duy cúi đầu uống nước cam.

Chung Hằng cũng thu tầm mắt lại, im lặng không lên tiếng uống rượu.

Sau một lát, Lâm Ưu tới, bụng điểm tâm ngọt và đồ ăn nhẹ, cô ấy có thể dẫn dắt câu chuyện rất nhanh đã nói sang chuyện khác.

Chuyện này cuối cùng cũng cho qua.

Ở quán bar ăn xong bữa cơm trưa, Chung Hằng và Hứa Duy rời đi.

Hai người một trước một sau đi ra đường phố.

Chung Hằng bước chân nhanh, mấy bước đã bỏ lại Hứa Duy ở phía sau.

Đợi cô đi đến đầu phố, anh lại đứng ở đằng kia chờ.

Hứa Duy đi qua, anh nắm tay đưa qua: "Nắm đi."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 13

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 14: "Xong, Tình Địch Gặp Nhau, Hết Sức Đỏ Mặt."

Bàn tay to ở ngay trước mặt, Hứa Duy gần như không do dự nắm lấy.

Chung thiếu gia hiếm khi tự mình xuống nước, cô đương nhiên phải tranh thủ thời gian phối hợp, đổi lại trước kia, cô còn phải đi dỗ anh ấy.

Từ đầu đường rẽ sang hướng khác, đi về phía bãi đậu xe, bên cạnh là cái ngõ nhỏ, không ít khách du lịch đeo balo dạo quanh đó.

Hứa Duy nói: "Đến chỗ nào đó dạo chút không?"

Chung Hằng ừm, nắm tay cô đi tới.

Một cái ngõ nhỏ có rất nhiều cửa hàng, bán đủ loại thực phẩm, có tiệm bán trang phục đặc sắc, đặc biệt rất nhiều tiệm tạp hóa ăn uống.

Họ đi một mạch trên đường, đi qua cửa hàng kẹo, Chung Hằng hỏi: "Có ăn kẹo không?"

Hứa Duy ngẩng đầu nhìn, biển hiệu viết: "Cửa hàng kẹo thủ công".

"Đi xem một chút."

Cửa hẹp, Chung Hằng buông lỏng tay để Hứa Duy vào trước.

Trên kệ bày rất nhiều lọ kẹo, rất nhiều vị: đậu phộng, bí đao, củ sen, đều là bằng thủ công.

Cửa hàng bên trong chỉ có mấy du khách, đều là nhóm mấy cô gái đi chung, Chung Hằng vừa vào cửa, đã có cô gái nhìn anh. Hứa Duy tại kệ hàng bên cạnh chọn lựa, nhân viên bán hàng đang giới thiệu cho cô.

Hứa Duy mỗi loại nếm một viên, hương vị cũng không tệ cô không chọn gọi: "Chung Hằng."

Chung Hằng đi qua.

Hứa Duy cầm một viên kẹo ngó sen đưa cho anh: "Anh thử cái này một chút đi."

Chung Hằng không nhận, cúi đầu, đến gần tay Hứa Duy ăn.

Cô gái bên cạnh thấy mà đỏ mặt.

Chung Hằng nhai mấy lần, nói: "Ngọt."

"..."

Hứa Duy se se đầu ngón tay: "Lấy hai hộp này."

Lại chỉ vào bí đao đường: "Cái kia thử qua chưa?"

Chung Hằng nói: "Chưa."

"Vậy anh cũng nếm thử đi."

Cô cúi đầu tìm ví tiền trong balo, không có ý định giúp anh lấy kẹo.

Chính Chung Hằng cầm lấy một viên ăn, nói: "Không ngọt bằng cái kia."

Hứa Duy liếc anh một cái, hỏi: "Chị anh có thích ăn không?"

Chung Hằng mặt mày khẽ nhúc nhích: "Mua cho chị anh?"

"Ừm."

Anh cười: "Chị ấy cái gì cũng thích ăn."

Hứa Duy mỗi loại mua hai hộp, nhân viên cửa hàng giúp cô gói lại, Chung Hằng xách trong tay.

Đi ra ngoài tới phía trước, lại là cửa hàng đồ lưu niệm.

Đi đến cuối phố, bên tường có một sạp khắc chữ, yên tĩnh vắng vẻ.

Nhìn thấy có người đi qua, ông chủ buông quạt nan trong tay xuống, thành thạo hô: "Cô gái, đến xem móc chìa khóa đi, có thể khắc chữ, đặt làm ngay tại chỗ, gỗ cổ ngàn năm, đại cát đại lợi độc nhất trên đời, có thể treo chìa khoá, còn có thể trừ tà hộ thân, chuyển họa thành may!"

Nói khoác thế này cũng quá là dối dạc rồi.

Hứa Duy bước chân dừng lại, nhìn sang bên đó.

Ông chủ đầu trọc tầm bốn mươi tuổi, tay cầm một cái quạt nan, cây gậy trúc dựa vào rễ cây trúc bên tường, trên cành cây dùng dây tơ đỏ treo móc chìa khóa, gọt từ phiên gỗ, có hình động vật, cũng có hình hoa lá, phiến lá, khắc chữ ở bên trên.

Chung Hằng cho là cô tin mấy lời nói ngớ ngẩn này, nói: "Muốn à? Tặng cho em một cái để phòng thân."

Hứa Duy cũng không khách khí: "Hay đó."

Ông chủ thấy làm ăn được, cầm lấy dao khắc, gõ gõ trước mặt hộp: "Tới đi tới đi, chọn hình trước đi, chọn cái thích ý!"

Hứa Duy lựa lựa, cầm lấy một mảnh gỗ hình hồ lô: "Cái này rất thú vị."

Chung Hằng liếc một cái: "Thẩm mỹ không tệ, ngang với Bình An."

Hứa Duy: "..."

Ông chủ ngó ngó bọn họ, lấy hình trái đào mừng thọ đề xuất: "Cái này, cô cậu xem thử xem, nhìn lần đầu thấy nó giống trái đào, nhìn lần thứ hai thấy giống cái gì?"

Hứa Duy nhìn chằm chằm hai mắt, nói: "Vẫn giống trái đào mà."

"..." Ông chủ nhú nhú mày, cô gái thế nào đầu óc lại chậm chạp như vậy.

Chung Hằng ở một bên cười mãi.

Ông chủ lập tức đưa ánh mắt chuyển sang anh: "Ai ya, cậu nhìn thử xem."

Chung Hằng cười một tiếng, nghiêm mặt nói: "Giống trái tim."

"Đúng đúng đúng. " ông chủ cao hứng, vui tươi hơn hờ nói: "Cô gái, người đàn ông của cô thông thạo thật đấy."

Hứa Duy coi như không nghe thấy.

Chung Hằng cười nhạt, cũng không nói thêm.

Ông chủ cầm phiên gỗ, đem giấy bút đẩy tới: "Nào, chọn một chữ trong tên đi nào."

Tên đơn, không phải chọn.

Hứa Duy cầm bút viết xuống chữ "Duy".

Ông chủ tận dụng cơ hội suy nghĩ bán thêm cái nữa, đẩy giấy đến trước mặt Chung Hằng: "Cậu cũng viết một chữ đi, làm một đôi với cô gái này, làm cho cô cậu mót tình nhân, tặng cô cậu giá ưu đãi."

Chung Hằng nghe lời, cũng viết.

Ông chủ xem xét, vỗ tay vui mừng mà nói: "Có duyên, hai chữ đều là dụng thẳng tâm bên cạnh, làm bộ đặc biệt cho cô cậu. "

Khắc lần thứ nhất, tam hạ lưỡng hạ ở phiến gỗ chính giữa khắc "Tâm", mũi dao khoét mấy lần, biến thành khắc rỗng, tiếp hướng nửa phần bên phải khắc chữ "Hằng", lật mặt phiến gỗ, lại khắc nửa phần bên phải chữ "Duy", hai chữ phân biệt tại hai mặt, dùng chung bộ thẳng tâm bên cạnh.

Ông chủ buông dao khắc xuống, cầm bút nhỏ đi đến thoa mực đỏ lên đầu bút, mang theo sợi tơ đỏ bày cho họ xem.

"Nhìn này, cái này gọi là "Tâm Đầu Ý Hợp" lần đầu gặp hai chữ trùng hợp như vậy, điềm tốt. Cái này cho cô gái cầm."

Ông ấy nhét cái chìa khóa vào tay Hứa Duy, lại lấy một cái hình trái đào khác, nhanh chóng khắc giống nhau như đúc, phủi sạch sẽ xong đưa cho Chung Hằng: "Mỗi người một cái, có thể bảo quản thật tốt. Một cái hai mươi, hai cái bốn mươi, lấy của cô cậu ba mươi lắm thôi."

Hứa Duy cảm thấy quá đắt, chuẩn bị mặc cả, Chung Hằng đã móc tiền: "Cảm ơn ông."

Hai người đi trở về, Chung Hằng nắm vuốt phiến gỗ nhìn kỹ, nói: "Ông già lừa đảo đó khắc chữ cũng đẹp lắm."

Hứa Duy nói: "Người ta dù sao cũng là chuyên nghiệp."

Chung Hằng ừ một tiếng, nhét vào trong túi: "Giữ lại trừ tà."

Đến điểm dừng xe, Hứa Duy nói: "Em vào nội thành, không bằng anh về trước đi."

Chung Hằng nói: "Cùng nhau đi, Bình An buổi chiều xong tiết học, anh cũng phải đi đón."

"Nó chỉ học một ngày?"

Chung Hằng gật đầu: "Buổi Anh ngữ, một tuần một lần."

"Ồ."

Quãng đường không xa, không đến hai mươi phút đã tiến vào khu thành.

Chung Hằng hỏi: "Em đi đâu, đưa em đi."

"Đường Hà Sơn có công ty nguồn năng lượng Thành Việt, anh biết không."

Chung Hằng nói: "Anh biết, tập đoàn Thành Việt cũng nghe qua."

"Ừm, là công ty bọn họ."

"Đi đến đó làm cái gì?"

"Có một ít chuyện cần làm."

Chung Hằng nhú nhú mày, không hỏi lại, nổ xe.

Đến Đường Hà Sơn, Hứa Duy xuống xe, hỏi Chung Hằng: "Anh đi đâu?"

"Đi đến chỗ anh rể anh."

"Ở đâu?"

"Chợ Hồng Dương, thành tây."

"Vậy còn buổi chiều..."

"Anh tới đón em, gọi điện thoại cho anh."

"Được."

Chung Hằng lái xe đi.

Hứa Duy đến cổng Công ty năng lượng Thành Việt, ngẩng đầu nhìn, nguyên một tòa nhà cao ốc có mười tầng, đều thuộc công ty này, ở Ngụ Khê rất ít khi thấy. Mà đây chỉ là một phần sản nghiệp của tập đoàn Thành Việt.

Cô vào cửa, đến lễ tân, từ trong cặp lấy ra danh thiếp đưa tới:
"Tôi tìm giám đốc Tôn Hư Hoài."

Cô gái ở quầy lễ tân dò xét nhìn cô một lượt, cân nhắc nói: "Tôn tổng vẫn còn đang họp."

Hứa Duy nói: "Lúc nào kết thúc?"

Cô gái nói: "Cái này tôi không rõ lắm ạ."

Hứa Duy nghĩ nghĩ, nói: "Vậy tôi chờ."

Đại sảnh có khu nghỉ ngơi, ghế sofa bàn trà đều rất xinh đẹp.

Hứa Duy ngồi xuống.

Cô gái ở quầy lễ tân vụng trộm nhìn cô nửa ngày, đoán không ra có chuyện gì, sợ cô và Tôn tổng quan hệ không tầm thường, do dự nửa ngày vẫn khách khí rót chén trà đưa tới.

Hứa Duy từ bàn trà dưới gầm cầm quyển báo lật xem, là tạp chí lập nghiệp địa phương, những người nổi tiếng thành công ở trong vùng, xếp ở vị trí thứ nhất là tập đoàn Thành Việt hai vị đứng đầu: Tưởng Tùng Thành, Lý Việt.

Phía trên phông vẫn hình ảnh, bên trái người đàn ông làn da ngăm đen, mặt gầy nhon, đôi mắt không lớn, bờ môi nhếch, nhìn qua rất nghiêm túc, đây là Tưởng Tùng Thành. Bên cạnh Lý Việt so với anh ta ôn hoà hơn, làn da trắng hơn một chút, khuôn mặt mượt mà, điển hình sống an nhàn sung sướng tướng phú quý.

Hứa Duy cầm cả quyển lật hết một lượt, mới nghe được ở cửa thang máy truyền đến âm thanh.

Năm sáu người đi tới, mỗi người đều mặc rất trang trọng, nam Âu phục giày da, nữ mặc váy, giày cao gót.

Có thể nhìn ra người đàn ông ở giữa trong đám người, được mọi người vây quanh đi ra ngoài.

Hứa Duy nhận ra ông ta là Lý Việt. Chờ bọn họ đều đi ra ngoài, cô gái quỳ lễ tân đến: "Mời ngài tới một chút."

Hứa Duy đứng dậy, đi theo cô vào thang máy đến lầu tám, vào văn phòng giám đốc.

Sau bàn làm việc người đàn ông sắc mặt nghiêm túc.

Vừa đóng cửa, anh ta lập tức đứng lên: "Cô Hứa, sao cô tới đây vậy?"

Hứa Duy nhìn anh ta, không nói chuyện.

Tôn Hư Hoài sắc mặt có chút lo lắng: "Cô Hứa, Tưởng tổng(giám đốc) không có ở Ngu Khê, cô có liên lạc với ông ấy không?"

Hứa Duy lắc đầu, nói: "Không có số."

"Hả?"

"Tôi xảy ra chút việc, điện thoại bị hỏng."

Tôn Hư Hoài sửng sốt: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tai nạn xe cộ."

Hứa Duy quan sát nét mặt của anh ta.

Tôn Hư Hoài giật mình, nhìn cô: "Không phải chứ, nhìn vẫn khỏe mà."

Hứa Duy nói: "Vết thương nhẹ, đã khỏi rồi."

"Vậy cô tới là..."

"Định là nói với anh một tiếng, cho tôi số riêng của Tưởng tổng."

"Vậy được."

Tôn Hư Hoài trực tiếp tìm hai tám danh thiếp đưa cho cô "Cái đó... Không có chuyện gì khác nữa?"

"Không có."

Tôn Hư Hoài có chút ngượng ngùng: "Cô Hứa, cô bây giờ ở chỗ nào? Có cần tôi sắp xếp cho cô không?"

"Không cần, tôi tự sắp xếp, có việc tôi gọi điện thoại cho anh."

"Vậy được."

Hứa Duy đi ra đại sảnh, theo con đường đi về phía trước, đến trạm xe buýt. Có chiếc xe buýt đến, cô cũng không nhìn, lên xe ngồi đi luôn.

Phía sau một chiếc xe chậm rãi cùng ra một đoạn, dừng lại.

Người đàn ông lái xe nói: "Lý tổng, là cô ấy."

Lý Việt châm điếu thuốc, anh ta ép không được sự tức giận, bực bội nói: "Cô ta lại tới nữa? Tưởng Tùng Thành không có ở đây, cô ta chạy tới làm cái gì?"

Người đàn ông đang trước nói: "Lý tổng, tiếp tục như vậy không ổn, lúc trước cô Hứa làm nghề đó, quan hệ với cảnh sát rất tốt."

"Quý đều biết không ổn, họ Tưởng kia muốn chơi đùa với lửa sớm muộn cũng sẽ bị thiêu cháy, ông đây cũng không muốn làm độm lưng."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Lý Việt nhả một ngụm khói, ánh mắt hung ác: "Luôn có biện pháp."

Xe buýt đến trạm, Hứa Duy xuống tới nơi, một mình đi dạo ở thành khu hai giờ, làm quen hết mọi thứ xung quanh lại ngồi xe buýt đi tới thành tây.

Vừa tới chợ Hồng Dương, nhận được điện thoại của Chung Hằng.

"Em xong việc chưa? Đến giờ đi đón Bình An rồi."

Hứa Duy vừa đi vừa nói: "Xong xuôi rồi, em đi tìm anh, cái kia... cửa hàng của anh ở anh ở chỗ nào?"

"Em ở đâu?"

"Chợ mà anh nói đấy."

"Ở cửa nào, cửa chính hay cửa bên?"

"Không rõ lắm." Hứa Duy nhìn ngó: "Có cái bậc lớn, bên cạnh là tiệm đậu phụ Trương Kí, có đứa nhỏ đang chơi bóng."

Đầu kia không có âm thanh gì.

"Chung Hằng?"

Cô đi lên phía trước, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Chung Hằng cúp điện thoại, cách mấy bước nhìn cô.

Đứng một lúc, anh đuổi đến cầm tay cô: "Chỗ này đây, ngốc chết rồi."

"Anh cũng không nói rõ ràng mà."

Hứa Duy thu hồi điện thoại: "Bây giờ đi đón Bình An ạ?"

"Ừm, nó sắp tan lớp rồi."

Thẩm Bình An bốn giờ xong tiết học, ôm túi sách ra nhìn trái phải một hồi, không thấy người nào, quay ra khu chờ ngồi đợi. Ghế còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, đã nhìn thấy cậu của cô bé từ cửa đi vào.

Lại nhìn lại, phía sau còn có người.

Thẩm Bình An thông minh cỡ nào, trong đầu thông suốt ——Cậu thật là biết lợi dụng cơ hội, một bên là đón cô bé, còn vừa mang theo đối tượng thăm mến đến trong thành hẹn hò! Thẩm Bình An chân nhỏ khép lại, ngồi đoan đoan chính chính, nhìn người đến gần, lại đứng lên, giả thành bộ dạng thực nữ lên tiếng: "Cậu ới"con mắt quay tròn chuyển tới trên người Hứa Duy, tuân theo sự dạy bảo của mẹ cô bé, tuyệt không tùy tiện gọi người khác là "Mợ", nhìn thấy cô gái xinh đẹp hết thấy gọi "Chị". Hứa Duy nhìn cô bé cười cười.

Ba người trở lại trên xe.

Hứa Duy với Thẩm Bình An ngồi ở băng ghế phía sau, mang ra kẹo vừa mua trước đó cho cô bé ăn.

Thẩm Bình An trời sinh thuộc phái diễn xuất, giả vờ một cái thật sự là không có chút sơ hở nào, mở miệng một tiếng "Cảm ơn chị ạ", nhu thuận đáng yêu.

Chung Hằng ở phía trước nghe được không tài nào thích ứng kịp, cảm thấy quỷ con hôm nay không bình thường.

Lái xe nửa đường đến đoạn rẽ ngoặt, bị chặn lại ở chỗ lên dốc.

Chỗ này vừa đúng là chỗ hẹp nhất của con đường, có chiếc xe gắn máy lái tốc độ nhanh, dẫn đến ô tô bên cạnh và xe hàng bị va quệt, ba phía xảy ra xung đột, tranh chấp ngay tại chỗ, chờ cảnh sát giao thông từ nội thành chạy đến xử lý.

May mắn độ dốc không cao lắm, một loạt xe đổ chờ không bị trôi xuống xảy ra tai nạn.

Đợi mười phút, không thấy động tĩnh, Chung Hằng xuống xe đi xem tình huống.

Đi ba bốn mươi mét, chưa tới nơi xảy ra sự việc, một con chó lớn nhảy tới, gần như điên cuồng hướng anh bổ nhào.

Triệu Tắc đi theo phía sau gào rú: "Cá Chạch...! Thiếu gia...! Tổ tông...! Đừng cắn người mà...!"

Đợi đến lúc chạy tới gần, Triệu Tắc trợn tròn mắt —— thật sự thiếu gia không phải nổi điên, là nhìn thấy phân của nó đây mà.

May mắn may mắn, nếu là làm thương người khác, thì cái mạng chó của Cá Chạch sao đền nổi.

Triệu Tắc chống đầu gối thở dốc, nào ngờ chưa thở hết một hơi, phút chốc lại hít lên.

Không để ý tới Cá Chạch, cậu ta quay người định chạy, đáng tiếc đã chậm một bước.

"Triệu Tắc." Chung Hằng ôm Cá Chạch đi tới.

Triệu Tắc khẽ cắn môi, quay đầu hướng anh cười hắc hắc.

Chung Hằng im lặng: "Cậu động dục?".

Triệu Tắc không cười, khích anh: "Động dục cũng không thể nào với cậu đâu."

Chung Hằng lười nhác cùng cậu ta cãi nhau, hỏi: "Cậu thế nào lại chạy tới chỗ này?"

Triệu Tắc tròn mắt soạn lời nói dối: "Không phải là đưa Cá Chạch đến sao, gia hỏa này nhớ cậu tới mức ăn không ngon ngủ không yên, suốt ngày gây chuyện, tớ thấy nó sắp mắc bệnh tương tư rồi, trong lòng tớ thấy chua xót, lúc này mới có lòng tốt dẫn nó đến gặp cậu, nào ngờ tớ còn gặp phải kẹt xe ở trên đường này chờ sắp được một tiếng rồi không tin cậu hỏi Cá Chạch."

Cá Chạch thiếu gia lập tức nắm lấy thời cơ vẫy đuôi xin sự chú ý.

Chung Hằng vò đầu nó, hỏi Triệu Tắc: "Vậy cậu bây giờ trở về Phong Châu?"

"Cái này..." Triệu Tắc dùng sức suy nghĩ thoát thân: "Đúng, chờ một lúc đường thông tớ đi luôn."

Vừa mới nói xong, sau lưng có cô gái hô: "Triệu Tắc!"

Triệu Tắc run bắn cả người: Xong rồi.

Từ xa hai cô gái đi tới, Chung Hằng híp mắt nhìn mấy giây, nhận ra.

Triệu Tắc vội điều chỉnh chiến thuật, trước khi anh đổi sắc mặt: "Được rồi, cậu khoan nóng đã, tớ biết cậu ghét Lư Hoan, tớ cũng không ưa cô ấy, nhưng Mạn Mạn tìm tớ, tớ không có cách nào cự tuyệt mà, cái này giống như cậu không thể nào mà mặc kệ Hứa Duy vậy..."

Nói đến đây, Triệu Tắc thô kệch cao lớn có chút đỏ mặt: "Cô ấy nói muốn dẫn mấy người bạn lên núi tránh nóng, ở hai ngày, bảo tớ làm hướng dẫn viên, tớ không nghĩ tới Lư Hoan cũng có, nói thế nào cũng là em họ cô ấy, tớ không thể bảo người ta rút đi được. Cho nên tớ không nói cho cậu biết, dự định chính mình dẫn các cô ấy chơi hai ngày rồi tự mình đưa tiễn, ai nghĩ đến cái này còn chưa tới trên núi đâu, đã đụng phải cậu."

Cậu ta lời nói kể xong, Chung Hằng mặt lạnh không phản ứng.

Phía sau Nghiêm Tòng Mạn cùng Lư Hoan đã đi tới.

Lư Hoan liếc nhìn Chung Hằng, kinh ngạc đến mấy bước chạy tới: "Anh, anh ở đây ư? Triệu Tắc còn nói anh đi tỉnh thành, thì ra là lừa em."

Triệu Tắc cúi đầu hạ thấp cảm giác tồn tại xuống.

Lư Hoan kinh ngạc xong, chất vấn: "Vì sao đến điện thoại của anh cũng không gọi được, tin nhắn cũng không nhắn lại?"

Bởi vì cô ở trong danh sách đen chứ sao. Triệu Tắc trong lòng yên lặng trả lời một câu.

Chung Hằng chẳng buồn nói lời nào với cô ta, ôm Cá Chạch đi lên phía trước.

Lư Hoan ngăn anh lại, tức giận nói: "Anh giải thích đi."

"Chung Hằng." Hứa Duy nắm tay Thẩm Bình An đi tới.

Mấy người nghe tiếng quay đầu.

Triệu Tắc trong lòng nhảy một cái, lập tức bó tay toàn tập.

Lúc này thật gặp rắc rối.

Năm đó Hứa Duy với Lư Hoan đánh nhau... Thật là toàn trường không ai không biết.

Quả nhiên, Lư Hoan vừa quay đầu lại, trông thấy người đi tới, toàn bộ không khí thay đổi.

Hứa Duy cũng một khắc dừng bước lại, chăm chú nhìn cô ta.

Triệu Tắc yên lặng than thở: Xong, tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Tác giả có lời muốn nói: đừng lo lắng kết cục.

~~~~HẾT CHƯƠNG 14

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 15: "Cô Cách Xa Anh Ấy Một Chút."

Hai người phụ nữ vừa đối đầu đã nhận ra đối phương.

So với vẻ chán kinh trong mắt Lư Hoan, Hứa Duy biểu lộ bình tĩnh hơn nhiều.

Ở Phong Châu học mấy năm, cô là người rất bình thản, chưa từng biểu lộ rõ ràng yêu ghét, ngoại trừ Lâm Ưu với Chung Hằng, cô đối với người nào đều cùng một bộ dạng, không thân cận, cũng không trở mặt, duy trì tình bạn qua loa.

Lư Hoan là một ngoại lệ.

Hứa Duy và cô ấy từng hung hăng đánh nhau một trận.

Triệu Tắc xem xét không ổn lắm, lập tức hoà giải: "Ài, Hứa Duy, cậu cũng ở đây sao."

Chung Hằng đi tới: "Tại sao cũng tới đây vậy?"

"Bình An nói muốn hít thở không khí."

Thẩm Bình An nhìn bọn họ, cái đầu nhỏ thẳng đi một tí.

Cá Chạch trong ngực Chung Hằng đã không an phận, thân thể tròn xoe ngo ngoáy khắp nơi.

Triệu Tác tranh thủ thời gian ôm qua vuốt lông, cố cười nói: "Đây là Nghiêm Tòng Mạn, sát vách học ban hai, cậu còn nhớ rõ không."

Lại chỉ chỉ Lữ Hoan: "Cô ấy... là em họ của cậu ấy."

Triệu Tác sợ đến mức không nói tên.

Nghiêm Tòng Mạn kinh ngạc: "Hứa Duy, là cậu sao, thật nhiều năm rồi không gặp."

Hứa Duy nhìn cô ấy gật gật đầu.

Lữ Hoan ở một bên nhìn Hứa Duy từ đầu đến chân, nhanh chóng trấn định lại.

So sánh bộ dạng hôm nay của Hứa Duy, Lữ Hoan hiển nhiên chiếm thế thượng phong, cô hôm nay lái xe BMW, ăn mặc rất tỉ mỉ, váy áo tinh xảo, trang điểm hoàn hảo, không tì vết.

Cô nhìn chằm chằm Hứa Duy, nói: "À, học tử (đàn chị khoá trên), kém chút nữa không nhận ra được."

Hứa Duy đáp ứng xưng hô, cười một tiếng: "Học muội khách khí." (đàn em)

Lữ Hoan cắn giận cắn răng, ở trước mặt Chung Hằng, đến cuối cùng cũng nhin.

Triệu Tác cảm thấy thở phào.

Dù sao chuyện cũng qua lâu, ân oán tình cảm cũng qua rồi, tất cả mọi người đều đã trưởng thành, không đến mức bén nhọn như trước kia.

Đằng trước còi ô tô vang lên, có người hô: "Thông rồi thông rồi."

"Rốt cục có thể đi."

Triệu Tắc vui vẻ khi đường thông rất đúng lúc, ra sức chào hỏi: "Đều lên xe đi, đừng chần ở đây nữa, đến nơi trò chuyện tiếp."

Chung Hằng ôm Cá Chạch, cùng với Hứa Duy đi một mạch.

Lư Hoan không nhúc nhích, ánh mắt khóa chặt trên bóng lưng của bọn họ, Nghiêm Tông Mạn kéo cô: "Hoan Hoan, đi thôi, mọi người đều đang chờ."

Các cô lần này mang theo mấy người bạn, đều trong xe.

Lư Hoan hất tay tới bên cạnh xe.

Trước khi trời tối, đi tới đường Ma Phường

Ở tiệm cơm ăn xong cơm tối, Triệu Tắc dẫn bọn họ tìm khách sạn, nhìn mấy nhà, điều kiện đều quá đơn sơ, duy nhất khách sạn tốt thì chỉ còn ba gian phòng. Nghiêm Tông Mạn an bài mấy người bạn kia ở lại, dự định tìm mấy chỗ ngay gần khác thuê hai phòng sau.

Lư Hoan cả đường giữ im lặng, lúc này nhin không nổi, kiên trì muốn ở nhà nghỉ của chị Chung Hằng.

Nghiêm Tông Mạn đành phải nhờ Triệu Tắc.

Cô mới mở miệng, Triệu Tắc ruột gan đều mềm oặt lí nào lại từ chối.

Trực ở quầy lễ tân là Tiểu Triệu cùng họ với Triệu Tắc, hai người quen biết, xem xét là khách do Triệu Tắc dẫn tới, không nói hai lời đã cho thuê phòng ngay.

Chờ hai chị em kia lên tầng, Triệu Tắc nằm sấp ở quầy lễ tân nghe ngóng:

"Chị Lâm đâu."

"Ăn cơm xong đi chơi mát chược rồi."

"Vậy còn Chung Hằng đâu, sao cũng không gặp cậu ấy?"

"Trông coi Bình An làm bài tập, chị Lâm giao."

Triệu Tắc ồ một tiếng, suy tư làm sao nói với Chung Hằng.

Cơm tối ăn quá nhiều, Hứa Duy dạ dày có chút khó chịu, tắm rửa qua, cô nằm ở trên giường.

Hơn tám giờ, Nhan Hân tới gõ cửa, hai người hàn huyên vài câu. Nhan Hân nói cô ấy thay đổi lại kế hoạch, ngày mai rời khỏi chỗ này, đi mấy nơi trên trấn trước, trước khi về tỉnh thành thì gặp mặt.

Hứa Duy không hỏi nhiều, nói: "Vậy em cẩn thận một chút."

"Vâng, em biết."

Sau khi Nhan Hân đi, Hứa Duy cầm quyển sổ ra xem, lật hết lại từ đầu, lại ghi lại mấy hàng, sau đó lấy ra hai tấm danh thiếp hôm nay, nhập dãy số vào điện thoại.

Đầu óc trống rỗng, cô nhớ tới Chung Hằng.

Ngồi một lúc, Hứa Duy đi xuống tầng dưới.

Quầy lễ tân vẫn chỉ có Tiểu Triệu.

Hứa Duy muốn đi đến gác mái tìm Chung Hằng, đi tới cửa lại dừng lại, vẫn là không nên quấy rầy Bình An làm bài tập.

Cô xoay người đi ra sân sau.

Khu nghỉ ngơi đang có khách, hai cái bàn dưới giàn dây leo bị chiếm mất, chỉ còn lại một cái lẻ loi trong góc, ở gần tường bên cạnh có cái xích đu

Hứa Duy chưa ngồi được bao lâu, Nghiêm Tòng Mạn tới.

Nghiêm Tòng Mạn bưng ly cà phê, đứng ở dưới ánh đèn nhìn, thoáng thấy Hứa Duy.

Cô đi qua, lên tiếng chào hỏi.

Hứa Duy đoán được hẳn là Triệu Tắc đưa cô ấy tới.

Nghiêm Tòng Mạn hỏi: "Nơi này có thể ngồi không."

Hứa Duy nói: "Không có ai, ngồi đi."

Các cô không quen, hồi cấp ba ở lớp bên cạnh, hai bên mới biết sự tồn tại của đối phương.

Bởi vì Chung Hằng với Triệu Tắc quan hệ tốt, Hứa Duy cũng biết Triệu Tắc thích Nghiêm Tòng Mạn, hồi đi học từng theo đuổi cô ấy, nhưng không theo đuổi được, Nghiêm Tòng Mạn phát cho cậu ấy tấm thẻ người tốt, hai người thành bạn bè.

Mặc dù Nghiêm Tòng Mạn và Lư Hoan là họ hàng, nhưng Hứa Duy đối với cô ấy không có ác cảm.

Nghiêm Tòng Mạn cũng giống vậy, cô là người hiểu đạo lý, không chung mối thù với em họ.

Không nói gì thì có vẻ hơi xấu hổ, Nghiêm Tòng Mạn chủ động bắt chuyện: "Cậu tới chơi sao?"

Hứa Duy nói: "Đúng vậy."

Nghiêm Tòng Mạn nói: "Mình cũng vậy, một năm không được vài ngày nghỉ, thật vất vả mới được nghỉ ngơi thì bị mẹ mình thúc giục về nhà, Phong Châu thực sự không có gì để chơi, vùng lân cận cũng chỉ có nơi này có thể thăm quan được."

Hứa Duy: "Công việc bề bộn nhiều việc à?"

"Ừm, nghề này của bọn mình đều bề bộn nhiều việc." Cô ấy cười cười: "Mình làm ở ngân hàng đầu tư." Ngừng một chút nói: "Đúng rồi, cậu thế nào? Còn ở thủ đô phải không, tớ xem qua cậu làm tin tức, có rất nhiều vấn đề xã hội hiện thực, tin tức luật pháp cũng xem qua, đều rất tuyệt. Tớ còn nói với bạn đó là bạn học cùng trước kia."

Hứa Duy liếc qua góc bàn, nghe thấy Nghiêm Tòng Mạn nói: "Hai năm này không có tin tức của cậu, là đổi công việc sao?"

Hứa Duy gật đầu: "Đúng, hiện tại là viết chút bản thảo."

"Người viết bản thảo tự do sao?". "Cũng được." Nghiêm Tòng Mạn kinh ngạc, "Vậy coi như là tác giả rồi."

Hứa Duy cười cười: "Không có đâu, kiếm miếng cơm ăn thôi."

Nghiêm Tòng Mạn làm như cô đang khiêm tốn, cười nói: "Mình nhớ được cậu học khoa học tự nhiên tốt nhất, giống như nghe giáo viên nào đề cập qua cậu muốn học khoa học và công nghệ, không nghĩ tới cậu học được truyền thông, bây giờ là cầm bút, mình trước kia còn nói với bạn học cậu thích hợp đi làm nhà khoa học."

"Vì sao?"

"Bởi vì cậu làm cái gì đều rất chuyên chú, đáng vẽ đi đường cũng thế, rất thích hợp ở trong phòng thí nghiệm làm nghiên cứu."

Hứa Duy cười cười: "Tớ trước chắc nghiêm túc lắm."

Nghiêm Tòng Mạn nói: "Không thể nói nghiêm túc, cảm giác rất có khoảng cách, mình khi đó kỳ thật muốn quen biết cậu nhưng không dám tiếp xúc."

Cô ấy nhớ ra cái gì đó, lại cười: "Cậu đại khái không biết, mỗi lần cậu đi qua, lớp bọn mình một nhóm bọn con trai quay đầu nhìn cậu, nhưng không ai dám nói chuyện với cậu."

Hứa Duy vẫn cười cười.

Nghiêm Tòng Mạn cũng không nói tiếp nữa.

Cô nhấp một hớp cà phê, một lần nữa gọi chủ đề: "Đúng rồi, tuần trước mình đến trường của cậu."

Hứa Duy ngẩng đầu nhìn cô ấy.

"Bạn thân mình làm việc ở đó, làm giáo viên dạy thêm."

"À."

"Trường học của các cậu đẹp vô cùng, nhất là bên hồ có toà nhà rất đặc biệt, gọi... Gọi là toà nhà gì ấy nhỉ?"

Nghiêm Tòng Mạn nhất thời nhớ không nổi.

Hứa Duy ngón tay chà xát. "Mình cũng không nhớ rõ."

Cô nhàn nhạt nói.

Nghiêm Tòng Mạn kinh ngạc: "Cậu ở đó những bốn năm mà."

Hứa Duy cười nói: "Trí nhớ kém."

Nghiêm Tòng Mạn không nghĩ nhiều, cũng cười: "Có đôi khi đột nhiên nghĩ tới sự việc, cố gắng nghĩ không ra, bình thường."

Hai người tùy ý trò chuyện.

Hơn chín giờ, khu nghỉ ngơi người lần lượt đi vào, rất nhiều chỗ ngồi để trống.

Lư Hoan mua quà vật trở về, tìm tới nơi này, cắt đứt cuộc trò chuyện của các cô.

Nghiêm Tòng Mạn đem hộp mở ra, đẩy lên cái bàn ở giữa: "Hứa Duy, cùng ăn đi."

"Không cần đâu."

Lư Hoan ở một bên cười: "Học tử là người thành phố lớn tới, sao ăn quen ăn những thứ này, em đi gọi Chung Hằng."

Cô quay người đi.

Hứa Duy gọi cô: "Lư Hoan."

Lư Hoan quay đầu lại.

Hứa Duy nói: "Cô cách xa anh ấy một chút."

Lư Hoan nói: "Các người sớm đã chia tay, không mượn cô xen vào việc tôi theo đuổi đàn ông."

Hứa Duy nói: "Cô thử xem."

Lư Hoan: "Muốn đánh nhau đúng không, tôi sợ cô à?"

"Hoan Hoan!" Nghiêm Tòng Mạn đứng lên. "Náo loạn cái gì thế."

"Em náo loạn ư?" Lư Hoan hỏa khí bốc lên tận đầu: "Chị nghe cô ta nói gì chưa chia tay rồi mà cô ta còn muốn chiếm lấy người ta, còn không cho người khác theo đuổi?"

Hứa Duy nói: "Người khác sẽ không tìm người đánh anh ấy."

"Cô vẫn còn níu chặt lấy việc này."

Vậy căn bản cũng chỉ là ngoài ý muốn, khi đó chỉ là muốn bức Chung Hằng một chút.

Lư Hoan cười lạnh: "Làm như để ý tới anh ấy lắm, nếu quả thật thích anh ấy, các người tại sao không bước tiếp? Là cô đòi chia tay đấy."

"Em bớt tranh cãi đi." Nghiêm Tòng Mạn ngăn cản nói.

Lư Hoan đời nào nhịn được: "Tôi tưởng Chung Hằng kêu ngạo biết bao nhiêu, không nghĩ tới người như anh ấy thích tự chuốc lấy"

đau khổ, qua mười năm rồi vẫn còn thích cô."

"Hoan Hoan, đừng nói nữa." Nghiêm Tòng Mạn giữ chặt cô ấy, ánh mắt nhìn ra phía sau.

Lư Hoan trong lòng nhảy một cái, quay đầu, dừng lại.

Chung Hằng đứng bên giàn giây leo, mặt lạnh nhìn các cô.

Triệu Tắc ở một bên vò đầu bứt tai, nhìn tới chỗ Nghiêm Tòng Mạn nháy mắt.

Lư Hoan yên lặng đứng đấy.

Bầu không khí cơ hồ cứng đờ.

Chung Hằng đi hai bước, dừng lại bên cạnh xích đu.

"Ông đây có thích tự chuốc lấy đau khổ hay không, con mẹ nó cô quản nổi à?"

Lư Hoan há to miệng, anh ném một câu tới: "Cầm lấy đồ của cô, cuốn xéo đi."

Lư Hoan tức giận đến nói không ra lời.

Nghiêm Tòng Mạn nghĩ dần xếp ổn thỏa, tranh thủ thời gian kéo cô: "Về phòng trước."

Triệu Tắc cũng chạy tới: "Đi đi đi, đừng đứng đây nữa."

Lư Hoan bị lôi đi.

Chung Hằng đứng nguyên tại chỗ một hồi, lấy ra hộp thuốc lá, dựa vào cột gỗ rút một điếu thuốc.

Đứng trước trong phòng la hét ầm ĩ một hồi, dần dần không có âm thanh gì nữa.

Hứa Duy nhìn về phía xích đu.

Anh vẫn còn ở đó.

Có lẽ là lời nói của Lữ Hoan làm anh mất mặt.

Hứa Duy đứng dậy đi qua.

Chung Hằng không biểu lộ cảm xúc gì.

Nhìn cô mấy giây, anh lại cúi đầu hút thuốc, hút mấy ngụm, thấp giọng nói một câu: "Chuyện vừa rồi...Em đừng nóng giận."

"Em không tức giận." Hứa Duy dừng lại, nói: "Em thiếu anh một lời giải thích, khi đó trong nhà của em xảy ra chút việc, em không để ý tới anh."

Bất kỳ giải thích nào đến quá lâu ít hay nhiều lộ ra hơi hợm, khó chịu.

Huống chi câu này không rõ ràng, không thể tính là giải thích được.

Chung Hằng ngẩng đầu, không nghĩ tới cô sẽ nhắc đến việc này.

Anh hỏi: "Chuyện gì?"

Hứa Duy nói: "Đã qua, hiện tại không sao."

Chung Hằng nhìn cô một lúc, nhẹ gật đầu.

Cô nghĩ đơn giản, Chung Hằng cũng học cách để thoát lui.

Lúc đầu cũng không có ý định nhắc lại chuyện xưa.

Sau một lát, Chung Hằng hút thuốc xong, nói: "Anh vào trước."

Anh đi hai bước, Hứa Duy gọi anh lại. "Anh hôm nay không đến chỗ em ngủ ư?"

~~~~~HẾT CHƯƠNG 15

Duy lạnh lùng cuối cùng cũng nhả lời vàng ngọc nói ít lí do ra rồi. Đến là khổ với bà mất.

"Cô cách xa anh ấy một chút."

Nghe rất iu nha hahaa

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 16: "Vậy Chị Lấy Danh Nghĩa Gì Tìm Em Ấy?"

Cô biểu lộ thoải mái tự nhiên, mời người ta đi ngủ cũng không đỏ mặt chút nào, cứ như đang hỏi: "Tối nay anh ăn gì chưa" vậy.

Chung Hằng nhìn Hứa Duy, đột nhiên có chút buồn cười.

Anh cũng cười thật, nhìn cô hai lần: "Gấp cái gì, anh đi tắm rửa."

Chuyện bực mình lúc này giống như cũng biến mất theo.

Nghiêm Tòng Mạn và Lư Hoan cuối cùng vẫn đi ở khách sạn khác trên phố.

Triệu Tắc giúp các cô mang hành lý qua. Lư Hoan âm ỨC vào phòng đóng cửa, mặc kệ bọn họ.

Nghiêm Tòng Mạn cảm thấy thật có lỗi, nói với Triệu Tắc: "Hôm nay thật sự là không ra gì, cậu giúp tớ nói lời xin lỗi với Hứa Duy nhé. À, còn có Chung Hằng nữa."

Triệu Tắc gãi gãi đầu: "Mình hiểu, mình hiểu, xin lỗi, không thể để cho hai cậu ở chỗ ấy được."

"Chuyện không liên quan tới cậu."

Nghiêm Tòng Mạn khoát khoát tay: "Hoan Hoan bị làm hư, tính cách luôn luôn rất tệ, cậu cũng biết, nó có cái tính công chúa."

Triệu Tác cũng đồng ý: "Cậu là chị của em ấy, cậu nói với em ấy một chút để em ấy đừng có đi chọc giận Chung Hằng."

Chung Hằng tính tình như thế nào chắc cậu cũng biết, chuyện này không khác nào chọc chửi."

"Nó thích gì làm nấy, những năm này thay đổi bạn trai liên tục, nhàn rồi là chạy tới chỗ Chung Hằng bỏ công sức, còn không phải bởi vì là trước kia không theo đuổi được, một mực không phục. Nó từ nhỏ đã được người nhà nâng như nâng trứng, cậu mình yêu chiều nó quá, chiều thành ra cái dạng này."

Triệu Tác thở dài: "Cũng may hiện tại Hứa Duy đã trở về, em ấy càng không có khả năng, chết tâm sớm một chút cũng tốt."

Nghiêm Tông Mạn ít nhiều có chút hiếu kì, hỏi một câu: "Hai người bọn họ... Lại về với nhau?"

"Mình cũng muốn tác hợp lại cho bọn họ đây." Triệu Tác nhíu mày: "Nhưng hai người họ kéo dài mơ hồ, Chung Hằng trong lòng khẳng định là muốn, Hứa Duy bên kia mình không làm rõ ràng được."

Nghiêm Tông Mạn cười cười: "Vậy cậu có thể yên tâm, cậu ấy đối với Chung Hằng cũng rất để ý."

Chung Hằng tắm rửa xong, lau tóc hai cái, đang muốn lên tầng, Chung Lâm chơi mệt chực trở về: "Ai, đi đâu lên đó."

Chung Hằng đứng đầu bậc thang, vỗ vỗ tóc, hỏi: "Thắng?"

Chung Lâm mặt lộ vẻ vui mừng: "Đó còn cần phải nói, trình độ chơi bài của chị ở cái đường Ma Phường này thế nào cũng xếp năm

vị trí đầu đi."

Chung Hằng: "Thắng nhiều hay ít?"

"Đủ dẫn mấy đứa đi ăn chục một bữa."

Chung Hằng cười một tiếng: "Đừng đắc ý, bài tập của con gái chị, lần sau chính chị tự kèm đi."

"Thế nào?"

"Có thật là đang viết chữ hay không nữa." Chung Hằng nói: "Em nhìn không được, lại mắng nó."

Chung Lâm nghe xong cũng sàu: "Chẳng lẽ chị lại còn phải tìm cho nó giáo viên luyện chữ?"

Vừa dứt lời, có chủ ý: "Ồ, không bằng cậu dạy nó đi, tốt xấu gì cũng là cháu gái của cậu."

"Bỏ đi, em không có sự kiên nhẫn ấy đâu." Chung Hằng một tiếng cự tuyệt, thoáng qua nhớ tới cái gì đó ngừng một lúc, nói: "Hứa Duy viết rất đẹp."

Không chỉ có từng đó là đẹp mắt đâu, đó là trình độ chuyên nghiệp, trước kia là đặt ở tủ kính, bên cạnh còn có hình của cô, mỗi lần anh đi qua đều cảm thấy có mặt mũi vô cùng. (ý là ổng rất tự hào về vợ ổng. 😊)

Chung Lâm dừng một hồi, cười đến ý vị sâu xa: "Vậy chị lấy danh nghĩa gì tìm em ấy?"

"Đó là chuyện của chị."

Chung Hằng quay người muốn đi.

"Cậu chờ chút." Chung Lâm gọi anh lại: "Chị biết cậu làm gì đó, đi đi, mang cho người ta cốc sữa bò."

Chị ấy tốc độ nhanh chóng, rất nhanh bê cốc sữa bò tới.

Chung Hằng đi tới bưng.

Chung Lâm cười cười: "Đừng quên giúp chị hỏi một chút, em ấy có vui lòng dạy chữ cho Bình An không?"

"Chính chị hỏi đi."

Anh ném câu nói xong liền đi.

Hứa Duy đang giặt quần áo, cửa phòng khép hờ, Chung Hằng đẩy cửa đi vào, đi đến cửa phòng vệ sinh.

Hứa Duy vắt khô nước, đem đồ lót giũ ra treo ở trên thanh quần áo.

Chung Hằng tựa ở cạnh cửa, nói: "Cần giúp một tay không."

Hứa Duy quay đầu nhìn anh, Chung Hằng nói: "Uống sữa bò trước đi, còn đang nóng."

Hứa Duy vắt áo ngực qua một bên, tay bưng lấy: "Cảm ơn anh."

Cô đứng đấy uống sữa tươi, nhìn anh một lúc: "Anh lau khô tóc đi kìa."

Chung Hằng nói: "Không mang khăn mặt."

Hứa Duy thuận tay lấy ở trên kệ chiếc khăn tắm chưa bao giờ dùng ném cho anh.

Chung Hằng đợi cô uống xong, cầm cái cốc, ra ngoài ngồi lên trên chiếc sofa nhỏ lau tóc, ngồi xuống, điện thoại ở dưới hông rung lên.

Chung Hằng dịch chuyển xem xét, là điện thoại Hứa Duy, màn hình lóe lên, biểu hiện người gọi là: Hà Nghiễn.

Anh không chạm tới điện thoại, gọi cô: "Có điện thoại."

Hứa Duy vừa vặn phoi xong áo ngực, ra tiếp: "Hà đội trưởng."

Trong điện thoại Hà Nghiễn đang nói: "Nói đều tôi đây à, kêu tên chính đi chứ, mấy ngày nay thế nào?"

"Rất tốt, cứ chơi thôi."

Hứa Duy mắt nhìn Chung Hằng, anh đứng ở bên cửa sổ không có tới, khăn tắm trùm trên đầu lau tóc.

Hà Nghiễn nói: "Không có tình huống gì?"

"Ừm, không có."

"Không có tình huống cũng tốt, em làm gì trước hết bảo vệ tốt chính mình đã. Lần này không có phí người chỉ điểm cho em, em bây giờ cũng không làm tin tức, liều bừa không đáng, có thể có manh mối coi như kiếm được tiền, không có coi như thôi, chờ tôi bên này sắp xếp."

Hứa Duy nói: "Được."

Đầu kia yên tĩnh một chút, Hà Nghiễn tựa hồ đang tự hỏi, sau một lát nói: "Trước đó để em liên hệ người kia, là đội trưởng Triệu tìm, rất đáng tin, có chuyện gì có thể tìm cậu ấy hỗ trợ. Cái này chính em quyết định."

Hứa Duy lại nhìn Chung Hằng, anh dựa vào tường nhìn cô.

Ánh mắt đùng phải, Hứa Duy nói: "Được."

Đầu kia Hà Nghiễn lại dặn dò vài câu, cúp điện thoại.

Hứa Duy đưa di động ném về ghế sofa, ngồi trên giường đối áo ngủ.

Chung Hằng đi tới, ngồi cuối giường, nói: "Hà đội trưởng thật quan tâm em."

"Người quen biết cũ, tính là bạn bè."

Không đáp lại.

Hứa Duy cầm áo ngủ mặc lên, quay đầu nhìn anh.

Chung Hằng cũng nhìn.

Hứa Duy dừng một hồi, nhìn ra điểm thú vị: "Anh nghĩ gì thế."

Chung Hằng cười một tiếng: "Chỉ tùy tiện ngẫm lại."

Hứa Duy vén chăn lên nằm vào: "Cái kia nghĩ xong thì tới ngủ nhé."

"Tới đây"

Chung Hằng cởi áo, từ cuối giường đi lên, nằm bên cạnh cô.

Anh không động tay động chân, thành thật hai người cánh tay dán vào nhau

Hứa Duy nhìn lên trần nhà nói: "Hôm nay ngày 16."

Chung Hằng từ từ nhắm hai mắt, ừm một tiếng.

"Em tới đây được bốn ngày."

Chung Hằng mở mắt ra, ghé mắt nhìn cô: "Chán rồi sao?"

"Không có đâu, thật nhiều phong cảnh chưa ngắm, trên núi cũng chưa đi."

"Vậy ngày mai đi lên núi."

Hứa Duy: "Anh thật sự không trở về Phong Châu à? Triệu Tác cũng tới, nhà nghỉ của các anh..."

Chung Hằng nhìn cô: "Em có phải quá quan tâm rồi không?"

"..."

Anh lại rất tùy ý nói: "Việc này chỉ có ông chủ với bà chủ mới quan tâm thôi."

Hứa Duy gật gật đầu: "Đã hiểu, đi ngủ."

Cô đưa tay với lên đầu giường vỗ một cái, đèn tắt hết.

An tĩnh một hồi, Chung Hằng nói: "Bình An chữ viết rất xấu xí."

Hứa Duy không có hiểu: "Ừm?"

"Em chữ không phải là đẹp vô cùng sao."

Hứa Duy: "Anh ý tứ này..."

"Không phải anh có gì, là ý của chị anh." Chung Hằng nói: "Chị ấy hỏi em có bằng lòng dạy chữ cho Bình An không, cũng chỉ một hai buổi thôi."

Hứa Duy sững sốt một chút, nói: "Chị anh làm sao biết chữ em đẹp?"

"..."

Chung Hằng nhăn nhin mấy giây: "Anh chỉ nói một câu."

Hứa Duy nhin không được, cười.

Chung Hằng nói: "Em không muốn thì thôi."

Hứa Duy nói: "Em bằng lòng, dù sao cũng là cháu gái anh, cũng nên nể mặt anh chứ."

Lời này làm người nào đó dễ chịu hơn chút.

Chung Hằng ừ một tiếng.

Trong phòng lại yên tĩnh.

Qua mấy giây, anh nói thêm: "Cám ơn."

"Ừm, ngủ đi."

Nào biết được, căn bản ngủ không được.

Đôi mắt vừa nhắm lại một hồi, sát vách có động tĩnh, mới đầu còn không rõ ràng lắm, sau một lát, bắt đầu ừ ừ a a, âm thanh rất lớn.

Tình huống này ngoài dự liệu.

Mấy đêm trước không như vậy, đại khái là hôm nay mới vào ở.

Âm thanh lớn như thế, Chung Hằng khẳng định cũng nghe thấy.

Hứa Duy cứng đờ trong chốc lát, mở to mắt, trong phòng đen mịt.

Đợi một lúc, chẳng những không yên tĩnh, lại còn càng kịch liệt, nhất là nữ, làm cho quá khoa trương, cứ như đang diễn kịch.

Hứa Duy ho một tiếng, nói: "Khách sạn này của nhà anh cách âm có vẻ hơi kém."

"Đúng là kém thật."

Trong bóng tối, giọng nói Chung Hằng rất thấp.

Hứa Duy nói: "Lát nữa đưa ý kiến này với chị anh."

"Ừm."

Hứa Duy còn nói: "Đúng rồi, Cá Chạch đâu, anh đưa nó để chỗ nào rồi."

"Chỗ Bình An."

"Bình An quen?"

"Ừm."

Hứa Duy hỏi: "Anh nuôi nó bao lâu."

"Không bao lâu, người khác không cần nữa."

"Cái đó..."

"Hứa Duy."

"Ừm?"

"Chớ nói chuyện."

"Ồ."

Hứa Duy ngậm miệng.

Sát vách vẫn còn tiếp tục.

Chung Hằng tay xê dịch, sờ đến tay Hứa Duy, nắm lấy.

Trong lòng bàn tay anh nóng bỏng. Hứa Duy không nhúc nhích.

Chung Hằng cũng không tiếp tục làm gì khác.

Cứ như vậy nằm ba bốn phút, sát vách lại tới một chút kịch liệt, người phụ nữ kia gào khản cổ, cuối cùng nghỉ ngơi.

Hứa Duy nhẹ nhàng thở ra, mới cảm giác được Chung Hằng bàn tay xuất mồ hôi.

Anh lúc này nhích lại, nghiêng người đem cô ôm lấy, bờ môi dán trên mặt cô, trầm thấp hỏi: "Em cái kia còn muốn mấy ngày."

Hứa Duy ngừng một chút, nghe rõ anh hỏi cái gì.

Cô cũng có chút nóng: "Hai ba ngày đi."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 16

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 17: "Chị Để Em Gọi Là Mẹ Cũng Được."

Một đêm lúng túng xấu hổ cuối cùng cũng qua.

Chung Hằng tỉnh dậy sớm hơn Hứa Duy.

Anh xoay người, Hứa Duy nghiêng người ngủ, mặt hướng về phía anh, tóc rủ xuống bao phủ một bên mặt, che đi một bên mắt, bờ môi cũng che nửa bên, cái mũi ngạo nghễ ưỡn lên lộ ra, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp, làm sợi tóc trên môi khẽ lay động lắc lư.

Cột lúc ngủ mi tâm hơi hơi nhúu lại.

Trước kia cũng như vậy sao.

Chung Hằng nhớ một chút, không có ấn tượng, tổng cộng cũng không có ở cùng một chỗ ngủ mấy lần. Anh ngược lại chỉ nghĩ mà thôi, cất một bụng ý nghĩ xấu, không có cơ hội dùng tới.

Chung Hằng rời giường trước, không quấy rầy cô, mặc quần lên, cầm lấy áo thun đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, vừa đi vừa giữ áo thun chuẩn bị mặc, phòng bên cạnh có người đi ra.

Chung Hằng quay đầu.

Dương Thanh mang theo rổ giặt quần áo, bên trong chất đống ga giường vỏ chăn thay ra.

Nhìn thấy Chung Hằng để trần, cô ấy đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó mặt ngay lập tức đỏ lên.

Chung Hằng cầm áo thun mặc vào, kéo xuống, điềm nhiên như không có việc gì nói một tiếng: "Chào buổi sáng."

Dương Thanh nhìn anh, cảm thấy kỳ quái, liếc mắt sang hướng bên cạnh, số phòng 206. Là Hứa Duy ở phòng đó.

Dương Thanh lập tức có chút sững sờ: "Anh Chung Hằng, anh làm sao lại ở đây vậy."

Chung Hằng không đáp, cười một tiếng: "Trẻ con đừng hỏi nhiều."

Anh quay đầu nện bước nhanh chân xuống tầng.

Dương Thanh đứng đó một hồi, lấy lại tinh thần.

Chung Hằng nói như vậy không khác gì là trả lời. Anh từ trong phòng ra.

Dương Thanh tâm tình phức tạp nhìn cửa phòng 206, có chút không dám tin, nhưng lại cảm thấy dường như đó là việc đương nhiên.

Anh trước kia đã bao giờ mang bạn nữ tới đây? Chưa từng có.

Hứa Duy tỉnh lại đã không còn sớm, xuống dưới lúc ăn cơm, phòng ăn không còn thừa bao nhiêu thứ, đáy nồi có mấy muôi cháo, trong chậu thừa ba quả trứng luộc nước trà.

Đang do dự ra ngoài ăn hay không, Tiểu Triệu tới nói: "Cô Hứa, Anh Chung mua cho cô đồ ăn sáng, ở phòng bếp trong nồi ấm."

Hứa Duy hỏi: "Anh ấy đâu."

"Ra ngoài đón khách rồi."

Khách sạn bình thường sẽ xem tình hình như nào thì sẽ cử người ra đón khách ở bến xe, tình huống này chỉ khi có Chung Hằng ở đây mới xảy ra.

Chung Lâm rất biết tính toán tỉ mỉ, khách sạn tổng cộng không nhiều nhân viên nhưng hoạt động rất ổn định, ngẫu nhiên Chung Hằng tới còn có thể thêm sức lao động miễn phí.

Dùng lời nói của Chung Lâm nói thì là, em trai của mình, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không dùng thì phí.

Hứa Duy đến phòng bếp xem thử, bên trên cái thớt gỗ có cái nồi, cắm điện.

Cô mở nắp, mùi đậu hũ thoang thoảng bay ra, bên cạnh còn có hai miếng bánh khoai tây.

Đây là bữa sáng trước đây cô thích nhất.

Trước kia ăn đậu hũ của đầu bếp ở đường Hồng Phong rất nổi tiếng ở Phong Châu làm. Mùi vị ngon, đông người, Chung Hằng đạp xe tới, mỗi ngày vội vàng mua một bát, về sau bác đầu bếp biết anh, sớm đã để dành cho anh.

Hứa Duy bụng bữa sáng đến phòng ăn ăn, lúc chỉ còn một miếng bánh. Thẩm Bình An dắt Cá Chạch trở về, mở miệng liền hô: "Chú Triệu ơi, nhanh nhanh mau tới cứu cháu với."

Tiểu Triệu đang ở quầy lễ tân giúp khách trả phòng, không hơi sức đâu đếm xỉa tới con bé.

Hứa Duy để đũa xuống đi ra ngoài.

Bình An thấy được cô như gặp được vị cứu tinh, dắt lấy Cá Chạch chạy tới: "Chị Hứa, chị mau mau cứu em."

Cá Chạch chạy vòng vòng lắc cái đuôi, chạy thẳng tới chỗ Hứa Duy lấy lòng, nếu không phải Bình An lôi kéo dây dắt, đại khái đã vắt chân lên cổ Hứa Duy mà ôm.

Hứa Duy nhìn xem Bình An, lại nhìn xem Cá Chạch, đưa trước thì quần áo ướt sũng, bím tóc ngã trái ngã phải, đưa sau toàn thân toàn nước bùn, đen thui, hiển nhiên một con chó lang thang nhem nhuốc, chỗ nào giống con chó đẹp trai lúc trước chứ?

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Bình An đứng đấy bất động, nắm vuốt sợi dây dắt chó áp úng không nói, một đôi mắt đen nháy long lanh nhìn Hứa Duy, tội nghiệp.

Mà con hàng Cá Chạch càng không thể trông cậy vào, nó căn bản không rõ tình trạng, hung hăng gật gù đắc ý đùa nghịch, nước bùn quăng tứ tung.

Bình An gấp đến độ muốn khóc: "Mẹ em nhất định sẽ đánh em, còn cả cậu nữa, Cá Chạch là con trai bảo bối của cậu, bây giờ xấu thành ra thế này, em nhất định thảm rồi."

"Em đừng vội."

Hứa Duy mau chóng tới cầm dây dắt, Cá Chạch nhảy tới, cọ vào bắp chân trắng nõn của cô. May mắn hôm nay mặc quần đùi.

"Em bây giờ trở về phòng, trước tiên đem quần áo cởi ra, tắm rửa đi."

Hứa Duy nói:"Chị mang Cá Chạch đi tắm rửa một chút, đợi lát nữa đi tìm em."

"Vâng vâng vâng."

Bình An chạy lên tầng gác mái.

Hứa Duy dỗ liên tục, dắt Cá Chạch từ sân trước đến sân sau để tắm rửa.

Dương Thanh đang phơi ga giường ở đó, vừa quay đầu lại, cũng kinh ngạc hô lên:"Đây là Cá Chạch hả? Làm sao lại thành bộ dạng này rồi?"

"Không biết đi chơi ở đâu, chắc là bị rơi trong vũng bùn."

Hứa Duy đem dây thừng buộc vào cây cột, đổ xô nước vào người Cá Chạch, Cá Chạch tựa hồ rất tức giận, một mực xoay quanh trốn tránh, còn sủa lên hai tiếng, hiển nhiên không nguyện ý tắm rửa.

"Ngoan một chút nào."

Hứa Duy ngồi xổm xuống, gỡ đầu nó, lại sờ sờ.

Cá Chạch chậm rãi phối hợp, rút lại đầu, con mắt nheo nheo nhìn cô. Hứa Duy nhìn cười: "Tiểu quỷ đáng thương, giống y hệt chủ của mày vậy."

Đều là thích mềm không thích cứng, muốn người khác dễ dàng.

Dương Thanh nghe thấy lời này, nhìn Hứa Duy hai lần, muốn nói chuyện cũng không biết mở lời như thế nào.

Hứa Duy đổ tiếp ba xô nước, tắm cho Cá Chạch trở về hình dạng ban đầu, giao cho Dương Thanh trông.

Cô đi đến tầng gác mái.

Có hết thảy hai tầng rưỡi, tầng một là phòng khách nhỏ, tầng hai có hai phòng là phòng ngủ, Chung Lâm ở một phòng, sát vách là Bình An ở, ở nửa tầng trên cùng là gỗ thuần kết cấu thành, bỏ trống ở đó.

Hứa Duy tìm tới phòng của Bình An.

Bình An tắm xong, đang mặc quần áo, nghe được tiếng đập cửa mở cái lỗ ở cửa trước, đầu nhô ra trông thấy là Hứa Duy mới thở phào, để cô đi vào.

Hứa Duy giúp Bình An giặt quần áo bẩn, phơi xong xuôi.

Bình An đi theo phía sau, rất thấp thỏm: "Chị Hứa mẹ em khẳng định là biết em thay quần áo."

Hứa Duy hỏi cô bé: "Sợ sao?"

Bình An gật đầu mạnh.

Hứa Duy đi đến bàn nhỏ, nhìn trên mặt bàn có tập sách, gọi Bình An tới ngồi xuống.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Bình An nói: "Em cho chị biết, mẹ em nếu như đánh em, chị giúp em ngăn đón bắt lính theo danh sách nha." (ý là ngăn cản giúp cô bé)

Hứa Duy bị chọc cười: "Em nói xem."

Bình An khẽ cắn môi, nhận tội: "Em cùng người ta đánh nhau, Cá Chạch đã chạy xuống mương lặn lộn trong đó, em xuống kéo nó lên."

Hứa Duy đã hiểu: "Làm gì mà đánh nhau?"

"Nó mắng Cá Chạch ngu."

Hứa Duy: "..."

Hóa ra là vì lên mặt cho Cá Chạch.

Bình An lại cầu: "Chị Hứa, chị giúp em một chút được không."

Hứa Duy nói: "Sao em cứ gọi chị là chị vậy, chị so với cậu em còn lớn hơn đó."

"Ờ, vậy chị muốn kêu là gì?" Con gái không phải đều không thích bị gọi là dì à.

Bình An vừa sốt ruột đầu óc rất nhanh nhẹn: "Chị để em gọi là mợ cũng được."

Hứa Duy sững sờ.

Bình An lại khai khiếu, cười hì hì nói: "Chị Hứa chị muốn làm mợ của em sao, nếu chị muốn chúng ta đã là người thân rồi, chị đối xử với em tốt một chút nha."

Hứa Duy nói: "Em thông minh thật đấy."

Bình An đắc ý: "VẬY chị mau trả lời đi, cậu em đẹp trai như vậy." Mặc dù rất hung dữ.

Hứa Duy cười, cũng không nói chuyện.

Bình An lại đưa ra một chiêu: "Em cho chị xem ảnh chụp đẹp nhất của cậu em."

"Ảnh chụp sao?"

"Vâng." Bình An đứng lên, từ trong hộp tủ cầm album ảnh lật cho Hứa Duy xem: "Tấm này, thời điểm lúc đó cậu đang học đại học."

Trên tấm ảnh chàng trai đứng trên tầng đá, phía sau là dòng suối.

Anh một đầu đinh, mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, nhìn ống kính, lông mày đen nhánh, đôi mắt lóe sáng. Trên mặt anh có một tia cười không rõ ràng lắm, tỏ ra qua loa lấy lệ. Ảnh chụp không lớn, so với bàn tay Hứa Duy thì nhỏ hơn một chút, tổ phong qua, dưới góc phải in thời gian ——2008. 4. 3.

Hứa Duy nhìn một hồi.

Bình An hỏi: "Có đẹp trai không chị."

Hứa Duy gật đầu: "Đẹp lắm."

Cô không ngẩng mắt, hỏi: "Cái này chỉ có một tấm thôi sao?"

"Đúng ạ."

"Cái đó cho chị đi."

"Ơ?" Bình An khó xử.

Hứa Duy nhìn cô bé cười: "Bên kia mẹ em chị giúp em, cam đoan không bị đánh."

Bình An một giây gật đầu: "Được được được ạ."

Hứa Duy rút ảnh chụp ra, đút vào trong túi quần, đối Bình An nói: "Cậu em để cho chị dạy em viết chữ, hiện tại vừa vặn có thời gian."

Bình An vừa mới phạm sai lầm, cũng không dám nói không viết, ngoan ngoãn cầm vở ra.

Hứa Duy mở ra xem, bị kinh sợ.

Vốn cho rằng là Chung Hằng chỉ ác miệng nói giỡn, không nghĩ tới thật sự là "Xấu xí."

Buổi dạy này tốn không ít thời gian, đến mười một giờ mới nghỉ.

Bình An rất biết ra vẻ thông minh, cầm hai hộp sữa tới, cho Hứa Duy một hộp.

Bên ngoài có tiếng nói truyền đến.

Hứa Duy đi đến ban công, Bình An cũng đi theo.

Là Chung Hằng đã đón vài người khách trở về.

Ba bốn người xa lạ kéo hành lý đi vào nhà nghỉ, Chung Hằng tắt xe xong, vừa mới tiến vào sân, đi đến vườn hoa nhỏ, Dương Thanh dắt theo Cá Chạch ra.

Vừa thấy được chủ, Cá Chạch nhin không được vui mừng một đường chạy tới. Chung Hằng ôm nó, vò đầu nó: "Đức hạnh đâu, rụt rè chút đi con trai."

Hứa Duy tựa ở trên lan can, thấy mà buồn cười.

Bình An hô: "Cậu ơi!" Chung Hằng ngẩng đầu, theo tiếng gọi nhìn lên, ánh mắt không nhìn Bình An trên đó.

Hứa Duy không nhúc nhích, trong mắt Chung Hằng dần có ý cười.

Hứa Duy giơ tay lên, lắc lắc cái hộp trong tay: "Tiếp lấy."

Buông tay quăng ra, cái hộp màu đỏ một đường trên khinh trung, vũng vàng lọt vào trong tay anh.

Buổi đọc bài sáng năm ấy, anh bị phạt chạy, tám vòng, hết tiết từ sân thể dục chạy về, dưới tầng nhìn thấy cô.

Cô đứng trên tầng hai, trong tay cũng cầm một hộp sữa bò, từ tầng trên ném xuống: "Cho anh đó."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 17

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 18: ... Anh Vừa Có Chuyện, Cô Tóm Lại Đầu Có Mặt

Chung Hằng tươi cười rạng rỡ, mặt mày cong cong, buông Cá Chạch ném trên mặt đất.

(khụ khụ khổ thân quá thiếu gia cá chạch ời)

Hứa Duy nhìn thấy ngón tay anh đặt bên môi, cho cô một nụ hôn gió giống năm ấy.

(vừa nhắc con trai là phải đức hạnh, rụt rè cơ mờ)☺

Bình An tròn mắt đều trừng hết cả lên, che miệng trốn đến lan can phía sau cười khanh khách, vừa cười đứbg ở bên cạnh nói với Hứa Duy: "Cậu em đang hôn chị kìa."

Dương Thanh đứng ở cửa hiên, một màn này tự nhiên cũng nhìn thấy, gò má cô hơi nóng, trong lòng lại dùm dó.

Hứa Duy chỉ chỉ cửa nhà nghỉ.

Chung Hằng gật đầu một cái, nhìn cô mấy giây, đi vào.

Dương Thanh đi đến sân sau, đứng dưới tán cây nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đang mở ra nước lạnh xả từ trên đầu xuống.

Thời tiết quá nóng, áo thun của anh chỗ lưng bị mồ hôi làm ướt, tạo thành một mảng lớn ẩm ướt. Anh eo thon chân dài, chỉ nhìn hai bắp chân kia thôi đều có thể khiến người khác đổ mặt.

Ở trong mắt Dương Thanh, anh có lúc rất dễ gần, có khi lại để cho người khác mơ hồ không hiểu nổi, có khi chẳng mấy đúng đắn, nói chuyện thô lỗ, có khi lại nghiêm túc đến dọa người.

Anh sẽ nói chuyện phiếm, nhưng sẽ không nói ra tâm sự, anh sẽ đối xử với mọi người tốt nhưng rất giữ chừng mực, anh làm người làm việc có khuôn phép của bản thân. Người đàn ông như vậy, từ trong tới ngoài đều rất hấp dẫn người ta.

Chung Hằng rửa mặt xong, lau nước trên mặt, đi trở về thấy cô ấy.

Dương Thanh khẩn trương đến nóng mặt.

Cô ngừng một chút mới khiến cho mình nhìn bình thường chút: "Anh Chung Hằng."

"Ừm, có việc sao?" Anh cười, lộ ra hàm răng trắng, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Dương Thanh cũng cố cười: "Không có việc gì, chỉ là muốn nói Cá Chạch hôm nay đi ra ngoài chơi rất bận, là chị Hứa tắm rửa sạch sẽ cho nó."

"Thật sao." Chung Hằng bất ngờ: "Cô ấy giúp Cá Chạch tắm rửa?" Nói xong cũng cười: "Anh bỏ lỡ trò hay này rồi."

Dương Thanh gật gật đầu, xoa ngón tay: "Anh Chung Hằng, có thể hỏi anh một chuyện không."

"Em nói đi." Chung Hằng đi đến ngai chỗ ghế kia, từ trong túi móc ra một cái hộp màu đỏ mở ra, chậm rãi uống sữa tươi.

Dương Thanh cũng đi qua, nhỏ giọng nói: " Cô Hứa... Là bạn gái của anh phải không?"

Chung Hằng tay dừng lại, siết chặt bình sữa bò.

Anh cúi đầu lại uống một ngụm, ngẩng đầu:"Hỏi cái này để làm gì?"

Dương Thanh lập tức càng khẩn trương hơn không biết làm sao đứng ở đấy nói tiếp thế nào, gượng cười để đỡ tạm:"Em thấy hai người trông rất tốt, nếu như yêu nhau thì chị Lâm hẳn là rất vui vẻ, không cần vì anh mà phải quan tâm nhiều nữa, mấy nhóm bà ở trên phố cũng không giầy vò giới thiệu bạn gái cho anh nữa, cô Hứa đẹp như thế, tất cả mọi người đều vui vẻ cho anh."

Chung Hằng không ngẩng đầu:"Chuyện này có quan hệ gì với bọn họ, là chuyện của chính anh."

"Ồ." Dương Thanh nói: "Mọi người chỉ là quan tâm anh mà thôi."

Chung Hằng không nói chuyện, đem mấy ngụm sữa bò uống hết, mãi cho đến trước khi đi vẫn không trả lời vấn đề của cô.

Hứa Duy ở phòng Bình An đợi không đi, nhìn cô nhóc luyện chữ.

Cá Chạch thiếu gia trong sân đào đất đào đến buồn bực ngán ngẩm, tự mình chạy tới.

Bình An lúc nghỉ giải lao dắt Cá Chạch đến tầng ba ở gian nhỏ bên trong chơi đùa.

Hứa Duy kiểm tra bài tập của cô bé, không bao lâu chỉ nghe thấy Bình An ở trên đầu gào.

Cô đi lên xem xét, quả thực dở khóc dở cười, Cá Chạch không biết như thế nào lại chạy đến nóc phòng, lúc này đứng ở kia một đôi chân chó run lẩy bẩy, sống chết không dám xuống.

Nóc nhà là hình cái ô bằng gỗ dựng lên.

Cá Chạch đứng ở chính giữa, mở to đôi mắt chó vô tội.

Bình An đứng trên sân thượng ngửa đầu gào loạn: "Xuống đi đồ chó ngốc!"

"Em đừng mắng nó." Hứa Duy nói: "Tranh thủ thời gian đồ đi."

Bình An thế là bắt đầu khen: "Cá Chạch ngoan, bé ngoan, bé cún đẹp trai nhất, em nhanh lên xuống đây đi."

Cá Chạch không nhúc nhích.

Hứa Duy: "..."

Đoán chừng bị buồn nôn đến mức không muốn xuống rồi.

Hứa Duy chuẩn bị lên trên.

"Em đợi đó đừng nhúc nhích."

Cô dặn dò xong Bình An, cầm cái ghế, thân trên vừa leo lên, ở dưới gào một tiếng: "Hứa Duy."

Cô vừa quay đầu lại, nhìn thấy mặt Chung Hằng, anh đang ở dưới tầng. "Đừng có mà lộn xộn!" Chung Hằng cau mày quát lên một tiếng.

Chưa tới nửa phút, anh chạy lên.

Hứa Duy cũng đã lên nóc phòng, đầu Cá Chạch co lại trong ngực cô, miệng rộng liều mạng chen vào người cô.

Chung Hằng nhìn mà nổi điên: "Bảo em đừng có nhúc nhích."

"Em lên rồi còn gì."

Hứa Duy sờ đầu Cá Chạch: "Nó có phải sợ độ cao không, nhìn nó run như này này."

Bình An ở một bên hô: "Mau thả nó xuống đây đi ạ."

Hứa Duy nhìn Chung Hằng: "Anh đỡ chắc chắn nhé."

Cô ôm Cá Chạch, nhẹ buông tay, Cá Chạch kêu một tiếng, rơi xuống vào tay Chung Hằng.

Hứa Duy từ trên nóc phòng chậm rãi trượt, dừng ở ngay rìa.

Chung Hằng vớt Cá Chạch xuống, tay mở ra: "Nhảy."

(chắc chắc con trai à, phũ phàng quá 😊)

Hứa Duy may mắn không do dự, trực tiếp nhảy, Chung Hằng vững vàng đỡ được cô: "Em là chán sống rồi?"

"..."

Hứa Duy không đáp lại, nhanh đi nhìn Cá Chạch.

Chung Hằng nhìn xem Cá Chạch, cũng không biết mẹ nó bình dấm chua này nên làm thế nào.

*

Sau buổi cơm trưa, Chung Lâm trở về.

Chung Hằng đưa Hứa Duy lên núi, trước khi đi để cô lên lầu thu dọn đồ đạc: "Đêm nay ở trên núi, ban đêm lạnh, có áo khoác cũng mang một cái theo."

Hứa Duy trở về phòng tìm đồ, không có áo khoác, cô mang tới tất cả đều là váy, ngắn tay, có áo sơ mi tính là áo dài, đành phải lấy cất vào balo.

Ba giờ xuất phát.

Đường cái vòng quanh núi, không rộng, có vài đoạn hơi dốc, nhưng phong cảnh thực sự rất tốt.

Phóng tầm mắt nhìn ra, một mảng xanh mơn mơn, thảm thực vật bao trùm cực cao.

Đương nhiên cũng có vách núi hiểm trở, cửa sổ xe mở ra, gió một mực lùa vào, càng đi vào trong càng mát mẻ.

Núi này không nhiều người, một đường trống trải đến giữa sườn núi mất khoảng bốn mươi phút. Giữa rừng núi rất nhiều đường, có chiều rộng hẹp, trên cây treo cột mốc đường, chỉ cho biết từng nơi có cảnh đẹp đi như thế nào. Những cái tên của nơi đó đều rất đẹp, vườn hoa Linh Đình, Hang Phong Cốc, Vụ Hải, còn có một cặp các sơn trang. Hứa Duy từ đó thoáng nhìn "sơn trang Mộc Vân", bảng hướng dẫn bên trên viết phía trước 1KM.

Chung Hằng giảm tốc độ, tìm điểm đậu xe bên ngoài, toà nhà màu đỏ. Đó là khách sạn, sơn bốn chữ màu trắng —— khách sạn Hồng Sơn.

Bọn họ thuê phòng giường lớn.

Từ cửa sổ sát đất nhìn ra phía ngoài, một mảng màu xanh, càng nhìn ra xa, sương mù càng nặng, giống tiên cảnh.

Hứa Duy mở cửa sổ ra, gió thổi vào mặt, len lỏi vào toàn thân từ trên xuống dưới một lượt, lạnh lẽo. Có thể tưởng tượng nhiệt độ buổi tối nhất định thấp hơn, cô cầm áo sơ mi mặc lên. Chung Hằng liếc mắt sang: "Chỉ mang theo cái này?"

Hứa Duy nói: "Không có áo khoác."

"Đây là sườn núi, ban đêm lạnh hơn, đến trên đỉnh núi em không chịu được đâu."

Anh nhú mày nói: "Đợi chút nữa mua bộ quần áo."

"Nơi này có thể mua sao?"

"Ừm, dẫn em đi."

Chỗ Chung Hằng bảo là ở một đầu phố nhỏ.

Bọn họ trông thấy tiệm bán quần áo liền đi vào.

Đúng là bán đồ nữ, nhưng trong tiệm treo toàn là váy hoa dài cùng một kiểu, nhìn chiều dài có thể che đến chân mắt cá chân, đỏ đỏ xanh xanh, có xanh có tím, hận không thể đem tất cả nhan sắc nhuộm lên.

Hứa Duy vừa vào cửa liền dừng chân.

Chung Hằng nhìn hai lần, cũng nhú mày, tưởng tượng một chút thứ này mặc trên người Hứa Duy...

Cái này đều cái thứ quý gì! Hai người hết sức ăn ý quay đầu ra, đi lên phía trước một đoạn, lại tìm đến một nhà.

Nhà này đáng tin cậy hơn, quần áo kiểu dáng đa dạng, dài ngắn khác nhau, dày mỏng đều có.

Hứa Duy còn đang nhìn ngắm, Chung Hằng đã cầm lên chiếc cardigan dài màu xám hổ cổ.

Bà chủ nắm lấy cơ hội: "Anh đẹp trai ánh mắt thật tốt, cô gái này gầy như vậy, cái áo này đặc biệt vừa người, nhan sắc cũng tốt, mặc vào khẳng định là đẹp lắm."

Chung Hằng nói: "Thử một chút?"

"Ừm."

Hứa Duy trực tiếp mặc lên, kích cỡ phù hợp, không tẻ không dày, chiều dài vừa tới đùi, che chiếc quần đùi của cô, dưới là một đoạn chân dài vừa trắng vừa thẳng.

Bà chủ khen: "Đặc biệt phù hợp, chân này đẹp thật."

Chung Hằng nhìn đôi chân mảnh thon nhỏ, ánh mắt có chút ý sâu, qua hai giây, gật đầu: "Rất được."

Hứa Duy nói: "Vậy sẽ lấy cái này đi."

"Được!" Bà chủ lại tiếp tục chào hàng: "Cần một cái quần dài không trên núi buổi chiều rất lạnh."

Chung Hằng nói: "Lấy một cái."

Hứa Duy chọn cái màu đen, chất liệu cotton, hơi rộng.

Cô đi phòng thử đồ mặc thử.

Chung Hằng ở bên ngoài, sau một lát, nghe thấy Hứa Duy gọi tên.

Anh đáp một tiếng, hỏi: "Không thích hợp?"

"Ừm."

Cô ở bên trong nói: "Eo bị rộng, giúp em cầm cái nhỏ hơn một số."

Chung Hằng để bà chủ tìm, đi đến phòng thử đồ bên ngoài gõ cửa.

Cửa mở một góv, chân trần trắng từ trước mắt thoáng qua, Chung Hằng không thấy rõ, trên tay quần đã bị rút lầy, cửa đóng lại.

Anh yết hầu có chút gập, bỗng dưng nuốt xuống.

Hứa Duy thay xong ra, vừa mở cửa, Chung Hằng ngay tại cửa.

Bà chủ chạy tới nhìn, lại khen: "Rất hợp, đẹp mắt cực kì."

Chung Hằng nhìn qua, cảm thấy vẫn là không mặc càng đẹp mắt.

Ý tưởng này ít nhiều có chút hạ lưu, anh không tiếp tục nghĩ nữa, nói: "Cứ mặc như vậy đi, ban đêm cũng phải đổi."

Hai túi quần áo, hết thảy hai trăm sáu. Trên núi dù sao cùng khác dưới núi, tùy tiện đựng cái gì cũng khác giá.

Hứa Duy lấy tiền trong cặp, Chung Hằng đã trả tiền xong: "Đi."

Đi dạo một vòng, năm giờ rưỡi đi ăn cơm chiều.

Cuối phố đều là cửa hàng nhỏ và quán ăn nhanh nhỏ, vòng qua con đường này có nhà hàng cơm lớn, đi lên nữa, gần sơn trang Mộc Vân bên cạnh còn có khách sạn.

Nhưng du khách thích nhất vẫn là quây ăn vặt.

Bọn họ ăn một bát mì kéo sợi làm bằng thủ công, lại tới quây đồ nướng, không nghĩ tới, oan gia ngõ hẹp, đụng phải người quen.

Chung Hằng không chú ý, bưng đĩa ngồi xuống, Hứa Duy kéo tay anh, chỉ cho anh nhìn, bên kia một nhóm người vây quanh cái bàn, ăn uống nói chuyện Nghiêm Tùng Mạn và Lữ Hoan đều có mặt ở đó. Mà người đang uống bia kia không phải là Triệu Tắc sao.

Chung Hằng liếc hai mắt: "Thật đúng là vẫn còn cùng một chỗ với bọn họ, ngu xuẩn."

Hứa Duy không nói chuyện, lại nhìn một chút, Triệu Tắc vui tươi hơn hẳn nói chuyện gì đó với Nghiêm Tùng Mạn. Tâm tư của đàn ông không giống phụ nữ, không quanh co ngoằn ngoèo, rất dễ dàng nhìn ra.

Hứa Duy nói: "Cậu ấy giống như là còn ưa thích Nghiêm Tùng Mạn."

"Thích có ích lợi gì? Người ta không cho cậu ấy nửa điểm cơ hội."

Chung Hằng nhấp một hớp bia: "Muốn cần người hỗ trợ thì đi tìm cậu ấy, bình thường không gọi nổi một cuộc điện thoại, cái này có thể có hi vọng?"

Hứa Duy nói: "Như thế nào gọi có hi vọng?"

Chung Hằng nắm vuốt lon bia, giương mắt nhìn cô một hồi, nói: "Giống ông đây năm đó theo đuổi em như thế."

Như thế nào?

Bình thường không để ý tới anh. Anh vừa có chuyện, cô tóm lại đều có mặt.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 18

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 19: "Cổng Em Nhé?"

Hứa Duy đem lời này nhấm nháp một phen sau đó im lặng, hỏi nữa đoán chừng anh lại tự luyện khoe mẽ, cô vượt qua chủ đề, nói: "Không chào hỏi cậu ấy sao?"

Chung Hằng hừ một tiếng: "Không cần thiết."

Vốn định ăn xong đồ nướng thì đi luôn, không ngờ tới Triệu Tắc mất tinh, vừa quay đầu đã nhìn thấy bọn họ.

Triệu Tắc quá kinh ngạc: "Á" một tiếng, làm cho những người khác đều di dời chú ý tới.

Lư Hoan sắc mặt lập tức biến đổi, giờ cái cảm, giống như kẻ thù nhìn chằm chằm Hứa Duy.

Triệu Tắc nói với Nghiêm Tông Mạn một câu, rồi bàn chạy tới. "Hai cậu cũng tới đây sao?"

Chung Hằng ngẩng đầu nhìn cậu ấy một chút: "Làm chậm trễ cậu theo đuổi phụ nữ?"

Triệu Tắc cười cười: "Ít mang tôi ra trêu đùa đi, cậu biết mà, đều là bạn bè cả."

Chung Hằng không để ý tới cậu ấy.

Triệu Tắc tự giác ngồi xuống, nói với Hứa Duy: "Các cậu ở chỗ nào, tìm được chỗ chưa vậy?"

Hứa Duy nói: "Chúng tớ ở khách sạn Hồng Sơn."

Vừa nói vài câu, Lữ Hoan buông đũa, "Triệu Tắc, anh có đi hay không?"

Triệu Tắc tranh thủ thời gian đứng dậy, "Chờ tớ lại tìm hai người ha."

Chung Hằng mắng một câu: "Không có tiền đồ."

Hơn sáu giờ, trời sắp tối, gió núi lớn hơn.

Hai người dọc theo đường đi lên, đi qua khách sạn Hoà Phong xa hoa nhất trên núi, ở phía trước chưa đến năm mươi mét là trang viên Mộc Vân. Đây là trang viên tư nhân mang tính tiêu chí đại biểu của núi Linh Đinh, có lịch sử chưa lâu lắm, trước kia là tòa nhà được coi là cũng được mà không có cũng không sao, được người ta thu mua rồi tu sửa lại, từ đầu định xây khách sạn nghỉ ngơi, về sau Ngũ Khê phát triển mạnh mua đi bán lại mấy lần, hiện tại quyền sở hữu là trên danh nghĩa của phó tổng giám đốc Lý Việt của tập đoàn Thành Việt, đã biến thành nơi cho tư nhân nghỉ phép an dưỡng.

Bề ngoài sơn trang cũng không xa hoa, thậm chí có chút khiêm tốn, tường trắng thông thường, lối kiến trúc cũng không quá mức đặc biệt, nhưng chiếm diện tích không nhỏ, trước sau đều là hoa viên, có bãi đỗ xe riêng, bên trong có hai tòa nhà, toà một tất cả có bốn tầng, bức tường cao ba mét che khuất hết thảy, hai cửa lớn khóa chặt, du khách thông thường không thể nào nhìn trộm phong cảnh bên trong.

Hứa Duy ngửa đầu lên nhìn, toà nhà đó bên trong mơ hồ có chút ánh đèn, gió thổi xung quanh bóng cây không ngừng lay động.

Chung Hằng nhìn ra cô có hứng thú đối với trang viên này, liên hệ với truyện lúc trước trong lòng của anh đã sớm đoán ra mấy phần.

Tập Đoàn Thành Việt đã không còn chỉ là xí nghiệp của Ngu Khê, những năm gần đây sản nghiệp kéo dài đến tỉnh Giang Thành, đầu tư bất động sản và thiết bị y tế, hạng mục tương đối nổi danh là khu giải trí ở Cao Tân. Nơi đó từng xảy ra sự việc tập thể ẩu đả, lúc ấy đội cảnh sát đặc nhiệm đi làm qua, Chung Hằng đối với chỗ đó có chút hiểu rõ.

Về phần tập đoàn Thành Việt trước kia thanh danh không tốt lắm, có nghe đồn nói là do giới xã hội đen lập nghiệp, đến bây giờ hai vị tổng giám đốc trong tay tẩy trắng, nghe nói đã cắt đứt quan hệ với giới xã hội đen, một lòng hướng đến bạch đạo, xây dựng quan hệ với chính phủ, có hi vọng đứng trong hàng ngũ xí nghiệp có lương tâm.

Mà sơn trang Mộc Vân được cho là sân hoa sau của tập đoàn Thành Việt, có thể đi vào toàn là nhân vật có máu mặt, lại không nữa thì cũng là nhà giàu mới nổi, dù sao cũng đều là có tiền. Bởi vì duyên cớ này, cho dù sơn trang có vẻ ngoài giản dị, cũng vẫn là có chút danh tiếng.

Làm người khác chú ý hậu quả có lợi mà cũng có hại, thí dụ như hai năm trước có người nặc danh báo cáo bên trong sơn trang hoạt động phạm pháp, trong câu chữ lộ ra có quan viên ở đây gọi gái, cảnh sát Ngu Khê nhập cuộc điều tra, biểu thị đơn thuần là tung tin đồn nhảm.

Chung Hằng tùy ý suy nghĩ hai lần, đã xác định Hứa Duy lần này không phải đơn giản là sưu tầm dân ca.

Ngày mười ba tại Phong Châu lần đầu tiên chạm mặt, biết được người đội trưởng Triệu để anh chiếu cố là cô, anh đã sinh nghi.

Trong nội thành Ngu Khê, cô cũng không đi đâu chỉ đi công ty năng lượng Thành Việt. Bây giờ lại là sơn trang này. Có một điểm rất rõ ràng —— cô có liên quan tới tập đoàn Thành Việt.

Suy nghĩ lại một chút công việc trước kia của cô... Lúc này tám mươi phần trăm là tìm đến tin tức về mặt tiêu cực gì đó.

Cô đến nay đối với anh một câu cũng không đề cập tới, hoặc là không tin tưởng, hoặc là cảm thấy không cần thiết —— điều tra xong thì đi, không cần nói rõ với ai.

Chung Hằng nhìn chằm chằm sau gáy cô, trong túi quần tay nắm chặt, lại buông ra.

"Cái vườn này đẹp lắm à?"

Một câu thình lình, giọng lười biếng, thanh âm lại hơi thấp.

Hứa Duy quay đầu, nói: "Bình thường."

"Vậy sao em nhìn lâu như vậy?"

"Không phải rất nổi danh sao."

"Chút hư danh đó không đủ hấp dẫn em."

Hứa Duy cười nói: "Anh có vẻ hiểu rõ lắm."

Lúc này tiếng mở cửa truyền đến, Hứa Duy quay đầu nhìn xem, một chiếc xe rác từ trong trang viên đi ra, lên đường đi thẳng.

Núi Linh Đinh có chỗ chuyên xử lí rác rưởi riêng, mỗi ngày có người tới cửa thu, rồi chở hết đi. Mà toà trang viên này lại có xe rác chuyên dụng lên núi để thu.

"Đến rác rưởi cũng đối đãi khác nhau, thật đúng là giống hoàng cung." Hứa Duy cảm thán.

Chung Hằng hỏi: "Muốn vào sao?"

"Không muốn." Hứa Duy nói: "Đi lên đỉnh núi ngắm cảnh đêm." Nói là "Đỉnh núi" kỳ thật cũng không phải là đỉnh thật của núi Linh Đinh, mà là trên núi có một đài rất nổi danh, du khách đều đứng đó nhìn nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn.

Đi lên năm trăm mét, không có đường bằng phẳng nữa, tất cả đều là thềm đá, bò nửa giờ còn chưa tới.

Người đi đường rất thưa thớt.

Trời tối đen, trên nhánh cây đèn sáng rực rỡ, một đường đều là ánh sáng nhu hòa.

Đường cực dốc Hứa Duy vịn lan can thở, nhìn lại Chung Hằng người như không việc gì, hô hấp ổn định như thường.

Đây chính là khoảng cách chênh lệch giữa người với người.

"Mệt rồi sao?" Anh đi tới: "Cố em nhé?"

Hứa Duy trực tiếp cự tuyệt: "Không cần, không có mệt đến như vậy đâu."

"Khách khí cái gì."

Chung Hằng xoay người, trên lưng là túi đeo lưng của cô, anh lấy xuống khoác ở trên cánh tay, đầu gối đặt xuống, đưa lưng cho cô.

Chờ hai giây, không thấy người sau leo lên, anh quay đầu, nhìn thấy Hứa Duy khuôn mặt tươi cười.

Cô dịch tới vỗ mông anh: "Xin nhận tấm lòng, ngày nào đó gãy chân làm phiền Chung thiếu gia."

"..."

Hứa Duy đùa giỡn xong, co cẳng chạy đi.

Chung Hằng đứng thẳng, cắn răng, nhìn chằm chằm tấm lưng kia cười ra một tiếng.

Lại bò hơn mười phút mới đến nơi.

Một số người quây quanh đình, phần lớn là vừa xem hết mặt trời lặn còn chưa đi.

Cái đài ngắm cảnh này không che không chắn gì, gió lớn thổi tới vù vù, lạnh, nhưng cũng thoải mái, nếu mọc hai cánh là có thể bay đi luôn vậy.

Từ lan can nhìn xuống, chỗ gần đó một mảng tối đen, xa xa là những ánh đèn điểm sáng, ánh sáng nhỏ như đom đóm.

Hứa Duy che kín chiếc áo cardigan, nắm chặt mái tóc, ở sau gáy thắt tóc đuôi ngựa lỏng lẻo.

Chung Hằng hỏi: "Lạnh sao."

"Còn tốt." Hứa Duy nói: "May mắn mua quần áo rồi, đưa balo cho em với."

Chung Hằng đưa tới, Hứa Duy mở balo, lấy ra nước khoáng đưa cho anh, cô uống một cái chai khác.

Chung Hằng nhìn cô: "Lạnh đấy, không sao thật chứ?"

"Không có việc gì."

Nhóm người xem mặt trời lặn kia lần lượt xuống núi, xung quanh tiếng ồn ào nhỏ dần.

Chung Hằng ngồi ở trên chiếc ghế dài.

Tối nay nhàn nhã, không giống như khoảng thời gian gấp gáp lúc trước, dẫn cô lên chuồn ra ngoài sau buổi tối tự học, ra đến cầu nhìn cảnh hồ, khó khăn lắm cũng chỉ có một tiếng, còn giảm thời gian đi ở trên đường vừa đi vừa về tốn mất hai mươi phút, đưa cô về trường học trước mười một rưỡi không thì ký túc xá đóng cửa.

Lần nào anh cũng đạp xe như bay.

Bọn họ ngồi ở trên núi đến lúc khuya, thẳng đến lúc đèn đuốc dưới núi tắt hơn phân nửa, mới xuống núi trở lại nhà nghỉ. Vì đứng trong gió lâu nên gương mặt Hứa Duy trắng bệch. Cô nhìn thấy khuôn mặt của mình trong kính của thang máy, vuốt vuốt mặt.

Chung Hằng hỏi: "Em bị thiếu máu đấy à?"

Hứa Duy: "Hả?"

"Môi chả còn tí sắc máu nào."

Hứa Duy soi gương nhìn thoáng qua, quả thật.

"Là có chút chút." Cô nói.

"Bởi vì thời gian hành kinh?"

"Khả năng vậy."

Chung Hằng ngừng lại: "Thế thì phải bổ sung máu."

"..." Hứa Duy cũng không muốn tiếp tục nghiên cứu thảo luận vấn đề này: "Bây giờ không có cách nào bổ sung."

Vừa lúc thang máy đến, cô đi ra trước, tới cửa chờ Chung Hằng mở cửa.

Leo núi rất mệt mỏi, vào nhà chuyện thứ nhất chính là tranh thủ thời gian đến ghế sa lon nằm co ro một hồi, Hứa Duy để Chung Hằng tắm rửa trước.

Nằm một hồi, Lữ Gia gọi điện thoại tới.

Năm ngày này Wechat Hứa Duy cũng không động vào, Weibo càng không cần để ý

Lữ Gia nhin mấy ngày nhin không nổi, mới mở miệng đã lộp bộp một trận quở trách.

Hứa Duy nghe xong, ngẩn người mới "ah" xong một câu.

Lữ Gia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Cậu đừng có lười như vậy được không! Nhờ cậu sống như một thần tượng được không, đăng Weibo cùng đọc giả bốn bề giao lưu đi chứ, đăng cảnh núi nước quang cảnh đẹp, thêm fan. Sưu tầm dân ca cũng không phải

ngăn cách với người thường đâu, trước kia thân phận cậu không muốn lộ ra ánh sáng tứ tôn trọng, vậy dù sao cậu cũng phải dùng cái bút danh này đăng hoàng chút chứ." Nói tiếp đến đoạn phía sau không thể nhìn được nữa lại bồi thêm một câu uy hiếp: "Nếu không tuyên truyền tứ sẽ giúp cậu lãng xê một phen, đề mục tứ đều nghĩ kỹ rồi ——" Tác giả Tân Duệ mới nổi từng là phóng viên Phong Vân" đủ bùng nổ rồi nhỉ."

"..." Hứa Duy chầm chước một hồi, nói: "Chờ mình trở về, được không."

Lữ Gia nhú mày: "Cậu lúc nào trở về, không phải là vui đến quên cả trời đất?"

"Không có."

Hứa Duy nghĩ nghĩ, nói: "Tháng sau thế nào cũng nên trở về."

Lữ Gia tính một cái: "Còn có nửa tháng thôi."

"Đúng."

"Đến lúc đó đừng có ngậm bản thảo."

"Ừm."

"Cái kia OK, trước tiên tha cho cậu." Lữ Gia nói xong chính sự xong một giây sau đã đổi sang chuyên khác: "Như thế nào, thân yêu, cậu được đàn ông không?"

Hứa Duy kém chút không thích ứng được: "Không có."

"Tình một đêm cũng không có?" Lữ Gia luôn rất cởi mở: "Đang đi đường kích thích nhất chẳng lẽ không phải cái này? Không có đàn

ông nào để cậu giặt mình liệu lĩnh giục ngựa lao nhanh?"

Hứa Duy: "..."

Lời này muốn tiếp kiểu gì?

Lữ Gia giảng đạo lý: "Hứa tiểu thư cậu không thể phong bế mình như vậy được, bên ngoài thế giới thật tốt đẹp, đông đảo thịt tươi, cậu hoàn toàn có thể tìm thử một chút..." Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe được đầu bên kia điện thoại có giọng nam hô: "Hứa Duy."

Lữ Gia giặt mình.

Hứa Duy che loa ngoài: "Sao vậy?"

"Dầu gội em mang không."

Khách sạn chuẩn bị là loại hương hoa hồng hương vị đậm đến sặc người, anh không nhin được.

"Chờ một chút." Hứa Duy vừa đi vừa nói với Lữ Gia: "Tớ cúp đây."

Đầu kia Lữ Gia cười đến không được nữa: "Ồi giỏi, học được cách gạt người rồi, còn nói không có đàn ông? Được rồi được rồi, không trở ngại cậu ngủ với đàn ông nữa, gặp lại."

Hứa Duy tìm đồ trong vali, cô trực tiếp đem cái hộp nhỏ cầm tới, đứng bên ngoài phòng tắm gõ cửa.

Cửa mở, Chung Hằng trùm khăn tắm, mặt cùng nửa người trên đều là nước. "Ày."

Hứa Duy đưa cho anh.

Chung Hằng cầm, bàn tay ướt sũng bàn tay mang theo giọt nước đọng đầu ngón tay cô. "Em vừa mới đang gọi điện thoại à?"

Anh xoa nước trên mặt, con mắt đen nhánh.

"Ừm."

Hứa Duy quang minh chính đại nhìn lồng ngực của anh, nơi đó làn da bị nước nóng bỏng đến ửng đỏ.

Mười một giờ, hai người đều vệ sinh xong.

Giường rất mềm, Chung Hằng bày ra dáng vẻ nằm thành hình chữ đại, tay chân dài chiếm cả giường.

Hứa Duy tới đá anh: "Thiếu gia, nhường một chút ghế."

Chung Hằng bắt lấy chân cô, mềm mềm nho nhỏ, bàn tay của anh xoa một cái, Hứa Duy run rẩy.

Cô sợ nhột: "Mau buông ra."

Chung Hằng không nghe, nắm vuốt sờ loạn, ngón tay lướt qua gan bàn chân cô. Hứa Duy nhột đến không chịu được, dùng sức đạp một chút.

Chung Hằng kêu lên một tiếng đau đớn, nhào tới: "Đạp chỗ nào đó."

Hứa Duy lườm anh một cái: "Tự tìm."

Chung Hằng xích lại gần, cười nhẹ nói: "Đạp hỏng em sẽ hối hận."

"Sẽ không." Hứa Duy cười một tiếng: "Đổi cái khác là được."

Chung Hằng mặt lạnh, nhìn cô nửa ngày: "Nói thật?"

Hứa Duy không nói lời nào, nheo mắt nhìn ánh mắt của anh. Anh vừa giận là mắt đỏ ngay.

Qua mấy giây, Hứa Duy dời đầu đi chỗ khác.

"Giả."

Chung Hằng tạm ngừng, ánh mắt thay đổi, nâng mặt cô cho một châu giáo huấn.

Trước khi ngủ, hai người câu được câu không nói chuyện phiếm.

Hứa Duy quan tâm Cá Chạch: "Ban đêm không thấy anh, nó không nhớ sao?"

"Để nó nhớ chứ sao."

Thôi chẳng nói được cái gì nữa rồi.

Cô nhắm mắt đi ngủ.

Yên tĩnh mờ mờ, Chung Hằng hỏi: "Ngày mai muốn đi đâu?"

"Có chỗ nào khác ạ?"

"Đổi diện dưới núi có dân cư, nhà nông, vườn trái cây, vườn rau, lại xa một chút đều là nông thôn, có mảnh lớn hoa màu, en muốn

xem cái nào?"

"... Anh quyết định đi."

"Nghe anh?"

"Vâng."

Hứa Duy dần dần rãi rời. Chung Hằng dừng một lúc, hỏi: "Thật sự nghe theo lời anh?"

Vẫn là một tiếng "Vâng" kéo âm cuối lượn quanh hai lần, rồi dứt hẳn.

Chung Hằng quay đầu.

Coi từ từ nhắm hai mắt, hô hấp bình ổn, vậy mà đã ngủ. Khả năng đúng là mệt mỏi, ngày thứ hai bọn họ ngủ dậy rất trễ, sau bữa cơm trưa xuống núi.

Đường xuống núi độ dốc so với lúc trước khá thoải, rất dễ đi, nửa giờ là đến chân núi.

Phía dưới là thôn dân tộc, đều dân ở đây đã rất lâu, con đường dọc theo sông.

Chung Hằng một đường lái xe, đến dưới đường nhỏ thì xe dừng lại. Đi dạo hai đầu ngõ hẻm, ở trên thềm đá nghỉ chân. Bên cạnh là một dải các quán nhỏ, ông cụ bán nước mía cầm dao gọt rất nhanh. Hứa Duy ngồi trên bậc thang nhìn dòng sông đối diện.

Nơi đó có nhà bán bánh tiêu, khí nóng bay nghi ngút.

Chung Hằng hỏi: "Muốn ăn sao?"

Hứa Duy gật đầu.

"Chờ một chút." Anh đứng lên, từ trên cầu đi tới, đến cửa hàng bên ngoài, anh ở giữa làn khói nóng nhìn về phía cô, qua mấy giây, ánh mắt hơi ngừng lại.

Đầu bếp rất nhanh gói bánh tiêu lại cho anh.

Hứa Duy nhìn anh đi tới, phúi mông một cái đứng lên.

Chung Hằng ôm cô: "Đi vào trong xe ăn."

Giọng anh không thấp, nói cho hết lời, mang theo cô đi, bước chân không nhanh không chậm.

Nhưng Hứa Duy đã cảm thấy được không đúng.

Vừa lên xe, Chung Hằng lập tức nói: "Có người đi theo em."

Anh khởi động ô tô, dọc theo sông lái đi ra ngoài. Phía sau rất nhanh có chiếc xe đen đuổi theo.

~~~~HẾT CHƯƠNG 19

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 20: "Ông Đây Không Muốn Ngừng."

Chân trời đám mây lớn phiêu đãng, ánh mặt trời lúc ẩn mình khi lại gay gắt.

Hai giờ trưa, thời điểm nóng nhất.

Dưới đất bùn đất bị nướng đến khô giòn, ô tô chạy qua, đám bụi trên đường bay lên tứ tung. Đường sông chạy cong cong, đi theo một bờ cỏ dại rậm rạp.

Mà con đường lớn này kéo dài thẳng tắp đến phía trước.

Sau một tiếng, đường dần dần biến thành hẹp. Hai bên là ruộng cạn hoang vu, vài toà đồ sộ vút bỏ hoang lướt qua nhanh bên ngoài cửa sổ xe.

Ba năm trước đây khu này bị chính phủ thu lấy, sớm định ra sẽ xây dựng nhà máy ở đây, nhưng hạng mục đó đến nay không động, dân thôn phụ cận đã sớm di chuyển, còn sót lại chỉ có mấy thôn xóm hoang vắng không có bóng người.

Nơi xa bóng núi ngàn trùng, tầm mắt ở ngay phía trước có thể thấy không có bất kì chướng ngại vật nào.

Hứa Duy nhìn chằm chằm cửa sổ phía sau xe, chiếc xe Jeep màu đen vẫn truy đuổi tới cùng không thôi, không bởi vì theo dõi bị

phát hiện mà phải thu lại.

Chung Hằng không ngờ tới đối phương quang minh chính đại như vậy.

Tình hình bây giờ, so với cắt đuôi bọn chúng rất có thể vì hết xăng mà chết máy luôn. Trước mắt đất bỏ hoang không chỗ ẩn núp, mục đích và thực lực của đối phương đều không rõ ràng, đòn chính diện quá mạo hiểm.

Dự tính sai lầm.

"Thắt dây an toàn vào." Anh nói.

Hứa Duy quay đầu lại, một câu không hỏi, lập tức thắt lại.

Chung Hằng đánh ngoặt tay lái, trực tiếp lái xe thẳng xuống ruộng cạn, bánh xe nghiền qua cỏ dại, cấp tốc chạy tới ngôi làng cổ thấp thoáng cây xanh.

Xe Jeep phía sau ba người gặp một màn này, đồng thời dừng sờ.

Lái xe tốc độ kinh ngạc: "Cái lông gì vậy, đây căn bản không phải là đường mà. Theo tiếp hay không, chúng nó đi đâu đây."

Gã lực lưỡng ngồi phía sau chột vồ đập phát vào thành ghế: "Cái đm, con mẹ nó mày thâm thì cái mẹ gì, nhanh lái đi!"

Gã gầy còm ngồi ghế lái phụ gấp gáp, tựa như đòi mạng: "Nhanh nhanh nhanh, mày tưởng chúng nó ngu à bọn nó sớm đã phát hiện ra chúng ta, muốn cắt đuôi chúng ta, đều tại mày không cẩn thận, thằng kia đúng là mắt báo mày lướt qua vậy thôi mà nó đã phát hiện ra rồi! Nhanh, mau đuổi theo nó, mất dấu là không có tiền đâu."

Nghe nhắc đến tiền, con mắt đen nhánh của tên tóc đỏ liền đen láy, đánh tay lái khẩn cấp.

Thôn cổ không có một ai so với khu đất hoang kia cũng chẳng khá hơn là bao, không có người đi lại cỏ hoang mọc cao tới ngang eo.

Trong thôn phần lớn là nhà làm bằng gạch và là gạch xanh, thôn dân dời đi nhà cửa không ai dọn dẹp dầm mưa dãi nắng cũng không được tu sửa sớm đã bị hư hại, nhà gạch đổ sập chỉ có thể chờ chính quyền cho máy xúc tới thôi.

Xe Jeep tới cửa thôn thì không vào được nữa, tên tóc đỏ tắt xe, nhìn chằm chằm chiếc SUV dừng ở đồng cỏ: "Đây là bỏ xe chạy trốn?"

"Trốn con mẹ mày!" Gã gầy nhảy xuống xe: "Khẳng định là trốn ở cái góc nào chờ chúng ta đấy."

"Vậy làm thế nào, chỉ kêu chúng ta theo dõi người, chứ đâu có kêu chúng ta bắt người."

"Bắt người và theo dõi người đây không phải là một à." Gã gầy nói: "Chúng ta không bắt, chỉ canh giữ ở đây, xe bọn họ vẫn ở đây mà."

Gã mặt đen nhăn mày: "Không được, thật sự nếu là chạy trốn vậy hôm nay coi như là mất dấu, tình huống này không có cách nào báo cáo, vậy là tiền kia sẽ bị giảm."

"Đúng đúng đúng, không thể mạo hiểm." Gã gầy nói: "Bắt chúng nó rồi không chừng có thể thêm tiền!"

Gã mặt đen lấy cây gậy từ cốp xe ra, mỗi gã một cây.

Ba người chạy vào thôn, xuyên qua bụi cỏ dại, phòng trước phòng sau tìm kiếm, dạo qua một vòng không tìm được cái gì. Bọn hắn lại trở lại cửa thôn, chiếc SUV vẫn còn ở đó.

"Tìm cẩn thận một chút!" Gã mặt đen một cước đá đổ đồng cỏ nát bên tường nồm nóng châm diều thuốc vừa rút vừa nói: "Con mẹ nó chứ tao cũng đ** muốn tin."

Hai người khác tranh thủ thời gian đi lên phía trước, tiến lên căn nhà gạch tìm kiếm.

Đột nhiên một tiếng gào thét đau đớn vang lên.

Tên tóc đỏ cùng gã gầy từ căn phòng gạch xông ra, bị tình cảnh trước mắt giật mình đến: "Anh Tư!"

Chung Hằng đầu gối đặt ở phía sau lưng tên mặt đen, hai tay lưu loát tháo cánh tay phải của gã. Gã mặt đen đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, nằm rạp trên mặt đất không thể động đậy.

"Dám làm loạn thì ông đây giết chết nó."

Chung Hằng dưới đùi dùng sức, ánh mắt lại nhìn chằm chằm gã gầy cùng tên tóc đỏ, hô: "Hứa Duy."

Đồng cỏ sau vạc duỗi ra một cái tay, gỡ hết rơm rạ ở trên. Hứa Duy ôm rơm đã kết leo ra, Chung Hằng cầm lấy trói sau tau gã mặt, đến sau chân gã, thuần thục thắt nút.

Tên tóc đỏ và gã gầy nhìn trợn mắt hốc mồm.

Chung Hằng lấy ra mảnh bát vỡ, kẻ cổ tên mặt đen nói: "Ai bảo chúng mày tới? "Gã mặt đen đau đến lảo đảo, nói không ra lời.

Tên tóc đỏ vội vàng nói: "Chuyện gì cũng từ từ, tuyệt đối đừng động thủ! Chúng ta chỉ lấy tiền làm việc không muốn động thủ với hai người đâu."

"Cầm tiền của ai, làm chuyện gì?" Mảnh bát vỡ tiến thêm một phân, Chung Hằng ánh mắt sắc bén: "Mẹ nó mày dám nói dối một câu, thì hôm nay anh tư của chúng mày sẽ để mạng ở đây. Ông đây từng giết người, từng ngồi tù, không sợ gì hết."

Gã gầy xem xét điệu bộ này có chút hoảng:"Đại ca, đừng xúc động, mấy người chúng ta kiếm miếng cơm ăn, công việc này là người khác cho cũng không lừa anh người kia gọi là Tôn Hào, rất nổi danh ở đường Minh Lan, trong giới đều gọi là anh Hào, anh ta chuyên môn làm ăn như vậy, có người đưa tiền để chúng tôi theo dõi cô gái này, không có để chúng ta làm khác, hôm qua mới đến trên núi, muốn mạng người là chuyện thất đức chúng tôi cũng không làm! Là ai tìm anh Hào, chúng tôi cũng thật không biết, ba người bọn tôi đều mới vừa vào làm việc này, đây mới là vụ làm ăn thứ ba thôi, còn chưa thuần thục, lúc này thật sự là hiểu lầm, đại ca anh thủ hạ lưu tình, xin hãy cho một cơ hội."

"Lợi hại quá. Theo dõi người phụ nữ của tao, mẹ mày đây gọi là hiểu lầm?"

Tên tóc đỏ muốn khóc tới nơi: "Đại ca, chúng ta về sau không làm công việc này, thả chúng tôi với anh tư ra đi mà."

Chung Hằng cười lạnh: "Nghĩ hay thật, thả chúng mày, đợi chút nữa tiếp tục tiếp à?"

"Không không không, tuyệt đối sẽ không."

"Nói nhảm như vậy, ông đây tin nổi không?"

Gã gầy cũng bó tay rồi: "Đại ca anh nói thẳng đi, phải làm sao mới được, nghe theo anh hết."

Chung Hằng nhìn Hứa Duy, lấy ánh mắt ra hiệu. Hứa Duy đem một căn khác dây cò ném qua đi: "Trói nó lại."

"A?"

Gặp sắc mặt xấu đi của Chung Hằng, gã gầy lập tức đổi giọng: "Trói trói trói."

Tranh thủ thời gian trói tên tóc đỏ.

"Còn mày nữa."

Chung Hằng đứng lên: "Đều trói lại, ông đây mới yên tâm."

Gã gầy không phải là đối thủ của anh, ý nghĩ phản kháng còn chưa xuất hiện đã bị cưỡng chế.

Ba tên bị chót chặt một loạt.

Chung Hằng huýt sáo, vỗ vỗ mặt của tên tóc đỏ đang trắng bệch mặt ra: "Đừng để ông đây nhìn thấy chúng mày nữa."

Đứng dậy lôi Hứa Duy rời đi.

*

Mặt trời chiều ngã về tây.

Đường đất rộng thênh thang, chiếc SUV màu đen phi nhanh. Chung Hằng ánh mắt thẳng tắp nhìn phía trước, tay lái vẫn trong tay anh. Lúc lên xe, Hứa Duy nói để cô lái nhưng anh không đồng ý.

Việc lái xe này anh vô cùng tự ti cần tay lái sẽ không để cho cô.

Thực ra không cần phải lo lắng nhiều, ba tên kia bị trói ở đó không thể nhanh chóng thoát thân được, nhưng Chung Hằng vẫn không giảm tốc độ.

Xăng sắp cạn kiệt không kịp trở về con phố nhỏ dưới chân núi càng không có cách nào về khách sạn đường xay bột*, cần phải nghĩ ra nơi khác.

Chạy ngược theo con đường đến đây nửa tiếng có đường rẽ, Chung Hằng rẽ vào đi lên phía trước tầm phút, nhìn thấy một ngôi làng.

Chưa tới năm giờ đã có khói bếp bay lên.

Một đầu đường nhỏ xuyên qua rừng cây, kéo dài đến cửa thôn.

Chung Hằng lái xe đi vào, đập vào mắt là ngôi nhà gạch xanh ba gian, chỉ có một tầng, cổng có sân nhỏ hạt thóc phơi ở trên đất bằng, bên cạnh là mấy con gà đang mổ thóc, một con mèo vàng nhảy ra, gà mái xanh mặt, nhanh chóng né ra, chạy tán loạn.

Chung Hằng dừng xe ở đồng cỏ khô bên cạnh.

Một bà lão từ gian phòng chính đi ra, mặc áo vải xám, tóc hơi trắng, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Hứa Duy đi tới chào hỏi: "Chúng cháu chào bà ạ."

Bà cụ nói câu gì, Hứa Duy nghe không hiểu. Nơi này tiếng địa phương nhiều, cách ngôn núi đều có chỗ khác biệt.

Hứa Duy khoa tay nói: "Xe bọn cháu hết xăng, có tiện ở nhờ một đêm không ạ? Chúng cháu có thể đưa tiền."

Bà lão vẫn lắc đầu.

Hứa Duy đang khó xử thì Chung Hằng đi tới, nói với bà vài câu, đối phương cười cười, gật gật đầu, nghênh đón bọn họ vào nhà.

Bà hình như là sống một mình, một gian nhà chính, hai gian phòng, phòng bếp ngoài phòng gian nhỏ. Gian phòng phía đông bỏ trống không ai dùng bà nói cho Chung Hằng biết đó là phòng của con trai bà, ra ngoài làm công đã lâu chưa trở về, bọn họ có thể ở gian phòng đó nhưng phải dọn dẹp qua một chút.

Bà cụ từ gầm giường lấy ra cái chiếu.

Chung Hằng nói: "Bà đừng làm, để bọn cháu tự dọn dẹp ạ."

Bà gật đầu: "Cũng tốt, sau phòng có giếng nước, đến đó múc nước dùng, bà đi làm cơm, nông thôn không có đồ tốt, hai đứa tùy tiện ăn một chút, đừng ghét bỏ."

"Cảm ơn ạ, làm phiền bà rồi ạ."

Hứa Duy nghe không hiểu dù chỉ là một câu, chỉ có thể đứng bên cạnh đoán xem họ đang nói gì. Bà cười với cô nói với Chung Hằng câu gì đó. Chung Hằng gật gật đầu. Bà lại nhìn cô một cái, mỉm cười rồi đi.

Gian phòng không lớn không nhỏ, nền đất xi măng, cửa sổ cũng nhỏ ánh sáng rất kém cỏi, nhìn ra được đã rất lâu năm rồi. Tường trắng quét vôi loang lổ, góc tường xuất hiện vài khe nứt.

Trong phòng đồ dùng trong nhà không có mấy thứ, một chiếc giường gỗ kiểu xưa, ở trên trải rơm khô, phía sau giường là hai cái tủ quần áo, bên cửa sổ đặt một chiếc bàn gỗ.

Hứa Duy cầm cái chổi quét rác.

Chung Hằng cầm chiếu rơm đi ra giếng sau phòng giặt sạch, giặt xong phơi ở thành ao phía sau, quay về thấy phòng đã dọn dẹp sạch, bụi bặm trên giường cũng đã lau sạch mà Hứa Duy lại không ở đây.

Anh ra cửa lớn nhìn thấy Hứa Duy ở cửa bếp, đang khoa tay nói gì đó với bà cụ.

Phía sau váy cô bị bẩn một mảng lớn, trên đầu còn bị dính vài cọng rơm trên, lúc trước ở trên xe anh tập trung lái không để ý tới.

Bà cụ nửa ngày không hiểu cô muốn gì, cô dường như có chút gấp gáo, vừa dùng tay ra dấu vừa nói: "Trong thôn có bác sĩ, người chữa bệnh đó ạ, có không ạ?"

Bà cuối cùng cũng hiểu một chút, gật đầu, ngón tay hướng về phía tây. Hứa Duy cười: "Cảm ơn bà ạ."

Cô nhẹ nhàng thở ra, quay người lại, đụng phải ánh mắt của Chung Hằng.

Anh tựa ở bên tường, tay rút túi quần, nhàn nhã mà nhìn cô.

Khoảng cách này hai vết bỏng ở cánh tay anh vô cùng bắt mắt. Là vì lúc chế ngự gã mặt đen bị đầu thuốc lá làm bỏng. Không chỉ mỗi vậy, gáy và khuỷu tay của anh đều có vết xước, đầu gối bị mảnh bát vỡ cửa phải, lúc ở trên xe chảy máu không ngừng Hứa Duy cầm khăn tay che lại.

Chung Hằng không nói.

Hứa Duy lại không nghĩ sẽ kéo dài tiếp nữa, vết thương mà bị nhiễm trùng sẽ phiền phức. "Trong thôn có bác sĩ, em đi mua ít thuốc."

Việc này không cần chờ anh gặt đầu, cô trực tiếp đi luôn.

Làng không lớn Hứa Duy đi theo hướng bà chỉ, đi trên đường hỏi hai người đã tìm được nhà của bác sĩ, mua nước muối sát khuẩn, thuốc trị bỏng, mua tấm bông, băng gạc cùng băng dán cá nhân.

Cô trở về lúc, Chung Hằng đang giúp bà thu thóc. Một người cao lớn cầm chổi cái chổi lùn nhìn đáng thương vô cùng. Anh cong lưng quét hạt thóc vào cái ki, mèo vàng nấp ở một bên chơi đùa, nóc nhà có khói bếp.

Thật giống bức tranh phong cảnh.

Bà làm xong cơm mang đồ ăn lên bàn, gọi bọn họ tới ăn cơm.

Chung Hằng cất kỹ túi thóc, quay đầu trông thấy cô. Hứa Duy cầm theo thuốc tới: "Muốn bôi trước một chút không?"

Chung Hằng nhìn cô hai giây, nói: "Đợi chút nữa đi, muốn tắm rửa trước."

Hứa Duy nói: "Vậy tắm xong rồi bôi thuốc, được không."

Anh gật đầu.

Bà khách khí làm liền một lúc mấy món, đều là rau quả tươi mới của nhà nông còn chưng thịt mặn.

Có lẽ là hôm nay quá mệt mỏi, Hứa Duy và Chung Hằng đều ăn nhiều hơn so với bình thường.

Chung Hằng ăn ba bát cơm lớn, bà ở một bên cười mãi: "Ăn ngon như vậy hả."

"Ăn ngon lắm ạ." Chung Hằng nói.

Bà thích nghe lời này: "Con trai bà cũng thích ăn cơm bà nấu."

Hứa Duy nghe không hiểu, chỉ có thể cầm đầu ăn.

Sau bữa cơm chiều, bà thu dọn xong liền vào nhà nghỉ ngơi. Người lớn tuổi đều ngủ rất sớm, bà cũng biết người trẻ tuổi khác họ, bởi vậy cũng không có để ý bọn họ, để lại gian nhà chính cho họ chơi.

Hứa Duy trải xong chiếu, vừa vặn Chung Hằng vừa tắm từ giếng về, anh còn mặc áo ướt. Hứa Duy thấy vậy nhanh ra xe lấy đồ cho anh.

Chung Hằng cởi áo ra, Hứa Duy lúc này mới nhìn thấy ngoại trừ vết trầy xước, trên vai anh còn có hai vết bầm tím, cánh tay cũng có. Có thể là va phải tường.

"Xoa thuốc cho anh nhé." Cô nói.

"Ừm."

Chung Hằng ngồi trên giường, hết sức phối hợp.

Hứa Duy bông băng thấm nước muối sát trùng vào vết thương cho anh, từ sau gáy đến lưng, khuỷu tay cũng bôi xong, mới đi xử lý vết thương ở đầu gối. Không chảy máu nhưng vết thương đỏ hồng rất nổi bật.

Hứa Duy cầm tấm bông, động tác cẩn thận từng li từng tí, bôi nửa ngày còn không chưa kết thúc.

"Cái này có cần băng dán cá nhân không?" Cô ngẩng đầu hỏi.

Ánh đèn vàng vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nửa ngẩng lên, con mắt nhuậ nước đen nhánh.

Chung Hằng đầu lưỡi đẩy hàm răng, môi mím chặt, từ "Lắm chuyện" đến miệng đành nuốt xuống.

Lúc trước đi huấn luyện, không biết trải qua bao nhiêu vết thương, một chút trầy da thì mẹ nó tính là cái gì chứ. Nhưng bây giờ, trước mặt cô gái này này trong mắt chứa đựng sự lo lắng chân thật. Một câu "Ông đây không yếu ớt đến vậy." làm sao không thể gào ra được. Im lặng nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ là nói: "Không cần đâu, bôi cái này là được."

Hứa Duy cúi đầu, lại bôi nhiều hơn một chút. Cuối cùng xoa thuốc vào cánh tay bị bỏng của anh. "Anh nghỉ ngơi trước đi."

Cô đem đồ vật thu thập xong mới đi vệ sinh cá nhân.

Bà trước khi ngủ cầm chậu gỗ chưa dùng lần nào tới đưa cho cô, có hai ấm nước nóng Chung Hằng đã bê một thùng nước lạnh đặt ở gian nhà chính.

Hứa Duy tắm rửa đơn giản.

Hết kì kinh nguyệt cho nên cũng bớt bất tiện. Cô mỗi lần đều như vậy, lượng máu vẫn rất ít, ngày cuối cùng dường như chỉ là lẻ tẻ, ban đêm là hết sạch.

Đã thử đi kiểm tra sức khỏe, để bác sĩ Đông y bắt mạch, nói là tử cung lạnh, về sau ảnh hưởng đến mang thai. Nhưng cô một mực không để ý, cũng không có tâm trạng đi điều trị cái này. Trở về phòng nghe thấy Chung Hằng gọi điện thoại cho Triệu Tắc, gọi cậu ấy ngày mai mang xăng tới đón.

Hứa Duy lên trước giường, ngồi trên chiếu đông đưa quạt hương bồ đuổi muỗi. Nồng thôn cây cối xanh tốt, mùa hè đáng ghét nhất chính là con muỗi, phòng này không người ở ngay cả màn cũng không có.

Chung Hằng nói chuyện điện thoại xong, trên trán đổ một lớp mồ hôi.

Hứa Duy hỏi: "Nóng sao."

"Vẫn được, có thể chịu được."

Anh vừa nằm xuống chân dài duỗi thẳng, giường nhìn bé hẵn. Hứa Duy ngồi không nhúc nhích quạt hương bồ trong tay đổi phương hướng, nhẹ nhàng đông đưa, gió mát rơi xuống trên mặt anh.

Chung Hằng từ từ nhắm hai mắt, bên tai là tiếng quạt, âm thanh của mấy con muỗi, còn có chút xa mờ tiếng ếch kêu. Trừ cái đó ra, chỉ còn hô hấp của cô.

Không biết qua bao lâu, tiếng quạt bỗng ngừng, muỗi kêu càng lớn, ếch kêu vẫn còn ở đó.

Hô hấp kia tới gần.

Chóp mũi nóng lên.

Môi mềm của cô đặt lên đó, lưu lại một mùi bạc hà thơm mát.

Chung Hằng hô hấp có chút cứng lại.

Hứa Duy lui lại, làm bộ như không có chuyện gì, tiếp tục phe phẩy cây quạt.

Chung Hằng mở mắt ra, nhìn cô môi mấp máy: "Em hôm nay phá lệ sao, tốt với anh quá."

Hứa Duy không nói tiếp.

Chung Hằng cũng không thèm để ý, trong mắt của anh thoáng ý cười, bắt lấy tay cô kéo một phát cây quạt bỏ xa, ghì cô ở trước ngực: "Vậy liền tốt hơn chút nữa đi."

Hứa Duy chưa kịp nói chuyện, Chung Hằng đã cắn cô.

Không có cho cô bất luận vì cái gì mà chần chờ cơ hội, đồng thời đầu lưỡi xâm nhập, bàn tay bóp hông cô, hướng xuống, sờ lớp vải bên ngoài, bên trong chỉ có một lớp vải mỏng không có băng vệ sinh.

Anh mút môi cô hết lần này tới lần khác đầu lưỡi quấy động mãnh liệt trong miệng cô, cả người đều có chút quyết tâm. Hôn xong phút chốc rút lui, đổi tới vành tai cắn mút, thở ra khí nóng chui vào trong tai cô, cùng với một tiếng cười trầm thấp: "Ông đây nín nhịn sắp chết, con mẹ nó em cũng không chủ động một chút."

Anh xoay người, đưa cô đổi xuống phía dưới nắm vuốt quần lót tuột xuống đầu gối.

Hứa Duy dưới thân mát lạnh.

Cổ áo thun rộng, vừa vặn hợp ý của anh. Chung Hằng trực tiếp lột khỏi vai cô, chỉ mấy giây cả người cô đều trần trụi.

Cơ thể trần trụi kề sát tám chiếu, nóng lạnh đan xen, Hứa Duy run rẩy.

Chung Hằng mút ngực cô, ngón thay thô ráp dò dẫm phía dưới, nơi đó mềm mại, thần bí, hơn mười năm nay anh mới có thể chạm vào.

Cảm nhận này không ai có thể biết.

Máu toàn thân chạy loạn, đầu ngón tay anh tiến lên phía trước, cả người nóng như lửa.

Anh sẽ không xấu hổ, cũng sẽ không e dè, đối với việc này anh thẳng thắn đến dọa người, cái tay kia không cho cô chút mặt mũi nào.

Hứa Duy rốt cục không chịu nổi, gọi tên anh, nhắc nhở: "Bà đang ở sát vách."

"Bà lằng tai." Tiếng Chung Hằng khàn đục.

"Đây là chiếu của người ta." Cô lại thấp giọng nói.

Chung Hằng rút cục ngừng lại, máng nhỏ một tiếng: "Mẹ kiếp".

Anh đưa tay sờ đến đầu giường cầm áo thun trải ra đặt cô lên trên, tay lại mò xuống.

Hứa Duy mặt đỏ đến nhỏ máu.

Cô cắn răng, không có phát ra âm thanh.

Không có cách nào không thừa nhận, cũng khao khát anh. Điểm này không chỉ có cô biết, mà Chung Hằng cũng rất rõ ràng. Mặt anh lại gần, dán miệng lên môi cô: "Tay anh ướt rồi."

Hứa Duy cắn một cái lên môi anh.

Chung Hằng không muốn chờ nữa, cởi quần của mình, đi vào, không chút do dự.

Tiền cái đầu, anh nhíu mày kêu rên: "Thật chặt."

Hứa Duy toàn thân đều run.

"Đau sao?" Anh chậm chậm, khàn giọng hỏi.

Hứa Duy lắc đầu, ôm sát anh: "Tới đi."

Chung Hằng lại vội vàng xao động, cũng không dám làm tổn thương cô, động tác chậm lại, một hồi lâu, rút cuộc dung nạp toàn bộ.

Đầu anh nằm ở hõm vai Hứa Duy, mồ hôi ướt đầm tóc: "Mẹ nó, chết cũng được."

Hứa Duy cắn răng: "Di chuyển đi."

Lời này ở bên tai, người đàn ông cũng như sắp phát điên.

Chung Hằng không kéo dài nữa, dùng sức đẩy tới. Hứa Duy toàn thân kéo căng, ngón tay cơ hồ bấu vào da thịt anh. Nửa ngày, thở ra hơi, bờ môi dán vai anh, hốc mắt nóng lên: "Chung Hằng."

Anh không đáp, cũng không rảnh để đáp.

Hứa Duy trong người cũng bén lửa.

Cô mơ hồ không rõ, chỉ kêu tên anh. Chung Hằng tốc độ chậm dần, lại nằm xuống, hôn liếm ngực cô theo tiết tấu kia, mồ hôi trên trán anh nhỏ xuống, nửa ngày làm bầm một câu: "Ông đây không muốn ngừng."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 20

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 21: "Anh Đến Bây Giờ Điều Cảm Thấy Như Đang Nằm Mơ."

Hứa Duy không trả lời.

Ngón tay của cô sờ lên gương mặt ẩm ướt mồ hôi của Chung Hằng, từ thái dương trượt đến tóc. Tóc của anh rất ngắn rất cứng, đâm chọt vào lòng bàn tay của cô.

Động tác của Chung Hằng đột nhiên dồn dập mạnh mẽ.

Hứa Duy hàm răng cắn chặt bỗng nhiên buông ra, trong tiếng thở dốc đan xem tiếng rên rỉ.

Chung Hằng ngẩng đầu, đôi mắt ửng đỏ nhìn vô

Anh đâm vô cùng mạnh mẽ.

Hứa Duy quay mặt, trong tầm mắt chỉ còn ngọn đèn treo giữa không trung, cô một mực nhìn nó, mồ hôi chảy đến mí mắt, ánh sáng mờ mờ.

Không lại được thể lực của anh, Hứa Duy chân đã đang run.

Chung Hằng lại đột nhiên lui ra ngoài, ôm cô chuyển sang hướng khác, thân thể áp vào phía sau cô, chế trụ eo cô, hông kẹp đâm vào.

Hứa Duy một nháy mắt run rẩy kịch liệt.

Chung Hằng hôn vai trái cô, bóp eo cô.

Anh thật sự dùng sức mạnh.

"Chung Hằng..."

Chỉ hai chữ này thôi, tiếng gọi ngất quãng.

Cầu xin tha thứ đê ở dưới lười...

Thời gian trôi qua vô tri vô giác.

Đầu óc Hứa Duy càng ngày càng không rõ ràng.

Không biết lúc nào, Chung Hằng động tác tăng nhanh, hô hấp anh ngắn ngủi nặng nề.

Đê nén những tích lũy đã lâu, tại một khắc cuối cùng kéo dài đến đỉnh điểm.

Máu huyết phóng tới một chỗ.

Lại khó khổng chế.

Khi hoàn toàn phóng thích, anh ôm chặt người phụ nữ cơ hồ đang co giật trong ngực.

*

Đèn chân không tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, mấy con bướm bướm không sợ hãi vờn quanh.

Hứa Duy kéo chiếc áo thun nhăn nhúm dưới thân ẩm ướt, Chung Hằng bắt được tay của cô nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đầu anh chuyển đến phía sau cổ cô, giọng khàn trầm nói: "Anh quên."

"... Cái gì?"

"Đeo bao."

"..."

Trầm mặc một hồi, Hứa Duy nói: "Em vừa qua kỳ kinh nguyệt, đang ở thời kỳ an toàn, anh không biết sao?."

Chung Hằng dừng một chút, ho một tiếng: "Anh cũng không phải phụ nữ, không hiểu rõ bọn em."

"Anh không phải từng có rất nhiều phụ nữ sao, chưa làm qua?"

Sau lưng không đáp lại.

Hơi thở kia vẫn kề sát cổ cô.

Hứa Duy nhìn chằm chằm đầu giường đen kịt, thản nhiên nói: "Gạt em?"

Trên tay đau xót. Là anh đột nhiên dùng sức, siết chặt giống như trừng phạt.

Hứa Duy cười ra một tiếng, thức thời im lặng.

"Đi ngủ." Anh hung tợn nói.

*

Triệu Tác muốn đưa Nghiêm Tòng Mạn xuống núi, buổi chiều mới có thể tới.

Chung Hằng biết được tin lúc này, một bên tức giận mắng lầy "Lang tâm cầu phế, gặp sắc quên bạn", một bên cầm cào tre cho bà phơi thóc, cào bừa một cái mắng chửi một tiếng.

Hứa Duy ngồi trên cái ghế nhỏ cưỡi đến nỗi không hít thở nổi khí.

Chung Hằng ngẩng đầu khoét mắt nhìn cô.

Hứa Duy mím môi ngồi vững vàng, giơ ngón tay cái về phía anh: "Phơi tốt lắm."

Sau bữa sáng, bà đi họp ở nhà trưởng thôn.

Chung Hằng cùng Hứa Duy đi chơi ở gần đây.

Hôm nay thời tiết không bằng hôm qua, buổi sáng mặt trời ló đầu, bây giờ lại khi có khi không.

Lần trước bọn họ về quê chơi lúc đó còn học trung học, lớp 11 chơi xuân, đám nhóc ban một mang nôi mang gạo lên núi nấu cơm dã ngoại, khi trở về trong thôn chơi, đi qua bờ ruộng và bờ đê, ở bên cạnh sườn núi chơi thả diều.

Điều Hứa Duy chơi là Chung Hằng làm.

Anh đi học lên tới trung học các môn khác càng ngày càng kém, chỉ có thể dục với thủ công tốt từ tiểu học.

Chung Hằng làm diều thì liền là một con đại bàng, khổng lồ, một con chống lại 3 con của người ta, chiếm cả một khoảng trời, bá đạo như chính anh lúc ấy.

Về sau cả một mùa xuân, đám nam sinh ở lớp học nổi lên cơn sốt chơi điều, theo đuổi con gái trước tiên phải học được cách làm điều, còn phải là loại lớn, bay ở trên trời có thể hạ thấp người khác.

Con điều kia bị Hứa Duy bỏ vào thùng giấy, tốt nghiệp xong để lại ở phòng nhỏ nhà bà ngoại, chuẩn bị về sau tới lấy, bây giờ chẳng biết đã đi đâu.

Hứa Duy đi trên bờ ruộng chẳng hiểu sao nhớ tới những ngày này, quay đầu nói: "Anh vẫn còn biết làm điều chứ."

Chung Hằng không biết cô làm sao lại nhắc tới cái này.

"Biết, sao thế."

Hứa Duy đi lên phía trước: "Anh có từng làm cho người khác chưa?"

"Không có..." Thanh âm dừng lại: "Từng làm cho Bình An."

"Ồ."

"Nó làm mất rồi."

Hứa Duy không dừng chân, nói: "Em cũng làm mất rồi."

Chung Hằng sửng sốt một chút, không nói tiếp.

Đi về phía trước một hồi.

Hứa Duy ngẩng đầu lên nhìn thấy hoa sen, quay đầu chỉ cho anh nhìn: "Thấy không, bên kia có cái ao, cũng có thể bắt được cá cho bà làm đồ ăn."

Chung Hằng như nghe được truyện cười: "Em có thể bắt được cá?"

"Có thể thử một chút."

Bờ ruộng nhỏ hẹp như ruột dê, Hứa Duy đi nhanh chóng. Hai bên ruộng lúa đã thu hoạch, từng gốc lúa thấp khô héo, cô mang đôi giày bệt, cỏ dại sượt qua cổ chân, lưu lại bùn đất lẻ tẻ.

Chung Hằng một mực nhìn.

Hứa Duy quay đầu hô: "Anh nhanh lên."

Cô dường như chạy chậm lại, mép váy bay giống sóng lúa.

Chung Hằng không hiểu: "Em chạy gì chứ, cá cũng không đợi em."

Chân dài sai bước, thoáng cái đã đuổi kịp cô.

Ao nước ở bên cạnh rừng, nửa vòng là cây, nửa vòng là mảng lớn mảng lớn cây cỏ dại.

Đây là vùng nước hoang không ai quản lí, trong ao nước ngoại trừ bèo sinh trưởng khắp nơi, còn có rất nhiều loại phong phú khác.

Có hoa sen lá sen, lá củ ấu mọc hoang nổi trên mặt nước.

Hứa Duy đứng bên cạnh dùng sức nhìn, không nhìn ra cái gì, lại ngồi xổm xuống, đẩy cây rong, nhìn dưới đáy.

Chung Hằng ở một bên trợn cười: "Cá đâu, ở đâu."

Hứa Duy tiếp tục đẩy cây rong, cầm nhánh cây đẩy ra khoảng lớn nước trong veo, một con ếch xanh bỗng nhiên nhảy qua.

Hứa Duy giật mình, rụt rụt về sau.

Chung Hằng cười ngồi phịch xuống dưới đất.

Hứa Duy quay đầu lườm anh một cái: "Chờ một lúc nữa có cơm trưa anh đừng có ăn cá."

Cô đứng dậy nhặt được rễ cây rắn chắc, cởi giày, vén váy lội xuống.

"Uy!" Chung Hằng không cười, đứng vụt lên, đưa tay kéo cô: "Lên mau."

"Nước này không sâu, dưới đáy đều là cỏ á." Hứa Duy dùng nhánh cây đâm cho anh nhìn.

Chung Hằng im lặng: "Được rồi, đừng nghĩ lấy cá nữa anh đưa em đi ăn món ngon."

Anh không tiếp tục thương lượng với cô nữa, cởi giày, xuống nước ôm cô lên: "Đi theo anh."

"Đi đâu."

"Sẽ không bán em."

Chung Hằng nắm tay cô.

Hai người mang theo giày, đi chân trần sang ao bên kia.

Bên bờ có một đồng cỏ khô lâu năm, bên cạnh một bụi hoa kim ngân, trắng trắng vàng vàng, mùi hương thoang thoảng.

Hứa Duy nhìn trong nước có bụi niễng mơn mơn: "Cái này có thể ăn sao?"

Chung Hằng nói: "Đi giày vào đi."

Chung Hằng đi xuống trước, từ trong đám cỏ giẫm thành một lối nhỏ, quay đầu gọi: "Tới đây."

Hứa Duy đôi giày vào.

Chung Hằng nói: "Em nhìn xem."

Anh chọn cây niễng, ngồi xổm xuống đẩy ra mấy lớp cây cỏ, bẻ củ trắng nõn ở giữa, đưa cho Hứa Duy: "Cái này thấy rồi phải không."

Hứa Duy ngạc nhiên: "Củ niễng?"

Chung Hằng cười một tiếng: "Còn chưa mọc lắm."

"Củ niễng là như thế này mọc ra sao?"

"Không phải đâu." Anh đã ngồi xuống lột cây thứ hai: "Em ăn thử đi."

Hứa Duy cắn một cái, rất giòn rất ngọt.

Thứ mọc hoang dại đều rất nhỏ, ăn mấy miếng đã hết.

Cô đi theo phía sau Chung Hằng, học anh cách lột vỏ. Chung Hằng liếc cô một cái, nói: "Chọn cái non, cái già khó ăn."

"Vâng."

Hứa Duy thành công lột tốt cái thứ nhất.

Chung Hằng đi lên phía trước, nhắc nhở cô: "Nơi này có nước, đừng để bị té đi xuống."

"Ừm."

Hứa Duy toàn bộ đường đi rất nghe lời, một đường đi theo anh xuyên qua trong bụi cỏ, chọn củ niễng trắng nõn hái lấy, nửa giờ hai người hái được một bó lớn.

Ánh mặt trời lại ló đầu ra.

Đến cuối cùng, hai người ngồi trên cỏ nghỉ ngơi, mỗi người ăn một củ niễng. Phía trước là mặt nước bao la, Chung Hằng tiện tay giật phiến lá sen lớn đội lên trên đầu Hứa Duy.

Xa xa, hoa sen ở trên mặt nước, bị mặt trời chiếu vào.

Hứa Duy cởi giày để qua một bên, chân thò vào trong nước.

Chung Hằng hỏi: "Không lạnh?"

"Còn được, ấm lắm."

Hứa Duy nghiêng đầu sang chỗ khác, cắn một miếng củ niễng, trông thấy anh mặt trời rọi trên đỉnh đầu của anh, mồ hôi đều lấp lóe.

"Anh không mang phiến lá sen?"

Chung Hằng nói: "Lười nhác đội."

"Vì sao chứ?"

"Không đủ đẹp trai."

"..."

Hứa Duy nói: "Ngây thơ."

Chung Hằng liếc nhìn cô, trong mắt hiện ý cười.

Phiên lá sen màu xanh lác lư trên đầu cô. "Giống con ếch xanh lắm."

Anh nói.

Hứa Duy quay đầu nhìn anh.

Anh cười: "Ếch xanh xinh đẹp."

Hứa Duy ăn xong củ niễng, rửa tay, nói: "Em hái hoa sen cho anh."

Cô một cái tay cầm lấy bụi cỏ, một cái tay khác duỗi dài ngắt hoa sen trên mặt nước, thả vào tay anh.

Chung Hằng cầm lên hai mắt nhìn nhìn.

Hứa Duy không quen nhìn khuôn mặt tươi cười, từng phút hại nước hại dân.

"Thiếu gia à, rụt rè một chút đi."

Chung Hằng cười vui vẻ hơn.

Hứa Duy cảm thấy lại nhìn tiếp sẽ xảy ra chuyện, cô quay đầu trở lại, nhìn chằm chằm mặt nước, chân trong nước đá ra một chuỗi bọt nước.

Bên cạnh bỗng nhiên nóng lên.

Anh không báo trước sáp lại gần, đầu chui dưới phiên lá sen: "Em muốn hôn anh."

"Không có."

"Em liếm bờ môi."

"Miệng em khô."

"Miệng em không khô, em còn mạnh miệng."

Hứa Duy đẩy đầu anh ra: "Đừng có tự luyện."

Chung Hằng lại cười một trận lớn, không như lúc trước, lúc này không có chút nào kiềm chế, dường như là cười lớn, trong sáng dứt khoát.

Phía trước cách hai mét chỗ mấy con ếch xanh bị dọa sợ nhảy đi mất.

Hứa Duy nói: "Đừng cười, người ta lại tưởng là có quỷ ở đây."

"Quỷ nào đẹp trai như này chứ."

Hứa Duy im lặng, cảm thấy anh bỗng đứng trong một giây trở lại thời trung học, kiêu ngạo không chỗ nào cố kỵ.

"An tĩnh chút đi, muốn đem người ta tới đây sao."

"Dẫn tới thì sao, không có làm việc không thể lộ ra ngoài."

Anh nhíu mày, đôi mắt thâm trầm nhìn cô:"Hay là, em muốn làm chút gì?"

Được rồi, lần này không chỉ kiêu căng mà lại còn phong túng hết như lúc trước.

Hứa Duy không còn từ nào để nói.

Chung Hằng hừ một tiếng, kéo cô vào trong ngực:"Ông đây ám chỉ cả nửa ngày, em không giác ngộ một tí nào ư?"

Lá sen xanh rớt xuống, Hứa Duy muốn nhặt.

Chung Hằng bắt được tay cô, mặt tiến tới:"Hôn anh."

Hứa Duy: "Tối hôm qua không đủ?"

"Đủ cái rắm." Chung Hằng cười lạnh:"Hơn mười năm, bao nhiêu cái ban đêm, em thi đại học toán một trăm linh tư, tính ra xem."

"..."

Hứa Duy đẩy anh:"Đừng làm rộn, nơi này không được."

"Không có thì em làm gì."

Anh ôm chặt cô.

Hứa Duy nhìn anh chằm chằm, mấy giây sau, hôn lên mặt anh một cái.

Chung Hằng nhíu mày:"Không đúng chỗ."

"..."

Không thể nhìn được nữa, Hứa Duy khẽ cắn môi, hôn lên môi anh một cái.

Chung Hằng nhếch môi, trực tiếp mút vào, hơn nửa ngày mới thả cô ra.

Hứa Duy mặt ghen đỏ.

Chung Hằng đem người ôm không thả, đưa tay ra hái phiến lá sen đội lên đầu hai người.

Ếch xanh kêu ộp ộp.

Sau một lát, anh thấp giọng nói câu: "Anh đến bây giờ đều cảm thấy như đang nằm mơ."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 21

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 22: "Em Vừa Mới Nói Cái Gì?"

Nói xong câu này thật lâu sau Hứa Duy không đáp lại, Chung Hằng cũng không trông cậy vào cô sẽ nói cái gì, nhàn nhạt hỏi: "Em có nghĩ tới anh hay không?"

Hứa Duy tì trán ở cổ anh, gật đầu, động tác rất nhẹ.

Chung Hằng dường như rất hài lòng, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Áng mây nhẹ trôi lững lờ, ánh mặt trời dần dần che khuất.

Chung Hằng lấy lá sen trên đỉnh đầu xuống nhét ra sau lưng, ngắt tiếp hai lá nữa tiếp tục trải xuống.

"Anh ngủ một lát."

Anh nằm xuống, tay gối ở sau đầu.

Nhìn Hứa Duy chân thả ở trong nước quá lâu, anh nói: "Ngâm nhiều nhân da, để lên phơi khô đi."

Hứa Duy giơ chân lên để trên bãi cỏ, hỏi anh: "Tối hôm qua anh ngủ không ngon sao?"

"Em nói xem."

Chung Hằng đôi mắt nhắm lại, lông mi đen dài khép lại.

Hứa Duy mặt anh, nói: "Quá mệt mỏi? Hay là thể lực không đủ?"

"Nói đùa cái gì chứ."

Anh không mở mắt, khước miệng vênh lên: "Là nhu cầu chưa được thỏa mãn."

"..."

Hỏi anh vấn đề này quả thực là tự đào hố cho mình.

"Vậy anh ngủ đi." Hứa Duy vút xuống một câu.

Nào biết được Chung thiếu gia cũng không yên tĩnh, lười biếng nói: "Nói chuyện với anh."

"Nói cái gì?"

"Tùy tiện."

Hứa Duy bên cạnh lộ ra một cử niếng, vừa gặm vừa nói: "Làm sao anh biết loại này ăn được?"

Chung Hằng: "Khéo tay."

"..." Hứa Duy gặm một cái, sống chết không nói tiếp câu này.

Một lúc sau, Chung Hằng nói chuyển đề tài: "Chị anh trước kia hay đi hái cái này."

"Cho nên anh đi cùng?"

Chung Hằng ừ một tiếng.

"Lo lắng cho chị ấy?"

Chung Hằng nhú mày: "Anh là đi chơi."

Anh nói xong câu này liền im lặng.

Mặt trời lại xuất hiện, ánh sáng rơi trên mặt anh, từ tóc trán đến môi đều mọc râu lởm chởm cực ngắn một tầng ánh sáng vàng kim nhàn nhạt.

Lông mi đen rất nhỏ khẽ rung động.

Hứa Duy đi chân trần giẫm lên cây niễng, gần sát.

Chung Hằng mở mắt ra, liền giật mình: "Làm cái gì?"

Hứa Duy đem lá sen trong tay đưa cho anh: "Che mặt."

"Không cần."

Anh nghiêng người sang, mặt hướng sang bên khác.

Hứa Duy đem lá sen đặt xuống, ngồi lên, nói: "Anh với chị anh quan hệ nhìn rất tốt, hai người đánh nhau bao giờ chưa.?"

"Đánh rồi, "Chung Hằng nhướn mày, nói: "Đều là chị ấy đánh anh."

Giọng nói của anh rất nhạt rất nhạt, nghe không ra có ý cạnh cánh trong lòng.

Hứa Duy nhớ tới Chung Lâm từng kể, nói: "Bởi vì anh không nghe lời?"

Chung Hằng gật đầu: "Không sai lắm."

Anh nhớ lại lý do Chung Lâm đánh anh: "Chép bài tập, cãi nhau với giáo viên, bắt nạt bạn học, túm bím tóc bạn nữ..."

"Túm bím tóc bạn nữ sao?"

"Ừm."

"Đủ xấu xa."

Chung Hằng cười nói: "Vậy nên chị anh cầm cây liễu quất anh."

"Đau không."

"Bình thường." Chung Hằng nói: "Anh thấy chị ý quất rất vui vẻ nên không tránh."

Hứa Duy im lặng: "Anh còn rất kiêu ngạo?"

Anh cười, đôi mắt cong cong.

Hứa Duy cọ xát bùn trên bàn chân, nói: "Chị em cũng từng đánh em."

Chung Hằng thoáng dừng lại, nhớ lại trước kia Hứa Duy có nhắc đến cô ấy có chị gái. Nhưng cô cũng hiếm khi nhắc tới, trong ấn tượng đại khái chỉ nói qua một lần, gần như chỉ nói sơ qua, anh suýt nữa đã quên mất.

Chung Hằng nói: "Em trước đây có nói, hai người quan hệ không tốt lắm."

Hứa Duy: "Đúng. Bọn em khi còn bé lúc nào cũng đánh nhau."

"Vì sao lại đánh?" Chung Hằng nói: "Em cũng không nghe lời sao?"

"Ừm." Hứa Duy nói: "Mẹ em nói rằng thân thể của chị không tốt, kêu em nhường nhịn chị ấy. Nhường nhiều em sẽ thấy phiền, khẳng định phải đánh nhau."

Chung Hằng: "Ai thắng?"

Hứa Duy: "Em."

Chung Hằng cười một tiếng: "Bây giờ thế nào, hai người thế nào?"

"Như cũ." Cô cũng cười: "Chỉ là sẽ không đánh nhau như trước nữa."

Nói chuyện trời đất một hồi, Chung Hằng đã hết buồn ngủ.

Hứa Duy nhìn trời, nói: "Đi về thôi, bà chắc sắp làm cơm trưa rồi."

"Ừm." Chung Hằng đứng dậy, cầm một bó củ niễng trắng nõn lên, hoa sen cũng cầm trong tay.

Vẫn là anh ở phía trước dẫn đường.

Hứa Duy tay không đi theo.

Củ niễng đúng là thức ăn ngon, bà nhìn thấy một bó lớn như vậy, rất vui vẻ, quyết định lấy thịt mặn hầm một nồi, mặt khác xào mấy món đồ ăn thường ngày.

Hứa Duy vào trong phòng thu dọn quần áo, Chung Hằng rảnh rang không có việc để làm, đi phòng bếp giúp bà nhóm lửa. Khi còn bé ở dưới quê Chung Hằng cũng dùng qua bếp củi kiểu này, khi đó Chung Lâm nấu cơm, anh cũng sẽ đi giúp.

Lúc Hứa Duy đi tới, Chung Hằng đang ngồi ở trên cái ghế nhỏ ném củi vào hộc bếp, ánh lửa đỏ bùng chiếu trên mặt anh.

Hai ngày này, thật sự là may mắn được mở rộng tầm mắt nhìn Chung thiếu gia tiếp xúc với đời ở mọi hoàn cảnh.

Người già thích mấy chàng trai chăm chỉ cần mẫn nhất.

Bà thấy Hứa Duy tới, đập vung nổi lên, đến trước mặt cô tán dương, Hứa Duy mặc dù nghe không hiểu, nhưng nhìn Chung thiếu gia trên mặt cười vui vẻ thì đã biết lời bà đang nói khẳng định là lời dễ nghe.

Đồ ăn xào kỹ, bà xới cơm.

Hứa Duy bụng đói thức ăn đi nhà chính, vừa dọn xong, Chung Hằng bụng cơm tới.

Anh để chén cơm xuống, nói: "Vừa rồi nghe hiểu không?"

Hứa Duy ngẩng đầu, Chung Hằng đang cúi đầu kéo cái ghế: "Lời bà nói ý."

"Bà khen anh."

"Khen cái gì?"

"Không hiểu." Hứa Duy đang chia đĩa, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Đừng thừa nước đục thả câu, bà nói cái gì vậy?"

Chung Hằng đi đến bên cạnh cô, xoay người lấy từ dưới gầm bàn ra cái ghế.

"Nói em đi theo anh có thể hưởng phúc."

Hứa Duy dừng lại tay.

Chung Hằng để ghế xuống, đi ra cửa.

Bà bưng bát canh tới, Chung Hằng nửa đường đưa tay đón lấy.

Mới vừa vào cửa, bên ngoài truyền đến tiếng còi ô tô tiếng. Một chiếc ô tô màu xám lái đến bên cạnh đồng cỏ khô.

Cửa sổ xe mở ra, Triệu Tắc nhô cái đầu to ra: "Chung Hằng, Hứa Duy!"

Chung Hằng liếc một cái, mắng: "Tới cũng thật khéo."

(Chung Hằng ca ca nhà chúng ta có vẻ rất bất mãn với ông bạn Triệu Tắc 😊)

Triệu Tắc cũng không ngờ vận khí tốt như vậy, vừa vận gặp phải lại đúng lúc là cơm trưa, không phải ngày nào cũng có thể được ăn món ăn nông thôn dân dã.

Bà một chút cũng không ngần ngại nhiều hơn một đôi đũa, nhiều người còn náo nhiệt hơn.

Triệu Tắc đặc biệt rất biết nói chuyện, miệng lại ngọt, nói một chuỗi câu vui vẻ, đem bà dẫn đến vui vẻ.

Cơm nước xong xuôi bọn họ không ở thêm, lúc gần đi để lại ít tiền.

Bà sửng sốt không nhận, thế mà không biết Triệu Tắc nói gì, liền nhét được vào tay bà..

Hứa Duy nhìn mà sợ hãi thán phục, cảm thấy so sánh với anh ta, Chung Hằng vài phút đều lộ ra chất phác trung thực, ăn nói vụng về.

Trở về thuận lợi, ba giờ hơn trở lại đường Ma Phường, Triệu Tắc cũng cùng đi tới nhà nghỉ.

Bình An dắt Cá Chạch đi ra ngoài chơi, Chung Lâm cũng không ở đó, chỉ có Dương Thanh ở trước quầy lễ tân.

Hứa Duy trực tiếp đi thẳng lên tầng.

Triệu Tắc chiếm phòng Chung Hằng, ba lô ném sang một bên, chân tay hình chữ đại nằm trên giường.

Chung Hằng đá anh một cước: "Tự mình thuê phòng đi."

"Dù sao cậu cũng không ở."

Triệu Tắc lười nhác động đậy: "Mắt của tớ không mù, nhìn xuân tình đặc ý vó ngựa phi nhanh của cậu, hai cậu khẳng định đã ngủ rồi, ban đêm cậu còn không phải đi lên tầng à?"

"Vậy cậu cũng đừng nghĩ ngủ ở cái phòng này của tớ, sát vách có phòng trống, gọi Dương Thanh mở một phòng."

Chung Hằng đi đến toilet.

"Ôi mẹ kiếp!" Triệu Tắc bật dậy như tôm ở trên giường, hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía toilet rống: "Thật đúng là bị tớ lừa nói ra! Cậu với cô ấy ngủ với nhau thật à nha?!"

"Con mẹ nó cậu rống cái gì." Chung Hằng ném cục xà phòng tới.

Triệu Tắc lập tức nằm sấp, thoát một kiếp nạn.

Chung Hằng mở vòi nước rửa mặt.

Triệu Tắc chạy tới, hạ giọng, không ép được hưng phấn: "Ông trời của tớ ời, thật hay giả? Là ngủ thật rồi, vậy coi như một lần xoá hết ân oán? Hoà thuận rồi đúng hay không?"

Chung Hằng không thèm để ý đến cậu ta, chỉ vào giường: "Đi ngủ đi."

Triệu Tắc nào nhịn được kích động trong lòng: "Nhớ kỹ đó, năm đó nói qua rồi, con của cậu sẽ nhận tớ làm cha nuôi!"

"..." Chung Hằng không thể nhịn được nữa, một bàn tay đập lên đầu cậu ta:

"Cút xa một chút."

Triệu Tắc cầm lấy cánh cửa sổ chết không đi: "Nhiều năm như vậy, tớ cuối cùng cũng tác hợp thành một đôi, cậu có chút lương tâm đi được không, nếu cậu không đáp ứng, tớ đi tìm Hứa Duy nói, nể mặt bạn cũ, tớ làm cha nuôi của con cô ấy cũng không thành vấn đề!"

Chung Hằng ánh mắt lạnh lùng: "Tớ cảnh cáo cậu, ít ở trước mặt cô ấy nói năng lung tung."

Triệu Tắc có chút nghi ngờ: "Thái độ của cậu như vậy là sao? Hai cậu làm hoà, cái này là việc tốt, cậu sao lại không có lấy một điểm vui vẻ."

"Không phải như cậu nghĩ."

Triệu Tắc: "Có ý gì? Hai câu không làm hoà, cái kia... Chỉ là ngủ một giấc?"

"Không phải."

Chung Hằng lau khô mặt, ném khăn mặt.

Triệu Tắc đi theo anh: "Nói đi, có chuyện gì cậu nói rõ đi, chúng ta thương lượng một chút."

"Chính tớ sẽ giải quyết."

Triệu Tắc sững sờ: "Thật là có vấn đề sao?"

Cậu ta còn muốn hỏi lại, Chung Hằng đã mở miệng: "Tớ vào trong nội thành một chuyến."

Năm phút sau, lái xe ra chạy ra khỏi đường Ma Phường, Chung Hằng bấm điện thoại gọi cho Tống Tiểu Quân: "Tan tầm có rảnh không? Ừ, tìm cậu uống rượu... Đúng, trước đến đường Minh Lan với tôi một chuyến."

*

Lúc ăn cơm chiều không gặp Chung Hằng, Hứa Duy từ Triệu Tắc biết được anh đi vào trong thành.

Một bên Chung Lâm kỳ quái nói: "Nó ban đêm chạy trong thành làm cái gì, cũng không nói với chị một tiếng."

Triệu Tắc ăn cơm: "Cậu ấy cái gì cũng không nói, cứ như vậy một câu, đi vội vội vàng vàng, khả năng mua vật gì đó."

Hứa Duy cũng không hỏi nhiều.

Sau bữa ăn vừa vặn còn có thời gian, Bình An cũng nhàn rồi.

Hứa Duy gấp dập dạy cô bé viết chữ, luyện hai trang giấy, Bình An sốt ruột mở quyển nhật ký: "Viết nhật ký trước được không ạ, mẹ em ngày mai kiểm tra, em còn ba trang chưa bổ sung."

Hứa Duy kinh ngạc đến ngây người: "Nhật ký... Không phải mỗi ngày đều viết?"

"Nào có nhiều chuyện như vậy để viết á, mẹ em cứ bắt ép em viết cái này viết cái kia." Bình An phiền muộn: "Thế nhưng một ngày trôi qua quá nhanh, em chưa kịp chơi cái gì đã hết ngày, không nhớ là còn phải viết nhật ký."

Cô bé mở vở, bổ sung trước mỗi trang ghi ngày tháng.

"Ngày 17 tháng 7, ngày 18 tháng 7..." Vừa viết vừa nhẩm: "Hôm nay là ngày 19 tháng 7, xong rồi."

Kế tiếp là dài dằng dặc trầm tư suy nghĩ, Hứa Duy ở một bên xem sách ngữ văn của con bé.

Bình An thật vất vả nặn xong ba tờ giấy, Hứa Duy kiểm tra, rất nhiều lỗi chính tả.

"Sửa một chút chữ sai."

Bình An không vui: "Nghỉ ngơi đi ạ, hôm nay đã trễ lắm rồi, chúng ta xem TV, ngày mai chị dạy em sau được không?"

"Ngày mai không có cách nào dạy em nữa."

"Vì sao ạ?"

Ở ngoài sân, một hình bóng đang đi tới cửa lớn của nhà nghỉ, lại quay đầu đi tới, lên tầng gác mái.

Bình An không hiểu nhiều lắm: "Vì sao ngày mai không thể dạy em?"

"Ngày mai chị phải đi rồi" Hứa Duy nịnh cô bé: "Em sửa xong cái này, chúng ta sẽ..."

Nói còn chưa dứt lời, cửa gỗ bị đẩy ra.

Chung Hằng đi tới.

Trong tay anh cầm một con điều, là con đại bàng, rất lớn.

"Em vừa mới nói cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói: thật có lỗi lại trễ.

~~~~HẾT CHƯƠNG 22

Haizz cái hũ lửa nhà chúng ta lại sắp phun trào rồi 😭😭

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 23: "Con Mẹ Nó Em Giả Cầm Giả Điếc?"

Hứa Duy không ngờ tới anh đột nhiên trở về, cô quay đầu, ánh mắt rơi vào cánh diều lớn trên tay anh.

Đầu đỏ, cánh đen, mắt vàng, miệng xanh, giống như đúc con chim ưng lớn, khổng lồ, rêu rao phô trương, quá hút mắt người khác.

Bình An đôi mắt căng tròn lóe ra ánh sáng: "A, cánh diều thật lớn, là cho cháu sao!"

Không ai trả lời.

Bình An không hiểu gì, gọi: "Cậu cậu?"

Chung Hằng đứng ở đó, cách hai ba mét, anh bình tĩnh lạ thường: "Em lặp lại lần nữa."

Ánh mắt kia thẳng tắp sắc bén, Hứa Duy không thể nào trốn tránh. "Em ngày mai cần phải đi."

Cô nói.

"Đã thu dọn đồ đạc rồi à?"

"Ừm."

"Nói với chị anh rồi?"

"Đợi chút nữa nói."

Bình An đã phát hiện không thích hợp, đầu ngó tới ngó lui nhìn bọn họ.

Trong phòng yên tĩnh một hồi.

"Được." Chung Hằng gật đầu, nhìn cô mấy giây, cười: "Anh đây, em dự định an bài anh thế nào?"

Hứa Duy nắm vuốt quyền nhật ký của Bình An, đầu ngón tay trắng xanh.

"Đang hỏi em đó." Khoé môi anh nhướng lên, cười đến khoé mắt đỏ lên, "Con mẹ nó em giả câm giả điếc?"

Câu này gần như là hét ra.

Căn gác mái gỗ nhỏ nhỏ rõ ràng bị chấn động.

Bình An bị dọa sợ, phúi đất đứng lên, tay nhỏ vẫy liên tục: "Đừng, đừng cãi nhau nha."

Bình An không ngốc, cô bé rất biết đoán lời nói qua sắc mặt, mấy câu nói đó mặc dù nghe mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt, điệu bộ này, cậu nhất định đang rất tức giận.

Cô bé ngó ngó Chung Hằng, sợ đến mức không dám lại gần, đành phải đi kéo tay Hứa Duy, nhỏ giọng năn nỉ: "Chị Hứa, cậu em tức giận rồi, chị nhanh đỡ dành cậu ấy đi."

Bình An lay lay cánh tay Hứa Duy, mắt đen nháy nháy, dùng sức nháy mắt cho cô—— Mau nói lời dễ nghe đi chị, khen cậu đẹp trai

này, khen cậu thông minh này, khen chiếc điều của cậu trông rất đẹp mắt.

Hứa Duy trong lòng bàn tay đổ đầu mồ hôi.

Cô dốt Bình An, đứng dậy, trấn an nói: "Không có việc gì, không có cãi nhau." Ngắc đầu nhìn người kia: "Chúng ta ra ngoài nói."

Chân còn chưa kịp nhấc, Chung Lâm lên tới lầu, đứng cửa hô: "Ăn bữa khuya nào, xuống đây cả đi!"

Bình An như gặp cứu tinh, chân nhỏ ngắn như bay chạy tới: "Mẹ, mẹ, chờ con một chút —— "

Chung Lâm kỳ quái, quay đầu nhìn một chút, cảm thấy bầu không khí trong phòng bầu không khí cổ quái: "Đây là thế nào?" Bình An mím môi lắc đầu. Chung Lâm vào nhà, nhìn hai người kia một chút, trong lòng biết rõ cười một tiếng: "... Cãi nhau à nha?"

Liếc một cái Chung Hằng: "Bày tám mặt thôi làm gì, có chuyện gì không thể bình tĩnh nói, tính tình cậu kiểm chế một chút, có chuyện gì ăn xong rồi nói."

Nói xong lôi kéo Hứa Duy đi ra ngoài: "Đi, trước tiên xuống lầu ăn cái gì đã."

Hứa Duy không cách nào cự tuyệt, bị Chung Lâm dẫn đi.

Sân sau đã dọn xong một chiếc bàn dài, đồ nướng, dưa hấu, bia đều có, còn có mấy đĩa đồ nhắm, lạc, cổ vịt, chân gà các loại. Dương Thanh đang bày đĩa, Triệu Tác nhìn một chút: "Đều là bia, chán nhỉ, anh mang chai rượu trắng tới."

Bình An chạy tới, nhìn thấy đồ ăn ngon quên hết mọi việc, chỉ lo reo hò.

Chung Lâm kéo cái ghế ra, nói với Hứa Duy: "Ngồi đây đi."

Triệu Tắc đến quầy lễ tân cầm bình rượu, gặp Chung Hằng tay cầm điều đi đến, lập tức lại lấy thêm một bình: "Tớ nói cái này đêm hôm khuya khoắt cậu cầm điều đi tặng người ta, nhanh, Hứa Duy đều đi qua đó ngồi rồi, tớ ngày mai về Phong Châu, tối nay hai ta uống đã đời đi."

Chung Hằng tiện tay nhét con điều vào góc tường, đi ra sân sau.

Hứa Duy ngồi bên cạnh Chung Lâm, Dương Thanh ngồi đối diện, Triệu Tắc đi qua sau không ngồi vị trí bên trái Hứa Duy, rất tự giác để cho Chung Hằng.

Chung Lâm cầm xiên thịt heo thả vào đĩa của Hứa Duy: "Em đừng ăn mãi lạc như vậy, ăn chút thịt đi, em gầy quá." Hứa Duy nói: "Cảm ơn ạ."

"Khách khí cái gì chứ."

Hứa Duy nghĩ nghĩ, nói: "Chị Lâm, em ngày mai..."

"Két két" một âm thanh vang lên.

Có người đặt mông ngồi vào chiếc ghế trúc bên cạnh cô, che cả một góc ánh đèn.

Triệu Tắc đưa tới nửa bát rượu: "Ày."

Chung Hằng tiếp.

Bình An hô hào muốn ăn cỗ vịt Hứa Duy gấp một miếng dưa tới.

"Cảm ơn chị Hứa."

Bình An khom người cười rất lấy lòng.

Hứa Duy thu dưa, thuận tay gắp một hạt lạc thả vào trong đĩa. Người bên cạnh bưng bát uống rượu, tới gần, Hứa Duy cơ hồ có thể nghe được tiếng nuốt ở yết hầu của anh.

Triệu Tắc giật mình: "Cậu sao lại uống hết vậy, một bát rượu đầy đấy."

"Nói lời vô dụng làm gì?" Chung Hằng đem cái chén không bỏ qua: "Không phải ngày mai muốn đi sao? Cho cậu thực hành."

"Ha ha, cậu còn hiểu chuyện, " nói thì nói như thế, nhưng Triệu Tắc không dám rót rượu cho anh nữa, cầm chai bia tới: "Nào, đổi sang uống cái này xem."

Chung Lâm lười nhác quản bọn họ, ngược lại đối diện là Dương Thanh có chút lo lắng nói: "Anh Chung Hằng, các anh uống ít một chút, khó chịu đó."

Triệu Tắc tiếp lời nói: "Không có chuyện gì đâu, uống từng đó thôi."

Triệu Tắc uống đến lưng lưng là dừng, ăn thịt dùng bữa.

Bình An với Dương Thanh đã bắt đầu ăn dưa hấu.

Tiểu Triệu ở quầy lễ tân cũng đã làm xong việc cùng với một chàng trai hậu cần khác tới đây ăn.

Chung Lâm giúp Hứa Duy lấy một miếng.

Hứa Duy ăn xong, mắt nhìn bên trái, Chung Hằng vẫn đang uống rượu.

Bàn tay lớn kia nắm chặt bình rượu, hình như chưa buông ra lần nào.

Trên mu bàn tay anh có vết đỏ nổi bật, là mới bị thương, giống như bị que tre rạch.

Hứa Duy nhớ tới con điều đủ màu sắc kia.

Anh lại cầm bình rượu lên, vết thương đó đúng đưa trước mắt cô.

Hứa Duy vô ý thức vo viên mép váy, vo đến cái thứ ba, ngừng lại. Cô nắm lấy tay Chung Hằng: "Ăn chút đồ ăn đi."

Chung Hằng khựng lại.

Ngón tay trắng nõn đặt trên mu bàn tay anh, một trắng một đen, một nhỏ một lớn, so sánh rõ ràng.

Hứa Duy rút bình rượu ra, gấp vài miếng rau trộn mộc nhĩ cho vào bát của anh: "Thử cái này đi, ăn ngon lắm."

Một màn này trùng hợp bị Triệu Tắc nhìn thấy, cậu ta cười xích lại gần: "Còn có người gấp thức ăn cho cậu, sướng nhá."

Hứa Duy lại gấp hai miếng măng giòn bỏ vào: "Cái này cũng không tệ, anh không phải thích ăn măng sao?"

Cô gấp liên tiếp mấy lần.

Chung Hằng không nhúc nhích, nhưng cũng không chạm vào chai rượu nữa.

Hứa Duy sau cùng lấy miếng dưa hấu để tới trước mặt anh, tới gần nói: "Đừng giận em nữa được không?."

Câu này chỉ có anh có thể nghe thấy.

Chung Hằng không đáp lại, cũng không nhìn cô, một lát sau, anh im lặng không lên tiếng cầm lấy dưa dùng bữa.

Bữa ăn khuya ăn xong, thời gian đã không còn sớm, cuộc vui kết thúc, mọi người phân ai người đó trở về phòng rửa mặt.

Bình An lúc đi về thuận tay dắt Cá Chạch thiếu gia nằm dưới gốc cây đi luôn.

Hứa Duy vợ vớ dưa hấu ném đến thùng rác, nhìn lại, Chung Hằng còn dựa vào ghế, ý tứ không muốn về phòng.

Anh uống quá nhiều rượu, cảm thấy có chút rã rời, nhắm hai mắt, khuôn mặt hiện ra nhàn nhạt sắc đỏ.

Hứa Duy đi tới lau bàn.

Lau tới chỗ Chung Hằng, anh đột nhiên nói câu: "Em vẫn chưa trả lời."

Hứa Duy quay đầu.

Không biết anh mở mắt ra từ lúc nào, con người cùng mặt đều hiện ra sắc đỏ: "Em dự định để anh ở đâu?"

Lần thứ 2 ngày hôm nay anh hỏi vấn đề này.

Hứa Duy lau xong bàn, vứt khăn mặt xuống: "Đi vào trong phòng rồi nói."

Chung Hằng liếc nhìn cô một cái, đứng dậy đi.

Anh trở về căn phòng kia của mình, Hứa Duy đi theo sau.

Lần đầu tiên cô vào phòng của anh

Căn phòng này nhỏ mà đơn giản, sạch sẽ.

Chung Hằng ngồi xuống trên giường, sờ soạn điều thuốc, ngừng lại, bóp tắt ném vào thùng rác.

Anh đỏ mặt quá lợi hại.

Hứa Duy nói: "Anh uống nhiều lắm."

Chung Hằng giương mắt: "Em đau lòng?"

"Đương nhiên."

Chung Hằng nhìn thẳng cô, nửa ngày cười ra một tiếng: "Em thật lòng đau, hay coi ông đây là vịt?"

Hứa Duy nhú mày: "Anh chú ý một chút cách dùng từ."

Chung Hằng: "Có từ nào không đúng? Con mẹ nó em không phải muốn ngủ xong liền chạy sao? Ông đây tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng đáng đáp còn tốt, giỏi hơn mấy thằng kia, đúng chứ?"

"Chung Hằng!" Hứa Duy mặt đỏ bừng, ngực đập mạnh liên hồi.

Những ngày này cô lúc nào cũng mang vẻ mặt đầy, bình tĩnh giống như không có tình cảm, lúc này bị tức thành dạng này, Chung Hằng lần đầu tiên cảm thấy cô vô cùng chân thật.

Anh đứng dậy lại gần, đôi mắt càng đỏ: "Không phải anh nghe được, con mẹ nó em cũng sẽ không nói với anh một tiếng phải không, đái ngọ này đối với anh còn không bằng vệt."

"Nói đủ rồi?"

"Chưa đủ."

Chung Hằng cúi đầu gần sát, khoe miệng nhếch lên: "Tối hôm qua thoải mái không? Còn muốn hay không..."

Nói còn chưa dứt lời, anh đã bị đẩy ngã.

Hứa Duy tức giận vô cùng, bổ nhào vào người anh, ôm đầu trực tiếp chặn miệng anh lại.

Động tác nhảy bén nhanh nện, kỳ thật không có thứ tự gì.

Cô chỉ là bị kích động, hôn không có chút kỹ xảo, cơ hồ là đúng nghĩa gặm cắn.

Cô ở trong miệng anh nếm được vị rượu nhàn nhạt.

Giày vò một trận, cô làm mình kìm nén đến ngạt thở.

Cô ghé vào cổ anh thở hổn hển, hoà với âm chữ mơ hồ: "Khốn nạn."

Dừng một chút, trầm thấp một câu, "Không phải như thế."

Chung Hằng bị cô hôn đến mơ hồ, khuôn mặt nóng đến khó chịu, nghe thấy một câu như vậy, anh nhất thời đều không phản ứng kịp: "Cái gì?"

Người ở trong ngực không lên tiếng, chỉ có tiếng thở dốc không ổn định.

Qua một hồi lâu, cô thấp giọng nói câu: "Em không có xem anh như cái đó."

"..." Chung Hằng rốt cục nhớ tới cô đang nói cái gì.

Hứa Duy ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh: "Em không muốn ngủ xong liền đi, em chỉ là đang nghĩ làm sao để nói với anh." Tạm ngừng, ngữ khí phai nhạt: "Chung Hằng, em không có khốn nạn như vậy."

Mặt cô vẫn đỏ, chóp mũi có mồn hôi, mi mắt có chút rung động.

Chung Hằng nhất thời không nói gì.

Hứa Duy nhìn anh: "Lời em nói đều là nói thật."

Chung Hằng yết hầu giật giật, đáp: "Anh không cảm thấy giả."

Hứa Duy gật gật đầu: "Nhưng anh hỏi em sắp xếp anh thế nào, em thật sự không có cách nào sắp xếp."

Chung Hằng nghe được câu này, hiếm có lúc không tức giận, chỉ hỏi: "Vậy em muốn thế nào?"

"Em có chuyện rất quan trọng."

Hứa Duy nói: "Em không muốn lừa dối anh, Chung Hằng, em không biết sau sẽ như thế nào."

"Liên quan tới chuyện em tới đây?"

"Ừm."

"Tập đoàn Thành Việt có liên quan?" Hứa Duy ngưng lại, gật đầu.

"Hôm qua người theo dõi em, có dính dáng tới?"

"Em không rõ."

"Sẽ có nguy hiểm?"

"Ừm."

Chung Hằng trầm mặc một hồi lâu, nâng đầu cô: "Còn muốn anh không?."

Tác giả có lời muốn nói: Thân yêu, buổi sáng xem vui vẻ!

~~~~~HẾT CHƯƠNG 23

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 24: "Cưới Anh Sao?"

Trầm mặc một hồi, cô nhìn anh: "Chung Hằng, anh đợi em thêm một thời gian, em sẽ nói rõ cho anh."

"Rõ cái gì." Anh đột nhiên cười: "Cưới anh sao?"

Hứa Duy há to miệng, cũng bật cười. "Được."

Hứa Duy kém chút nữa là phản xạ có điều kiện "Ừm" một tiếng.

Không ngờ tới vấn đề cuối cùng anh hỏi lại là cái này.

Hứa Duy lần đầu tiên có chút luống cuống.

Trong phòng không có âm thanh gì.

Trên tủ đầu giường có một cái đồng hồ, cũ đến sắp hỏng, trước kia đặt ở quầy lễ tân của khách sạn, về sau bị Chung Lâm chê, đào thải tới căn phòng này, bày ở cái tủ cũ giống như vậy, không gây chú ý cho ai cả.

Nhưng bây giờ bốn phía nhất thời yên tĩnh, âm thanh của chiếc đồng hồ nhất thời rõ ràng, tạo cho người khác cảm giác áp lực.

Chung Hằng giống như đem toàn bộ kiên nhẫn vào vấn đề này.

Anh buông mặt cô ra, đem đầu cô ấn vào lồng ngực: "Cho em năm phút, nhiều hơn cũng không được."

Lời này tương đối quen tai.

Năm đó anh thổ lộ cũng bày ra bộ dạng đức hạnh này.

Năm học lớp 11, mỗi tối mùa hè ở phòng tự học Hứa Duy phụ trách khoá cửa, tối hôm đó Lâm Ưu không ở đó, Hứa Duy bị một người giữ lại, chờ trong phòng học người đi hết mới tắt đèn khoá cửa.

Không nghĩ tới Chung Hằng đêm đó ở chỗ ngoặt cầu thang chờ, anh bỏ vốn mua hẳn một bộ quần áo mới, tóc vừa cắt, sạch sẽ, còn mang theo mùi thơm.

Hứa Duy nhìn một chút, chân liền bước đi hướng khác, nhằm một bậc thang.

Đợi cô đi qua, anh không có gì làm nên, vuốt kiểu tóc thơm ngào ngạt kia, quay đầu nói đến một câu: "Em có muốn ở cùng một chỗ với anh không?."

Không đợi cô trả lời, thêm một câu: "Chỉ năm phút, em đứng đây cân nhắc đi."

Hai câu nói toát ra vẻ tùy tiện ngông cuồng, khuôn mặt đẹp trai lộ ra một tia ửng đỏ.

Hứa Duy lần đầu biết anh cũng sẽ e lệ....

Ngoài phòng ồn ào, có vẻ như khách trên tầng về muộn, có người mới tới vội vàng đăng ký, đủ loại âm thanh.

Tiểu Triệu dặt giọng hô: "Chị Lâm, em đưa Dương Thanh trở về!"

"Đi đi, nhanh." Là giọng của Chung Lâm.

Trong phòng chiếc đồng hồ cũ vẫn đang di chuyển.

Mu bàn tay Chung Hằng bỗng nhiên nóng lên.

Hứa Duy nắm vuốt ngón tay anh, rất nhanh ở trong lòng bàn tay anh vẽ mấy đường.

Cô viết rất nhẹ.

Trong lòng bàn tay cảm giác ngứa biến mất, yết hầu Chung Hằng khô khốc.

Hứa Duy từ trên người anh đứng lên, lau mồ hôi, cúi đầu nhìn anh.

Ánh mắt chạm nhau, anh không nói chuyện, trong mắt đã tràn ngập ý cười, con ngươi đen, bờ môi bị cô mút qua, rất đỏ, mặt cũng đỏ.

Vừa mới vào phòng, không ai mở điều hoà.

Trong phòng nóng đến chết mất, đầu anh đầy mồ hôi.

Nhìn anh không có ý muốn động đậy, Hứa Duy nhìn hai bên một chút, nói: "Điều khiển điều hoà đâu."

Chung Hằng từ sau lưng mò ra, đưa cho cô.

Hứa Duy kinh ngạc: "Không thấy khó chịu?"

"Em đẩy anh."

"..."

Hứa Duy cũng nhớ tới chuyện này, không phản bác được, cảm điều khiển mở điều hoà, chỉnh đến hai mươi độ.

Lại nhìn sang chiếc đồng hồ đang chạy, đã qua mười giờ rồi.

"Không tắm rửa sao?" Cô hỏi.

Trên người anh mùi rượu rõ ràng, mồ hôi cũng chảy không ít, áo đã ướt mấy chỗ, không tắm làm sao chịu nổi?

Chung Hằng ngồi xuống, đầu có chút choáng.

Vừa mới giày vò một trận, hạ hoả một hồi, câu hỏi cũng đã có đáp án, đầu óc buông lỏng thì men rượu ập tới.

Hứa Duy nhìn ra: "Khó chịu?"

Chung Hằng: "Ừm."

Anh dùng mu bàn tay xoa xoa trán.

"Đau đầu?"

"Có chút."

"Còn có chỗ nào khó chịu?"

"Dạ dày."

Hứa Duy nhú mày: "Ai bảo anh uống nhiều như vậy?"

Anh nhìn cô sâu xa: "Trách anh?"

Hứa Duy lười nhác nói với anh: "Bộ dạng này của anh, có thể tắm rửa không?"

"Không biết."

Hứa Duy nói: "Thế đừng có tắm, ngủ trước đi." Ngất ở bên trong còn phiền toái hơn.

Chung Hằng nửa híp mắt, mang một ít hơi say: "Anh thôi như vậy, làm sao ôm được em đây."

"..." Hứa Duy nói: "Em rót chút nước đến, anh nghỉ ngơi trước đi."

Cô đứng dậy.

Chung Hằng đứng lên kéo cô, từ phía sau ôm. "Tắm cùng anh đi."

Mùi rượu lôi cuốn giọng nói khàn khàn, có chút ngả ngớn.

Hơi thở nhàn nhạt vờn quanh cổ, vành tai Hứa Duy ngứa ngứa.

Anh biết phong túng thế nào mới có thể câu dẫn người ta nhất.

Năm phút sau.

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm.

Chiếc đèn trần chiếu xuống, tia sáng sáng tỏ, mỗi một góc đều rõ ràng.

Phòng tắm này cũng không lớn, bày biện cũng đơn giản, bồn rửa mặt ở bên ngoài, nơi này chỉ có một cái kệ nhỏ đựng đồ vật, bỏ vào ít đồ dùng vệ sinh.

Một làn sương mỏng toả ra từ nước ấm.

Chung Hằng cởi thoát, kéo căng cơ bắp cũng phát ra có chút ửng đỏ, anh đem áo thun ném ở cửa phòng tắm, rồi đá cửa một cái.

Quay người lại, đôi mắt nhìn chằm chằm Hứa Duy, tay đang cởi thất lưng quần.

Hứa Duy vừa treo khăn mặt ở trên kệ, vừa quay đầu lại, chỉ thấy anh quần ngoài đến rơi xuống, trực tiếp rơi xuống mắt cá chân, lông dưới rốn hướng xuống dưới, quần lót màu trắng lọt vào tầm mắt.

Động tác của anh cũng thật nhanh.

Con mắt Hứa Duy lúc này di chuyển từ quần lên, đến trên mặt anh.

Lời nói còn chưa nói, tay anh vúi vào, cởi luôn chiếc quần lót.

Không có chút nào làm nể.

Tối hôm qua thân mật cỡ nào thì cũng không có thẳng thắn như vậy. Căn phòng ở nhà bà cụ chỉ là ngọn đèn chân không 20W, tia sáng không rõ.

Bây giờ đèn này sáng quá.

Người đàn ông kia còn vô cùng phóng khoáng cúi người xuống nhặt quần ném ở bên cửa.

Một giây ngán ngủi, bầu không khí đã hoàn toàn thay đổi.

Hứa Duy còn đang đứng, anh đã đi đến, cũng không nói chuyện, đưa tay liền giúp cô cởi đồ. Lột váy.

Anh tay trái ôm cô, tay phải cởi quần an toàn đen của cô, động tác lưu loát, sức lực mười phần.

"Anh vừa mới giả vờ?" Hứa Duy hỏi.

"Không có giả vờ." Anh cười một tiếng, đem cô ôm vào trong ngực, tay vây quanh sau lưng cô giúp cô cởi móc áo ngực, lúc này càng lưu loát, vài giây đồng hồ giải quyết xong, trực tiếp rút ra, không cho dừng lại chút thời gian, tay đi xuống.

"Em tự cởi." Hứa Duy đẩy anh ra, xoay người cởi.

Chung Hằng ôm cô đứng dưới vòi hoa sen.

Nước ấm từ đỉnh đầu dội xuống, trên người anh mùi rượu được dòng nước dội phai nhạt một chút, thân thể ướt át.

Hứa Duy sờ đến lưng của anh, trơn mượt.

Tóc Hứa Duy rất nhanh ướt đẫm.

Bàn tay to lớn của Chung Hằng vuốt ve trên mắt cô, vén những sợi tóc đen ẩm ướt.

"Anh còn khó chịu hơn sao." Hứa Duy hỏi anh.

Chung Hằng ừ một tiếng.

Dòng nước dội vào đỉnh đầu anh, tóe lên bọt nước nhỏ bé, thuận theo khuôn mặt chảy xuống.

Ánh mắt anh cũng bị dội đến ướt sũng.

Hứa Duy nói: "Em giúp anh tắm nhé."

Chung Hằng nhìn cô, chỉnh nhỏ lượng nước.

Hứa Duy quay người tìm sữa tắm, bóp một đồng vào lòng bàn tay, xoa đến lồng ngực, cánh tay, xoa ra bọt trắng, bóp thêm lần nữa, đứng ở phía sau anh, xoa vai rồi đến eo và mông, bàn tay cô đi qua nơi nào đều có bọt trắng nổi lên, so với màu da của anh chênh lệch rõ ràng.

Cô cúi đầu, nhìn chân dài thẳng tắp, tay dừng lại một hồi, xuống chút nữa, xoa bọt sữa tắm đến bắp đùi anh.

Cặp chân dài kia tựa hồ run rẩy một cái.

"Em xả một lần nước trước."

Hứa Duy thu tay lại, chỉnh lượng nước, bọt trắng trên người anh bị dòng nước xối sạch, trôi xuống mặt đất.

Hứa Duy một lần nữa đi lấy

sữa tắm.

Chung Hằng đem cô kéo trở về, bắt lấy tay nhấn đến dưới người mình: "Em quên cái này."

Chỗ kia lông quần xoắn, quần tới tay của cô, vật kia đâm chọc, khó mà coi nhẹ.

Chung Hằng thở gấp, đem tay của cô tới.

Hứa Duy nắm chặt.

Chung Hằng kịch liệt hôn cô.

Hứa Duy buông lỏng tay, ôm cổ anh.

Chung Hằng nâng cô, bế cô lên.

...

Phòng tắm tiếng nước vang lên thật lâu.

Có chút thanh âm khác xen lẫn trong đó, đè nén kiềm chế, mãi cho đến cuối cùng.

Sau khi kết thúc, Hứa Duy bị ôm đến trên giường.

Chung Hằng cầm cái khăn lông cho cô xoa đầu.

Hứa Duy kéo chăn mền đắp lên trên người: "Em không có quần áo mặc." Giọng khàn khàn.

Anh cười một tiếng, giống như không nghe thấy.

Hứa Duy còn nói: "Giúp em lấy quần áo đi."

Chung Hằng nâng đầu cô lên dùng khăn mặt lau tóc, con mắt không nhìn cô: "Chờ một chút."

Lau đến khi gần khô, anh đứng dậy cầm bộ quần áo tới: "Cái này sạch sẽ, anh giặt qua rồi." Đó là áo thun của anh, rất lớn.

Hứa Duy nói: "Không thể đi lên tầng?"

"Không thể." Anh đi tới, mặc quần áo cho cô: "Vừa vặn, rất xinh đẹp." Tay chui vào bên trong áo thun.

Hứa Duy cách lớp áo thun nắm lấy tay anh: "Chung Hằng."

"Ừm?" Ánh mắt anh buồn thối, nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô.

Hứa Duy nói: "Đừng làm rộn."

"Không làm gì." Anh nói: "Sáng mai giúp em lấy, ngủ trước đi."

Anh mặc quần, ra ngoài cầm máy sấy, giúp cô sấy xong tóc, chui vào chăn.

Trên tủ đầu giường chiếc đồng hồ điểm mười một giờ đêm.

Rất muộn.

Chung Hằng tắt đèn, đem Hứa Duy kéo tới bên mình: "Ngày mai khi nào thì đi?"

"Buổi chiều." Hứa Duy nói.

"Đi vào nội thành Ngu Khê?"

"Ừm."

"Không trở về tỉnh thành?"

"Tạm thời không trở về."

Ngừng lại một lúc nói: "Anh về Phong Châu chờ em, không được sao."

Không có đáp lại.

Bàn tay anh ghì chặt trên lưng cô, sau một lát, nói: "Đội trưởng Hà bảo anh chăm sóc cho em."

"Em biết."

"Anh với em một đội."

"Không được." Ý thức được ngữ khí quá cứng, cô lập tức giải thích: "Sẽ làm em cảm thấy phiền phức."

Chung Hằng không nói.

Hứa Duy ngẩng đầu: "Anh tức giận?"

"Không có." Anh lắc đầu cười một tiếng, giọng nói hơi trầm xuống: "Có chút lo lắng."

"Không có việc gì, khả năng... Cũng không có gì nguy hiểm." Hứa Duy nói: "Đội trưởng Hà sẽ tới bố trí, anh ấy cũng sẽ để ý tới sự an toàn của em."

Chung Hằng hừ cười: "Anh ta đáng tin à, loại chuyện này lại để em tới làm, bọn hần đâu."

Hứa Duy chẹn họng dưới, giải thích: "Không phải như anh nghĩ, việc này một mực là em điều tra, em gặp rắc rối cũng không thoát được, chỉ có thể giải quyết triệt để."

"Sự việc rất lớn?"

"Ừm, bọn họ làm chuyện xấu, tìm được chứng cứ, khả năng tập đoàn kia sẽ sụp đổ."

Chung Hằng cũng hiểu, dựa theo quy củ, việc này cô ngoại trừ nói với đội trưởng Hà, những người khác không nên biết.

Cô nguyện ý nói ra tới bước này là đã nguyện vì anh lắm rồi.

Anh hỏi: "Điện thoại không thể gọi được sao."

Hứa Duy nói: "Còn không biết, chờ em gọi cho anh, được không."

Cũng không thể nói không được.

Chung Hằng nhẫn nại gật đầu: "Ừm."

Im lặng không lên tiếng nghĩ một lát, anh nói: "Ngày mai đưa em đi được không?"

Hứa Duy nói: "Em tự mình đi."

Anh còn có lời gì có thể nói?

Chung Hằng mím môi, sau một lát, nói: "Anh lúc nào cũng để máy, em có việc thì nhớ tìm anh."

"Được."

Hứa Duy nói: "Anh không trở về Phong Châu sao?"

"Em còn đang ở đây, anh làm sao có thể về."

Hứa Duy không biết nói gì.

Trầm mặc một hồi, cô nhìn anh: "Chung Hằng, anh đợi em thêm một thời gian, em sẽ nói rõ cho anh."

"Rõ cái gì." Anh đột nhiên cười: "Cười anh sao?"

Hứa Duy há to miệng, cũng bật cười. "Được."

Tác giả có lời muốn nói: xin lỗi, ban đêm còn có

~~~HẾT CHƯƠNG 24

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 25: Anh Một Cơ Hội Nhỏ Nhoi Cũng Không Cho Người Khác

Sáng ngày thứ hai, Hứa Duy tỉnh lại, Chung Hằng đã không ở trong phòng, đầu giường đặt quần áo của cô, áo ngực, quần lót cùng váy, quần an toàn.

Hứa Duy hơi kinh ngạc, anh thế mà cũng biết lấy quần an toàn, dù sao lần trước ở khách sạn kia lấy đồ lót cho cô vẫn còn thiếu, so với lúc đó tiến bộ rất rõ ràng.

Hứa Duy cởi chiếc áo thun lớn của Chung Hằng xuống, thay sang quần áo của mình, đến phòng tắm nhìn, phát hiện quần áo bẩn tối hôm qua thay đều không có ở đây.

Đi ra cửa, thấy sào phơi đồ ở hành lang, váy và đồ lót đều phơi ở đó, quần cộc trắng của anh bên cạnh chính là quần lót đen của cô

Anh đem toàn bộ quần áo ra giặt rồi.

Dương Thanh sáng sớm đã tới, đang ở trong sân phơi nắng giặt sạch vỏ chăn với khăn tắm, xa xa trông thấy Hứa Duy từ phòng Chung Hằng đi ra, cô sửng sốt một chút.

Kỳ thật cái này cũng không có gì bất ngờ, mặc dù lần trước Chung Hằng không thừa nhận, nhưng từ những ngày này thấy tình hình như vậy, Hứa Duy và Chung Hằng quan hệ như thế nào trong

lòng mọi người đều biết rõ, ngay cả Tiểu Triệu ở quây lễ tân thần kinh thô cũng biết.

Dương Thanh đầu óc thanh tỉnh, trong lòng biết mình không có còn chút tia hi vọng nào, nhưng thấy cảnh này vẫn cảm thấy khó chịu.

Ghen ghét là chuyện thường tình, rất khó khắc chế.

Tối hôm qua lúc ăn bữa khuya, Dương Thanh trong lòng đã có cảm giác rất khó chịu.

Cô thấy rất rõ ràng, lúc mọi người không chú ý, Hứa Duy nắm tay Chung Hằng.

Chút hành động nhỏ của bọn họ thôi, cũng làm cô hăm mộ cả đêm.

Đối mặt với Chung Hằng, Dương Thanh sẽ giả bộ như không có việc gì, có thể cùng anh nói nhiều hơn một câu càng tốt, nhưng đối với Hứa Duy, cô không có cách nào tươi cười vui vẻ giống như ngày đầu tiên, không biết tại sao, trong lòng rõ ràng khó chịu hơn một chút.

Đây có lẽ bởi vì do ham muốn cạnh tranh của chính mình, đối mặt với đối thủ của mình thì sẽ mất cân bằng.

Hứa Duy cũng thấy được cô, đi tới lên tiếng chào hỏi.

Dương Thanh biểu lộ không quá tự nhiên: "Chào buổi sáng."

Hứa Duy hỏi: "Chung Hằng không ở đây sao?"

Dương Thanh lắc đầu: "Anh ấy đi ra ngoài rồi."

"Ồ." Hứa Duy cũng không vội lên lầu, ngồi ở trên ghế một lúc.

Dương Thanh phơi xong khăn tắm, muốn đi, chần chừ một hồi lại dừng lại, có chút nhịn không được: "Không phải chị nói chị là bạn học của anh Chung Hằng sao?"

Hứa Duy thoáng ngần ra, gật đầu: "Đúng, là bạn học."

"Vậy hai người..." Dương Thanh muốn nói lại thôi, ánh mắt mang theo điểm mơ hồ oán trách.

Hứa Duy đã nhìn ra, cười cười: "Thật có lỗi, lần trước nói có nửa câu, chị và anh ấy là bạn trung học, cũng là bạn trai trước kia của chị."

Dương Thanh hơi kinh ngạc, mặt nhú, thấp giọng nói: "Khó trách."

Hứa Duy không nghe rõ: "Cái gì?"

"Khó trách anh ấy không nói yêu đương gì cả." Dương Thanh nhìn Hứa Duy, có chút không cam lòng, cũng có chút thoải mái: "Rất nhiều hàng xóm láng giềng đều đã giới thiệu con gái cho anh ấy, nhưng anh ấy không gặp ai."

"Thật sao."

"Ừm." Dương Thanh nhẹ gật đầu, anh ấy một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho người khác.

Hứa Duy cúi đầu nói: "Chị biết, anh ấy có rất nhiều người thích." Ngừng lại, nhìn về phía Dương Thanh: "Em cũng thích anh ấy."

Dương Thanh lập tức co quắp, mặt lập tức đỏ lên.

Hứa Duy đã thật lâu không tiếp xúc với cô gái nào như vật, nhất thời có chút ngạc nhiên, cười nói: "Đừng khẩn trương, chị sẽ không nói cho anh ấy biết."

"Thật sao?"

"Ừm."

Dương Thanh bình tĩnh trở lại, đánh bạo hỏi: "Hai trước kia chia tay?"

"Ừm."

"Vì cái gì vậy." Dương Thanh cũng ngồi xuống, dáng vẻ giống như nói chuyện hàng ngày với Hứa Duy: "Anh ấy như vậy rất tốt."

Hứa Duy không nhiều lời, cười nói: "Chị ngốc."

Dương Thanh liếc cô, lẩm bẩm: "Đó là rất ngốc. Bất quá giờ hai người làm hoà rồi, chị vẫn là rất may mắn."

Hứa Duy cũng gật đầu đồng ý: "Đúng."

Hai cô gái lúc đầu cũng không quen, nói chuyện phiếm vài câu như vậy, Dương Thanh dần dần mở đài.

Vừa sáng sớm không có việc gì, Hứa Duy cũng vui vẻ cùng với cô ấy trò chuyện chút.

"Em không phải sinh viên sao, làm sao lại ở đây làm việc? Công việc mùa hè sao?"

Dương Thanh nói: "Đúng vậy ạ, dù sao em ngày nghỉ cũng không có việc gì."

"Em học ở đâu vậy?"

"Ở Giang Thành ạ."

"Học đại học nào vậy."

Dương Thanh hơi ngượng:"Trường học không tốt lắm, học viện Giang Thành."

Hứa Duy suy nghĩ một chút, nói: "Có thể học đại học là rất tốt, chị của chị trước kia cũng thi đậu chỗ ấy."

"Thật sao?"

Hứa Duy gật đầu: "Ừm."

Chị của cô - Phương Nguyệt năm đó thi đại học được 402 điểm, đại học trong tỉnh chỉ có trường học viện Giang Thành có thể đi. Chỉ là không có học, thư thông báo đại khái là bị mẹ của cô - Phương Mẫn Anh áp dưới đáy hòm.

Câu nói kế tiếp Hứa Duy không nói.

Dương Thanh ngược lại bởi vậy đối với cô có chút thân cận cảm giác, "Vậy chị của chị coi như là đàn chị của em rồi."

Hứa Duy ừ một tiếng.

Dương Thanh còn muốn nói gì nữa, Bình An chạy tới, trong tay còn cầm dây dă Cá Chạch, đứng trên bậc hô: "Chị Hứa, chị đã dậy rồi!"

Hứa Duy bỗng nhiên đứng lên:"Nhanh nói tay ra, Cá Chạch sắp muốn khóc."

Bình An nhìn lại, giật mình.

Hai cánh cửa bị gió thổi khéo một nửa, đáng thương hơn Cá Chạch bị kẹt ở giữa, trưng cái mặt đần thối đau khổ.

Hứa Duy và Dương Thanh chạy tới, cuối cùng đem Cá Chạch giải cứu ra.

Hứa Duy vỗ vỗ bả vai Bình An: "Cá Chạch đi theo em cũng gặp đủ tai nạn nhĩ."

Bình An mặt mũi trắng bệch, tay nhỏ vỗ ngực chính mình, thở ra một hơi: "Làm em sợ muốn chết. Cậu em bảo em nói với chị, cậu đi ra ngoài một chút, tự chị ăn sáng trước."

"Cậu em đi đâu."

Bình An nói: "Cậu giúp mẹ em đi bán buôn hoa quả."

"Vậy được, chị đi đánh răng, em để ý Cá Chạch nhé."

"Được."

Hứa Duy lên lầu.

Hôm qua đã thu dọn qua một chút đồ vật, hôm nay tùy tiện lấy là được.

Đồ ăn sáng vẫn là Chung Hằng mua, đặt ở chỗ cũ, hôm nay là bánh bao khoai lang ngọt ăn với cháo.

Trước kia đã từng ăn.

Hai thứ này phối hợp Hứa Duy ăn liên tục trong vòng một tháng.

Hứa Duy không xác định được, có phải lúc trước đã từng ăn gì anh đều rất nhớ không.

Mãi cho đến khi mười giờ Chung Hằng vẫn chưa trở lại, Hứa Duy cũng không nóng nẩy, buổi chiều cô mới đi.

Nhàn rồi không có việc gì, cô ngồi trong phòng Bình An, nhớ tới việc: "Điều đâu rồi?"

Bình An đang uống sữa bò, nghe tiếng ngẩng đầu, tròn mắt đi lòng vòng: "Điều nào ạ, không có đâu ạ."

Hứa Duy nhìn ra điểm không thích hợp: "Con điều lớn ngày hôm qua, rất đẹp, cậu em nhét đi đâu rồi?"

"Ồ." Bình An khoa trương lắc lắc đầu, giả bộ như vừa nghĩ ra: "Con điều đó em không biết. Em không có cầm!"

Cô bé cắn ống hút, tròn mắt lại hướng giá sách bên kia liếc.

Hứa Duy nhìn quanh phòng một giây, đứng dậy đi tới hướng đó.

Bình An cơ hồ bay nhào tới, tay nhỏ ôm lấy đùi Hứa Duy: "Em sai rồi em sai rồi, chị Hứa em lấy cho chị, chị tuyệt đối đừng nổi giận."

"Tại sao phải tức giận?"

"Cái kia... Chính chị nhìn nha." Bình An mím môi đi qua, từ trong khe giá sách hẹp lấy ra con điều, run lên khi thấy con điều đại bàng kia bị gãy cánh: "Biến thành dạng này, cậu em bảo đem cái này cho chị chơi, em chơi trước một chút, cá chạch rất đáng ghét cũng chạy tới chơi bị nó gặm thành như vậy."

"Em cũng thật lợi hại." Hứa Duy nhận lấy nhìn một chút, bất đắc dĩ: "Chị mang sữa một chút."

Kỳ thật bị hồng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần lấy một cái cành tre buộc vào đỡ bên cánh đó là được.

Hứa Duy tìm một cành tre buộc lên, mặc dù nhìn không được đẹp như ban đầu, nhưng miễn cưỡng cũng tạm được.

Bình An nhìn một chút nói: "Không đẹp bằng cậu em làm."

Hứa Duy bật cười: "Em còn ghét bỏ sao. Đi thôi, xuống dưới chơi."

Vừa lúc hôm nay gió lớn, cũng không có mặt trời. Rẽ bên trái khách sạn, đi một đoạn dọc theo con sông, có sườn núi thấp.

Hứa Duy dắt tay Bình An, Bình An dắt theo Cá Chạch, Cá Chạch mang theo mình món đồ chơi mới —— một cục đá màu vàng, cùng nhau đi tới sườn núi nhỏ.

Giữa mùa hè căn bản không có người thả diều, cũng may trên sườn núi mát mẻ.

Cá Chạch được thả như vậy rất vui vẻ, chơi đùa khắp sườn núi.

Hứa Duy và Bình An giày vò con diều, trước tiên là cuộn dây lại, sau đó bắt đầu thả.

Hứa Duy hơn mười năm không chạm qua thứ này, ngượng tay, Bình An lại càng mù mờ, trước kia đều là Chung Hằng thả trước rồi sau đó mới đưa cho cô bé cầm chơi.

Hai người đều không đáng tin cậy, nghiên cứu nửa ngày, miễn cưỡng để cho con điều bay lên, nào ngờ bị gió thổi qua, quay đầu lại đã thấy rớt xuống.

Khi Chung Hằng đi tới, từ xa đã nhìn thấy một con chó lông trắng xám chạy như điên trên sườn núi, mà hai cô gái kia một lớn một nhỏ càng là kì lạ hơn, người lớn đang quỳ gối trên đồng cỏ cầm sợi dây, cô bé nhỏ kia thì dơ điều chạy xa, vừa chạy đến chỗ cao, quay đầu hô: "Chị Hứa ơi, em thả nha!"

"Thả!" Hứa Duy một tiếng hô.

Bình An nhẹ buông tay, hét lớn một tiếng:"Bay!" Hứa Duy tranh thủ thời gian điều chỉnh phương hướng, mắt thấy là phải lên trời, nhưng con đại bàng đó đánh một vòng, sau đó đầu lao cắm xuống đất.

Như thế lặp đi lặp lại mấy lần.

Chung Hằng đứng gốc cây nhìn ra, cười đến ngật ngèo.

Quả thực, chưa thấy ai ngốc như 3 đứa này.

Anh hướng phía sườn núi đi tới, hai người kia còn đang tập trung thả lại lần nữa, lúc này đổi thành là Bình An cầm dây nằm sấp trên cỏ, Hứa Duy cầm điều chạy xuống núi.

Vừa chạy một đoạn, trông thấy anh.

Hứa Duy nhẹ buông tay.

Con điều bay một đoạn, trực tiếp rơi trong tay Chung Hằng.

Bình An cũng nhìn thấy, mắt sáng lên —— Lần này cứu được rồi.

Hứa Duy chống đầu gối thở: "Trở về rồi sao?"

Chung Hằng đi tới, sờ đầu cô: "Em chạy oai phong như thế cũng chẳng khác ai kia là mấy."

Anh chỉ vào nơi xa.

Hứa Duy quay đầu mắt nhìn, phương hướng kia chỉ có một mình Cá Chạch.

"Có thể nói lời hữu ích không?"

Chung Hằng cười nói: "Thả điều khá lắm."

Hứa Duy: "..."

Năm phút sau, một con đại bàng ngang ngược đủ màu sắc bay trên trời

Bình An hài lòng vui vẻ nắm dây kéo chạy chậm.

Cá Chạch ngốc cùng chạy ở sau lưng con bé.

Một bên sườn núi khác, hai người ngồi song song nhau.

Hứa Duy cầm khăn tay đưa cho người bên cạnh: "Mấy giờ rồi."

Chung Hằng cầm lấy, xoa lưng tung, cúi đầu nhìn điện thoại:
11:27.

"Mấy giờ đi?"

"Hai giờ đi."

Chung Hằng không nói chuyện, từ trong túi sờ cái hộp màu xanh đưa tới: "Hôm nay nhìn thấy, loại sản phẩm mới."

Hứa Duy cầm lên, là kẹo bạc hà.

"Cảm ơn anh." Cô mở ra, lột một viên ngậm vào miệng.

Con chim ưng ở trên trời kia bay càng cao hơn, gió thổi tới tiếng nói vui vẻ của Bình An.

Hứa Duy cười: "Cháu gái anh vui lắm đấy."

"Con bé nghịch ngợm mà."

Chung Hằng cũng cười, qua mấy giây, quay đầu nhìn cô: "Còn em, em có vui không."

"Có."

Hứa Duy con đại bàng ở trên trời.

Chung Hằng đưa tay, nâng khuôn mặt cô, mút ở môi.

Mùi vị bạc hà từ răng môi truyền tới, đọng lại nơi đầu lưỡi

Anh hôn xong buông ra.

Hứa Duy có chút thở dốc.

Từ xa, một người một chó chạy tới gần.

Hứa Duy mắt nhìn.

"Chung Hằng." Cô quay đầu gọi anh.

"Ừm?"

"Em xin anh Cá Chạch, được không?."

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai gặp nhé

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 25

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 26: "Bé Ơi!"

Chung Hằng còn tưởng rằng nghe lầm.

Hứa Duy lại đột nhiên lắc đầu: "Vẫn là quên đi, không có cách nào mang theo cả."

Cá Chạch rất biết làm cho người khác thích, nhưng lần này không được.

"Em nhất thời xúc động thôi." Cô nói.

"..." Chung Hằng nhìn trên sườn núi Cá Chạch đang chạy nhảy hệt như thằng ngốc, ánh mắt không biết nói thế nào: "Ngoại trừ con chó ngốc kia, em không muốn mang thêm ai khác đi?"

Hứa Duy không hiểu lắm.

Chung Hằng: "Ví dụ như bố của nó."

"..." Hứa Duy có chút buồn cười: "Anh đủ rồi đó."

Lại đi so sánh với Cá Chạch?

Chung Hằng thật đúng là không hiểu rõ: "Nó có mị lực lớn như vậy? "

"Không phải rất đáng yêu sao." Hứa Duy không nói cô kỳ thật đã gặp gặp Cá Chạch mấy ngày nay rồi.

Chung Hằng không nói gì, nhìn cô một lúc, nói: "Thật sự muốn?"

"Muốn, nhưng em tạm thời không có cách nào chăm được, anh tạm thời chăm sóc nó nha."

Chung Hằng không trả lời, phất tay huýt một tiếng, Cá Chạch chạy tới, trực tiếp bổ nhào vào trong ngực Hứa Duy.

Chờ Hứa Duy vuốt lông đến mức vui vẻ, Chung Hằng thành linh giới chậu nước lạnh: "Không nghĩ cho em."

Hứa Duy: "..."

Chung Hằng đưa tay vò đầu Cá Chạch: "Cùng nhau nuôi chứ sao."

*

Buổi chiều trước khi đi, Bình An lúc đó đang ngủ trưa, Hứa Duy không đi tới xem cô bé nữa, chỉ tới chỗ Chung Lâm tạm biệt, nói có chuyện muốn trở về trước.

Chung Lâm sớm biết cô sẽ không ở lâu, nhưng cũng không nghĩ là sẽ đi gấp gáp như vậy. Chị ấy lòng dạ lại lộn tùng phèo, lúc này cũng không khỏi vì em trai mình mà lo lắng —— Mị lực gì đây? Mới mấy ngày đã bị ném bỏ rồi?

Đang muốn thăm dò một chút, Chung Hằng mang hành lý của Hứa Duy xuống.

Chung Lâm đành phải nhịn xuống, nhìn bọn họ đi ra ngoài.

Ở đường Ma Phường có xe bus nhỏ đi vào nội thành.

Chung Hằng đưa Hứa Duy đến trạm bắt xe, vừa vặn có một chiếc xe dừng ở đó, đã ngồi một nửa người.

Người bán vé mở chỗ để hành lý ở cốp sau xe, Chung Hằng đem vali của Hứa Duy bỏ vào.

Hai người đứng ở ngoài xe.

Lần lượt có người lên xe, người bán vé hô: "Ai đến bến xe mới Ngu Khê, mau lên xe nào!"

Hứa Duy nói: "Em lên xe đây, anh trở về đi."

Chung Hằng gật đầu.

Lưu luyến không rời, loại sự tình này, bọn họ không làm.

Lời cần nói trước đó đã nói rồi.

Hứa Duy lên xe trước, Chung Hằng chỉ căn dặn cô chú ý an toàn.

Chờ xe lái đi, Chung Hằng quay đầu trở về khách sạn.

*

Xe bus dọc đường hơi chậm trễ một chút, đến nội thành đã hơn ba giờ.

Hứa Duy rời nhà ga, đón xe đi khách sạn Trường Tha, cô thuê một gian phòng, cất kỹ hành lý, đeo túi xách ra ngoài mua sắm, mua hai bộ váy mới, ăn xong cơm tối sớm trở lại khách sạn.

Trong điện thoại di động có một tin nhắn, hôm qua Tôn Hư Hoài gửi tới, chỉ có chín chữ: Cô Hứa, Tưởng tổng đêm mai trở về.

Hứa Duy nhấn lại cho anh ấy: Tôi ở khách sạn Trường Tha.

Tin nhắn gửi đi, Hứa Duy mở ra mục tin nhắn, hết thấy có chín dãy số, theo thứ tự là: Phương Mẫn Anh, Hà Nghiễn, Tường Tùng Thành, Lữ Gia, Lâm Ưu, Tôn Hư Hoài, Nhan Hân, hộ lý Trần bệnh viện số Một, Chung Hằng.

Hứa Duy nhìn qua hai lần, ngón tay chỉ mấy lần, xóa nhanh dãy số: Hà Nghiễn, Lâm Ưu, Chung Hằng.

Số điện thoại của Chung Hằng sớm đã nhớ kỹ, mặt khác của hai người kia, Hứa Duy nhìn hai lần cũng nhớ kỹ.

Cô gửi cho Hà Nghiễn một tin nhắn, về sau bấm điện thoại gọi cho Phương Mẫn Anh.

Không ngờ cô sẽ gọi điện thoại tới, giọng nói Phương Mẫn Anh có chút vui mừng: "Bé ơi, con đã ăn cơm chưa?"

"Rồi ạ."

Hứa Duy nói: "Trong nhà vẫn ổn chứ ạ?"

"Rất tốt, con chớ cúp máy."

Phương Mẫn Anh năm nay đã hơn năm mươi tuổi, nói chuyện một lúc rất dễ dàng lải nhải, nhưng ở trước mặt cô con gái này phá lệ khắc chế: "Bà ngoại con chân tốt hơn nhiều rồi, hai ngày này không còn đau đớn như trước, bé thế nào, bận bịu hay rảnh rỗi?"

"Cũng tạm ạ." Hứa Duy dừng lại, hỏi: "Mẹ có tới bệnh viện không?"

Đầu bên kia điện thoại, Phương Mẫn Anh nói quanh co hai tiếng, nói: "Có tới một chuyến, hộ lí Trần chần sóc nó tốt lắm, mẹ cũng đã hỏi bác sĩ, bác sĩ không có lấy một lời chắc chắn, chỉ nói tình huống không nghiêm trọng lắm."

Hứa Duy ừ một tiếng, nói: "Con đã sớm hỏi qua, não tổn thương nhẹ, hôn mê một tháng là bình thường."

Phương Mẫn Anh nhẹ nhàng thở ra: "Có thể tỉnh là tốt rồi, cứ kéo dài như thế sẽ liên luy tới con, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, nó không khiến người ta bớt lo, hai đứa là chị em do mẹ sinh ra, chỉ cách năm phút, nó làm sao lại không giống con."

Hứa Duy không muốn nghe mẹ nói những câu này nữa: "Con cúp máy đây."

"Ai yo, chờ một chút, bé à." Phương Mẫn Anh nói: "Khi nào con mới về nhà?"

"Không biết, đợi chị ấy tỉnh rồi nói sau ạ."

Cúp điện thoại, tin nhắn Hà Nghiễn gửi tới, Hứa Duy xem hết, sau đó xóa hết các mục lưu trữ ở điện thoại.

Cô từ trong ba lô lấy ra cuốn sổ màu xanh, lật ra xem hết, tựa ở trên ghế sa lon nhắm mắt nhớ lại một lần, xác nhận đã nhớ kỹ toàn bộ, xé hết những tờ viết chữ, lấy bật lửa châm rồi bỏ vào gạt tàn đốt toàn bộ.

*

Mười giờ tối, nhà nghỉ của Chung Lâm tới một nhóm khách mới vào ở, tổng cộng là hai gia đình, phòng của nhà nghỉ lại không đủ,

thiếu mất một phòng. Chung Lâm nhớ tới căn phòng giường lớn Hứa Duy ở vẫn chưa dọn, lập tức sai Tiểu Triệu đi lên đổi ga giường vỏ chăn.

Sau khi sắp xếp phòng cho khách ổn thoả, Tiểu Triệu lấy ra một xếp tiền để trên quây: "Chị Lâm, chị xem này."

Chung Lâm ngạc nhiên, mở to mắt nói: "Làm gì đó, tặng cho chị sao?"

"Làm sao có thể, em cũng không phải là đại gia." Tiểu Triệu nói: "Em vào dọn dẹp thì thấy tiền để dưới gối, em đếm thử, vừa vặn đủ tiền phòng mấy ngày nay chị ấy ở."

Chung Lâm mặt biến sắc, có chút kinh ngạc: "Sao nó lại khách sáo với chị thế chứ. Đi đi, mau đi gọi Chung Hằng cho chị."

Không bao lâu, Tiểu Triệu kéo Chung Hằng tới. Chung Lâm đi thẳng vào vấn đề: "Em với Hứa Duy thế nào? Chia tay?"

Chung Hằng nghe xong liền khó chịu: "Chị suy nghĩ nhiều rồi."

"Thật sao." Chung Lâm nhú mày, mang tiền đặt trước mặt anh: "Con bé còn để lại tiền thuê phòng."

"Chuyện gì xảy ra?" Tiểu Triệu kể lại, Chung Hằng trầm mặc một hồi, không nhiều lời, ném một câu: "Cho chị thì chị cầm lấy đi."

Chung Hằng biết, Hứa Duy có tật xấu này, cô thích cùng người phân chia rõ ràng, thiếu người khác cái gì nhất định phải trả bằng được, khi đó chỉ cùng anh với Lâm Ưu là gần gũi hơn chút.

Chung Hằng trở về phòng, tắm qua, mười rưỡi nằm dài trên giường.

Hứa Duy không gọi điện thoại, cũng không gửi nhắn tin tới.

Chung Hằng nhìn điện thoại, thoáng nhìn ở trên: Ngày 20 tháng 7. Hứa Duy tới vào ngày 13, tính một cái, cô đến đây đã được 8 ngày rồi.

*

Thứ ba, ngày 21 tháng 7.

Trời rất nóng, là một ngày có nhiệt độ cao.

Hứa Duy buổi sáng nhận được điện thoại của Tôn Hư Hoài, anh ta sẽ tự mình đến khách sạn Trường Tha đón cô.

Hứa Duy bảo anh ta chờ dưới lầu.

Cô đi toilet trang điểm thay bộ trang sức, thay đổi một bộ quần áo không mới lắm đem từ Giang Thành tới, áo thun bình thường phối với quần ngắn, đều là kiểu của năm trước.

Cô kéo hành lý ra thang máy, đến đại sảnh, Tôn Hư Hoài từ khu nghỉ ngơi đứng dậy, đi tới tiếp hành lý trong tay cô: "Cô Hứa."

Hứa Duy gật đầu: "Tôn tổng."

Tôn Hư Hoài cười cười: "Cô Hứa đừng giấu tôi nữa. Đi thôi, Tưởng tổng lúc này cũng đã tới rồi."

"Ừm." Hứa Duy theo anh ta lên xe.

Trong xe đã có tài xế, Tôn Hư Hoài ngồi phía sau với Hứa Duy:
"Những ngày này cô đều ở đây sao?"

"Không phải." Hứa Duy nói: "Đi chơi một vòng rồi."

Tôn Hư Hoài có chút hiềm lạ: "Tôi nhớ được trước kia cô đối với phong cảnh của địa phương này không hứng thú lắm thì phải."

"Hiện tại cảm thấy cũng tạm được."

Hứa Duy nói: "Quá nhàm chán, tùy tiện thăm quan chút cũng vui."

Tôn Hư Hoài phụ họa: "Đúng thế, tốt hơn ở ì một chỗ."

Hứa Duy tìm chủ đề mới: "Tưởng tổng hôm qua về lúc mấy giờ?"

"Gần mười giờ thì phải, lão Trần đến sân bay đón."

Hứa Duy ồ một tiếng: "Gần đây anh ý không đi thủ phủ tỉnh sao?"

"Cũng không đi, vừa trở về thôi mà, Lý tổng hai ngày trước vừa đi."

Lý tổng nhắc tới chính là Lý Việt.

Hứa Duy không hỏi lại, Tôn Hư Hoài lại nói: "Cô Hứa năm nay định ở bao lâu? Lúc trước đều ở lại hơn một tháng, năm nay chắc cũng vậy chứ?"

"Việc đó phải xem đã, đoán chừng sẽ sớm hơn một chút, chán rồi thì sẽ đi thôi."

"Cái đó chỉ sợ Tưởng tổng không vui."

Tôn Hư Hoài lòng dạ biết rõ cười cười.

Hứa Duy liếc nhìn anh ta một cái, không biểu lộ gì.

Tôn Hư Hoài trầm nghĩ: Cô Hứa này vẫn là như thế, rất lạnh.

Lái xe đến khu biệt thự hồ Đông Bình.

Đến trước cửa, vẫn là Tôn Hư Hoài kéo hành lý, Hứa Duy khoác ba lô, chuông cửa vang lên một tiếng, có người tới mở cửa, là cậu bé, khoảng mười hai, mười ba tuổi, dáng dấp khôi ngô tuấn tú, có chút ngượng ngùng nhìn Hứa Duy nở nụ cười.

Tôn Hư Hoài gọi một tiếng: "Du Sinh à."

Hứa Duy nhớ tới tên của cậu bé —— Tưởng Du Sinh, là con trai của Tưởng Tùng Thành. Tưởng Tùng Thành chưa kết hôn, nhưng anh ta có một đứa con trai, ở miệng người ngoài chính là con riêng điển hình, ai cũng chưa thấy mẹ của đứa bé này.

Khiến người ta thốn thức chính là, đứa nhỏ này là người câm.

Từ khi Tưởng Tùng Thành tiếp quản tập đoàn Thành Việt, những năm này bên cạnh anh ta cũng không có người phụ nữ nào xuất hiện.

Ở trong mắt người ngoài, Tưởng Tùng Thành là người đàn ông độc thân hoàn kim.

Chỉ có một vài người thân cận trong vòng tròn xã hội của anh ta biết, anh ta khá thân thiết với một nữ phóng viên có chút danh tiếng, hàng năm sẽ tụ tập một khoảng thời gian, bên ngoài giải thích là

"bạn bè". Nhưng bên trong chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người đều đang đoán.

Điểm này, ngay cả Tôn Hư Hoài cũng không rõ ràng.

Sảnh lớn tầng một, vào nhà, hơi nóng ở trên người cũng bị nhốt ở ngoài cửa.

Tưởng Du Sinh không giống với những đứa trẻ nhà giàu khác, trên người cậu bé không có khí chất phú quý đó, trái lại nhìn giống với con trai của những gia đình bình thường khác. Hứa Duy vừa tiến đến, cậu bé ngồi xuống cầm giày cho Hứa Duy.

Tôn Hư Hoài không có đũa ngọc này, chính anh ta tự đổi giày.

Trên bậc thang một người đàn ông đang đi xuống, mặc quần áo ở nhà màu đen rộng rãi, không cao lắm, ước chừng 1m75, khuôn mặt giống trên tạp chí, gầy cao.

Tôn Hư Hoài đi tới gọi: "Tưởng tổng."

Hứa Duy ngẩng đầu.

Tưởng Du Sinh đứng lên.

Tưởng Tùng Thành ánh mắt rơi trên người Hứa Duy, nhìn qua.

Hứa Duy trong lòng bàn tay đang nóng.

Cô mấp máy môi, trước tiên cười nói: "Tưởng tổng."

Tưởng Tùng Thành con mắt hí hí, bên miệng cũng có một chút cười, nụ cười của anh hết như con người anh, có chút kiềm chế.

Tưởng Tùng Thành đi xuống: "Ngồi đi."

Bọn họ ngồi xuống ghế sofa, người làm trong phòng bếp bưng hoa quả ra, rồi xếp đặt trà pha cho họ.

Tưởng Tùng Thành nhìn hoa quả, nói: "A Trân, rửa anh đào mang tới đi."

Người phụ nữ kia đáp, rất nhanh bưng một đĩa anh đào tới.

Tưởng Tùng Thành đem đĩa đẩy đến trước mặt Hứa Duy: "Em hàng năm đều thích ăn cái này mà, nếm thử xem."

Hứa Duy nhìn anh một cái, cúi đầu cầm anh đào ăn.

Tưởng Du Sinh ngồi bên cạnh cô, Hứa Duy nói: "Em cũng ăn đi."

"Du Sinh không thích ăn cái này, em quên rồi sao?"

Hứa Duy khựng lại: "Ồ, thật đúng là quên mất."

Tưởng Tùng Thành cười một tiếng: "Trí nhớ này của em, năm trước so với năm sau càng kém hơn."

Hứa Duy phụ họa: "Đúng vậy."

Ngồi một lúc, Tưởng Tùng Thành và Tôn Hư Hoài cùng đi tới thư phòng nói chuyện, để Tưởng Du Sinh đưa Hứa Duy lên tầng.

Hứa Duy mang theo vali, Tưởng Du Sinh đi ở phía trước, dắt cô lên tầng hai, Hứa Duy thấy rõ ý của cậu, vào căn phòng bên trong.

Căn phòng rất lớn, màu lam nhạt, trang trí rất tinh xảo, giường cũng là phong cách của phụ nữ.

Hứa Duy xách vali vào trong, ngồi trên giường một lúc, đôi mắt quét bốn phía một lượt, không phát hiện có camera.

Tưởng Du Sinh tựa ở bên tường nhìn xem cô.

Hứa Duy ngoắc: "Tới đây ngồi."

Cậu bé biết đọc khẩu hình miệng.

Hứa Duy cũng không nói nhiều với cậu bé, chỉ lo sửa sang dọn dẹp đồ dùng của mình.

Tưởng Du Sinh ngồi một bên nhìn, Hứa Duy quay đầu nhìn cậu bé, cậu bé đỏ mặt cười cười.

Đứa nhỏ này cũng rất ôn hòa.

Tôn Hư Hoài ở lại nơi này ăn cơm trưa xong mới đi.

Tưởng Du Sinh sau bữa cơm trưa đều sẽ đi ngủ, A Trân ở trong phòng bếp vội vàng bận rộn, phòng khách chỉ còn lại Hứa Duy và Tưởng Tùng Thành.

Tưởng Tùng Thành uống trà, Hứa Duy ngồi đó ăn trái cây.

Không khí yên lặng đến quỷ dị.

Tưởng Tùng Thành nhìn cô một chút, nói: "Sao lần này em lại lạnh nhạt với anh như vậy."

"Có sao." Hứa Duy quay đầu: "Chắc là do thật lâu không gặp."

Tưởng Tùng Thành hỏi: "Đến đây lúc nào?"

"Có một tuần."

"Nghe nói em còn ra ngoài chơi?"

"Ừm."

"Một mình sao?"

"Không phải." Hứa Duy nói: "Gặp được vài người bạn học."

Tưởng Tùng Thành cười cười: "Lúc trước sao chưa gặp bạn học của em ở đây bao giờ vậy."

"Chỉ là trước kia không gặp thôi."

Tưởng Tùng Thành không tiếp tục hỏi cái này, nói: "Chơi thế nào?"

"Cũng được."

Tưởng Tùng Thành nói: "Nghe Hư Hoài nói em xảy ra chút tai nạn xe cộ."

"Ừm." Hứa Duy nhìn anh: "Trên đường về quê xảy ra chút chuyện, em không có việc gì, chị em lái xe, chị ấy nghiêm trọng hơn một chút, vẫn chưa xuất viện"

"Không có chuyện gì lớn chứ."

"Ừm, không sao."

"Vậy là tốt rồi." Tưởng Tùng Thành lại nhìn về phía cô: "Năm ngoái em mặc bộ này mà, không mua bộ mới sao?"

Hứa Duy nói: "Có mua, nhưng không thoải mái bằng bộ này."

"Em lúc nào cũng vậy thôi." Tưởng Tùng Thành lắc đầu.

Hàn huyên một lúc.

Tưởng Tùng Thành nhấp một ngụm trà, nói: "Đi lên tầng đi, trong phòng kia thoải mái hơn."

"Vâng."

Tưởng Tùng Thành đứng dậy, Hứa Duy đi theo anh.

Tầng hai có khu nghỉ ngơi, thư giãn ở giữa, như phòng chiếu phim nhỏ. Một bộ ghế salon bằng da chiếm không gian không nhỏ.

Hứa Duy ngồi lên.

Tưởng Tùng Thành ngồi bên cạnh cô.

Anh để Hứa Duy chọn phim.

Hứa Duy tùy tiện chọn bừa một bộ phim văn nghệ.

Thanh âm chĩnh nhỏ, hai người dựa vào nhìn.

Hứa Duy kỳ thật có chút buồn ngủ, nhưng ở loại tình huống này căn bản không có khả năng ngủ, cô đầu óc một mực cảnh giác.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng kết thúc.

Nhạc đoạn kết còn đang phát ra.

Tưởng Tùng Thành đột nhiên mở miệng: "Người cảnh sát kia về sau còn tìm em không?"

Hứa Duy ngơ ngác, gật đầu: "Có tìm."

Tưởng Tùng Thành ừ một tiếng, sắc mặt hơi chìm xuống: "Xem ra bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định." Ngừng một lúc, anh lại cúi đầu cười: "Trách em trước kia danh tiếng quá vang dội, vụ án ở góc ngách nào cũng đào xới được, cũng khó trách bọn họ trông cậy vào em."

Hứa Duy nhìn chằm chằm màn hình, tùy ý nói: "Bọn họ chưa từ bỏ ý định, cũng phiền phức lắm."

"Yên tâm đi, bọn họ tìm nhầm người, có thể tra ra cái gì chứ?" Anh nói.

Hứa Duy không nói gì, dạ một tiếng.

Buổi tối Tưởng Tùng Thành ra khỏi nhà, Hứa Duy và Tưởng Du Sinh ở trong thư phòng đọc sách, mãi cho đến trước khi ngủ, cũng không thấy anh ta trở về.

Hứa Duy nằm ở căn phòng xa lạ, nhắn tin cho Chung Hằng: 【 ngủ chưa? 】

Anh gần như trả lời ngay lập tức —— 【 chưa ngủ, em thế nào? 】

Hứa Duy đánh máy chữ cực nhanh 【 rất tốt, em chỉ nói với anh một chút, đừng lo lắng, nhanh ngủ đi, không cần lo cho em. 】

Chung Hằng nhìn chằm chằm điện thoại nhìn hồi lâu, rồi xóa hết hàng chữ vừa đánh.

Đang chuẩn bị đi ngủ, Tống Tiểu Quân gọi điện thoại tới.

Chung Hằng kết nối, đầu kia tiếng Tống Tiểu Quân truyền tới: "Chung Hằng, hôm nay đội trưởng đội cảnh sát bên tôi đề cử cậu, dạo này bên họ thiếu người lắm, đợt không đợt được đến cuối năm, nên muốn tuyển trước vài người để dùng, mai cậu rảnh không tới đây một chuyến, thế nào?"

"Vội vã như vậy?"

"Đúng vậy, cực kì thiếu người, nhất là người có thân thủ tốt có thể lập tức dùng ngay không nhiều, phần lớn đều là người mới, phải huấn luyện, phải dạy, cho nên tôi nói tình hình của cậu, đội trưởng rất có hứng thú, nghĩ muốn gặp cậu trước."

Chung Hằng trầm mặc một hồi, nói: "Được, tôi ngày mai tới."

Tống Tiểu Quân vui vẻ nói: "Tốt tốt tốt, vậy tôi gửi địa chỉ cho cậu, cậu ngày mai đến gọi điện thoại cho tôi!"

"Được."

*

Hứa Duy cả đêm ngủ không được an lòng, sáng sớm đã tỉnh.

Cô cũng không biết Tưởng Tùng Thành tối hôm qua đã về chưa.

Căn phòng bên trong có phòng vệ sinh, Cô đi vào rửa mặt, trang điểm, mặc xong quần áo, điện thoại đột nhiên vang lên, biểu hiện trên màn ảnh điện báo người gọi tới: Nhan Hân.

Vài ngày nay không có tin tức của con bé, Hứa Duy sắp quên mất.

Vừa nhận cuộc gọi, đầu kia liền truyền đến giọng nghẹn ngào của Nhan Hân: "Chị Hứa Duy, chị có rảnh không?" Hứa Duy kinh ngạc: "Em sao thế? Ở chỗ nào."

"Ở cục cảnh sát."

Tác giả có lời muốn nói: đi một nhóm kịch bản...

~~~~ HẾT CHƯƠNG 26

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 27: Nghé Con Mới Đẻ, Gan Dạ Vô Cùng

Hứa Duy còn muốn hỏi tiếp, Nhan Hân đã thúc giục gấp rút: "Có thể tới đây nhanh một chút không, không còn người nào có thể giúp em."

Hứa Duy không tiếp tục trì hoãn, trấn an hai câu, ghi địa chỉ rồi cúp điện thoại.

Mới vừa đi tới cửa phòng, chỉ thấy Tưởng Du Sinh mặc đồ ngủ từ dưới tầng đi lên, bộ dạng ngái ngủ.

Hứa Duy thấp giọng hỏi: "Ba ba của em chưa trở về sao."

Tưởng Du Sinh lập tức lắc đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

Hứa Duy xoa xoa đầu của cậu bé: "Ngoan, trở về phòng đi."

Cô khoác theo ba lô, nhanh chóng xuống tầng, tới cửa đổi giày, A Trân xem xét lập tức tới: "Ai nha, cô Hứa muốn ra ngoài sao?"

"Ừm."

"Tưởng tiên sinh bảo tôi làm bữa sáng cho cô, cô không ăn chút gì rồi hăng đi sao?"

Hứa Duy không rảnh nhiều lời, một bên đi giày một bên nói: "Không cần, tôi bây giờ muốn đi ra ngoài một chút, trở lại hăng nói."

Cô kéo cửa ra đi ra ngoài, nhanh chóng bước qua mấy bậc cầu thang, chạy cực nhanh ra khu biệt thự, ở cửa chính thấy một chiếc xe taxi trống, lập tức ngồi vào nói: "Đến thị cục công an."

Ngu Khê thẳng lên làm huyện về sau, nói thị cục công an, mọi người đều biết là chỗ cũ trước kia.

Tài xế lái xe là người địa phương, biết đường, lái xe rất thông thạo.

Hứa Duy đến cục công an nhìn thấy Nhan Hân, cảm thấy dường như chưa gặp mấy đời rồi.

Có vài ngày ngắn ngủi không gặp, Nhan Hân giống như trải qua một trận đại kiếp nạn, quần áo bẩn đến không thể nhìn ra, tóc rối bời, rất chật vật.

Cô ngồi một mình ở trên ghế, đầu cúi thấp, Hứa Duy cơ hồ nhận không ra.

Một nhân viên cảnh sát dẫn Hứa Duy đi vào, chỉ chỉ vị trí kia.

Hứa Duy đi tới hỏi: "Sao em lại thành ra thế này?"

Nhan Hân thấy được cô, đứng lên, như trút bớt được gánh nặng trong lòng, gặp được cứu tinh: "Chị Hứa Duy, chị đến rồi!"

Cô nắm chặt tay Hứa Duy: "Có người đi cùng chị không? Người bạn học trước của chị có tới cùng không, là ông chủ Chung đó?"

"Không có." Hứa Duy nói: "Chỉ có chị thôi."

Nhan Hân nhú nhú mày.

Hai người bọn họ là phụ nữ, một mình tới đây rất nguy hiểm.

Hứa Duy hỏi: "Thế nào? Em không có việc gì thì chạy tới cục công an ngồi làm gì?"

Nhan Hân không trả lời, nhìn quanh bốn phía, lắc đầu: "Chúng ta đi trước đi, tìm chỗ có thể nói chuyện, em sẽ kể cho chị nghe từ từ."

Không đợi Hứa Duy trả lời, cô cầm chặt Hứa Duy đi ra ngoài, trước khi ra cửa cho tay vào balo lấy ra chiếc mũ đội lên đầu, vừa đi bên cạnh thúc giục: "Đi nhanh một chút, chị Hứa Duy."

Hứa Duy nhìn bộ dạng đầy cảnh giác của cô, đã cảm thấy sự việc không hề nhỏ.

Hai người đi nhanh ra cửa chính, đối diện một người đang đi tới.

Ánh mắt chạm nhau bất ngờ, Hứa Duy dừng lại.

Đối phương cũng dừng sò.

Anh hiển nhiên là ngoài ý muốn, không ngờ tới ở chỗ này gặp được cô.

Nhan Hân vừa mới ngẩng đầu, cũng nhận ra, lộ ra chút vui mừng, quay đầu hỏi Hứa Duy: "Không phải nói một mình chị tới thôi sao.?"

Hứa Duy không trả lời, Chung Hằng đã đi tới, cách hai, ba bước bước chân anh dừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm cô, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt muốn nói lại thôi.

Đang suy nghĩ có nên nói chuyện với cô hay không.

Hứa Duy không nhiều lời, trực tiếp tiến lên kéo anh, gọi Nhan Hân: "Đi mau."

Chung Hằng ngằm hiểu, tay dõ xuống dưới, nắm lấy tay cô.

Nhan Hân chạy chậm ở sau lưng bọn họ.

"Anh lái xe tới?"

"Ừm."

"Xe ở đâu."

"Ở phía sau." Chung Hằng thấp giọng nói một câu, càng nắm chặt tay cô hơn.

May mắn là sáng sớm, cổng vắng vẻ, không có mấy người chú ý tới bọn họ.

Xe đỗ ở chỗ không xa.

Ba người rất nhanh đi tới, động tác rất cấp tốc, mở cửa chui lên xe.

Chung Hằng lái xe, Hứa Duy và Nhan Hân ngồi ở phía sau.

"Đi chỗ nào." Chung Hằng đánh tay lái, lái xe vào đường chính.

Hứa Duy nhìn về phía Nhan Hân.

Nhan Hân lúc này mới đọc địa chỉ, đó là ở một nơi thành cũ trong một đầu ngõ nhỏ.

Nhan Hân đã thuê một phòng ở nhà nghỉ gần đó, hành lý của cô vẫn còn ở chỗ ấy.

May mắn mấy con đường ở Ngu Khê Chung Hằng cũng coi như là biết qua, đi tìm qua một lượt, bỏ ra hơn nửa giờ.

Bọn họ thuê một gian phòng khác ở đó.

Nơi này không theo kịp các nơi khác, phòng nghỉ không có thể, chỉ có chìa khoá.

Hứa Duy không có thời gian nói chuyện với Chung Hằng, trước tiên đem chìa khoá đưa cho anh: "Thời gian đang gấp gấp trước hết đừng nói gì, anh ở đây chờ em một chút, nếu như anh bận thì đi trước đi, em sẽ gọi cho anh sau."

Chung Hằng nhìn cô một lúc, cầm chìa khoá: "Anh không vội."

Nhan Hân vào nhà liền đóng cửa lại, không để ý tới gì khác, sửa sang chính mình, đầu tiên cởi mũ, cởi quần áo bản liền kéo Hứa Duy: "Chị Hứa, em nói việc này kể cho chị coi như đánh cược một lần, bằng những việc trước kia chị làm, em cược chị là người tốt, em bây giờ không có biện pháp nào khác, ngay cả ra cửa cũng không dám ra, cũng không biết có thể tìm ai hỗ trợ."

Hứa Duy hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nhan Hân cũng không nhiều lời nữa, nói thẳng: "Trên núi Linh Đinh có sơn trang Mộc Vân chị còn nhớ không?"

Hứa Duy gật đầu.

"Em đã nói với chị, em rất muốn vào đó xem một chút." Nhan Hân nói: "Ngày đó chúng ta tách ra, em đã suy nghĩ biện pháp, cuối cùng cũng tiến vào."

Hứa Duy nghe xong trong lòng liền lấy làm kinh hãi, nhin lăm mới không đánh cô ấy.

Nhan Hân nói tiếp: "Em cẩn thận quan sát qua, sơn trang đó mỗi ngày đều có rất nhiều xe hàng vào, chủ yếu vận chuyển hoa quả, rau, rượu còn có hàng hoá khác, mà mỗi ngày đều có một xe rác đi, em phát hiện nó là xe thu rác chung cả ở trên núi nữa nhưng chiếc xe này lại không như vậy, lúc đầu em muốn cùng xe rác đi vào, về sau không tìm được đường đi, đành phải bỏ tiền ra thuê vài người, lại cải trang cách ăn mặc mới có thể ở trên một chiếc xe chở hàng, vào đến sơn trang đó, em chỉ đến tầng một, chỉ là một vườn hoa hội sở kiểu dáng bình thường, không nhìn ra cái gì đặc biệt, nhưng em vẫn chụp lén mấy bức ảnh."

Nhan Hân nói đến đây còn có một chút đắc ý, nhưng lời nói chuyển ngay lập tức, lông mày nhíu lại: "Đến khi ra ngoài rồi em cũng rất thuận lợi, nhưng từ hôm qua bắt đầu có người để mắt tới em, em khẳng định có liên quan tới chuyện này, em không biết bọn họ làm sao tìm được em, có thể là nơi đó có máy giám sát, bọn họ thấy được từ máy thu hình."

Hứa Duy cũng cảm thấy suy đoán này rất có thể, hỏi: "Về sau thì sao."

"Về sau em phải bỏ ra dũng khí cực lớn mới dám cắt đuôi bọn họ, máy ảnh của em ở đây, cũng không dám trở về, một mực ở bên ngoài quanh quẩn đến sáng hôm nay, không có cách nào đành phải chạy đến cục cảnh sát đợi, chuyện về sau chị cũng biết."

Hứa Duy nghe xong, nhìn cô một hồi: "Em còn có chuyện vẫn chưa nói."

Nhan Hân lập tức nói: "Em nói cả rồi."

"Em chỉ là một thợ thực tập quay phim làm gì sống chết nhất định phải vào sơn trang đó?" Hứa Duy nói: "Em là phóng viên phải không?"

Nhan Hân không vui lắm, thừa nhận: "Lúc trước thật sự em có nghe nói tới, chỗ đó trước kia không phải từng bị báo cáo sao, nghe nói có quan viên làm việc đó ở đấy."

Cô nhìn nhìn, chủ ý là tự hiểu.

Hứa Duy xem như đã hiểu rõ: "Cho nên em muốn ngầm quan sát một chút?"

"Đúng đúng đúng." Nhan Hân nói: "Mặc dù em làm chụp ảnh, nhưng em vẫn có chí hướng rộng lớn."

Hứa Duy không phản bác lại, nhưng cũng hiểu rất rõ.

Nghé con mới đẻ, gan dạ vô cùng.

Nhan Hân thật đúng là không gọi là ngốc, có thể trà trộn vào trang viên kia cũng được coi là có bản lĩnh rồi.

Nhưng Hứa Duy vẫn nói rõ ràng: "Vấn đề này khả năng không đơn giản như em nghĩ đâu, em tiếp tục nữa, chết như thế nào cũng không biết."

Nhan Hân nhẹ gật đầu: "Em tin, không phải vì mấy bức ảnh mà tìm tới em."

"Em bây giờ tính toán như thế nào?"

"Em cũng không biết." Nhan Hân nói: "Báo cảnh sát có được không? Nghe nói tập đoàn đó ở chỗ này thế lực rất lớn, đen trắng hiểu rõ, em cảm thấy có chút mạo hiểm."

Có thể nghĩ đến vấn đề này, cũng đủ thông minh.

Hứa Duy hỏi: "Ảnh chụp đó còn không?"

"Còn ạ, em chuyển vào điện thoại của em."

"Vậy bây giờ gửi cho chị, xoá bên của em đi."

"Vâng."

Nhan Hân làm theo: "Sau đó thì sao."

Hứa Duy suy tư một hồi, nhớ tới người ở sát bên cạnh.

Cô cũng giống Nhan Hân, ở nơi này không ai có thể tin, ngoại trừ anh.

"Chị bảo Chung Hằng đưa em đến tỉnh thành." Hứa Duy nói.

Nhan Hân kinh ngạc: "Anh ấy sẽ đồng ý sao?"

"Hẳn là sẽ." Hứa Duy nói: "Chuyện này giờ chị sẽ sang nói với anh ấy, em bây giờ tắm rửa, thu dọn chút đi."

"Vâng, em tất cả đều nghe theo chị." Nhan Hân lập tức cầm quần áo vào phòng tắm.

Hứa Duy đi tới phòng bên cạnh gõ cửa.

Chung Hằng mở cửa, đứng sang bên cạnh để Hứa Duy đi vào.

Trong phòng mở đèn, nhưng vẫn rất tối, quán trọ này đã được liệt kê phá. Bỏ, thực sự cũ nát không chịu nổi, trên vách tường là những tờ báo cũ, đèn cũng rất kém, một chiếc giường nhỏ, chỗ kia có mấy nếp gấp.

Chung Hằng hẳn là vừa ngồi ở đó.

So với nhà trọ của Chung Hằng có thể tính là khách sạn xa hoa.

Hứa Duy ngửi thấy được mùi khói, cúi đầu nhìn thấy trong tay Chung Hằng có điếu thuốc anh đang dụi tắt đi. Đã hút hơn phân nửa, đầu ngón tay anh vẫn còn dính tàn thuốc màu xám.

"Không có gạt tàn thuốc sao?" Hứa Duy nhìn xung quanh một lần.

"Không có." Chung Hằng giọng hơi trầm xuống.

Không chỉ không có cái gạt tàn thuốc, đến thùng rác còn không có.

Hứa Duy từ đầu giường rút ra tờ giấy: "Để vào đây đi."

Chung Hằng để lên, Hứa Duy nắm lại, vò thành một cục nhét vào túi.

Cô ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của Chung Hằng.

Trong mắt của anh lo lắng hiện lên rất rõ ràng.

Hứa Duy bây giờ mới có thời gian nhìn kỹ anh, cái phòng nhỏ này điều hoà cũng chẳng ra gì, trên mặt anh đều rịn mồ hôi, cổ hình

như bị con muỗi cắn, có cục nhỏ màu hồng.

Hôm trước hai người vừa tạm biệt, tối hôm qua nhận tin vài dòng ngắn ngủi.

"Hôm nay anh tới đó làm gì vật?" Hứa Duy hỏi.

"Tổng Tiểu Quân làm việc ở đó, cậu ấy đề cử anh cho đội cảnh sát, để cho anh tới gặp đội trưởng."

Chung Hằng không giấu diếm cô.

Hứa Duy không ngờ là như vậy: "Vậy em làm chậm trễ việc của anh."

"Không sao, lúc nào cũng có thể đi."

Chung Hằng mày nhíu lại, hỏi cô: "Còn em, có phiền phức gì?"

"Em không sao, là Nhan Hân xảy ra chút việc." Hứa Duy đơn giản đem sự việc nói với anh, cuối cùng dừng lại, vẫn là nói ra miệng: "Em muốn nhờ anh đưa cô ấy về tỉnh thành."

Mặc dù không muốn nhất là kéo theo anh vào, nhưng bây giờ không còn ai để tin tưởng.

Chung Hằng cơ hồ không suy nghĩ, gật đầu: "Được."

Hứa Duy nhìn anh: "Có thể sẽ gây phiền toái cho anh."

Chung Hằng đưa tay, ôm vai cô kéo cô vào lồng ngực mình, vùi mặt ở hõm cổ, nói: "Anh làm việc, em không yên lòng?" Lời nói này lại có điểm cuồng vọng.

Hứa Duy không khỏi bật cười, cũng không hiểu sao bỗng dưng an tâm, tay tìm tới phía sau vỗ vô mộng anh: "Rất yên tâm."

Chung Hằng buông tay ra, sờ lên mặt cô: "Đưa đến đâu, không bàn giao cho ai sao?"

"Anh mang cô ấy đi gặp đội trưởng Hà, đằng sau cũng không cần quản, để cho anh ấy an bài đi."

"Ừm." Anh cuối cùng hỏi: "Phải lập tức đi sao?"

"Càng nhanh càng tốt ạ."

Anh gật đầu: "Được."

Nói xong chuyện chính sự, Nhan Hân vẫn chưa dọn dẹp xong, hai người còn chút thời gian nói sang chuyện khác.

Chung Hằng nhớ tới một việc: "Sao em còn để lại tiền phòng chỗ chị anh?"

Hứa Duy nói: "Chỗ đó to đẹp, em lại ở cả một căn phòng lớn, sao lại không giả tiền được chứ?"

Chung Hằng cười một tiếng: "Đáng tiếc em có ý tốt, chị anh cảm thấy không là người một nhà."

Hứa Duy: "Chính xác không phải người một nhà."

"Sớm muộn sẽ thành thôi." Anh nói chừng chặc đằng hoàng: "Lần sau đừng như vậy."

Sau một lát.

Nhan Hân thu dọn xong, ở bên ngoài gõ cửa, Hứa Duy đứng lên, Chung Hằng giữ chặt tay của cô, đem người ôm vào trong ngực hôn một cái, nhẹ nói: "Em ngoan nhé."

Hứa Duy gật đầu: "Ừm, anh chú ý an toàn."

Bọn họ tạm biệt ở nhà trọ nhỏ.

Chung Hằng mang Nhan Hân đi trước.

Hứa Duy nửa giờ sau mới trả phòng rồi đi.

Trước khi đi, cô gọi cho Hà Nghiễn, nói rõ tình huống, lại đem ảnh của Nhan Hân chụp gửi tới, sau đó xoá sạch album ảnh.

Thời gian đã không còn sớm, Hứa Duy không ăn sáng nữa, đón xe về biệt thự của Tưởng Tùng Thành.

Không nghĩ tới Tưởng Tùng Thành đã về.

Hứa Duy vừa vào cửa, anh đã ngồi ở bàn ăn, giương mắt nhìn cô: "Đến ăn sáng đi."

Hứa Duy đi qua, A Trân bưng bát cháo nóng tới.

Trên bàn bày mấy đĩa món ăn thanh đạm.

Hứa Duy vừa mới buổi sáng đã chạy đi như vậy, quá đói, không nghĩ gì nhiều, trước tiên ăn no đã.

Tưởng Tùng Thành lờm cô vài lần: "Đói chết rồi?"

"Có chút."

"Đi đâu sáng sớm?"

Hứa Duy nửa thật nửa giả nói: "Thời điểm em biên tập có một cô gái theo em, cô ấy cùng em tới đây, hôm nay có một chút phiền phức, em đi xem cô ấy thế nào."

Tưởng Tùng Thành: "Vậy cũng nên ăn sáng xong hẵng đi, em như vậy là quá sốt ruột rồi."

Hứa Duy qua loa dạ một tiếng, tiếp tục uống cháo.

Tưởng Tùng Thành nhìn cô một hồi, gấp cho cô ít rau: "Uống cháo không thì có dinh dưỡng gì."

Hứa Duy yên lặng lắng nghe.

Cơm nước xong xuôi, Hứa Duy mới biết được Tưởng Du Sinh không ở nhà, mỗi ngày đều phải đi học.

Tưởng Tùng Thành cùng A Trân nói xong cơm trưa, nói tới chuyện này. Ý là để Hứa Duy cùng Tưởng Tùng Thành ở lại một mình.

Hứa Duy đối với anh ta hiểu rõ quả thật có hạn, cơ bản đều dựa vào tin tức từ chị cô - Phương Nguyệt, cho nên cô nói chuyện, làm việc đều nhất thiết phải cẩn thận từng li từng tí.

May mắn Tưởng Tùng Thành là người khá kì lạ, cũng sẽ không một mực nói chuyện.

Anh rất nhanh sẽ đến thư phòng của mình.

Sau bữa cơm trưa, Hứa Duy nhắn tin với Nhan Hân vài câu, xác định bọn họ tạm thời thuận lợi, cách tỉnh thành cũng không xa.

Buổi chiều, Tường Tùng Thành nhận điện thoại, Hứa Duy nghe thấy anh nói mấy câu trang viên Mộc Vân, nói ngày mai muốn tiếp hai vị khách quý tới.

Hứa Duy thăm dò tính hỏi: "Ngày mai anh tới sơn trang à?"

"Ừm."

"Chúng ta cùng đi?"

Tường Tùng Thành nhìn cô một chút, nói: "Lúc này khách quý em không tiện gặp, em muốn tới thì để lần sau đi." Dừng lại, nói: "Lần trước em tới, đã từ mấy năm rồi."

Hứa Duy gật gật đầu, ngược lại từ trong lời này bắt lấy một điểm: Nói như vậy, Phương Nguyệt hẳn là đã vào sơn trang viên. Tường Tùng Thành bỗng nhiên cảm thán câu: "Một năm này trôi qua rất nhanh."

"Là rất nhanh." Hứa Duy nói.

Buổi tối có một bữa tiệc nhỏ.

Tường Tùng Thành cũng không nói sớm, trực tiếp gọi người đưa lễ phục tới, anh ta và Hứa Duy cùng nhau đi.

Là nơi các tầng lớp quan hệ đến, điệu thấp nhưng nghiêm túc, địa điểm là một ngôi nhà tư nhân, có nhiều người, cũng có mấy vị nhân sĩ giới chính trị.

Khiến Hứa Duy trở tay không kịp chính là, cô thế mà gặp Lư Hoan.

Quả thực oan gia ngõ hẹp, gặp được người này chắc chắn không có việc gì tốt.

Lư Hoan hiển nhiên kinh ngạc không thua gì cô, còn hơn nhiều gấp mấy lần khi gặp lại ở trên đường kia. Bố của Lư Hoan cũng là người làm ăn, gần hai năm nay ở Ngu Khê phát đầu lên được một chút, năm nay vừa mới được mời tham dự bữa tiệc này, mang theo con gái tới.

Hứa Duy vốn định giả bộ như không biết, ai ngờ Lư Hoan căn bản không muốn phối hợp, trước mắt bao người ngạc nhiên gọi cô, ánh mắt kinh ngạc thể hiện. Rõ hai người quen biết, dẫn theo nhiều người chú ý tới.

Hứa Duy cười đáp tiếng gọi đó: "Học tử", không cần nhìn sắc mặt của Tưởng Tùng Thành.

May mắn Lư Hoan cũng không tiếp tục đề cập cái khác, nếu như cô ấy nói lung tung, đúng là không có cách nào khống chế.

Hứa Duy nhẹ nhàng thở ra.

Sau bữa ăn có biểu diễn độc tấu, Hứa Duy không hứng thú, nghe một hồi liền đi toilet, lần nữa oan gia ngõ hẹp gặp lại Lư Hoan.

Lúc này tránh cũng không được.

Lư Hoan đi tới liền cười: "Học tử đêm nay thật đẹp, tôi kém chút nữa không nhận ra được."

Hứa Duy cũng cười: "Cô cũng vậy."

Lư Hoan xích lại gần, quăng ra một câu: "Chung Hằng thấy được, chắc cũng không nhận ra được đâu."

Hứa Duy không tiếp lời.

Lư Hoan nói: "Cô ẩn mình rất sâu đó, tôi cũng không biết cô ôm đùi nhân vật lớn như thế, khó trách lại trở về nơi này, tôi còn tưởng rằng cô vì Chung Hằng mới đến cơ, hoá ra là vì mục tiêu khác."

Hứa Duy nói: "Tưởng tổng vừa mới giới thiệu qua, là bạn bè thôi."

"Ừm, bạn bè." Lư Hoan cười nói: "Là loại bạn bè nào cũng không rõ ràng, cô nói xem, nếu tôi nói cho Chung Hằng, anh ấy sẽ nghĩ như thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói: đi cái kịch bản ~~ nhanh lên đến sau mười chín ngày

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 27

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 28: Vạn Nhất Cô Ấy Gặp Chuyện Không Tìm Thấy Tôi, Sẽ Rất Phiền Toái?"

Tám giờ tối, Giang Thành.

Cổng lớn cục thành phố có hai người đang đi tuần, vóc dáng rất cao, nhìn kỹ một lần, người bên trái cao hơn một chút. Người gác cổng ở bên phải chào hỏi: "Đội trưởng Hà tan làm rồi sao."

Hà Nghiễn đáp lại một tiếng, đi ra bên ngoài, nói với Chung Hằng: "Cậu hôm nay cũng vất vả rồi, để tôi kêu lão Triệu một tiếng, chúng ta cùng nhau đi ăn chút gì."

"Được." Chung Hằng gật đầu.

Nửa tiếng sau, Nhan Hân được Hà Nghiễn sắp xếp nhân viên cảnh sát đưa về, nhiệm vụ của Chung Hằng hoàn thành, nghĩ đến thuận đường gặp đội trưởng Triệu một chút cũng tốt.

Hà Nghiễn gọi một cuộc điện thoại, vừa hay Triệu đội trưởng đã làm xong việc, lúc này đang rảnh, một lời nhanh đồng ý.

Khu Cao Tân đặc công chi đội cách cục thành phố không quá xa, Hà Nghiễn lái xe đi, đội trưởng Triệu ngồi bên cạnh.

Ba người đàn ông không kén chọn, tùy tiện tìm nhà hàng nhỏ ăn bữa cơm.

Chung Hằng lúc trước ở đội đặc công xem như là đội trưởng Triệu mang theo tới, hai người có tình cảm thầy trò, nửa năm không gặp, mà hôm nay anh và Hà Nghiễn là lần đầu chạm mặt, đàn ông uống vài ba chén rượu là có thể nói chuyện.

Hà Nghiễn hỏi chuyện của Hứa Duy ở Ngụ Khê, Chung Hằng nhớ tới việc Hứa Duy trước đó bị theo dõi, anh kể việc này với Hà Nghiễn, cuối cùng nói: "Tôi đi đến đường Minh Lan một chuyến, tìm đến người giết dây kia, nhưng cũng chẳng có manh mối gì khác, bọn chúng thông qua mạng lưới liên hệ, lấy tiền làm việc, không gặp mặt người chủ."

Hà Nghiễn gật gật đầu, không tỏ thái độ, sắc mặt lại càng thêm nghiêm túc.

Cơm đã ăn xong, đội trưởng Triệu nhận điện thoại Triệu sớm đã đi.

Hà Nghiễn chờ Chung Hằng về.

Chung Hằng lái xe tới, xe của anh vẫn dừng ở cục cảnh sát.

Trên đường đi, Hà Nghiễn nói: "Kỳ thật cậu đêm nay không trở về cũng được mà, tôi tìm cho cậu chỗ nghỉ, cậu đêm hôm khuya khoắt lái xe rất dễ bị cũng không tốt."

"Một đoạn đường ấy không tính là gì."

Chung Hằng không có ý định ở lại.

Hà Nghiễn vẫn cảm thấy không an toàn, khuyên nhủ: "Thời gian có gấp gáp, nhưng vẫn nên nghỉ một đêm, một đêm thì có vội vàng gì chứ."

Lái xe đến cổng cục thành phố. Hà Nghiễn tắt máy, quay đầu nói: "Ý cậu thế nào."

Chung Hằng nhìn xuống điện thoại, thuận miệng nói: "Vạn nhất cô ấy gặp chuyện không tìm thấy tôi, sẽ rất phiền toái?"

Hà Nghiễn lập tức kịp phản ứng: Nói "Cô ấy" là chỉ Hứa Duy sao. Anh ta cảm thấy có chút kỳ quái nhìn Chung Hằng, cảm thấy ngữ khí của anh ấy có vẻ như không phải đùa.

"Theo tôi nghĩ, cô ấy tạm thời chưa gặp nguy hiểm gì đâu." Hà Nghiễn nói.

"Nhưng tôi rất lo lắng." Chung Hằng nói.

Hà Nghiễn sững sờ, lại nhìn anh thêm một lần nữa, qua hai giây, đã minh bạch. "Cậu cùng Hứa Duy, hai người..."

"Đội trưởng Hà." Chung Hằng cắt lời anh ta: "Cảm ơn đã chiêu đãi, tôi phải đi đây."

Anh đưa tay phải mở cửa xe, Hà Nghiễn nói: "Ai, cậu chờ một chút. Tôi phán đoán sẽ không sai, chúng tôi luôn giữ liên lạc. Lúc vừa rồi, chúng ta lên xe, cô ấy đã gửi tin rồi, hôm nay hết thấy thuận lợi, cô ấy hiện tại đại khái chắc là đang ngủ."

Chung Hằng quay đầu nhìn anh ta một cái: "Cô ấy ngày nào cũng liên lạc với anh?"

Hà Nghiễn gật đầu, ý thức được điều gì đó, bỗng nhiên cười nói: "Cậu đừng hiểu lầm."

"Tôi và Hứa Duy cũng coi là bạn cũ."

Anh biểu hiện nhẹ nhõm, rút một điều thuốc đưa cho Chung Hằng, giả vờ ho khan một cái: "Chuyện này, tôi làm bạn bè cũng nên biểu hiện quan tâm một chút, tôi trực tiếp hỏi cậu này, hai người có phải... Có chút gì đó?"

"Cô ấy là bạn gái của tôi." Chung Hằng nói gọn gàng dứt khoát.

Hà Nghiễn mặc dù đoán được bảy tám phần, nhưng vẫn rất kinh ngạc: "Thật tốc độ, việc này tôi ngược lại xem thường cô ấy."

Tốc độ cái rầm, hơn mười năm.

Chung Hằng lười nhác giải thích thêm với anh ta, lấy ra bật lửa đốt thuốc lá, cúi đầu dút một ngụm.

Hà Nghiễn cũng không chú ý, cũng cho mình đốt một điều thuốc.

Hai người đàn ông không quen nhau ngồi chung một chiếc xe.

Một ngày nhanh chóng kết thúc, bọn họ quả thật đều đã rất mệt mỏi.

Hút một hơi, Hà Nghiễn gõ gõ tàn thuốc, nói: "Cậu cũng không cần quá lo lắng, vấn đề an toàn của Hứa Duy khẳng định sẽ phải cân nhắc. Việc này không tiện nói tỉ mỉ cho cậu, dù sao ở bên này tôi đã định tốt kế hoạch hành động."

Chung Hằng nhẹ gật đầu.

Đêm nay Chung Hằng vẫn không ở lại, trong đêm lái xe trở về Ngu Khê.

*

Hứa Duy trở lại biệt thự đã khuya. Lúc gặp Tường Tùng Thành không hỏi nhiều, Hứa Duy cũng không suy nghĩ nhiều.

Lư Hoan nếu quả thật muốn nói cho Chung Hằng, thì đành mặc kệ cô ta thôi.

Thật sự không lo được nhiều như vậy.

Ở biệt thự này được hai đêm rồi. Giấc ngủ của Hứa Duy đã khá hơn nhiều.

Hôm sau sáng sớm, Tường Tùng Thành đã ra khỏi nhà.

Ăn sáng xong, Tường Du Sinh cũng đi học, trong biệt thự chỉ còn Hứa Duy và A Trân.

A Trân ở trong phòng bếp bận bịu, Hứa Duy nhân cơ hội này, trong biệt thự nơi nào có thể đi đều sẽ đi vài vòng, ngoại trừ thư phòng và phòng ngủ của Tường Tùng Thành, những nơi khác cô đều nhìn kỹ, có thể xác định không có camera.

Sau bữa cơm trưa, Tường Du Sinh được lái xe đưa về.

Hứa Duy hai ngày này đã có chút quen thuộc với cậu bé, Tường Du Sinh dường như đối với Hứa Duy cũng không bài xích, vào nhà lôi kéo Hứa Duy đến căn phòng của mình, đưa ra bức tranh cậu bé vẽ cho Hứa Duy xem.

Vẽ bằng màu nước, Hứa Duy lật vài tờ, phát hiện rất nhiều phong cảnh và tĩnh vật, sắc thái rất rõ nhanh, chỉ có một trang cuối cùng là vẽ người, màu sắc u ám, hai đàn ông và một đứa bé, đều là tóc ngắn, có thể thấy được bọn họ đều là nam. Hứa Duy chỉ vào cậu bé trong tranh, hỏi: "Đây là em sao?"

Tưởng Du Sinh nhìn cô, ngại ngừng gật gật đầu.

Hứa Duy lại chỉ vào hai người đàn ông trưởng thành phía sau: "Bọn họ là ai?" Cô cầm bút đưa cho cậu bé: "Viết xuống đâu, có được không?"

Tưởng Du Sinh ở bên cạnh viết lên: "Ba ba", lại tại một bên khác viết lên "Bác cả", ngẩng đầu nhìn Hứa Duy.

Hứa Duy hỏi: "Bác cả là ai?"

Tưởng Du Sinh nhú nhú mày, bỗng nhiên lại cười, đứng dậy chạy đến bên cạnh bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm hình.

Trong hình là một người đàn ông, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc toàn thân trang phục đều là màu đen, rất gầy, lưng hơi còng, người dó khom người cúi đầu, ánh mắt rời rạc, dáng vẻ tươi cười ngốc nghếch.

Hứa Duy cảm thấy nhìn quen mắt, nhìn kỹ hai mắt liền nhận ra —— là người đàn ông ngốc đó.

Cô đến Ngu Khê ngày đầu tiên, đi đến trấn Thất Độ chạy một chuyến đến trường tiểu học Hướng Dương, hôm đó nhìn thấy chính là người này.

Lúc ấy bác gái bán sủi cảo đuổi ông ấy đi. Bác gái lúc đó còn gọi: "Tưởng Đại Vân", nói ông ấy có bệnh tâm thần, đập chết người, còn nói ông ấy có em trai làm việc trong nội thành, kiếm được rất nhiều tiền.

Nhớ tới đây đã rõ, Hứa Duy dần dần nhú mày.

Tám năm, chị cô Phương Nguyệt dùng tên của cô tốt nghiệp đại học truyền thông, có tư cách bảo đảm nghiên cứu, vừa vặn đến Ngu Khê làm giáo viên ở trường tiểu học Hướng Dương.

Nói như vậy, Phương Nguyệt khi đó đã gặp Tưởng Tùng Thành rồi.

Tưởng Tùng Thành hôm qua nói "Một năm này một năm trôi qua thật nhanh", cho nên bọn họ đã quen biết rất nhiều năm? Hứa Duy tính cảnh giác bỗng nhiên tăng cao.

Khuôn mặt có thể giống nhau, tính cách cũng có thể cố gắng bắt chước, nhưng dù sao cô cũng không phải là cùng một người.

Chỉ cần quen lâu, một thời gian sau nhất định có thể phân biệt được, giống như bà ngoại xưa nay sẽ không nhận sai cô và Phương Nguyệt.

Hứa Duy ý thức được, ở Tưởng Trạch này càng lâu, càng dễ dàng lộ tẩy.

Cô là Hứa Duy không sai, nhưng cái tên này mười một năm nay không thuộc về cô, trải qua nhiều năm như vậy không có cách nào tách ra được từ chỗ Phương Nguyệt khôi phục lại từ đầu.

Tưởng Du Sinh thấy Hứa Duy không nói, tò mò kéo tay của cô.

Hứa Duy đem ảnh chụp đưa cho cậu bé: "Cầm cất đi."

Tưởng Du Sinh cầm ảnh chụp đặt về chỗ cũ, khoa tay hai lần, Hứa Duy nhìn hiểu: "Đói bụng rồi à? Vậy chúng ta xuống tầng ăn gì đó."

*

Chạng vạng tối, Tưởng Tùng Thành rời khỏi trang viên Mộc Vân, lái xe trở anh ta về văn phòng. Không bao lâu, Lý Việt vô cùng lo lắng đến đây, anh ta không gõ cửa, trực tiếp đi thẳng vào phòng.

Tưởng Tùng Thành tựa ở trên ghế salon nhắm mắt dưỡng thần, nghe được tiếng vang mở mắt ra.

Lý Việt đóng cửa lại, ngồi ở một bên ghế salon, mở miệng liền nói: "Có tin này đây, tỉnh thành cực thành phố bên trên thành lập tổ hành động đặc biệt, người lãnh đạo là họ Hà kia, ngày mai xuôi nam. Lúc này muốn phá bỏ!"

"Không có gì khác?"

Lý Việt mặt mũi đều tái xanh rồi: "Tin tức này còn chưa đủ xấu?"

"Cậu sốt lên cái gì?"

Tưởng Tùng Thành vẫn là dáng vẻ đó: "Bọn họ điều tra được hôm nay, tra ra được cái gì rồi?"

"Bọn hần sống chết cần không chịu nhả, sớm muộn sẽ tra được." Lý Việt tức hỏn hển: "Chúng ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp."

"Sơn trang bên kia xảy ra chuyện tạm thời dừng lại đi, hàng bên trong thanh lọc một chút."

Lý Việt nhìn anh, nhin không được: "Còn người kia, anh thật sự không có ý định xử lý một chút?"

Tưởng Tùng Thành lạnh nhạt nói: "Điểm này tôi đã sớm nói, cô ấy không ảnh hưởng."

Lý Việt không tin chút nào: "Cô ta xuất thân lai lịch thế nào, chúng ta đều rất rõ ràng, cô ta với cảnh sát thế mà lại là bạn tốt, anh thật sự muốn mạo hiểm như vậy?"

"Tôi xưa nay không mạo hiểm."

Tưởng Tùng Thành nói: "Cậu yên tâm đi, đối với chuyện này, cô ấy sẽ không phản bội tôi."

"Anh chắc chắn khẳng định như vậy?"

Tưởng Tùng Thành khước miệng giật giật, lộ ra một tia cười: "Cô ấy không dám."

"Vì sao?"

"Cô ấy có một quân bài chết trong tay tôi, tôi đổ, cô ấy cũng chẳng xong."

"Chỉ mong anh không nghĩ sai." Lý Việt đột nhiên cười một tiếng: "Chúng ta ngày xưa là huynh đệ, ở trên đường đánh nhau, anh giúp tôi chịu một đao, tôi đây đều nhớ kỹ, hiện tại chúng ta còn trên cùng một cái thuyền, phạm pháp gì thì cũng đều là cùng nhau làm, cũng đừng cuối cùng lại chết chung." Lý Việt đứng người lên: "Đối với chuyện cô ta có thể phản bội anh không tôi không biết, nhưng ở chuyện khác, người phụ nữ này anh nên dạy bảo một chút." Anh ta từ âu phục trong túi rút ra mấy tấm ảnh chụp ném qua: "Thằng nhóc này, trưởng thành thành bộ dạng này, cũng khó trách cô ấy có thể coi trọng. Anh chính mình nhìn xem xử lý đi."

Lý Việt đứng dậy đi.

Tưởng Tùng Thành nhìn ảnh chụp trên bàn trà, mặt không biểu tình gì.

*

Sáu giờ, Chung Hằng ngủ một giấc tỉnh lại, nhận điện thoại của Tổng Tiểu Quân.

"Việc của cậu ổn thoả cả chứ? Ngày mai có rảnh rồi tranh thủ thời gian đến đây một chuyến, đội trưởng đang thúc giục."

Chung Hằng không tỉnh táo lắm, hàm hồ lên tiếng: "Ừm."

"Ngày mai cậu đến gọi điện thoại cho tôi."

"Tổng Tiểu Quân". Chung Hằng trở mình, xoa xoa trán: "Tôi trước hết cần phải nói rõ ràng, coi như được nhận, tôi cũng không có cách nào tới đó, tôi bên này có chuyện lớn phải giải quyết."

"Cậu bây giờ không có công việc, còn có thể có chuyện gì trọng yếu như vậy chứ?"

Chung Hằng đầu vẫn chưa tỉnh hẳn, anh nhú mày nhìn lên trần nhà, thanh âm có chút mơ hồ: "Việc liên quan đến người phụ nữ của tôi, cậu nói thử xem."

~~~~~HẾT CHƯƠNG 28

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 29: "Con Mẹ Nó Cô Nhàn Ra Cái Rắm Rồi À?"

A Trân nghe Tường Tùng Thành phân phó, đến giờ sẽ nấu cơm cho Hứa Duy.

Cơm tối chỉ có Hứa Duy và Tường Du Sinh dùng, một bàn ăn rộng dài bày sáu món ăn một bát canh. Canh là canh cá trích đậu hũ, A Trân lúc bưng lên nói: " Ngài Tường hôm nay đặc biệt bảo làm canh này, nói là cô Hứa thích uống."

Hứa Duy nhẹ gật đầu.

Phương Nguyệt khi còn bé thích ăn cá trích, cái này Hứa Duy biết.

Về sau mấy năm này các cô hiếm có cơ hội cùng nhau ăn cơm.

Trên bàn cơm yên tĩnh bất ngờ, Tường Du Sinh hết sức chuyên chú cúi đầu ăn, Hứa Duy ở trước mặt cậu bé không cần nghĩ quá nhiều.

Nếu như có Tường Tùng Thành ở đây, mỗi một lần gặp một miếng cô đều phải suy nghĩ kỹ một phen.

A Trân tài nghệ nấu nướng cũng không tệ lắm, đồ ăn mặc dù không thanh đạm, nhưng cảm giác rất được.

Hứa Duy đang ăn cơm, trong chén đột nhiên có thêm một viên cá viên.

Cô ngẩng đầu, Tường Du Sinh cầm thìa nhìn cô cười, cậu bé cười lên thẹn thùng, thấy Hứa Duy nhìn cậu, cậu chỉ chỉ cá viên, khoa tay một chút, đầu cúi thấp, và lấy chén cơm.

Tường Du Sinh tướng mạo kỳ thật không giống Tường Tùng Thành, cậu bé có làn da trắng, đôi mắt to, mắt hai mí, một cậu bé mười hai mười ba tuổi, trong mắt rất sạch sẽ.

Có lẽ là bởi vì thiếu hụt tình thân, cậu bé không hoạt bát như những người khác, làm việc gì cũng rất yên lặng.

Hứa Duy ném cá viên cậu bé gấp cho.

Tường Du Sinh vụng trộm ngẩng đầu nhìn cô, lại cười cười.

Tường Tùng Thành khi trở về, cơm tối đã ăn xong.

Hứa Duy lên tầng tắm rửa, Tường Du Sinh ở căn phòng của mình xem tivi.

Dưới tầng không có ai.

A Trân từ phòng đi bếp ra, thay giày cho Tường Tùng Thành.

Tường Tùng Thành hỏi: "Hôm nay cô Hứa có ra ngoài không?"

"Không đi đâu, cô Hứa ở trong nhà suốt." A Trân nói: "Ngài Tường đã dùng cơm chưa?"

"Đã ăn rồi."

Tưởng Tùng Thành tới thư phòng, hơn nửa giờ sau, anh đi tới.

Hứa Duy vừa mặc nội y, tóc còn chưa lau khô, chỉ nghe thấy tiếng đập cửa.

Thời gian này, A Trân đang bận rộn ở phòng bếp, nếu như không phải Tưởng Du Sinh, thì đó chính là Tưởng Tùng Thành trở về.

Hứa Duy nắm khăn mặt, nói: "Chờ một chút."

Bên ngoài an tĩnh, qua mấy giây không còn tiếng gì khác nữa.

Xem ra là Tưởng Tùng Thành đã về.

Tưởng Du Sinh trời sinh bị cam điếc, không có khả năng nghe thấy cô nói chuyện.

Hứa Duy mặc váy, một tay xoa tóc một tay mở cửa.

Tưởng Tùng Thành đứng ở đó, gương mặt kia vẫn bình thường như mọi ngày, nhìn không ra cảm xúc gì.

Ánh mắt của anh nhìn trên mặt Hứa Duy dừng một lúc: "Tắm sao?"

"Ừm." Hứa Duy nói: "Anh về lúc nào thế?"

"Được một lúc rồi." Tưởng Tùng Thành mắt nhìn tóc của cô: "Sấy kho tóc đi."

"Vâng." Hứa Duy quay người đi vào trong.

Tưởng Tùng Thành cũng đi tới. Bên cửa sổ có một chiếc ghế sofa, anh bộ dạng bình ổn, đi thẳng tới ngồi xuống.

Hứa Duy ngồi ở cuối giường sấy tóc, trong phòng chỉ có tiếng máy sấy, không tính là ồn ỉ, nhưng cũng không nói chuyện.

Tưởng Tùng Thành dường như cũng không sốt ruột, lấy ở dưới bàn trà vài quyển tạp chí cũ, bày ở chỗ này hơn một năm.

Anh ta cầm một quyển mở ra lật xem.

Hứa Duy liếc qua, ánh mắt nhìn tới, nhìn chăm chăm tiêu đề.

Một lát sau, cô sấy xong tóc, thanh âm ù ù không còn.

Tưởng Tùng Thành ánh mắt rời khỏi quyển tạp chí, cách vài mét nhìn cô một chút: "Tóc em cắt ngắn rồi sao?"

"Là cắt một chút." Hứa Duy nói.

Tưởng Tùng Thành nhìn một hồi, ánh mắt sâu thẳm.

Anh hướng cô vẫy vẫy tay.

Hứa Duy không nhúc nhích.

Môi anh ta mấp máy, khuôn mặt hơi đen lộ ra chút u ám. Anh khước môi khẽ nhúc nhích, lộ ra một tia cười: "Tới đây ngồi."

Hứa Duy kéo căng thân thể nói lỏng.

Cô đi tới ghế sa lon ngồi xuống, cách Tưởng Tùng Thành một khoảng ở giữa.

"Hôm nay Lý Việt từ tỉnh thành trở về." Tưởng Tùng Thành nói.

"Thật sao." Hứa Duy tiện tay cầm một quyển tạp chí, vừa lật vừa nói: "Lúc này còn chưa gặp qua anh ấy."

"Tỉnh thành bên kia bận bịu, cậu ấy cũng là bận sút đầu mề trán."
Tưởng Tùng Thành cười một tiếng: "Cậu ta cũng chẳng có tí tiền đồ nào, em vừa đến, cậu ta khẩn trương mấy ngày, rất sợ em gọi cảnh sát tới."

Hứa Duy cũng cười cười, nói: "Anh ấy lá gan không lớn nha."

Tưởng Tùng Thành không nói chuyện, lại cười, khóe mắt hiện lên ý vị: "Đúng là không lớn, không phải sao, trên đường đi còn đùa cợt em."

Anh cúi đầu lấy ra mấy bức ảnh chụp đưa cho cô.

Hứa Duy nhận lấy, nhìn mấy bức ảnh đầu, tay liền dừng lại.

Là ngày đó ở núi Linh Đỉnh, trên đường đá, Chung Hằng nắm tay của cô.

Ảnh được chụp từ phía sau.

Hứa Duy không nói gì, theo thứ tự xem hết mấy bức ảnh phái sau, đều là cùng một ngày, trên tấm ảnh chỉ có cô và Chung Hằng.

Tưởng Tùng Thành ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô: "Trước em nói là bạn học, chính là người này?"

Hứa Duy ngẩng đầu: "Vâng."

Tưởng Tùng Thành: "Bạn học cấp ba?"

Hứa Duy: "Đúng."

Tưởng Tùng Thành: "Không chỉ là bạn học thôi chứ."

Hứa Duy thừa nhận: "Ừm, cấp ba thời điểm đó yêu sớm với anh ấy."

"Ồ?" Tưởng Tùng Thành biểu lộ không thay đổi gì, thậm chí còn mang theo điểm ý cười: "Sau đó thì sao?"

"Chia tay."

"Làm sao chia tay rồi?"

Hứa Duy bình tĩnh nói: "Lên đại học, em ở Bắc, anh ấy ở tại Nam, khác biệt nơi ở, lúc đầu cũng không thích nhiều lắm, khi đó đều còn rất nhỏ, mới yêu nên cảm thấy mới mẻ, ngây thơ cực kì, rất nhanh đã chán ghét, chia tay là tự nhiên như vậy."

Tưởng Tùng Thành nói: "Khi đó ngây thơ, hiện tại... Thành thực?"

Hứa Duy cười cười: "Không, anh ấy vẫn là ngây thơ, cách nhiều năm như vậy đột nhiên chạm mặt, anh ấy gặp xong không có cách nào tạm biệt được, đành phải lên núi, ăn vài bữa cơm, đại khái cảm giác mới mẻ đều không còn nữa, có một học muội khác tìm anh ấy, anh ấy liền để mắt tới người ta, cũng không tìm em nữa."

Tưởng Tùng Thành cười: "Thế thì thật sự là tâm tình của một cậu bé, không tính là đàn ông."

Hứa Duy ừ một tiếng: "Đúng vậy, dù sao cũng nhỏ hơn em."

Tưởng Tùng Thành không hỏi lại, nói: "Ảnh chụp chính em tự xử lý đi, xế chiều ngày mai có tiệc xã giao, em cũng đi đi."

Hứa Duy gật đầu: "Ừm."

"Nghỉ ngơi đi, anh còn muốn đi nhìn xem Du Sinh."

"Được."

Tưởng Tùng Thành đi ra.

Hứa Duy đóng cửa lại, đứng một lúc, chậm rãi thả lỏng bàn tay đầy mồ hôi.

*

Ngày 24 tháng 7, mùa hè ở Ngu Khê chuẩn bị một trận mưa to, cả một buổi sáng thời tiết rất âm u.

Buổi chiều mây đen kéo đi, ánh mặt trời ló đầu.

Ở đường Ma Phường, du khách ngày càng đông.

Bình An nắm dây ở cổ Cá Chạch trước cửa nhà nghỉ lác lác, Cá Chạch mấy ngày nay rất lười biếng, đi mấy bước liền co quắp không muốn động, nằm ở kia nũng nịu.

Bình An ban đầu còn dỗi dành, bây giờ không dỗi nữa, dùng sức kéo day dặt: "Em đúng là đồ chó lười, em còn như vậy, cậu sẽ bán em đi." Cá Chạch đối với sự uy hiếp này tập mãi thành thói quen, mắt nhắm tai ngơ, tiếp tục nằm.

Bình An tức giận đến sắp bộc phát, một chiếc xe lái vọt tới, dừng trước cửa, Bình An xem xét, rất ngoan ngoãn đi tới nói: "Chị à, cửa nhà chúng em không cho đỗ xe, chặn lối ra vào, muốn đỗ xe thì phải tới đó." Cô bé chỉ vị trí.

Lư Hoan liếc cô bé một cái, nhú nhú mày: "Cô bé này, chị một lúc sẽ đi ngay, ba phút thôi."

Bình An nhú mày: "Một phút cũng không được, bị cậu em trông thấy, sẽ muốn mắng chửi người."

Lư Hoan cười một tiếng: "Chị chính là tới tìm cậu em."

"A?" Bình An sửng sờ.

Lư Hoan rất không tiếp tục quan tâm cô bé, rất mau vào đi vào trong, trông thấy Chung Hằng đang tu sửa lại các tầng thang. Cầm trong tay cái búa, hướng đến những tấm ván gỗ kia gõ gõ.

"Chung Hằng." Lư Hoan gọi một tiếng.

Chung Hằng dừng lại, quay đầu nhìn, lông mày liền nhú chặt.

Lư Hoan đi qua, cười nói: "Dọn dẹp sửa sang sao, thật cần cù."

Chung Hằng mặc kệ cô ta, tiếp tục làm việc.

Lư Hoan cũng không tức giận, ánh mắt nhìn xung quanh một lần, nói: "Ài, học tử đâu, không có ở đây sao?"

Chung Hằng gõ búa, cóc cóc cóc.

Lư Hoan xích lại gần, cười nói: "Cô ta lại chơi anh một lần nữa, đúng không? Vẫn giống như cũ, chơi xong là rút?"

Chung Hằng cầm búa đặt xuống, quay đầu: "Con mẹ nó cô nhàn ra cái rắm rồi à?"

Lư Hoan sắc mặt trì trệ, khí tức tăng vọt, cô cố gắng nhìn lại, bình tĩnh nói: "Anh tỏ thái độ này với em em đây cũng không so đo với anh, em không tới đây để cãi nhau với anh, em biết anh không thích

em, nhưng chi ít anh cũng phải chọn người đáng tin cậy. Em hôm nay để cho anh thấy rõ chân tướng, anh đi theo em!"

Cô ta vừa cầm vào cánh tay của Chung Hằng, liền bị anh đẩy ra.

"Lư Hoan, náo đủ chưa, ông đây không có hứng thú chơi với cô đâu."

Anh cầm búa lên, quay đi.

"Sao lại thành đùa với anh rồi?" Lư Hoan ở sau lưng của anh nói: "Anh chẳng lẽ không muốn gặp Hứa Duy sao?"

Chung Hằng bước chân dừng lại.

"Em có thể dẫn anh đi gặp cô ta."

Chung Hằng xoay người, nhìn cô mấy giây: "Cô thấy co ấy? Lúc nào?"

Lư Hoan nhíu mày: "Không nói cho anh, dù sao xế chiều hôm nay em vẫn sẽ thấy cô ta."

Chung Hằng ánh mắt lạnh: "Tôi cảnh cáo cô, cô dám tìm cô ấy gây phiền phức, tôi không khách khí đâu."

Lư Hoan hừ một tiếng: "Vậy em không thể cam đoan được, dù sao anh cũng không ở đó, em khi dễ cô ta anh cũng không biết."

"Lư Hoan!"

"Anh gào cái gì mà gào!" Lư Hoan vút xuống một câu: "Anh đồng ý, ngay lập tức đi với em, nếu không em không thể cam đoan co ta sẽ như thế nào."

Cô ta nói xong xoay người rời đi.

*

Hai giờ đồng hồ, tầng ba của khách sạn Minh Nguyên đang rất náo nhiệt. Hứa Duy đi bên cạnh Tưởng Tùng Thành một đường tiến vì bữa tiệc. Đó là một yến hội, hình thức tự phục vụ, nhưng thật ra là tháng trước từ thiện quyên tiền góp tiền hoạt động, được hai xí nghiệp lớn tổ chức. Tập đoàn Thành Việt quyên tặng ở đằng trước, Tưởng Tùng Thành đương nhiên sẽ là khách VIP. Người tổ chức đọc lời chào mừng sau đó các khách mời sẽ tự do hoạt động. Hứa Duy lấy ly rượu đồ từ từ uống, đôi mắt liếc qua Tưởng Tùng Thành cách đó không xa.

Anh ta đang bận rộn xã giao.

Qua hơn mười phút, anh ta đến đây.

Hứa Duy cười cười, đưa ly rượu cho anh.

Tưởng Tùng Thành hỏi: "Chán rồi sao?"

Hứa Duy: "Cũng được."

Tưởng Tùng Thành cười: "Em khẩu thị tâm phi đã quen, anh không nghe ra thật giả."

"Anh cứ coi là thật đi." Hứa Duy cũng cười nói.

Cô uống một ngụm rượu, quay đầu lấy bánh ngọt, ánh mắt khi nhắc lên, đột nhiên ngừng lại.

Cách đó không xa, Lư Hoan tránh thoát khỏi sự kiềm chế của Chung Hằng, cười đi tới: "Tưởng tổng, chào ngài." Tưởng Tùng

Thành gật đầu.

Lư Hoan ánh mắt rời khỏi, cười đến xán lạn: "Học tử, lại gặp mặt rồi, chị hôm nay cũng rất đẹp nha."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 29

Gắng tranh thủ tới đây hay tới đó, chiều đi làm răng chỉ sợ về đau nhức không đặng nổi 😞

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 30: "Lư Tổng Có Cô Con Gái, Rất Ngây Thơ."

Lư Hoan nói cái gì, Hứa Duy không nghe thấy.

Lực chú ý của cô đặt toàn bộ trên người Chung Hằng.

Chung Hằng đương nhiên cũng nhìn thấy cô. Lần đầu tiên, mơ hồ không nhận ra.

Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, là kiểu dáng khá bảo thủ, không lộ vai hở lưng, nhưng đường cong thân thể đều được phô bày ra, không chỉ xinh đẹp, còn có chút gợi cảm.

Chung Hằng chưa từng nhìn thấy cô mặc như vậy bao giờ.

Anh đứng ở đó nhìn cô.

Hứa Duy hiển nhiên đánh giá thấp trình độ làm trò của Lư Hoan. Cô đã nghĩ tới Lư Hoan có thể sẽ đến trước mặt Chung Hằng nói hươu nói vượn, nhưng không ngờ tới cô ta sẽ đưa Chung Hằng tới đây.

Bực tức, phần nộ đều vô dụng.

Được, chờ việc này kết thúc, tìm một cô hội đem người phụ nữ này đánh một trận.

Hứa Duy nghĩ như vậy, trong đầu bực tức hừng hực, từ từ bình tĩnh trở lại.

Cô thu tầm mắt lại, hướng mắt nhìn Lư Hoan, mặt không cảm xúc.

Mặt lạnh đứng đó.

Lư Hoan không hề để tâm, quay đầu gọi: "Chung Hằng, không đến chào hỏi sao?"

Tưởng Tùng Thành ánh mắt nhìn qua. Anh ta đương nhiên có thể nhận ra, đó là người đàn ông trong bức ảnh kia.

Chung Hằng thoải mái đi tới.

Bữa tiệc lớn như vậy, đàn ông đều mặc Âu phục, giày da, chỉ có anh ăn mặc cực kỳ đơn giản áo thun, quần dài, so với nơi này không hợp chút nào.

Lư Hoan héch cầm liếc anh một cái, quay đầu nói với Hứa Duy: "Học tử, không giới thiệu một chút sao?"

Hứa Duy nói: "Bạn trai cũ, có gì tốt mà phải giới thiệu?"

Lư Hoan sững sờ, vốn cho rằng cô ta sẽ trở tay không kịp, không nghĩ tới cô ta lại thẳng thắn thừa nhận như thế.

Xem ra bám được chân nhà giàu rồi, trước mặt Chung Hằng đến giả vờ cũng chẳng buồn làm nữa.

Lư Hoan khinh bỉ nhìn cô ta.

Hứa Duy còn nói: "Người tôi đã không cần nữa, cô thích cũng đã có rồi, không cần thiết mang tới khoe khoang."

Đây quả thật là cầm một con dao chọc thẳng vào tim vào phổi Chung Hằng.

Lư Hoan nghe được đã phần nộ lại thêm sảng khoái.

Cô cảm thấy Hứa Duy vô sỉ như vậy, nhưng đây cũng chính là ý của cô ta.

Cô ta vốn chính là muốn để Chung Hằng thấy rõ con người thật của Hứa Duy, lúc này xem như đã nhìn thấu rồi! Lư Hoan quay đầu nhìn về phía Chung Hằng, đã tính kĩ càng..

Cô ta đợi anh bộc phát, chờ anh và Hứa Duy cãi nhau một trận, cô ta sẽ đem mặt mũi, quần áo của Hứa Duy lột ra hết, sau đó quyết liệt triệt để.

Nhưng mà còn chưa liên tưởng trong đầu xong.

Chung Hằng rất yên lặng, thậm chí còn hướng Hứa Duy cười một tiếng: "Cô Hứa ý tứ cũng thật rõ ràng, cũng không chừa cho tôi chút mặt mũi?"

Hứa Duy nhìn xem anh: "Chỗ nào cũng thấy anh."

Chung Hằng mặt hất lên, liếc Tưởng Tùng Thành đứng bên cạnh, ý tứ thâm sâu gật gật đầu: "Đã hiểu, chúng ta tới thật không đúng lúc."

Nói xong câu cánh tay anh nhấc lên, đem Lư Hoan ôm vào trong ngực, khoe môi mang ý cười: "Nha đầu này nhà tôi không hiểu rõ sự việc, bất quá dù sao cũng là đàn em của cô, xem như cô rộng lượng bỏ qua, quay về tôi sẽ dạy dỗ cẩn thận."

Bị kéo vội vàng không kịp chuẩn bị, Lư Hoan bắt đầu ngỡ ngàng, hết lần này tới lần khác Chung Hằng còn cúi đầu xuống, nhìn cô cười một tiếng.

Lư Hoan cả người đều choáng váng, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Vậy hai người tiếp tục đi, tôi phải trở về thu thập cô ấy đã!" Trong mắt Chung Hằng đều là hiện lên ý cười, dang tay nhanh chóng ôm Lư Hoan mang đi.

Hứa Duy đưa mắt nhìn bọn họ ra khỏi cửa lớn của yến tiệc, quay đầu nói với Tưởng Tùng Thành: "Lư tổng có cô con gái, rất ngây thơ."

Tưởng Tùng Thành cầm ly rượu, cười một tiếng: "Cùng người đàn ông kia không phải rất xứng đôi sao?"

Hứa Duy gật đầu: "Đúng vậy."

*

Bên ngoài khách sạn, Chung Hằng buông Lư Hoan ra, đi tới bãi đỗ xe.

Lư Hoan đắm chìm trong cái ôm ngăn ngủi kia, đi theo anh: "Ai ai, Chung Hằng anh định làm gì."

"Đưa cô đi chơi." Chung Hằng ném một câu, nhanh bước đi.

Lư Hoan tin là thật, đi nhanh theo anh, lên xe Chung Hằng. "Đi chỗ nào?" Cô hỏi.

"Uống rượu đi."

"Đi." Lư Hoan nói: "Vậy chúng ta tìm quán bar chơi."

Chung Hằng ừ một tiếng, lái xe tới đường ra nội thành, lượn một vòng thành phố.

"Ở đây làm gì có quán bả." Lư Hoan nhìn ngoài cửa sổ.

Chung Hằng không nói chuyện, lái xe đến bờ sông, tắt máy.

Lư Hoan không hiểu ra sao: "Tới đây làm gì."

"Ông đây thất tình, đang bị tổn thương." Anh xuống xe, tìm tảng đá lớn ngồi xuống.

Lư Hoan lúc này cũng tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút thì đã hiểu ra, Chung Hằng vừa nãy khẳng định là bị Hứa Duy làm cho tổn thương thấu tâm can.

Anh làm sao nhanh như vậy mà tiếp nhận cô? Lư Hoan cũng không thất vọng, hôm nay tới cũng không phí công hao tổn tâm sức, trải qua một chuyện như thế, Chung Hằng khẳng định đã tuyệt vọng với Hứa Duy.

Cô đi tới, nhìn Chung Hằng, nói: "Người chị ta đang quen thế mà lại là giám đốc của tập đoàn Thành Việt, rất lắm tiền, anh lúc đó thấy rõ ràng rồi chứ?"

Chung Hằng nhìn trên mặt sông.

Lư Hoan thở dài: "Chị ta cũng là loại người đó, hoá ra rất biết cách chơi đàn ông, hiểu được làm thế nào để bắt lấy thời cơ trèo lên trên, giống như năm đó thi đậu đại học liền chê anh thôi, bây giờ đã

tìm được đại gia làm gì thêm để ý tới anh nữa? Loại phụ nữ đấy, anh còn muốn lấy làm gì?"

"Nghĩ cái rắm." Chung Hằng thờ ơ nói: "Sau này cả đời cũng sẽ không qua lại với nhau, cô ấy cùng ông đây không liên quan nữa."

Lư Hoan nghe xong thấy vui vẻ: "Anh cuối cùng nghĩ thông suốt."

Chung Hằng lấy ra điều thuốc chậm rãi hút.

Lư Hoan ngồi ở một bên, nói vài câu an ủi anh.

Chung Hằng quay đầu hỏi: "Tưởng tổng kia, cô quen à?"

Lư Hoan sửng sốt một chút, lắc đầu: "Không quen, ngài ấy với cha em có quen biết, bọn họ là quan hệ làm ăn. Nghe cha em nói, ngài ấy rất lợi hại, ở nơi này một tay gánh nửa bầu trời, cho nên là, coi như ngài ấy dung mạo nhìn không được đẹp lắm, vẫn có rất nhiều phụ nữ vây quanh, đều là nhìn tiền chứ ai cần mặt mũi chứ."

"Thật sao."

"Đúng vậy." Lư Hoan lại bắt đầu kể chuyện lẩn lộn.

Chung Hằng hững hờ nghe.

Trên mặt sông gợn sóng chập trùng.

Lúc chạng vạng tối, gió nổi lên, nhìn như sắp thay đổi.

Lư Hoan chơi điện thoại đến chán chê, nói: "Còn không đi sao."

Chung Hằng: "Mấy giờ rồi?"

"Năm rưỡi rồi."

Năm rưỡi, yến tiệc kia chắc chắn đã kết thúc, Lư Hoan ngu xuẩn này cũng có thể thả đi.

Chung Hằng đứng lên, dụi dụi tàn thuốc: "Đi."

*

Buổi chiều tiệc xã giao kết thúc, Hứa Duy được lái xe đưa về, Tưởng Tùng Thành đi một bữa tiệc khác.

Hơn năm giờ, có nhân viên chuyển phát nhanh tới cửa. A Trần mở cửa, Hứa Duy đã xuống lầu: "Là sách tôi mua đến rồi sao?"

Nhân viên chuyển phát nhanh nói: "Là Hứa Duy cô Hứa sao?"

"Vâng." Cô nhìn thoáng qua nhân viên chuyển phát nhanh, đôi phương ngăm hiểu, để cô ký nhận.

Hứa Duy lên tầng dỡ bỏ kiện chuyển phát nhanh, từ trong sách lấy ra hai con chip cực nhỏ.

Một con chip là do dựa vào điện thoại chuyên dụng của Tưởng Tùng Thành tạo ra một con chip phù hợp để gắn vào, một con chip khác là để cho Hứa Duy dùng làm định vị.

Hứa Duy đến Tưởng Trạch ngày đầu tiên, Hà Nghiễn liền bắt đầu làm hai thứ đồ này, phương pháp lắp đặt đã dạy kĩ cho Hứa Duy.

Hứa Duy không nghĩ tới, việc này lại được thực hiện ngay trong đêm nay.

Tưởng Tùng Thành uống say, anh ta được Tôn Hư Hoài mang về.

Tôn Hư Hoài cũng uống không ít, trên mặt hồng đot, Hứa Duy giúp anh ta đỡ Tưởng Tùng Thành về phòng ngủ, nghe thấy anh ta nói: "Hôm nay cũng không biết có chuyện gì xảy ra, Tưởng tổng mọi lần uống rất ít rượu, cho dù có lúc phải tiếp những người quan to chức lớn, cũng không gặp anh ấy say thành bộ dạng này, hôm nay thật sự là lần đầu tiên, chắc do tửu lượng các quan chức khá cao, lại phá lệ rượu ngon."

Đỡ Tưởng Tùng Thành lên trên giường, Tôn Hư Hoài lau mặt, lại thấp giọng nói: "Cô Hứa, Tưởng tổng hôm nay tâm tình hình như không được tốt, bình thường cũng không uống rượu như vậy, có phải là có chuyện gì hay không?"

Tôn Hư Hoài hỏi như vậy không phải là không có lí do, anh ta đối với Tưởng Tùng Thành hiểu rõ, anh đại khái cảm thấy là có liên quan tới chuyện tình cảm. Nói đến tình cảm, ngoại trừ người phụ nữ này, anh ta thực sự không nghĩ ra ai khác.

Hứa Duy phủ nhận: "Không có việc gì."

Tôn Hư Hoài không hỏi nhiều: "Vậy cô hãy chăm sóc thật tốt cho Tưởng tổng."

Anh ta lắc đầu đi.

Hứa Duy đóng cửa lại, trở lại bên giường, nhìn chằm chằm người đàn ông trên giường. "Tưởng tổng?" Cô gọi anh ta.

Tưởng Tùng Thành toàn thân toàn mùi rượu, anh ta từ từ nhắm hai mắt, hoàn toàn là bộ dạng mê man.

Kỳ quái là, lúc anh ta ngủ cũng không lộ ra dáng vẻ ôn hoà, gương mặt kia luôn quanh quẩn những tia sắc u ám.

Cơ hội này tới quá dễ dàng, Hứa Duy nhất thời đoán không được, cô lay lay anh ta, không trả lời.

Mặc kệ, nếu còn trì hoãn không biết tiếp theo phải ở lại đây bao lâu.

Đây là phòng ngủ của anh ta, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, Hứa Duy không hề rời đi, cô tắt đèn, lấy điện thoại di động trong cặp tài liệu của anh, trong bóng đêm nhanh chóng mở ra đóng lại.

Phương pháp lắp đặt teong đầu cô hiện ra vô số lần, ngón tay một mực tìm tòi, chưa đến nửa phút đã cài đặt được chip.

Người ở trên giường vẫn hô hấp bình ổn.

Hứa Duy đưa di động nhét trở lại vào cặp, lần sờ tường ra khỏi căn phòng.

Trở về phòng, Hứa Duy liên hệ với Hà Nghiễn, đem tiến độ của sự việc báo cho anh ta biết.

Hà Nghiễn rất mau nhận được gửi tới một tin khác, Hứa Duy nhìn hai lần, nhớ kỹ công việc bàn giao.

Dựa theo sự bố trí của Hà Nghiễn, nếu như cô có thể mò tới được máy tính của Tưởng Tùng Thành, tìm được tư liệu cảnh sát cần, rất nhanh có thể thu lưới trong vòng ba ngày.

Hứa Duy cuối cùng gửi một tin nhắn, thỉnh cầu Hà Nghiễn đi gặp Chung Hằng, gần đây đừng cho anh ấy ra ngoài một mình.

Chuyện hôm nay ít nhiều làm cho cô cảm thấy bất an.

Mấy ngày nay cô cảm giác, Tưởng Tùng Thành không hoài nghi cô giúp cảnh sát.

Ngày đầu tiên anh ta cũng đã nói cảnh sát tìm cô là tìm sai người.

Điều anh ta quan tâm là tình cảm.

Nói chính xác, là Phương Nguyệt, không phải cô.

Có lẽ Tưởng Tùng Thành là thích Phương Nguyệt.

Hứa Duy nghĩ.

*

Chung Hằng không tiếp tục về khách sạn, anh ở nội thành Ngụ Khê tìm một nhà nghỉ ở lại.

Hôm sau, anh lại chạy một chuyến tới cục công an, Tống Tiểu Quân dẫn anh đi gặp đội trưởng của đội đặc công, đối phương hi vọng anh mau chuẩn bị đầy đủ kỹ càng tham gia thẩm tra chính trị.

Tống Tiểu Quân giúp anh giải thích, đối phương biểu thị có thể trì hoãn, tốt nhất là đầu tháng sau có thể xong xuôi.

Chung Hằng không cho câu trả lời chính xác, chỉ nói sẽ cố gắng nhanh chóng hoàn tất.

Bên này vừa kết thúc, ra cửa lớn, Chung Hằng nhận cuộc gọi của Hà Nghiễn. "Đang ở đâu?"

"Vừa mới ra khỏi cảnh cục."

Hà Nghiễn đọc địa chỉ, nói: "Tranh thủ thời gian tới, cẩn thận bị theo dõi."

Tác giả có lời muốn nói: kịch bản đoán chừng đi sắp xong rồi

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 30

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 31: "Được, Em Sai Rồi."

Mười hai giờ trưa, tại cao ốc Thành Việt.

Lý Việt vội vàng đi vào thang máy, ấn nút lên trên. Thang máy đến tầng mười, lòng nóng như lửa đốt đi tới văn phòng của Tưởng Tùng Thành. Sau bàn làm việc, Tưởng Tùng Thành ngồi dựa ở trên ghế.

Lý Việt lần này đã không còn lý trí như mọi lần, anh ta vứt bỏ hết lớp vỏ phú quý bình tĩnh thường ngày đi, gương mặt lộ ra ngoan cố: "Người đàn bà kia, anh rốt cuộc không xử lý phải không?"

Tưởng Tùng Thành để tay ở trên bàn gỗ gõ, dừng một lúc, anh mở mắt.

Lý Việt nhìn thấy, cặp mắt âm trầm kia trong mắt tơ máu dày đặc.

Tưởng Tùng Thành giương mắt, giọng âm trầm hơi khàn giọng: "Liên quan gì tới cô ấy?"

"Không liên quan?" Lý Việt ha ha cười hai tiếng: "Chờ tới lúc cô ta cho anh vào tù, chắc anh vẫn sẽ không hoài nghi cô ta đúng không? Đám cảnh sát kia mới đến đây được hai ngày, vì sao lại tra ra được chỗ bến tàu đó? Chỗ đó là nơi bí mật, chúng ta đều biết điều đấy mà phải không?."

"Nơi nào cũng có thể xảy ra sự cố, cậu tưởng cảnh sát là một lũ ngu à, họ sẽ từ đường dây khác điều tra tới, cậu có chứng cứ chỉ rõ là cô ấy làm không?"

Lý Việt mặt lạnh đi mấy phần: "Anh đây là đang hoài nghi tôi có người bên dưới?"

"Tôi muốn để cho cậu biết, không cần phải tự tìm rắc rối."

"Bất kể có phải cô ta hay không, chúng ta cũng không thể tiếp tục giữ cô ta lại nữa. Anh muốn loại phụ nữ nào thì không có chắc? Họ Hứa này, nhất định phải giải quyết." Lý Việt chém đinh chặt sắt nói: "Anh không hạ thủ được, thì để tôi làm, tôi sẽ cho người xử lý sạch sẽ. Luôn ngày hôm nay."

"Lý Việt." Tưởng Tùng Thành sắc mặt cực kì nặng nề: "Cậu, tâm tư này thu lại ngay đi."

Lý Việt tức tới mức không thở nổi: "Anh đúng là kẻ điên! Cô ta nhất định sẽ hại chết anh!"

"Hại tôi thì cô ấy có thể sống?" Tưởng Tùng Thành cười một tiếng: "Cô ấy là ai? Quang minh chính đại là một nhà báo lớn, được mọi người nể trọng, tìm kiếm, bây giờ rút ra làm tác giả. Cô ấy và chúng ta khác biệt, từ nhỏ đã đọc sách tuân theo luật pháp, lên đại học, có khát vọng, cậu nói xem, kiểu người này, để cô ấy đi ngồi tù, cô ấy chịu nổi không, cam tâm sao?"

Lý Việt: "Anh đúng là hồ đồ, cô ta ngồi tù để làm gì? Cô ta giúp cảnh sát bắt chúng ta, đây chính là đại công thần! Có làm ra tội gì để phải ngồi tù?"

Tưởng Tùng Thành rũ mắt nhẹ nhàng gõ bàn: "Tội giết người, đủ không?."

Lý Việt giật mình.

Tưởng Tùng Thành chậm rãi nói: "Nếu như cô ấy giết người, không đi tự thú, che giấu tội ác bảy năm trời, việc này đã đủ để ngồi tù chưa?"

Lý Việt con mắt tỏa sáng, bừng tỉnh: "Anh nói có tám bài chết, hoá ra là cái này? Anh dùng việc này để áp chế cô ta?"

"Áp chế?" Tưởng Tùng Thành lắc đầu, cười đến đến mức kỳ quái: "Thế nào lại là áp chế? Cô ấy vui lòng, tự cô ấy bằng lòng, cô ấy sẽ không hại tôi."

"Tốt tốt, anh không nên để cô ta làm cho tâm tư phiền loạn, còn đâu tôi mặc kệ cái này." Lý Việt không dông dài, tin tức này đủ để anh ta thở dài một hơi, nhưng còn có rất nhiều việc làm cho anh ta sút đầu mẻ trán: "Anh liên lạc cho cục trưởng Lưu đi, hỏi hướng đi như thế nào, tôi đi tra xem nơi nào bị rò rỉ thông tin, mau đem đợt phong ba này nhanh chóng đi qua đi."

Anh ta vội vàng ra khỏi cửa.

Tưởng Tùng Thành vẫn ngồi ở đó.

Tiếng gõ cửa vang lên, gõ gõ hai lần, Tôn Hư Hoài tiến vào bên trong: "Tưởng tổng."

Tưởng Tùng Thành gật đầu.

Tôn Hư Hoài đi tới, đem mấy tờ tài liệu ở trong tay ra: "Đã điều tra được, người kia đúng là bạn học cấp ba của cô Hứa, năm đó bọn họ lên đại học, cũng chính thức là lẽ bốn năm bọn họ cắt đứt liên lạc. Tình huống hiện tại của anh ta như này" dừng một chút, Tôn Hư Hoài nói: "Anh ta từng làm cảnh sát, ở chi đội đặc công khu Cao Tân, tại Giang Thành, nhưng đã thôi không làm nữa. Những ngày tháng trước đó, anh ta và cô Hứa không liên lạc gì."

"Bạn học?" Tưởng Tùng Thành cười: "Ngược lại không nói láo."

Anh ta lật qua hai trang tư liệu: "Thật có ý tứ."

Anh ta xem từ từ, trong mắt tơ máu lại tăng thêm.

*

Trong biệt thự, Hứa Duy đang cùng Tưởng Du Sinh vẽ tranh.

Tưởng Du Sinh vẽ một cô gái, buộc tóc đuôi ngựa, mặc váy hoa màu vàng xanh, phía sau cô gái có một sân nhỏ trồng hoa, khắp nơi đều là hoa hồng lá xanh. Cậu bé vẽ xong đem nó đưa cho Hứa Duy.

"Đây là ai?" Hứa Duy hỏi.

Tưởng Du Sinh cười chỉ chỉ cô.

Hứa Duy: "Chị?"

Cậu bé gật đầu, tóc trên trán cắt ngang đúng đưa, che khuất lông mày.

Hứa Duy nói: "Không giống, chị không có váy hoa." Tưởng Du Sinh nhìn cô một hồi, cau mày, cúi đầu viết mấy chữ: Em mua cho chị.

Hứa Duy bị chọc cười, nhìn cậu bé: "Tóc em dài rồi" Tường Du Sinh sờ sờ trán của mình.

"Chị giúp em cắt tóc?"

Tường Du Sinh nhìn cô, tựa hồ có chút kinh ngạc.

Hứa Duy nói: "Chị học qua, muốn chị cắt không?"

Tường Du Sinh gật đầu.

"Vậy chúng ta tìm kéo, à, dao cạo cũng được." Hứa Duy nói: "Trong nhà có không?"

Cậu bé lắc đầu.

Hứa Duy nói: "Thư phòng của ba ba em chắc là có, chúng ta tới đó tìm?" Tường Du Sinh khựng lại, lộ ra một tia khiếp đảm.

"Cùng đi tìm nhé?" Hứa Duy nói.

Cậu bé rất cục gật gật đầu.

Hứa Duy dẫn cậu bé cùng nhau đi vào thư phòng của Tường Tùng Thành.

Thực ra, Hứa Duy cũng không trông cậy là sẽ phát hiện ra gì đó, chỉ là thử thời vận, dù sao thư phòng của anh không khoá, hẳn là sẽ không để tài liệu quan trọng.

Căn phòng này so với những phòng khác không coi là quá lớn, bày biện cũng đơn giản, dường như chỉ cần nhìn một lần là sẽ thấy hết được, ngoại trừ cái bàn, là một loại khá cổ, cả căn thư phòng chỉ có rất ít sách vở.

Hứa Duy để Tường Du Sinh đi tìm kéo, cô đi sang một bên.

Trên bàn không có, cô chỉ chỉ ngăn kéo lớn, Tường Du Sinh kéo ra, bên trong chỉ có một khung hình úp xuống và một hộp thuốc lá.

Hứa Duy cầm khung hình, lật mặt, khựng lại.

Tường Du Sinh ngửa đầu nhìn cô, chỉ vào người trong tấm ảnh.

Đó là Phương Nguyệt.

Nhìn quần áo và tóc, là kiểu của mấy năm trước.

Hứa Duy đặt khung hình trả lại, không khác ý nghĩ ban đầu lắm: Tường Tùng Thành là thích Phương Nguyệt.

Vì sao Phương Nguyệt không nói qua việc này? Hứa Duy nhớ lại, Phương Nguyệt chỉ nói chị ấy cố gắng tận lực làm quen với Tường Tùng Thành, bởi vì quan hệ này rất có lợi, chị ấy tra xét tập đoàn Thành Việt nhiều năm, bởi vậy chuốc họa, có thể liên lụy tới người nhà, chị ấy hoài nghi nội bộ trong tập đoàn Thành Việt có người để mắt tới chị ấy, mới kêu Hứa Duy đi giúp đỡ. Khi đó, Phương Nguyệt đã lên kế hoạch xong xuôi, tỉ mỉ xác thực nghiêm mật. Hứa Duy khi đó không đáp ứng, kết quả chưa tới mấy ngày, xảy ra tai nạn xe cộ kia. Hứa Duy hiện tại cảm thấy, kế hoạch của Phương Nguyệt là tránh nặng tìm nhẹ, che giấu một vài thứ, ví dụ như, thực ra chị ấy và Tường Tùng Thành ở tận 8 năm đều đây đưa tại trường tiểu học Hướng Dương đó.

Hứa Duy không tiếp tục nghĩ tiếp, dù sao mấy ngày này rất nhanh sẽ kết thúc.

Cô đặt khung hình trả về, cùng Tường Du Sinh rời khỏi thư phòng, xuống lầu tìm A Trần lấy kéo, cắt tóc cho Tường Du Sinh.

*

Cùng khoảng thời gian đó, ở nơi xa Nghi Thành, bên trong Bệnh viện số 1, Phương Mẫn Anh vội vàng đi ra khỏi phòng bệnh, gặp hộ lí Trần ở ngoài cổng nói qua vài câu. Bà chạy về nấu cơm cho mẹ, không tiếp tục đi gặp bác sĩ hỏi sự việc.

Hộ lí Trần nhìn bóng lưng của bà, thở dài: Chưa gặp ai thế này, con gái nằm viện, người làm mẹ này mỗi lần tới cũng chẳng vượt qua nổi mười phút. Hộ lí Trần đi vào, định lau người cho bệnh nhân. Chị vừa pha nước nóng, bưng đến cạnh giường bất ngờ sững sốt. Người phụ nữ trên giường tròn tròn mắt, đang nhìn trần nhà. Sắc mặt của cô ấy có chút tái nhợt. Hộ lí Trần cực kỳ kinh ngạc: "Trời ơi, cô đã tỉnh?"

Nói xong tranh thủ thời gian đặt chậu xuống đi ra ngoài hô bác sĩ.

Trong phòng bệnh im ắng, đầu giường bên trên viết tên bệnh nhân: Phương Nguyệt. Bác sĩ rất nhanh đi tới, làm xong sau khi kiểm tra nói không có vấn đề gì, nghỉ ngơi mấy ngày có thể cân nhắc xuất viện. Hộ lí Trần cũng nhẹ nhàng thở ra, bác sĩ sau khi đi, chị ấy lập tức nói: "Cô Phương, cô tỉnh là tốt rồi, tôi gọi cho cô Hứa, sau đó thông báo với mẹ cô."

"Chờ một chút." Phương Nguyệt ngăn trở chị ấy: "Em gái tôi đi lúc nào?"

Chị Trần nói: "Đầu tháng đã đi rồi."

"Tiền tôi nằm viện dùng cái gì thanh toán?"

"À chuyện đó, cô Hứa dùng hết tiền trong thẻ." Hộ lí Trần đánh giá cô, hỏi: "Cô còn nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì sao?"

Phượng Nguyệt ừ một tiếng, nói: "Điện thoại di động của tôi vẫn còn chứ?"

Chị Trần mở ngăn kéo nói: "Ở đây chỉ có thẻ chứng minh thư của cô, thẻ nộp viện phí bệnh viện, a đúng, túi của cô cũng ở đây, bên trong có chìa khoá, không có điện thoại, có thể là do lúc tai nạn vắng đi."

Phượng Nguyệt nói: "Phiền giúp tôi xem số dư trong thẻ được không."

"Được." Chị Trần cầm thẻ và thẻ căn cước đi ra, sau một lát trở về nói cho cô biết còn lại hơn 8,200.

Phượng Nguyệt trầm mặc một hồi.

Hộ lí Trần đứng một bên nhìn cô.

Cho tới bây giờ chưa nhìn qua cặp song sinh này, thời điểm cô ấy ngủ còn đỡ, bây giờ tỉnh lại, cặp mắt kia vừa mở, so với cô Hứa kia thật sự là không phân biệt nổi.

Phượng Nguyệt nhìn thẻ công tác trước ngực của chị ấy nói: "Hộ lí Trần phải không, làm phiền chị cho tôi gọi em gái một cuộc."

"Được."

Điện thoại hộ lí Trần gọi tới.

Thời điểm di động kêu là lúc Hứa Duy vừa ăn xong cơm trưa, ở ngay phòng khách dưới tầng. Cô lấy ra xem xét, lập tức nhận máy,

đầu kia giọng nói của hộ lí Trần: "Cô Hứa, chị của cô đã tỉnh."

Hứa Duy sững sờ, nghe thấy hộ lí Trần nói: "Tôi đưa di động cho cô ấy."

Qua mấy giây, đầu kia đổi cái giọng nói khác: "Nghe thấy không?"

Hứa Duy ừ một tiếng.

Phương Nguyệt nói: "Không tiện nói chuyện?"

Hứa Duy nhìn một chút tại phòng bếp A Trần đang bận rộn, đáp: "Ừm."

Cô đứng dậy đi lên lầu: "Chị nói đi."

Hộ lí Trần bê nước nóng ra ngoài.

Phương Nguyệt nhìn chằm chằm cửa phòng, nói: "Em đang ở Ngu Khê?"

"Ừm."

"Ở căn nhà đó?"

"Ừm." Phương Nguyệt ngừng một hồi, nói: "Em vẫn giúp chị."

Hứa Duy không nói gì.

"Em tự đi điều tra một mình? Đội trưởng Hà có đi không?"

"Có."

"Tới bước nào rồi?"

Hứa Duy nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: "Không rõ lắm, khả năng sẽ rất nhanh."

Hứa Duy vốn muốn hỏi chị ấy sự việc, nhưng nhanh như vậy cũng có chút mạo hiểm, tối nay nói sau, đầu tiên chờ Hà Nghiễn bên kia nghe lén kết quả.

"Vậy chị..."

"Chị trước tiên, chú ý dưỡng thân thể." Hứa Duy nói.

Phương Nguyệt ứng: "Ừm. Còn có chuyện khác sao?"

"Có."

"Cái gì?"

"Em có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Nếu như..." Hứa Duy muốn nói, nếu như chuyện này giải quyết xong, cô ấy muốn nói chuyện trước kia nói cho Chung Hằng biết.

Cô ấy còn muốn nói, mặc kệ là dùng cái tên nào, cô ấy vẫn sẽ nghĩ trở lại cạnh anh ấy.

Nhưng Hứa Duy cuối cùng vẫn nhận được.

Không phải lúc.

"Chờ em trở lại hẵng nói đi." Cô nói: "Em tối nay sẽ liên lạc lại với chị."

Phương Nguyệt đáp: "Được."

Cúp điện thoại, hôn lí Trần còn chưa quay lại. Phương Nguyệt xác nhận mạng wireless đã kết nối, lập tức ấn mở trang web trên điện thoại, đăng nhập tìm hòm thư, xác nhận văn kiện hoàn hảo không có gì xảy ra, cô đem cất giữ đã lâu không phát thư tín biên tập, cần thiết sẽ đưa đúng thời gian. Trước khi hộ lí Trần trở về, cô đã xoá hết lịch sử trên mạng.

*

Việc nghe lén điện thoại của Tường Tùng Thành tiếp tục đến chạng vạng tối, Hà Nghiễn bắt đầu có một tia hoài nghi, cả ngày nay, điện thoại của Tường Tùng Thành liên lạc rất ít, đại đa số đều rất mập mờ, nhưng về sau có một cuộc điện thoại làm cho bọn họ thu hoạch tương đối khá.

Có thể khẳng định Tường Tùng Thành tại Ngu Khê có chỗ dựa ở cục thành phố là cục phó công an cục trưởng Lưu Diệu.

Bắt được phân chuột là bước vô cùng trọng yếu.

Có thể xác định, lần hành động này của Hứa Duy lại thành công như vậy, hẳn là Tường Tùng Thành còn chưa phát hiện ra điện thoại bị giám sát.

Trước mắt, từ đường dây khác đạt được manh mối cũng đang rất tiến triển, tổng thể coi như là qua được.

Hà Nghiễn cảm thấy, tạm thời không nên đánh rần động cỏ, cho nên hôm nay không thể động tới Lưu Diệu, nếu không sẽ ảnh hưởng tới hành động tiếp theo, cũng sẽ uy hiếp đến an toàn của Hứa Duy.

Hà Nghiễn cùng tổ chuyên án thương thảo về sau, tính toán đợi đêm nay qua đi, nhìn xem ngày mai thế nào mới tính tiếp.

Đã tới thời gian ăn cơm tối, bọn họ đặt bữa ăn nhanh. Ngoại trừ một người kỹ thuật viên vẫn đang tiếp tục nghe lén, những tổ viên khác đều tranh thủ thời gian cầm cơm hộp lấp đầy bao tử.

Nơi bọn họ đang dùng chính là đồn công an ở khu đang phát triển.

Hà Nghiễn lấy hai phần đồ ăn, đi nhà nghỉ gần đó tìm Chung Hằng.

Buổi sáng tới, Chung Hằng cả ngày chưa từng đi ra ngoài.

Hà Nghiễn đem thức ăn tới, hai người ở trên bàn bắt đầu ăn.

Biết được Chung Hằng ở khu nhà nghỉ rách nát này, đủ che khuất, Hà Nghiễn trấn an mấy câu, nhưng nói tới nói lui vẫn là câu kia: "Đây không phải là để cho Hứa Duy yên tâm sao, cậu cũng không cần quá lo lắng, rất nhanh sẽ thu lưới."

Chung Hằng đã sớm nghe đến chán ghét, cũng không nể mặt anh ta: "Anh nói thật đi, có đúng là ổn không."

"Cái gì gọi là nói thật?" Hà Nghiễn miệng đang đựng một đồng đồ ăn, con mắt trừng anh.

Chung Hằng buông đũa xuống: "Cô ấy bây giờ như thế nào? Ngoại trừ ngày đầu tiên ra, thì từ đó cô ấy không liên lạc với tôi nữa."

"Với tình hình hiện tại thì đương nhiên liên lạc càng ít càng tốt."
Hà Nghiễn nuốt miếng cơm: "Cô ấy báo bình an với tôi là được, biết rõ tôi sẽ truyền đạt lại cho cậu."

Chung Hằng vội nói chuyện, cầm đầu ăn cơm.

Hà Nghiễn mở bia, đưa tới: "Chờ đợi đi vậy."

Anh ta ăn cơm, nghĩ nhanh đi về nghe lại đoạn ghi âm kia thêm một lần nữa.

*

Hơn tám giờ tối Tưởng Tùng Thành trở về.

Hứa Duy còn đang ngồi ở khu thư giãn trên tầng hai, cô đang xem phim khoa học viễn tưởng với Tưởng Du Sinh, nhưng khi Tưởng Tùng Thành đi tới, Tưởng Du Sinh đã ngủ, Hứa Duy cũng có chút buồn ngủ, nhưng vừa thấy bóng hình kia đứng ở cửa, cô lập tức tỉnh táo lại.

Tia sáng rất tối, cô không thấy rõ trên mặt của anh có biểu cảm gì, chỉ thấy anh đi tới.

Tưởng Tùng Thành lên tiếng, nói: "Du Sinh ngủ thiếp đi sao?"

"Ừm."

"Anh đưa thằng bé về phòng, em ngồi ở đây."

Hứa Duy không nhúc nhích, nhìn anh ôm Tưởng Du Sinh đi.

Qua mấy phút, anh ta lại trở về.

Phim vẫn đang chiếu. Tưởng Tùng Thành đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống: "Điện thoại di động của em mấy hôm nay tạm thời đưa cho anh đi."

Đột nhiên nói một câu để Hứa Duy sửng sò: "Cái gì."

"Xảy ra chút chuyện, Lý Việt lại hoài nghi em."

Tưởng Tùng Thành quay đầu, nói lý lẽ: "Cậu ta thủ đoạn tuyệt tình, vạn nhất làm ra những chuyện gì, anh chỉ sợ cũng không phòng được, chỉ có thể nghĩ cách trừ đi âu lo của cậu ta."

Hứa Duy nhìn chằm chằm anh ta: "Cho nên dùng biện pháp này? Vậy có phải muốn hạn chế tự do của em?"

Tưởng Du Sinh cười một tiếng: "Em đoán được cũng tốt."

Hứa Duy giật mình: "Anh cũng nghi ngờ em?"

"Anh không nên nghi ngờ em sao?" Tưởng Tùng Thành lạnh nhạt nói: "Anh nói với Lý Việt, em sẽ không phản bội anh, đáng tiếc em cùng người đàn ông kia có liên lụy. Đây là lần thứ mấy rồi? Lần trước em còn nhớ chứ."

Hứa Duy ngậm miệng.

Cô nhớ kỹ cái gì? Cô cũng không phải Phương Nguyệt.

Tưởng Tùng Thành thanh âm dần dần lạnh: "Người nhiếp ảnh gia kia, em rất thích đúng không, em vì anh ta, khi đó cũng nghĩ muốn thoát khỏi anh, sau đó thì sao, anh ta thế nào?"

Hứa Duy từ lời này thu hoạch được một tin tức: Phương Nguyệt đây dựa vào một thợ quay phim. Cô cũng không biết, đoán chừng

Phương Mẫn Anh chắc cũng không biết, Phương Nguyệt xưa nay không nhắc tới chuyện tình cảm của mình.

"Em không nhớ rõ, anh có thể nhắc nhở cho em một chút, nghe nói lúc anh ta quay phim chụp ảnh đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, bị mất một chân, biến thành tàn phế." Tưởng Tùng Thành bật cười trầm thấp: "Không biết bây giờ, người đàn ông kia có thể mạnh mẽ hơn bao nhiêu?"

Anh ta xích lại gần, tiếng nói trầm thấp lạnh lùng: "Lần nào cũng giả bộ giống chia tay như đúc, chia tay sao? À, vậy được thôi anh chơi chết anh ta, em không đau lòng đâu nhỉ?"

Phía sau lưng Hứa Duy từng đột phát ra cảm giác lạnh.

Cô tận lực để cho mình tỉnh táo, Chung Hằng đang ở chỗ Hà Nghiễn, không có việc gì.

Mà Tưởng Tùng Thành, trọng tâm luôn nắm chặt lấy việc này không buông, cũng là chuyện tốt, có lợi cho việc che dấu mục đích thật của cô.

Cảm giác của cô không sai, quả nhiên mọi sự đề phòng của người này, đều đặt vào chuyện tình cảm.

Hứa Duy bình tĩnh nói: "Thật sự đã chia tay rồi, vì sao anh lại không tin chứ?"

"Vậy giao điện thoại cho anh, và cũng đừng nghĩ tới việc ra khỏi cửa, triệt để cắt đứt liên lạc đi, mới có sức thuyết phục." Tưởng Tùng Thành trầm giọng nói.

"Được, nếu anh đã muốn như thế, em cũng không có cách nào khác."

Hứa Duy lấy điện thoại di động, đưa cho anh ta. Tưởng Tùng Thành nhận lấy, một cái tay khác đỡ lấy đầu của cô, kéo đến trong ngực.

Hứa Duy toàn thân cứng ngắc.

"Em nhận cái sai đi." Anh ta cơ hồ cắn răng nói.

"Em không biết em có lỗi gì."

"Anh nói là nhận sai." Lần này là đang rống lên.

Người này thật sự là không bình thường.

Hứa Duy không biết Phương Nguyệt làm sao nhìn lâu như vậy, hàng năm đều tốn thời gian đến đây điều tra anh ta? Hàng năm đều muốn nhận loại tra tấn này? Đông dài sẽ chỉ ăn thiệt thòi mà thôi.

Hứa Duy nhận, sợ: "Được, em sai rồi."

"Nói em không thích người đàn ông kia."

"En không thích anh ta."

Tưởng Tùng Thành dường như rất hài lòng, tay có chút phát run, đem cô nhấn đến trong ngực: "Chỉ muốn em nghe lời như vậy."

Hứa Duy nhìn nửa ngày mới không đẩy anh ta ra.

Tưởng Tùng Thành cười một tiếng.

Lý Việt nói không sai, anh đã bị người phụ nữ này quấy rầy quanh đầu.

Tối hôm qua, anh thế mà lại say rượu.

Vấn đề mấu chốt là, anh, thế nhưng tâm tư lại không đặt trên phương diện làm ăn, mà lại bị một tình nhân cũ của cô làm cho phát điên.

Đây chính là có bệnh rồi.

Tưởng Tùng Thành rất rõ ràng.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hứa Duy phát hiện bên dưới có thêm hai người đàn ông xa lạ. Xem ra, thật sự hạn chế tự do thân thể.

Cô không liên hệ được với Hà Nghiễn, không biết tình huống bây giờ đang như thế nào.

May ra, trước đó đã ra hẹn chỉ có cô mới phát tin tức trước, Hà Nghiễn sẽ không tùy tiện liên lạc với cô, điện thoại có ở trên tay Tưởng Tùng Thành cũng không chả sao, trong tay cô vẫn còn có thể, phải nghĩ biện pháp tiếp cận máy tính của Tưởng Tùng Thành.

Mà cùng lúc đó, trong phòng họp Hà Nghiễn vừa ngủ gật, điện thoại liền vang lên, là âm thanh của bưu kiện nhắc nhở.

Anh thấy rõ người gửi kiện, lập tức giật mình, lại xem xét thời gia thu kiện: Ngày 26 tháng 7

6: 30.

Từ khi đến Ngu Khê, Hứa Duy với anh chỉ liên lạc bằng tin nhắn, hòm thư là lúc trước mới dùng, khi đó cô còn đang làm phóng viên.

Mới buổi sáng sớm, thế mà đã phát gửi bưu kiện.

Hà Nghiễn cả người đều vô cùng tỉnh táo, lập tức ấn mở, xem xét bao văn kiện dưới đất, con mắt đều sáng lên.

Anh cơ hồ nhảy dựng lên, lớn tiếng chửi: "Mẹ nó muốn giúp cho tôi tỉnh táo, muốn thu lượm!"

~~~~ HẾT CHƯƠNG 31

Sắp đến đoạn kết rồi...

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 32: "Xảy Ra Chuyện Rồi!"

Sáng sớm ngày 26 tháng 7.

Chung Hằng tại sở chiêu đãi một người bên trong ăn bốn cái bánh bao.

Đây là bữa sáng của anh.

Yên tĩnh thật lâu điện thoại đột nhiên vang lên.

Chung Hằng chưa uống xong một ngụm nước, sặc một cái, lập tức cầm điện thoại di động lên, thấy rõ trên màn hình điện báo người gọi tới, anh lập tức nóng nảy, nhấn nghe: "Có chuyện gì?"

Đầu điện thoại bên kia Triệu Tắc sửng sờ: "Giọng điệu này, cậu ăn phải thuốc súng đấy à."

"Không nói nhanh tớ cúp."

Triệu Tắc gấp: "Ai ai ai, cậu gấp cái gì, là như thế này, cha cậu nói muốn đem sân sau sửa sang một chút, kêu mình nói với cậu việc này, để cậu phụ trách tìm công nhân, tự sắp xếp một chút."

"Sửa cái gì? Sân sau không phải đang rất tốt à?"

"Tốt chỗ nào, tường sân sau đều bị bong chóc hết rồi, bác Chung nói nhìn không đẹp, ảnh hưởng tới hình tượng của nhà nghỉ, cậu nghe lời cha cậu đi chứ."

Chung Hằng nói: "Vậy được, việc này giao cho cậu."

"Vậy còn cậu?" Triệu Tác kỳ quái: "Ngu Khê đó nhỏ như vậy chơi lâu như thế rồi cũng nên chán đi chứ, cậu mang Hứa Duy trở về thì sao."

Chung Hằng trầm nghĩ: Ông đây ở đây còn chưa được nhìn mặt cô ấy, còn ở lại chỗ này nghe cậu ta lải nhải dạy dỗ sao.

Anh không kiên nhẫn nói, nói một câu: "Đừng nói nhảm, giao cho cậu xử lý."

"Ai, vậy các cậu lúc nào trở về?"

"Nhanh thôi." Chung Hằng không nhiều lời, cúp điện thoại.

*

Buổi sáng từ sáu giờ tới tám giờ, cao ốc Thành Việt tầng mười cửa lớn phòng họp đóng chặt, cuộc họp hội nghị khẩn cấp kéo dài hai giờ.

Tan họp về sau, Lý Việt mang theo mấy người vội vàng đi ra ngoài, Tường Tùng Thành vẫn chỗ cũ ngồi.

Tôn Hư Hoài rót cho anh chén nước, thấp giọng nói: "Tường tổng, hạng mục sông Nghênh Húc hội nghị hôm nay chín rưỡi sẽ bắt đầu, ngài còn nhớ chứ."

Tường Tùng Thành nhắm mắt lại, lên tiếng.

Tôn Hư Hoài còn nói: "Lần hội nghị này phó thị trưởng Giang cũng ở đó, hẳn là sẽ rất thuận lợi, chỉ là thời gian rất khẩn trương,

chỉ sợ một lát nữa phải nhanh xuất phát đi đến quan rượu Nguyên Mậu, ngài muốn ăn gì đó trước khi đi không?"

"Không cần." Tưởng Tùng Thành mở mắt ra, khuôn mặt ủ dột: "Cậu đi đến phòng làm việc của tôi cầm cặp công văn, bây giờ xuất phát luôn."

"Vậy được."

Năm phút sau, thân ảnh Tưởng Tùng Thành xuất hiện tại tầng một cuta cao ốc, Tôn Hư Hoài mang theo cặp công văn theo sau.

Lên xe, Tôn Hư Hoài nói: "Trên đường tới mất khá nhiều thời gia, Tưởng tổng không bằng thừa dịp thời gian này ngủ trước một lúc, hôm nay thực sự lên đường quá sớm."

Tưởng Tùng Thành nhẹ gật đầu, thân thể buông lỏng, tựa ở trên ghế ngồi.

Xe một đường đi thẳng, lái về phía vùng ngoại thành.

Cách khách sạn Nguyên Mậu không xa, điện thoại Tưởng Tùng Thành đột nhiên vang lên.

Tôn Hư Hoài giật mình, nhìn chăm chăm cặp công văn.

Tưởng Tùng Thành nhíu nhíu mày, nói: "Lấy tới."

Tôn Hư Hoài lấy điện thoại di động của anh ta đưa tới, cúi đầu xem xét, cặp công văn bên trong còn có điện thoại, màu trắng, xem xét chắc là của phụ nữ dùng.

Điện thoại là từ bên đó gọi tới, nói là huỷ bỏ hạng mục sáng hôm nay.

Tôn Hư Hoài ở một bên nghe, lập tức ra hiệu lái xe dừng xe.

Tưởng Tùng Thành cúp điện thoại, Tôn Hư Hoài liền gấp: "Không thích hợp, hạng mục này đã được chuẩn bị rất lâu, hội nghị này rất quan trọng, nói hủy bỏ là hủy bỏ, có phải xảy ra điều gì sai lầm?" Anh ta vừa dứt lời, Tưởng Tùng Thành còn chưa đáp, lại một cuộc điện thoại gọi tới.

Lúc này là Lý Việt.

"Xảy ra chuyện rồi!"

Âm thanh trong điện thoại vội vàng, nóng nảy: "Lần này xảy ra chuyện lớn rồi!"

Ô tô một đường chạy thẳng, bốn mươi phút sau trở về cao ốc Thành Việt.

Lý Việt giống một con ruồi không đầu đang đi đi lại lại trong phòng họp, điện thoại gọi đi từng cuộc, anh ta nhú chặt lông mày vẫn không giãn ra.

Trong phòng điều hoà hai mươi độ, áo của anh ta vẫn không ngừng toát ra mồ hôi.

Cuối cùng đợi đến khi Tưởng Tùng Thành trở về, Lý Việt lập tức xông lên: "Khẳng định là có người đang hại chúng ta, nhất định có người thông đồng, nếu không phải thì tại sao có thể như vậy? Chỉ vồn vện một buổi sáng, Sông Dục Khôn, Lưu Diệu đều xong, một người Phó thị trưởng, một người phó cục trưởng Cục công an, làm sao lại trùng hợp như vậy, hai cây đại thụ lớn của chúng ta phút chốc đều sụp đổ, một chút sơ hở cũng không có, cứ như vậy mấy

tiếng, cảnh sát Hà mới tới đây có mắt ngày chứ? Hắn là không có nhanh như vậy, làm sao có thể tra được một bước này?"

Tường Tùng Thành nghe tiếng, bước chân không ngừng lại, rất nhanh bước vào văn phòng.

Lý Việt một đi theo vào.

Tôn Hư Hoài nói chuyện điện thoại xong cũng chạy tới, thần sắc kinh hoảng: "Công ty kia của tôi cũng bị tra xét, cảnh sát đang tới, Tường tổng vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta dùng công ty kia rửa tiền sự việc cũng sẽ bị điều tra ra?"

Lý Việt nghe xong nổi giận: "Vậy mẹ nó cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, hiện tại nhanh về đối phó!"

"A, đúng đúng đúng." Tôn Hư Hoài choáng váng choáng não, không dám trì hoãn, vội vã chạy đi.

Lý Việt ôm đầu, nôn nóng đi tới đi lui, sắc mặt càng ngày càng trắng: "Lưu Diệu đồ, bên cục cảnh sát chúng ta không có người nữa, bọn họ muốn chém giết muốn róc thịt đều không ngăn được, với tốc độ này, bọn họ tùy thời cũng có thể mang theo lệnh kiểm tra tới sơn trang, chúng ta làm sao có thể thanh lý sạch sẽ như vậy? Trong sơn trang ra vào bao nhiêu người? Chỉ cần bọn họ có đường luôn, ở vòng tròn bên trong chúng ta bắt được một hai cái đã đủ cho chúng ta ngậm một ngụm rồi, tổ chức cấm thuốc không nói rõ ràng, cảnh sát nếu như còn lấy được gì khác, vậy chúng ta tất cả đều triệt để xong luôn, chỗ hàng kia, còn giấu ở chỗ cũ, quá bất ngờ, không kịp xử lý, lượng nhiều như vậy... Chúng ta chỉ sợ là xong thật rồi!" Lý Việt bắt đầu đổ mồ hôi lạnh: "Thủ đoạn này... Tuyệt đối không phải

chỉ cảnh sát là có thể tra ra được là nội ứng, nhất định có nội ứng, có người cố ý hại chúng ta."

Tưởng Tùng Thành ngồi sau bàn làm việc, không nói một lời, phảng phất suy tư gì đó.

Trong tay anh ta nắm vuốt một chiếc điện thoại màu trắng.

Đó là từ tối hôm qua thu điện thoại của Hứa Duy.

Ba giờ trước, sáu giờ rưỡi sáng, có một tin nhắn gửi đến.

Anh đang họp, bỏ qua.

Lý Việt gấp sắp phát điên, nhìn thấy anh không phản ứng, càng tức giận, quát: "Tôi đã sớm bảo anh đem người phụ nữ đó xử lý! Anh không nghe, bị cô ta che đậy! Nói không chừng bán đứng chúng ta chính là cô ta, chỉ có cô ta ở bên cạnh anh lâu như vậy, đối với chúng ta không cùng một đường! Thế mà anh lại đi tin tưởng một người đàn bà, người phụ nữ đó lừa anh, anh căn bản cũng không biết!"

Anh ta trán nổi gân xanh, khuôn mặt đỏ lên.

Tưởng Tùng Thành ngẩng đầu.

Nét mặt của anh làm cho Lý Việt khựng lại một chút.

"Cậu nói đúng."

Tưởng Tùng Thành lời nói lãnh đạm lạ thường: "Cậu nói đúng, người phụ nữ đó bên tôi quá lâu sẽ gạt tôi"

Anh ta lại lặp lại một lần, hai mắt tối đen.

"Bây giờ nói những này còn có thể làm được gì?" Lý Việt vỗ bàn: "Nhanh nghĩ biện pháp đi, chẳng lẽ muốn ngồi ở chỗ này chờ chết?"

"Nghĩ biện pháp?" Tưởng Tùng Thành lắc đầu, chậm rãi cười: "Vây được, cậu bây giờ đi tới trang viên, thả một mối lửa, đều đốt cả đi."

Lý Việt kinh sợ: "Anh, anh nghiêm túc?"

Tâm huyết nhiều năm kinh doanh như vậy cứ thế bỏ đi, Lý Việt muốn thổ huyết.

Tưởng Tùng Thành không trả lời anh ta.

Lý Việt suy nghĩ một lúc, vỗ đùi: "Mẹ nhà nó, đốt thì đốt, cùng lắm thì Đông Sơn tái khởi! Coi như tính xong một chuyện thế còn những chuyện khác thì sao, hàng làm sao bây giờ? Rửa tiền sao bây giờ?"

Tưởng Tùng Thành nói: "Cậu đi sơn trang đi, còn lại tôi sẽ xử lý."

"Thật?" Lý Việt bán tín bán nghi: "Anh thật có biện pháp? Bọn họ đột ngột như vậy, chúng ta làm gì còn đường đi, bàn về thời gian làm sao đuổi kịp bọn họ?"

Tưởng Tùng Thành đứng lên: "Cậu muốn đợi chết thì cứ ngồi đó đi."

Lý Việt rống một câu: "Mẹ nó làm gì có ai không muốn sống? Nếu chuyện này không vượt qua được, tôi có chết cũng muốn bắt người phụ nữ kia làm đệm lưng!"

Anh ta hừ một tiếng, tay hát lên, vội vàng xuống tầng đi đến núi Linh Đinh.

*

Mười giờ, tại Ngụ Khê cục cảnh sát thành phố toàn bộ cảnh sát xuất đội, tổng chỉ huy là Hà Nghiễn.

Lần này thu lưới phạm vi rộng lớn, nhân viên cảnh sát chia ra ba đường, mục tiêu khác biệt, hành động cũng khác biệt, sơn trang Mộc Vân là một đường, một bộ phận khác phụ trách lục soát hàng, còn lại thì tiến hành bắt giam, mục tiêu là tập đoàn Thành Việt người đứng đầu là Tưởng Tùng Thành.

Cùng lúc đó, Hà Nghiễn cho người đến biệt thự bảo vệ Hứa Duy.

Trước khi đi, anh gọi Chung Hằng: "Nếu cậu sốt ruột, thì cùng nhau đi, đón cô ấy trở về. Chính cậu quyết định."

Tác giả có lời muốn nói: chương kế tiếp là phòng trộm sáng mai nhin.

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 32

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 33: "...Tôi Muốn Nhìn Thấy Cô Ấy An Toàn."

Tưởng Tùng Thành một mình ở văn phòng vắng vẻ chờ đợi mười phút.

Ngoài phòng là tiếng bước chân lộn xộn.

Anh ta nhìn chăm chăm vào điện thoại của Hứa Duy, trên màn hình hiển thị một tin nhắn rất rõ ràng: Đã thu được, dự tính mười rưỡi đến Tưởng Trạch, chuẩn bị sẵn sàng.

Tưởng Tùng Thành gọi một cú điện thoại về biệt thự của mình, sau đó ra khỏi văn phòng, xuống bãi lấy xe.

Bãi đỗ xe là bãi đỗ công cộng, đằng trước là chiếc xe hàng chở đầy hoa quả đang chuẩn bị rời đi, ngay tại lúc xe chuẩn bị lăn bánh. Tưởng Tùng Thành đi qua, cách khoảng vài mét ném chiếc điện thoại của mình vào, bình tĩnh nhìn xe hàng lái đi.

Anh ta ngồi vào chiếc xe việt dã của mình, rời khỏi bãi đỗ xe.

*

Trong biệt thự, A Trân chuẩn bị làm cơm trưa, dưới tầng hai người đàn ông áo đen kia vẫn đứng y nguyên ở kia canh giữ cửa, nhìn qua ngược lại là mười phần yêu nghề, không biết Tưởng Tùng Thành muốn để bọn họ ở đó tới khi nào? Hứa Duy không xuống tầng.

A Trân lên tầng hỏi Hứa Duy: "Cô Hứa cơm trưa muốn ăn thứ gì? Ngài Tường bảo tôi làm theo khẩu vị của cô, cô muốn ăn cái gì đều có thể nói cho tôi."

Hứa Duy nói: "Tôi đều ăn được, cô hỏi Du Sinh đi."

A Trân thế là hỏi Tường Du Sinh.

Tường Du Sinh cũng chỉ có từng đây yêu thích, cậu bé khoa tay, A Trân theo thứ tự ghi lại, vội vàng xuống tầng.

Tường Du Sinh nhìn Hứa Duy, trên giấy viết mấy chữ, đẩy đến trước mặt cô: Chị không vui sao?

Hứa Duy gật đầu: "Là không quá vui vẻ."

Tường Du Sinh nhú nhú mày, đôi mắt đen nhánh nhìn cô, chỉ chỉ dưới tầng, lại viết: Chị không thích bọn họ?

"Ừm, chị không biết bọn họ." Hứa Duy nói: "Ba ba của em tìm bọn họ đến coi chừng chị."

Tường Du Sinh lại viết: Vì cái gì?

Hứa Duy nói: "Chị không biết, anh ấy không cho chị đi ra ngoài, cũng không cho chị gọi điện thoại."

Tường Du Sinh nghĩ một lát, trên giấy hỏi: Chị muốn gọi điện thoại sao? Em cũng có điện thoại, có thể cho chị mượn.

Hứa Duy dừng lại: "Em có điện thoại?"

Tường Du Sinh gật gật đầu, đứng dậy từ bên trong cùng tủ quần áo lấy ra điện thoại di động.

Hứa Duy xem xét, có pin, cũng có tín hiệu.

Nhưng cô còn không kịp hỏi nhiều, Tưởng Tùng Thành đã trở lại, A Trân hô một tiếng: "Cô Hứa!"

Tim Hứa Duy xiết chặt, đưa di động nhét vào túi Tưởng Du Sinh.

Dưới lầu yên tĩnh một hồi, chưa đến mấy phút, Tưởng Tùng Thành đã lên tới.

Dường như đây là lần đầu tiên, Hứa Duy nhìn ra có điểm không đúng.

Ánh mắt của anh ta quá lạnh.

Hứa Duy hỏi: "Anh hôm nay về sớm vậy?"

Tưởng Tùng Thành không đáp, nhìn Tưởng Du Sinh một chút: "Du Sinh, xuống dưới tầng đi."

Tưởng Du Sinh bất an nhìn nhìn Hứa Duy, đứng không nhúc nhích.

Tưởng Tùng Thành cau mày nói lại một lần nữa, cậu bé mới nhẹ gật đầu, rón rén đi ra ngoài.

Trong phòng đột nhiên lâm vào trầm mặc.

Hứa Duy không nói gì thêm.

Tưởng Tùng Thành ánh mắt dừng lại trên mặt Hứa Duy mấy giây, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Nghỉ phép." Anh ta nói.

Hứa Duy ngăn người: "Có những ai đi? Chỉ hai chúng ta sao?"

Tưởng Tùng Thành: "Chúng ta, còn có cả Du Sinh."

Hứa Duy lòng đề cao cảnh giác: "Vì sao đột nhiên muốn nghỉ phép vậy?"

"Phiền muộn vì nhiều việc, thư giãn một tí."

Hứa Duy hỏi: "Tới đâu nghỉ ngơi vậy ạ."

"Tới nông thôn, đến nơi em sẽ biết."

"Vậy em đi thu dọn đồ đạc."

Hứa Duy đi ra ngoài.

Tưởng Tùng Thành bắt được tay của cô, dùng sức rất lớn: "Không cần thu dọn gì đâu, cái gì cũng đều không cần."

Hứa Duy cảnh giác nhìn anh ta, cổ tay vùng vẫy một hồi, không hề có tác dụng.

Cô mới phát hiện, Tưởng Tùng Thành rất có sức mạnh, bình thường cũng không dễ có thể nhìn ra.

"Theo anh đi thôi." Anh ta lại nói một lần nữa.

Phản kháng ở thời điểm như này rất mạo hiểm.

Hứa Duy lựa chọn thuận theo: "Được, em đi đến nhà vệ sinh chắc không sao chứ."

Tưởng Tùng Thành không nói gì, nơi lỏng tay, Hứa Duy tránh anh ta, một mình trở về phòng vào nhà vệ sinh.

Tưởng Tùng Thành mang Hứa Duy xuống lầu, nhìn Tưởng Du Sinh vẫy tay một cái: "Du Sinh, đi."

Trong phòng trống rỗng, chỉ còn A Trân đang bận rộn.

Ngoài cửa có hai chiếc xe, hai người áo đen ngồi ở vị trí lái.

Mercedes lái đi ra ngoài, Tưởng Tùng Thành mang Hứa Duy ngồi vào, Tưởng Du Sinh ngồi vào chiếc xe việt dã.

Tưởng Du Sinh ngồi ghế lái phụ, Tưởng Tùng Thành cùng Hứa Duy ngồi ở phía sau. Hứa Duy vừa đi lên, một thứ gì đó lạnh thấu xương chĩa sau gáy cô: "Chớ lộn xộn." Anh ta thấp giọng nói.

Xe lao vút đi trước, chiếc xe việt dã đuổi theo đằng sau.

Chung Hằng và ba nhân viên cảnh sát vừa mới tiến vào biệt thự, xe vừa dừng, Chung Hằng vừa xuống xe, hai chiếc xe nhanh chóng lái sượt qua trước mắt, ở cửa sổ xe một gương mặt quen thuộc lộ ra, cơ hồ là trong nháy mắt, Chung Hằng kịp phản ứng. "Hứa Duy!"

Anh hô to, nhảy vào ghế lái.

Ba nhân viên cảnh sát thấy thế lập tức trở về trên xe, mấy chiếc xe đồng loạt xông ra khỏi khu biệt thự, đi ra khỏi cửa lớn.

Một nhân viên cảnh sát nhanh chóng gọi cho Hà Nghiễn: "Lão đại, Tưởng Tùng Thành mang người từ biệt thự đi, trước mắt đang đi vòng thành đại đạo, chúng ta đang đuổi theo!"

Đầu kia Hà Nghiễn mắng một câu.

Trúng kế rồi, Tưởng Tùng Thành cố ý vứt bỏ điện thoại mê hoặc bọn họ.

"Tiếp tục đuổi, bên này chúng tôi lập tức chi viện!"

"Vâng!" Tiểu Cảnh Viên vừa mới đáp lại, ngẩng đầu một cái, sắc mặt đột biến: "Không xong rồi."

Phía trước cách đó không xa, xe Jeep đã tiến lên, lao vút lên trên, chiếc SUV của Chung Hằng theo đuôi không bỏ qua, mắt thấy là phải tiếp cận, chiếc xe lao vút kia đột nhiên phanh, đầu xe rẽ ngang, đâm tới cạnh xe SUV.

Chung Hằng nhanh quay ngược tay lái, lập tức né tránh, nhưng vẫn chậm một bước, tốc độ xe quá nhanh —— Âm!

Hai đầu xe hung hăng lao vào nhau.

Thân xe chấn động kịch liệt, Chung Hằng tai trái sát vào cửa sổ xe vỡ vụn, máu tươi lập tức chảy nửa bên mặt. Anh xoa xoa trên mặt, thử một lần nữa khởi động, nhưng ô tô lại tắt máy, làm thế nào cũng bất động không nhúc nhích.

Chiếc xe cảnh sát phía sau bị hai chiếc ô tô chặn, cũng không trông cậy vào được. Chung Hằng gấp đến độ thái dương trực nhảy, máu dọc theo lỗ tai chảy xuống vai anh.

Anh đá cửa xe bay ra ngoài, nhảy xuống xe, dọc theo con đường chạy như bay, nhưng mà chiếc xe Jeep màu đen kia đã chạy rất xa rồi, không thể đuổi kịp.

Lúc này xe cảnh sát phía sau lái qua hai chiếc xe kia, Tiểu Cảnh Viên gào lên: "Anh đừng chạy! Chúng tôi sẽ đuổi theo!" Lời này la

lên cũng không làm cho Chung Hằng dừng lại, tốc độ của anh càng nhanh.

Xe cảnh sát chạy đến bên cạnh anh, vượt qua anh.

Máu chảy ra hoà cùng mồ hôi, che kín lại con mắt bên trái, ánh mắt Chung Hằng mơ hồ, huyết chảy đến tận hàm dưới.

*

Hai giờ chiều, Ngu Khê cục thành phố.

Tra hỏi trong phòng, cưỡng ép Lý Việt mở mồm, Hà Nghiễn tức giận đến mức muốn đánh người.

Anh bỗng nhiên đập bàn một cái: "Hiện tại cái gì cũng đừng có nói, snh nói chỗ ẩn núp của Tưởng Tùng Thành ra đi!"

"Tôi thật sự không biết." Lý Việt lắc đầu: "Đây đều là chuyện của anh ta, tôi làm sao mà biết? Anh ta đến cùng có mấy tòa nhà, phòng ở tôi cũng không biết, ai mà biết anh ta trốn trong hốc núi nào? Dù sao Ngu Khê cũng chỉ là lớn hơn cái rầm một chút, cảnh sát các người lần lượt lục soát thôi, các người không phải rất lợi hại sao."

Hà Nghiễn lạnh lùng nhìn anh ta: "Lý Việt, anh chắc đang trông cậy vào việc Tưởng Tùng Thành có thể tới cứu anh? Anh suy nghĩ thật kỹ, có khả năng hay không?" Hà Nghiễn nói xong lời này đem anh ta giao cho tổ viên, quay người ra khỏi phòng hỏi cung.

Trong hành lang, Chung Hằng ngồi ở đó, cúi thấp đầu, từ tai bên trái đến gương mặt của anh đều được bao bọc bởi một lớp băng gạc, trên cánh tay bị tổn thương chưa xử lý, mấy vết thương hở lớn màu đỏ hồng.

Từ vòng thành đại đạo trở về, anh ngồi yên lặng ở đó, chờ kết quả tra hỏi.

Hà Nghiễn nhìn bộ dạng của anh, cuối cùng có chút áy náy.

Anh nói tới sẽ cân nhắc đến sự an toàn của Hứa Duy, nhưng lần trở lại này nhất định đã nuốt lời rồi, Tưởng Tùng Thành đúng là đủ xảo hoạt, bây giờ anh không ngờ tới. Hứa Duy bị mang đi, tung tích không rõ, cho cô bộ định vị kia cũng không có thấy giúp thêm được gì.

Tình huống này ai cũng lo lắng.

Hà Nghiễn đi qua, Chung Hằng lập tức ngẩng đầu, bỗng nhiên đứng lên: "Hỏi ra rồi?"

Hà Nghiễn lắc đầu: "Khả năng anh ta cũng không biết."

Ánh sáng trong mắt Chung Hằng một giây liền lui đi.

Hà Nghiễn an ủi anh: "Cậu cũng không cần quá lo lắng, cô ấy..."

"Anh sẽ chỉ nói cái này à?" Một lời lạnh lùng đánh gãy câu Hà Nghiễn.

Anh nhìn Chung Hằng, ho khan một cái: "Tôi hiểu cảm giác của anh, anh..."

Nói còn chưa dứt lời.

Thấy Chung Hằng đứng dậy đi ra ngoài, Hà Nghiễn lập tức chạy theo: "Ấy, cậu đi đâu vậy?"

"Tự tôi đi tìm."

"Cậu chờ một chút." Hà Nghiễn ngăn anh lại: "Tìm kiếm vẫn còn đang được tiếp tục, nếu có tin tức tôi sẽ biết trước tiên, ngoài ra chúng tôi đã đang rất cố gắng, hi vọng có thể thẩm vấn lấy được chút manh mối, cậu không biết ở đâu thì tìm kiểu gì, thực sự không cần đâu. Nếu như Tưởng Tùng Thành thật sự cần mạng của Hứa Duy, có thể giải quyết ngay lúc đó, không cần thiết mang theo cô ấy trốn cùng một chỗ, cho nên tôi dám khẳng định Hứa Duy tạm thời không có nguy hiểm gì quá lớn."

Chung Hằng bỗng nhiên quay đầu, con mắt đều ghen đỏ lên: "Những suy đoán này đều là cái rắm, tôi muốn nhìn thấy cô ấy an toàn."

Hà Nghiễn không phản bác được.

Từ cổng, một nhân viên cảnh sát cực nhanh đi tới: "Đội trưởng Hà, biệt thự của Tưởng Tùng Thành đều đã lục soát xong, những gì khả nghi đều đã mang về, ngoài ra chúng tôi phát hiện một số đồ vật của cô Hứa, đều đã đem tới, ở tay cầm của vali có mấy tờ giấy nhét trong khe."

Cậu ta lấy ra mấy tờ giấy trắng nhỏ.

Hà Nghiễn mở ra tờ thứ nhất, bên trên có một hàng chữ: Ngày 25 tháng 7 muộn, Tưởng Tùng Thành thu điện thoại di động của tôi, khả năng đã hoài nghi tôi.

Tám thứ hai viết: Hôm sau tìm hai người đàn ông xa lạ, là tìm tới để không cho tôi ra ngoài.

Phía sau tám thứ ba là hôm nay mười giờ hơn viết: Tưởng Tùng Thành nói muốn dẫn tôi đi nghỉ phép, không hỏi được địa điểm, anh

ta nói là tới nông thôn, nếu có dị thường, tôi sẽ nghĩ biện pháp đào thoát.

Hà Nghiễn nhìn hai lần, trong lòng run lên: Nếu như ngày 25 Hứa Duy bị thu điện thoại, vậy cái bưu kiện kia là ai gửi? Hà Nghiễn nhìn chằm chằm những chữ kia lại nhìn thêm một lần, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Anh không đem nghi vấn nói ra, chỉ đem tờ giấy đưa cho Chung Hằng nhìn một lần: "Tôi sẽ một lần nữa hạ lệnh lục soát."

Nhưng mà một ngày này đã qua đi, lục soát không có kết quả.

*

Ngày 27 tháng 7, Nghi Thành.

Phương Nguyệt đứng ở bên cửa sổ, hộ lí Trần đi tới, kinh ngạc: "Cô Phương, cô có thể đi lại rồi sao?"

Phương Nguyệt ừ một tiếng, nói: "Tôi vốn là không bị thương tích gì, chỉ là đụng đầu, ngủ quá lâu."

Hộ lí Trần gật gật đầu: "Chuyện đó có phải cô có dự định phải xuất viện?"

"Chuẩn bị ngày mai xuất viện." Phương Nguyệt nói.

"À, xuất viện sớm một chút cũng tốt." Hộ lí Trần nói: "Ở bệnh viện quá lâu, tâm tình sẽ không tốt, trở về dưỡng bệnh cũng như thế, tốt nhất là có người trong nhà quan tâm một chút."

Phương Nguyệt gật đầu.

Hộ lí Trần đặt chậu nước nóng xuống hỏi: "Hôm nay muốn lau thân thể không?"

Phương Nguyệt hỏi chị ấy: "Trước đó đều là cô giúp tôi lau người sao?"

"Đúng vậy."

Phương Nguyệt: "Mẹ tôi chưa từng tới?"

"Tới mấy lần, nhưng rất nhanh sẽ đi." Hộ lí Trần có chút đồng tình nhìn cô.

Phương Nguyệt không biểu lộ gì, lạnh nhạt nói: "Cám ơn chị."

Hộ lí Trần khoát khoát tay: "Không cần khách khí, đây là công việc của tôi, chắc là hôm nay vẫn chưa tiện phải không, vẫn nên để tôi đến giúp đỡ đi."

"Không cần, hôm nay tôi tự mình làm." Phương Nguyệt nói: "Trước đó làm phiền chị rồi."

Trong phòng bệnh có phòng vệ sinh, nhưng vòi nước chỉ xả ra nước lạnh, không có nước nóng.

Phương Nguyệt cầm chậu nước nóng đi vào.

Cô cởi bộ quần áo bệnh nhân rộng rãi ra, hoà thành nước ấm, từ trên bờ vai dội xuống.

Cô tắm không tính là chậm, cũng không đặc biệt cẩn thận, dội xong nước, cô đứng trước gương lau người.

Hơi nước bao phủ toàn bộ mặt gương.

Nhưng cô xoay người, vết sẹo phía sau lưng một mảng màu nâu đen có thể thấy rất rõ ràng.

*

Tám giờ tối, ngoại ô phía tây Ngu Khê. Bên dưới tháp thoáng là lâm diệp, một căn nhà nhỏ hai tầng đứng sừng sững ở đó.

Tầng này không được coi là lớn lắm, tầng một có một phòng khách và hai căn phòng khác, tầng hai có ba căn phòng.

Hứa Duy ở tầng hai phía đông căn phòng trong cùng, cửa sổ đã bị tấm sắt đóng đinh, nếu như không bật đèn, trong phòng chỉ có một màu đen kịt.

Cô vừa mới ăn xong cơm tối, là Tưởng Tùng Thành đưa lên.

Cô để bát cơm ở trên bàn, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Từ hôm qua bị mang tới đây, Hứa Duy một mực ở căn phòng bên trong này, ngoài cửa đã bị khóa lại, chỉ tới lúc Tưởng Tùng Thành đến, cánh cửa kia mới có thể mở ra.

Tưởng Tùng Thành từ hôm qua trở nên rất kỳ quái, lúc thì nổi giận, lúc thì lại rất bình tĩnh.

Đầu óc của anh ta đã không bình thường nữa, anh ta còn mang theo súng, ngày hôm qua rất nhiều lần anh ta chĩa vào đầu cô, nhưng cuối cùng anh ta cũng không động thủ.

Hứa Duy sợ hãi làm cho việc đối kháng dần dần hao mòn, cho tới hôm nay dường như đã thành thói quen.

Cái phòng này rất cũ, có lẽ từ lâu không có người ở, nhưng thiết bị đầy đủ, điện nước đều có thể dùng.

Hứa Duy chuyên tâm tắm rửa, suy nghĩ ngày mai có thể trốn thoát được hay không.

Cô nhớ tới Chung Hằng, suy đoán chắc có lẽ anh đang rất lo lắng.

Tắm xong, Hứa Duy ghim tóc, mặc váy đi tới, ngẩng đầu một cái liền dừng lại.

Tướng Tùng Thành không biết đã đến từ lúc nào, đứng ở bên giường.

Anh ta mặc áo đen quần xám, cả người đen tối.

Hứa Duy một khắc liền lui lại, trở lại phòng vệ sinh, nhanh chóng đóng cửa lại, nhưng không kịp khóa lại, Tướng Tùng Thành đã đi tới, dùng sức đẩy mạnh, cửa mở ra.

Hứa Duy bị bắt được. Cô lập tức tránh thoát, Tướng Tùng Thành khí lực mạnh hơn, đẩy ngã cô, ghì ở trên mặt đất.

Hứa Duy trước đó đã lo lắng tới vấn đề này, thậm chí suy nghĩ đối sách, nhưng ở chung một chỗ lâu như vậy, Tướng Tùng Thành không chạm vào cô.

Cô suy đoán anh ta hẳn là có một ít vấn đề, đối với tình hình hôm nay cô không có chút phòng bị nào.

Bàn về khí lực, cô không phải là đối thủ của anh ta.

Phía sau lưng mát lạnh, váy bị anh ta từ trên vai lột xuống, Hứa Duy công kích bằng khuỷu tay, trực tiếp nện vào mặt anh ta.

Tưởng Tùng Thành không động đậy, anh ta nhìn tấm lưng bóng loáng, vô cùng điên cuồng mà gào lên: "Không có, hết rồi!"

Hứa Duy lại một khuỷu tay đánh tới.

Tưởng Tùng Thành gào thét: "Cái sẹ đó đâu, ai cho phép em bỏ đi? Anh đã nói qua chưa, không cho phép động vào nó, không cho phép xoa bóp? Em đã đồng ý rồi!"

"Anh điên rồi!"

"Anh điên rồi? Ha ha " Tưởng Tùng Thành con mắt đỏ như máu, điệu cười đáng sợ, chuyện này làm cho hắn ta triệt để đè nén phần nội tâm không cam lòng chọn mang ra.

"Em lá gan này thật lớn, lừa tôi, hại tôi? Em chắc quên rồi hay sao, em giết người, là ai giúp em, tôi để Tưởng Đại Vân gánh tội thay em! Tôi che chở em, bảo vệ em, giúp em dấu diếm bao nhiêu năm! Tôi để em có thể diện, còn em, em đang làm cái gì? Tôi có thể buông tha cho em?"

"... Anh nói cái gì?" Hứa Duy giọng nói cứng ngắt.

Tưởng Tùng Thành ha ha cười: "Em thật sự là rất lợi hại, em chỉ muốn thoát khỏi tôi, không sợ ngồi tù sao? Em đây hắn là muốn cùng tôi xuống địa ngục. Vậy thì được thôi, em chờ, em chờ đi."

Anh ta chăm chú nhìn cô một hồi, đi ra ngoài, kéo cửa khóa lại.

Trong phòng một lần nữa yên tĩnh, chỉ còn bên ngoài, trong rừng truyền đến tiếng côn trùng kêu lúc xa lúc gần, không coi là ồn ào.

Hứa Duy chống đỡ khuỷu tay đứng lên.

Lời Tưởng Tùng Thành nói cô không hoài nghi, không hoài nghi tất yếu.

Mọi chuyện trong đầu lướt qua một lượt, chuyện trước kia không rõ ràng rốt cục đều tới cùng một lúc.

Giống như đã nghĩ thông suốt một vấn đề, Hứa Duy tâm tình có chút phức tạp, cô cười cười, đến cuối cùng, con mắt lạnh giá.

Kết quả này thật đúng là ngoài dự liệu.

Đầu cô một lần nữa phát hiện, Phương Nguyệt lại là người thông minh như vậy.

~~~~~HẾT CHƯƠNG 33

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 34: "... Khả Năng Không Phải Là Hứa Duy."

Hứa Duy một mình ngồi hơn một tiếng đồng hồ, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, rất nhẹ.

Đây không phải là do Tường Tùng Thành làm, anh ta có chìa khoá, không cần phải gõ cửa.

Hứa Duy đi tới một bên cửa, bên ngoài lại gõ cửa hai lần nữa, một tờ giấy dán nhỏ dưới đáy khe cửa dần dần được đẩy vào, còn kèm theo một chiếc bút.

Hứa Duy ngồi xổm xuống, nhặt tờ giấy lên, nhìn thấy bên trên có hàng chữ: Chị còn ở trong đây bao lâu nữa? Là Tường Du Sinh.

Hứa Duy không có tâm tình nhiều lời với cậu bé, vội vàng viết ba chữ: Chị không biết.

Cô đẩy tờ giấy ra, không bao lâu giấy lại được đẩy lại, viết: Em muốn nhìn thấy chị.

Hứa Duy không biết nói gì, dừng lại một lúc nhớ tới gì đó, trong lòng khẽ động, viết cực nhanh lên mẫu giấy: Điện thoại ngày hôm qua có ở đây không? Giúp chị gọi một cuộc điện thoại này: 13855683292. Được không?

Lần này, qua một lúc lâu tờ giấy kia mới đẩy trở lại, ở trên viết: Ba ba phát hiện sẽ rất tức giận, đúng không.?

Hứa Duy ngăn người, cực kì khẩn trương, không có thời gian suy nghĩ nhiều, không dừng lại, viết tiếp: Em không giúp chị, chị có thể sẽ chết mất.

Bên ngoài không có động tĩnh.

Một lát sau, tiếng bước chân gấp rút đi xa, một phút sau lại trở về.

Tường Du Sinh gọi điện thoại.

Tờ giấy kia lại nhét tới. Tường Du Sinh viết một câu cuối cùng: Em không muốn chị chết.

Hứa Duy cầm mẫu giấy xé nát vụn vứt vào bồn cầu.

*

Ngu Khê cục thành phố.

Hà Nghiễn vừa cùng cục trưởng cục thành phố Ngu Khê, đội trưởng đội hình sự mở cuộc họp. Họp xong anh chưa đi ngay, đã khắp phòng họp nghỉ ngơi.

Có điện thoại gọi tới, đối phương mở miệng nói ngay: "Đội trưởng Hà, đã có kết quả giám định."

Hà Nghiễn: "Như thế nào?"

Đối phương nói: "Hai phần bút tích không thuộc về cùng là một người."

"Cậu khẳng định như vậy?" Hà Nghiễn bật thốt lên hỏi.

"Khẳng định, anh chụp mấy tờ giấy kia, tờ giấy cuối cùng có thể thấy được viết dưới tình huống vô cùng khẩn cấp, cũng có thể đó là bút tích thật sự, cũng có thể xác định được đối với bản thảo ba năm trước đây của phóng viên Hứa có sự khác biệt."

Hà Nghiễn bỗng nhiên đứng lên, ngây người.

Anh cẩn thận nhớ lại lúc trước ở Giang Thành gặp Hứa Duy lần cuối cùng, trước sau suy nghĩ mấy lần.

Anh phát hiện, cho dù gia nhập vào đội cảnh sát hình sự thời gian không ngắn lắm, vào lúc đó anh cũng không đi quan sát chi tiết.

Tiết tâm lí học có giảng, nhân loại nhận biết tiên thiên* thiếu hụt, bởi vì chủ quan cũng bởi vì hiệu ứng, trước hết đưa tin tức đứng được vững chắc trong đại não, cho dù về sau xuất hiện một chút khác thường, hoặc là xuất hiện sai lầm, mọi người sẽ hạ ý thức xem nhẹ, cũng có khuynh hướng đem nó đặt vào những nhận thức cũ, không vì nó mà đi tìm lời giải thích.

Hà Nghiễn không nghĩ tới, một tích tắc có hoài nghi nho nhỏ lại mang đến sự thay đổi trong tư duy.

Không thể không thừa nhận, việc này khiến người ta chấn kinh.

Nếu như đây không phải là bút tích của Hứa Duy, vậy là của ai? Người bị Tưởng Tùng Thành mang đi không phải là Hứa Duy, thế thì đó là ai?

Dường như không có khác đáp án.

Thế nhưng là vì cái gì đây? Anh biết, trước khi "Hứa Duy" đến đây đã bị tai nạn xe cộ, thời điểm cô đến Ngu Khê, chị của cô vẫn ở

trong bệnh viện.

Hà Nghiễn rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Năm đó anh biết qua ngọn nguồn, bối cảnh liên quan đến Hứa Duy được điều tra rất rõ ràng, anh thậm chí phái người đến thăm quê hương của cô ở Nghi Thành, tư liệu điều tra ra được đều sẽ cất kỹ trong một túi văn kiện.

Anh gọi một cú điện thoại về thị cục của Giang Thành, kêu người tìm tư liệu mau chóng đem tới.

Vừa để điện thoại xuống, nhân viên cảnh sát tiểu Trương đã đi tới báo cáo việc lục soát tiến triển tới đâu cho anh.

Hà Nghiễn nhìn cậu ta một cái, nói: "Làm sao có thể chứ?"

Cậu ta hồi tưởng lại quá trình, chiếc xe Jeep kia bị vứt bỏ ở Đồng Cầu, hôm qua lúc giám sát là 11 giờ 22 phút, có một chiếc xe không có biển tới đón bọn họ, hình được thu lại thấy được chiếc xe không biển đi qua đường hầm, tiến thẳng về phía nông thôn, trong lúc này hơn một dặm lại là điểm mù không thể thấy tiếp, sau đó cứ nơi nào có phương hướng chỉ đường bọn họ đều đã tìm qua, mấy trấn phụ cận không tính là hoang vắng, được tìm kiếm rất kỹ càng, bên trong hình thu được cũng không có bất kỳ chiếc xe không biển số nào xuất hiện, mà giám sát không tới địa phương, chiều hôm qua cảnh sát đã tiến hành tung lưới toàn bộ, đồng thời phát thông tri cho toàn bộ các cơ quan liên quan, hôm nay làm lớn hơn, loại bỏ phạm vi không cần thiết.

Tiểu Trương nói: "Trừ phi bọn họ không dọc theo đường đi, trực tiếp giấu người đến rừng sâu núi thẳm, nếu không không có khả

năng trong hình thu được lại không có, cũng không ai thấy qua, chỉ cần có người nhìn thấy, xem ảnh chụp nhất định có thể nhận ra, anh ta không phải là trốn một mình, có phụ nữ, có cả con trai, chắ chắn là rất dễ làm cho người khác chú ý mới đúng, làm sao lại..."

"Chờ một chút." Hà Nghiễn đột nhiên ngắt câu của cậu ta: "Cái kia hơn một dặm là điểm mù, vậy chiếc xe không có biển kia thì có thể xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Trương dừng lại. "Không có biển số xe thì có lắp biển số xe mới."

Chung Hằng mới từ vùng ngoại ô trở về, vội vàng từ lúc xuất phát đến khi tới đây.

Hà Nghiễn liếc anh một cái, chân mày nhíu chặt hơn: "Nghĩ lại đi, nếu như là thế này, bọn họ hoàn toàn có thể quay đầu trở về đổi sang phương hướng khác để chạy trốn, đánh lạc hướng chúng ta."

Sắc mặt Chung Hằng càng thêm khó coi.

Tiểu Trương lập tức nói: "Đội trưởng Hà, có nên phát lệnh truy nã không?"

"Không được." Hà Nghiễn nói: "Đã một lần dễ dàng đánh rần động cỏ, như vậy càng dễ để anh ta nguy trang, thứ hai trong tay anh ta còn có con tin, việc này rất mạo hiểm, vạn nhất chộc giận anh ta làm tổn thương con tin, hậu quả nghiêm trọng hơn. Chúng ta trước hết mở rộng loại bỏ phạm vi không cần thiết."

"Vâng." Tiểu Trương vội vàng đi.

Hà Nghiễn liếc Chung Hằng, ánh mắt giật giật. "Cậu tới đây."

Anh ta kéo Chung Hằng vào phòng họp, đóng cửa lại: "Có mấy vấn đề phải hỏi cậu."

Chung Hằng khuôn mặt căng cứng, đáy mắt xanh đen, từ hôm qua đến bây giờ, anh chưa ngủ, thời gian dài lo lắng, nôn nóng làm anh không ý thức được rõ ràng: "Vấn đề gì?"

"Ngày hôm đó ở sở, cậu từng nói cậu với Hứa Duy là bạn học cấp ba?"

"Ừm."

"Rất lâu không liên lạc, đúng chứ?"

Chung Hằng gật đầu.

"Bao lâu?"

"Gần mười một năm."

Hà Nghiễn nói: "Cô ấy nhớ kỹ chuyện trước kia của hai người chứ?"

"Đương nhiên." Chung Hằng nhíu mày: "Anh hỏi cái này để làm gì?"

"Cậu đừng hỏi vội, trả lời trước." Hà Nghiễn tiếp tục: "Có phát hiện ra điểm gì đó khác với trước kia không?"

Chung Hằng khựng lại, vấn đề này làm cho bản năng cảnh giác của anh dâng lên.

Thần sắc Hà Nghiễn cũng ngưng lại, anh ta nhìn chằm chằm Chung Hằng: "Mười một năm không phải là khoảng thời gian ngắn

đâu, khẳng định cô ấy có sự thay đổi rất lớn, làm sao mà cậu xác định được đó chính là người lúc trước? Dựa vào khuôn mặt sao?"

"Anh có ý gì?" Ánh mắt Chung Hằng không lấy làm tốt đẹp gì nhìn Hà Nghiễn.

Hà Nghiễn không trả lời ngay, có người gõ cửa.

"Vào đi!"

Nữ cảnh sát trẻ tuổi đưa tới một xấp tư liệu: "Đội trưởng Hà, đây là tỉnh thành của cục thành phố bên kia vừa mới gửi tới."

"Cảm ơn."

Hà Nghiễn nhận lấy, mở ra, rút ra một tờ xem hết đưa cho Chung Hằng: "Cậu xem cái này một chút."

Trên giấy là kiểu chữ đã nhiều năm, lút nha lút nhít nguyên một trang, có một bức ảnh đen trắng bên cạnh.

Hà Nghiễn tiếp tục xoay tư liệu trên tay, chậm rãi nói: "Cô ấy chắc đã nói với cậu rồi, cô ấy có chị gái, là song sinh. Vào hôm nay trước đó, tôi có chết cũng không nghĩ tới vấn đề này, cậu còn nhớ lúc nhìn thấy ba mảnh giấy trong tay cầm hành lí không, tôi nhìn lần đầu tiên đã cảm thấy có điểm lạ, tôi và Hứa Duy mấy năm trước đã từng quen biết, tôi tìm được chữ trước kia của cô ấy, sau đó tìm người làm giám định bút tích, kết quả chắc cậu đoán được rồi."

Không trả lời.

Trong phòng họp yên lặng.

Qua một hồi lâu, Hà Nghiễn cầm tài liệu trong tay xem qua một lần, ngẩng đầu, nhìn thấy Chung Hằng vẫn đang nắm vuốt tờ giấy kia, nhìn chăm chăm.

Thời gian dài như vậy, đủ để anh ta xem hơn mười lần.

Hà Nghiễn day day mi tâm: "Cậu không biết à?"

Chung Hằng không ngẩng đầu.

Hà Nghiễn thật sự thấy kỳ quái: "haizz, không phải lúc đấy hai người đang yêu nhau sao? Cô ấy không nhắc tới à?"

"Cho nên anh hoài nghi cái gì?" Chung Hằng ngẩng đầu, tiếng nói trầm thấp.

"Người bị Tưởng Tùng Thành bắt đi khả năng không phải là Hứa Duy."

Chung Hằng không nói gì.

Hà Nghiễn: "Thực ra có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng..."

"Nếu không phải, thì anh không muốn cứu?" Chung Hằng cắt đứt câu của anh ta.

"Đương nhiên là muốn cứu." Hà Nghiễn nói: "Nhưng trong lúc cần phải biết rõ ràng."

"Vậy tôi nói cho anh" Chung Hằng yét hầu giật giật: "Cô ấy chính là Hứa Duy."

Hà Nghiễn nhìn kỹ nét mặt của anh, tựa hồ đang phán đoán anh còn lý trí không, nhưng mặt anh không biểu lộ gì, trong mắt chỉ còn lay động một chút.

"Tôi biết kết quả này cậu tạm thời không thể nào chấp nhận được." Hà Nghiễn nói: "Dù sao hai người cũng là quan hệ yêu đương, chuyện này rất nhạy cảm, cho nên khi cậu biết được cô ấy khả năng không phải Hứa Duy, cậu..."

"Tôi nói cô ấy chính là Hứa Duy!" Chung Hằng đưa tờ giấy trong tay đập tới trước mặt anh, ngữ khí tỉnh táo đến lạ thường: "Tôi không rõ ràng trong lúc này xảy ra những chuyện sai lầm gì, nhưng tôi biết người bên cạnh tôi mất ngày nay chính là Hứa Duy, cô ấy và trước kia đều là một."

Hà Nghiễn ngăn người: "Tôi không hiểu, vì sao cậu lại khẳng định chắc chắn như vậy?"

"Anh đương nhiên không hiểu." Con mắt Chung Hằng hơi đỏ lên: "Tôi yêu cô ấy, ôm cô ấy, hôn cô ấy, tôi ngủ với cô ấy."

"..." Hà Nghiễn ho khan: "Được, việc này tôi sẽ lại kiểm chứng. Bất kể như thế nào, trước hết vẫn nên cứu người trở về, khẳng định phải bắt được Tưởng Tùng Thành, bây giờ quan trọng nhất chính là như vậy."

Anh nói còn chưa dứt lời đã bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên cắt đứt.

Chung Hằng lập tức lấy điện thoại ra, là số lạ, thuộc trong vùng Ngụ Khê, anh đưa lên tai, đầu bên kia yên lặng.

"Alo?"

Không trả lời.

Chung Hằng dừng lại, tay có chút phát run: "Phải em không?"

Anh ngẩng đầu nhìn Hà Nghiễn, Hà Nghiễn gật gật đầu, lập tức ra ngoài gọi kỹ thuật viên.

Chung Hằng đã đứng lên, thấp giọng gọi: "Hứa Duy... Là em sao? Nếu đúng, em gõ một chút vào microphone đi."

Vẫn yên lặng.

Chung Hằng đã ngồi không yên, cầm di động đi ra ngoài.

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên có chút ồn ào, ngay sau đó giọng người đàn ông: "Du Sinh, dùng cái này làm gì!"

Tác giả có lời muốn nói: hi vọng ngày mai viết đến ngày thứ mười chín, ngủ ngon.

(*) tiên thiên hiểu nôm na như kiểu là một ý thức gì đó bên trong con người. Câu trên đội trưởng Hà nói ý là anh ấy đã bỏ qua một chi tiết quan trọng.

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 34

Không hiểu sao không đăng được chương tiếp.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 35: "Chung Hằng, Đau."

Tưởng Du Sinh cầm chiếc bút trong tay, nhìn chăm chăm vào cầu thang lên tầng trên, Tưởng Tùng Thành đang đi ở phía trước, phía sau anh ta còn có hai người đàn ông.

Thời điểm bọn họ đi lên cầu thang, Tưởng Du Sinh đã nhìn thấy.

Cậu bé lắc đầu nhìn Tưởng Tùng Thành, hai cánh tay bám lấy chiếc quần dài.

Chiếc điện thoại kia đang ở trong túi quần của anh ta, chiếc áo anh ta đang mặc làm che khuất đi túi quần. Tưởng Tùng Thành đi tới, khuôn mặt anh ta đỏ bừng, trên người nồng nặc mùi rượu.

Tưởng Du Sinh nhất thời không thích ứng kịp nhăn mũi một cái.

"Quay trở về phòng." Trong mắt Tưởng Tùng Thành bao trùm bởi sự ngang ngược.

Tưởng Du Sinh không nghe thấy được giọng nói và ngữ khí của anh ta, nhưng lại bị nét mặt của anh ta dọa sợ. Cậu bé chưa từng thấy Tưởng Tùng Thành có bộ dạng như vậy.

Hai người đàn ông phía sau tiến tới gần, một trong số đó tay đang xách một cái lò nhỏ, bên trong than lửa đang cháy hừng hực, kim sắt cắm ở ngay bên cạnh.

Tưởng Du Sinh chăm chú nhìn cái lò đấy, cậu bé không hiểu vì sao mùa hè nóng như vậy phải dùng đến lò nung.

Tưởng Tùng Thành mở khoá cửa, đẩy cậu bé vào phòng.

Hứa Duy đứng bên cạnh giường, cả người trong tư thế đề phòng.

Cô thấy Tưởng Tùng Thành đi tới, cũng nhìn thấy anh ta mang theo hai người đàn ông nữa xách theo cái lò nung kia.

Tưởng Tùng Thành căn bản không nhìn cô, anh ta dùng thanh âm khàn khàn ra lệnh cho hai người đàn ông kia: "Làm đi."

"Anh muốn làm gì?" Hứa Duy cảnh giác lui về sau.

"Em phải xuống Địa Ngục cùng tôi, không được có bộ dạng này, tôi không thích." Tưởng Tùng Thành cười cười, ánh mắt đã không còn tia rõ ràng nữa, gương mặt hơi đen kịt vô cùng trầm thấp đáng sợ. "Em biết, tôi thích nhất vết sẹo đó. Tôi cũng đã nói không cho phép em chỉnh nó, không cho phép xoá bỏ nó, vừa năm ngoái em cam đoan không động tới, đồ lừa đảo này!" Tưởng Tùng Thành nộ khí ngút trời, chỉ phát tay, hai người đàn ông kia lập tức tiến lên.

Hứa Duy không phản kháng nổi, cánh tay cô bị giữ chặt, ghì mạnh ở trên giường, khuôn mặt áp vào tấm đệm, hai cánh tay đều bị khống chế, có người giữ chặt chân cô.

Hứa Duy dùng sức ngửa mặt lên, nghiêng đầu, trong tầm mắt một cái lò nung đang cháy hừng hực.

Cô rốt cuộc cũng đã biết anh ta muốn làm gì rồi.

Trong đầu ong ong kịch liệt, trong nháy mắt toàn bộ thân thể lạnh cứng.

Một giây sau, áo ngoài của Hứa Duy bị cởi xuống, bên trong là đai của áo lót, không che được tấm lưng trần.

Tay Tưởng Tùng Thành cầm kim từ trong lò lửa gấp ra hòn than đỏ bừng: "Không sao, tôi sẽ giúp em in dấu lại."

Hứa Duy dùng sức giãy dụa: "Thả tôi ra!"

Ở cửa Tưởng Du Sinh nhìn đến ngây người, vội vàng chạy tới, ôm lấy tay Tưởng Tùng Thành một mực lắc đầu.

Cậu bé nói không ra lời, gấp sắp khóc.

Tưởng Tùng Thành một đạp đá văng cậu bé, đi đến bên giường.

"Tưởng Tùng Thành, anh cái tên điên này!" Hứa Duy giọng nói phát run, đôi mắt mờ mờ hơi nước: "Tôi không phải là cô ấy! Anh không phát hiện ra sao, người phản bội anh là chị tôi, người anh biết tên Hứa Duy chính là chị ta, tôi là em gái của chị ấy!" Toàn thân cô run rẩy, sợ hãi cực độ đến mức hơi thở cũng bất ổn: "Tôi bị chị ta lừa gạt tới làm kẻ chết thay, cô ấy chờ anh giết chết tôi, sau đó gọi cảnh sát tới, cô ấy..."

"Ngậm miệng!" Tưởng Tùng Thành tố chất thần kinh, hai mắt đỏ như máu, đã hoàn toàn điên cuồng, nghe không lọt vào lời nào: "Lừa đảo, em vẫn muốn lừa tôi! Là em tự tìm, là em có lỗi với tôi!"

Kìm sắt trong tay anh ta không chút lưu tình in lên phía sau lưng Hứa Duy.

*

Bên ngoài, đường vòng bao quanh thành phố, xe cảnh sát phi nhanh, đi đầu là chiếc SUV màu đen, tốc độ rõ ràng nhanh hơn cả xe cảnh sát.

Trong xe mấy nhân viên cảnh sát, tất cả đều nín thở, khuôn mặt biểu lộ nghiêm trọng.

Điện thoại trong tay kĩ thuật viên, loa phóng thanh đặt ở bên chiếc điện thoại mọi âm thanh từ đó truyền ra đều được phóng đại, ở đầu bên kia điện thoại là âm thanh đau đớn vô cùng.

Hà Nghiễn chau mày, đã không để ý tới suy nghĩ vừa rồi Hứa Duy đã để lộ ra vài manh mối.

Anh ta lo lắng nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên ghế lái kia.

Chiếc xe này tốc độ đã nhanh đến cực hạn, so với xe cảnh sát ở đằng sau đã cách một đoạn dài rồi. Ngoại trừ Chung Hằng, ở đây không ai có thể lái xe thành kiểu này được.

Anh tóm lại là sắp điên rồi.

Không nên nên để cậu ta lái xe.

Hà Nghiễn hối hận vừa rồi không ngăn lại.

Với cái tốc độ này, đợi chút nữa lên núi sợ là muốn lật xe mất.

Hà Nghiễn muốn nhắc nhở Chung Hằng giảm tốc độ, nhưng bờ môi giật giật, cuối cùng không nói ra.

Tình huống này, không có mấy người đàn ông còn lý trí.

Điện thoại không cúp máy, những gì Tưởng Tùng Thành làm đều được truyền thẳng trực tiếp tới chỗ bọn họ.

Anh ta đang làm tổn thương Hứa Duy, cũng là đang tra tấn Chung Hằng.

Cái người điên kia còn tiếp tục làm những gì, bọn họ khó mà đoán trước được, ở chỗ này nghe được rõ ràng là đều vô dụng, nếu như không có cách nào kịp thời chạy tới cứu Hứa Duy, đối với Chung Hằng mà nói, thống khổ sẽ chỉ càng tăng gấp bội.

Trong xe lò mờ, rất khó để nhìn rõ, nhưng có chút tiếng vang không đè nén được, cho dù đã cực kì ẩn nhẫn.

Hà Nghiễn cảm thấy, giống như Chung Hằng đang khóc.

*

Bên trong căn phòng.

Tưởng Du Sinh ngồi trong góc tường, nước mắt chảy không ngừng.

Tưởng Tùng Thành không nhìn nhiều, anh ta thỏa mãn nhìn chằm chằm sau lưng Hứa Duy, có thể thấy được là vừa mới bị thương.

Như vậy mới tốt, anh không hoàn chỉnh, cô cũng không hoàn mỹ.

Lúc này mới hợp.

Tưởng Tùng Thành trong mắt điên cuồng càng sâu thêm.

Loạng choạng đi tới, anh ta lại cảm thấy mình chưa từng tình táo như thế này bao giờ.

"Hôm nay là ngày lành tháng tốt." Anh ta nói: "Ngay hôm nay, cùng nhau chết đi."

Phản bội hay không phản bội giờ không còn quan trọng nữa.

Anh ta chưa từng chiếm được cô, nếu thế thì cùng nhau chết đi.

Chết rồi, tất cả đều công bằng.

Tưởng Tùng Thành xoay người, nhìn hai người đàn ông hỗ trợ kia nói: "Không còn chuyện của hai anh nữa, trước khi ra cửa như một mồi lửa đốt từ tầng dưới đi." Anh ta lấy ra hai tấm thẻ ngân hàng: "Đây là thù lao."

Hai người bỗng nhiên thấy cái đó, có chút không dám tưởng tượng, lưỡng lự không tin nổi: "Tưởng tổng, ngài thật..."

"Cút." Thần sắc Tưởng Tùng Thành nghiêm nghị, gương mặt đỏ bừng rõ ràng là dọa người.

Hai người kia không dám hỏi gì thêm, lập tức cầm thẻ, vội vàng đi.

Tưởng Tùng Thành đi tới cửa bên ngoài nhìn thoáng qua, nhìn thấy bọn họ mồi lửa xong mới tiến vào.

Ở trong góc tường Tưởng Du Sinh lau sạch nước mắt, chạy đến bên giường, giữ chặt tay Hứa Duy, phát ra a a không rõ âm thanh gì.

Hứa Duy cuộn tròn thân thể nằm nghiêng ở đó, khuôn mặt tái nhợt.

Tưởng Tùng Thành đi tới, đứng cách đó ba mét ở bên ngoài nhìn bọn họ.

Từ trong túi quần đen lấy ra một con dao quân dụng, đi tới bên giường.

Tưởng Du Sinh quay đầu nhìn thấy, khóc càng kinh hơn.

Anh ta ngăn ở bên giường, quỳ xuống.

Tưởng Tùng Thành cười ha ha, trào phúng nói: "Nuôi lâu như vậy, vẫn là chưa quen, đúng là nuôi ong tay áo, lúc trước không nên để đồ đàn Tưởng Đại Vân kia đón cậu trở về, bộ dạng này của cậu, bán cho đoàn xiếc, trực tiếp thiến."

Tưởng Du Sinh dùng sức lắc đầu, nắm chặt ống quần anh ta.

Hứa Duy chống đỡ khuỷu tay ngồi xuống, trên mặt cô đầy mồ hôi, giọng nói khàn khàn: "Tôi và anh chết là đủ, Du Sinh chỉ là một cậu bé, anh có cần phải đem nó giam ở chỗ này không?"

"Một cậu bé?" Tưởng Tùng Thành cười đến mức khóe mắt run rẩy: "Lúc tôi bằng nó, đã tự nuôi sống chính mình, mạng nó tốt, mấy năm này ngày tháng tốt lành không phải là tôi cho nó sao? Các người cả đám đều không có tâm, cả đám đều muốn cùng tôi đối nghịch."

Tầng dưới lửa đã bốc cháy, khói tràn khắp nơi.

Hứa Duy nói: "Tưởng Tùng Thành, anh thật đúng là một cái tên điên."

"Tôi điên rồi!" Anh ta nổi cơn điên, lại một lần nữa đá văng Tường Du Sinh ra, ép Hứa Duy ở trên giường, dao quân dụng dán trước ngực cô.

Cùng lúc đó Hứa Duy lần mò tìm trong chăn mềm che dấu cái bình pha lê, không do dự nện thẳng vào bên trên đầu anh ta, liên tiếp hai lần.

Máu tươi chảy ròng ròng.

Cánh tay Tường Tùng Thành nhoáng một cái, Tường Du Sinh đã đứng lên, từ một bên dùng sức đánh anh ta.

Hứa Duy lập tức đến cướp đoạt con dao trong tay Tường Tùng Thành, đang dang co, Tường Tùng Thành đâm một nhát vào vai phải của cô.

Tường Du Sinh bị dọa sợ.

Hứa Duy nắm chặt con dao của Tường Tùng Thành vừa đâm vai phải, rút ra, máu huyết tuôn trào.

Bên ngoài lửa cháy lớn, khói bốc nghi ngút không ngừng toả lên bên trên.

Tiếp tục như vậy không bị thiêu chết, cũng bị sặc chết.

Hết lần này tới lần khác Tường Tùng Thành dai một cách kinh khủng, mặt mũi đã chảy đầy máu, vầng đầu hoa mắt, vẫn còn phi thường chống trả, thực lực của anh ta không thể đánh giá thấp.

Hứa Duy tay cũng bị rạch mấy đường.

Giăng co ở bên trong, khói đặc cuồn cuộn tràn đầy vào phòng, Tưởng Du Sinh ho khan.

"Du Sinh, đi trước đi."

Hứa Duy hô hào, nhưng Tưởng Du Sinh không nghe được.

Hứa Duy cắn răng, không tranh đoạt dao, cô dùng hết khí lực đẩy Tưởng Tùng Thành lên trên mặt đất.

Trên đầu của anh ta máu chảy càng nhiều, ngã ngòai trên mặt đất, đã không còn tỉnh táo, con dao kia vẫn còn nắm chặt.

Hứa Duy đứng lên, tranh thủ thời gian kéo Tưởng Du Sinh muốn chạy đi.

Bấp chân đột nhiên đau nhức kịch liệt.

Vậy mà Tưởng Tùng Thành dựa vào một hơi nhào tới, một nhát đâm vào chân trái của Hứa Duy.

Giữ được một lúc, Tưởng Tùng Thành cuối cùng cũng hôn mê bất tỉnh.

Tưởng Du Sinh lập tức đỡ lấy Hứa Duy.

Hứa Duy thúc giục: "Đi mau!"

Cô bước đi khập khiễng cùng với Tưởng Du Sinh đi ra khỏi phòng, nhìn xuống dưới, vô cùng tuyệt vọng.

Thể lực của bọn họ bây giờ, gần như không có khả năng ra ngoài.

Hiển nhiên, Là Tướng Tùng Thành thật sự chuẩn bị chết ở chỗ này.

*

Xe dừng nhanh ở trước cửa nhà, Chung Hằng nhảy xuống.

Trước đó điện thoại đang thông báo bỗng bị mất liên lạc, Hà Nghiễn đã gọi cho đội phòng cháy, nhưng khi bọn họ tới, đội phòng cháy vẫn còn chưa chạy tới.

Lâu như vậy rồi, không rõ tình hình bên trong lửa đang cháy thế nào, nhìn sơ qua đúng là không phải nhỏ, với tình huống này chờ đội phòng cháy đến là an toàn nhất.

Nhưng Hà Nghiễn biết anh ta nhất định không ngăn được Chung Hằng.

May mắn bên ngoài có ao nước, Chung Hằng quay đầu đổ thùng nước lạnh, chạy thẳng vào trong.

Hà Nghiễn mang theo mấy nhân viên cảnh sát cũng lần lượt đuổi theo.

Tốc độ của Chung Hằng so với bọn họ nhanh hơn nhiều, cấp tốc chạy từ tầng dưới tìm tới tầng trên, hô to: "Ở đây!" Chung Hằng ở phòng vệ sinh phát hiện Hứa Duy, cô đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Tay anh càng run dữ dội hơn, không để ý tới việc kiểm tra thương thế cho cô, lập tức cởi áo thun ẩm ướt bao trùm lên người cô, ôm cô vào trong ngực, dùng tốc độ nhanh nhất bế cô xuống tầng.

Tưởng Du Sinh và Tưởng Tùng Thành bị các nhân viên cảnh sát khác mang ra ra ngoài.

Hứa Duy mơ mơ màng màng, cảm giác có người ôm cô thật chặt, anh gọi tên cô, vội vội vàng vàng, giống như mất hồn.

Mặt cô dán chặt vào lồng ngực trần của anh, cau mày:"Chung Hằng, đau."

Tác giả có lời muốn nói: quá chậm, không có viết đến ngày thứ mười chín

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 35

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 36: "Người Một Nhà Đây, Thật Sự Không Biết Nên Nói Gì."

Sáng sớm ngày 28 tháng 7, Nghi Thành đón một trận mưa lớn, buổi chiều đã tạnh ráo.

Trên hành lang bệnh viện, hộ lí Trần gặp Phương Nguyệt vừa ra khỏi phòng bệnh.

"Cô Phương, cơ thể cô vẫn còn chút suy yếu, hôm nay nhất định muốn xuất viện sao? Hay là ở lại tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa."

Phương Nguyệt nói: "Không có việc gì đâu, về nhà tĩnh dưỡng cũng như vậy thôi." Cô dường như đang rất gấp gáp, vội vàng đi về phía trước.

Hộ lí Trần đuổi theo, quan tâm nói: "Vậy thì cũng phải chờ cô Hứa tới đón đã, một mình cô đi sao được?" Nói xong lấy luôn điện thoại ra: "Để tôi gọi cô Hứa cho."

Chị ấy vừa nhấn vào danh bạ, đã bị Phương Nguyệt nắm chặt điện thoại.

"Không cần đâu, cảm ơn" Phương Nguyệt nói: "Tháng này em tôi bận rộn nhiều việc, không thể trở về ngay được, tôi không muốn gây thêm phiền phức cho nó."

"Cái đó..." Hộ lí Trần nhú nhú mày, thử thăm dò đề nghị: "Còn mẹ của cô, có thể tới đón cô không?"

Phương Nguyệt lắc đầu: "Chị không cần lo lắng cho tôi."

Hộ lí Trần nói: "Vậy tôi lấy tiền trả lại cho cô, lúc trước cô Hứa đưa phí dùng cho cả tháng nhưng bây giờ còn ba ngày nữa mới hết."

"Không cần trả lại, trong khoảng thời gian này chị cũng vất vả rồi." Phương Nguyệt tạm biệt chị ấy, lập tức đi làm thủ tục xuất viện, giao nộp xong, trong thẻ còn lại hơn năm ngàn.

Cô cất kỹ, đi ra bệnh viện, bắt taxi ngồi lên.

Ăn cơm trưa xong, Phương Mẫn Anh ra bắt xe buýt đến bệnh viện, trạm dừng ở bên ngoài cổng lớn, vừa xuống xe, một chiếc xe taxi màu đỏ chạy lướt qua bà.

Đi vào bệnh viện, Phương Mẫn Anh mới phát hiện trong phòng bệnh đã trống không, bà hồi y tá, thì mới biết người đã xuất viện.

Phương Mẫn Anh tranh thủ thời gian gọi điện thoại, nhưng gọi ba lần liên tiếp không ai nhắc máy.

Trước kia chuyện này cũng đã từng xảy ra, Phương Mẫn Anh không suy nghĩ nhiều, vội vàng ra khỏi bệnh viện.

Siêu thị bà làm việc là ở tầng một của khu chung cư, lúc này là thừa dịp thời gian ăn cơm đi ra ngoài.

Bà vừa về đến siêu thị đã được cảnh sát đưa tin.

Lúc này, Phương Nguyệt đã ngồi xe lửa về tỉnh thành, đi xe mất nửa giờ, tới nơi là 3 giờ đúng.

Cô tìm tiệm cắt tóc, nói với thợ cắt tóc là muốn cắt tóc tém.

Chàng trai trẻ tuổi khuôn mặt tươi cười ân cần nói: "VẬY TÔI THIẾT KẾ CHO CÔ KIỂU TÓC NGẮN THỜI THƯỢNG NHÉ."

Phương Nguyệt nói: "Không cần, cắt ngắn đi là được, đến cổ."

Chàng trai trẻ ngượng ngùng ừm một tiếng, nhanh chóng cắt tóc cho cô.

Phương Nguyệt nhìn chằm chằm người trong gương, mặt không biểu cảm.

Cắt tóc xong, cô ngồi xe về tiểu khu.

Người bảo vệ trẻ tuổi trông thấy cô, hơi kinh ngạc, vừa định lên tiếng chào hỏi, cô đã đi vào.

Căn hộ lớn này hơn nửa tháng nay không có người ở, vô cùng ảm đạm.

Phương Nguyệt không mở cửa sổ, đi thẳng vào phòng ngủ, kéo tủ quần áo ra nhìn, rất nhanh đã rõ ràng thiếu mất mấy bộ quần áo, cô quay đầu nhìn bàn trang điểm, đồ mỹ phẩm dưỡng da hay dùng, đồ trang điểm cũng không còn.

Phương Nguyệt đi tới bên cạnh bàn, kéo ngăn kéo, như cô đã nghĩ, cuốn sổ kế hoạch màu xanh cô chuẩn bị cho Hứa Duy cũng không thấy, trong ngăn kéo có một chiếc điện thoại màu trắng và sạc pin, hai cái thẻ, một chùm chìa khoá.

Xem ra, trước khi đi Hứa Duy đã cất đồ của cô vào đây, chỉ để thẻ căn cước "Phương Nguyệt" lại ở bệnh viện cho cô dùng.

Phương Nguyệt không tiếp tục trì hoãn nữa, tìm sạc pin sạc cho điện thoại, cầm thẻ và chìa khoá đút vào túi.

Cô không chạm vào những vật khác trong phòng này, nửa giờ sau, mang theo điện thoại và ba lô đi ra ngoài.

Đứng chờ thang máy, một lát sau, cửa mở, từ bên trong ba người đàn ông bước ra.

Phương Nguyệt ngẩn người.

Người đàn ông đi đầu nói: "Phương Nguyệt, Cô Phương đúng không?"

Phương Nguyệt nhú mày: "Là tôi, các anh là..."

Đối phương đưa ra thẻ công tác trước mặt cô: "Có vụ án cần cô phối hợp điều tra, mong cô đi theo chúng tôi một chuyến."

Phương Nguyệt dừng lại.

*

Tám giờ tối.

Hà Nghiễn mới từ bên ngoài trở về, qua tấm kính nhìn Tưởng Tùng Thành đang bị thẩm vấn.

Đội trưởng đội hình sự Lâm Trì Sơn của cục thành phố Ngụ Khê đang ở bên trong thẩm vấn Tưởng Tùng Thành.

Sáng sớm hôm nay Tưởng Tùng Thành đã tỉnh lại, giữa trưa đã được đưa tới nơi này, đầu anh ta bị bình pha lê đó đập vào, nói nặng cũng không phải là nặng, nói nhẹ cũng không phải là nhẹ, băng gạc còn đang thấm máu.

Anh ta ngồi yên lặng ở trên ghế, so với bộ dạng điên cuồng của ngày hôm qua tưởng như là hai người khác nhau.

Anh ta từ đầu đến cuối cúi đầu trầm mặc, Lâm Trì Sơn bị anh ta làm cho tức giận muốn chết: "Buôn lậu thuốc phiện chế thuốc độc còn chưa kể những tội danh khác nữa, anh không nói phải không, ngay bây giờ anh nói vụ án ở trấn Thất Độ cho tôi, nói cho rõ!"

Con mắt Tưởng Tùng Thành giật giật, ngẩng đầu lên, ánh mắt u ám nhìn anh ta: "Để cho tôi gặp người đàn bà kia đã."

Lâm Trì Sơn vỗ bàn một cái: "Anh còn dám ra điều kiện!"

Tưởng Tùng Thành nói: "Vậy các người cũng đừng nghĩ sẽ biết được gì."

Lâm Trì Sơn tức giận đến mức mặt đỏ tía tai.

Hà Nghiễn đứng bên ngoài nhìn, lấy điều thuốc, còn chưa kịp đốt lên, tiểu Trương chạy tới: "Đội trưởng Hà, có tin tức, đội phó Dương muốn nói chuyện với anh."

Hà Nghiễn lập tức đi nhận điện thoại, chờ đầu kia nói xong, sắc mặt anh dần dần thay đổi: "Thật sự thừa nhận rồi sao?"

"Đúng vậy, sớm biết như vậy ngay từ đầu đã đi thẳng vào vấn đề luôn rồi, cô ấy không ngờ tới em gái cô ấy và Tưởng Tùng Thành vẫn còn sống, vừa nghe đến việc này cô ấy sụp đổ hoàn toàn, dù

sao cũng là người thông minh, biết không dối gạt được nữa, hẳn là rất tuyệt vọng, hiện tại cô ấy cũng rất bình tĩnh. Nhưng phiền toái nhất chính là mẹ của cô ấy - Phương Mẫn Anh, sự việc xảy ra như vậy người làm mẹ này không thể chịu nổi, chuyện lớn như vậy, hơn ba tiếng mới thừa nhận chuyện năm đó, lúc này chắc không chịu nổi nữa, đang khóc lóc."

Hà Nghiễn nhú mào: "Tôi cần ghi chép."

"Được, tôi sẽ gửi tới cho anh, nhưng mà Phương Nguyệt này còn chi tiết không nói tới, cô ấy yêu cầu trước tiên được gặp em gái của cô ấy, anh xem nên xử lý như thế nào? Hôm nay chúng ta dùng thân phận này để tới, vậy bây giờ là trực tiếp chấp hành?"

"Ừm, cậu sắp xếp người mang tới, tôi muốn thăm vấn một lần."

"Được, tôi sẽ nhanh chóng."

Cùng lúc đó, Lâm Trì Sơn từ phòng thăm vấn đi ra, cùng Hà Nghiễn nói chuyện.

"Anh ta muốn gặp người sao? Được, có rất nhiều cơ hội, để anh ta chờ đi." Hà Nghiễn nói: "Trước tiên đưa đi trại tạm giam."

Lâm Trì Sơn gật đầu: "Chỉ còn cách như vậy."

Sổ ghi chép nội dung rất nhanh được đưa tới.

Hà Nghiễn ngồi ở phòng họp, tỉ mỉ nhìn hai lần, sắc mặt càng ngày càng nặng nề, tiểu Trương ở một bên rót cho anh chén nước, thử thăm dò nói: "Đội trưởng Hà, bây giờ vẫn chưa rõ ràng sao?"

Hà Nghiễn cầm quyển ghi chép ném lên trên bàn, bờ môi nhếch lên: "Tôi đúng là nhìn lầm người."

Tiểu Trương tranh thủ thời gian vuốt mông ngựa: "Việc này sao có thể trách anh, vụ án này quả thực đúng là khó nhằn, em ở dưới tay anh hai năm, chưa bao giờ thấy rắc rối phức tạp như vậy, vụ án lớn như vậy, một đồng ả tình, đổi thành người khác, đoán chừng chắc không chịu nổi."

Hà Nghiễn lắc đầu, hít một hơi: "Người một nhà này, thật sự không biết nên nói gì."

Tiểu Trương cũng lắc đầu: "Người làm chị này đúng là đủ hung ác, nhưng mẹ của cô ấy cũng thật lợi hại, lợi dụng sơ hở, năm đó cô ấy không rơi vào tình cảnh như vậy, sao có thể có chuyện sau này xảy ra?"

Hà Nghiễn không có nhận lời nói, đứng lên: "Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai còn tiếp tục." Anh ta cầm sổ ghi chép đi ra ngoài: "Tôi đến bệnh viện một chuyến."

Chín rưỡi, Hà Nghiễn đến bệnh viện, anh đi vào khu cao ốc nội trú, lên tầng sáu.

Hứa Duy ở phòng bệnh 601.

Hà Nghiễn từ cửa sổ nhỏ ở bên ngoài nhìn thoáng qua, cô ấy vẫn nằm ở đó, nhưng bên giường không có ai.

Hà Nghiễn kỳ quái, quay đầu nhìn, thoáng thấy Chung Hằng dẫn y tá bước nhanh tới.

Hà Nghiễn mau chóng tránh sang một bên nhường đường.

Chung Hằng đẩy cửa ra để y tá đi vào.

Y tá đo nhiệt độ cho Hứa Duy, Hà Nghiễn hỏi Chung Hằng: "Thế nào?"

"Hình như lại phát sốt."

Thanh âm anh khàn khàn không nghe nổi, Hà Nghiễn không khỏi nhú nhú mày: "Cậu không uống nổi cốc nước à? Nói cũng không rõ ràng."

Chung Hằng không để ý tới anh ta, đi qua hỏi y tá: "Thế nào?"

"Đúng là có hơi sốt." Y tá nói: "Nhưng mà cũng không có việc gì, tiếp tục truyền dịch, anh không nên quá khẩn trương."

Chung Hằng gật gật đầu.

Hà Nghiễn chờ y tá đi mới đi tới: "Ban đêm có tỉnh không?"

"Tỉnh một lần, rồi lại tiếp tục mê man."

Chung Hằng quay đầu nhìn anh ta, ngữ khí không được tốt: "Anh qua đây, là vội vã muốn hỏi chuyện rồi?"

"Không phải." Hà Nghiễn nhìn lên trên giường một thoáng, thấp giọng nói: "Ra ngoài nói đi."

Chung Hằng đi theo anh ta ra ngoài cửa, hai người đi đến hành lang.

Hà Nghiễn mở đèn, đứng ở một bên, nói: "Tôi bên này điều tra ra được không sai biệt lắm, chuyện trước kia chúng ta không biết rõ ràng thì bây giờ cơ bản đều sáng tỏ."

Hà Nghiễn nói: "Có một số việc, tôi cảm thấy cậu cũng cần biết, mặt khác, chỉ sợ có một số việc cần tới cậu." Anh đem túi văn kiện trong tay mở ra, lấy ra một xấp tư liệu ghi chép thăm vấn đưa tới.

Chung Hằng nhìn anh ta một cái, nhận lấy.

Hà Nghiễn nói: "Lần trước cho cậu xem qua tư liệu của chị Hứa Duy rồi phải không, Hứa Duy theo họ cha, Phương Nguyệt theo họ mẹ.

Chắc cậu có ấn tượng chứ, tháng bảy năm 2004, cũng chính là năm các cậu tốt nghiệp trung học, trong nhà các cô ấy xảy ra sự việc, Hứa Duy động thủ gây thương tích cho cha ghê."

Hà Nghiễn dừng lại: "Người đàn ông kia ly hôn với mẹ cô ấy, sau này hình như vẫn dây dưa không dứt, đây cũng là nguyên nhân xảy ra xung đột. Người ta bị thương nặng, và cũng không chịu thông cảm, cuối cùng phán quyết năm năm, gia cảnh nhà hai cô ấy cũng không tốt, năm đó thành tích thi tốt nghiệp trung học của Hứa Duy rất cao, mẹ của cô ấy đặt cả hy vọng vào cô ấy, kết quả lại xảy ra loại sự việc này..."

Hà Nghiễn lại dừng, nhẹ giọng nhắc nhở: "Cậu có thể nhìn mẹ cô ấy ghi chép, ở phía sau cùng."

Hành lang quá yên tĩnh, trang giấy lật qua lật lại âm thanh bị phóng đại.

Hà Nghiễn tiếp tục nói hết lời: "Chị em song sinh, giống nhau như đúc, tình hình như này quá tốt để lợi dụng sơ hở. Vì thế từ đó trở đi hai chị em đổi tên, mặc dù là chủ ý của mẹ hai người đó, nhưng các cô ấy đều phối hợp.

Đi học đại học chính là Phương Nguyệt.

Từ năm 2004 đến năm 2008 người trở về là Hứa Duy, vì biểu hiện tốt nên được giảm hơn một năm, tháng 3 năm 2008 ra ngoài. Sau khi trở về cô ấy tới Thành An, về sau những năm này luôn ở đây, một năm mới về nhà một lần..."

Hà Nghiễn không tiếp tục nói nữa.

Anh trông thấy Chung Hằng đã xem hết tất cả, nhưng không ngắt đầu.

Đại khái chẳng ai ngờ rằng vấn đề này nói khoác thôi mà cũng thành như vậy, râu ria như tiểu Trương mà cũng phải cảm thán đôi ba câu.

Làm sao Chung Hằng có thể tùy tiện tiếp nhận nổi?

Hà Nghiễn nhìn anh, sờ lên hộp thuốc lá, muốn cho anh một điều thuốc, nghĩ đến ở đây là bệnh viện, đành phải thôi.

Hà Nghiễn đi hai bước tới bên cạnh, cúi đầu nhìn chăm chăm từng bậc thang, cho Chung Hằng một chút thời gian.

Yên tĩnh một hồi lâu.

Hà Nghiễn nghe thấy giọng nói sau lưng: "Tôi cũng ở đó."

"Cái gì?"

Anh quay người lại. "Năm 2008, tôi cũng ở Thành An." Giọng nói khàn khàn đã nghẹn ngào.

Chung Hằng cúi thấp đầu, bàn tay phải che đi đôi mắt.

Tháng 3 năm 2008, anh đang học đại học năm 4, cũng nhanh
muốn tốt nghiệp.

Tác giả có lời muốn nói: ta phải sửa đổi một chút một chỗ phía
trước tuổi tác bọn hấn lần thứ nhất lúc Hứa Duy tròn mười tám

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 36

Tks bạn đã sửa giúp mình đoạn năm tháng. 😊

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 37: "...Con Mẹ Nó Chứ Cái Gì Cũng Không Biết."

Tháng 3 năm 2008, Hứa Duy ra tù, tới Thành An.

Khi đó, Chung Hằng đang làm gì? Anh vội vàng hoàn thành các điều kiện*, cũng vội vàng lo kiếm tiền chèo chống xưởng nhỏ của mình.

Mấy năm học đại học anh không tiếp tục yêu đương, hai năm trước mọi chuyện hỗn loạn, nghĩ tới cô ấy vẫn tức đến độ muốn thổ huyết, cảm thấy mắt mình đúng là bị mù, một tám chân tình bị cô giày xéo đến không còn sót lại một chút cặn.

Anh trêu tức cô hận cô, lại nhớ cô, cũng mong ngóng trông cây lúc nào cô sẽ hối hận, sẽ quay đầu lại dỗ anh. Nhưng hai năm dài đằng đẳng, người ở phía bắc kia không có lấy nổi một chút tin tức nào, anh lại ngốc nghếch không ôm hi vọng, sau hai năm kìm nén, đến đại học năm thứ 4 thì cùng người ta hùn vốn lập nghiệp, bận đến mức đặt đầu xuống gối là ngủ, không tiếp tục nghĩ tới chuyện gì hết.

Tháng sáu năm đó, anh tốt nghiệp, tiếp tục ở Thành An bốn năm, xưởng nhỏ làm ăn phát đạt, tiền kiếm đã đủ, anh lại cảm thấy không có tí sức lực nào, để công ty ném cho hai đối tác khác, một mình về tỉnh, thi vào đội đặc công của tỉnh.

Anh không trở về phương Nam nữa.

Mà Hứa Duy... Anh nhìn những tờ báo tin tức kia, cũng nhìn qua ảnh chụp một chút, chữ kí đều là của cô.

Thậm chí anh từ mọi xó xỉnh lục soát những tin đồn thất thiệt, chuyện xấu, anh không biết rõ thực hư như thế nào, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu.

Trên mạng không có video của cô bao giờ, có người nói cô ấy giấu mình, từ xưa tới nay không tiếp nhận phỏng vấn, cũng không lên tiết mục trên ti vi.

Anh tin.

... Cửa sổ nhỏ ở hành lang không đóng, một trận gió lùa vào, những trang giấy bị thổi văng lên nhưng âm thanh rào rào. Hà Nghiễn siết chặt, tùy tiện sửa sang lại một chút, cất túi văn kiện vào bên trong, anh ta ngẩng đầu nhìn dáng người đang ở trước mặt.

Chung Hằng ngồi ở trên bậc thang, chống hai tay trên đầu gối.

Đã năm phút trôi qua rồi, cậu ấy cũng không nói lấy một câu nào.

Lần đầu tiên Hà Nghiễn phát hiện cậu ấy trầm mặc như thế này.

"Chung Hằng." Hà Nghiễn thấp giọng nói: "Tôi hiểu cảm giác của cậu, đổi lại là ai cũng rất khó tiếp nhận nổi."

"Tôi cho rằng cô ấy sống rất tốt." Gương mặt Chung Hằng nghiêng qua một bên, tựa hồ ngoan cường nhìn chăm chăm vào bức tường trắng.

"Không chỉ một mình cậu." Hà Nghiễn nói: "Ai cũng sẽ cho là như vậy."

Tốt nghiệp trường danh giá, là phóng viên nổi tiếng, tiền đồ vô hạn, người người yêu thích. Thử nói xem?

Chung Hằng cúi đầu xuống, hàm dưới căng cứng.

"Cô ấy trải qua mấy năm nay như thế nào, có ai bắt nạt cô ấy không... Con mẹ nó chứ cái gì cũng không biết."

Trái tim nóng bỏng làm cho đôi mắt cũng nóng hổi theo, đôi vai anh trùng xuống.

Hà Nghiễn: "...". Không biết nói gì cho phải.

Lúc này khuyên Chung Hằng bình tĩnh một chút, quá không thiết thực.

Hà Nghiễn đành phải thôi không nói gì.

Hai mắt Chung Hằng ửng đỏ ẩm ướt: "Cô ấy như vậy còn tôi thì ở lại quê."

Lúc này giọng nói còn trầm thấp hơn, hòa với tâm tình phức tạp khó tả.

Yên tĩnh một lúc.

Lại có gió lùa vào, những đê nén nghẹn ngào trên hành lang tựa hồ được đẩy lại.

Hà Nghiễn ngược lại thở dài một hơi, phát tiết ra ngoài cũng tốt, hôm qua bị vò nát đủ kiểu, hôm nay lại bị kích động như vậy, xem như là người đàn ông thì đã sao, không gánh nổi loại đau khổ cùng cực này.

Hà Nghiễn đứng đầy trầm mặc, thừa dịp qua khe hở này, tự hỏi đến những tình huống sắp tới.

Với tình hình của Hứa Duy bây giờ, chỉ sợ hai ngày nữa mới có thể tiến hành việc ghi chép.

Nếu vội vàng hỏi han, đoán chừng Chung Hằng muốn đánh người.

Trước hết chờ Phương Nguyệt ngày mai tới thì tính tiếp, hiện tại cũng chỉ còn phần kết của công việc, không nên gấp gáp.

Anh ta vẫn cảm thấy yên tâm, cũng không rõ đã qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng người nhà của bệnh nhân la lên, to quá mức.

Hà Nghiễn khẽ nhíu mày, thấy Chung Hằng đứng lên. Anh dường như đã bình tĩnh trở lại.

"Tôi đi vào." Chung Hằng lau mặt một cái, dáng đi có chút bất ổn, giọng nói hơi bị mất tiếng: "Cô ấy vẫn còn sốt."

Trong phòng bệnh yên tĩnh, chai truyền trên giá đỡ vẫn đang di chuyển chậm chậm. Hứa Duy vẫn đang ngủ, chần trảng đắp trên người đã che đi hết vết thương, chỉ lộ ra một khuôn mặt tái nhợt.

Vết thương của cô ấy chỉ là ở phần mềm vẫn may không nghiêm trọng ở bên trong, nhưng cũng đủ giày vò thân thể cô ấy, bả vai, và đùi là nặng nhất, máu chảy quá nhiều, cánh tay bị thương sâu, khó xử lý nhất chính là ở phía sau lưng, bác sĩ nói khôi phục được cho dù tốt đến mấy vẫn bị để lại sẹo.

Chung Hằng đứng yên bên giường thật lâu.

Giống như hôm qua, tâm trạng muốn giết người lần át hết mọi thứ, máu chảy loạn trong cơ thể, yết hầu nóng rực.

Anh đứng dậy đi vào toilet, mở vòi hoa sen, nước lạnh từ trên đỉnh đầu dội xuống, rốt cục cũng chậm rãi tỉnh táo lại.

*

Tỉnh thành cực thành phố.

Người đàn bà vẫn đang khóc lóc.

Viên cảnh sát nam mập mạp nói: "Được rồi được rồi, tôi nói này bà Phương, bà còn ở đây khóc lóc thì làm được gì? Lần điều tra tin tức này của chúng tôi đã kết thúc, ngay bây giờ bà có thể rời đi."

Phương Mẫn Anh khó mà tiếp nhận nổi, tuyệt vọng kêu khóc nói: "Tất cả là do tôi, năm đó đều là chủ ý của tôi, con tôi vẫn còn là đứa bé, nó rất ngoan, không thể gây ra việc này được, các cậu nhất định là sai lầm rồi, làm sao nó có thể dính líu tới vụ án giết người được? Các cậu nói rõ ràng cho tôi!"

Viên cảnh sát nam đó không chịu nổi nữa nói: "Đây là tình tiết trong vụ án, làm sao tùy tiện có thể nói cho bà được? Chờ phán quyết, bà khiếu gì cũng sẽ được biết."

Vừa dứt lời, có người đến thì thân với cậu ta một câu, viên cảnh sát nam đó gật gật đầu.

Phương Nguyệt ngồi ở phòng thẩm vấn, cảnh sát đưa Phương Mẫn Anh tới, vừa thấy mặt con gái, Phương Mẫn Anh bị tóc của Phương Nguyệt làm cho sửng sờ, nước mắt cũng quên không lau.

Trước kia đứa để tóc ngắn, chỉ có Hứa Duy.

Phương Nguyệt nói: "Mẹ, là con."

Câu này đầy đủ để Phương Mẫn Anh phân biệt được, mấy năm này từ "Mẹ" này Hứa Duy không gọi trực tiếp như thế bao giờ, có chuyện thì đều nói thẳng luôn.

"Bé à?" Phương Mẫn Anh vô cùng kích động, giọng nói run rẩy: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Con làm sao có thể giết người, đây khẳng định là tính sai rồi đúng không? Con đừng sợ, nói cho mẹ biết, mẹ sẽ nghĩ biện pháp giúp con!"

Phương Nguyệt nhú mày: "Mẹ khóc cái gì? Con còn chưa có chết."

"Con nói rõ ràng một chút, con muốn hù chết mẹ sao!" Phương Mẫn Anh vừa hoảng vừa gấp, tiếng nói chuyện cũng lớn hẳn lên.

Cho tới bây giờ lá gan của bà ấy cũng không lớn, sống nửa đời người lần quả quyết nhất chính là thời điểm đưa ra quyết định kia, mười năm về trước —— để hai cô con gái trao đổi tên.

Mà mấy năm nay, trụ cột trong nhà cũng chính là đứa con gái lớn ở trước mặt này.

Tuổi bà càng lớn, thì càng sợ phiền phức, Phương Mẫn Anh có nằm mơ cũng không nghĩ tới, cái nhà này lại gặp biến cố lớn như vậy, lúc này Phương Nguyệt, người luôn ngoan ngoãn nhất lại xảy ra chuyện, mà những chuyện năm đó lại bị lật lại.

Chuyện này đối với bà mà nói, so với trời sập cũng chẳng khác là mấy.

"Mẹ." Phương Nguyệt lại bình tĩnh dị thường: "Mẹ đừng hỏi gì cả, con nói với mẹ cũng vô dụng. Con bây giờ có một số việc cần phải nói, mẹ phải nhớ kỹ. Con đã bán một căn hộ, tiền con để trong tám thẻ, đặt dưới gối của bà ngoại, đủ để nuôi mẹ và bà. Sau này mẹ lớn tuổi, lập tức mời người tới chăm sóc. Căn hộ còn lại con để cho bé Duy, mẹ đối xử tốt với con bé một chút.

Cuối cùng con bị phán xử thế nào, mẹ đừng quản nữa."

"Bé à?" Phương Mẫn Anh chấn kinh, nước mắt chảy ra không ngừng: "Con thật sự làm chuyện xấu rồi? Con thật sự giết người?"

Phương Nguyệt không trả lời, chỉ nói: "Đêm nay mẹ tìm khách sạn ở tạm đi, sáng mai thì về nhà đi." Cô ấy hướng cảnh sát nhẹ gật đầu.

Sắc mặt Phương Mẫn Anh trắng bệch.

*

Ngày 29 tháng 7, Hà Nghiễn rốt cục tại Ngu Khê gặp được Phương Nguyệt.

Đường xá xa xôi làm cho gương mặt của Phương Nguyệt hiện ra mấy tia tiều tụy.

Cửa căn phòng thẩm vấn đóng lại, Hà Nghiễn nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc trước mặt này, vẫn cảm thấy chấn kinh.

Nếu như không phải khác kiểu tóc, khuôn mặt này cùng với Hứa Duy không có một điểm khác nhau.

Cô ấy thậm chí rất bình tĩnh lên tiếng chào anh: "Đội trưởng Hà, đã lâu không gặp."

Hà Nghiễn nhìn cô: "Lần trước gặp mặt là lúc nào?"

Phương Nguyệt: "Hắn là tháng tư năm ngoái."

"Cô rõ ràng là nhớ rất kỹ." Hà Nghiễn nhìn chằm chằm đôi mắt của cô: "Nửa tháng trước, nhận điện thoại và gặp tôi là Hứa Duy em của cô?"

"Đúng."

"Cô nói rõ ràng xem."

Phương Nguyệt: "Anh không ngu ngốc, cũng đã đoán ra được."

"Ở đây là phòng thẩm vấn." Gương mặt Hà Nghiễn nghiêm túc: "Tôi đang thẩm vấn tội phạm, cô cần nói hết chuyện đã xảy ra."

Phương Nguyệt vẫn rất bình tĩnh: "Được, thật ra rất đơn giản, trước đó tôi chỉ vạch sẵn kế hoạch, liệt kê ra toàn bộ mạng lưới giao tiếp của tôi, mỗi người là đưa ra một tin tức khác nhau, từ tính cách, đặc điểm ngôn ngữ, tôi và bọn họ ở trình độ nào, làm việc chung bằng cách nào, phương thức nói chuyện là gì. Em gái tôi trí nhớ cực kỳ tốt, đối với nó là chuyện dễ dàng."

"Sao cô thuyết phục được cô ấy giúp cô?"

"Tôi không thuyết phục nó." Phương Nguyệt nói: "Chỉ là tôi đang cực."

"Cực gì?"

"Cuộc trong lòng nó còn tình cảm người thân đối với tôi và gia đình không."

Hà Nghiễn hết sức duy trì bình tĩnh thái độ khách quan, nhắc nhở cô:"Nói chi tiết."

"Chi tiết này nhiều lắm, không phải một ngày xảy ra một việc, nói khái quát là, cố gắng lập đi lập lại tôi đang ở trong tình thế nguy hiểm, việc đó sẽ gây ảnh hưởng tới an toàn của người nhà, nếu như nó để ý, đương nhiên sẽ không hỏi."

"Cho nên, việc gây ra tai nạn xe cộ năm đó cũng nằm trong phần kế hoạch đó?"

"Đúng." Phương Nguyệt thản nhiên thừa nhận:" Nhưng mà năm ngoài dự đoán của tôi, tôi không nghĩ tôi lại nằm lâu như vậy."

Hà Nghiễn dừng lại, hỏi: "Tôi nhận được phong bưu kiện kia, là cô gửi?"

"Vâng."

"Chứng cứ nhiều như vậy để từ lúc nào?"

"Năm ngoái."

"Vậy tại sao kéo dài tới bây giờ?"

Hiếm khi Phương Nguyệt khựng lại, cúi đầu thấp: "Tôi không xác định được có muốn làm như vậy không."

"Đây là ý gì?" Hà Nghiễn hỏi: "Cô đang do dự về việc gì? Không muốn vạch trần Tưởng Tùng Thành, hay là không muốn kéo theo em gái của cô vào cuộc? Vé trước hay là vé sau?"

Phương Nguyệt trầm mặc vài giây, thấp giọng thừa nhận: "Cái sau."

"Cái gì thúc đẩy cô làm ra quyết định cuối cùng?"

Phương Nguyệt ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Anh ta làm ra việc gì anh cũng biết, tôi sớm đã nghĩ sẽ vạch trần anh ta. Những chứng cứ kia cũng không phải là tôi lập tức sưu tầm là có, việc này tôi đã làm từ sớm rồi, không nghĩ tới anh ta được một tác lại muốn lấn thêm một thước, lúc đó tôi thích một người đàn ông, thậm chí gặp nhau cũng không nhiều, anh ta tìm người đánh tàn phế anh ấy, tôi ý thức được, anh ta cả đời này cũng sẽ không thả tôi ra. Loại cuộc sống như vậy khiến người khác ngạt thở, tôi không có cách nào đợi thêm nữa, nhất định phải thoát khỏi anh ta."

Phòng thẩm vấn nhất thời rơi vào im lặng.

Một lúc lâu Hà Nghiễn không mở miệng, chìm đắm đang tự hỏi, qua một hai phút nói: "Cho nên cô, ngay cả tôi cũng sắp đặt sẵn sàng rồi sao?."

"Thật có lỗi."

Hà Nghiễn không tỏ thái độ, chỉ nói: "Biện pháp này của cô cũng không ổn thoả, phải nói là có rất nhiều nguy hiểm."

Phương Nguyệt nói: "Tôi biết, cho nên tôi cũng chỉ là liều một phen."

"Cô đã nghĩ tới có thể sẽ thất bại?"

Phương Nguyệt cúi đầu: "Đương nhiên, tôi có nghĩ tới, nhưng mà tôi nghĩ xác suất thành công cũng phải là tám phần, vẫn ôm hi vọng

không nhỏ. Thời điểm các anh tới tìm tôi, tôi cảm thấy hơi chấn kinh, nhưng mà giống như cũng thở dài được một hơi. Dù sao cũng mặc kệ là thành công hay thất bại, tôi cũng xác định được một điều" khoe miệng cô mấp máy, từ từ nói: "Tưởng Tùng Thành hẳn là chết chắc."

Hà Nghiễn nói: "Được, vậy kể tiếp cô nói một chút về cô và Tưởng Tùng Thành, hai người quen biết nhau từ lúc nào? Làm sao liên lụy tới những chuyện này? Những việc anh ta gây ra, cô phát hiện ra từ lúc nào?" Anh nói bổ sung: "Thuận tiện thuật lại vụ án ở trấn Thất Độ."

"Tối nay anh hãy hỏi lại chuyện này đi." Phương Nguyệt nói: "Em gái tôi đâu. Trước hết tôi muốn gặp em gái tôi."

Tác giả có lời muốn nói: chỉ có thể nói thật có lỗi gần nhất đều chỉ có đến đêm khuya mới có nâng bút dục vọng đại khái là tại tìm đường chết.

*(Điều kiện ở đây có lẽ là nói đến Chung ca phải làm luận văn hoặc gì đó tương tự để ra trường.

Cũng có thể là hoàn tất các đk mở xương của a ý.

Đoạn này dịch thô k rõ nghĩa lắm)

Đặc công là gì chắc mn biết rồi.

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 37

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 38: "Chung Hằng... Anh Ấy Cũng Biết?"

"Tôi đoán không sai? Chị ấy lấy tôi ra làm kẻ chết thay?"

Thời gian trong bệnh viện so với thế giới vội vã ngoài kia vô cùng khác biệt.

Chung Hằng ở phòng bệnh ngồi cả đêm, cảm giác như đang quay lại hai mươi năm về trước, lúc ấy về cơ bản là đã nhìn thấu nghĩ thông suốt rồi, nhưng bản thân anh từ trước đến nay ý chí không đủ rộng lớn, nếu có thù oán sẽ găm kĩ trong lòng, không buông tha cho người khác, cũng không buông tha cho chính mình, đầy một miệng uất khí cũng chặn lại ở trước ngực giống hai mươi năm trước, cào tâm cào phổi, dù sao cũng không giải sầu được, đến mức đôi mắt cũng sưng ê ẩm.

Cho đến cuối cùng, tất cả đều đến lại dồn đổ lên đầu mình.

Nhìn đến sáng sớm, Chung Hằng đi tìm y tá đến đo nhiệt độ cho Hứa Duy.

Liên tiếp mấy ngày nay không thay giặt, râu anh hình như hơi dài ra, trên quần áo vẫn là bộ hôm trước, hôm đó ngâm qua qua nước, lặn qua lặn lại biến thành màu xám, vừa bẩn vừa nhảm, cả người lười thôi cực kì.

Y tá nhìn không nổi nữa, sau khi ghi chép xong, mí mắt ngược lên, liếc nhìn anh một cái, thấy trong mắt đều là tơ máu, cũng không đành lòng, uyển chuyển nhắc nhở: "Tình huống của bạn gái anh bây giờ rất ổn định, có thể là trước đó không có đủ thời gian nghỉ ngơi, bây giờ ngủ hơi lâu, anh thật sự không cần một tác cũng không rời ở lại đây trông coi, bớt chút thời gian đi tắm một cái đi, bộ dáng này của anh cẩn thận hù dọa cô ấy."

Chung Hằng bỗng nhiên có điểm mờ mịt, cúi đầu nhìn chính mình.

Y tá thở dài, đổi bình truyền dịch liền đi.

Anh mất Chung Hằng khìn khắp bốn phía, nhìn thấy túi quần áo khuya ngày hôm trước Hà Nghiễn gọi người mang tới, anh đi vào phòng vệ sinh đổi, rửa mặt xong, ra ngồi ở mép giường.

Người trên giường vẫn đang nhắm mắt, hô hấp rất nhẹ, gương mặt này ngoại trừ mi mắt và lông mày là màu đen ra, các chỗ khác đều trắng bạch, đôi môi cũng không còn màu đỏ.

Chung Hằng đưa tay tới, vuốt lên trán cô, lòng bàn tay ấm áp lên trán, không sốt.

Anh nắm chặt tay của cô, nắm chặt, đầu ngang nhiên xông tới, dán lên chần đệm, bờ môi đụng đụng lên đầu ngón tay cô, đôi mắt nhắm lại.

Anh đã quá lâu không ngủ rồi, sáng sớm ở đây mơ hồ ngủ quên mất.

Chung Hằng là bị đánh thức.

Anh mơ thấy ác mộng, trong mơ trời mưa rào, anh đè Hứa Duy trên một chiếc xe đạp, lúc xuống dốc không phanh lại, làm cho Hứa Duy bị ngã, máu chảy đầy đầu.

Giật mình một cái, dứt khoát tỉnh lại.

Chung Hằng mở mắt, ánh mắt tập trung, ngẩn người.

Ánh mắt Hứa Duy khẽ động, nhìn thẳng về phía anh. "Chung Hằng."

Mi tâm cô nhú chặt lại, tay phải ở trong lòng bàn tay Chung Hằng, mấy ngón tay nắm ngón tay cái của anh, không có khí lực, không khép lại được.

Chung Hằng ngồi dậy, khom người, đầu ghé sát trước mặt cô. "... Tỉnh rồi à?"

Bàn tay to ôm lấy mặt cô.

"Ừm."

"Đau sao?"

Hứa Duy lắc đầu, đôi mắt lại nhắm, trong đầu cẩn thận nhớ lại hồi ức, lông mày càng nhăn sâu, chuyện đêm đó còn lưu lại chút ấn tượng.

Cô trầm mặc nửa ngày.

Một lát sau, cô hỏi: "Hôm nay ngày bao nhiêu rồi?"

Chung Hằng dừng một chút, thấp giọng nói: "29, em ngủ rất lâu."

"Tưởng Tùng Thành đâu."

"Bị bắt rồi."

"Du Sinh... đưa bé đi cùng em ý, cậu bé được cứu rồi."

"Ừm."

Hứa Duy mở mắt, nhìn đôi mắt xanh đen của Chung Hằng:
"Anh..." Nói còn chưa dứt lời, miệng đã bị anh cắn.

Hứa Duy cảm giác được tay anh có chút run, thân thể cũng như vậy, quán chặt trên mặt cô, bờ môi chạm vào, lưỡi liền tách ra đi vào, không có mức độ, cô một hơi cũng không thoát ra ngoài, đầu lưỡi anh đã vào trong miệng cô, kỹ thuật hôn rớt phá kỷ lục.

May mắn anh rất nhanh tỉnh táo, không tiếp tục quá lâu rất nhanh rút ra, dán vào khuôn mặt cô thờ dốt.

Hứa Duy ngực đập trùng, nửa ngày mới chậm chậm lên tiếng.
"Chung Hằng" cô lại muốn mở miệng: "Em..."

"Kết hôn được chưa."

"..." Hứa Duy giật mình, chính Chung Hằng cũng bất ngờ.

Thấy cô mở mắt, một đồng lời cần nói đã đẩy tới yết hầu, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng đem câu này từ tim phổi nói ra.

Câu hỏi cưới này quá đột ngột.

Chung Hằng ngẩn đầu, đôi mắt thâm cuồng sánh ngang gấu trúc. Cô không lên tiếng, ánh mắt anh lại đổ đến lợi hại: "Hứa Duy, cùng anh kết hôn đi."

Nhịp tim Hứa Duy đập quá nhanh, khuôn mặt có chút ửng đỏ.

Cổ họng cô giật giật, đau đớn trên người nhắc nhở cô trước đó xảy ra chuyện gì.

Còn có rất nhiều việc chưa được giải quyết, cũng còn có rất nhiều việc thiếu anh một lời giải thích. "Chung Hằng, anh chờ chút, em có chuyện phải nói cho anh." Hứa Duy ngón tay giật giật: "Em không biết nói thế nào, anh cho em chút thời gian, em sắp xếp ngôn ngữ một chút."

Cô nhắc cánh tay trái không bị thương, đẩy đẩy lồng ngực anh: "Anh ngồi đã."

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

Hứa Duy nhìn thoáng qua, nói: "Trước tiên anh nghe điện thoại đi." Vừa nói xong, cúp điện thoại, tiếng đập cửa lại tới.

Hứa Duy: "Mở cửa á."

Chung Hằng nhìn cô gật đầu, quay người đi tới một bên cửa, nhìn ra phía ngoài một chút, sắc mặt lập tức không tốt.

Hà Nghiễn dán mặt vào ô cửa nhìn, Chung Hằng giữ cửa kéo một phát, Hà Nghiễn nhào về phía trước, kém chút nữa ngã quy xuống: "Cậu làm gì thế?"

Chung Hằng đẩy anh ta ra ngoài.

Đến hành lang, Chung Hằng hạ giọng nói: "Cô ấy vừa mới tỉnh."

"Đã tỉnh rồi sao?" Giọng nói Hà Nghiễn nhẹ nhàng một chút: "Tình trạng thế nào?"

"Không tốt, không hỏi han ghi chép được đâu."

"Ai nói tôi tới tìm cô ấy để hỏi?" Hà Nghiễn nhìn anh: "Cậu đừng nhạy cảm như vậy được không, cô ấy đã tỉnh, tôi vào thăm một chút."

Chung Hằng nhíu mày: "Cô ấy không nói được nhiều."

Hà Nghiễn nhìn kỹ anh: "Câu sớ tôi nói tới những chuyện kia à?"

Chung Hằng giữ im lặng. "Chúng ta hiện tại có tính là bạn bè không? Anh dùng tôi làm cảnh sát phòng bị."

Hà Nghiễn nói: "Như này đi, tôi cam đoan, hôm nay tuyệt đối không chủ động nói tới những việc kia, tôi làm một người bạn đến thăm cô ấy." Anh ta vỗ vỗ vai Chung Hằng: "Đi vào đi."

Hứa Duy nhìn ở cửa, bọn họ vừa đi đến, cô đã nhìn thấy Chung Hằng sau lưng là Hà Nghiễn.

Chung Hằng bước nhanh đi đến bên giường, nhẹ giọng nói: "Đội trưởng Hà tới thăm em."

Hứa Duy không nói gì, gật đầu.

Chung Hằng rót cốc nước, đút cho cô hai ngụm.

Hà Nghiễn đi tới, đứng ở một bên nhìn cô cười cười: "Cuối cùng cũng tỉnh, cảm giác thế nào?"

"Vẫn tốt." Hứa Duy nói: "Anh ngồi đi."

Hà Nghiễn kéo ghế ngồi xuống, nhìn sắc mặt của cô, hỏi vài câu, đều là hàn huyên mấy câu.

Hứa Duy trả lời qua loa, sau một lát, Hà Nghiễn dự định tạm biệt, cô bỗng nhiên giữ chặt tay Chung Hằng, nói: "Em đói,, muốn ăn cháo."

"Anh đi mua." Chung Hằng lập tức đứng dậy: "Còn muốn ăn gì khác không?"

Hứa Duy gật đầu:"Anh nhìn xem rồi mua."

Hà Nghiễn ở một bên nói: "Vừa vặn, cậu đi mua đi, có tôi ở đây."

Chung Hằng không để ý tới anh ta, nói với Hứa Duy: "Anh rất mau sẽ trở lại."

"Ừm."

Chung Hằng trước khi đi ném cho Hà Nghiễn một ánh nhìn cảnh cáo, Hà Nghiễn ngậm miệng, nhẹ gật đầu.

Chờ Chung Hằng vừa ra khỏi cửa, Hứa Duy nói: "Đội trưởng Hà, tôi có chuyện nói cho anh."

Hà Nghiễn xem xét, từ sớm cô cố ý để Chung Hằng đi, đã đoán được cô có lời muốn nói.

"Liên quan tới Tường Tùng Thành?"

"Ừm."

"Liên quan tới chị cô?"

Hứa Duy sững sờ.

Hà Nghiễn không cùng cô thừa nước đục thả câu: "Tôi đã gặp qua chị cô. Có chuyện gì, tôi cũng đều biết."

Hứa Duy nhìn anh ta, rõ ràng có chút kinh hãi giật mình.

Hà Nghiễn nói: "Ngày hôm đó lời của cô nói chúng tôi đều nghe thấy được, điện thoại của cậu bé kia không tắt, chúng tôi cũng là dựa vào cuộc điện thoại đó tìm ra cô." Sắc mặt anh hơi trầm xuống: "Chị cô còn có mẹ cô đều đã thừa nhận, mọi chuyện trên cơ bản đều rõ ràng. Lúc đầu hôm nay không dự định sẽ nói mấy chuyện này cho cô biết, nhưng cô đã đề xuất trước, cho nên tôi thuận đường nói cho cô luôn, chị của cô - Phương Nguyệt đã đến Ngụ Khê, bây giờ đang ở trại tạm giam, cô ấy đề xuất muốn gặp cô."

Hứa Duy không nói gì, ánh mắt từ từ đóng băng.

Cô cúi đầu xuống, chậm rãi hỏi: "Chị ấy đều thừa nhận tất cả?"

"Ừm."

"Tôi đoán không sai? Chị ấy lấy tôi ra làm kẻ chết thay?"

Hà Nghiễn gật đầu: "Ừm."

Hứa Duy không hỏi lại.

Hà Nghiễn nói: "Cô nghĩ như thế nào?" Dừng lại, anh nói: "Theo tính tình của Chung Hằng, chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô gặp cô ấy."

Hứa Duy dừng lại: "Chung Hằng... anh ấy cũng biết?"

"Đúng."

"Mọi chuyện?"

"Ừm."

Hứa Duy vô ý thức bấm chặt ngón tay: "Việc tôi ngồi tù, cũng biết?"

Hà Nghiễn gật đầu.

Hứa Duy trong lòng bàn tay dần dần chảy ra mồ hôi.

Giọng nói cô càng thấp hơn: "... Anh ấy như nào?"

Tác giả có lời muốn nói: chương kế tiếp là phòng trộm sáng mai nhìn.

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 38

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 39: "...Dù Sao Em Cũng Không Đau Lòng, Đau Tới Chết Chính Là Ông Đây."

Hứa Duy trong lòng bàn tay dần dần chảy ra mồ hôi.

Giọng nói cô thấp tới cực điểm "... Anh ấy nói gì?"

Hà Nghiễn nhìn ra sự bất an của cô.

Anh ta nhất thời có chút không quen, cũng cảm giác được cô gái này và Phương Nguyệt có sự khác biệt.

Tâm tình như vậy anh chưa từng thấy được ở trên người Phương Nguyệt.

Từ khi quen biết đến nay, trong mắt của anh ta Phương Nguyệt luôn lạnh lùng xa cách, dường như chưa thực sự để ý tới bất kì điều gì, nhưng hẳn là sẽ không giống như em gái của cô ấy, vì một người đàn ông mà bất an, lo lắng.... Dựa trên thân phận là cảnh sát, Hà Nghiễn đối với Hứa Duy ít nhiều cũng có một chút đồng tình.

Anh ta an ủi rất tự nhiên: "Cô đừng khẩn trương, Chung Hằng cũng không để ý tới chuyện này, nhìn qua cậu ấy hẳn là rất đau lòng."

Hà Nghiễn ngừng lại, ý đồ đem chuyện cảm xúc tối hôm qua của Chung Hằng ra nói: "Tự tôi nhìn thấy, cậu ấy càng để ý hơn mấy năm nay cô sống thế nào, thậm chí bởi vậy có chút tự trách." Hà Nghiễn nhớ tới tối hôm qua, do dự một hồi, vẫn không nói vì chuyện như vậy mà Chung Hằng còn phải khóc. "Hôm nay lúc đầu cậu ta không muốn để cho tôi gặp cô, chính là sợ tôi đề cập những chuyện này với cô, dù sao không phải là chuyện làm cho người ta vui vẻ."

Hà Nghiễn nói: "Nhưng mà, ngược lại tôi cho rằng, trong lòng cô cũng đã rất rõ ràng. Những việc như này luôn luôn phải giải quyết càng nhanh càng tốt, chuyện chị cô làm sai, cô ấy nhất định phải gánh chịu, tôi chỉ là đem yêu cầu của cô ấy nói cho cô, nếu như cô cự tuyệt gặp cô ấy, tôi cũng không có khả năng miễn cưỡng cô."

Hứa Duy: "Thật ra tôi cũng muốn nói với chị ấy vài câu."

"Tôi có thể hiểu được." Hà Nghiễn nói: "Nếu như cô đồng ý, bên này tôi có thể sắp xếp, nhưng mà trước mắt thân thể của cô còn rất yếu ớt, không cần phải gấp đâu, muộn mấy ngày cũng không sao."

Hứa Duy lắc đầu: "Tôi không nghĩ nên kéo dài lâu, ngày kia được không."

Hà Nghiễn khẽ nhíu mày: "Đối với sức khỏe của cô bây giờ?"

"Cũng không có vấn đề gì đâu."

"Chỉ sợ là Chung Hằng không yên lòng?"

"Không có việc gì đâu, tôi sẽ nói với anh ấy."

"Vậy thì được." Hà Nghiễn nói: "Tôi sắp xếp xong xuôi sẽ liên hệ cho Chung Hằng."

"Được."

Hà Nghiễn nghĩ nghĩ, nói: "Về phần tên của cô và Phương Nguyệt trao đổi, mặc dù đã qua kì hạn truy tố, nhưng nên uốn nắn vẫn phải uốn nắn, về công việc hay trình độ của Phương Nguyệt chắc chắn sẽ bị gạch bỏ hết, hai người mỗi người đều muốn dùng tên mình, vậy chúng ta sẽ chờ bên cục bộ của thành phố Nghi Thành giải quyết, sau đó tôi sẽ tìm người phụ trách liên lạc với cô, đến lúc đó cô chỉ cần phối hợp là được."

Hứa Duy gật đầu: "Được."

Hà Nghiễn nói: "Cô còn chuyện gì muốn hỏi tôi sao?"

Hứa Duy trầm mặc, hỏi: "Phương Nguyệt có thể bị phán án như thế nào?"

"Cái này khó nói, phải xem tình huống cụ thể." Hà Nghiễn nói: "Dù là án giết người, nhưng tình tiết khác biệt rất lớn. Nhưng mà mặc kệ là loại nào, chuyện cô ấy che giấu việc phạm tội của mình là sự thật, trốn tránh pháp luật cũng là thật, mức hình phạt khẳng định là từ nặng."

Hứa Duy không hỏi thêm gì khác.

Liên quan tới Phương Mẫn Anh, một câu cũng không hỏi.

Chung Hằng đi mua đồ ăn rất nhanh đã trở về.

Hà Nghiễn đứng chờ ở hành lang, dứt khoát gọn gàng nói cho anh biết: "Cô ấy biết tất cả rồi." Trước khi Chung Hằng trở mặt, lập tức bổ sung thêm: "Không phải tôi nói, chính cô ấy hỏi."

"Vậy anh cũng trả lời?"

"Cậu để ý quá nhiều rồi." Hà Nghiễn nói: "Thật ra trong đầu cô ấy rất rõ ràng, cần tiếp nhận thì nên thẳng thắn tiếp nhận, nói ra là tốt nhất." Anh ta ngừng một lúc, nhắc nhở Chung Hằng: "Cô ấy rất để ý đến thái độ của cậu, hỏi mấy câu, chỉ sợ cậu để ý."

Chung Hằng khựng lại, trong lòng càng phát ra cảm giác khó chịu.

Sau khi Hà Nghiễn đi, anh đứng một mình ở hành lang rất lâu.

Hứa Duy nằm ở trên giường nhìn thấy anh cầm bữa sáng đi đến.

"Anh mua gì vậy?"

Ánh mắt của cô luôn nhìn theo anh.

Chung Hằng đi tới, đặt túi đồ ăn lên trên bàn, bụng cháo tới nói: "Cháo và bánh gạo ngọt, bây giờ em phải ăn đồ ăn thanh đạm."

"Vâng."

Chung Hằng chỉnh giường cao lên, chú ý đến vết thương của cô: "Lưng đau lắm hả?"

Hứa Duy lắc đầu.

Chung Hằng mắt buông thõng, chậm rãi nhìn xuống tấm chăn mềm, giọng nói kéo thấp xuống: "Em lừa anh."

Hứa Duy giật mình.

Chung Hằng lại không nói gì thêm, anh đã cầm bát cháo lên, dùng thìa múc cháo, thổi cho nguội đưa tới miệng cô

Hứa Duy ăn.

Cháo rất ngon, hương vị nhàn nhạt, không ngán, thích hợp với khẩu vị của cô.

Chung Hằng nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô: "Ăn ngon không?"

Hứa Duy gật đầu, đôi mắt nheo nheo nhìn anh, nhìn hai giây, ánh mắt lại rơi xuống, nhìn cháo trong tay anh.

Chung Hằng cho ăn từ từ, Hứa Duy cũng ăn từng chút một, nhưng cuối cùng vẫn ăn hết bát cháo.

"Bánh gạo ngọt còn ăn nổi nữa không?"

"Không ăn được." Hứa Duy hỏi: "Bữa sáng anh ăn gì."

Vừa hỏi xong, chỉ thấy Chung Hằng lấy ba cái bánh mì trên bàn, ngồi lên trên ghế.

Anh ăn gì cũng đều ăn nhanh hơn cô rất nhiều, ăn mấy miếng đã hết một cái.

Hứa Duy nhìn hẩn chằm chằm.

Chung Hằng ngẫu nhiên nhắc mí mắt, ánh mắt chiếu thẳng tới cô.

Hứa Duy dời ánh mắt, nhìn qua chăn trắng.

Trong phòng chỉ còn tiếng ăn uống của anh.

Qua năm sáu phút, Chung Hằng đã ăn xong, đứng dậy vứt rác, cầm khăn mặt lau mặt cho Hứa Duy, lại hạ giường xuống, đắp chăn mỏng lên cho cô, thời điểm dải chăn đắp lên, tay của anh bị Hứa Duy nắm chặt.

Chung Hằng không lên tiếng, đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

"Chung Hằng."

Anh đáp: "Ừm."

Anh chờ cô tiếp tục nói, cô lại không nói tiếp câu thứ hai, chỉ là vẫn còn đang nắm tay của anh, hơi dùng sức.

Chung Hằng không có kiên nhẫn, chính mình nói: "Chúng ta có chuyện chưa nói xong, nhớ kỹ?"

Hứa Duy gật đầu.

Nhìn nhau trầm mặc một lúc, ánh mắt anh dần dần sâu: "Em tới Thành An?"

Hứa Duy hơi khựng lại.

"Bởi vì anh sao?" Đầu anh cúi thấp tới, khuôn mặt kè sát, có thể nghe thấy tiếng hô hấp.

Hứa Duy không trả lời, vô ý thức tránh đi ánh mắt của anh.

Khóe môi Chung Hằng hơi nhếch lên, bộ dạng tươi cười hơi đau lòng: "Không dám nhìn anh rồi?"

"Không phải."

"Luôn ở đó?"

"Ừm."

"Ở khu nào?"

"Khu Thủy Vân."

"Đi qua trường học của anh?"

Hứa Duy gật đầu.

"Gặp qua anh?"

Lắc đầu.

... Bàn tay kia của Chung Hằng đi lòng vòng, ngược lại đem tay của cô đang nắm tay mình nắm chặt lại, một bàn tay khác nâng mặt cô lên, hôn một chút, không tiếp tục hỏi.

Trong lòng của anh đã có quyết định.

Hứa Duy nằm ở bệnh viện một ngày, đến ngày 30 tình trạng tốt hơn một chút.

Giữa trưa, y tá đến đổi thuốc cho cô, vết thương bị bỏng ở trên lưng xử lý phiền toái nhất, Hứa Duy nghiêng người, may mắn quần áo bệnh nhân cổ áo đủ lớn, không cần phải cởi hết ra, coi như là thuận tiện.

Cô không để Chung Hằng ở lại, kêu anh đi mua cơm.

Cô y tá tay chân lưu loát thành thực, xoa thuốc rất nhanh, mấy phút là xoa xong, sau khi đắp băng gạc lên, căn dặn Hứa Duy: "Đi ngủ chú ý một chút, có thể nghiêng được thì nên nghiêng, không nên lè mề, nếu không sẽ càng khó lành hợp." Cô ấy nói cũng có chút tiếc hận, lưng của cô gái này lúc đầu rất đẹp, bóng loáng trắng nõn, rất đẹp, kết quả bị thương thành dạng này.

Hứa Duy đáp một tiếng: "Tôi sẽ chú ý" sau khi cô nói tiếng cảm ơn. Khi Chung Hằng trở về, nữ y tá đã đi.

Hứa Duy vẫn đang duy trì tư thế kia, nằm nghiêng người.

Bữa trưa cô ăn rất ít, ăn mấy miếng liền chán canh xong đi ngủ.

Đợi đến khi tỉnh lại, thời gian đã không còn sớm, không nghĩ rằng Tưởng Du Sinh tới.

Hôm đó Tưởng Du Sinh không bị thương, chỉ là bị sặc khói, chỉ ở bệnh viện một lúc rất nhanh đã tỉnh lại, được một nữ cảnh sát ở bên cục thành phố tạm thời chiếu cố.

Hôm nay cậu bé thỉnh cầu nữ cảnh sát dẫn tới bệnh viện.

Chung Hằng nhìn thấy cậu bé lần đầu tiên, không nhận ra được, lại nhìn tiếp tục hai lần nữa, đối với cậu bé này có chút ấn tượng, nhưng cũng không sâu, hôm đó anh không để ý tới gì khác, đưa Hứa Duy đến bệnh viện hôn mới trở lại, chỉ là ở bệnh viện nhìn qua Tưởng Du Sinh một chút, không nghĩ tới cậu bé này sẽ tìm đến Hứa Duy.

Tưởng Du Sinh đã thay một bộ quần áo khác, trên thân sạch sẽ, cùng ngày hôm đó bộ dạng bản tưởng như là hai người.

Nhìn thấy Chung Hằng, cậu bé có chút e sợ, đứng cạnh cửa hướng anh khoa tay hai lần.

Chung Hằng nhìn không hiểu, cau mày, ánh mắt mang theo ý xem xét.

Thấy anh không nhúc nhích, Tưởng Du Sinh có chút sốt ruột, quay đầu nhìn về phía hành lang nữ cảnh sát đang đứng đó.

"Em đi vào đi." Nữ cảnh sát nhìn cậu ra hiệu.

Tưởng Du Sinh thế là không tiếp tục nhìn lại Chung Hằng, lách qua anh chạy tới.

Hứa Duy vừa tỉnh ngủ, còn có chút mơ hồ, mở mắt trông thấy cậu bé, ngẩn người: "Du Sinh?"

Tưởng Du Sinh gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chú, đứng cách cô hai mét dò xét, dường như không dám tới gần.

"Sao em lại tới đây?" Hứa Duy hỏi cậu bé.

Tưởng Du Sinh khoa tay nói cho cô biết, Hứa Duy nhìn hiểu một nửa, gọi cậu bé: "Tới đây, Du Sinh."

Tưởng Du Sinh đi tới, Hứa Duy nhìn cậu bé một chút: "Em có bị thương không?"

Cậu bé lắc đầu biểu thị không có, đôi mắt đen nhánh một mực nhìn cô.

Một lát sau, nước mắt liền lăn ra, cậu bé tới gần, giữ chặt tay Hứa Duy, khóc đến yên lặng.

Khóc một lúc, tự mình lau nước mắt sạch sẽ.

Chung Hằng đứng ở kia nhìn một màn này, sắc mặt không hiểu có chút trầm nặng.

Tưởng Du Sinh không buông Hứa Duy ra, anh đến bên giường ngồi xuống. Hứa Duy an ủi một hồi, ngẩng đầu ra hiệu cho Chung Hằng cầm hoa quả tới.

Trên bàn đặt chuối tiêu, quả táo.

Chung Hằng bẻ hai quả chuối tiêu, đi tới đưa cho Tưởng Du Sinh.

Tưởng Du Sinh không nhận, nhìn Hứa Duy.

Hứa Duy nói: "Em ăn đi."

Lúc này cậu bé mới buông tay, nhận chuối tiêu, lột vỏ xong, lại đưa tới bên miệng cho Hứa Duy.

Chung Hằng: "..."

Ánh mắt Tưởng Du Sinh tha thiết, Hứa Duy không nhẫn tâm từ chối ý tốt của cậu bé.

Đợi cô ăn xong, chính Tưởng Du Sinh mới ăn một quả khác.

Trên lưng cậu bé đeo cặp sách cảnh sát tặng, bên trong có bút vẽ và vở.

Cậu bé ăn xong chuối tiêu lấy cặp sách mở ra, lấy ra một bức tranh cho Hứa Duy xem.

Bên trên giấy vẽ là một chiếc váy hoa, so với lần trước cậu bé vẽ, lần này càng đẹp hơn.

Cậu bé cầm bút viết mấy chữ lên bức tranh: Chị có thích cái này không?

Hứa Duy gật đầu: "Thích lắm, nhìn rất đẹp."

Tưởng Du Sinh tựa hồ thở dài một hơi, mắt đen óng ánh, cậu bé cực nhanh viết tiếp mấy chữ: Vậy em mua cái này cho chị.

Hứa Duy rất phối hợp: "Được."

Chung Hằng: "..."

Hứa Duy không chú ý tới anh, hỏi Tưởng Du Sinh: "Bây giờ em ở đâu?"

Cậu bé viết cho cô xem: Ở nơi của cảnh sát ạ.

Hứa Duy: "Có sợ không?"

Tưởng Du Sinh lắc đầu.

Hứa Duy không hỏi lại.

Tưởng Du Sinh đến đây dường như không để ý tới điều gì. Cậu bé không nhắc tới Tưởng Tùng Thành, cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì khác, cậu bé vẫn chuyên tâm tô chiếc váy hoa, thêm màu sắc.

Hơn nửa giờ sau, Tưởng Du Sinh đã được nữ cảnh sát đưa đi.

Trước khi đi, cậu bé để cho Hứa Duy bức tranh kia.

Chung Hằng đưa bọn họ đi ra ngoài, đi về nói: "Ngày đó là cậu bé này gọi điện thoại?"

Hứa Duy gật đầu: "Ừm. Cậu bé được Tưởng Tùng Thành nhận nuôi."

Chung Hằng gật gật đầu, đã hiểu.

Khó trách ngày đó trong điện thoại không chỉ có một người nói chuyện.

"Cậu bé ở cùng một chỗ với em, rất tốt?" Chung Hằng nhìn thấy bức tranh kia.

Hứa Duy gật gật đầu: "Ừm, rất tốt."

Hứa Duy đặt bức tranh xuống, nói với Chung Hằng: "Ngày mai em đi gặp Phương Nguyệt một chút."

Chung Hằng nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi: "Em gặp cô ấy làm gì? Đội trưởng Hà nói?"

Hứa Duy lắc đầu: "Không liên quan gì tới Đội trưởng Hà, là chính em có mấy lời muốn hỏi chị ấy."

Chung Hằng nhìn cô, không lên tiếng.

Hứa Duy nói: "Anh đừng lo lắng."

Chung Hằng làm sao lại không lo lắng? Anh nhớ tới việc Phương Nguyệt làm với Hứa Duy, ngay cả ý chí muốn giết người cũng có.

"Người như vậy, em còn cần người đó làm chị em?" Chung Hằng yên lặng nhìn cô, lông mày nhăn chặt.

"Không phải." Hứa Duy nói: "Chung Hằng, em cùng cái nhà kia liên lụy hai mươi tám năm, em với chị ấy cũng thế, có lẽ cần phải kết thúc."

Chung Hằng cúi đầu xuống, trầm mặc một hồi: "Thân thể em bây giờ không tốt."

"Không sao, vết thương đã sắp liền, tinh thần em cũng không tệ." Hứa Duy nói: "Em nghỉ nhanh sớm kết thúc thì hơn."

Chung Hằng cúi đầu xuống, không tiếp tục cản trở, anh biết cô chủ ý đã định, không khuyên nài. Dù sao cô mới là người trong cuộc, cô cảm giác thế nào, người bên ngoài không có cách nào trải nghiệm được, càng không có tư cách thay cô ấy quyết định.

"Chúng ta cùng đi." Anh nói.

"Được." Vấn đề này coi như đã xong, ban đêm cũng gọi điện thoại cho Hà Nghiễn xong, nói sáng ngày thứ hai anh ấy sẽ sắp xếp xe cho bọn họ.

Chung Hằng cúp điện thoại, sắc mặt một mực không tốt, có chút nóng nảy.

Có lẽ là hôm nay biết được cô muốn gặp Phương Nguyệt, anh đề bực tức trong lòng xuống.

Vào phòng vệ sinh tắm rửa, khi trở lại, thấy Hứa Duy tựa ở trên giường xem tạp chí anh mua.

Anh ngồi ở trên ghế lau tóc, nhìn cô chậm rãi lật trang báo, vô cùng yên lặng.

Chờ anh lau xong tóc, Hứa Duy cũng xem xong tạp chí.

Chung Hằng tới hạ giường xuống "Đi ngủ."

Anh vẫn ngồi ở trên ghế.

Hứa Duy nói: "Anh hôm nay lên đây ngủ đi, vết thương của em không dễ dàng chạm phải như vậy đâu."

"Thật sự đụng phải chảy máu trách ai?" Anh chỉnh nhiệt độ trong phòng cho phù hợp, đắp chăn cho cô, thúc giục: "Nhắm mắt lại."

Hứa Duy không nghe.

Lúc này trong lòng Chung Hằng không an ổn, cho rằng cô đang cố tình nháo trò, càng khó chịu hơn: "Hứa Duy, con mẹ nó em muốn lấy chính thân thể mình không coi ra gì đúng không? Dù sao em cũng không đau lòng, đau tới chết chính là ông đây."

Hứa Duy bỗng dựng khế giật mình.

Trong phòng, bầu không khí cứng đờ.

Chung Hằng tựa hồ ý thức được mình thất thố, quay mặt sang chỗ khác.

"Chung Hằng." Hứa Duy nghĩ nghĩ, cân nhắc nói: "Ngày đó có phải em dọa anh rồi?"

Chung Hằng không lên tiếng, ánh mắt chậm chậm di chuyển tới, nhìn cô một hồi, đã hỏi hận.

Quát cô ấy làm gì.

Anh đứng như vậy một lúc, trái nghĩ phải nghĩ không tìm được việc gì thích hợp, dứt khoát cởi quần ngoài, vén chăn lên nằm cạnh cô.

Hứa Duy nhất thời kinh ngạc.

Lúc trước đều là người khác dỗ anh, anh từ trước đến nay sẽ không bao giờ nghĩ lại, nhường nhịn, muốn người khác trải tốt bậc thang mới đi xuống dưới, khó có được bộ dạng như ngày hôm nay.

Cô dịch người sang một bên, nhường chỗ cho anh, bị Chung Hằng nắm lấy tay.

Hứa Duy không tiếp tục cử động.

Chung Hằng không buông tay, nhẹ nhàng nắm vuốt tay cô, đầu lại gần, thấp giọng nói: "Không nên quát em, đừng nóng giận."

Hứa Duy nói: "Không tức giận."

Anh ừ, tay bên trong chăn nắm lấy tay cô: "Đi ngủ."

Đèn trong phòng đã tắt, yên lặng. Hứa Duy nghĩ nghĩ, nói: "Hôm đó xin lỗi anh, để anh lo lắng."

Chung Hằng không nói tiếp, bờ môi hôn một cái lên gò má cô.

*

Ngày thứ hai, Hà Nghiễn gọi người tới đón.

Chung Hằng thay quần áo cho Hứa Duy, ôm cô xuống tầng, trực tiếp đưa cô vào trong xe.

Trên đường đi, anh ngồi bên cạnh cô, tâm tình phức tạp.

Hứa Duy vẫn rất bình tĩnh.

Đây chính là ngày cuối cùng của tháng bảy, cũng chính là chính thức kết thúc khoảng thời gian trước đây.

Hứa Duy ở gian phòng ngoài nhìn Phương Nguyệt.

Hai cô nhìn cách nhau bằng một chiếc hàng rào sắt.

Việc ngoài ý muốn là, hai người đều rất bình tĩnh.

Lần trước gặp mặt, Phương Nguyệt vẫn xinh đẹp gọn gàng, bây giờ rõ ràng đã tiêu tụy đi không ít.

Phương Nguyệt để tóc ngắn Hứa Duy chăm chú nhìn thêm, năm ngoái cô cũng từng cắt tóc ngắn như thế.

Khoảng chừng hơn một phút đồng hồ trầm mặc, cuối cùng vẫn là Phương Nguyệt mở miệng trước: "Vết thương của em sao rồi?"

"Không có gì." Hứa Duy nói: "Không chết được."

Phương Nguyệt nhìn gương mặt có chút tái nhợt của cô, nói: "Chị còn tưởng rằng em sẽ không nguyện ý gặp lại chị, em có điều gì muốn hỏi? Em nói trước đi."

"Tôi chỉ hỏi một câu." Hứa Duy nói, "Có phải chị ghét tôi từ nhỏ không, cùng với mẹ chán ghét tôi?"

Phương Nguyệt khựng lại, dường như không nghĩ tới cô sẽ hỏi chuyện này.

Dừng lại một hồi lâu, cô mới mở miệng: "Em nghĩ như vậy?"

Hứa Duy không nói gì.

Phương Nguyệt cười cười, "Chị nói không phải, em chắc cũng chẳng tin tưởng. Nhưng mà, chính xác là không phải, chị không thật sự ghét em, về phần mẹ, chị còn thực sự không biết bà ấy nghĩ như thế nào, có lẽ chỉ là đau lòng vì chị, dù sao em vừa ra đời đã rất khỏe mạnh, chị lại kém chút nữa thì chết mất. Với lại, em cũng không nghe lời, bà ấy thích ngoan, em cũng không biết."

Chị ấy nói xong, Hứa Duy không lập tức nói tiếp, đại khái cũng không biết nói gì.

Một lát sau.

Hứa Duy nói: "Tôi hỏi xong, không còn muốn hỏi chuyện gì khác. Đội trưởng Hà nói, là chị muốn gặp tôi, còn có chuyện gì?"

Phương Nguyệt nói: "Thật ra cũng không có gì. Có chút chuyện cũ năm xưa, bàn giao cho em."

"Cái gì?"

"Chìa khoá căn nhà kia, chắc em vẫn còn? Căn phòng trong tủ đầu giường có chìa khoá kết sắt, có chút đồ vật cũ của em ở bên trong, em có rảnh đi lấy một chút."

"Tôi không có đồ vật cũ nào ở chỗ đó của chị."

"Chưa hẳn vậy đâu." Phương Nguyệt nói: "Em tốt nhất vẫn nên đi xem một chút. Mặt khác, căn phòng đó chị muốn cho em, em muốn ở thì vào ở, không muốn có thể bán."

"Tôi không muốn đồ của chị." Hứa Duy nói.

Phương Nguyệt ngừng lại, cười nhạt: "Em, người này vẫn là gốc nghềch bướng bỉnh, chịu khổ chịu tội hình như cũng chẳng có tác dụng gì với em, góc cạnh mãi mãi không tròn, em sống cũng không nhẹ nhõm. Nhưng mà tùy em, bà ngoại và mẹ chị đã sắp xếp xong tất cả, em muốn thế nào thì làm thế đó đi."

Hứa Duy: "Chị nói xong rồi?"

"Không sai biệt lắm." Phương Nguyệt nhìn xem cô: "Bé Duy, em đã từng hối hận chưa?"

"Hối hận cái gì?"

"Năm đó nếu như em nhìn một chút, không đả thương người đàn ông kia, khả năng con đường đời của em sẽ không như bây giờ."

"Tôi không hối hận." Hứa Duy nói: "Tôi làm sai, cũng đã gánh chịu."

Phương Nguyệt nhẹ gật đầu, trầm mặc một lát, hỏi: "Hôm nay ngày bao nhiêu."

"Ba mươi mốt."

"Đi." Phương Nguyệt nói: "Kết thúc. Chuyện của chị, chính chị đi gánh chịu."

Phương Nguyệt bị đưa vào.

Vai Hứa Duy buông thõng, dựa vào ghế, ngồi một mình một lúc.

Không biết qua mấy phút, có người tiến đến, ôm cô.

Hứa Duy mặt dán vào lồng ngực anh: "Chung Hằng, lời cầu hôn của anh, còn giữ chứ?".

Chung Hằng cơ hồ dừng một lúc lâu, nắm chặt cánh tay, cúi đầu nhìn cô: "Đương nhiên."

*

Mãi cho đến ngày cuối cùng của tháng bảy, Tưởng Tùng Thành rốt cục cũng gặp được Phương Nguyệt.

Sau khi Hứa Duy rời khỏi trại tạm giam, Hà Nghiễn lần nữa thẩm vấn Phương Nguyệt.

Lần thẩm vấn này rất thuận lợi, Phương Nguyệt nói chi tiết vụ việc bảy năm trước tại trấn Thất Độ tại trường tiểu học Hướng Dương, bao quát cả việc Tưởng Tùng Thành thay cô giấu diếm sự thật.

Hà Nghiễn không nghĩ tới, năm đó một chỉ xảy ra một chút xung đột lại trở thành đầu nguồn của tất cả sự việc sau này, nhất thời kích động đã thương người khác làm ra hành vi khiến người tử vong, lại bởi vì bị che giấu mà xảy ra cả những chuyện sau này.

Đây thật giống như phim.

Sau khi thẩm vấn sau, Hà Nghiễn đề cập Tưởng Tùng Thành yêu cầu gặp cô.

Phương Nguyệt cơ hồ không suy nghĩ, đáp: "Được."

Lần này gặp mặt là tại trong phòng thẩm vấn.

Phương Nguyệt được dẫn tới trước, Tường Tùng Thành vừa xuất hiện liền nhìn cô chăm chăm.

Mấy ngày nay bị giam giữ để làm anh ta càng trở nên u ám.

So với anh ta, Phương Nguyệt tỏ ra gió êm sóng lặng.

Cô dường như không có tâm tình chấp chờn.

Gương mặt Tường Tùng Thành trước mắt so với lúc trước càng thêm đen, cả người anh ta đều vô cùng ảm đạm.

Phương Nguyệt cảm thấy bộ dạng này của anh ta giống một con chuột trong khe cống, ẩm ướt âm u, cả một đời không thấy được mặt trời.

Sau khi ngồi xuống, Phương Nguyệt một mực không mở miệng, cứ nhìn như vậy.

Cặp mắt đen tối của Tường Tùng Thành dần dần nhỏ lại sau đó trở lên hơi đỏ.

Phương Nguyệt nhìn một chút, cười ra tiếng nhàn nhạt: "Tường tổng, không nhận ra?"

Gương mặt Tường Tùng Thành thon gầy chăm chú kéo căng. "Đúng thế, không nghĩ ra."

Phương Nguyệt nhìn anh ta: "Tôi cũng có thể thắng anh một lần."

Tường Tùng Thành giọng nói hạ thấp: "Cả cuộc đời cô giờ thế này, giá trị gì?"

"Có đáng giá hay không, chính tôi rõ ràng nhất."

Tưởng Tùng Thành ánh mắt lạnh lẽo: "Cô bị ngốc hay sao? Tôi có lỗi với cô? Trên đời này có mấy người đàn ông đối tốt với cô như tôi?"

"Anh là đàn ông?" Phương Nguyệt giống như nghe được chuyện cười: "Anh xác định? Có muốn cởi quần ra nhìn không?"

Tưởng Tùng Thành chấn động, tay siết thành quyền, trên trán nổi đầy gân xanh.

Trong lòng của anh ta, lửa sắp bùng lên.

"Anh cho rằng, anh giả bộ rất tốt à, nhặt đứa bé câm điếc làm con trai nuôi, che giấu tai mắt người đời?" Phương Nguyệt ánh mắt bình thản: "Nhìn thoáng chút, anh thật sự không tính là đàn ông."

"Ngậm miệng!" Tưởng Tùng Thành toàn thân phát run, sắc mặt trắng xanh, cặp mắt kia lại đỏ như nhũ máu: "Ngậm miệng! Tiện nhân!" Anh ta cơ hồ đang thét gào.

Tưởng Tùng Thành bị cảnh sát đè lại.

Phương Nguyệt một mực nhìn xem mặt không thay đổi, đến cuối cùng cũng không tiếp tục nói thêm câu nào.

Cuối cùng lần chạm mặt này Tưởng Tùng Thành nổi điên, kết thúc.

Ngày 31 tháng 7 năm 2015

Tám giờ tối, tất cả thẩm vấn đều đã kết thúc.

Hà Nghiễn làm xong tự mình chạy một chuyến đến bệnh viện, đem vali của Hứa Duy mang tới, công việc bên này cũng nhanh kết

thúc, anh ta thuận đường nói lời tạm biệt.

Thời điểm anh ta tới phòng bệnh, Hứa Duy đã ngủ.

Chung Hằng nhận vali nhẹ nhàng cất kỹ.

Hà Nghiễn vỗ vỗ vai của anh, thấp giọng nói: "Cô ấy ngủ sâu như này rồi, cậu có rảnh rồi không? Chúng ta ra ngoài uống chút."

Chung Hằng hướng giường bệnh nhìn thoáng qua, đi đến bên cạnh bàn từ trong túi quần áo lấy ra một hộp thuốc, để lại lời nhắn cho Hứa Duy đặt lên đầu giường.

Bệnh viện đi lên phía trước là một con phố, chọn một quán cơm sạch sẽ. Bọn họ không cần nhiều đồ ăn, ngược lại là muốn mấy bình rượu.

Hà Nghiễn tắt cả đèn mở ra, cả bình đẩy tới: "Cuối cùng đã chấm dứt."

Anh ta ngửa đầu uống hết một hơi, hỏi: "Sau này cậu tính thế nào?"

"Còn đang suy nghĩ." Chung Hằng nói, "Chưa có quyết định."

"Lần trước lão Triệu có nói qua, cậu quá tùy hứng, không có gì cố kỵ, cảm thấy làm cảnh sát có lực lập tức đi làm, gặp được chuyện không vừa ý, quay đầu dứt khoát đi thẳng, một hạt cát cũng không chừa lại, giống như quyết định gì cũng là tùy hứng, dễ dàng vô cùng."

Chung Hằng uống một hớp rượu, thừa nhận: "Khi đó không cần có kế hoạch, kiểu gì cũng muốn thử, muốn làm cái gì thì làm cái đó."

"Bây giờ không giống thế?" Chung Hằng không lên tiếng, trầm mặc một hồi, gật đầu một cái.

Hà Nghiễn đại khái cũng hiểu, nói: "Cũng tốt, cách mười năm còn có thể ở cùng một chỗ, cái này là duyên phận lớn, nên cố mà trân quý, vậy lúc nào thì chuẩn bị?"

Chung Hằng cúi đầu cười: "Cái này cần nghe cô ấy."

Hà Nghiễn cũng cười: "Chắc sắp đến lúc đó rồi phải không, tôi nên chúc phúc trước cho hai người thôi."

"Cám ơn."

Hai người uống hết mấy bình rượu mới giải tán.

Chung Hằng một mình đi dọc theo đường về bệnh viện, cái bóng dưới đất đi theo anh qua mấy ngọn đèn đường.

Đến cửa bệnh viện, anh không lập tức đi lên, dưới tầng là một bồn hoa, anh ngồi lên thềm đá ở đó.

Men rượu hơi xông tới, Chung Hằng ngửa đầu, đưa tay xoa xoa, lấy điện thoại di động gọi cho Triệu Tắc.

Tên Triệu Tắc kia không biết đang bận cái gì, tiếng chuông reo nửa ngày mới nhận, lớn giọng nổ: "Chung Hằng, cậu thật đúng là vui đến quên cả trời đất, tớ rá nhanh đã trang trí xong nhà nghỉ của chúng ta! Cậu đến cùng lúc nào mới trở về, Cá Chạch đều nghĩ đến mất ngủ!"

Chung Hằng từ từ nhắm hai mắt, không nói gì.

Triệu Tắc ở đầu kia nghĩ linh tinh, đem mọi chuyện trong nhà từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều báo cáo một lần, cuối cùng thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Cậu nhìn một cái đi, sao cậu chưa đầu vào đâu thế? Hơn nửa tháng qua đi rồi, sát vách nhà lão Vương mèo của con gái nhà người ta đã sinh một đống rồi, năm xưa tình cũ của hai người các cậu đến cùng còn có thể không thế?"

Yết hầu Chung Hằng động động, khẽ mím môi cười ra tiếng: "Khách Sạn Thế Kỷ, đặt 108 bàn. Còn giữ lời không?"

Đầu bên kia điện thoại, Triệu Tắc trong nháy mắt chìm vào giấc mộng: "Hả?"

Tiếng cười của Chung Hằng dần dần thấp xuống, khuỷu tay chống trên chân, có chút chua xót lại có chút vui vẻ nói: "Triệu Tắc, ông đây muốn cùng Hứa Duy kết hôn."

~~~~ HẾT CHƯƠNG 39

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 40: "Muốn Ngủ Với Anh?"

Dường như tháng tám đặc biệt trôi qua rất nhanh, Hứa Duy ở bệnh viện hơn hai mươi ngày, căn bản là đã ngăn cách với "thế giới bên ngoài".

Điện thoại di động của cô đã bị Tưởng Tùng Thành tịch thu, sau này cũng tìm không thấy, trong lúc nằm viện những gì liên quan tới thông tin đều dựa vào Chung Hằng, những chuyện sau này của vụ án hoàn toàn không biết gì cả.

Hà Nghiễn nói hồ sơ sửa chữa sẽ gửi cho Chung Hằng.

Hứa Duy biết, loại án này từ lúc lập án đến khi thẩm phán tối thiểu phải mất một hai tháng, không kết thúc nhanh như vậy, về phía sau kỳ thật cũng chẳng liên quan gì tới cô, Chung Hằng dường như cố gắng không đề cập chuyện này cô, Hứa Duy dứt khoát thuận theo ý của anh, một câu cũng không hỏi.

Ở Nghi Thành cũng không có tin tức gì, Phương Mẫn Anh bây giờ như thế nào, cô lười nhác nghĩ tới.

Hứa Duy cảm thấy từ năm bốn tuổi, Phương Mẫn Anh đã sớm không còn muốn cô nữa.

Hứa Xuân bị bệnh mà chết, người Phương Mẫn Anh mang đi chính là Phương Nguyệt, để cô lại một mình ở nhà họ Hứa.

Khi bảy tuổi cô bị nhà họ Hứa trả lại, đoán chừng Phương Mẫn Anh cũng rất tuyệt vọng. Nhưng mà, thi đại học ngày ấy được thành tích như vậy, ngược lại Phương Mẫn Anh hiếm khi có nổi một tia hi vọng với cô, đáng tiếc cùng chỉ là nhất thời, đảo mắt một cái đã tan tác.

Hứa Duy không muốn quan tâm tới chuyện xưa cũ nữa.

Sáu bảy năm qua, một năm về một lần nơi sớm đã không được coi là nhà.

Sau này, từng đay chuyện liên lụy cũng nên cắt đứt triệt để rồi.

Thân thể Hứa Duy hồi phục rất tốt đẹp, bả vai và vết thương trên đùi đã khép lại, vết bỏng phía sau lưng cũng đã kết vảy.

Bác sĩ đã sớm đề nghị xuất viện tĩnh dưỡng, Hứa Duy cũng cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng Chung Hằng một câu liền bác bỏ.

Anh cường ngạnh như vậy Hứa Duy cũng không dám gây.

Trong lúc Hứa Duy nằm viện, còn có một chuyện đã diễn ra.

Cảnh sát nhân dân cùng bộ dân chính gửi gắm Tưởng Du Sinh vào viện trẻ mồ côi.

Lúc trước Hứa Duy đã nghĩ tới việc có nên nhận nuôi cậu bé không, cô đang do dự, còn chưa mở miệng nói chuyện này với Chung Hằng thì biết được việc này không tới phiên cô cân nhắc, thật ra Chung Hằng và cô đều chưa đến ba mươi, căn bản không có

tư cách nhận nuôi, qua hai năm nữa họ mới tới tuổi đó, Tường Du Sinh cũng đã tròn mười bốn rồi.

Một cậu bé lớn như vậy, lại bị tàn tật, gần như không có khả năng được người khác nhận nuôi, bằng không khi lúc nhỏ cũng sẽ không bị bố mẹ vứt bỏ, để bị Tường Đại Vân ngờ ngợch nhất được.

Nhìn tình hình như vậy, đi viện trẻ mồ côi là lựa chọn tốt nhất.

Tường Du Sinh từ đầu tới cuối đối với sự sắp xếp này không có ý kiến gì.

Lúc người khác hỏi, cậu bé cũng chỉ là gật đầu.

Trước khi đi tới viện trẻ mồ côi, Tường Du Sinh tới bệnh viện một chuyến. Vừa đúng lúc Chung Hằng từ bên ngoài trở về, bọn họ gặp nhau trong thang máy, lúc này là mộ nam cảnh sát nhân dân đưa Tường Du Sinh tới, Chung Hằng cũng không cảm thấy bất ngờ, anh dắt Tường Du Sinh vào phòng bệnh.

Hứa Duy vừa rời giường, mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình đang ở trong phòng đi vài bước, xác định vết thương ở chân đã không có gì đáng ngại, cô chuẩn bị nhắc tới việc xuất viện với Chung Hằng. Ngẩng đầu một cái, đã nhìn thấy Tường Du Sinh và Chung Hằng cùng đi tới.

Tường Du Sinh vừa nhìn thấy cô liền cười, cậu bé chạy tới chỗ Hứa Duy khoa tay: Chị khoẻ rồi sao?

Hứa Duy đến nay đối thủ ngữ vẫn có chút khó hiểu, suy đoán trả lời: "Ừm, chị có thể đi lại rồi."

Cô vẫy tay, Tường Du Sinh lập tức tới dìu cô đến bên giường ngồi xuống.

Hứa Duy lúi ghế ra: "Em ngồi đi."

Tường Du Sinh để cặp sách xuống, lấy giấy bút ra, cuối cùng lấy ra một quyển vở lớn đưa cho Hứa Duy.

Hứa Duy lật ra tờ thứ nhất, là một chiếc váy liền áo màu lam, lại lật tiếp, cũng đều là váy, đủ loại màu sắc, đủ loại kiểu dáng.

Tường Du Sinh nhìn cô chăm chú không chớp mắt.

Hứa Duy xem hết rất kinh ngạc: "Em vẽ nhiều như vậy sao?"

Tường Du Sinh gật gật đầu, mím môi nhìn cô cười, cười xong lại cúi đầu viết chữ lên giấy cho cô xem: Tất cả đều là chị.

Chung Hằng rót cốc nước, vừa uống vừa đi tới, vừa vặn nhìn thấy câu này, bật ngờ sắc mặt một cái.

Loại lời nói dễ nghe như vậy con gái ai cũng cảm động, Hứa Duy cũng giống như vậy, cô xoa xoa tóc Tường Du Sinh: "Cảm ơn em."

Tường Du Sinh lại viết: Vậy chị giữ lại nhé.

"Được." Hứa Duy khép lại tập vẽ lại, nhìn cậu bé, trầm mặc mấy giây, hỏi: "Em biết viện trẻ mồ côi không?"

Tường Du Sinh gật gật đầu.

"Có sợ không?"

Cậu bé dừng một chút, lắc đầu, trên giấy viết: Có rất nhiều bạn bè ở đó, em sẽ có bạn.

Hứa Duy gật đầu: "Đúng vậy." Cô còn nói: "Vậy về sau chị đi thăm em nhé, được không?"

Tưởng Du Sinh lắc đầu, lập tức viết một câu: Chị đừng tới, chờ em lớn lên đi tìm chị.

Viết xong ngẩng đầu nhìn Hứa Duy một chút, lại bổ sung mấy chữ: Mua váy cho chị.

Chung Hằng: "...". Mặt lúc này thật đen.

Khổ nỗi lúc này không ai chú ý tới anh, Hứa Duy bị cậu bé làm cho cảm động đến mức không biết nói cái gì cho phải, cúi đầu viết số điện thoại của Chung Hằng cho cậu bé: "Nếu như muốn tìm chị, có thể để người khác giúp em gọi vào số điện thoại này, có chuyện gì đều có thể tìm chị."

Tưởng Du Sinh nghe lời nhớ kỹ, cầm tờ giấy kia xếp lại, để vào trong cặp sách.

Mặc dù Chung Hằng bị Tưởng Du Sinh làm cho có chút buồn bực, nhưng anh vẫn cùng cảnh sát nhân dân đưa cậu bé đi đến viện trẻ mồ côi, lại ra mua cho quần áo cho cậu bé và đồ dùng học tập.

Mặc kệ như thế nào đi nữa, là do cuộc điện thoại của Tưởng Du Sinh gọi tới mới cứu Hứa Duy được một mạng.

Chung Hằng đặt ở trong lòng, nhớ kỹ.

Sang ngày hai mốt Hứa Duy xuất viện.

Ngày đó y tá phải lặp đi lặp lại ám chỉ có thể xuất viện được rồi, cuối cùng Chung Hằng mới đi làm thủ tục.

Ở phòng bệnh này một tháng, lúc gần đi mất nhiều công sức dọn dẹp, tất cả đều là Chung Hằng làm, anh không cho Hứa Duy động vào, đồ vật đều sắp xếp gọn gàng, anh một tay kéo vali, một tay nắm Hứa Duy rời đi.

Chung Hằng không đưa Hứa Duy về nhà nghỉ của Chung Lâm, mà trực tiếp lái xe trở về Phong Châu.

Lý do của anh là: "Chỗ ấy bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, làm cho em không dưỡng bệnh được."

"..."

Hứa Duy nghĩ nghĩ, nói: "Cá Chạch anh cũng mặc kệ?"

Chung Hằng cầm tay lái, từ gương chiếu hậu liếc cô một cái: "Em có thể đừng nhớ thằng ngốc đấy được không."

"Lâu lắm rồi em chưa gặp nó."

Chung Hằng hừ một tiếng.

Hứa Duy: "Anh dự định lúc nào mới đón nó?"

Chung Hằng không đáp, xe lên đến sườn núi, sau đó lại tiếp tục đi xuống, tầm mắt rộng rãi, thông thoáng.

Anh nhìn chằm chằm phía trước, nhàn nhạt nói một câu: "Kết hôn xong."

"... Hà?"

Anh lại hừ một tiếng: "Cũng nên trải qua thế giới hai người xong đã, sợ tiêu chuẩn quá lớn hù dọa nó."

Hứa Duy: "..."

Lái xe đi vào nội thành Phong Châu, Hứa Duy phát hiện Chung Hằng không đi về đường vào nhà nghỉ.

"Không phải là tới nhà nghỉ sao?"

"Không." Chung Hằng đánh tay lái, lên đến đầu bóng rừng, tiếp tục lái xe về phía trước, tiến vào cửa lớn của một tiểu khu, nơi này rất yên tĩnh, môi trường rất tốt.

Hứa Duy cách cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, dường như đã hiểu: "Anh ở chỗ này sao?"

Chung Hằng không trả lời, tập trung tìm vị trí dừng xe xong, xuống mở cửa xe cho cô: "Đến nơi rồi."

Anh lấy vali, cùng Hứa Duy lên trên.

Thang máy đến tầng tám.

Chung Hằng mở cửa, nói với Hứa Duy: "Đứng đây chờ anh."

Anh cầm vali đi vào, bật đèn mở cửa sổ, chờ trong phòng không khí lưu thông, anh gọi một tiếng: "Hứa Duy."

Hứa Duy đi vào: "Muốn đổi giày ạ?"

"Không cần."

Chung Hằng nói: "Tối nay mua dép cho em."

Căn hộ này không tính là lớn, phong cách trang trí ngăn gọn đến quá đà, đồ dùng trong nhà cũng ít, phòng khách ngoại trừ những thứ thiết yếu thì không bài trí dư thừa gì thêm, tạo ra không gian rất rộng rãi.

Hai tháng nay Chung Hằng không ở căn hộ này, trên bàn đã tích đầy bụi xám.

Anh lau sạch sẽ ghế sofa, mở ti vi, nói với Hứa Duy: "Ngồi ở đây, chờ anh một lúc."

Nói xong bắt đầu bắt tay vào dọn dẹp sàn nhà, sau đó vào phòng bếp tiếp tục công việc tiện thể đun thêm một siêu nước, hâm nóng lại cháo ngao, lại tới phòng ngủ dọn dẹp.

Hứa Duy ngồi một mình một lúc, nhần nhần điều khiển từ xa, đều phim truyền hình và mấy tiết mục văn nghệ, chẳng có gì làm cô hứng thú, ánh mắt ngó tới phòng ngủ nghiêng nghiêng người, thấy Chung Hằng đang lau sàn.

Ông quần anh xắn lên một vòng, đi một đôi dép màu xám, làm cho khung cảnh rất ấm áp, cây lau nhà màu xanh lẫn qua lẫn lại trên sàn nhà.

Chung Hằng đi ra, mang theo đồ lau nhà đi tới phòng vệ sinh.

Thấy được cô đang nhìn anh, mi mắt đen nhánh hơi giương lên, cười với cô.

Không biết vì sao, trong ngực Hứa Duy bị làm cho khuấy động.

Cô thậm chí còn muốn đi tới ôm anh một cái.

Nhưng Chung Hằng đã tiến vào phòng vệ sinh.

Ngay sau đó truyền đến tiếng xả nước, Anh làm sạch dụng cụ lau nhà, làm xong lại đi phòng bếp.

Hứa Duy cảm thấy cứ ngồi như vậy có chút không ổn, cô đi qua nói: "Em lau bàn nhé."

Chung Hằng quay đầu nhìn cô: "Không cần, em đi nghỉ ngơi đi."

Hứa Duy không nói chuyện, lại nhìn anh chăm chăm, cảm thấy vẫn rất muốn ôm anh.

Chung Hằng nhìn cô bất động, cười: "Thật sự muốn giúp đỡ? Được."

Anh quay người giặt sạch cái khăn mặt trong chậu, vắt khô nhét vào trong tay cô: "Đi lau đi."

Phòng khách chỉ có bàn trà và bàn ăn ghế dựa, Hứa Duy đều lau một lần, đi đến ban công giặt xong khăn lau rồi vắt lên, lại đi đến phòng ngủ.

Phòng ngủ của Chung Hằng rất đơn giản, một cái giường, một loạt khăn vào tủ quần áo, tiếp theo là một chiếc bàn để máy tính.

Trên bàn không có máy tính, cũng không bày bao nhiêu thứ, chỉ có một cái cái cốc, một cái đèn bàn, mấy quyển tạp chí thể dục.

Hứa Duy đem những thứ này sửa sang lại một chút, kéo ra tấm kéo đẩy dưới mặt bàn, nhìn thấy một quyển vở màu đen, hơi cũ, cô cầm lên đặt lên trên bàn, không nghĩ tới dưới đáy vở có một tấm ảnh chụp, liếc qua. Hứa Duy nhìn qua đã nhận ra.

Đây là một tấm ảnh tuyên truyền trong tủ kính kia, chụp năm lớp 11, không biết vì sao lại ở chỗ này của Chung Hằng.

Cô đang nhìn, trong tay đột nhiên trống không.

Hứa Duy vừa quay đầu lại, thấy Chung Hằng mười phần tự nhiên nhét ảnh chụp trong túi của mình. "Là của anh."

Anh nói một câu, quay người đi, lấy từ trong tủ quần áo lấy ra vỏ chăn sạch sẽ.

Anh muốn một lần nữa trải giường chiếu.

Hứa Duy đứng ở bên cạnh nhìn một lúc, quay người lại tiếp tục lau bàn.

Cô ra ngoài giặt khăn lau, giặt đến một nửa trực tiếp vứt xuống, khoá vòi nước.

Chung Hằng đã lồng xong vỏ chăn, cầm khóa kéo lên.

Anh đứng người lên, dải chăn mềm lên giường, vừa quay đầu, gặp Hứa Duy đang đứng ở cửa nhìn anh.

Ánh mắt Chung Hằng dừng lại, nhìn cô quán quýt một lúc, cười thoáng qua.

Anh đi tới, nheo mắt nhìn đôi mắt của cô: "Anh thế nào lại cảm giác ánh mắt này của em có chút hạ lưu? Đang suy nghĩ gì?"

Hứa Duy không lên tiếng.

Chung Hằng lại cười một tiếng, nhìn cô mấy giây, xích lại gần: "Muốn ngủ với anh?"

Tác giả có lời muốn nói: chương tiếp theo muốn tới buổi tối. Tấn Giang giống như có phòng trộm hệ thống nhưng ta còn không có dùng qua chương kế tiếp thử một chút nếu có ảnh hưởng gì đọc vẫn đề xuất hiện có thể tới Weibo tìm ta

~~~~~HẾT CHƯƠNG 40

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 41: "Thử Tư Thế Này Nhé." [H+]

Anh nói mấy lời thô tục không hề báo trước, chậm rãi ung dung, không nóng không vội, càng không đỏ mặt.

Hứa Duy nào phải đối thủ chứ?

Đôi mắt Chung Hằng nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt ấy nóng bỏng xoáy sâu nơi đáy mắt, trong lòng nghĩ gì đều hiện lên rõ ràng, Hứa Duy không có cách nào đối mặt với anh.

Cô cúi đầu xuống, Chung Hằng sát lại gần thêm, cánh tay chống đỡ khung cửa, lồng ngực ngăn chặn ở trước mặt cô, bầu không khí xung quanh như ngưng lại, làm cô hít thở không thông.

"Ngẩng đầu lên, đồ ngốc."

Giọng nói anh trầm thấp, hơi thở nóng bỏng vờn quanh.

Hơi thở đó bao vây trái tim nóng bỏng của Hứa Duy.

Chung Hằng nắm tay cô, sờ thấy mồ hôi dính ẩm ướt ở lòng bàn tay.

"Em khẩn trương cái gì?"

Anh cười hừ một tiếng, nắm chặt tay cô chỉ nhẹ nhàng xoa bóp, đầu từ từ cúi xuống, hôn lên tóc, lên trán cô.

Anh quá cao, phải cúi lưng xuống.

Mắt Hứa Duy mở to, môi Chung Hằng cấp tốc hạ xuống, trực tiếp cắn lên cánh môi mềm, tay ôm lấy eo cô kéo sát vào lồng ngực, từ từ hạ xuống, sờ đến hông cô, dùng chút lực xoa nắn.

Kỹ thuật hôn của anh tiến bộ thần tốc, đầu lưỡi không còn vội vã chen vào nữa, chậm rãi liếm - sau đó mút, tìm được cơ hội anh mạnh mẽ tấn công, tách hàm răng, đầu lưỡi tiến vào khe đẩy đỉnh lưỡi cô.

Hứa Duy ngậm kẹo bạc hà, trong miệng vẫn còn lưu lại mùi vị thanh mát bị Chung Hằng cuồn lấy sạch sẽ, anh càng hôn càng trở nên mạnh bạo, đưa tay ra nắm lấy cằm Hứa Duy, không cho phép cô tránh, cũng không cho phép cô lui lại.

Cho tới khi anh hít thở cũng không thông nữa mới buông Hứa Duy ra, trán mình cụng lên trán cô, đôi mắt khép hờ.

"Em còn muốn tự anh cởi quần sao?" Anh hừ nhẹ, giọng nói trầm thấp, khàn khàn: "Là em muốn anh mà."

Hứa Duy phủ nhận: "Không có."

Cô xấu hổ, hơi thở bất ổn, lòng bàn tay càng chảy ra nhiều mồ hôi hơn.

Chung Hằng suy nghĩ nhìn cô: "Vừa nãy nên mang em đi soi gương mới phải."

Hứa Duy nghe không hiểu.

Anh hững hờ giải thích: "Ánh mắt em lúc đó, chẳng khác gì muốn lột sạch anh ra."

"..." Hứa Duy hết đường chối cãi, trầm mặc mấy giây, tay mò xuống dưới.

Chung Hằng cúi đầu, trong tầm mắt có một đôi bàn tay trắng nõn mảnh khảnh đặt lên cạp quần tháo thắt lưng cho anh, nghiêm túc chậm chạp, đầu ngón tay chậm rãi di chuyển, tháo ra, nhẹ nhàng rút khỏi ném trên mặt đất, lại tiếp tục mở cúc áo cho anh.

Quá ngoan.

Trong mắt Chung Hằng hiện lên vài tia hưởng thụ, máu chạy đến đầu não, tim co rút lại, trong sự kích động khó nói thành lời, nhưng lại bỗng dưng có cảm giác hơi đau lòng, giống như lúc phụ lòng cô.

Bờ môi anh chạm chạm má, hàm hồ nói: "Được rồi, cho em sờ."

Nút quần được cởi, anh tự kéo khoá quần xuống rồi lột ra, cầm tay của cô nhấn tới đó.

Trong lòng bàn tay vật kia cứng rắn bỏng rát, bàn tay ẩm ướt mồ hôi của Hứa Duy nắm chặt, nghe thấy trên đỉnh đầu phát ra tiếng hừ hừ rất nhẹ.

Cô không ngẩng đầu, vẫn tiếp tục.

Động tác của cô chậm chạp, nhẹ nhàng vuốt ve, cường độ cũng không lớn.

Chung Hằng không có ý định thúc giục cô, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác này.

Tay của anh đưa tới, trực tiếp cởi lớp quần cuối cùng, lập tức lộ ra đôi chân dài thẳng tắp trắng kiện.

Hứa Duy không dời mắt nổi.

Vân vè vuốt ve cả nửa ngày, vật kia càng ngày càng có tinh thần.

Hứa Duy cảm thấy có chút không có cách nào, ngón tay dờ xuống, vuốt nắn hai cái dưới của anh.

Mồ hôi trên trán Chung Hằng bắt đầu rơi xuống.

Anh nhếch môi, ánh mắt chẳng phải thanh minh gì.

Nhịn hơn nửa ngày, rốt cục không nhẫn nại được nữa bắt đầu động đậy.

Anh nhẹ nhàng bắt được tay Hứa Duy, giọng nói khàn khàn không rõ nói với cô: "Đủ rồi."

Sau đó Chung Hằng buông tay ra, đem váy trên người Hứa Duy cởi xuống, bế ngang cô lên, đến bên giường, đặt cô lên trên, cởi áo trên người mình, lại tự tay cởi áo lót của Hứa Duy.

Hứa Duy nằm ở đó, nhìn anh toàn thân anh không che chắn gì ở trước mắt.

Trong đầu cô lần đầu tiên thấy mình cũng tham lam đến quá phận, muốn nhìn thân thể cả một đời.

Chung Hằng vừa sai bước tới, chân dài quỳ đến trên giường, liếc qua cô: "Nhìn đủ không?"

Hứa Duy giật mình, giơ tay lên, bị Chung Hằng nắm chặt, anh cúi người, cầm tay của cô áp vào mặt mình: "Đều cho em sờ, em cười một tiếng đi."

Hứa Duy nóng mặt, thật sự bị chọc cười, ngón tay ở trên mặt anh khẽ miết miết, nói: "Sao anh lại đẹp mắt như vậy."

Câu này thổi phồng đến mức rất ngang nhiên.

Chung Hằng mặt mày đều tỏa ánh sáng, mặt lại gần, tỏ vẻ xấu xa rúc vào cổ cô, bờ môi hôn tinh tế lên vết thương ở bả vai cô: "Không dễ nhìn sao có thể câu dẫn em?"

Lời này đúng là không có tâm bệnh.

Hứa Duy cũng không phải là trông mặt mà bắt hình dong, nhưng khi đó anh quá đẹp trai, gây chú ý, coi như mỗi ngày ở lớp đều ngồi bàn cuối cùng đi, có thùng rác làm bạn đi, thì cùn có sao? vẫn rất hấp dẫn ánh nhìn của người khác, lớp học luôn luôn xem thường học sinh nghịch ngợm, không chịu học hành tử tế. Nhưng mà ngay cả bí thư chi bộ, cũng lén lút nghe trộm người khác nhắc tới anh, lén lút nhìn anh.

Hứa Duy thất thần mấy giây, bị Chung Hằng phát hiện.

"Phát ngốc rồi?"

Hứa Duy lắc đầu.

Chung Hằng nhìn cô nói: "Không thể nằm được đâu, vảy vẫn chưa bong ra hết, tí nữa cọ xát, đau chết em."

Anh ôm cô, lật qua, nằm nghiêng, từ phía sau dán vào lưng cô: "Thử tư thế này nhé."

Vừa mới nói xong, bàn tay to kia đã mò xuống, từ sau mông cô hướng lên phía trước, xoa nhẹ bên đùi mấy lần, thẳng đến đích cuối, vào trong.

Đàn ông đối với loại sự tình này sự hiểu biết luôn hơn phụ nữ.

Hai người kinh nghiệm cơ bản là ngang nhau, nhưng cấp độ của Chung Hằng hiển nhiên lại cao hơn Hứa Duy nhiều.

Cũng là một cái tay, nhưng Hứa Duy không thành thực, cũng không có kỹ xảo nào lợi hại, thế mà Chung Hằng lại rất lợi hại.

Không bao lâu, Hứa Duy khẽ run, chân dài kẹp chặt lại.

Động tác Chung Hằng không ngừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vết sẹo phía sau lưng cô, trong tim trào dâng lên cảm giác bực bội, môi anh in vào: "Còn đau phải không?"

Hứa Duy lắc đầu.

Anh nhẹ nhàng mút lấy, ngón tay vẫn tiếp tục càn quấy.

Ga giường ướt một mảng nhỏ, Chung Hằng mở mắt, đầu ngẩng lên, ngậm lấy tai của Hứa Duy, nỉ nhỏ: "Em không chịu nổi nữa rồi?."

"..."

Hứa Duy ngậm miệng, giả bộ như không nghe thấy.

Chung Hằng rút tay, bóp mông cô, eo cọt tới, tìm đúng vị trí va chạm vào phía trước.

Phát giác được Hứa Duy co rúm lại, anh hơi chậm lại, khàn khàn hỏi: "Khó chịu?"

"Không có..."

"Có chỗ nào đau sao em?"

"Không có."

"Cái kia..."

"Chung Hằng."

Hứa Duy không thể nhịn được nữa, cắt ngang lời anh: "Ngậm miệng."

...

Sau lưng an tĩnh, ngay sau đó là hung hăng đâm một cái.

Hứa Duy run rẩy.

Chung Hằng đâm mấy lần giống như trả thù, hết lần này tới lần khác không vào sâu bên trong, trêu chọc cô.

Hứa Duy không chịu nổi, tay ra sau, đặt lên mông của anh nói: "Anh đừng giày vò em nữa..."

Chung Hằng nâng một chân cô lên, xông tới mạnh hơn.

Hứa Duy áp mặt

lên vỏ chăn, ngửi được mùi hương bột giặt quần áo.

Cô vùi mặt vào trong, không phát ra âm thanh.

Tiếng thở dốc của hai người đan xen cùng một chỗ, tiết tấu đều khớp nhau.

Nửa ngày, anh điều chỉnh một lần nữa, lúc nhanh lúc chậm. "Lại không có bao." Anh ghé tới, nhẹ giọng nói cho cô nghe.

"... Không có việc gì, en..." Hứa Duy há miệng ra, âm thanh vỡ vụn, anh dướn lên phía trước một lần, âm thanh kia càng lúc càng bị ngắt quãng.

Chung Hằng cười cười, phối hợp nghĩ đến: Cũng lắm, mang thai là sinh luôn, bảo đảm hai mẹ con, anh đều sẽ nuôi được.

Cũng không biết giày vò bao lâu.

Mồ hôi từ cổ chảy tới lồng ngực, Chung Hằng lau mặt, ôm Hứa Duy ôm lên, đổi tư thế, dụ dỗ: "Hứa Duy, nằm sắp đi em."

Hứa Duy đầu óc mơ màng, hoàn toàn phối hợp với anh.

Tay cô cầm trên thành giường, tóc dài rủ xuống che khuất mặt.

Chung Hằng ôm eo cô, quỳ một gối xuống, đâm tới.

Tóc dài của cô đung đưa.

Tư thế này giữ vững được rất lâu, chân Hứa Duy dần dần run rẩy, giục anh: "Nhanh lên một chút, Chung Hằng..."

Đáp lại cô là một đợt tấn công mạnh hơn.

...

Một hồi lâu, Hứa Duy không chịu nổi nữa, hốc mắt nóng ướt, mở miệng cầu xin anh.

Chung Hằng cắn chặt hàm, cuối cùng làm liên tục mấy phần, phóng vào bên trong.

Thân thể của anh bỗng nhiên buông lỏng, nửa úp sấp người trên lưng Hứa Duy, sợ đè ép cô, lại lập tức xoay người nằm ngửa, cánh tay mò tới, đem toàn thân mồ hôi của Hứa Duy ôm vào trong ngực.

Hứa Duy hoàn toàn không còn khí lực.

Chung Hằng khẽ xoa lên mặt cô, tất cả đều là mồ hôi, đôi mắt khép hờ nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng sửa sang mấy lọn tóc quăn quanh gò má cô

"Hứa Duy?"

"Ừm..."

Chung Hằng lại gần, vuốt ve làn mi hơi ướt của cô: "Anh nghĩ chỉ cần em vui vẻ, em muốn làm gì ở bên trên anh đều được."

Hứa Duy hơi thở hơi dừng lại, mắt mở ra, gương mặt Chung Hằng nhảy vào tầm mắt.

Sắc mặt anh còn mang theo chút đỏ ửng sau khi phóng túng, ánh mắt lại càng nghiêm túc: "Anh cam đoan về sau tất cả đều sẽ làm tốt, anh sẽ bảo vệ em cẩn thận."

Hứa Duy dừng một hồi, gật đầu: "Ừm."

Nàng chủ động tới gần, cọ cọ cằm anh: "Anh đừng suy nghĩ nhiều nữa, em sẽ quên mất, anh cũng mau quên đi."

"Được."

Chung Hằng ôm chặt cô.

Nằm ở trên giường hơn một tiếng, Triệu Tắc gọi điện thoại tới.

Chung Hằng đứng lên nhận, Triệu Tắc nói to: "Không phải nói hôm nay trở về sao? Bữa cơm tối này đều chuẩn bị xong cả rồi, giờ đến cái bóng của cậu còn không thấy, cậu lừa tớ đấy à."

Chung Hằng nhú mào: "Được rồi, đợi chút sẽ đến, đừng phiền phức nữa."

Triệu Tắc cười ha hả, đổi ngữ khí: "Hứa Duy đến nữa đó, cậu nói cho cô ấy biết, cơm tối cũng có phần của cô ấy."

"Không tới." Chung Hằng liếc mắt lên trên giường: "Cô ấy mệt mỏi."

Đầu óc Triệu Tắc nhảy rất nhanh, thế mà đã lập tức tỉnh ngộ, cười vài tiếng ý vị thâm sâu: "A a a, đã hiểu, vậy cậu tranh thủ thời gian đến thôi, tớ đi hầm canh, cho cậu bồi bổ thật nhé."

Chung Hằng: "Cho chính cậu bổ đi, ông đây không cần."

Cúp điện thoại, anh trở lại giường.

Hứa Duy còn nằm ở đó, nhất định phải ngủ.

Chung Hằng thấp giọng gọi cô: "Hứa Duy?"

Hứa Duy không mở mắt: "Ừm."

"Anh đi ra ngoài một chút."

"Làm cái gì?"

"Tới quán trọ một chuyến, không đi, Triệu Tắc có thể muốn tuyệt giao với anh." Thanh âm anh còn có chút mất tiếng: "Lúc trở về thuận tiện mua cho em đồ dùng hàng ngày, dép lê, khăn mặt, những đồ dùng kia trước kia sử dụng ở bệnh viện anh ném hết đi rồi. Em nói một chút còn muốn gì nữa không?"

"Kẹo bạc hà."

"..."

Chung Hằng im lặng, biết ngay là kẹo bạc hà.

"Cháo ở trong nồi, em tỉnh ngủ ăn luôn nhé."

"Ừm."

Chung Hằng hôn lên mặt cô một cái: "Anh đi."

Anh chỉnh nhiệt độ điều hoà một lần nữa, cầm điều khiển từ xa ném xuống cuối giường.

Anh ra tới cửa, Hứa Duy hí hí mắt: "Chung Hằng."

"Ừm?" Anh quay đầu lại.

Hứa Duy chống người dậy, khuôn mặt hơi đỏ: "Anh về sớm một chút."

Chung Hằng khẽ giật mình, nhìn cô một hồi, cười: "Được, rất nhanh."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 41

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 42: Tháng Ngày Bình Yên

Lúc Chung Hằng đến nhà nghỉ thì cũng là lúc nồi canh cá của Triệu Tắc đang hầm trong nồi sôi trào.

Cậu ta hiếm khi xuống bếp, có xuống thì cũng chỉ làm vài ba món ăn đơn giản, còn lại đều ăn thức ăn ngoài cho qua bữa.

Thời điểm Triệu Tắc bận rộn mang đồ ăn lên, Chung Hằng ra sân sau xem sửa sang đến đâu, phát hiện Triệu Tắc còn làm rất tận tụy, cái sân sau cũ nát kia đã được dọn dẹp sạch sẽ trang trí theo phong cách hoài niệm, bên cạnh ao nuôi là một vòm hoa sen, bên tường còn bày biện rất nhiều loại hoa khác.

Triệu Tắc bưng thịt kho tàu ra, nói cho anh biết: "Ồ nhỏ của Cá Trạch trước kia tớ cũng sửa lại đấy, cậu ngó thử xem!"

Chung Hằng vào bên trong xem xét, lập tức im lặng. Tường màu hồng nhạt là cái quỷ gì?

"Cậu sửa phòng cho thiếu nhi?"

"Cũng không phải, đây không phải là con của cậu sao?" Triệu Tắc có chút kiêu ngạo: "Tớ chính mình thiết kế, nhà lão Vương sát vách không phải cũng màu này à."

"..." Chung Hằng quả thực không buồn nghĩ đến cậu ta nữa.

Triệu Tắc đem thịt kho tàu đặt lên trên bàn: "Cậu không vui thì lập tức đừng có chịu thua kém, tranh thủ thời gian cùng Hứa Duy sinh một đứa bé mập mập, tớ cũng không cần làm bạn với Cá Chạch!" Nói đến đây, anh nắm bắt cơ hội, không kịp chờ đợi thăm dò: "Tớ nói này, hai cậu thời gian này định không có thật?"

Chung Hằng: "Sao mà nhanh như vậy được? Còn có chút việc."

Ít nhất phải đợi thân thể của cô khỏe hẳn đã.

Triệu Tắc gấp: "Cậu nhanh lên còn gì, trì hoãn đã bao nhiêu năm rồi."

Chung Hằng đáp: "Tớ biết."

Lúc ăn cơm, Triệu Tắc do dự nửa ngày, mở miệng hỏi: "Cậu chuẩn bị kết hôn, còn không có ý định nói với bác Chung một tiếng?"

Chung Hằng không lên tiếng, tiếp tục và cơm.

Tiểu Chương ở một bên ngó ngó Chung Hằng, tranh thủ thời gian nhìn Triệu Tắc nháy mắt, khuyên anh ta chớ nói nữa.

Trong nhà nghỉ ai cũng biết ông chủ và ông chủ nhỏ không hợp nhau, hai cha con mâu thuẫn từ xưa đến nay, tính tình hai người đều kém, nhiều năm như vậy cũng có chỗ hòa hoãn, nhưng mâu thuẫn vẫn còn đó, chưa từng chính thức hoà giải.

Bình thường Triệu Tắc cũng không dám nhắc tới việc này, hôm nay mở miệng, xem như là đã lấy hết dũng khí, anh không nhìn tiểu Chương nhắc nhở, lại nói ra: "Kết hôn là chuyện đại sự, như thế nào

đi nữa bác Chung thúc cũng là cha cậu, bây giờ bác ấy già rồi, cha con hai người còn tiếp tục giận dỗi cái gì? hai người."

"Thôi." Chung Hằng nhú mày đánh gãy lời cậu ta: "Ăn cơm."

Đấy, không còn chuyện gì để nói.

Triệu Tắc thờ dài, suy nghĩ tới việc này tốn công lại không có kết quả, giao hết cho Hứa Duy đi vậy.

Chung Hằng nhớ tới Hứa Duy, cơm nước xong xuôi liền phải mộng rời đi, trước khi ra cửa thừa dịp Triệu Tắc rửa chén, anh thoải mái ra sân sau lấy hoa.

Triệu Tắc quay người thoáng nhìn cái bóng đó, đau lòng không thôi, đuổi theo ra đến: "Cậu..! cái tên này! Cậu trộm hoa của tớ làm gì!"

"Cho Hứa Duy chơi đùa!"

Chung Hằng đóng cửa xe, ba một tiếng.

Triệu Tắc: "..."

Trên đường trở về, Chung Hằng tới siêu thị.

Chung cư kia anh ít khi đến ở, mà lại trước kia chỉ có một mình anh, thời gian rảnh tùy tiện qua nghỉ ngơi hôm, trong nhà thiếu rất nhiều đồ dùng, dụng cụ trong phòng bếp cũng không đầy đủ, ngoại trừ mua dép đi trong nhà và khăn mặt cho Hứa Duy, nồi niêu bát đĩa muối tương dấm cũng lấy không ít, còn phải mua thêm sữa tắm, bột giặt quần áo.

Sau đó, sang khu đông lạnh mua ít nguyên liệu nấu ăn.

Thanh toán, tất cả tám túi lớn.

Cho hết túi lên xe, Anh quay trở lại cửa hàng bên cạnh, mua điện thoại cho Hứa Duy ở tầng một, dùng thẻ căn cước của mình làm sim điện thoại, sau đó lên tầng.

Tầng hai là cửa hàng bán quần áo cho phụ nữ.

Đàn ông bình thường sẽ không nghiên cứu các thương hiệu quần áo, Chung Hằng hiển nhiên là không biết rõ những thứ này, anh nhìn nhà ai vừa mắt thì đi vào.

Trong cửa hàng là hai cô gái trẻ, thấy một người đàn ông đẹp trai cao lớn đi tới thì có chút sững sờ.

Chung Hằng không chú ý tới hai cô, vẫn đi đến xem váy.

Cô gái thấy vậy tiến tới, tranh thủ thời gian hỏi thăm: "Anh mua cho bạn gái sao?"

Chung Hằng ừ một tiếng.

Cô gái bán hàng nhiệt tình tư vấn, đề cử mẫu mã cho anh: "Kiểu dáng này rất mới, là mặt hàng bán chạy nhất trong thời gian gần đây, màu sắc rất đẹp, không kén da, mặc lên người lộ ra thanh xuân tình lẹ."

Chung Hằng nói: "Quá sức tưởng tượng, cô ấy không thích."

Anh chỉ vào hai bộ váy khác: "Tôi lấy hai cái này đi."

Cô gái lập tức khen ánh mắt anh thật tốt, nói hai chiếc váy này rất có pho, khen xong hỏi: "Bạn gái anh cao mét bao nhiêu?"

Cao bao nhiêu nhỉ? Chung Hằng không rõ lắm, Hứa Duy khá cao, nhưng anh không xác định được cô cao mét bao nhiêu.

Anh giơ tay lên, so đến vị trí cằm của mình: "Cao như vậy."

Cô gái hỏi: "Vậy còn cân nặng?"

Cân nặng? Đợt thi đại học, cô kiểm tra sức khỏe chỉ được có 43 cân, bây giờ nhìn lại càng gầy hơn.

Chung Hằng nhú nhú mày: "Không rõ lắm, ôm rất nhẹ."

"..." Cô gái giới thiệu bán hàng có chút đỏ mặt: "Vậy lấy cho anh size M, Nếu không vừa có thể đem ra đổi."

"Được."

Mua xong váy, Chung Hằng lại đi tới bên cạnh chọn hai bộ đồ ngủ cùng áo choàng tắm.

Trở lại chung cư, trong phòng rất yên tĩnh, sàn nhà phòng khách sàn sạch sẽ.

Nhìn sang, ban công cũng sáng rõ, Bộ vải bọc ghế sofa cũng đã bị tháo ra đem đi giặt, phơi ở trên ban công.

Trong nhà không có người khác, những việc này chỉ có thể là Hứa Duy làm.

Quần áo của cô cũng phơi ở trên ban công, xem ra đã tắm rửa xong rồi.

Chung Hằng đứng một hồi, đem mấy túi lớn để ở sàn nhà, lấy ra hai chậu hoa nhỏ đặt lên bàn trà, đi vào phòng ngủ.

Hứa Duy còn đang ngủ, cũng không biết lăn thế nào, tấm chăn đắp lên người, người dấn ở mép giường, chỉ cần xoay một cái là ngã xuống.

Chung Hằng đi tới ôm cô, xê dịch vào bên trong.

Hứa Duy vừa mới tỉnh một lần, giấc ngủ không sâu, bị đụng một cái đã tỉnh,,: "... Chung Hằng?"

"Tỉnh rồi à?"

"Ừm."

Rèm cửa che khuất ánh sáng, trong phòng hơi tối, Hứa Duy nhìn anh: "Anh về lúc nào?"

"Vừa mới thôi." Anh hôn lên mặt cô, giọng nói cực nhẹ: "Anh nuôi ốc biển cô nương sao."

"Ừm?"

"Sao em làm hết việc rồi?"

Hứa Duy nói: "Lúc ấy không ngủ, cũng không có việc để làm."

Chung Hằng: "Không ăn cháo sao?"

"Chưa ạ."

"Đói không?"

"Có chút."

Chung Hằng nói: "Được, anh làm salad cho em, ăn cùng với cháo nhé."

Hứa Duy ngạc nhiên: "Em không biết là anh biết làm mấy cái này đó."

"Không có việc gì." Chung Hằng cười một tiếng, vẫn là giọng nói lười biếng: "Em chậm rãi sẽ biết anh có bao nhiêu tài giỏi."

Tay anh đã không thành thật, ở trên người cô vuốt ve.

"..." Hứa Duy tránh bàn tay to đàng vuốt ve kia, đứng lên: "Đã biết, thiếu gia."

Cô xuống giường, sau lưng người kia cười đến vô sỉ.

*

Mấy ngày sau đó, hai người đều sinh hoạt chung một chỗ.

Hai người dính lấy nhau, hầu như không ra ngoài, cũng không liên lạc với ai khác, Chung Hằng mỗi sáng sớm mua một lần đồ ăn trong ngày, sau đó cả ngày đều ở cùng nhau, kỳ thật chỉ là ngủ chung, xem tivi, làm việc nhà hoặc là cùng nhau nấu cơm ở phòng bếp, cả hai không thấy chán ghét, rất ăn ý, muốn đem nhiều năm tách rời bù lại.

Lúc Hà Nghiễn gọi điện tới, là lúc hai người đang ôm nhau ở cùng một chỗ, váy Hứa Duy bị kéo. Phía sau lưng cô vảy đã tróc, khôi phục tốt đẹp, bọn họ không cố kỵ, từ đầu ghế sofa này lăn tới đầu bên kia.

Chung Hằng không buồn để ý tới cái chuông điện thoại đáng ghét kia, nhưng Hứa Duy là người thành thật, đứng lên đưa tay lấy điện thoại cho anh nghe: "Nghe đi."

Chung Hằng mắt nhìn người đang gọi tới, dè ép bức bối nhận máy.

Hà Nghiễn ở đầu bên kia hiển nhiên không biết là đang quấy rầy chuyện tốt của người khác, nghiêm túc nói: "Mọi chuyện bên này đã ổn thỏa, chứng minh cũng đã hoàn chỉnh, hộ khẩu của Hứa Duy dời đến Thành An, hai người tới đó một chuyến, làm nốt thủ tục còn lại."

Chung Hằng nhìn Hứa Duy một chút, thấp giọng nói: "Được, cảm ơn."

Hà Nghiễn nói: "Vậy hai người đến tỉnh thì gọi cho tôi."

"Được." Cúp điện thoại. Chung Hằng hỏi: "Hộ khẩu của em dời đến Thành An?"

Hứa Duy gật đầu: "Đúng ạ."

Chung Hằng: "Em định định cư ở đó? Cả đời ở đó?"

Hứa Duy sửng sốt một chút, không trả lời.

Ánh mắt Chung Hằng thay đổi, cứ như vậy nhìn cô.

Thân thể Hứa Duy đang không có gì che chắn, khó tránh khỏi xấu hổ.

Cô xoay người nhặt váy ở trên đất, Chung Hằng bắt được tay của cô kéo vào trong lòng ngực.

Anh cũng không hỏi, nắm chặt thời gian làm việc.

Đêm đó hai người bọn họ quá phóng túng, kết quả sau khi kết thúc hai người đều mỗi mệt không chịu nổi.

Chung Hằng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nằm một lúc, Hứa Duy thấp giọng nói: "Coi như hộ khẩu không có ở đó, em cũng phải đi một chuyến, phòng ở đã lâu không tới, còn gì ở đó, em sắp quên rồi."

Chung Hằng lên tiếng: "Ừm, đi một chuyến."

Giọng nói so với lúc trước càng khó phát ra hơn.

Hứa Duy ngẩng đầu, nhìn anh một chút: "Anh mệt lắm hả?"

Chung Hằng không lên tiếng, bóp tay cô.

Hứa Duy tỉnh lại một chút, cảm thấy khả năng này là xem thường đàn ông, thế là thức thoir im lặng.

*

Ngày xuất phát là Chung Hằng quyết định, ngày mùng 2 tháng 9.

Anh sớm đã đặt xong vé máy bay, sáng sớm cùng ngày đã xuất phát, lái xe đến tỉnh thành, gặp xong Hà Nghiễn thì an vị lên máy bay, thời điểm tới sân bay Thành An trời còn chưa tối.

Nơi này cũng giống như ở những nơi khác, mùa hè nóng đến gian nan.

Chung Hằng dự định trước tiên tìm nhà nghỉ để Hứa Duy nghỉ ngơi.

Hứa Duy nhìn thời gian còn sớm, đề nghị: "Ban đêm ở nhà của em đi, bây giờ tới nơi vẫn còn sớm, ở nhà vẫn tiện hơn."

Chung Hằng nhìn cô: "Em không mệt?"

"Vẫn còn tốt."

"Vậy được." Chung Hằng khoác balo ở trên lưng, dắt cô: "Đi thôi."

Khu Thủy Vân nằm ở phía Đông của Thành An, ở đó có nơi ở cho người có hộ khẩu ở bên ngoài tới nhập cư, Hứa Duy mượn phòng ở ngay đó.

Xe taxi đưa hai người đến đầu phố, một đường từ trên cầu xuống dưới, trước mắt có rất nhiều hẻm nhỏ, đường là đường lát đá, những căn nhà ở đó nhìn hơi cũ, trên vách tường vôi pha tạp.

Nếu như không ai dẫn đường, cái ngõ nhỏ này quả thực không thể đặt chân vào.

Chung Hằng ở Thành An hơn tám năm, cũng không biết nơi này.

Lượn quanh một hồi lâu, đi đến một gian quầy bán quà vật bên ngoài, Hứa Duy quay đầu nói: "Đến rồi."

Là một tòa nhà, nhìn ra được đã rất nhiều năm rồi, hai cánh cửa gỗ đã biến thành màu đen.

Hứa Duy đẩy cửa đi vào, trong sân là một người phụ nữ đang đứng cạnh giếng nhặt rau.

"Chị Đàm." Hứa Duy chào hỏi cô ấy.

Người phụ nữ đó kinh ngạc quay đầu, vừa nhìn thấy cô liền cười: "Ai u, trở về rồi sao? Còn tưởng rằng em về nhà lập gia đình rồi chứ, hai tháng rồi đấy!"

Chị ấy vứt rau xanh trong tay xuống, chạy chậm tới: "Em trở về là tốt rồi, lần trước chị đã đề cập với em chàng trai giáo viên kia, chị đều hỏi rõ ràng cả rồi, học hành đang hoàng, từng học sư phạm, là người làm công tác văn hoá, nhưng mà thân thể hơi kém, gia cảnh cũng không tốt, ở quê có căn nhà, nhưng em vẫn nên thử gặp một lần đi, chị đem ảnh chụp của em cho người đó nhìn, cậu ta rất là ưa thích, con gái lớn tuổi không thể trì hoãn, qua ba mươi là không dễ tìm kiếm nữa đâu, việc này em không nghĩ tới, chị cũng gấp thay em."

Hứa Duy không ngờ tới chị ấy mở miệng đã nhắc tới việc này, nhất thời không biết nói gì.

Cửa gỗ sau lưng kèn kẹt một tiếng, trong lòng cô thành thịch hai lần, nhìn tới, người kia tựa ở cạnh cửa, sắc mặt quả nhiên muốn kém bao nhiêu có bấy nhiêu.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 42

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 43: "Chính Là Anh Khó Chịu."

Vừa tới nơi, chị Đàm đã nhiệt tình trò chuyện đương nhiên là không để ý tới có người ở phía sau, hơn nữa còn là một người đàn ông xa lạ.

Chị ấy cảm thấy kỳ quái, nhìn mấy lần, hỏi Hứa Duy: "Đây là..."

"À."

Hứa Duy kịp thời lấy lại tinh thần, thuận nước đẩy thuyền nói: "Anh ấy là bạn trai em, cho nên chị Đàm không cần phải giới thiệu cho em đâu."

"Trời, em thật sự có bạn trai rồi sao?" Chị Đàm cực kỳ kinh ngạc, không nhận được dò xét Chung Hằng từ trên xuống dưới một lượt.

Hứa Duy ra hiệu cho Chung Hằng tới chào hỏi.

Ánh mắt hai người nhìn nhau một hồi, anh vẫn giữ bộ mặt thối kia, Hứa Duy dứt khoát từ bỏ, chuẩn bị ứng phó với chị Đàm vài câu rồi dẫn anh vào nhà.

Lúc này Chung Hằng đi tới, như cô mong muốn lên tiếng chào hỏi: "Chào chị".

Mặc dù ngữ khí không mấy nhiệt tình, nhưng đã đủ khiến Hứa Duy lau mắt mà nhìn.

Tính tình này, cảm xúc cho tới bây giờ không che đi hết, lúc này tuyệt đối là cho cô chút mặt mũi.

Hứa Duy không có tâm tư cùng chị Đàm hàn huyền nữa, cô muốn nhanh tìm chìa khoá kéo Chung Hằng vào phòng.

Nơi đây tầng 1 có 3 nhà đang ở, ngoại trừ Hứa Duy và chị Đàm mỗi người một nhà ra, còn có chị Trương li dị chồng mang theo con gái tới đây ở.

Phòng Hứa Duy ở là gian bên trái.

Vừa mở cửa, có một mùi hương nhàn nhạt cũ kĩ, Hứa Duy đi tới mở cửa sổ.

Trong phòng rất sạch sẽ, mặc dù là nền đất không lát gạch, nhưng rất sạch sẽ, trên tường dán giấy dán tường màu vàng nhạt, trong phòng bày biện rất đầy đủ, giường, tủ quần áo, bàn ăn cùng ghế, bên cạnh giường có một chiếc sofa không mới lắm, bên cạnh bàn ăn là tủ lạnh nhỏ màu lam.

Hứa Duy không đợi thêm nữa, cầm khăn lau ghế.

Chung Hằng đứng bên cạnh cửa một lúc, đặt ba lô xuống, cầm lấy đồ lau nhà dọn dẹp cùng cô, hai người chỉ mất mười phút đã dọn sạch bóng căn phòng nhỏ.

Hứa Duy ra ngoài lấy đầy một bình nước, đang muốn vào nhà, từ cửa sân một người đàn ông chạy vào, mang theo một rổ rau quả thịt cá, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ xen lẫn kinh ngạc: "Em thật sự trở về sao? Anh còn tưởng là tiểu Lưu gạt anh."

Hứa Duy nhìn người vừa tới, cười cười: "Em vừa mới trở về."

" Anh biết, tiểu Lưu nói nhìn thấy em! Lần này em về quê cũng lâu quá, tất cả mọi người đoán em sẽ không trở lại nữa!" Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo chất phác: "Chỗ anh dư chút đồ ăn, cho em này."

Hứa Duy vội nói: "Không cần đâu ạ."

"Em khách khí cái gì." Khuôn mặt người đàn ông có chút đỏ, cười nói: "Còn lại cũng là lãng phí, em giữ lại ăn đi."

Sợ cô cự tuyệt, anh ta để đồ ăn xuống xong liền đi luôn.

Hứa Duy nhấc cái túi lên nhìn một chút, cá vẫn còn sống, rau quả cũng tươi mới, không giống đồ thừa.

Cô quay về hướng phòng mình bước đi, trông thấy Chung Hằng đứng ở cửa.

Hứa Duy sửng sốt một chút, vừa muốn mở miệng, anh đã quay đầu tiến vào.

Hứa Duy đem đồ ăn xách vào trong nhà, đổ nước vào ấm cầm phích vào, liếc Chung Hằng đang ngồi trên ghế sofa nhỏ.

Lúc vừa làm việc, anh không nói chuyện, hiện tại càng trầm mặc hơn, cúi lưng, đầu cũng cúi thấp, trong tay nắm vuốt hộp thuốc lá.

Hứa Duy nghĩ nghĩ, đi qua nói: "Vừa nãy là ông chủ Trần nhà ngay gần đây, trong nhà mở cửa hàng đồ ăn, rất nhiệt tình, mọi người ở gần đây nhất là anh ấy rất chiều cổ em."

Chung Hằng cũng không ngẩng đầu lên nói: "Người ta thích em, đương nhiên sẽ chiều cổ em."

Hứa Duy: "..."

Tới rồi, tới rồi, đây mới là mấu chốt của vấn đề!

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh ấy đối với loại chuyện này hẳn cảm muốn chết, khi còn đi học không ít lần vì nam sinh khác mà phụng phịu, giận đối cô.

Bộ dạng mười mấy tuổi lúc ấy thì thôi cũng bỏ qua đi, nhưng giờ sắp ba mươi tuổi rồi vẫn còn như này!

Hứa Duy càng nghĩ càng khổ sở, về sau già bảy tám mươi tuổi, anh tuổi già sức yếu tóc hoa râm, già rồi mà còn tiếp tục nghĩ như thế thì phải làm sao bây giờ?

Cô nói chuyện với người khác vài câu, anh đều tự nín tới chết, cái này là nghiệp chướng nha.

Nghe nói khi còn bé đã có thói quen xấu thế này.

Hứa Duy cảm thấy hơi lo lắng là do chính mình làm hư anh.

Trước kia anh nháo trò, cô sẽ lập tức đổ dành.

Bây giờ đã qua mười mấy năm rồi, anh vẫn có tính xấu này, sợ là cũng chỉ có Triệu Tắc là không bỏ anh mà đi.

Anh tuổi trẻ lại còn có nhan sắc, làm việc gì cũng có người phục anh, chờ tới khi già rồi mà vẫn còn cái tính tình như vậy, ai sẽ quan tâm tới một ông già đã kiêu ngạo còn quát cường cứng đầu.

Hứa Duy càng nghĩ càng lo lắng.

Tật xấu này cần phải trị.

Sau một hai phút suy nghĩ nghiêm túc, Hứa Duy quyết định phải nói chuyện thẳng thắn với anh.

Cô tới gần.

Chung Hằng không mẫn không nhạt nói: "Còn có người chị Đàm kia của em, cũng thật là có lòng nhiệt tình, lại còn giới thiệu người làm công tác văn hoá cho em."

Trong lỗ mũi anh hừ ra một tiếng: "Học cái sư phạm thì thành người làm công tác văn hoá, thân thể không tốt còn giới thiệu cho em, an cái gì tâm chứ."

Hứa Duy nhú mày: "Anh bực tức làm cái gì, em có đáp ứng xem mắt anh ta không?."

"Ảnh chụp không phải là cho rồi sao?"

Hứa Duy bị chọc cho tức đến run rẩy: "Không phải là em cho, ai biết được chị ý lấy được ảnh chụp ở đâu chứ?"

Chung Hằng không nói.

Hứa Duy nhìn anh chăm chăm, bình tĩnh hỏi: "Chung Hằng, anh không tự tin sao?"

Mặt Chung Hằng cứng đờ: "Ai không tự tin rồi?"

"Vậy là anh không tin em?"

Anh dừng lại, bờ môi giật giật: "Không phải không tin em."

"Vậy sao anh gây chuyện?" Hứa Duy nói: "Anh không thể cứ tiếp tục như vậy được, kìm nén bực bội đối với thân thể của anh cũng

không tốt. Chính anh ngấm lại đi, em đi làm cơm."

Cô quyết định thử liệu pháp xem nhẹ, không chú ý tới anh.

Vừa ra tới cửa âm thanh trầm thấp kéo lại bước đi của cô: "Chính là anh khó chịu."

Cô quay đầu lại.

Chung Hằng đứng tại đó, giọng nói thấp tới cực điểm: "Đạo lý gì anh đều hiểu. Quan tâm em chiều cổ em đều là người khác, anh không ở cạnh, anh không có tư cách nổi giận."

Hứa Duy lập tức nói: "Em không phải có ý này."

"Là anh có bệnh, tính tình kém cỏi, em nấu cơm đi, không cần để ý tới anh." Một lần nữa anh ngồi lại trên ghế sofa: "Anh ngồi đây một lúc."

Hứa Duy đứng ở đó nhìn anh một hồi, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Thời gian chính xác là không còn sớm nữa, vẫn nên làm xong cơm rồi nói chuyện sau.

Ngoài sân có mấy ván gỗ dựng thành một gian Bếp, chủ thuê nhà đóng ba gian, các cô có ba hộ một hộ một gian.

Hứa Duy mổ cá, rửa sạch rau quả, tay chân lưu loát, chỉ là đầu có chút theo không kịp, hồn vía lơ lửng, nghĩ đến người trong phòng kia.

Nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy có chút hối hận.

Chiều anh, dĩ anh cả một đời thì thế nào? Anh ngoại trừ tật xấu này, cái gì cũng tốt, tâm tư anh rất lớn, để một mình anh đoán mò, anh sẽ chỉ tự mình nín nhịn.

Không quan tâm đem vài món thức ăn xào nhanh cho xong, nhìn thấy nồi cơm điện đã nhảy đến nút giữ ấm, Hứa Duy rửa tay xong vào phòng.

Chung Hằng vẫn ngồi ở đó.

Hứa Duy đi tới, ngồi bên cạnh chân anh, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh: "Chung Hằng?"

"Ừm." Ánh mắt của anh không trốn tránh, ngữ khí nghiêm túc: "Anh thừa nhận, anh không quen nhìn người khác có ý nghĩ gì đối với em, em không cao hứng, anh cũng không đổi được."

Hứa Duy nghe xong đã biết, anh lại suy nghĩ sai trọng điểm.

Thôi được, tùy anh vậy.

Hứa Duy nói: "Anh có thể nhìn không quen, nhưng nếu có như thế nào cũng phải nói với em."

Chung Hằng nhìn cô.

Hứa Duy lại nghiêm túc nói: "Người khác nghĩ như thế nào em không quản được, em chỉ rõ ràng chính em, tại chỗ này, không có người nào hơn được anh, có lẽ anh không tin, nhưng so với những gì anh nghĩ thì em cảm thấy em yêu anh hơn."

Chung Hằng ngẩn người, bị lời nói này nện đến làm cho choáng váng.

Lòng ngực anh nhảy loạn xạ, đầu óc mê muội lục trong trí nhớ tìm kiếm nửa ngày, mười phần xác định đây tuyệt đối là lời dỗ ngon dỗ ngọt nhất mà Hứa Duy từng nói qua.

Chung Hằng kéo cô ngồi lên trên đùi, trong lòng bàn tay nóng bỏng: "Em vừa nói cái gì? Không nghe rõ."

"..."

Hứa Duy bầu lên lưng anh một cái: "Đừng giả bộ."

Chung Hằng ôm sát cô vào lòng, bật cười rất nhẹ.

Trong lòng Hứa Duy yên lặng buông tiếng thở dài, đàn ông đúng là động vật thính giác.

Một màn khúc nhạc dạo ngắn này đã qua, hai người ở trong phòng nhỏ ăn cơm tối.

Hứa Duy đem đồ ăn còn lại bỏ vào tủ lạnh.

Căn phòng này không có nhà vệ sinh, cách đó không xa có một nhà vệ sinh công cộng, Hứa Duy và Chung Hằng cùng nhau đi, hai người ở cửa ra vào tách ra, tắm xong lại cùng nhau mang theo giỏ ung dung đi về.

Đi ngang qua sạp bán trái cây, Hứa Duy nói: "Muốn ăn dưa hấu không? Em mua một quả?"

Chung Hằng đáp: "Được."

Ông chủ ở sạp hoa quả là người quen, trông thấy Hứa Duy đi cùng một người đàn ông, kinh ngạc nhìn: "Đây là chồng cô sao?"

Hứa Duy một bên bỏ tiền một bên đáp: "Ừm."

Ông chủ sợ hãi thán phục: "Tốc độ của cô thật nhanh đấy, thật sự là về nhà kết hôn?"

Hứa Duy lười nhác giải thích, thuận thế gật đầu: "Đúng vậy ạ."

Chung Hằng xách túi dưa hấu đứng ở một bên, trên mặt như có gió xuân thổi tới, cười thanh nhã đến cực điểm.

Đêm nay hai người nằm trên chiếc giường nhỏ của Hứa Duy.

Bọn họ không làm, chỉ nằm nói chuyện phiếm.

Trong bóng tối, lần đầu tiên bọn họ kể về trước kia của mình.

Chung Hằng tường thuật tóm tắt lại mấy năm đại học của anh: "Không có quá nhiều ấn tượng, đại khái là hai năm trước đó rất rảnh rỗi, sau hai năm bận đến mức đầu choáng váng." Anh cuối cùng bổ sung thêm một câu: "Khi tất cả mọi người nói yêu đương, nhưng anh thì lại không."

Hứa Duy nói: "Không ai theo đuổi anh?"

Chung Hằng: "Không nhớ rõ." Anh cũng nói cho Hứa Duy biết anh từng lập nghiệp thế nào: "Hai đối tác của anh đều rất tài giỏi, ban đầu không thuê được địa điểm, bọn họ lái xe ba gác bày bán ở cửa trường học, treo biển hành nghề tuyên truyền, bên cạnh là một bảo lão bán bánh rán, hai người bọn họ mỗi ngày đều cùng bà tán gẫu, một ngày có thể được ăn hai cái bánh rán miễn phí."

Hứa Duy bị chọc cười, hỏi: "Sau đó thì sao."

"Về sau anh mượn tiền của chị anh, tranh thủ thời gian tìm địa điểm, cũng không thể ăn mãi bánh rán của bà lão đó được."

"Bao giờ thì anh rời đi?"

"Một hai năm gì đó."

Hứa Duy nói: "Em không biết là anh sẽ đi."

Chung Hằng không nói chuyện, ôm chặt cô, hỏi: "Còn em, em ở đây làm những gì? Luôn luôn ở chỗ này?"

Hứa Duy nói: "Không phải, đã đổi qua nhiều phòng rồi, cũng liên tục đổi công việc khác nhau."

"Làm việc gì?"

"Từng làm ở tiệm hoa, cũng từng làm qua hậu cần của một công ty, về sau công ty đó đóng cửa, em tới một cửa hàng khác, sau đó còn đổi qua một số việc khác"

Cô không nói rõ chi tiết, Chung Hằng cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Trầm mặc một hồi lâu, anh thấp giọng nói: "Trở về thì lập tức đi đăng ký kết hôn."

"Vâng."

~~~~~HẾT CHƯƠNG 43.

Tác giả có lời muốn nói: chương tiếp theo ta ban đêm sẽ viết không có viết xong liền ngày mai buổi sáng tiếp lấy viết giữa trưa

nhất định là có dù sao sẽ không chậm trễ trời tối ngày mai hẳn là có
đổi mới

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 44: Cục Dân Chính

Đợi mất hai ngày ở Thành An, làm xong xuôi các loại thủ tục, cuối cùng Hứa Duy cũng hoàn thiện xong hộ khẩu.

Sau đó cô gặp chủ thuê để trả phòng, trong phòng còn chút đồ dùng trong nhà và đồ điện là do Hứa Duy mua từ trước, không có cách nào mang đi được, thế là đều tặng cho chị Đàm và dì Trương hàng xóm, Hứa Duy chỉ cầm đi vài bộ quần áo, dọn dẹp sắp xếp vừa hay đầy một chiếc vali.

Nơi này nhỏ, ở cũng đã lâu nên tất cả đều quen thuộc, một vài chuyện nhỏ cũng truyền đi rất nhanh, lúc Hứa Duy còn đang thu dọn đồ đạc, tất cả mọi người rất nhanh đã biết cô có đối tượng kết hôn rồi.

Tin tức cũng truyền đến tai của ông chủ Trần ở cửa hàng đồ ăn.

Ông chủ Trần rất kinh ngạc, sau đó cũng có chút ảm đạm, buồn rầu.

Nhưng anh ấy vẫn có lòng nhiệt tình, đem chút hoa quả tới tặng cho Hứa Duy.

Bọn họ ở trong sân nói chuyện, một mình Chung Hằng trong phòng tiếp tục dọn dẹp.

Qua mấy phút, Hứa Duy đi tới, giải thích cho anh: "Ông chủ Trần kia biết em định đi, cho một ít hoa quả để chúng ta lên xe ăn."

Chung Hằng nhẹ gật đầu.

Hứa Duy quan sát sắc mặt của anh, không phát giác ra được gì bất thường, cũng không nhiều lời nữa.

Lần này về ngôi tàu hoả, là vé đi buổi tối, Chung Hằng đặt giường nằm.

Hơn tám giờ tàu hoả xuất phát, Hứa Duy cầm điện thoại của Chung Hằng xem hết một bộ phim, xoay người, bàn tay đưa xuống dưới trả di động cho anh.

Chung Hằng hỏi: "Không chơi nữa à?"

"Mệt mỏi."

Hứa Duy ghé tới bên cạnh trên giường, đầu ló ra ngoài nhìn anh: "Lấy giúp em kẹo bạc hà được không."

Chung Hằng ngồi xuống, nhú mày: "Không phải buồn ngủ sao?"

Hứa Duy nói: "Muốn ăn."

"Thế chút nữa đánh răng nhé?"

"Ừm."

Chung Hằng lấy ra một hộp kẹo từ trong balo, keo kiệt cầm một viên đưa cho cô: "Chỉ có thể được ăn một viên."

Anh sớm đã phát hiện, cô ăn cái này giống như hút thuốc, rất nghiện, không khống chế không được.

Đối với việc này, Chung thiếu gia trỗi dậy tâm tư của một người mẹ, anh rất lo lắng cho răng của Hứa Duy.

Nhìn đến khi toa xe tắt đèn, Hứa Duy đứng lên, Chung Hằng từ trong túi lấy ra bàn chải đánh răng và kem đánh răng cho cô.

Vệ sinh xong Hứa Duy quay lại, trong toa xe nhỏ đã an tĩnh, cái hành khách đã lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Chung Hằng vẫn ngồi ở đó, Hứa Duy tiến tới, đè ép vừa nói: "Em xong rồi."

Chung Hằng ôm cô, hôn một lúc: "Đi ngủ sớm một chút, đến nơi anh gọi em."

"Vâng."

Sáu giờ sáng tàu tới tỉnh thành.

Hai người nghỉ ngơi ở tỉnh thành một ngày, buổi chiều Chung Hằng đi gặp Hà Nghiễn, Hứa Duy không có chuyện gì để làm, ở nhà nghỉ ngủ một giấc, tỉnh lại quyết định thừa dịp nhàn rỗi như này đi tới chung cư của Phương Nguyệt một chuyến.

Cô nhắn tin cho Chung Hằng xong liền đi.

Bốn giờ, Chung Hằng và Hà Nghiễn tạm biệt nhau, nhìn thấy tin nhắn anh gọi cho Hứa Duy, hỏi qua địa điểm, anh lái xe tới đón cô.

Hứa Duy mang theo túi giấy đi ra khỏi chung cư.

Xe Chung Hằng dừng ở ven đường, anh dựa vào cửa xe, thấy cô tới, đứng thẳng người: "Lấy được rồi à?"

"Ừm."

Chung Hằng nhìn túi giấy trong tay cô một chút. Anh chỉ biết là cô tới lấy đồ, cũng không biết rõ là cái gì.

Hứa Duy nói: "Đi thôi."

Lên xe, Hứa Duy xem xé túi giấy trong tay.

Chung Hằng cảm thấy nhìn thật quen mắt, nhìn một hồi mới chợt nhận ra, là những bức thư năm đó anh gửi tới nơi kia, đó là thành quả lúc nghỉ hè của anh, anh không rõ viết bao nhiêu phong thư nữa, hình như lúc khai giảng là đã gửi đi được rất nhiều rồi.

Về sau chia tay, anh không quan tâm đến những thứ này được gửi tới đâu nữa.

Hứa Duy quay đầu nhìn anh: "Lái xe đi anh."

Chung Hằng nhẹ gật đầu.

Trên đường đi, trong xe rất yên lặng, hai người không trò chuyện gì, Chung Hằng lái xe, Hứa Duy ở bên cạnh xem những bức thư của anh.

Cảm giác này có chút kỳ quái.

Chung Hằng không nhớ nổi ở trong thư có viết ra lời gì ngu xuẩn không.

Nếu có, anh đoán thời gian nhất định sẽ làm cho những lời nói ngu xuẩn kia càng ngu hơn.

Chung Hằng hơi khấn trương.

Lái xe đến bãi đỗ xe, Hứa Duy vừa vặn xem hết, Chung Hằng đánh giá sắc mặt của cô, Hứa Duy bị anh nhìn cười cười: "Làm gì mà nghiêm túc như vậy?"

Chung Hằng nói: "Em xem hết rồi?"

"Vâng."

Hứa Duy nhớ tới trong thư anh nói những lời khoa trương kia, nhin không được lại cười: "Viết văn không tệ nha chàng trai."

"..."

Sau đó nhưng bức thư kia bị Hứa Duy giấu đi đâu mất, sau khi trở về Phong Châu, Chung Hằng mới tìm được cơ hội nhìn lên.

Nhìn lên khiến người ta thổn thức, Chung thiếu gia hai mươi bảy tuổi bị chính mình lúc mười bảy tuổi chinh đến mức cả người nổi đầy da gà.

Bức thư đầu tiên không dám nhìn tiếp nữa, anh lập tức từ bỏ, cơm tối ngày hôm đó bực bội không muốn ăn.

Việc này trở thành một việc xấu hổ nhất trong lịch sử.

Hạ tuần tháng chín, Phương Nguyệt bị phán án mười bốn năm tù, nói sẽ quay lại tù ở nguyên quán, trước lúc này Phương Mẫn Anh luôn tìm luật sư chống án, nhưng về sau cũng không giải quyết được gì.

Hứa Duy nghe được tin tức này cũng chẳng có cảm giác gì.

Hai tháng này, cô chưa trở về quê, cũng không có ý định trở về.

Chung Hằng và Hứa Duy lĩnh chứng là vào cuối tháng chín, đặc biệt là trước tết Trung Thu.

Đã vào Thu rồi, thời tiết dần dần chuyển lạnh.

Hai người cũng không nói gì trước, sáng sớm rời giường, lúc ăn sáng hai người bàn bạc, ba phút liền chuẩn bị đồ đạc.

Một giờ sau hai người lại cảm thấy có chút bối rối, bọn họ đều không có kinh nghiệm, Chung Hằng dùng di động tra một chút, mới xác định được ngoại trừ thẻ căn cước và sổ hộ khẩu không cần mang thêm tài liệu gì khác.

Sau đó anh lại tra xét quá trình, đọc cho Hứa Duy nghe.

Hứa Duy nói: "Cần chụp ảnh sao, vậy em đi trang điểm."

Chung Hằng rất đồng ý: "Trang điểm nhạt thôi, không nên quá đậm."

Hứa Duy gật đầu: "Được."

Chung Hằng lại hỏi: "Mặc quần áo gì?"

"Áo sơ mi đi." Hứa Duy nói: "Anh có áo sơ mi không?"

Chung Hằng nhú nhú mày, để điện thoại di động xuống: "Anh đi tìm xem."

Anh tìm một hồi, chạy đến, cầm theo bốn chiếc áo nhét dưới đáy tủ cho Hứa Duy nhìn: "Anh nên mặc cái nào đây?"

Trắng xanh đen xám, bốn cái màu sắc không giống nhau.

Hứa Duy lựa chọn khó khăn có chút khó khăn, dứt khoát đề nghị: "Anh thử lên đi."

Thế là lúc Hứa Duy trang điểm thuận tiện thưởng thức Chung thiếu gia biến hoá.

Không thể không nói, quần áo cũng chỉ là phụ, mặt và dáng người vẫn là quan trọng nhất.

Anh mặc đồ trắng nhìn vô cùng cấm dục, mặc màu đen thì gợi cảm, đổi sang màu xanh thì tươi mát trẻ tuổi, mà màu xám thì lại có dáng vẻ trầm ổn.

Chờ anh mỗi cái đều thử một lần, Hứa Duy vẫn không đưa ra được quyết định, ngược lại là muốn đem anh lột sạch ném lên trên giường □□ một phen.

Chung Hằng nhìn đồng hồ, đã nhanh đến chín giờ rồi, nhất thời gấp gáp nói: "Em chọn nhanh một chút nào."

"Màu trắng đi." Hứa Duy đứng bên cạnh vừa thoa son môi vừa nói: "Em cũng mặc màu trắng."

Trên đường tới cục dân chính, hai người đều có chút kích động.

Chung Hằng lái xe so với bình thường nhanh hơn chút, anh còn dò xét gần đường.

Có lẽ rất muốn nhanh chóng, có không ít người tới lĩnh chứng.

Trong lúc xếp hàng chờ đợi, bất tri bất giác Hứa Duy có chút khẩn trương.

Cô nhìn trước mắt còn một đôi nữa, vồ vồ Chung Hằng: "Nhìn mặt em đi, có bị trôi lớp trang điểm không anh?"

Chung Hằng so với cô cũng chẳng tốt hơn là bao, khuôn mặt có chút đỏ lên, nhưng vẫn trấn an cô: "Không có, đẹp mắt cực kì."

Thật vất vả nhịn đến tới lúc chụp ảnh.

Hứa Duy không biết bày biểu cảm thế nào, cô có thể tưởng tượng được mặt mình nhất định rất cứng ngắc.

Thợ chụp ảnh là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, một mực lú lo không ngừng chỉ đạo bọn họ thế này thế nọ, lần đầu tiên Hứa Duy phát hiện Chung Hằng tốt tính như vật, toàn bộ quá trình rất phối hợp.

Đợi đến khi lấy ảnh, dáng vẻ Hứa Duy tươi cười quả nhiên chẳng tự nhiên tẹo nào, mà người bên cạnh cô kia soái tới mức khiến người người oán trách.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng hoàn thành xong chuyện này.

Lúc ra khỏi cửa lớn cục dân chính, Chung Hằng còn có chút tỉnh táo nhưng sao khi đi đến bãi đỗ xe, Hứa Duy mới phát hiện anh an tĩnh tới mức bất ngờ.

"Anh nghĩ gì thế."

Chung Hằng lắc đầu: "Không có gì."

Hứa Duy đoán anh còn lấy lại được tinh thần nữa.

Cô cười cười, đi tới ghế lái ngồi vào: "Để em lái xe đi, sợ anh đụng phải cây mất."

Chung Hằng mười phần nghe lời ngồi bên ghế lái phụ.

Trên đường trở về, tâm tình đã không giống với lúc đến, hai người không nói gì, Chung Hằng một mực nhìn ở bên ngoài cửa xe, bỗng nhiên cúi đầu lấy điện thoại di động nhấn một tin nhắn.

Vài giây đồng hồ sau, ảnh chân dung của Triệu Tắc xuất hiện: "Mẹ Kiếp!"

Ngay sau đó, dưới cùng ra một dải "Mẹ Kiếp".

Đáng tiếc đội hình chỉnh tề rất nhanh bị Lâm Ưu phá hủy: "Mẹ Kiếp, Hứa tiểu thư là của bà đây!"

Chung Hằng nhìn màn hình cười đến mức xuân tình nở rộ, ngón tay chậm rãi ung dung gõ ra mấy chữ: "Đã sớm là của tớ."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 44

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 45: Kết Thúc. << Hoàn Chính Văn>>

Trên đường trở về, Hứa Duy không đi theo đường cũ nữa, lái xe theo hướng đường lớn.

Xe đi qua một khu trường học cũ.

Cổng trường vẫn như trước kia, nhưng bên trong sân trường một nửa tầng học đã bị phá dỡ, cây cổ thụ lớn có tuổi đời trăm năm trước cửa thư viện cũng bị đào đi, không biết đã chuyển qua nơi nào.

Rất nhiều học của trường khác đã di dời sang khu dạy học mới khác, chỉ còn trường cấp 3 là vẫn còn ở đây.

Vừa đúng lúc vào giữa trưa, từng tốp từng tốp học sinh từ cổng trường học ào ạt đi ra.

Hứa Duy giảm tốc đi từ từ, ánh mắt bị hấp dẫn bởi bộ đồng phục trên người họ.

Có thể thấy được mấy năm nay trường học đã thiết kế tranh phục đẹp hơn hẳn những năm trước.

Mấy năm trước Hứa Duy học ở đây, bắt luận là mùa đông hay mùa hè, đồng phục xấu đến không được, nhưng mà cũng có nhiều học sinh có lá gan lớn đi theo thời trang, trực tiếp cắt một đoạn váy đi, Lâm Ưu chính là một trong số những người đó, cô ấy không chỉ cắt của một mình cô ấy, còn tiện tay cắt luôn váy của Hứa Duy, lấy ý nghĩa là "Giải phóng bản thân".

Kết quả buổi thể dục sáng hôm đó hai người bị cả lớp vây quanh, vừa kết thúc, lập tức bị chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng mắng một trận.

Đương nhiên, còn có một số ít người cả thanh xuân mặc đồng phục xấu đến đâu cũng không che lấp đi vẻ đẹp, ví dụ như Chung Hằng.

Anh ấy có mặc bao tải cũng toát ra vẻ đẹp trai.

Lúc Hứa Duy đang miên man về ký ức ngày xưa, Chung Hằng còn đang đối phó với nghi vấn của mọi người.

Triệu Tắc mắng anh không phải anh em của cậu ta, việc lớn như vậy cũng không nói trước một câu.

Chung Hằng tâm tình đang tốt chỉ cười cười tủm tỉm.

Lái xe đến giao lộ, Hứa Duy tìm chỗ dừng xe trong bãi của siêu thị, vì hai người thuận đường nên tiện vào mua thức ăn luôn, khi trở lại trên xe, Chung Hằng nói với Hứa Duy: "Chờ anh một chút."

Anh vội vàng xuống xe, không bao lâu cầm hai chai rượu vang đỏ trở về.

Đối với ánh mắt kinh ngạc của Hứa Duy, anh rầy tự nhiên nói: "Hôm nay nên uống rượu."

Hứa Duy ngẫm lại nghĩ cũng đúng.

Sau khi trở về, hai người ở cùng một chỗ nấu cơm.

Bữa cơm này tốn không ít thời gian, một rưỡi hai người bắt đầu nấu cơm.

Phải công nhận là Chung Hằng rất có tài nấu nướng, anh làm thuần thực nhất là món salad trước kia, nhưng mà gần đây anh mua sách nấu ăn về để học hỏi, ngày hôm nay quan trọng như vậy, anh tận lực yêu cầu tự mình làm đầu bếp.

Hứa Duy mừng rỡ, đem cái nồi giao cho anh, đứng bên cạnh giúp đỡ anh việc lật vớt.

Chung Hằng xào xong thức ăn chay, bắt đầu làm gà KFC.

Món ăn này lần trước anh từng làm qua nhưng bị hỏng mất, bởi vậy lúc này ít nhiều có chút áp lực.

Hứa Duy đã làm xong những việc kia, chơi bời lêu lổng cầm một trái cà chua vừa ăn vừa nhìn anh, cảm thấy người này rõ ràng là tay chân luống cuống, còn cố gắng che giấu bộ dáng không hiểu, nhìn có chút đáng yêu.

Chung Hằng cẩn thận từng li từng tí đặt gà KFC lên đĩa, quay đầu lại, nói với Hứa Duy: "Cái này làm xong rồi, em ném thử đi."

Khuôn mặt anh bị khí nóng làm cho đỏ bừng, mồ hôi đầy đầu.

Hứa Duy xem xét cảm thấy mềm lòng, cổ vục nếm một miếng.

Chung Hằng nói: "Thế nào?"

"Ăn ngon."

Hứa Duy nói xong, Chung Hằng lập tức cười, anh lau mặt một cái, có chút kiêu ngạo nói: "Sau này anh làm còn ngon hơn nhiều."

Hứa Duy đương nhiên tin tưởng, anh rất thông minh.

Mấy món sau làm đã thành quen, chưa đến ba giờ, tất cả đồ ăn đều được bày ở trên bàn.

Chung Hằng cởi tạp dề ngồi xuống đối diện Hứa Duy, mở rượu đỏ.

Một bàn đầy món ngon, lần đầu tiên hai người ở nhà mà đứng đắn như thế, bình thường ăn cơm rất tùy ý, đến mức cảm thấy hiện tại có chút không quen.

Hứa Duy đưa ly rượu tới: "Rót rượu đi."

Chung Hằng rót nửa ly cho cô, Hứa Duy nói: "Đổ đầy đi ạ, hôm nay em muốn uống nhiều một chút."

"Em xác định?" Chung Hằng nhìn cô: "Sẽ say đấy."

"Đang ở nhà mà, anh lo gì chứ.?"

Cũng đúng. Chung Hằng không cố kỵ nữa.

Bữa cơm này, hai người đều có chút phóng túng, ăn rất ít đồ ăn, uống nhiều rượu.

Tửu lượng của Hứa Duy đương nhiên không địch lại Chung Hằng, đến tận cuối cùng anh hoàn toàn tỉnh táo, Hứa Duy đã mơ mơ màng màng.

Từ phòng vệ sinh đi ra, khuôn mặt cô càng đỏ hơn.

Chung Hằng đang dọn dẹp bàn ghế.

Anh khom lưng, áo sơ mi trắng kéo căng.

Hứa Duy nhìn mông của anh, dần dần ý xấu lộ ra.

Chung Hằng lau xong bàn, quay đầu đối diện với ánh mắt của Hứa Duy.

Anh không nhúc nhích, Hứa Duy đã đi tới, dón anh dựa vào bàn.

Chung Hằng nhìn cô: "Hứa Duy."

"Ừm."

"Em say rồi à?"

"Vâng." Chuyện này Hứa Duy vô cùng rõ ràng.

Mặt cô đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, đến khi toàn bộ đầu óc đều nóng lên, cô không thèm nghĩ nữa, đưa tay cởi cúc áo của Chung Hằng.

"Anh không nóng sao?" Cô khẽ nói, động tác chậm chạp, cởi được cúc thứ ba thì hơi gấp, rất nhanh đã giải quyết nốt chỗ khuy

còn lại.

Lồng ngực Chung Hằng hiện rõ trước mặt cô.

Ánh mắt Hứa Duy mông lung, tiếng cười mơ hồ: "Buổi sáng đã muốn làm như vậy."

Cô không có trì hoãn ngang nhiên xông qua, gương mặt dán vào lồng ngực anh nói vài câu: "Tự anh cởi sạch đi, em không còn khí lực."

Dừng một lúc, lại nói: "Em muốn ở phía trên, anh nằm em tiến tới."

"..."

Hứa Duy hé miệng cắn một điểm ở bên ngực trái của anh.

Toàn thân Chung Hằng chấn động, giống như bị sét đánh——
Hoá ra lúc Hứa Duy uống say là xảy ra tai hoạ này...

Chung Hằng ngạc nhiên nhìn cô, cảm thấy lúc trước chắc chắn mình đã bỏ qua một chuyện nào đó.

Anh tay chân trơn tru lột sạch quần áo trên người, ôm Hứa Duy:
"Em nói sớm một chút có phải hơn không."

...

Sáng ngày thứ hai, Hứa Duy ngủ một mạch tới chín giờ mới tỉnh, say rượu sau khi ngủ dậy đầu óc vẫn ong ong.

Tối hôm qua không kéo rèm cửa, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào.

Hứa Duy xoay người, cánh tay đỡ phải người bên cạnh.

Cô ngồi dậy, xoa xoa mặt, quay đầu nhìn thoáng qua, thỉnh thoảng giật nảy mình.

"Chung Hằng?"

Khuôn mặt Chung Hằng hơi nhú lại, môi mấp máy, ung dung tỉnh lại.

Anh vừa mở mắt ra, lại bị ánh sáng chói mắt làm cho nheo lại.

"Thế nào?" Anh giơ tay lên xoa mặt Hứa Duy: "Dậy rồi?"

Hứa Duy kinh hãi mà nhìn anh: "Trên người anh những thứ này... Em làm sao?"

Chung Hằng không quá rõ: "Ừm?"

"Trên người anh." Hứa Duy chỉ chỉ bộ ngực anh.

Chung Hằng chống cô thể dậy, cúi đầu nhìn chính mình, trông thấy trái phải chẳng chịt dấu hôn và các loại tím xanh.

"Em nói những vết này?" Đôi mắt anh nhấp nhem hơi sừng:
"Không phải đâu. Đương nhiên là em làm."

Hứa Duy: "..."

Quả nhiên có rượu vào là buông thả dục vọng.

Đôi với thân thể thậm chí không dám nhìn của mình Chung Hằng dường như chẳng để ý lắm, tinh thần anh dần dần tỉnh táo, đưa tay ôm cô: "Em quên rồi à?"

"Không nhớ kĩ lắm." Hứa Duy nói thật.

Cô nhớ mang máng là cô nhìn mông của Chung Hằng, những cái khác đều rất mơ hồ.

Chung Hằng cười khẽ vài tiếng ngấn ngủ, dùng chất giọng khàn khàn mới ngủ dậy nói cho cô: "Vậy quá đáng tiếc."

Hứa Duy: "?"

Anh đổi tư thế, cả người đều không mặc gì, kéo cô vào lòng mình, lạnh nhạt nói: "Tối hôm qua em rất lợi hại."

"..."

Hứa Duy nhìn thấy trên cổ anh có một vết lằn, không phản bác được.

Một ngày này, Chung Hằng không có cách nào đi ra ngoài, hai người họ đành phải từ chối lời mời của Triệu Tắc và Lâm Ưu, tiếp tục thế giới riêng của hai người.

Thừa dịp nhàn rỗi này, hai người thảo luận kế hoạch sau này.

"Sau này em muốn ở đâu?" Chung Hằng hỏi.

Hứa Duy không hiểu lắm: "Không phải ở nơi này sao anh?"

"Em muốn đi tỉnh thành hoặc là những thành phố khác đều có thể, cũng không nhất định phải ở chỗ này."

Hứa Duy ngẩng đầu nhìn anh: "Vậy anh có dự định gì?"

Chung Hằng nói: "Lúc trước chúng anh làm trong một công ty ở tỉnh, cũng khá được. Tới đó nói vài lời, anh có thể quay trở lại làm việc ở đó."

"Làm việc ở công ty công nghệ sao?"

"Ừm." Chung Hằng gật đầu: "Đây chỉ là một lựa chọn, chúng ta cũng có thể ở lại Phong Châu, anh tìm việc rất dễ, nuôi em cũng dễ dàng."

Hứa Duy nói: "Chính em cũng phải tìm việc để làm chứ."

Chung Hằng hỏi: "Vậy em muốn làm gì?"

"Em còn chưa nghĩ ra." Hứa Duy suy tư một hồi, nói: "Đi chỗ nào đối với em cũng như nhau, em cảm thấy tới tỉnh thành đối với anh dễ dàng hơn một chút, nếu không thì tới tỉnh đi."

"Cũng được." Chung Hằng dừng lại một hồi, nói: "Em có muốn cùng làm việc với anh không?"

Hứa Duy có chút dừng lại, lắc đầu: "Em chưa học qua những cái đó, trình độ cũng không đủ."

Chung Hằng nhìn cô: "Anh nghĩ trước kia lúc thi tốt nghiệp em nói muốn chọn ngành toán học hoặc điện tử?"

Hứa Duy gật đầu.

Chung Hằng từ sớm suy nghĩ sáng tỏ.

Khi đó là Phương Nguyệt giả dạng thành Hứa Duy nói với anh, lừa anh là do mẹ cô ấy chọn học đại học truyền thông.

Anh tin tưởng một mực.

Trầm mặc một lúc, Chung Hằng thấp giọng nói: "Có rất nhiều tiếc nuối anh đã không thể bù đắp được cho em, nhưng bây giờ nếu như em còn muốn học cái gì đều có thể nói cho anh biết. Hứa Duy, chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

"Bây giờ em còn có thể học sao?"

"Đương nhiên." Chung Hằng cười: "Em thông minh như vậy."

"Vậy em suy nghĩ lại xem muốn học gì."

"Được." Chung Hằng nắm chặt tay của cô: "Em từ từ suy nghĩ, không vội."

Hứa Duy lại hỏi: "Vậy khi nào chúng ta tới tỉnh thành?"

"Chờ năm sau, nghỉ ngơi nốt mấy tháng này đi."

"Vâng."

Trò chuyện xong việc này, Hứa Duy lại nghĩ tới một chuyện, nói: "Có phải anh nên đưa em đi gặp cha của anh không?"

Chung Hằng không nghĩ tới đột nhiên cô lại nhắc tới việc này, rõ ràng hơi khựng lại.

Hứa Duy nhớ kỹ lời Chung Lâm đã nói, hỏi: "Anh và cha anh quan hệ không tốt sao?"

Chung Hằng ngó mặt đi chỗ khác, không đáp.

Hứa Duy nhìn bộ dạng này của anh, lập tức nói: "Anh chưa nghĩ tới cũng không sao, cũng không cần gấp."

Chung Hằng trầm mặc nửa phút, quay lại, cúi đầu nói: "Sẽ dẫn em tới gặp ông ấy sau."

Đây chính là nhà ra rồi?

Hứa Duy lập tức đáp: "Vâng"

Hôm sau, Chung Hằng lái xe tới khu đô thị vật liệu xây dựng.

Trong tiệm chỉ có Thạch Vân ở đó.

Thấy anh tới, Thạch Vân rất ngạc nhiên: "Anh Chung, anh tới tìm ông chủ sao?"

Chung Hằng không đáp, hỏi: "Ông ấy đâu."

"Đi ăn cơm rồi." Cậu ta vừa mới dứt lời, ngó ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Ày, trở về rồi."

Từ bên ngoài, một bóng người gầy teo đi từ cổng cao vào, ông ấy áo xám quần xám, đi một đôi giày chơi bóng kiểu sáng cũ màu xanh, một cái tay đặt ở sau lưng, thoáng nhìn thấy người trong tiệm, bước chân của ông ấy dừng lại, nếp nhăn trên trán giật giật, liếc anh từ trên xuống dưới: "Con chạy tới đây làm gì?"

Chung Hằng ngữ khí không tốt: "Con không thể tới?"

Thạch Vân cảm thấy sắp sửa không tốt, lập tức hoà giải: "Bác à, anh Chung không phải là tới thăm bác sao."

Lúc này, bên ngoài có người hô: "Nhận hàng."

Thạch Vân tranh thủ thời gian đi ra ngoài: "Đến đây đến đây"

Trong tiệm chỉ còn hai cha con.

Tính tình Chung Thủ Bình cũng rất bướng bỉnh, không để ý tới đứa con trai này, chính mình đi vào trong.

Chung Hằng đột nhiên nói: "Con kết hôn rồi."

Chung Thủ Bình chấn kinh, quay đầu lại, giật mình nhìn anh.

"Con chính là tới nói cho bố biết chuyện này." Chung Hằng quay người đi ra ngoài.

Chung Thủ Bình từ nỗi khiếp sợ hoảng hồn lại, lập tức giận dữ: "Đồ vô liêm sỉ, anh đứng lại đó cho tôi!"

Chung Hằng thật đúng là dừng lại, quay đầu nói: "Bố có cái gì muốn mắng tranh thủ thời gian mắng đi."

Ông chỉ vào Chung Hằng, ngón tay run run, ngoại trừ câu này, cũng không trách mắng thêm được gì, chỉ là lồng ngực đập mạnh kịch liệt, mặt cũng đen xì lại, thấy được ông ấy vô cùng tức giận.

Chung Hằng đứng không nhúc nhích.

"Anh chính là cố ý chọc giận tôi có phải không" Quai hàm Chung Thủ Bình cắn chặt, hốc mắt hơi đỏ lên: "Bố hiểu được anh, mẹ anh ra đi, anh trách bố. Bà anh tìm đối tượng khác cho bố, anh càng hận bố hơn, anh không bố là bố của anh từ lâu rồi! Anh thẳng nhóc thối này!" Ông mắng: "Anh thì biết cái gì? Mẹ anh không còn, tôi còn có thể sống tốt sao? Bố anh không hối hận sao? Có ích lợi gì! Mẹ anh còn có thể trở về?"

Chung Hằng cau mày, giữ im lặng.

Đôi mắt Chung Thủ Bình càng đỏ, quay đầu nhìn chăm chăm vách tường lát gạch men sứ, tức giận đến mức râu ria thẳng lắc, lại mắng: "Thằng nhóc không dạy nổi này!"

Chung Hằng nhìn ông, phát hiện bóng lưng của ông đã có chút còng xuống.

Hai cha con đều trầm mặc đứng đấy, bầu không khí rất căng thẳng.

Cũng không biết qua bao lâu, Chung Hằng thấp giọng mở miệng nói: "Con kết hôn với Hứa Duy, chính là bạn gái thời cấp ba của con. Chị cũng biết." Dừng lại, nói tiếp: "Tối nay con mang cô ấy tới gặp bố."

Anh nói xong quay đầu bước đi.

Chung Thủ Bình sửng sờ, quay đầu lại, đã nhìn không thấy bóng dáng của Chung Hằng đâu. "Cái thằng khốn này!" Ông ấy lại không nhìn được mắng tiếp.

*

Hồi cuối.

Một trận mưa qua đi, thời tiết đã lạnh hơn nhiều.

Hai ngày sau là tết Trung Thu, nhà nghỉ Ánh Nắng chuẩn bị nghênh đón náo nhiệt nhất một ngày.

Sáng sớm, Chung Hằng và Hứa Duy cùng đi tới.

Triệu Tắc vì nghênh đón bọn họ, đặc biệt chuẩn bị tốt bữa sáng. Sau bữa sáng, Chung Lâm mang theo con gái Thẩm Bình An gấp gấp trở về.

Tội nghiệp thiếu gia Cá Chạch cuối cùng cũng được đi nhờ một chuyến xe trở lại ổ nhỏ đã xa cách từ lâu.

Chỉ bất quá, nó không ngờ tới ổ nhỏ đã bị đổi thành màu hồng nhạt, so với sự đẹp trai, dũng mãnh của nó sao mà phù hợp được chứ.

Cá Chạch vì thế tức giận đến muốn khóc, điên cuồng tác quái cầu chú ý, đáng tiếc lần thứ N nó bỏ nhào vào người Hứa Duy cầu quan tâm, còn Chung Hằng khó có khi tốt tính cũng bị hao mòn dần dần, cho nó một cái xoa đầu coi như đuổi đi.

"..." Cá Chạch đơn thuần căn bản không biết nó đã làm sai điều gì.

Ngoại trừ cá chạch, Bình An cũng nhận một đợt xung kích bất ngờ.

Cô bé lâu lắm không gặp Hứa Duy, không nghĩ tới lần gặp này, xưng hô trực tiếp từ "Chị Hứa" nhảy đến "Mợ".

May mắn cô bé là người rất dễ thích ứng, gọi hai tiếng liền thuận miệng, đổi lấy một phần lễ gặp mặt phong phú.

Chung Lâm sớm đã nhận được tin tức, chị ấy kéo Hứa Duy đến một bên, lấy ra hai cái hồng bao lớn, nói: "Một phần là của chị, một phần chị thay cha đưa cho em. Ông ấy còn bận làm ăn, lại càng già càng không thích sống chung, đoán chừng chắc buổi tối mới đến ăn

một bữa cơm, hôm qua ông ấy đặc biệt gọi điện thoại cho chị, kỳ quái nói có ý như vậy, em phải giữ lấy, không cho trả lại."

Hứa Duy thụ sủng nhược kinh, chỉ có thể đồng ý nhận lấy.

Sau bữa cơm trưa vừa vặn rất rảnh rỗi, Triệu Tắc đề nghị làm sủi cỏ, Chung Hằng nhào bột mì trộn nhân bánh, mọi người cùng nhau xắn tay cùng nhau làm, thành quả ra lò không giống nhau.

Hứa Duy tuy tiện có thể phát hiện ra cái nào là do Chung Hằng làm—— anh nặn ra sủi cỏ là xinh đẹp nhất.

Kết thúc công việc cũng giao cho Chung Hằng, anh một mình tại phòng bếp chưng sủi cỏ, cần cù giống nam nhân ốc biển.

Hứa Duy mang theo chùm nho đến tìm anh.

Hai người ngồi xồm ở bếp lò ăn.

Chung Hằng ăn xong, rửa tay, từ trong túi quần lấy ra cái hộp nhỏ.

"Đưa tay cho anh."

"Ừm?"

Ngoài phòng, Bình An thò đầu ra nhìn, một tay bám vách tường, một tay ôm Cá Chạch, mắt thấy chiếc nhẫn kia đeo lên ngón tay của Hứa Duy, hai mắt cô bé tỏa sáng, kích động không thôi: "Nên hôn, nên hôn nha, làm sao còn không hôn? Ai nha, cậu thật ngốc, nhanh lên, nhanh lên."

Cô bé nhắc liên tục không ngừng, quả thực trong lòng kích động, kìm nén gắt gao nhìn chằm chằm, đợi hai phút, cuối cùng nhìn thấy

trong phòng bếp hai cái đầu kia từ từ tiến cùng một chỗ.

Cá Chạch trong ngực cô bé trũng to một đôi mắt chó ngầy thơ.

Bình An hưng phấn đến mức dùng sức đập đầu nó: "thụp thụp thụp thụp thụp"

"..." Cá Chạch: Cho nên ta đến cùng đã làm sai điều gì?

HOÀN CHÍNH VĂN.

Còn 31 chương ngoại truyện nói về thời trung học.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 46: Ngoại Truyện 1: Gặp Gỡ

Mười hai năm trước, ở Phong Châu có một khu giáo dục đã từ lâu đời, chỉ có ở thành tây sơ trung bộ và trong thành cao trung bộ, toà nhà trăm năm này được các vị giáo sư lâu năm ở trường học xem xét chiếm thành đất để không cực tốt, mặc dù diện tích không lớn, nhưng đã đủ để khiến những nhà đầu tư thêm nhỏ dãi.

Ở vùng ngoại ô thành đông này đến cả chim còn không thêm ị, có người nói nơi này muốn xây dựng một khu học mới, ngay gần nghĩa trang liệt sĩ.

Lần đầu tiên nghe được những lời đồn đại này, lúc đó Hứa Duy vẫn là học sinh mới vào trường.

Chỉ chớp mắt, cô đã sang lớp 11, lời đồn đại vẫn là lời đồn đại, điều duy nhất thay đổi chính là chính thức phân khoa, cô và Lâm Ưu từ tầng 4 cao nhất, từ sân trường phía nam dời đến tận cùng phía Bắc rách rưới, cũ nát.

Nói đến lại muốn cảm tạ một quy định biến thái chia rẽ ban cấp.

Phong Châu trở thành tỉnh trọng điểm, mấy người bên trên không cam lòng lạc hậu, mỗi niên khoá chọn ra ba ban tất cả đều là lớp

chọn khoa học tự nhiên, khoa văn có bốn ban lớp chọn, 200 học sinh thi tuyển hạng cao trực tiếp phân chia thành bốn ban.

Hứa Duy và Lâm Ưu bao nhiêu vận khí tốt toàn cho chó ăn, ba ban khoa học tự nhiên đều không được chọn, hai người một lòng cố gắng muốn vào đó.

Sau lần nữa phân ban cũng chỉ có thể học ở lớp bình thường, dù sao lớp chọn khoa học tự nhiên cũng là lớp tốt, người người muốn bầu tới như ong tìm mật, ngoại trừ những người trong nhà có điều kiện lại lợi hại, còn lại những người khác căn bản là không có vé vào. Nói là kết quả ngẫu nhiên thì người khác cũng chẳng còn lời gì để nói.

"Ban này quả thực chương khí mù mịt, yêu nghiệt hoành hành."

Buổi chiều khai giảng đầu tiên, Lâm Ưu ngữ khí xem thường gọi điện thoại tới than văn với Hứa Duy.

Hứa Duy đang ăn sủi cỏ, trong miệng đang nhai, không nói năng gì.

Lớp thường và lớp chọn chênh lệch rõ ràng, học sinh và giáo viên đều rất khác nhau, nghe nói mỗi giáo viên dạy lớp thường đều là những người đứt tiền mới được vào dạy, bởi vậy tác động đến không ít thiếu niên.

Trong đó ban 10 là kém cỏi nhất, bình thường thành tích hạng chót cũng nhau như xong đi, nhưng nếu trong trường có nổi danh sự kiện ầu ẩu thì lớp mười nghìn nhiên có ở trên bảng.

Hứa Duy sinh hoạt đơn giản, giao tiếp hạn hẹp, một năm đầu học ở đây, lấy chỗ ngồi làm tâm điểm, bán kính vượt qua ba mét cô đều

tiếp xúc không nhiều, sự việc của lớp như thế nào càng không chú ý, tất cả tin tức cô biết đều đến từ cái miệng nhỏ của Lâm Ưu.

Hôm nay là ngày đầu tiên chuyển ban, cô chính thức bước vào lớp 11 ban mười, lúc này mới vừa khai giảng xong, hàng sau thiếu mấy người, giữa trưa hai nhóm nam sinh còn đánh nhau một trận, thùng rác đập tung toé, trong phòng học loạn cào cào hết cả, sáu bảy nam sinh lớn đầu đều bị gọi đến văn phòng.

Sở dĩ Lâm Ưu tức giận như vậy cũng là có nguyên nhân.

Buổi chiều có lớp tự học, bởi vì một cái ghế, Lâm Ưu và hai tên nam sinh ngồi sau phát sinh xung đột.

Nói đến cùng là cũng có liên quan tới Hứa Duy.

Hôm nay sắp xếp xong chỗ ngồi Hứa Duy lập tức phát hiện ghế bất ổn, một đầu chân ghế lung la lung lay, chủ nhiệm lớp nói người phụ trách vấn đề này hôm nay rất bận, ngay cả người cũng không tìm thấy, để cô ngồi tạm một chút, ngày mai lại đi xin thay cái mới.

Hứa Duy miễn cưỡng ngồi nốt buổi chiều, Lâm Ưu nhìn cô ngồi khó chịu, trực tiếp tới phía sau lấy cái ghế trống đổi cho cô.

Lâm Ưu từ trước đến nay tính tình vốn mạnh bạo, từ đầu đã ngửa mặt với lớp này, đập bàn đứng dậy, nếu không phải Hứa Duy ngăn cản, bên cạnh còn có lớp trưởng tới khuyên can, Lâm Ưu thật sự muốn xắn tay áo lên động thủ.

Cuối cùng, ghế cũng đã lấy được, mà oán thì cũng thế kết thành.

Nam sinh gọi là Hứa Minh Huy trực tiếp trả lời nói: "Ghế của Chung Hằng mà các cô cũng dám ngồi, hai người là bị loại khỏi lớp

chọn chứ gì? Được, vậy thì chờ lấy đi."

Lâm Ưu nghĩ đến cảm thấy buồn cười đến cực điểm: "Con mẹ nó cậu ta là hoàng đế sao, ghế của cậu ta là ngai vàng chắc? Cũng chỉ là dựa vào sắc đẹp đổi chút ít danh khí lưu manh mà thôi, cậu nhìn cái trường học này chi ít tôi đây cũng là từng có mặt ở bảng thành tích? Xưng hô với đại ca với tôi làm gì, trong danh sách phê bình có kỳ nào vắng bóng cậu ta không? Người còn không thấy đâu, lại còn có chó săn bảo vệ cậu ta, quả thực có bệnh! Không chừng là nghĩ học không tới chứ."

Hứa Duy nói: "Cậu không nên tức giận với bọn họ, ngày mai tớ đổi ghế, dù sao cậu ấy vẫn còn chưa tới."

Bởi vì chút chuyện này mà xung đột thì không cần thiết, người tên Chung Hằng kia cô không hiểu rõ, nhưng nếu là động thủ thật, Lâm Ưu dù sao cũng là nữ sinh, xem như có đai đen Taekwondo đi sợ rằng cũng phải chịu thiệt thòi.

Đầu bên kia Lâm Ưu hừ một tiếng.

Hứa Duy một tay cầm điện thoại, một tay cầm đĩa nhét sủi cỏ vào trong miệng, trấn an Lâm Ưu.

Cô rất rõ, lớp thường và lớp chọn khẳng định có khác biệt, đây là hiện thực khách quan, phải tập thích ứng.

Nhưng với tính khí mạng bạo của bà nội Lâm này hiển nhiên là không chịu. "Thích ứng cái cọng lông. Cùng người kém cỏi ở chung một chỗ, thích ứng là bị đồng hoá theo, dễ khuất phục."

"..."

Một giàn âm thanh tức giận truyền tới tai Hứa Duy.

"Bọn họ tốt nhất chớ chọc vào tớ."

Trước khi cúp máy, bà nội Lâm vứt xuống một câu như vậy.

Đầu tháng chín thời tiết vẫn nóng bức như vậy, mặc dù đã vào thu, nhưng nhiệt độ vẫn không giảm.

Buổi chiều càng buồn bức nóng nẩy hơn.

Qua giờ nghỉ trưa, các phòng học khoá 11 dần dần ồn ào.

Hồi đó chưa hiện đại như bây giờ, học sinh cấp ba cũng còn chưa suốt ngày cầm cúi, vừa đến giờ nghỉ đã vui vẻ náo loạn, tiếng cười đùa xuyên qua cửa sổ, vang vọng trên hành lang.

Có lẽ là hôm qua bị chủ nhiệm lớp giáo huấn hung ác, mấy nam sinh ở sau có chút từ tốn hơn, không còn tiếp tục đấm đá nữa, có người ở phái sau đập đập bóng rổ, có người ngồi trên bàn thổi ngưu bức(*), mấy người buổi sáng hôm qua chưa đến báo danh cũng đngag lục tục tới, chỉ có chỗ ngồi gần thùng rác kia là vẫn còn trống.

Lâm Ưu đến quầy bán quà vặt, khi trở về ném lên bàn Hứa Duy một bịch sữa, Hứa Duy vừa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng thoáng nhìn thấy góc áo, ngẩng đầu một cái, bàn tay Lâm Ưu vươn tới, vò đầu cô: "Mơ màng anh nào đấy."

Hứa Duy đối với người này nói chuyện tập mãi thành thói quen, không cảm thấy kinh ngạc cười với cô: "Mấy giờ rồi."

Lâm Ưu nói: "Tám giờ, tớ đi nhà vệ sinh đã."

"Ừ." Hứa Duy an tâm nhắm mắt lại, đầu lại gục xuống, mái tóc ngắn che đi gương mặt trắng nõn.

Còn có thể ngủ thêm mười phút nữa.

Đáng tiếc làm sao tính được ý trời, vài tiếng gọi dậy làm cho giấc ngủ của Hứa Duy phá thành mảnh nhỏ.

"Này lớp chọn!"

"Ai, mặc quần áo trắng!"

"Mỹ nữ!"

Cô gái học cùng ngồi ở phái sau Tưởng Mông ý tốt vỗ vào lưng Hứa Duy: "Bọn họ đang gọi cậu."

Hứa Duy không tỉnh táo lắm híp híp mắt, quay đầu không có cảm giác thực, mơ mơ màng màng.

Tưởng Mông nhỏ giọng nhắc nhở cô: "Người đó... Chung Hằng tới, cậu vẫn đang ngồi ghế của cậu ấy."

"..." Ô... Đúng nha, là ngồi ghế của người ta.

Hứa Duy xem xét, lập tức đã tỉnh ngủ.

Buổi sáng cô quên mất phải đi lấy ghế mới.

Nam sinh cao ráo đứng cạnh thùng rác, mặc đồng phục áo sơ mi mùa hè cùng quần dài màu đen, tay trái ôm bóng rổ, trên cánh tay cầm một cái cặp sách dùm dó.

Nút áo cậu ấy không cài hết, xương quai xanh một mảnh đều lộ rõ, ống tay áo tùy tiện xắn lung tung.

Cách bốn dãy bàn, cậu ta cũng đang nhìn Hứa Duy.

Trong phòng học bầu không khí cổ quái.

Tất cả nữ sinh xúm vào xem náo nhiệt, nam càng nhàn rỗi hơn, không biết là ai dù bạn vẫn ung dung huyết sáo.

Hứa Minh Huy cà lơ phát phơ xoay bút, một đôi mắt chuột muốn cười không cười, đi tới cạnh Chung Hằng nói: "Dáng dấp rất phù hợp từ ban bốn tới, hôm qua tớ không quyết tâm hung ác. Nhưng mà người ngồi cùng bàn với cậu kia tính khí rất giống con trai."

Triệu Tắc thúc cùi chỏ một cái đẩy cậu ta ra: "Mau mau rút, mắt cậu đúng là có vấn đề."

Mấy nam sinh bên cạnh có hứng thú cười lên.

Chung Hằng tay trái ném bóng rổ vào góc tường, bịch một tiếng vang lên.

Người vẫn đứng ở chỗ cũ, mí mắt không nhúc nhích, mi mắt đen nhánh hơi héch lên.

Về mặt đó thật đúng là như thái tử điện hạ, chờ người khác đập đầu thỉnh tội.

Tường Mông có chút lo lắng tóm lấy góc áo của Hứa Duy, nhỏ giọng nói: "Ai nha, cậu mau đưa ghế cho cậu ấy đi, tính tình của cậu ấy không tốt lắm đâu."

Hứa Duy lấy lại tinh thần, gật gật đầu.

Cô cầm ghế, đi qua lối nhỏ đi đến hàng cuối cùng, đặt ở bàn trống kia.

Người đứng cạnh thùng rác đi tới.

Mùi mồ hôi nhàn nhạt hòa với mùi xà bông.

Hứa Duy dừng lại, đối diện với ánh mắt của người đó.

Khoảng cách nhìn gần, ánh mắt kia càng thêm đen, vô cùng đẹp mắt, chỉ là đuôi mắt tinh tế, có chút nhỏ nhen. Người này cũng không nên dây tới.

"Ghế tứ bị hỏng, hôm qua không có cách nào tìm cái mới." Hứa Duy giải thích một câu.

Dáng người đó không tránh ra, giày trắng lại tiến thêm một bước, ngăn cô ở bên cạnh.

Mùi xà bông lẫn át mùi mồ hôi.

"Ghế hỏng?" Giọng nói trầm thấp, không có ra giọng điệu gì.

Cậu ta rất cao, ánh mắt buồn thối.

Hứa Duy gật đầu: "Ừm."

Yên tĩnh mấy giây, môi cậu ta giật giật, chậm ung dung.

"Ông đây đểch quan tâm."

Xung quanh tuôn ra một trận cười vang.

Hứa Minh Huy hứng thú dạt dào, vội vã xen vào: "Chung Hằng, ghế đó của cậu ấy không phải do cậu làm hỏng sao, người ta tìm tới cậu nha."

Triệu Tắc cũng cười đùa tí tởng: "Từ lúc nào cậu lại trêu đùa bạn học mới vậy?"

Một nam sinh khác bồi thêm câu: "Cậu thể này nợ nhiều hoa đào quá đấy! Vừa mới vào học kì mới, đã có người tìm tới, thân thể cậu có trả nôi hay không đấy?"

"..."

Hứa Duy ý thức được bà nội Lâm kia đoán trước được tương lai, muốn thích ứng loại hoàn cảnh này thực sự không dễ dàng.

Không cần thiết cùng bọn họ ở đây hao tổn thêm.

Cô lười nhác giải thích, cúi đầu nói một câu với Chung Hằng: "Thật xin lỗi", vội vàng đi ra ngoài lấy ghế mới.

Kịch cũng đã xem xong, trong phòng học lại khôi phục trạng thái hỗn loạn.

Triệu Tắc liếc qua ngoài cửa, bất tri bất giác nói: "Chúng ta có phải đùa hơi quá không, người ta dù sao cũng nữ sinh, cũng là mới tới."

Hứa Minh Huy cũng lại gần, chống đỡ đầu: "Còn là cô gái xinh đẹp."

Chàng trai mập mạp ngồi trước cũng nói: "Cậu ấy sẽ không ra ngoài khóc đó chứ. Ai ôi, cậu đối với nữ sinh nhẹ nhàng một chút

nha."

Chung Hằng bị bọn họ làm cho đau đầu.

"Nói lời vô dụng làm gì."

Anh quăng túi sách ra, đá văng ghế ra ngồi xuống: "Ai đau lòng thì tự đi mà dỗ."

_____ HẾT NT 1.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 47: Ngoại Truyện 2

Hứa Duy đi thẳng tới phòng đồ dùng sau đó nhanh nhanh trở về lớp học, tới hành lang gặp Lâm Ưu đi vệ sinh về.

Lâm Ưu nhìn cô bê cái ghế, đầu đầy mồ hôi, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì thế?"

Lúc này lại chạy tới đây cầm ghế?

"Bạn học kia tới."

Gì nhỉ?

À Đúng, là cái người nổi tiếng quậy phá của trường, Chung Hằng.

Lâm Ưu nhú nhú mày: "Cậu ta làm khó cậu sao?"

"Không có." Hứa Duy nói: "Tớ trả lại ghế cho cậu ấy thôi."

Lâm Ưu hoài nghi nhìn cô một cái.

Hai người vào lớp học, Triệu Tắc liền nói lớn: "Ầy ầy ầy, đến rồi đến rồi, hoá ra là đi khu viện binh tới."

Chung Hằng dựa về phía sau một chút, lười biếng liếc qua.

Hứa Minh Huy chỉ cho Chung Hằng nhìn: "Chính là cô gái đó, tóc ngắn ý, hôm qua muốn đánh nhau với bọn mình!"

Cậu ta vừa dứt lời, chỉ thấy Lâm Ưu đánh mắt nhìn qua, không khách khí chút nào nhìn cậu ta.

"Đồ điên."

Hứa Minh Huy búng tay, gật gù đắc ý cảm thán: "Rõ ràng mặt cũng không tệ, đáng tiếc lại là đứa con gái chanh chua."

Triệu Tắc đồng ý: "Cô gái này quá con mẹ nó dữ dội, so sánh với cô ấy, Lư Hoan vẫn đáng yêu nhất."

Nói đến đây, Triệu Tắc nhớ tới một việc: "Hôm qua Lư Hoan lại tìm cậu sao, nghe Nghiêm Tòng Mạn nói sáng sớm chờ cậu ở cửa trường học, biết cậu không đến hình như đã khóc một trận..."

Khuỷu tay cậu ta hích hích Chung Hằng: "Cậu thật sự không cần nhắc một chút sao? Chỉ cùng Lư Hoan nói chuyện thôi mà, người ta đáng đáp cũng rất xinh đẹp, trong nhà lại có tiền, đã theo đuổi cậu lâu như vậy, lúc đầu cô ấy muốn đi học ở trên tỉnh, vì cậu mới ở đây, ha ha, nếu không cậu thử hẹn hò với cô ấy đi..."

Chung Hằng nhìn cũng không thèm nhìn cậu ta: "Ông đây nhàn lắm sao?"

"Đúng rồi!" Hứa Minh Huy nói: "Triệu Tắc cậu phát bệnh thần kinh gì đấy! Người ta là công chúa, tính tình rắc rối khó chiều, phiền vô cùng, cậu thật đúng là đào hố! Chung Hằng thích cô ấy đúng là có quẻ!"

Cũng phải, Chung Hằng chỉ hận không thể đá bay được Lư Hoan đi.

Triệu Tắc liếc nhìn sắc mặt của Chung Hằng, ngượng ngùng ngậm miệng.

Nếu không phải bởi vì Lư Hoan là em họ của Nghiêm Tông Mạn, thì vừa rồi cậu ta cũng không nói giúp mấy lời này.

Hứa Minh Huy chuyển sang, nói với Chung Hằng: "Thật ra nói yêu đương một chút cũng được, dù sao cậu cũng không thiếu con gái, đào hoa bay ngợp trời, chọn tùy tiện một người thôi mà!"

Khoé môi Chung Hằng giật giật, từ chối cho ý kiến, lật sách ngữ văn ném trên bàn.

Yêu đương... Ha.

So với đánh nhau vui hơn?

Trong ký ức của Chung Hằng, nữ sinh đều mẹ nhà nó quá phiền, nũng nịu tính tình ngu xuẩn đùa cợt, nhát như chuột khóc chít chít.

Nói chuyện yêu đương cái mẹ gì.

Chuông vào học vang lên, Hứa Minh Huy lùi về chỗ.

Hai tiết ngữ văn liền một lúc.

Phụ trách môn Ngữ Văn là thầy giáo Lưu, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, là giáo viên chủ nhiệm của ban chín, bởi vì giáo viên dạy ngữ văn của ban mười nghỉ để, học kỳ này thầy ấy tạm thời phụ trách môn ngữ văn của lớp này.

Mặc dù là giáo viên mới, nhưng mà đối với mọi người thì thầy ấy không còn gì lạ lắm nữa.

Vị giáo viên Lưu này rất nổi danh trong trường, nghe nói dáng người cao một mét bốn chín, cho nên các nam sinh xấu miệng tự đặt cho thầy ấy biệt hiệu "Lưu bốn chín".

Thầy giáo Lưu yêu quý văn học như yêu quý sinh mạng, tận sức giảng dạy trong lớp học, nhưng mà nội dung hơn phân nửa là đến từ báo chí của ba khối học.

Mà đám học trò ngây thơ này không nghe nổi một câu vào tai, các nữ sinh cũng không chịu nổi mặt mũi, bởi vậy giờ dạy thường kết thúc có chút gượng gạo, xấu hổ.

Đây là học kỳ mới đầu tiên của khóa, lại là một lớp mới, thầy giáo Lưu đồng dạng khác thường, từ thi từ ca phú lại nói tới nhân sinh triết học, nói nhăng nói cuội hơn phân nửa, cuối cùng vung tay lên, tại trên bảng đen viết xuống bốn chữ rồng bay phượng múa: Nhân sinh khổ đoản.

"Các bạn học, nhân sinh khổ đoản nghĩa là gì!"

"Chim ngắn!" tướng ngồi của Hứa Minh Huy nhìn không ra kiểu gì, một bên rung chân một bên ba hoa: "Cái này thật sự là danh bất hư truyền, quá dài dòng, ông ấy ngắn thì cứ ngắn đi, của chúng ta dài lắm." (*)

Chung Hằng không thèm bóc mẽ, cười gằn một tiếng hững hờ.

Triệu Tác liên tục gật đầu: "Có lý!"

Mấy nam sinh ngồi trước sau đều vui vẻ, ai cũng ngăm hiểu, cười hề hề đến đê tiện.

Phía sau náo loạn rất nhanh gây lên sự chú ý của thầy giáo Lưu.

Đã sớm nghe nói ban mười lười nhác, thầy giáo Lưu quyết tâm muốn ngay khi bắt đầu năm học mới chỉnh đốn một phen.

Làm sao để chỉnh đốn?

Dùng câu "Xác định mục tiêu cuộc sống, dựng lên lý tưởng rộng lớn" bắt đầu!

"Nhân sinh khổ đoản, trong chớp mắt mấy chục năm Xuân Thu bỗng nhiên đã qua, lãng phí cũng quá đáng tiếc." Thầy giáo Lưu đầy kính mắt: "Là con người, cũng nên có mộng tưởng có mong ước!"

Nói chậm ung dung đặt phấn, nhìn chăm chăm góc bên trái của bàn giáo chỗ ngồi gần đồng hồ: "Tôi nhìn thấy nam sinh ngồi phía sau đó cười hết sức vui vẻ, chắc hẳn rất có lý tưởng! Thế này, tôi mời bạn học này cùng mọi người chia sẻ lý tưởng của mình. Bạn học mặc áo đồng phục lam kia... Hứa Minh Huy đúng không, em nói trước nào."

Mẹ kiếp!

Đột nhiên bị gọi tên, Hứa Minh Huy chấn kinh.

Hứa Minh Huy ném bút, chậm rãi đứng lên, trừng mắt nhìn xung quanh:... Chuyện gì đang xảy ra?

Xung quanh là một đám bạn xấu toàn cười hì hì, cười trên nỗi đau của người khác.

Vẫn là Triệu Tác phúc hậu, làm khẩu hình nói cho cậu ta biết: "Lý tưởng! Cậu —— muốn làm gì ý!"

"Lý tưởng?" Hứa Minh Huy há to miệng.

Thầy giáo Lưu nói: "Đúng, lý tưởng của em là cái gì? Nói cho mọi người nghe một chút."

"À, cái này đơn giản." Hứa Minh Huy thờ ơ nhún nhún vai: "Lý tưởng của em chính là muốn có rất rất nhiều tiền, mỗi ngày ăn ngon uống say, cùng nhóm anh em chơi game, còn muốn có mỹ nữ làm bạn gái của em, à đúng, vấn đề người đẹp này ngàn vạn lần không thể là chòm sao Xử Nữ! Chòm Xử Nữ đều là bệnh tâm thần!"

Cậu ta vừa dứt lời, toàn lớp cười to.

Có nữ sinh bắt mồm oa oa hô: "Chòm Xử Nữ thì làm sao!"

Cùng lúc đó, tổ thứ nhất hàng thứ ba, chòm sao Xử Nữ Lâm Ưu "Răng rắc" một tiếng bóp nát cao su: "Họ Hứa, cả nhà các người đều là bệnh tâm thần."

Hứa Duy ngượng ngùng xích lại gần: "... Tớ cũng họ Hứa."

Ánh mắt sắc lẹm của Lâm Ưu liếc ngang.

Hứa Duy ngoan ngoãn, một mặt lấy lòng cười cười: "Được, được tớ ngậm miệng."

Trong lòng có chút ngạc nhiên: Hứa Minh Huy này nhiều lần dẫm lên đuôi của Lâm Ưu gây sự như vậy, có thể là một loại duyên phận nào đó.

Trên bục giảng thầy giáo Lưu đã đen mặt, cầm quyển sách giáo khoa dùng sức đập lên trên bàn giáo viên: "Trật tự lại ngay, không được ồn ỉ!"

Tiếng nháo loạn trong phòng học dần dần nhỏ lại.

Bộ mặt tỏ ra vô tội của Hứa Minh Huy vẫn tiếp tục đứng đấy, ba hoa: "Thầy giáo, lý tưởng của em thế nào, có phải rất rộng lớn không?"

Thầy giáo Lưu kìm nén tức giận, một mặt nghiêm túc nói: "Vị bạn học này, lý tưởng cùng nằm mơ giữa ban ngày, kể tiếp."

"Triệu Tắc."

Hả?

Triệu Tắc đầu óc mơ màng, đứng lên sờ mũi, vò đầu bứt tai lê mê một lúc lâu, nói: "Lý tưởng của em là làm một thầy giáo nhân dân quang vinh, giống như thầy giáo Lưu vậy, vì nhân dân phục vụ."

Lời này đúng là khoác lác quá sức tưởng tượng.

Cả lớp không một ai tin tưởng, không hện mà cùng: "Dừng —— "

"Cũng không tệ lắm." Thầy giáo Lưu nói: "Hi vọng lời nói của em là thật lòng, người tiếp theo —— Chung Hằng, em nói thử một chút xem."

Lớp học tức thời yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía Chung Hằng.

Các nam sinh trong lòng biết rõ, cười hì hì, xem kịch, chờ Chung Hằng hạ gục dung mạo của thầy giáo, nữ sinh thì nhiều hay ít cũng có chút hiếu kỳ đối với Chung Hằng muốn nhìn xem cậu ta sẽ nói gì, cậu ta sẽ có lý tưởng sao?.

Lúc này Chung Hằng cũng rất sẵn khoái đứng lên, dáng người cao lớn đứng sau bàn học, hơi khom lưng, không đứng thẳng.

Thầy giáo Lưu hỏi: "Bạn học này, lý tưởng của em là gì?"

"Đánh nhau vĩnh viễn là em thắng."

Ngữ khí đều cáng, khuôn mặt kiêu ngạo vô cùng anh tuấn.

Các nam sinh vỗ tay huýt sáo.

Nữ sinh cũng nhin không được, đều đang cười.

Trong phòng học ồn ào một trận.

Thầy giáo Lưu tức ngực khó thở, râu ria đều nhếch lên: "Vô lễ! Thật sự là vô lễ! Tất cả yên lặng cho tôi!"

Lâm Ưu viết trên quyển sổ nháp, nói câu: "**."

Hứa Duy quay đầu, nhìn thoáng qua.

Nam sinh kia nhắc cằm, lười biếng đứng đấy, ánh sáng ngoài cửa sổ hắt lên bộ đồng phục, khóe miệng của cậu ấy có chút vênh lên, từ đôi mắt đến mũi đều viết lên hai chữ —— Muốn ăn đòn.

HẾT NT 2.

Nhân sinh khổ đoản có thể coi sự nuông chiều như cỏ rác, không bận lòng nghi ngờ, không đắm chìm trong khoái lạc. Có thể coi danh lợi tựa phù vân, không oán hận, không say đắm, thì có thể đạt được cảnh giới cần có trong cõi nhân sinh.

(*) có thể đây trong cách đọc là đồng âm hoặc như nào đó, mình không tra được.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 48: Ngoại Truyện 3

Kỳ rèn luyện thì luôn luôn trải qua khó khăn, người với người là như thế, người và quần thể cũng là như vậy.

Trải qua một tuần đầy mâu thuẫn, ban mười cơ bản đã ổn định tiến vào trạng thái lười nhác, bạn học mới cũng dần dần hoà nhập được với tập thể.

Ban mười có tất cả bốn mươi tám người, một tập thể đông đảo, trên cơ bản chia làm ba nhóm, một nhóm là học tập nghiêm túc với thái độ học sinh tốt, một nhóm là qua loa bình an vô sự ở giữa, còn lại là một nhóm do Chung Hằng cầm đầu không chịu an phận.

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo hơn ba mươi tuổi, tên là Trần Quang Huy, bởi « năm tháng vàng son » cầm đầu ban mười.

Trần Quang Huy đầu nhỏ, mấy bạn học trong lớp đảo ngược gọi tên thân mật: Đầu to.

Thầy giáo Trần vóc dáng rất gầy, khuôn mặt quanh năm như không được ăn đủ, thiếu chất dinh dưỡng, là người hiền hoà, thi thoảng bực lên sẽ rất đáng sợ.

Nhưng làm chủ nhiệm lớp, uy nghiêm như vậy căn bản vẫn không dạy dỗ được đám thiếu niên phản nghịch bất lương kia, nhất là Chung Hằng và cái tên Hứa Minh Huy kia, tuần đầu tiên đi học bọn hắn đã bắt đầu đến trễ về sớm, bài tập thường xuyên không làm, tâm tình tốt mới cầm bút mượn vở của người khác chép vài chữ.

Trần Quang Huy không có cách nào với bọn họ, thường quy các biện pháp trừng phạt thành phạt đứng, có lúc đứng ở đằng sau phòng học, có lúc đứng ở bên ngoài hành lang.

Người bị phạt nhiều nhất là Chung Hằng.

Mỗi lần Hứa Duy nhìn ra cửa sổ thấy bóng của một người cao lớn, dáng đứng cà lơ phất phơ, đứng còn chưa được mười phút đã không thấy bóng người của cậu ấy đâu.

Qua hai tuần, Hứa Duy nhìn lâu cũng thành quen, không cảm thấy kinh ngạc nữa.

Lâm Ưu hơi ác miệng nói: "Loại này ** mỗi ngày đến trường học làm gì, nghỉ học đánh nhau náo loạn là được rồi, cái lý tưởng chó má đó không phải là đánh nhau sao."

"Ồi trời các cậu không biết, cậu ta lúc nào cũng như vậy." Tưởng Mông ngồi phía sau vừa uống sữa tươi vừa nói: "Lá gan cực lớn, môn học nào cũng dám trốn, môn hoá học của Diệt Tuyệt Sư Thái* cũng không để vào mắt, nhưng mà có một môn cậu ta cho tới bây giờ chưa từng trốn."

Hứa Duy hỏi: "Là môn gì?"

Tưởng Mông nói: "Môn thể dục."

Hứa Duy: "..."

Môn thể dục chả khác nào giờ ra chơi, căn bản không cần trốn.

Quả nhiên, buổi sáng thứ năm sau khi kết thúc hai tiết toán, bắt đầu tới môn thể dục, Chung Hằng nghiêm nhiên xuất hiện, so với lúc trước gặp thì hôm nay trên mặt của cậu ấy bị thương, phía bên phải lông mày có một chỗ hồng hồng mới bị tổn thương, giống như là bị xước da, dễ dàng thấy vết máu.

Triệu Tắc xem xét sắc mặt lập tức thay đổi: "Cậu thật sự đi gặp sáu tên hỗn đản kia?!"

"Ừm."

Lúc này Hứa Minh Huy tiến phòng học, có chút hưng phấn, xông tới hỏi: "Một mình chiến đấu à?"

"Làm sao có thể?" Chung Hằng cầm cặp nhét vào trong ngăn bàn, ngẩng đầu cười một tiếng: "Một chọi ba."

"Mẹ kiếp!" Hứa Minh Huy dựng thẳng lên ngón cái: "Lợi hại!"

Triệu Tắc lại nhíu mày: "Khó trách, đến tin nhắn cậu cũng không thèm trả lời... Cậu, người này, cũng không biết gọi bọn này một tiếng, may mắn không bị ăn thiệt thòi lớn. Mấy tên kia cũng thật hèn hạ, nói là hẹn cậu tới đấu một mình, thế mà lại không tuân theo quy củ."

Chung Hằng xem thường: "Ông đây sợ bọn nó chắc?"

"Đúng đấy, thiếu gia nhà chúng ta là ai chứ, sớm muộn cũng để đám kia quỳ xuống hô một tiếng đại ca!" Hứa Minh Huy nhìn trên

mặt Chung Hằng bị thương, cậu ta chạy tới xum xoe: "Tớ đi hỏi xem tụi con gái có ai có băng dán cá nhân không!"

Cách giờ lên lớp chỉ còn năm phút, trong phòng học hơn phân nửa người đã tới sân thể dục, còn lại một ít nữ sinh đang lè mề. Hứa Minh Huy chạy tới, cười đùa tí từng lần lượt hỏi một lần: "Có băng dán cá nhân không? Cho Chung Hằng dùng."

Nữ sinh đối với nam sinh có dáng dấp tốt thì luôn luôn động lòng, mặc dù Chung Hằng rất nghịch ngợm, nhưng nữ sinh trong lớp học có hứng thú với anh cũng không ít.

Không khéo chính là, mấy cô vừa vặn đều không mang băng dán cá nhân.

Phía sau Triệu Tắc hô: "Chúng tớ tới quầy bán quà vặt trước!"

"Được, mua cho tớ một lon Coca-cola nhé!" Chung Hằng ôm bóng rổ, cùng Triệu Tắc đi ra.

Hứa Minh Huy nhìn nhìn, tổ một tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn Hứa Duy cúi đầu tại chỗ ngồi dọn dẹp đồ dùng học tập.

Cái người chanh chua kia đang không có ở đây.

Hứa Minh Huy đối với Hứa Duy ấn tượng cũng không tệ lắm, đầu tiên là cô gái này cùng họ với cậu ta, cả lớp học chỉ có hai người họ là họ Hứa, mặt khác, cậu ta cảm thấy nữ sinh này dáng dấp rất đẹp, làn da trắng trẻo, đôi mắt đen tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn, sạch sẽ, không đánh đá cũng không ghê gớm, dáng vẻ còn có chút giống nữ minh tinh mà cậu ta hâm mộ, cậu ta cũng đã nghĩ tới sẽ tiến tới làm quen, chỉ là Lâm Ưu vẫn luôn ở bên cạnh, cậu căn bản là không có cơ hội.

Trải qua lần xung đột kia, Hứa Minh Huy và Lâm Ưu nước sông không phạm nước giếng, mặc dù sau này không tiếp tục tranh cãi nữa, nhưng ngẫu nhiên đụng phải đều mắt sẽ trợn trắng nhìn nhau.

Bây giờ vừa hay thừa dịp Lâm Ưu không ở đây, Hứa Minh Huy tranh thủ thời gian chạy tới lấy lòng: "Này, bạn học Hứa, còn chưa đi sao."

Hứa Duy ngẩng đầu.

Hứa Minh Huy nhe răng cười một tiếng, da mặt dày nói: "Cậu có mang dán cá nhân không? Chung..."

Nhớ tới lần trước Chung hằng làm khó cô ấy, cậu ta lập tức đổi giọng: "À việc đó, là anh em của tớ bị thương chảy máu, quá đáng thương."

Hứa Duy không nói gì, dường như có chút kinh ngạc.

Hứa Minh Huy cười híp mắt gãi gãi tai, nói: "Lần trước là bọn tớ không đúng rồi, miệng của chúng tớ quá xấu, cậu không còn tức giận chứ"

Hứa Duy cậu ta một chút, không tiếp lời, khom người sờ soạng ở ngăn bàn một hồi, lấy ra cái ví tiền, ngẩng đầu hỏi: "Cậu muốn mấy cái?"

"Một cái! Ha ha, một cái là đủ rồi!"

Hứa Duy lấy một cái băng dán cá nhân cho cậu ta.

Hứa Minh Huy cầm lấy xem xét, là loại hình dán hello kitty, mắt cậu ta trợn tròn —— Hình này, đáng yêu như vậy, nếu nhìn thấy cái

này khẳng định Chung Hằng sẽ không vui.

"Có... Có cái khác không?"

"Không có, cái này không được sao." Hứa Duy nói.

Đây là cái lần trước cô mua cho Lâm Ưu dùng, là ở cửa hàng đổi diễn công trường bán, chỉ có loại này.

Lâm Ưu ngại loại này quá ngây thơ, không muốn dùng.

Hứa Minh Huy gãi gãi đầu: "Được thôi."

cậu ta cầm băng dán cá nhân cắt vào trong túi: "Cảm ơn!"

Quay người vọt ra bên ngoài, vừa tới cửa lại quay đầu nói: "À, bạn học Hứa, cậu và người cùng bàn ít giao lưu thôi, con gái quá đánh đá sẽ nhanh già."

Nói vừa xong, hắn liền cười thoát ra ngoài.

Hứa Duy thầm nghĩ: May mắn Lâm Ưu không ở đây, tên nhóc này không phải muốn mất một miếng da đấy chứ.

Môn thể dục tương đối rộng rãi, tập hợp mấy phút, thầy giáo nói mấy lời bố trí nhiệm vụ, tập thể chạy hai vòng xong là tự do hoạt động.

Hứa Minh Huy chạy tới sân tập, Triệu Tắc và Chung Hằng vừa vặn từ canteen trở về, đã có nam sinh giúp bọn họ chiếm sân bóng rổ.

Hứa Minh Huy vội trộm đem băng dán cá nhân cho Triệu Tắc, ra hiệu cậu ta đừng cho Chung Hằng biết.

Triệu Tắc nhìn nhìn miếng băng dán kém chút phun ra, cậu ta nhin cười, thừa dịp lúc Chung Hằng đang uống nước trực tiếp cầm băng dán cá nhân xé ra áp vào vết thương trên mặt cậu ấy: "Ày, đẹp mắt hơn hẳn."

Tranh thủ thời gian ra hiệu cho các nam sinh xung quanh dừng cười.

Chung Hằng bất tri bất giác, uống nước xong, ném chai nước xuống đất, vỗ bóng rổ lên trần.

Khóa thể dục đối với các nam sinh là thời gian vận động tốt nhất, đối với nữ sinh mà nói thì là thời gian giao lưu, tăng tình cảm, mấy tán cây lớn là nhóm một đang nói chuyện phiếm, quan hệ khác biệt.

Hứa Duy và những nữ sinh khác ít khi gặp mặt, phạm vi giao tiếp chỉ giới hạn quanh chỗ ngồi, ngoại trừ Lâm Ưu, thì cũng chỉ quen biết bạn học ngồi trên và bạn học ngồi dưới.

Giờ thể dục hôm nay Lâm Ưu xin phép nghỉ để đi gặp nha sĩ, Hứa Duy không có việc gì, cùng ba bốn bạn nữ khác ngồi ở trên bục đài gần cột cờ.

Tường Mông học trong lớp từ trước, tận lực kể hết những gì diễn ra ở trong lớp cho các cô nghe, ví dụ chủ nhiệm lớp Trần Quang Huy lớn tuổi rồi vẫn chưa lập gia đình hình như đang mập mờ với giáo viên xinh đẹp lớp Anh ngữ bên cạnh, lớp học có những ai là một đôi, ai có bạn gái ở lớp bên cạnh, ai thích ai vân vân.

"Đúng rồi " Tường Mông thần thần bí bí nói: "Có một người các cậu tuyệt đối nghĩ không ra được..."

"Ai cơ?."

"Bí thư chi bộ lớp chúng ta Thẩm Thiển Như..." Cả người Tưởng Mông chen vào giữa, nhỏ giọng nói: "Đừng nhìn cậu ấy bình thường giống một sách, biểu lộ không quan tới các nam sinh xung quang, thật ra cậu ấy cũng thầm mến Chung Hằng đấy."

"Trời! Không thể nào."

Một nữ sinh khác kinh ngạc nói: "Cậu ấy học rất giỏi nhé, cậu ấy xem thường học sinh kém."

"Là thật." Tưởng Mông vội phân chắc chắn nói: "Cậu ấy giỏi vờ tốt, có người nhìn thấy vở của cô ấy viết tên Chung Hằng, viết rất nhiều, cái này còn không phải là thầm thích sao."

"Đúng thế sao."

"VẬY CŨNG KHÓ TRÁCH, AI BẢO CHUNG HẰNG DÁNG VẼ ĐẸP TRAI NHƯ VẬY, CÁC CẬU NHÌN XEM, CẬU TA CHƠI BÓNG CÓ RẤT NHIỀU NỮ SINH LỚP KHÁC TỚI XEM."

Mọi người cùng nhìn thoáng qua trên sân bóng rổ, quả nhiên nơi đó có rất nhiều nữ sinh đứng chật kín.

Chuyện nhảm nhí càng nói càng hăng, mấy bạn nữ càng ngày càng thân mật, thậm chí chia sẻ luôn là bản thân đang thích ai.

Tưởng Mông nói: "Thật lòng mà nói, tớ không biết vì sao mà rất nhiều nữ sinh thích cậu ta, chỉ đẹp trai thì có ý nghĩa gì đâu, tớ thích người phải có nội hàm, ví dụ như Lâm Dật Phàm ở ban ba, người ta đọc rất nhiều sách, diễn thuyết biện luận đều rất tuyệt, đối xử với bạn nữ rất ôn nhu, lịch sự."

Cậu ấy nói đến câu này bỗng dừng, quay đầu nói: "Hứa Duy, cậu khẳng định là cũng không thích loại nam sinh suốt ngày đánh nhau như Chung Hằng chứ, lần trước cậu ta còn nói chuyện với cậu như vậy."

Tưởng Mông hỏi như vậy, những người khác nổi hứng tò mò: "Đúng đó Hứa Duy, cậu thích bạn nam như thế nào?"

Chủ đề đột nhiên chuyển tới trên người mình, Hứa Duy hơi sững sờ, nghĩ nghĩ nói: "Tớ chưa nghĩ tới việc này."

"Hả, cậu chưa từng yêu đương sao?" Tưởng Mông có chút ngạc nhiên: "Cấp hai cũng chưa từng?"

Hứa Duy lắc đầu.

"Ở ban bốn cũng không có?"

"Không có."

Tưởng Mông có chút ngạc nhiên cầm tay cô: "Cậu thật sự là học sinh tốt đấy à, chỉ lo học tập thôi sao."

Đang nói chuyện, sân bóng rổ bên kia bỗng vang lên những tiếng hô cổ vũ, ngay sau đó là tiếng nữ sinh hô hào gọi tên.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tưởng Mông kéo Hứa Duy: "Đi, chúng ta cùng qua xem!"

Trên sân bóng rổ, đám con trai đổ mồ hôi như mưa, có một dáng người vô cùng bắt mắt, áo thun tối màu, quần đen, giày bóng màu hồng.

Bóng rổ đến tay cậu ấy nhảy lên, tay ném tới, một đường vòng cung, bóng vào rổ.

Những tiếng hò reo cổ vũ tiếp tục kêu vang.

Được một lúc, có người thay phiên đi tới, đến phiên Chung Hằng nghỉ ngơi.

Đầu cậu ấy đầy mồ hôi, trực tiếp cởi áo thun, đi đến chỗ nghỉ, những nữ sinh kia hiển nhiên đã nhìn bộ dạng này thành quen, quang minh chính đại đổ mắt nhìn.

Có người đưa nước khoáng, Chung Hằng không nhận, anh tìm tới cái bình của mình, đặt mông ngồi vào nền đất xi măng, uống nửa bình.

Hứa Duy đứng cách vài mét ở bên ngoài, hai mắt nhìn cậu ấy.

Hình dán hello kitty bị Lâm Ưu ghét bỏ kia, đã được dán ở trên lông mày của cậu ấy.

Nói thật, nhìn rất buồn cười.

Hứa Duy nhìn không được nữa, cúi đầu cười.

Lúc ngẩng đầu lên, một ánh mắt sáng loáng phóng tới chỗ cô

Trên môi Chung Hằng vẫn còn đọng giọt, bình nước trong tay đã trống không.

Ánh mắt của cậu ấy rất đen, nhú nhú mày, mèo hồng nhỏ ở trên lông mày giật giật.

HẾT NT 3~~~~~

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay thiếu gia gọi là Chung·hello kitty Hằng.

Cũng nên có chút gì đó làm nền, hi vọng chương kế tiếp sẽ trực tiếp viết tới đoạn hay. À còn nữa đoạn ngộ an Khang.

****Diệt Tuyệt Sư Thái:** Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết của nhà văn. Bà được mô tả là chưởng môn nhân đời thứ ba của phái, võ công thuộc hàng thượng thừa trong giới võ lâm, nổi danh cùng báu vật trấn sơn. Đồng thời, bà cũng nổi tiếng là một nhân vật cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh lại quá độc ác, lạnh lùng.

Ở đây là ý chỉ giáo viên dạy môn hoá học của ban 10 hết sức cứng nhắc, nghiêm khắc...

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 49: Ngoại Truyện 4

Ánh mắt Chung Hằng dừng hai giây trên mặt Hứa Duy.

Lúc cậu ấy híp mắt trời sinh dáng vẻ chẳng mấy thân thiện

Lại thêm thái độ lần trước của cậu ấy...

Trong ấn tượng của Hứa Duy, tính tình của cậu ấy thật sự là đặt vào nhầm người, để tránh lại tiếp tục chọc giận cậu ấy, cô lập tức ngừng cười, xoay người bước đi, không tiếp tục nhìn nữa.

Chung Hằng nhú nhú mày.

Có gì buồn cười?

Có người gọi anh.

Anh đứng dậy ném bình nước đi, chạy mấy bước tới sân bóng.

Còn năm phút nữa kết thúc tiết học, giáo viên thể dục lại một lần nữa tập chung cả lớp lại, thông báo kết thúc rồi nhanh chóng giải tán.

Nữ sinh vệ sinh một chút là có thể nhanh chóng trở về lớp học, các nam sinh hoạt động suốt tiết học, tất cả đều ra mồ hôi đầm đìa,

cả đám tới vòi nước rửa mặt.

Giờ giải lao các nam sinh ban chín tới nhà vệ sinh, có mấy người cả Chung Hằng cũng ở đó, liếc thấy trên mặt anh có hình mèo Kitty, đầu tiên là chấn kinh, ngay sau đó tất cả đều cười điên loạn.

Cái quỷ gì nha.

Gương mặt anh tuần bất cần đời của Chung Hằng thêm con mèo nhỏ hoàn toàn không tương xứng nổi, trên mặt anh nếu dán một con sói xám già may ra còn có chút hài hoà.

"Con mẹ nó, anh Hằng nhất định là có bạn gái rồi, cái này chắc chắn là của bọn con gái!"

"Ha ha ha ha ha ha quá đáng yêu."

Chung Hằng bị bọn họ cười, không hiểu gì, đưa tay bóc băng dán cá nhân trên mặt.

Kẻ cầm đầu Triệu Tác và Hứa Minh Huy thấy tình thế không ổn, tranh thủ thời gian thừa dịp đang náo loạn lập tức co cẳng chạy đi.

Chung Hằng thấy rõ hình trên miếng băng dán cá nhân, mặt lập tức tối sầm.

"Móa, muốn chết à."

Khi đó hai con người hèn nhát kia đã chạy bằng tốc độ nhanh chóng biến ngay về lớp học, đứng tại chỗ cười ngửa tới ngửa lui.

Hứa Minh Huy ôm bụng, cười đến mức nói lắp bắp: "Cậu ta, cậu ta... Chắc tí nữa không đánh chúng ta chứ."

"Muốn đánh thì cũng là đánh cậu." Triệu Tắc cười trên nỗi đau của người khác: "Băng dán cá nhân đó cũng chẳng phải là của tớ, cùng lắm tớ đóng vai tòng phạm, cậu mới là chủ mưu!"

"Ây ây! Bây giờ lại đổ hết lên đầu tớ đấy à?" Hứa Minh Huy không làm: "Mẹ nó chứ cái này cũng chẳng phải của tớ."

Hai người đang trốn tránh trách nhiệm, mập mạp đằng trước chạy tới: "Ha ha, Chung Hằng đâu rồi, mau nhìn kia, em gái xinh đẹp đó lại tới."

Triệu Tắc quay đầu nhìn nhìn, lập tức bực mình —— Nữ sinh đứng ở bên ngoài mặc chân váy đồng phục màu hồng kia chính là Lữ Hoan.

Dù chỉ là một chút, Triệu Tắc cũng không muốn giúp Lữ Hoan, tranh thủ thời gian quay đầu giả bộ như không nhìn thấy.

Lữ Hoan đứng ở hành lang chờ đợi một lúc lâu mới thấy Chung Hằng quay lại.

Cô ta ngăn Chung Hằng ở trước cửa.

Đủ loại ánh mắt ở trên người bọn họ.

Trong phòng học, nam sinh bắt đầu huýt sáo.

Chung Hằng liếc mắt, bọn họ lập tức yên tĩnh.

"Mặt của anh sao vậy?"

Lữ Hoan nhìn thấy vết thương của anh, mày nhăn lại, cô ta vô thức đưa tay muốn sờ, dơ được nửa Chung Hằng chặn tay ném ra.

"Thái độ này của anh, là gì?" Lữ Hoan vừa tức vừa thương tâm: "Vì sao anh không nhận điện thoại của em, cũng không trả lời tin nhắn, anh có biết em gọi anh rất nhiều không?"

"Làm gì?" Chung Hằng sắc mặt lãnh đạm, chẳng có cảm xúc gì.

"Anh biết rõ còn cố hỏi!" Lữ Hoan khí thế hung hăng nói: "Em đã nói từ trước, lên cấp ba em muốn làm bạn gái anh."

Ồ.

Từng đôi mắt trong lớp học đồng loạt nhìn ra.

Nữ sinh thổ lộ với Chung Hằng rất nhiều, nhưng đây vẫn là người đầu tiên có gan lớn như vậy, thật đặc sắc.

Đáng tiếc nhân vật chính lại không phối hợp.

Chung Hằng vẫn bày ra dáng vẻ thản nhiên đó, hơi không kiên nhẫn: "Ông đây đồng ý?"

"Anh ——" Lữ Hoan chán nản, tức đỏ mặt: "Chung Hằng, em muốn làm bạn gái của anh, thì sao chứ? Lữ Hoan em có chỗ nào không xứng với anh?"

Chung Hằng cười gằn một tiếng, lông mày giương lên: "Chỗ nào cũng đều không xứng."

Anh ném xong lời này ngênh ngang rời đi.

Lữ Hoan đứng tại cửa, tức giận đến đau tim.

Trên mặt cô lúc đỏ lúc trắng, mắt hoe đỏ, rống lên: "Tên Chung Hằng đáng ghét, anh chờ đó cho em!"

Hứa Duy thấy Lư Hoa chạy qua cửa sổ.

Hình như như là khóc.

Mà cái người làm người ta khóc kia... Cậu ấy tinh thần nhàn nhã về tới chỗ ngồi của mình, phẳng phất việc không liên quan đến mình.

Chuông vào học, Hứa Duy không chú ý tới nữa, lấy ra quyển sách tiếng anh.

Tới khi giáo viên tiếng anh vào lớp, phía sau ồn ào vẫn không chịu thôi.

Sợ Chung thiếu gia tính sổ, Hứa Minh Huy cứng đầu cứng cổ nói: "Triệu Tắc cậu nói như vậy chẳng khác nào nguy biện, nói thật bằng dán con mèo nhỏ đó cũng không phải là của tớ, đó là của Hứa Duy, bằng dán đó là của cậu ấy cho tớ!"

Hứa Minh Huy nóng lòng thoát tội, bất chấp tất cả, rất không có logic đem cả đồng ụp lên đầu Hứa Duy.

"... Hứa Duy?"

"Đúng đúng đúng, chính là người đó, ài, chắc cậu cũng chẳng nhớ tên gọi của người ta."

Hứa Minh Huy tranh thủ thời gian chỉ cho anh thấy: "Ày, hàng thứ ba gần cửa sổ, người gầy gầy kia kia."

Chung Hằng nhú nhú mày, mẹ nó, là người lúc giờ thể dục cười anh dán cái kia.

Chưa hết... lần trước còn trộm ghế của anh.

Con người Chung Hằng nheo lại, từ trước đến nay lẽ ra là không tha cho người nào, nhưng thôi cũng không có vấn đề gì lớn, với cả anh cũng nhất quyết không so đo với đám con gái, ngại phiền.

Sự bực tức của Chung Hằng tóm lại vẫn đổ hết lên người Hứa Minh Huy và Triệu Tắc, sau khi tan học hung hăng bắt lấy bọn họ lôi đi, ăn bữa thịt nướng còn chưa đủ, lại còn đi chơi điện tử mấy tiếng liền, gần mười giờ mới thân ai về nhà người đó.

Chuyện này cứ như vậy qua đi.

Ở ban mười đủ một tháng, Hứa Duy cảm thấy mình đã thích ứng triệt để, mặc dù không nghiêm khắc giống ban bốn trước kia, kỷ luật cũng không tốt, nhưng mà đối với cô cũng không có ảnh hưởng gì, mấy môn khóa trắc nghiệm thành tích rất ổn định, luôn xếp top 3, trong đó toán học và tiếng anh là ưu thế của cô, hai lần đều đứng thứ nhất, Lâm Ưu so với cô hơi kém một chút, mỗi lần cũng có thể tiến tới vị trí thứ năm.

Giáo viên luôn luôn thích học sinh giỏi, chủ nhiệm lớp và thầy giáo Koren có ấn tượng rất tốt với cô.

Mà trong miệng bạn học, các cô vẫn luôn là "Học bá từ lớp chọn tới", ban đầu không hay gặp nhau, thời gian dần trôi qua, cũng sẽ có bạn học để ý tới.

Lâm Ưu khó tính cũng đã dần dần hoà nhập với mọi người.

Điều khiến Hứa Duy ngạc nhiên nhất là, cô vốn cho rằng Lâm Ưu và đám nam sinh đằng sau sẽ kéo dài trạng thái đối địch, không nghĩ tới trải qua một ngày nghỉ Quốc Khánh, thần kỳ thay bọn họ đã bắt tay giảng hoà.

Việc này đúng là kì diệu.

Hứa Duy không thể tận mắt chứng kiến, chỉ là sau khi đã hết ngày nghỉ, ngày đầu tiên tới trường học, cô bị Hứa Minh Huy làm cho giật mình.

Sáng sớm, Lâm Ưu vừa ném cặp sách ngồi xuống, Hứa Minh Huy ôm một đồng hồ ăn vặt hấp tấp chạy tới, xếp một loạt lên bàn Lâm Ưu, cười đến nhe răng trợn mắt: "Lâm đại gia, lâm mỹ nữ, ày, đây đều là tôi hiếu kính ngài!"

Lâm Ưu liếc qua, lãnh đạm khen: "Ngoan!"

Nói xong cũng không khách khí chút nào vơ tất cả đồ ăn vặt nhét vào trong ngăn kéo.

Hứa Minh Huy cười ha hả: "Buổi tối các anh em mời ngài ăn cơm ca hát, ngàn vạn lần nể mặt nhé. À đúng, bạn học Hứa cũng đi cùng đi."

Nói hướng Hứa Duy quơ quơ móng vuốt: "Bạn học Hứa nể mặt nhé."

Lâm Ưu hơi liếc mắt, Hứa Minh Huy sụp mi thuận mắt theo.

Hứa Duy nhìn tới mức trợn mắt hốc mồm.

Lâm Ưu lấy ra hai túi khoai tây chiên kín đáo đưa cho cô.

"Cái này... Chuyện là như thế nào?" Hứa Duy ngơ ngác hỏi.

"Cậu đoán xem." Lâm Ưu nhìn cô nhướng nhướng lông mày.

Hứa Duy miệng mở to, tiến tới nhỏ giọng hỏi: "Ài, cậu thành thật khai báo, có phải cậu dần cho cậu ta một trận đòn như tử rồi phải không, đánh đến mức kêu cha gọi mẹ rồi chứ gì?"

"..."

Lâm Ưu vò đầu cô: "Cậu nghĩ như thế sao, trong lòng cậu, tớ bạo lực như vậy đấy à?"

"Chẳng lẽ không phải à?" Hứa Duy nhú mày: "Vậy cậu ta sao lại..."

"Gọi là cháu nội ngoan, đúng không? Cậu đoán xem có liên quan không" Lâm Ưu có chút đắc ý cười: "Tớ có đánh người nhưng mà chả phải cậu ta."

Phía cuối lớp học, Triệu Tắc nói nhỏ với Hứa Minh Huy: "Thế nào, có đồng ý không?"

"Chắc là đồng ý thôi." Hứa Minh Huy có chút hưng phấn, kéo ghế ngồi cảm thán: "Con mẹ nó chứ thật không nghĩ tới người tối qua... Là bạn học Lâm của chúng ta, hoá ra cậu ấy học Taekwondo! Hình như học được chút võ chiến đấu tay không, Chung Hằng cậu không thấy được đâu, chất con mẹ nó luôn, nếu không phải vừa vặn đúng lúc cậu ấy đi dạo phố, bọn tớ thật sự giờ đã thảm rồi, sáu tên bên trong đám người đó chơi quá bản, chuyên môn giở trò, thấy chúng ta ít người càng xông lên hăng hơn."

Triệu Tắc gật đầu phụ họa: "Cho nên, bữa cơm này chắc chắn phải mời, bọn mình, không nên thiếu mảnh ân tình này." Cậu ta huých huých khuỷu tay Chung Hằng: "Phải không?."

Chung Hằng còn chưa lên tiếng, Hứa Minh Huy liền bắt đầu tính toán cò con: "Đương nhiên là phải mời rồi, lợi hại như vậy nên tranh thủ thời gian thu nạp, quá khủng, chẳng may lúc cần có thể dùng tới. Cứ thế đi, tớ cũng mời bạn cùng bàn của cậu ấy, lần trước chúng ta làm khó người ta, thừa dịp lúc này giảng hòa."

"Tớ đồng ý, đầu óc cậu hôm nay thông minh gọnm."

Triệu Tác quay sang hỏi Chung Hằng: "Cậu thấy sao."

Chung Hằng không lập tức trả lời, liếc mắt lên phía trước: "Mời chứ sao."

Nợ nhân tình rất phiền.

Vừa kết thúc tiết học học, Lâm Ưu lập tức cầm điện thoại đưa cho Hứa Duy: "Gọi điện thoại cho bà ngoại cậu đi, nói là làm bài tập với tớ, buổi tối tớ đưa cậu về."

Hứa Duy: "Cậu thật sự muốn đi đấy à?"

"Có cơm ăn tại sao không đi?"

"Cậu cũng không quen với mấy cậu đó mà, tớ thấy không an toàn lắm đâu."

"Tớ có ở đây, làm sao mà không an toàn chứ?" Lâm Ưu phát phát nắm đấm, "Yên tâm."

Cậu ấy trực tiếp bấm dãy số: "Cậu nhất định phải đi với tớ, mau nói đi."

Địa điểm được đặt ở một cửa hàng thịt nướng trên tuyến phố đi bộ.

Đội hai cô dọn dẹp xong xuống tầng, nhìn thấy mấy người con trai chờ ở dưới đó, tư thế khác nhau, Hứa Minh Huy ngồi xổm, Triệu Tắc dựa vào cây, mà Chung Hằng một tay đút túi đứng đấy, trên vai trái đeo một chiếc túi màu đen.

Nhìn thấy hai cô tới, Hứa Minh Huy lập tức đứng dậy chào đón, khuôn mặt lầy lờn tươi cười: "Tới rồi à."

"Ừm, chúng ta bắt xe đi à?"

"Được được được, bắt xe." Hứa Minh Huy hướng tới chỗ Triệu Tắc hô: "Cậu đi xe của cậu tới nhá."

"Được." Mấy người ra cổng lên xe, Hứa Minh Huy ngồi phía trước.

Lâm Ưu mở cửa sau ngồi vào, Hứa Duy ngồi bên cạnh, đang định đóng cửa xe, có bóng dáng đi tới, chân dài bước một bước vào ngồi.

Ồ, còn có Chung Hằng nữa.

Tác giả có lời muốn nói: chậm chút thật có lỗi

~~~~~HẾT NGOẠI TRUYỆN4

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 50: Ngoại Truyện 5

Hứa Duy ngồi dịch vào, cho Chung Hằng một chút không gian.

Người cao to có khác, ngồi xuống đã cảm thấy được chật chội rõ ràng, dường như Hứa Duy bị ép ở giữa.

Cô điều chỉnh tư thế ngồi tốt nhất, lại xem xét một lần nữa, người này thật đúng là không chịu thiệt chút nào, cặp chân dài kia cũng không biết thu gọn lại, đứng dựng chiếm một đồng chỗ.

Bây giờ không dư thừa dù chỉ là một khe hở, bọn họ cách nhau rất gần, hơi không chú ý sẽ đụng phải nhau ngay.

Hứa Duy ôm cặp sách, ngồi bó tay bó chân.

Hứa Minh Huy và Lâm Ưu nói về chuyện đánh nhau hôm trước, Chung Hằng lười nói chuyện, thần sắc thả lỏng dựa vào chỗ ngồi, túi sách đặt ở bên chân.

Đối với việc này của bọn họ Hứa Duy không rõ ràng, càng yên tĩnh hơn, buồn bực ngán ngẩm ngồi nghịch quai cặp sách.

Xe taxi vừa đến ngã tư đường, lái xe đột nhiên đánh tay lái, Hứa Duy đang hết sức chuyên chú bỗng dừng cả người cùng cặp sách

ngã bổ nhào lên người Chung Hằng, cầm cô đập phải đùi anh, bên trong miệng đang ngậm được nửa viên kẹo bạc hà kém chút nữa là phun ra.

Lâm Ưu giật nảy mình: "Ài, sao vậy —— " Đưa tay tới muốn kéo lại.

Chung Hằng đã nắm cánh tay Hứa Duy, kéo cô dậy.

Bác lái xe ngồi trước hỏi: "Có sao không?"

Hứa Minh Huy cũng lo lắng quay đầu: "Không có chuyện gì chứ?"

Cánh tay kia nói lỏng, Hứa Duy ngồi vững vàng, có chút chưa hoàn hồn: "Không có việc gì."

Chỉ là cảm bị đập hơi đau, chân của Chung Hằng quá rắn chắc.

"Cậu cẩn thận một chút." Lâm Ưu ôm ôm cô.

Chung Hằng nhặt lên sách vở cho cô.

Hứa Duy lập tức nhận lấy. "Cảm ơn."

Chung Hằng không đáp lại, loáng thoáng có mùi vị bạc hà, đổi tư thế tiếp tục dựa vào chỗ ngồi.

Hiển nhiên là mặc kệ cô.

Hứa Duy nhìn anh một cái, quay đầu lại, nghĩ thầm: Nếu như Chung Hằng có quyển sổ nhỏ ở đây, việc vừa rồi xảy ra kiểu gì cũng lại ghi thêm một khoản cho cô.

Cửa hàng thịt nướng làm ăn rất phát đạt.

Chờ bọn họ ngồi xuống, Triệu Tắc cũng đã lái motor tới, năm người gọi không ít món.

Lâm Ưu thích ăn thịt, lúc này không chút khách khí, chỉ toàn chọn món mặn.

Triệu Tắc hỏi: "Còn đồ uống, các cậu uống gì? Bọn tớ muốn uống bia, các cậu uống gì?"

"Uống gì nhỉ?" Lâm Ưu vung tay lên: "Tớ muốn uống rượu."

Hứa Duy túm cánh tay cô: "Đừng uống rượu."

"Bia thôi mà Hứa tiểu thư, cậu không cần quan tâm, cậu uống gì."

Lâm Ưu nói với Hứa Minh Huy, "Cho cô ấy sữa bò đi."

"Không cho cậu uống rượu." Hứa Duy lại nói một lần nữa.

Hứa Minh Huy bị bộ dáng nghiêm túc của cô chọc cười: "Bạn học Hứa không cần phải lo lắng như vậy, uống bia không say được, uống ít một chút là được rồi, nếu uống say bọn tớ đưa các cậu về."

Hứa Duy không nghe cậu ta nói: "Các cậu uống rượu thì uống đi, Lâm Ưu sẽ uống sữa bò."

Hứa Minh Huy có chút bất đắc dĩ nhìn Lâm Ưu nhún nhún vai.

Lâm Ưu cũng thỏa hiệp: "Được được được, tất cả nghe theo cậu."

Cô rất rõ, Hứa Duy rất cứng đầu, một khi đã quyết định thì không có cách nào lay chuyển.

Cứ như vậy cùng nhau ăn cơm, bầu không khí coi như cũng không tệ lắm.

Lâm Ưu mặc dù bình thường có chút tỏ ra "người muốn sống chớ lại gần", nhưng chỉ cần tốt đẹp, cô ấy có thể thành huynh đệ của bạn, cô ấy vốn có tính cách thoải mái phóng khoáng giống con trai.

Mà Hứa Minh Huy và Triệu Tắc lại càng là hơi tên dở hơi, cứ có hai người bọn họ, bữa cơm sẽ không buồn tẻ, hai người cùng tự biên tự diễn, kể xướng người họa, hoạt bát vô cùng.

Ngoài ra còn có hai người rất ít nói.

Hứa Duy đang vui đầu dùng bữa, mà Chung Hằng cũng đang uống không ít bia, ngẫu nhiên chủ đề chuyển đến người anh, anh mới đáp một câu.

Cho tới lúc ăn xong, anh mới đi thanh toán tiền.

Khi quay lại, Hứa Minh Huy vừa vặn nâng chén, hét lớn: "Tới đây tới đây, mọi người cùng chạm cốc, sau này sẽ là bạn bè."

Cậu ta cố ý đựng tới chén của Hứa Duy, cười hì hì mở to mắt nói lời bịa đặt: "bạn học Hứa, lần trước chúng tớ chỉ đùa với cậu thôi, tất cả mọi người đều là bạn cùng lớp, cậu mượn cái ghế để ngồi đương nhiên là không sao cả, Chung Hằng cũng không phải là cố ý dọa cậu đâu, cậu ấy chỉ đùa thôi, cậu đừng để ý nha."

Hứa Duy nói: "Không sao đâu, tớ cũng nên nói trước một câu."

"Không cần không cần, lần sau cậu muốn lấy gì cứ cầm luôn đi, ha ha ha."

Hứa Minh Huy lấy cùi chỏ đẩy đẩy Chung Hằng, ra hiệu cậu ấy tỏ thái độ một chút.

Chung Hằng không phản ứng.

Hứa Minh Huy không cam lòng lại đẩy tiếp, Chung Hằng bị cậu ta làm cho phát phiền, bỗng nhiên bưng chén cốc một cái: "Được rồi, lần sau không dọa cậu nữa."

Hứa Duy: "..."

"Tốt! Mọi người cạn một chén nào!"

Triệu Tắc hô hào: "Nào tất cả cùng dô nào!"

Năm cái chén đụng vào nhau, vang lên một tiếng rất thanh thúy.

Bầu không khí ăn uống hoà hợp đã kết thúc.

Dự định ban đầu là muốn tiếp tục đi KTV nữa, nhưng Hứa Duy cảm thấy thời gian không còn sớm nữa, đề xuất để lần sau đi, Lâm Ưu không lay chuyển được cô, đành phải đồng ý.

Hứa Minh Huy nói muốn đưa các cô về, cũng bị cự tuyệt.

Đến đầu phố mỗi người đi một ngã.

"Được rồi, ba người các cậu tự bảo vệ chính mình đi, hẹn gặp lại."

Lâm Ưu phát phát tay, lôi kéo Hứa Duy đi.

Triệu Tắc: "Chú ý an toàn nha!"

Hai dáng người kia đã đi xa.

"Ha ha, đi còn rất dứt khoát."

Hứa Minh Huy huýt sáo, quay đầu lại hỏi Chung Hằng: "Còn sớm đó, chúng ta đi chơi đi?"

"Đi."

Ba người cùng đi tới quán net.

Hứa Minh Huy vừa đi vừa nói: "Hai cô gái này rất thú vị, một người mạnh mẽ, một người mềm mỏng, hết lần này tới lần khác sự mềm mỏng này còn có thể chế ngự sự mạnh mẽ cuồng bạo kia, các cậu nhìn ra không, Lâm Ưu còn rất nghe lời cậu ấy."

Triệu Tác biểu hiện rất đồng ý: "Bạn học Hứa này rất có ý tứ, nhưng đối với bọn mình cô ấy không tin tưởng cho lắm, còn có chút đề phòng chúng ta."

"Còn không phải bởi vì lần trước chúng ta dọa nạt cô ấy sao?"
Hứa Minh Huy thở dài: "Thiếu gia của tôi ời sao vừa nãy cậu không nói vài câu ngọt ngào."

Cậu ta vừa mới nói xong, túi sách Chung Hằng lập tức bay tới.
"Có mà đánh rắm, dựa vào đâu ông đây phải đi dỗ dành cô ấy?"

Hứa Minh Huy ôm đầu tránh, vừa cười vừa nói: "Được được được, cậu là thiếu gia cậu nói đúng, không việc gì phải dỗ cậu ấy, đợi cậu ấy tới dỗ cậu chứ sao. Kiểu này, cậu cười với cậu ấy hai lần, Không chừng cô ấy giống những cô gái khác bị cậu mê hoặc, hấp tấp tới theo đuổi cậu, hình ảnh đó —— ha ha ha ha..."

Lúc này, Chung Hằng không muốn để ý tới cậu ta.

Sau lần này, Hứa Minh Huy và Triệu Tác bọn họ giống như đem Lâm Ưu và Hứa Duy tới địa bàn của mình, không có việc gì thì đưa đồ ăn vặt tới, được hay mấy cô gái ngồi cạnh cũng nhờ ít nhiều.

Tưởng Mông và mấy bạn gái khác âm thầm thảo luận, đều cảm thấy những bạn trai kia ngoại trừ thành tích có hơi kém, thích đánh nhau bên ngoài, thật ra cũng không có xấu như vậy.

Bởi vậy Hứa Duy cũng nhiều hơn một việc, xếp sau Hứa Minh Huy là một đồng nam sinh tới mượn bài tập của cô.

Nhưng mà Chung Hằng không ở trong số đó, bài tập của cậu ấy cho tới bây giờ nghĩ không làm thì sẽ không làm.

Một tuần này, người chịu phạt nhiều nhất vẫn là cậu ấy.

Nhưng mà, chủ nhiệm lớp Trần Quang Huy cứ vậy mà lại đổi sang phương thức phạt khác, đi học đến trễ không phạt đứng nữa, trực tiếp phạt chạy tám vòng sân thể dục.

Thế là mỗi sáng sớm Hứa Duy đều có thể nhìn thấy một thân đầy mồ hôi của Chung Hằng, thời tiết tháng mười, cậu ấy vẫn mặc nguyên cái áo ba lỗ màu xám, quần dài chỗ cao chỗ thấp, chạy xong đều đổ một đồng mồ hôi thấm ướt.

Hình như cậu ấy rất thích loại trừng phạt này, một lần cũng không bỏ đi.

Hơi kỳ quái.

Chỉ chớp mắt, đã đến thứ sáu.

Trước khi tan học, mấy khoá đại biểu đều ôm tới một chồng bài thi, hiển nhiên lại là một cuối tuần thê thảm.

Nhưng mà có ít người xem nên nó cũng chẳng phải là chuyện gì lớn.

Chuông tan học vừa vang, Hứa Minh Huy một thân nhẹ nhõm chạy tới: "Cuối tuần đi hát Karaoke, thế nào?"

Lâm Ưu một tiếng cự tuyệt: "Không đi, cuối tuần tớ đầy lịch rồi, lần sau hẹn sớm một chút."

"..." Hứa Minh Huy cảm thấy ngạc nhiên: "Cuối tuần của đội học bá là thế nào? Sẽ không chỉ làm bài tập từ sáng sớm đến tối muộn chứ?"

Lâm Ưu liếc cô một cái: "Học bá và một sách không cùng một loại sinh vật, cuối tuần này tớ và Hứa tiểu thư hẹn hò, bái bai."

Cái gì? Hứa Minh Huy há to miệng: Hẹn hò? Nói là hẹn hò, kỳ thật mười phần là thuần khiết, Lâm Ưu chỉ nghĩ trước khi thời tiết trở lạnh, đưa Hứa Duy đi bơi một lần.

Ngoại trừ hai người bọn họ, còn có Tưởng Mông cũng đi cùng.

Các cô hẹn nhau buổi chiều thứ bảy gặp nhau ở sân vận động ở thành tây.

Các hạng mục bên trong sân vận động không tính là có gì đẹp để mới lạ, nhưng mà người ít, đây là một ưu điểm lớn.

Nhất là vào thời tiết lạnh như bây giờ, càng không người nào bơi lội.

Lúc các cô tới, cả khu bơi lội khu chỉ có năm sáu người.

Tưởng Mông và Lâm Ưu đều đã được bơi từ lâu, Hứa Duy thì năm ngoái mới học được, có thể nói là do Lâm Ưu chỉ bảo, bộ áo tắm liê thân hoa phấn cũng là do Lâm Ưu mua cho cô.

Hứa Duy không thích màu hồng, chỉ là không đành lòng phụ ý của cô nhóc này, mỗi lần tới đều mặc bộ này.

Nghỉ ngơi, ba người cùng ngồi lên thành bể bơi, Lâm Ưu lại không chịu yên tĩnh, móng vuốt trên người Hứa Duy lướt một phen: "Siêu cấp đáng yêu, mỹ nữ một con."

Một bên Tưởng Mông nhìn không được nữa: "Ai ôi, biến thái, cậu ăn ít đậu hũ của Hứa Duy thôi."

"Vậy lập tức ăn cậu!"

Tưởng Mông kêu lên né tránh.

Ba người đùa giỡn, đối diện có người huýt sáo, tiếp theo là tiếng ngạc nhiên của Hứa Minh Huy: "Mẹ kiếp, thật sự là các cậu!"

Hứa Duy quay đầu nhìn lại, đối diện không biết có năm sáu nam sinh tới từ lúc nào, ngoại trừ Hứa Minh Huy và Triệu Tắc, còn lại đều là không quen biết, bọn họ đều chỉ mặc đúng một chiếc quần bơi, liếc mắt nhìn qua, lộ ra một đồng thệ.

Lâm Ưu và Tưởng Mông cũng ngạc nhiên: "Sao các cậu lại tới đây?"

"Cái này chính là duyên phận nha!"

Hứa Minh Huy và Triệu Tắc đều đang cười, giới thiệu cho người bên cạnh: "Ày, đây là mấy bạn nữ học ban mười, xinh đẹp chứ!"

Triệu Tắc hướng tới bên này hô: "Bơi chung đi."

"Mệt mỗi rồi, các cậu cứ chơi đi." Các cô tiếp tục ngồi, nhìn những bạn nam kia xuống nước.

Bơi một hồi, Hứa Minh Huy và Triệu Tắc tới chỗ các cô, ngồi trên thành bể bơi nói chuyện phiếm.

Khó được nhìn thấy bạn nữ học cùng lớp mặc áo tắm, Hứa Minh Huy không đứng đắn nói: "Các mỹ nữ vóc dáng rất khá nhé."

Lâm Ưu trực tiếp đánh một cái liếc mắt: "Cậu nên giảm béo đi."

"Gì cơ, ông đây có cơ bắp đó."

"Có cái rắm."

Hứa Duy và Tưởng Mông đều bị chọc tới mức phì cười.

Lúc này, Triệu Tắc phát tay hô: "Chung Hằng, ở chỗ này đây!"

Các nữ sinh vừa nhấc mắt, quả nhiên trông thấy phía trên đê trần của Chung Hằng.

Tưởng Mông con mắt mở to nhìn: Mặc dù cô không giống những nữ sinh khác mê mê Chung Hằng, nhưng mà xem xét thế này, thật đúng là rất có sắc đẹp, không tính cường tráng lắm, nhưng mà... Chân thật là dài.

Chung Hằng nhanh đến cạnh bể bơi, bước chân hơi ngừng lại, không nghĩ tới các cô cũng ở đây.

Triệu Tắc nói: "Cậu chỉ thay quần bơi, sao lè mè giống con gái thế, trước khi học bơi còn muốn hút thuốc? Tớ đã sớm bảo cậu phải học bơi được, còn một mực kéo dài thời gian, tiểu học bọn tớ đã biết bơi, còn cậu thì kéo dài tới tận mùa đông năm nay, hôm nay tranh thủ thời gian học cho xong đi, tớ làm huấn luyện viên cho cậu!"

Hứa Minh Huy đứng lên, đá văng Triệu Tắc: "Được rồi được rồi, để cho thiếu gia thoải mái, bơi lội không có cái gì khó khăn, dùng phao trong nước là sẽ nhanh biết thôi."

Chung Hằng không nhìn bọn họ, nhìn chằm chằm mặt nước một hồi, hơi cứng ngắc, tay hơi siết chặt.

Triệu Tắc nói: "Được rồi, không phải trì hoãn thêm nữa, trước tiên cậu xuống đi!"

Chung Hằng nhếch môi, ngón tay buông ra, thờ ơ nói: "Lười nhác không muốn học."

Anh quay người muốn đi, Triệu Tắc mau chóng tới chặn đứng: "Sao không giống cậu tí nào vậy, sợ cái gì, còn cần tớ phải tận dụng vài chiêu!"

Cậu ta liếc mắt, Hứa Minh Huy ngằm hiểu, hai người bỗng nhiên dùng sức, đẩy Chung Hằng vào bể bơi, nước văng tung toé.

Hứa Duy giật nảy mình, Tưởng Mông cũng kinh hoàng.

Triệu Tắc và Hứa Minh Huy nhẹ nhàng thở ra: "Cuối cùng cũng xong bước đầu tiên, chúng tớ đều học như thế, trước hết để cho cậu ấy làm quen một chút!"

Lâm Ưu nói: "Thật không nghĩ tới cậu ta là vịt lên cạn."

Trong bể bơi mấy nam sinh cũng lên bờ, ở đối diện nghỉ ngơi, đều vây xem.

Mắt thấy Chung Hằng vùng vẫy trong nước, so với dáng vẻ bình thường vô cùng khác biệt, Triệu Tắc và Hứa Minh Huy cảm thấy vô cùng buồn cười, vừa nhìn bên cạnh cười ha ha.

Hứa Duy nói: "Thế này được sao?"

"Có gì không được" Lâm Ưu cũng thấy buồn cười: "Nước nơi này có một mét năm, cậu ta cao như thế, còn có thể chết đuối được chắc?"

Tưởng Mông cũng chưa từng thấy dáng vẻ này của Chung Hằng, nhất thời nhìn đến ngây người.

Bờ bên kia nam sinh huyết sáo: "Anh Hằng, cố lên!"

Tất cả cười nháo loạn.

Người ở trong nước vẫn đang giãy dụa.

Hứa Duy nhìn một chút, dần dần nhú mày, cô đứng lên: "Cậu ấy không ổn rồi!"

Chẳng ai để ý tới cô.

Bọn họ tin chắc rằng, bể nước một mét năm cũng không là cái rắc gì đối với Chung Hằng.

"Các cậu đừng cười nữa!" Hứa Duy hô một tiếng, không do dự nhảy ngay xuống nước, đi kéo Chung Hằng.

Toàn bộ người bên cạnh bể bơi sửng sò.

"Ơ, Hứa Duy?"

Lâm Ưu nhìn ra có gì không đúng, đá Hứa Minh Huy một cước: "Nhanh giúp đỡ đi chứ."

Rất nhanh, Chung Hằng được kéo lên.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Những người khác vây tới.

Triệu Tắc và Hứa Minh Huy nhìn thấy dáng vẻ của Chung Hằng như vậy, quá sợ hãi: "Trời ơi... Chung Hằng? Sao thế hả?"

"Tưởng Mông, khăn mặt!"

"... Được!" Tưởng Mông tranh thủ thời gian đưa khăn lông khô tới.

Hứa Duy quỳ trên mặt đất, gập khăn mặt chà xát lên mặt Chung Hằng, những giọt nước đọng lại nhanh chóng được lau đi, nhưng sắc mặt của cậu ấy vẫn trắng bệch tới mức dọa người, toàn thân đều đang phát run.

Hứa Duy tiếp tục lau nước trên cổ và ngực cậu ấy.

Đôi mắt đen nhánh của Chung Hằng vẫn ẩm ướt, hiện ra một chút tia sáng.

Mi mắt anh có chút rung động, nhìn thẳng cô.

Người bên ngoài ít nhiều cũng bị bộ dạng này của anh hù dọa, không dám nói câu nào.

Hứa Duy cũng không hề nói gì, trên người cô vẫn ướt sũng, nước trên mặt và tóc không ngừng rơi xuống mặt Chung Hằng.

Cô dùng khăn mặt chà xát rất nhiều lần, cảm giác được Chung Hằng đỡ run hơn.

"Không sao đâu." Cô thấp giọng nói: "Cậu buông tôi ra đi."

Chung Hằng dường như hơi cứng đờ, nắm chặt.

~~~~~HẾT NGOẠI TRUYỆN 5

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 51: Ngoại Truyện 6

Hứa Duy xoa xoa mu bàn tay, lúi ra đằng sau lau những giọt nước còn vương trên mặt.

Chung Hằng ở tình huống này, Triệu Tắc và Hứa Minh Huy bận bịu đi lại trước mặt anh, đại khái là nghĩ bày tỏ một chút quan tâm tình anh em.

Nhưng mà không ai cảm kích.

Chung Hằng không không bị run lại nữa. Khuôn mặt anh trắng bệch, đứng lên không nói một lời, người mềm

nhũn đứng lên còn có chút bất ổn, Triệu Tắc muốn dìu anh, bị anh đẩy ra.

Hứa Duy ngẩng đầu, nhìn thấy anh cứ như vậy chậm rãi bước đi từng bước.

Triệu Tắc mau đuổi theo.

Hứa Minh Huy quay người nhìn Hứa Duy biểu đạt đa tạ: "Ơn nghĩa này không lời nào cảm tạ hết được", cực nhanh cùng ra ngoài, tiếp theo là một đống nam sinh kia đi theo cậu ta.

Đảo mắt, bên cạnh bể bơi chỉ còn lại các cô.

Tưởng Mông cảm thán một trận.

Hiển nhiên Lâm Ưu cũng cảm thấy ngoài ý muốn: "Xem ra hình như cậu ta rất sợ nước, làm thế nào cậu thầy được cậu ta không ổn? Cậu ta đâu có kêu cứu?"

"Không biết, cảm thấy so với lúc tốt học bơi không giống nhau, khả năng có người đúng là sợ nước, không bơi được." Hứa Duy nói: "Còn tốt, may không có việc gì xảy ra."

Lâm Ưu nhìn có chút hả hê hừ một tiếng: "Triệu Tắc và Hứa Minh Huy lần này thảm rồi, hai thằng thiếu thông minh này, đoán chừng phải chịu đòn."

Tưởng Mông cũng đồng ý: "Lúc đấy bọn họ quá ác ý, nhìn dáng vẻ này Chung Hằng nhất định là rất tức giận, con trai đều rất sĩ diện, hôm nay ném đi mặt mũi như thế, hơn nữa còn bị chúng ta thấy được, nói không chừng ngay cả chúng ta cũng bị cậu ta khắc ghi trong lòng."

"Không đến mức thế." Lâm Ưu cười liếc mắt nhìn Hứa Duy: "Em gái Hứa nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng của cậu ta, theo kinh nghiệm của tớ, dù cậu ta có nhỏ nhen tới mức nào đi nữa thì ân oán cũng sẽ vạch định rõ ràng, cái gì mà chẳng nhớ, huống chi ân tình lớn như thế sao cậu ta có thể quên?"

Tưởng Mông: "Thật sao?"

Lâm Ưu nhướng mày, ừm một tiếng, hiển nhiên đối với phán đoán của mình rất là tự tin, còn thừa cơ hội néo néo gương mặt

của Hứa Duy: "Chờ thiếu gia nhà người ta tới đèn đáp cậu đi, đến lúc đó cậu tùy tiện bắt ca hát nhảy múa gì thì tùy."

Hứa Duy không nói bắt được tay của cô: "Có thể đứng đắn một chút không."

"Không thể."

"Tớ khinh bỉ cậu."

"Cậu có thể khinh bỉ tớ, nhưng cậu không thể khinh bỉ tớ yêu cậu."

"..."

Nói những lời vô vị, mười cái Hứa Duy cũng địch nổi Lâm Ưu.

Hứa Duy xem như phục, né móng vuốt: "Tớ ra bơi đây."

Cô xuống nước.

Tưởng Mông vụng trộm kề tai Lâm Ưu nói nhỏ: "Dáng người Hứa Duy thật đẹp."

"Cái đó á." Lâm Ưu lập tức cảm thấy cùng có vinh quang: "Cô em Hứa của tớ, eo nhỏ chân dài nhỏ bộ ngực sữa."

"Ha ha." Tưởng Mông cười khanh khách: "Cậu người này... thế cậu phải trân trọng thật tốt, chờ người ta có bạn trai, coi như không có cậu luôn."

Lâm Ưu xem thường: "Ai có bản lĩnh đó, tớ phục anh ta."

"Tớ cũng phục." Tưởng Mông gật đầu, "Nhìn Hứa Duy như vậy, hình như là không có ý định yêu đương ở cấp ba."

Lâm Ưu nhìn bóng hình trắng trẻo trong bể bơi, cười một tiếng: "Không phải sao, còn chưa có ai khai chiến đâu."

Không nghĩ tới, bạn học Hứa không có ai tán tỉnh sáng sớm thứ hai đã nhận được một bức thư tình.

Nói tới đây, vẫn là Lâm Ưu phát hiện đầu tiên, Lâm Ưu tới sớm, mở ngăn kéo của Hứa Duy nhét khoai tây chiên, thoáng nhìn thấy một bức thư tình.

Lâm Ưu bình tĩnh mười phần cầm lên nhìn nhìn trang bìa, một chút cũng không kinh ngạc.

Đây không phải lần đầu tiên, năm lớp mười cũng có nam sinh từng làm như vậy, nhưng mà không có kết cục tốt đẹp gì.

Loại chuyện chứa đựng ý nghĩa sâu sắc, phương thức thận trọng này, thằng nhóc đó vừa gặp Hứa Duy, đến rằm cũng không dám đánh, bức thư kia bị cô để lại trong ngăn kéo.

Không ngoài dự liệu, bức thư này cũng không ai để ý tới.

Hứa Duy tới chậm một chút, nối tiếp theo gót chân chủ nhiệm, vừa cầm bức thư thì chuông reo vào lớp, cô thuận tay nhét lại vào ngăn bàn, lấy ra sách tiếng anh.

Hôm nay giờ đọc bài đến sớm, Chung Hằng lại đến muộn, cách tan giờ đọc sách chỉ còn năm phút, cậu ấy mới vác cặp tới.

Chủ nhiệm lớp Trần Quang Huy ngay cả lời cũng chẳng muốn nói, tay chỉ ra ngoài, Chung Hằng ném cặp sách, đá văng ghế lập tức ra ngoài.

Hứa Minh Huy đập Triệu Tắc một cước, cầm sách che mặt, hai người nhỏ giọng nói chuyện dưới mắt nhỏ của thầy Trần Quang Huy — "Tính tình của thiếu gia vẫn không bớt đi sao."

"Không thể nào, hôm qua không phải đã dỗ dành tốt lắm rồi à, đánh bóng rổ một ngày trời, tứ cố gắng một quả cũng không đánh vào, còn cố ý để cho cậu ấy đập hai cước, tức giận mấy đáng nhẽ ra cũng phải hết rồi chứ!"

"Sắc mặt đó không đúng rồi."

"Có phải lại cãi nhau với bố cậu ấy không?"

"Cũng có thể."

7:20 giờ đọc sách kết thúc, đến thời gian ăn sáng, rất nhiều người tới nhà ăn hoặc cổng trường học, trong phòng học vẫn còn một số bạn học, đã có người ăn sáng rồi, ngồi ở đó chăm chỉ học từ vựng, cũng có người mang theo đồ ăn tới, trong phòng học đủ loại mùi thơm.

Lâm Ưu và Tường Mông ra ngoài ăn mì trộn tương chiên.

Hứa Duy không đi cùng hai cô ấy.

Cô một tay ăn bánh bao, một tay lật tạp chí Lâm Ưu đem tới, ăn xong mới đi nhà vệ sinh.

Nhà này đã lâu không tiện muốn dùng nhà vệ sinh phải xuống tầng một.

Gần nhất là cách mười ban cạnh cậu thang ít người yên tĩnh, cách nhà vệ sinh cũng gần, nhưng chỗ đó không tốt lắm, đám con trai luôn thích tụ tập ở đó, lén lút hút thuốc, thành ra chỗ hành lang đó quanh năm ám đầy mùi khói. Hứa Duy đi đến khúc cua phát hiện mùi khói càng ngày càng nồng đậm, đi lên phía trước hai bước, xem xét thật kĩ, quả nhiên, đi đến đầu bậc thang là thấy đám con trai đang rít tới vui vẻ.

Cách màn khói thuốc mù mịt, Hứa Duy nhận ra trong đó có một người.

Cậu ấy gần nhất, dựa vào tường, cúi đầu thấp, tàn thuốc màu đỏ vẫn ẩn hiện nơi khoé miệng anh.

"Học sinh không tốt" Người này làm việc này rất theo thứ tự, không thiếu cái nào.

Hứa Duy đi đến bậc thang còn lại.

Mấy nam sinh hút thuốc thấy được cô, có người ngả ngón huýt sáo.

Đây là thói quen của bọn ọ, nhìn thấy nữ sinh đẹp mắt, coi như không biết, cũng sẽ dùng phương thức này đùa giỡn một chút, đại khái là để duy trì thói lưu manh.

Hứa Duy không quay đầu, đi thẳng tới nhà vệ sinh.

Mắt thấy bóng dáng kia đi qua hành lang, không nhìn thấy nữa, các nam sinh thu tầm mắt lại.

Có người hỏi: "Nữ sinh đó học ban nào, sao chưa gặp bao giờ."

"Khá quen?"

Một người khác nghĩ nghĩ, quay đầu: "Hình như... Ở lớp mày đây, phải không Chung Hằng?"

Chung Hằng đập đầu đập tàn thuốc, ừ một tiếng: "Ban bốn tới."

"Học giỏi nha."

Một tiếng cười xấu xa, nửa câu tiếp tới: "Mẹ nó chân thật xinh đẹp, cũng không biết mặc quần làm gì, đáng tiếc."

"Mày cời ra cho cậu ấy."

Những người khác cười vài tiếng.

Chung Hằng nhả ra ngậm khói, lông mày nhỏ hơi nhíu lại.

Cách hai giây, anh bóp tàn thuốc, đứng thẳng lưng: "Đi."

Hứa Duy đi nhà vệ sinh xong, nơi đó đã không còn ai, mùi khói thuốc vẫn còn chưa tản đi.

Cô lại đi tới quầy bán quà vặt, mua một túi cà phê, lại mua coca-cola cho Lâm Ưu, lúc đi tới khúc cua lên tầng, bước chân hơi dừng lại.

Người này vừa mới ở kia hút thuốc, lúc này lại tựa ở bên lan can.

Cậu ấy không hút thuốc lá.

Không biết đứng đây làm cái gì.

Mặc dù đã từng ăn cơm cùng nhau, còn việc ở sân vận động hôm đó, nhưng kỳ thật không có cảm thấy quen biết chút nào.

Loại việc này đối với Hứa Duy chỉ là xã giao, không cần chào hỏi.

Cô thẳng thừng lướt qua người anh, bước chân đi nhanh hơn.

Sau lưng bỗng nhiên có giọng nói trầm thấp truyền tới: "Này."

Tác giả có lời muốn nói: đừng ngại ít a ngày mai còn có

~~~~~HẾT NGOẠI TRUYỆN 5

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 52: Ngoại Truyện 7

Trên tầng dưới tầng đều có tiếng người náo nhiệt.

Ở nơi hành lang yên tĩnh này, tiếng nói kia nghe rất uể oải loáng thoáng, giống như chỉ thở dài một hơi.

Phản xạ của Hứa Duy cũng coi như nhanh, suy nghĩ hai giây đã xác định được không phải cậu ấy thở dài, là đang gọi cô.

Cô dừng bước lại, quay đầu nhìn thoáng qua.

Không biết Chung Hằng đứng thẳng từ bao giờ, tay đút trong túi vân vân.

Đầu cậu ấy ngẩng lên, trong tầm mắt cô ánh mắt ấy ung dung nhìn vào cô.

Hứa Duy chờ cậu ấy nói chuyện, nhưng ngoài từ "Này" ra thì cũng không nói gì thêm.

Hai người cứ nhìn nhau một hồi kì lạ như vậy.

Chung Hằng bỗng nhiên xoay mặt, cúi đầu thấp: "Mẹ nó."

Tạm ngừng.

Hứa Duy vốn đã không hiểu gì, đột nhiên nghe thấy một tiếng "mẹ nó", lại càng không hiểu ra sao, cô lại làm gì đắc tội với cậu ấy rồi? Người này đúng là không thể chung sống.

May mắn, cô cũng không có lý do gì nhất định phải ở lại nói chuyện với cậu ấy.

Đang định đi, trong hành lang truyền đến tiếng cười nói.

Hứa Duy nghe ra được là giọng của Lâm Ưu và Tưởng Mông.

Chung Hằng nhìn thấy cô bám lan can, ngó nghiêng nhìn xuống.

"Lâm Ưu." Cô gọi một tiếng.

Chung Hằng đi tới, không nói lời nào, trực tiếp lấy đồ vật ở trong túi nhét vào tay cô.

Lâm Ưu và Tưởng Mông vừa vặn đi tới, liếc thấy một màn này, không có kịp phản ứng, Chung Hằng đã làm như không không có việc gì, tiếp tục đi.

Anh người cao chân dài, một lúc bước hai bậc thang, mấy bước đã lên tầng.

"Chuyện gì xảy ra?" Lâm Ưu và Tưởng Mông đi tới, nhìn thấy socola trong tay Hứa Duy.

Tưởng Mông ngạc nhiên: "Cái này... Chung Hằng cho cậu sao?"

"..."

Chung Hằng đưa socola không đầu không đuôi, Hứa Duy cũng không hiểu có việc gì

Cô nhớ lại một chút, tư thế đưa socola của cậu ấy chẳng giống người bình thường, giống như đưa túi thuốc nổ cho cô, sợ lửa đốt tới mông, đưa xong liền rút ngay ra.

Ngược lại Lâm Ưu lại không cảm thấy kì quái, cô xem xét socola hai lần, giọng nói chẳng lấy làm thoả mãn: "Tớ nói này người này có phải hơi hẹp hòi không, chỉ vài món này có thể trả xong sao?"

Ân cứu mạng đâu?.

Dù sao cũng phải là bữa tiệc lớn chứ.

Lần sau đến làm thịt cậu ta.

Thứ hai đều thực hành nghi lễ chào cờ.

Lúc đứng đội, Chung Hằng cầm đầu ba tiểu đội đứng cuối vẫn giống như trước đó, tư thế đứng của bọn họ từ trước tới nay đều không đứng đắn, khoá kéo đồng phục cũng không chỉnh tề, ban cán bộ cũng không quản nổi bọn họ.

Lúc học sinh tiêu biểu đang phát biểu trên bục, từ trước tới nay bọn họ chẳng buồn nghe, luôn luôn nói chuyện phiếm.

Hứa Minh Huy một bên rung chân một bên nói với Chung Hằng: "Lư Hoan... cậu định thế nào, vừa mới tan học lại tìm đến cậu, may mắn đụng phải tớ, tớ chống chế vài câu, nhìn điệu bộ này của em ấy, không theo đuổi được cậu thì không buông tha đâu."

"Còn không phải sao." Triệu Tắc liếc mắt nhìn lên bục cờ, nhỏ giọng nói: "Hôm qua tớ gặp Nghiêm Tòng Mạn, cậu ấy nói Lư Hoan căn bản không có hi vọng, cũng là đủ đáng ghét, sớm biết như vậy lúc trước không nên ra tay giúp em ấy, dai như gì ấy."

Chung Hằng nghe hững hờ, cũng chẳng buồn nói câu nào.

"Thật sự phiền thì bỏ qua thôi." Hứa Minh Huy bỗng nhiên sờ lên mũi, ý xấu nói: "Cậu tìm bạn gái thôi, danh nghĩa đã có chủ, con bé còn hành hạ cái rắm gì nữa, từ từ chết tâm."

Triệu Tắc đồng ý: "Thật lòng đấy."

Hứa Minh Huy nhìn Chung Hằng: "Tớ nói cậu muốn thử không, biện pháp này thực dụng phi thường, cũng không phải nữ sinh nào cũng đáng ghét như tiểu thư Lư? Có người yên lặng rất ngoan, khỏi cần phải nói, nói ngay lớp của chúng ta đi, có mấy người lận..."

Cậu ta nhìn sang hàng nữ sinh bên: "Ví dụ như Trương Tĩnh, người cũng như tên, bình thường không nghe nổi cậu ấy nói một câu, người đằng sau mặc quần màu cam kia, Trịnh Tiểu Như, xấu hổ hơi e sợ, còn có Tôn Mẫn, Tô Lâm..."

Hứa Minh Huy câu trước phụ câu sau, Triệu Tắc ở một bên tán thành, hai người kẻ xướng người hoạ.

Rất ồn ào.

Có người từ giữa đó lên qua.

Chung Hằng dừng lại, giương mắt, nhìn lại.

Hứa Minh Huy chú ý tới ánh mắt của anh, cười đến vui vẻ: "Bị tớ thuyết phục rồi sao? Như thế nào, coi trọng ai? Tớ giúp cậu, nói không chừng vừa hay người ta cũng thích cậu."

Chung Hằng không cảm kích: "Chuyện của cậu đấy à."

"Ha ha, cậu cái tên này." Hứa Minh Huy bị đau lòng: "Không phải tớ đang quan tâm anh em sao."

"Quan tâm chính cậu đi."

"..."

Triệu Tắc và Hứa Minh Huy hai mặt nhìn nhau: Đến cùng là nhìn trúng ai? Con trai kì quái nếu trong lòng có lửa, giống như ngọn lửa nóng cháy hừng hực không bại trước con gái.

Triệu Tắc và Hứa Minh Huy không cố truy hỏi thêm, nhưng bọn họ vụng trộm cùng chung ý định, muốn cạy miệng của Chung thiếu gia đào ra bí mật, đáng tiếc cố gắng hơn nửa ngày vẫn không moi ra được một lời nào.

Lúc tan học, Lâm Ưu và Hứa Duy trực nhật.

Hứa Minh Huy chơi bóng trở về cầm cặp sách, thấy các cô còn chưa đi.

"Này." Hứa Minh Huy lau mồ hôi, chạy tới nói tiếp: "Bọn tớ muốn đi ăn đồ nướng, cùng nhau đi không."

Lâm Ưu không ngần ngại, cầm bọc rác đi ra ngoài: "Hỏi bà cô Hứa ý, tớ không làm chủ được."

"Chuyện này à." Hứa Minh Huy lập tức đi tìm Hứa Duy, cười đùa tí tởng nói: "Bạn học Hứa."

Hứa Duy nói: "Tớ phải về sớm một chút."

"Không chậm trễ, cửa hàng đó rất gần, chỉ mấy bước là tới, cậu ăn xong về tới nhà vẫn sớm. Lâm Ưu không phải rất thích ăn đồ

nướng sao, coi như cậu thoả mãn cô ấy."

Cậu ta nói thế này, Hứa Duy lập tức không có lời đáp lại.

Đúng là Lâm Ưu rất thích ăn mấy món này.

"Vậy được rồi."

Lâm Ưu ném xong rác trở về, bọn họ cùng đi tới quán đồ nướng đối diện trường, Chung Hằng và Triệu Tắc đã ngồi ở chỗ đó.

Hứa Minh Huy chạy vào, đem cặp sách của bọn họ ném lên trên bàn, nói: "Tớ gọi Lâm Ưu và Hứa Duy tới." Vừa mới nói xong, hai người kia đã bước vào cửa.

"Thật đúng là đến rồi!" Triệu Tắc đứng lên cầm ghế cho hai cô.

Hứa Minh Huy nói với Lâm Ưu: "Chúng ta gọi nhiều thịt nhé."

"Được."

Quầy đồ nướng ở bên ngoài, hai người bọn họ cùng ra ngoài gọi món, Triệu Tắc cũng đi ra lấy mấy chai bia

Chỉ còn Hứa Duy và Chung Hằng.

Hai người cách nhau cái bàn.

Hứa Duy rót một chén nước trắng cúi đầu uống, đối diện bỗng nhiên hỏi một câu: "Cho cậu socola cậu ăn chưa."

Hứa Duy ngẩng đầu, đụng vào ánh mắt của Chung Hằng.

Cậu ấy vẫn dáng vẻ đấy, giống y hệt biểu cảm lúc sáng ở hành lang, đuôi mắt vẫn tinh tế như thế, không nhìn ra được một tia nhiệt tình.

Hứa Duy vẫn chưa trả lời, Lâm Ưu đã đi tới, Triệu Tắc và Hứa Minh Huy cũng ngay sau lưng bọn họ.

Tiếp theo cũng không có cơ hội hỏi tiếp vấn đề này.

Ăn đồ nướng xong là vào năm rưỡi, Lâm Ưu và Hứa Duy đã sớm rời đi, hai người không cùng đường, tự mình ngồi xe bus.

Bên trong quán đồ nướng, Hứa Minh Huy lại muốn thêm ba chai bia, mở ra, nói: "Đêm nay đi chỗ nào chơi đây, đánh bi-a hay đi quán net?"

"Tớ thế nào cũng được." Triệu Tắc thờ ơ nói: "Gần đây cha tớ không ở nhà, tớ về trễ cùng được, mẹ tớ cũng mặc kệ."

Hứa Minh Huy nói: "Được, nếu không lại gọi thêm mấy người nữa đi?"

"Cũng được, cùng nhau chơi đùa náo nhiệt, Chung Hằng cậu nói đi."

"Tùy tiện đi."

Chung Hằng đổ rượu vào miệng, cầm cặp sách: "Đi trước đã."

Hứa Minh Huy sững sờ.

Triệu Tắc nghi hoặc: "Ài, đi chỗ nào đấy, cùng nhau đi đi."

"Đừng có mà đi cùng." Chung Hằng vút xuống một câu, đi thẳng ra cửa.

Tuyến xe bus phải đợi chờ lâu, nhất là khi đã qua giờ tan học, Hứa Duy đợi bảy tám phút, cuối cùng cũng đuổi kịp.

Phía trước cô có ba bốn người, đợi sau khi cô lên xe, phía sau còn dư mấy chỗ ngồi, cô đi tới ngồi xuống.

Lái xe.

Sắc trời bên ngoài còn chưa tối hẳn, một ánh sáng nhỏ xuyên thấu qua cửa sổ xe lọt tới.

Hứa Duy nhìn chằm ngoài cửa sổ một lúc, quay đầu lại, ánh mắt phút chốc khựng lại.

Cách bên ngoài vài mét, Chung Hằng dựa cột đỡ, nhìn cô.

Thấy cô nhìn tới, khóe miệng của cậu ấy cong cong, lần đầu tiên cười với cô một cái, trong nháy mắt đôi mắt và lông mày màu đen càng thêm nhu hoà.

Khoảng cách này cũng không xa, ở giữa cũng không có bất kỳ vật gây trở ngại nào.

Thân người kia làm sao mà đồng phục không mặc cho chỉnh tề, còn có cái cặp sách dùm đó kia... giống Chung Hằng vô cùng.

Hứa Duy thấy hết sức rõ ràng, nhất thời trở mắt.

Khí chất nà không cần nghiên cứu, cũng cần phải nói rõ, nhưng trực giác của cô đối với người có khí chất chất như vậy thì tương đối ổn định, không đến mức bị việc lớn nào đó làm cho quá ngỡ.

Nhưng mà, về bề ngoài tốt là do phúc khi trời sinh.

Khoé miệng tên nhóc này vênh lên, đôi mắt cong cong cười một tiếng, đây là từ mèo hoang cao ngạo xù lông cay nghiệt làm cho người ta ghét bỏ, biến thành mèo hồng Hello Kitty.

Nói thật lòng, có hơi kinh dị.

Người trong cuộc kia hiển nhiên không ý thức được việc này.

Cậu ấy vẫn tựa ở đấy, thế đứng thông thả, cặp xách đeo ở trên tay xóc nảy như muốn rơi.

Lúc Hứa Duy nhìn sang cậu ấy, đầu của cậu ấy cũng không quay đi, cứ như vậy chào đón ánh mắt của cô.

"..."

Hứa Duy bất tri bất giác ý thức được, có thể là cậu ấy đang muốn bày tỏ thân thiện.

Vì sao cơ.

Chỉ có thể là vì việc bôi lợi ngày hôm đó.

Nghĩ như vậy, buổi sáng cái đưa socola mà cứ như đưa thuốc nổ cũng đã có thể giải thích được.

Mắt nhìn của Lâm Ưu thật sâu xa? Cái gì cũng bị cậu ấy nói trúng.

Hứa Duy chưa từng xử lý loại tình huống này bao giờ. Cô đoán Chung Hằng cũng không có kinh nghiệm gì trong chuyện này, cho

nên cô đem hết sự việc kì quái này gạt ra sau, socola cái gì... Một lời khó nói hết.

Kẹo bạc hà ở đầu lưỡi Hứa Duy lật mấy lần.

Cô đang nghĩ xem nên nói gì với cậu ấy.

Xe đi thẳng tới một trạm khác, không ai xuống dưới, người lên xe đông đúc, đều chen tới tay nắm, có người đàn ông trung niên mập mạp đứng ở đó, che khuất Chung Hằng.

Tới khu bệnh viện, lập tức cả nửa người trên xe đi xuống, không khí trong xe mát mẻ hẳn.

Bên cạnh chỗ Hứa Duy ngồi trống không.

Chung Hằng tựa ở kia nhìn một lúc, xe sắp đến trạm tiếp theo lúc, anh cầm cặp sách đi tới.

Anh ngồi xuống, thấy Hứa Duy đang nhìn anh.

Khoảng cách này không đến nửa mét, khuôn mặt cô ngay gần, gió ngoài cửa sổ thổi tóc cô bay bay.

"Tôi ăn socola rồi."

Cô đột nhiên mở miệng, Chung Hằng ngửi thấy một mùi vị bạc hà tản ra.

"Ăn rất ngon, cảm ơn."

Lúc cô nói chuyện chừng chạc đang hoàng, trả lời vấn đề giáo viên đưa ra cũng vậy, nghiêm túc, diễn xuất thành một học sinh tốt rất xuất sắc.

Ngoan cực kì.

Chung Hằng liếc qua gương mặt còn không lớn bằng một bàn tay của anh, không biết thế nào, anh cúi đầu cười gằn một tiếng, đuôi mắt hơi nhon lại, mang theo chút ý tứ trào phúng.

"..." Hứa Duy bị cậu ấy làm cho ngỡ ngác, cười cái gì? Cô không tiếp tục hỏi cậu ấy nữa, ôm túi sách đứng lên.

Xe đến trạm, cô muốn tới trạm này.

"Này."

Giọng nói sau lưng cô cũng không để ý tới.

Xe dừng lại, Hứa Duy xuống xe, dọc theo đường băng đi lên phía trước.

Đi qua vạch kẻ, Hứa Duy đứng vững, quay đầu lại nói: "Cậu đi theo tôi làm gì?"

Tiếp tục vài mét, người kia vẫn đi sau cô.

"Chung Hằng."

Hứa Duy lần đầu tiên gọi tên cậu ấy.

Chung Hằng dừng bước chân.

Qua mấy giây, anh lại đi tới, tay chân dài đến vương vীu, dáng người cao lớn, đứng ở trước mặt Hứa Duy rất có khí thế.

Tròng mắt anh, giọng nói anh bị gió thổi có hơi tản ra —— "Xin lỗi, lúc đó không nên làm khó cậu. Nếu không, bây giờ cho cậu đánh

hai lần?"

Anh khom người cúi đầu, đưa gương mặt đẹp trai kia kề sát.

~~~~~HẾT NGOẠI TRUYỆN 7

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện 8

"..."

Nhìn gương mặt này ở trường trên bảng xếp hạng đứng từ dưới lên, Hứa Duy dở khóc dở cười.

Giờ đây thấy rõ.

Người con trai tính tình hơi hung bạo này, nhìn khuôn mặt kiêu ngạo giống như cái đuôi của con Khổng Tước cái, nhưng lột đi lớp da này thực ra chỉ là sự ngang ngược của nam sinh 15,16 tuổi, từ trường học theo tới xe bus rồi lại đến đây, phun ra một câu xin lỗi nửa đùa nửa thật, đoán chừng là phải lè mề rất lâu.

Ưa sĩ diện như thế còn tới xin lỗi, xem ra đúng là đem chuyện mèo mù gặp cá rán kia thành "Ân nhân cứu mạng" để ở trong lòng.

Chỉ là cái này tư thế... Không giống kiểu cho người ta tát một phát, trái ngược là đang chờ người khác yêu mến khuôn mặt cậu ấy.

Khó trách bọn Triệu Tắc gọi cậu ấy là thiếu gia.

So sánh với lòng dạ hẹp hòi của Chung Hằng, Hứa Duy hiển nhiên lý trí rộng rãi hơn nhiều, cô cũng không học được "thuận gậy

tre trèo lên trên", không đến mức thật sự vung tay tát anh hai phát.

Gương mặt này không biết là bao nhiêu nữ sinh nhớ mong, làm hồng cô còn không đền nổi.

"Mau đi về đi thôi." Hứa Duy cười cười, rất đại độ từ bỏ quyền lợi tát một phát.

Mi mắt Chung Hằng chớp một cái, đôi mắt đen như mực neho mắt nhìn cô.

Trời đã sắp tối rồi.

Quán bánh ven đường đã bắt đầu dọn.

"Tôi phải đi rồi, trên đường về cậu cẩn thận một chút."

Hứa Duy vòng qua quán ven đường, rất nhanh ngoặt vào hẻm nhỏ chật hẹp.

Chung Hằng còn mang theo cặp sách đi bộ nhàn nhã về phía trước hai bước, đáng người gầy gò tinh tế đã không nhìn không.

Lần đầu tiên bị nữ sinh dặn dò "Trên đường cẩn thận".

Cảm giác này... Ách.

Chung Hằng cúi đầu đứng một hồi, một cước đá hai viên sỏi ở ven đường, thầm nghĩ: Có phải cậu ấy nghĩ ông đây yếu như gà không.?

Đương nhiên Hứa Duy không nghĩ như vậy.

Chỉ khổ là cô ấy giống như đại thần tiên nhìn thấu nguyên hình của yêu quái, hiểu rõ mọi chuyện so với Chung Hằng đều vượt một bậc.

Trước kia nhưng thật ra là bị Lâm Ưu dẫn theo, nàng phần lớn thời gian là chiều theo Lâm Ưu, nói thẳng ra là không yên lòng để cho Lâm Ưu đi chơi một mình với mấy nam sinh kia.

Sau ngày đó, trong lòng Hứa Duy đã buông lỏng xuống.

Vòng quan hệ này của bọn họ cũng đã mở rộng, Tưởng Mông cũng bị Lâm Ưu kéo tới, các cô ngẫu nhiên cùng ba người Chung Hằng cùng vui chơi giải trí.

Lúc đầu, bạn cùng lớp đều rất ngạc nhiên, về sau cũng thành thói quen, tính cách Lâm Ưu mọi người rõ như ban ngày, cô ấy chơi với nam sinh rất vui vẻ.

Nhưng không khỏi có nữ sinh trò chuyện trong âm thầm bát quái nói những từ chua chít, nói các học sinh tốt như các cô thủ đoạn lợi hại, không chỉ học giỏi, còn sẽ câu dẫn nam sinh.

Những này đương nhiên chỉ là tuyên truyền trong vòng nhỏ, không có ai dám quang minh chính đại đồn ra, nữ sinh thì luôn luôn lăm mồm, ngày nào đó cãi nhau, lập tức sẽ vạch trần đối phương.

Cuối cùng lời này mãi cho tới khi truyền tới lỗi tai Lâm Ưu.

Hứa Duy trấn an nửa ngày, Lâm Ưu mới không phát hỏa trước mặt mọi người ở lớp tự học, nhưng khẩu khí này cũng làm cho cô ấy ghen phát đau.

"Nếu tớ biết ai nói, nhất định đánh cậu ta như tở, dẹp thành bánh khoai tây!" Lâm Ưu đề ép cuống họng, hung tợn đập bàn một cái nói: "Chuyện gì ở trong mắt đám con gái đó cũng trở nên dơ bẩn, chúng ta còn chưa yêu đương đâu, người ta lại chế ra một ông chồng yêu hận sâu đậm, cái gì mà tớ và Hứa Minh Huy là một đôi, tớ nhỏ, bạn nhậu thuần khiết như thế, bị đám con gái đó cho nói thành cá gì."

"Không cần để ý tới những người đó nữa là được mà." Hứa Duy khuyên nhủ: "Cẩn thận làm xấu chính mình."

"Tớ không chịu nổi kiêu con gái như thế, coi là ai cũng giống như các cô ấy trồng hoa si, cả ngày nói chuyện đều xoay quanh mấy tên con trai này, cuộc sống của mấy cô gái này không có một điểm ước mong gì khác? Thơi gian tốt đẹp, vui chơi giải trí sao."

"Được rồi " Hứa Duy bị cô ấy chọc cười: "Người ta không có thì cậu có là được rồi."

"Hừ."

"Được rồi, cậu bớt giận đi." Hứa Duy nghĩ nghĩ, hỏi: "Vậy tuần này cậu còn muốn đi ca hát với tụi Hứa Minh Huy không?"

"Đi chứ, vì lại không đi." Lâm Ưu sáng khoái nói: "Nên ăn gì ngon một chút, chơi đùa thoải thích."

Quả nhiên, đây chính là Lâm Ưu, mắng xong vẫn như cũ làm theo ý mình.

Đây chính là điểm Hứa Duy thích nhất ở cô ấy.

Giữa đồng ân oán phiên toái của con gái rất ít có thể truyền đến thần kinh thô của bọn con trai.

Hứa Minh Huy và Triệu Tắc hai ngày này bề bộn nhiều việc, dường như lợi dụng hết tất cả thời gian rảnh chum đầu ghé tai trao đổi riêng phần tin tức mình quan sát đạt được.

Đến buổi chiều thứ sáu, thừa dịp Chung Hằng đi WC, bọn họ lại lén lút thảo luận một lúc.

Hứa Minh Huy hưng phấn phán đoán: "Khẳng định là cậu ấy thích Hứa Duy."

Triệu Tắc: "... Bình thường cũng không gặp thấy cậu ấy nói chuyện với người ta quá mấy câu."

"Cậu bị ngốc hay không, mẹ nó ai mỗi ngày lên lớp không ngủ được, không có chuyện gì lập tức liếc qua hướng bên kia hả?" Hứa Minh Huy cầm hướng phía trước nghếch một cái.

"..." Triệu Tắc há hốc mồm: "Cậu ấy không chơi kiểu thăm mền đâu nhỉ?"

"Tớ thấy là." Hứa Minh Huy đè ép giọng nói: "Thiếu gia nhà chúng ta là ai chứ, cậu ấy ngoắc ngoắc cái đuôi cười hai lần, đẹp tựa như hoa, tới bây giờ đều là con gái chủ động lại gần, cậu đã gặp cậu ấy theo đuổi người ta bao giờ chưa? Đoán chừng không biết đã ra tay từ chỗ nào."

"Vậy làm thế nào giờ? Chúng ta nên giúp đỡ không?"

"Chắc chắn là giúp đỡ rồi, nhưng không thể để cho cậu ấy biết. Chuyện này không thể làm mất mặt, nếu không hai chúng ta thăm

rồi."

"Vậy làm sao để giúp đây?"

"Gặp thời." Hứa Minh Huy cười mờ ám: "Vừa hay tớ có một chiêu dùng được."

Tiếng chuông reo.

Đây là tiết cuối của môn học, giáo viên môn toán phát bài thi trắc nghiệm tới.

Khi trả bài, theo thường lệ muốn nhận xét thêm, nói đến đó lại gọi tên Hứa Duy.

Cô tới ban mười, toán học thi bốn lần, mỗi lần đều là nhất.

Hứa Minh Huy nghe thấy mập mạp ngồi trước theo thường lệ khẽ xuýt xoa cảm thán: "Ài ôi, một cô gái thông minh là thế này..."

Giáo viên toán học tiếp tục trầm bổng du dương lái nhai: "Mặt khác, lần này Vương Húc Nhượng lớp chúng ta học kỳ này cũng tiến bộ rất lớn, đã chạy tiến tới năm người đứng đầu, không dễ dàng đâu, những cậu con trai khác học tập theo đi, đừng suốt ngày chỉ biết đánh nhau hút thuốc, có mấy người tất cả đều không học tốt, tôi không muốn nói nữa, mấy người ở đó hút thuốc trên trời dưới đất đều là mùi thuốc lá."

Nói đến đây, ánh mắt của thầy giáo toán học quét qua phía sau.

Hứa Minh Huy đang quay nghịch bút bống giật mình một cái, ngồi thẳng, giả vờ nghiêm chỉnh, ánh mắt giáo viên xê chuyển tới, cậu ấy

nghe nói: "Ài, nói với các cậu một bí mật, Vương Húc Nhượng đang theo đuổi Hứa Duy đấy."

"Mẹ kiếp, làm sao cậu biết?" Triệu Tắc giả bộ như không biết: "Thật hay giả thế?"

"Trường Mông nói, Vương Húc Nhượng thường xuyên thừa dịp buổi trưa đến hỏi bài Hứa Duy, mọi người đều biết, chúng ta giữa trưa không ở đó, nên chưa thấy qua thôi."

Hứa Minh Huy một bên nói một bên trộm nghiêng mắt nhìn Chung Hằng, quả nhiên phát hiện ánh mắt anh quay lại.

Triệu Tắc chọn thời thêm lửa, huých huých cánh tay Chung Hằng: "Này, cậu tin chuyện này không?"

"Có cái gì không tin chứ... "

Hứa Minh Huy không cho Chung Hằng cơ hội, tiếp tục bổ thêm: "Trường Mông còn nói cậu ta viết mấy phong thư tình!"

Triệu Tắc: "Lợi hại đó, ánh mắt của tiểu tử này thật tốt."

"Cũng không phải, đã tâm vẫn còn chưa đủ lớn." Hứa Minh Huy thuận tiếp, nhỏ giọng hỏi Chung Hằng: "Cậu nói xem Hứa Duy có đồng ý không?"

Vốn cho rằng Chung Hằng sẽ chết vì sĩ diện, tám phần sẽ ném đến một câu kiêu căng "Ông đây bố thí cho trẻ con" nhưng đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy Chung Hằng nói tiếp, giống như mặc kệ bọn họ.

Triệu Tắc liếc nhìn vụng trộm, đón lấy câu chuyện: "Chung Hằng sao biết được cái này, chúng ta mặc kệ nó, để cậu ta truy thối, nhìn xem cậu ta có thể theo đuổi không."

Hứa Minh Huy cũng cười ha ha ngây ngô.

Hai người đưa mắt liếc nhau ý ngầm một cái —— mục tiêu đã thành, OK, ngậm miệng.

Sau khi tan học, Lâm Ưu bị ủy viên thể dục kéo theo đi cùng mấy bạn khác cùng thảo luận đại hội thể dục thể thao đầu tháng sau.

Hứa Duy đồng ý giúp bà ngoại cô mua thức ăn mang về, cho nên đã sớm rời đi.

Lúc Lâm Ưu lúc rời đi đã năm rưỡi, ở cửa trường học gặp phải Hứa Minh Huy.

"Xế chiều ngày mai có hẹn hát hò, đừng quên nhé!"

"Ok." Lâm Ưu phát phát tay đi.

Hứa Minh Huy quay về nhà một chuyến, ứng phó xong với cha cậu ấy, tám giờ chuẩn ra cửa chạy tới phòng trò chơi, tại phòng chơi bi-da tìm tới Chung Hằng và Triệu Tắc.

Triệu Tắc đang chơi cầu, Chung Hằng ngồi tại nơi hẻo lánh trên ghế sa lon.

Hứa Minh Huy đưa cho anh một lon bia, hỏi: "Đêm nay tính thế nào?"

Chung Hằng không trả lời, mở bia.

Hứa Minh Huy: "Có đi quán net không?"

"Không đi." Chung Hằng uống xong bia, ném lon sang một bên: "Tớ đi trước."

Anh nhặt áo khoác lên cầm cặp sách một mình ra cửa.

Chung Hằng không về nhà, mà đi tới nhà nghỉ Ánh Nắng do nhà anh mở.

Anh tùy tiện muốn dùng một căn phòng, tắm xong liền đắp mền đi ngủ.

Nhưng một giấc này lại không yên ổn, sau nửa đêm thì gặp mộng, lúc đó là đang ở ao nước nhỏ ở nông thôn, một lúc là mẹ của anh mặt trắng bệch, đến cuối cùng thì sâu không thấy đáy ao nước, anh bị chìm chìm xuống, cho tới khi bị một cái tay nhỏ kéo lên.

Anh nhìn thấy gương mặt đỏ ửng sưng, mi mắt đều có giọt nước. Cô nói "Không sao nữa rồi".

Mơ giấc mơ này nhiều lần. Từ khi ở sân vận động trở về thì bắt đầu mơ như vậy.

Lúc Chung Hằng tỉnh lại, toàn thân đều là mồ hôi.

Anh đá chăn mền cứ nằm như vậy.

"Con mẹ nó chứ chẳng lẽ điên rồi chắc."

Cứ như vậy mở to mắt đến trời vừa tờ mờ sáng, Chung Hằng không nghĩ gì nữa, tìm đến điện thoại gọi cho Hứa Minh Huy.

Tội nghiệp Hứa Minh Huy, chơi đến nửa đêm mới ngủ, lúc này đang trong giấc thì bị đánh thức, mơ hồ nhận máy, giọng nói bên kia làm cho cậu ta giật mình tỉnh lại.

"Tớ muốn số điện thoại của Hứa Duy, cậu tìm Lâm Ưu thử đi."

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 8.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện 9

Đệt.

Sau khi bừng tỉnh Hứa Minh Huy đứng hình ba giây, xoa xoa mặt, trừng mắt nhìn tên hiển thị trên điện thoại "Chung Hằng", hưng phấn như heo nói to: "Ha ha ha ha ha ha... Ông đây biết ngay mà!"

Chung Hằng: "..."

Hứa Minh Huy: "Cậu nhin không nổi nữa mà!" Lại là một trận cười to.

"Cười đủ rồi?" Chung Hằng đã không kiềm chế nổi "Cười đủ rồi thì gọi điện thoại."

"Đủ rồi đủ lập tức gọi đây, đợi một phút."

Cúp điện thoại, không bao lâu, lập tức có tin nhắn đến, Hứa Minh Huy gửi tới một dãy số.

Là số máy bàn.

Điện thoại của Hứa Minh Huy cũng theo tới, cậu ta nói cho Chung Hằng biết, Hứa Duy không có số điện thoại, đây là số điện

thoại trong nhà cô ấy.

"Nhưng mà bây giờ còn quá sớm, chắc bây giờ nhà người ta còn đang ngủ." Hứa Minh Huy nói, "Tớ vừa mới đều bị Lâm Ưu mắng một trận, vừa sáng sớm đã phá giấc mộng của người khác, tối nay cậu hãy gọi, dù sao chiều nay chúng ta ca hát, khẳng định Lâm Ưu cũng sẽ đưa cậu ấy tới! Tớ đi ngủ đây, còn cái đó..."

Cậu ta cười thần bí ha hả hai tiếng: "Cậu gắng lên nha, mau bắt bạn học Hứa thông minh xinh đẹp của chúng ta về tay, các anh em sớm đã thiếu chị dâu! Đúng, còn có nữa, cậu..."

Nói nhảm thật mẹ nó nhiều.

Chung Hằng trực tiếp cúp điện thoại.

Trong phòng lập tức yên tĩnh.

Chung Hằng mắt nhìn thời gian, vừa qua sáu giờ.

Anh ném điện thoại sang một góc, buồn bực ngán ngẩm nằm trên giường, cuối cùng đứng lên, đi vào phòng vệ sinh tắm rửa qua loa, tóc vẫn còn ướt đi ra.

Bên ngoài cửa sổ nhỏ đã có một tia sáng.

Chung Hằng lười nhác xoa tóc, đi đôi dép lê nhà nghỉ chuẩn bị cho khách xuống tầng.

Sáng sớm, dường như mọi người vẫn còn đang ngủ, nhà nghỉ rất yên tĩnh.

Chú Mao đang trực ở quầy lễ tân cái đầu ỉu xiu, đang ngủ gà ngủ gật.

Một con mèo to xám trắng ngồi xổm ở ngưỡng cửa nhà nghỉ, so với chú Mao ngủ gà ngủ gật, nhìn nó còn lười biếng hơn.

Ngoài cửa ngõ nhỏ cũng không náo nhiệt, đối diện quầy bán quà vật vừa mới mở cửa, ông chủ đầu trọc đang đốt lửa đun trà từ sớm.

Sáng sớm cuối tuần này, giống như chỉ có mỗi Chung Hằng là phần chán nhất.

Hormone ẩn núp bên trong thân thể của anh đang nhảy lên hạ xuống, ngực anh nóng hầm hập có chút tình cảm, tư vị này lạ lẫm lại kì lạ.

Anh làm như không biết rõ, nhưng lại tuyệt đối không nguyện ý đem tâm tình này nói cho Triệu Tắc cùng đám người Hứa Minh Huy kia biết, dứt khoát ôm lấy mèo to ở cửa, đi ra ngoài tản bộ.

Mãi mới chờ đến lúc bảy giờ, Chung Hằng làm thế nào cũng không nhịn nổi nữa.

Anh ném mèo to ở một bên, tựa ở bức tường gạch xanh cuối hẻm bấm ra dãy số đã học thuộc.

Tiếng chuông reo ba lần, Chung Hằng đổi tay trái cầm điện thoại, dựa vào tường ngồi xổm xuống, lại kéo con mèo lười kia về, một tay vuốt lông nó, một tay chờ người ta nghe điện thoại.

Qua mấy giây, điện thoại thông.

Giọng nói bên kia hỏi: "Alo, Ai đó?".

"..." Tay Chung Hằng vuốt lông mèo dừng lại.

Không phải Hứa Duy.

Một bên khác, Hứa Duy ăn xong cháo, một tay lau bàn mắt nhìn theo bóng lưng bà ngoại.

Cô tưởng rằng mẹ hoặc là chị gọi điện thoại tới, cũng không muốn ra nghe.

"... Sao lại không nói, gọi nhầm sao."

Bà ngoại làm bầm một câu, cúp điện thoại, quay người lại nói: "Không biết ai gọi nhầm. Bé Duy, ăn thêm cháo đi con, không lát nữa sẽ đói."

"Cháu no rồi." Hứa Duy lau xong cái bàn, nó: "Cháu đi làm bài tập."

Mỗi khi đến cuối tuần, có rất nhiều bài tập.

Hiệu suất Hứa Duy rất cao, cho tới trưa đã làm xong.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Ưu gọi điện thoại tới rủ cô đi ra ngoài.

Lúc Hứa Duy tìm đường tới, Lâm Ưu và Tưởng Mông cũng vừa mới đến, Hứa Minh Huy và Triệu Tắc đã ở trong phòng hát, mấy nam sinh ở lớp học khác cũng tới.

Mọi người mua đồ ăn vặt đồ uống, trên bàn trà bày rất nhiều.

Lâm Ưu đi vào lập tức đoạt vị trí hát trọng tâm, Tưởng Mông cũng chen tới, Hứa Duy không biết hát, ngồi ở ghế salon cạnh cửa.

Làm một người sôi nổi, Lâm Ưu thích âm nhạc, thích ca hát, cô không khách khí chút nào tự cho mình là đối thủ nặng kí, còn chọn ra mấy nam nữ hát đối, còn dự định hát cùng Hứa Duy.

Hứa Minh Huy đi tới chỗ Triệu Tắc nói: "Sao Chung Hằng còn chưa tới? Tớ nhắn tin cho cậu ấy rồi, cậu gọi điện thoại đi."

Cậu ta vừa mới nói xong, Lâm Ưu đã mở giọng, là một bài tiếng anh mà đám người học hành bê bối như bọn họ nghe không hiểu.

Triệu Tắc khoa trương che lỗ tai, chuẩn bị ra ngoài gọi điện thoại.

Đúng lúc này Chung Hằng đẩy cửa đi vào phòng.

"Cậu đã tới!" Triệu Tắc gào to nói.

Hứa Duy nghe tiếng quay đầu, Chung Hằng đã đóng cửa lại.

Trời cuối tháng mười, gió bên ngoài còn không nhỏ, cậu ấy lại chỉ mặc đúng áo tay dài kiểu chữ T, phối hợp với quần dài màu đen, chân đi là giày Cavans.

Không lạnh sao.

Hứa Duy vừa nghĩ như vậy, trong phòng bao đột nhiên tối.

Không biết là ai tắt đèn, trên màn hình lớn chiếu ra tia sáng đỏ đỏ xanh xanh lên một đám người.

Hứa Duy thu tầm mắt lại, nhìn ca từ trên màn ảnh.

Giọng hát của Lâm Ưu có thể xưng với hoàn mỹ, nếu như cô ấy không thích học, hoàn toàn có thể đi học âm nhạc.

Lúc Hứa Duy đang nghe say mê, một thân hình đi tới chặn tầm mắt của cô.

Chung Hằng đứng ở lối đi nhỏ chật hẹp trước mặt cô, nhận lấy hai lon đồ uống Triệu Tắc quăng ra, di chuyển hai bước, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Coca-cola." Anh đưa tới một lon.

Hứa Duy đưa tay muốn nhận.

Tay cậu ấy lại thu lại.

"..." Hứa Duy ngẩng đầu nhìn cậu ấy, trong nửa sáng nửa tối, cậu ấy cầm móc kéo mở lon coca đưa cho cô. "Cảm ơn."

Hứa Duy nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm.

Lâm Ưu hát đến đoạn tiếp của bài hát, Hứa Minh Huy đoạt một cái mic khác đứng hát cùng cậu ấy, thanh âm rất lớn, giống như cãi nhau.

Chung Hằng nói một câu gì đó, Hứa Duy không nghe rõ.

Cô hơi tới gần: "Cậu nói cái gì? Không nghe thấy."

Chung Hằng ngoẹo đầu, bờ môi tới gần bên tai cô, ngữ khí ấm áp đưa ra mấy chữ: "Buổi tối đưa cậu đi xem phim, có đi không?"

Lúc anh hỏi "Có đi không", Hứa Minh Huy như quỷ rống trong bão tố phát ra âm cao vỡ vụn.

"Mẹ kiếp." Chung Hằng kềm chút cầm cái lon bia nện lên đầu cậu ta.

Lâm Ưu bỏ nhào qua chiếm mic, gọi to: "Hứa Duy!"

"Tới đây."

Hứa Duy từ nửa câu Chung Hằng đang nói dở kia, lấy lại tinh thần, đầu óc còn có chút hỗn độn, Cô để lon Coca-cola xuống, từ trong chỗ hẹp đi tới, nhận lấy mic, cùng Lâm Ưu ngồi một chỗ.

Một ca khúc, hai người cùng hát rất thoả mãn.

Sau khi kết thúc, Lâm Ưu ra ngoài đi WC, hai cái mic đều truyền đưa cho các bạn nam khác.

Chung Hằng mở bia, vừa uống vừa nhìn.

Người kia ngồi lại ở chỗ trọng tâm ca hát, không có ý muốn quay trở về chỗ này.

Trên bàn trà còn lon Coca-cola cô uống dở một ngụm.

Lâm Ưu đi WC trở về, Hứa Duy vẫn còn ngồi ở chỗ đó, cô không hát tiếp, chỉ giúp mọi người chọn bài hát.

Tiếp tục, đều là Lâm Ưu ca hát một mình, các bạn nam khác đều đang ăn đồ ăn vặt.

Hứa Minh Huy lợi dụng thời gian rảnh đi tới quan tâm Chung Hằng: "Tiến triển như thế nào? Buổi sáng gọi điện thoại rồi hả, hai cậu vừa rồi ngồi đây nói cái gì đó?"

Chung Hằng nhú mào: "Cậu có thấy phiền không chứ?."

Hứa Minh Huy lại gần, cười nói: "Làm sao chứ."

Chung Hằng không nói chuyện, mắt thấy Hứa Duy đứng lên đi ra ngoài, anh đẩy đầu Hứa Minh Huy ra, đứng người lên cũng đi ra.

Hứa Duy đi WC xong, rửa xong tay trở về, từ khu nghỉ ngơi rẽ ngoặt, thấy Chung Hằng tựa ở bên tường.

Cô dừng hai giây, lại đi về trước.

Chung Hằng chân dài đi tới phía trước hai bước đã lập tức chặn được đường: "Cậu tránh tôi làm gì?"

"Đâu có."

"Sao lúc đây không quay lại ngồi bên cạnh tôi?"

"Lâm Ưu gọi tôi đi tới."

"Được. " Chung Hằng cười hừ một tiếng, dõng lên phía trước một bước, đôi mắt nhìn cô: "Xem phim, đi không?."

"Không đi." Hứa Duy nói: "Buổi tối tôi phải về nhà."

"... Tôi mua vé rồi."

"Cậu có thể gọi người khác đi."

Yên tĩnh hai giây.

Mặt Chung Hằng có chút lạnh.

"Ông đây chỉ muốn gọi cậu đi."

~~~~~HẾT NGOẠI TRUYỆN 9

Đọc chương này thấy hài thiệt 😊□□□□

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 55: Ngoại Truyện 10

Quen biết lâu như vậy, Hứa Duy tự nhận đối với cậu ấy có chỗ hiểu rõ sâu sắc, nhưng còn chưa được một câu đã có thể thăm dò được trình độ nhanh nhẹn của cậu ấy.

Tính tình mạnh bạo của cậu ấy và Lâm Ưu không phải cùng một loại, điểm này Hứa Duy không đủ kinh nghiệm để dùng, nhưng cô cũng sẽ không ngốc đến mức cứng đầu cứng miệng, chanh chua lại càng là không cần thiết.

Gặp phải dáng vẻ của cậu ấy như này, cô lập tức im lặng không nói, rõ ràng là đã sắp xếp ý tứ ổn thỏa.

Mà Chung Hằng, bắt đầu từ sơ trung xung quanh anh mười dặm tám hướng đều là hỗn loạn, người lui tới lui lại bên cạnh anh đều là những nam sinh tính khí thô thiển, một lời không hợp lập tức lôi cha mẹ ra ân cần hỏi thăm một lượt, Chung Hằng không thích loại ngoài miệng nịnh nọt, lăm lăm, nguyên tắc của anh luôn luôn là "Có thể động thủ đừng có nên mẹ nó động khẩu", anh vừa phát hỏa, đối phương lại tưới thêm chút dầu, anh lập tức muốn vung nắm đấm.

Kiểu tính tình nhẫn nại với con gái một hai câu. So với đánh người còn khó hơn nhiều.

Chung Hằng nhìn cô một hồi lâu vẫn không đợi được câu trả lời, trong lòng khắp nơi toàn đau buồn, có khí bức mà không thoát ra được.

Anh xoay mặt nhìn sang một bên, nửa ngày mới nặn ra được vài chữ: "Được, tối nay cậu không muốn đi xem cũng được, vậy ngày mai..."

"Ngày mai tôi có việc."

"..." Chung Hằng kém chút nữa phẩy tay áo bỏ đi.

"Có chuyện gì?" Anh biểu lộ kiêu căng mà nhìn cô, ý tứ tràn đầy "Cậu mà không có lý do chính đáng lập tức xong luôn đấy".

Hứa Duy thuận miệng nói câu: "Muốn đi tiệm sách."

"Được, tôi đi với cậu, đi xong sẽ đi xem phim, cậu thích xem phim gì, buổi tối tôi lại đi mua vé."

"Chung Hằng " Hứa Duy cảm thấy việc này không uyển chuyển nổi nữa, hiển nhiên cậu ấy so với những bạn trai cùng tuổi khác không giống nhau, dường như mạnh mẽ đã quen, chính sách quanh co xem nhẹ đối với cậu ấy quá vô dụng.

Hứa Duy không muốn để cho người khác cảm thấy khó xử, nhưng cũng không muốn nhất thời vui vẻ với ai.

Cô sẽ chỉ chiều theo ý Lâm Ưu, những người khác không ở trong phạm vi này.

"Tôi không muốn đi ra ngoài với cậu."

Cô chuẩn bị kỹ càng, dự định nhẫn nhịn trận phát hoả này của cậu ấy.

Nhưng Chung Hằng yên tĩnh ngoài dự đoán, anh cúi đầu yên lặng nhấm nuốt xong câu này, nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Nói thật?"

Hứa Duy: "..."

Chung Hằng nheo đuôi mắt nhìn cô.

Anh nhìn ra được, cô thông minh như vậy, không có khả năng không biết anh có ý gì, nhưng cô vẫn yên lặng như vậy, không buồn không giận, đến mặt cũng chẳng đỏ tí nào, còn có thể kiểm soát được từ, so với Lữ Hoan với những đám con gái nháo loạn kia hoàn toàn không giống.

Thật mẹ nó lợi hại.

Thật là giỏi.

Chung Hằng nói xong câu đó về sau lại trầm mặc, Hứa Duy cũng nhìn không ra được ý của cậu ấy là gì, cùng cậu ấy tiếp tục ở đây cũng không cần thiết.

"Tôi đi vào trước."

Cô nhắc chân lách qua cậu ấy muốn đi, trên tay bỗng nhiên nóng lên, là Chung Hằng giữ cô lại, cậu ấy nhẹ nhàng nắm lấy rồi lập tức buông lỏng ra, Hứa Duy thậm chí còn không kịp phản ứng.

"Cậu chán ghét tôi à?" Anh thành linh hỏi.

Hứa Duy lắc đầu: "Không có."

Không ghét là được.

Chung Hằng gật đầu một cái, trên mặt cũng không có gì biểu cảm gì, anh đưa tay hướng phía trước vung lên: "Muốn đi thì đi đi, tôi sẽ không làm khó cậu."

Hứa Duy có chút ngoài ý muốn nhìn cậu ấy.

Chung Hằng buông thõng mắt, khoe miệng nhếch lên đến, chậm rãi ung dung: "Không bỏ được."

"..." Hứa Duy quay đầu bước đi.

Cả đám vui đùa ở KTV đến xế chiều thì giải tán.

Hứa Minh Huy và Triệu Tắc quanh co lòng vòng hỏi Chung Hằng nửa ngày, cũng không hỏi ra ra được cái gì.

Hứa Duy vốn cho rằng đây chỉ là việc nhỏ xen giữa cuộc đời, nào biết được căn bản không có đơn giản như vậy.

Không biết thằng nhóc Chung Hằng bị đứt dây thần kinh nào ở đầu, sáng sớm thứ hai lần đầu tiên không tới trễ, trước một giây tiếng chuông đọc bài reo vang, anh phong trần mệt mỏi vọt vào, ôm một bó hoa hồng đỏ đập lên bàn Hứa Duy.

"Ông đây tặng cho em."

"Ồ...!"

Trong phòng học chao đảo như ong vỡ tổ.

Cả lớp trở nên ồn ào cùng tiếng huýt sáo kêu vang, Chung Hằng nhướng nhướng lông mày nhìn cô cười một tiếng, phóng khoáng đi

về chỗ ngồi của mình.

Lâm Ưu ghen hống nhìn trần trời, thoáng thấy chủ nhiệm lớp Trần Quang Huy cầm sách đi tới, cô cấp tốc hồi hồn, tay mắt lanh lẹ cầm bó hoa hồng kia xuống "Mẹ nó, tên hỗn đản này muốn hại chết cậu sao, nhanh thu lại."

Hứa Duy kịp phản ứng, tranh thủ thời gian ôm lấy toàn bộ nhét vào ngăn kéo.

Trần Quang Huy đi bộ đến chỗ ấy, ngửi thấy hương hoa hồng nồng đậm, nghi ngờ liếc qua: "Mùi gì đây?"

"Thầy à, là nước hoa của em ạ, hôm nay xịt hơi nhiều."

Lâm Ưu nói láo không chớp mắt.

Trần Quang Huy nhìn cô ấy một chút, dường như không tin tưởng cho lắm, học sinh xuất sắc cũng dùng những thứ này, nhưng thầy ấy vẫn dùng vẻ mặt ôn hòa nói: "Nữ sinh các em thích chưng diện, thầy cũng hiểu được, nhưng ở tuổi này của các em không cần dùng nước hoa đâu."

Lâm Ưu liên tục gật đầu: "Vâng vâng vâng, thầy nói rất đúng ạ, sau này em không dùng nữa."

Thầy giáo nghe vậy hài lòng, nhàn nhã bước thong thả đi tới.

Hứa Duy giơ ngón tay cái lên.

Lâm Ưu liếc mắt, bất chợt vỗ bấp đùi cô: "Cậu thành thật khai báo."

Hứa Duy dăm ba câu đã nói xong.

Lâm Ưu nghe xong nén giận: "Khá lắm, thật gian xảo, lâu lâu không nói gì hoá ra là nhớ thương Hứa tiểu thư của tớ, không biết cậu là người của tớ hay sao."

Hứa Duy im lặng: "Phục cậu, không lúc nào đứng đắn được."

"Nào có." Lâm Ưu nói: "Yên tâm, nếu cậu thích cậu ta tớ đương nhiên không cản được, còn nếu cậu không thích, cũng không cần phải sợ, cậu ta thích theo đuổi thì cho cậu ta theo đuổi thôi, cậu không cần để ý, dù sao nếu cậu ta bắt nạt thì tớ bắt nạt, tên nhóc hỗn đản này dám làm gì tớ tới rút xương cậu ta."

Quả nhiên chuyện gì đến tay Lâm Ưu cũng trở nên rất đơn giản, miệng không giải quyết được thì dùng nắm đấm.

Hứa Duy lắc đầu, buồn cười nói: "Cậu đừng có nghĩ giải quyết vấn đề bằng bạo lực, tớ không sợ cậu ấy, cậu cũng không nên động thủ, đây là việc nhỏ."

Sau khi tan học, mọi người trong lớp học xì xào bàn tán thảo luận.

Lần này thì tốt rồi, một màn như thế diễn ra, toàn bộ bạn học đều biết Chung Hằng đang theo đuổi Hứa Duy.

Anh vốn là dựa vào dáng vẻ bên ngoài thu hút tiêu điểm, lúc này mấy ánh mắt nữ sinh nhìn Hứa Duy cũng thay đổi.

Lâm Ưu lườm một vòng, cúi đầu nói: "Chúc mừng cậu trở thành tình địch của quần chúng."

"Cười trên nỗi đau của người khác có hay không." Hứa Duy lấy hoa hồng trong ngăn kéo ra.

Lâm Ưu hỏi: "Cậu định làm gì?"

"Trả lại cậu ấy."

"Có gì tốt? Tính tình đó của Chung Hằng, cậu ta có thể ngoan ngoãn nhận lại mới là lạ, đến lúc đó hai người đứng đó cãi cọ qua lại, lại cho người khác xem náo nhiệt hả?" Lâm Ưu nói xong, tổng kết một câu: "Chờ tan học, cậu nhét luôn vào ngăn bàn của cậu ta."

Hứa Duy ngẫm lại cũng đúng.

Đợi đến tan học, thấy bọn Chung Hằng đều đi cả rồi, Hứa Duy thu dọn xong cặp sách, cầm hoa tới, đang muốn nhét vào trong, phát hiện bên trong ngăn kéo của Chung Hằng căn bản là không có khe hở.

Đại khái là cậu ấy nhét một đồng sách giáo khoa vào bên trong, sách tham khảo và sách bài tập đều chất đầy ở trong đó, bày loạn lung tung.

Hứa Duy sửa lại một lúc lâu mới gọn gàng lại, cuối cùng còn một chút không gian cô đặt hoa vào, thoải mái mà đi.

Hứa Duy không biết bó hoa kia về sau Chung Hằng xử lý như thế nào, dù sao sáng hôm sau bọn họ không cẩn thận đụng mặt nhau ở cửa, Chung Hằng lạnh lùng nhìn cô một cái, có một tia khổ sở tìm kiếm.

Hứa Duy không dám trêu chọc cậu ấy, sợ người qua.

Về sau, Chung Hằng điều chỉnh phương án, anh không tặng hoa nữa, đổi thành mỗi ngày mua chút đồ ăn vặt, từ tổng quản đại thái giám Hứa Minh Huy đưa tới, Hứa tổng quản tận chức tận trách, mỗi

ngày đúng giờ đọc sách thì đưa tới, còn bổ sung thêm thánh chỉ: "Thiếu gia của bọn tớ nói, không ăn thì ném thùng rác, nếu cậu dám trả lại liền đọi đó đi."

Lâm Ưu một tay chụp lấy, thuận thực chia đồ ăn vặt cho mọi người: "Làm gì không nói qua miệng được, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn."

Hứa Duy: "..."

Ăn của người ta, cái này không phải là thiếu nợ sao? Đây là một trong số chuyện đau đầu, làm Hứa Duy nhức nhối hơn còn có một chuyện khác.

Dây thần kinh của Chung Hằng càng ngày càng không đúng.

Lúc trước cậu ấy tan học không phải cùng bọn bạn Hứa Minh Huy chơi bóng thì là ra ngoài lêu lổng, ngẫu nhiên đi thu thập anh em hoặc là cùng đại ca khác bởi vì một ít chuyện vặt mà phân cao thấp.

Hiện tại thì thế nào, giống như cậu ấy tạm thời buông xuống danh phận đại ca giang hồ, bắt đầu chơi ở ẩn.

Mỗi ngày Hứa Duy vừa học xong đi xuống lập tức có thể ở cửa trường học nhìn thấy dáng người như cái cọc gỗ.

Cô đi ở phía trước, cậu ấy đi ở ngay phía sau, không xa không gần, duy trì khoảng cách thích hợp không khiến người ta chán ghét.

Lên xe buýt, cậu ấy đứng cách vài thước ở bên ngoài.

Một khi Hứa Duy nhìn sang, cậu ấy lập tức bán gương mặt kia, cười đến xinh đẹp ma mị.

Hứa Duy tìm cậu ấy hỏi qua một lần, kết quả người này mới có một tuần ngắn ngủi, da mặt đã dày lên rõ rệt. Cậu ấy mười phần vô tội: "Ông đây yêu thích tản bộ, không được sao."

"..." Lời này thật đúng là không phản bác được, đường cũng không phải của nhà cô.

Được rồi.

Qua hai tuần quỷ dị như vậy, Hứa Duy cảm thấy đã quen thuộc với một phong cảnh mới trên đường đi.

Dường như cô chẳng bị ảnh hưởng mấy.

Vốn cho rằng Chung Hằng chắc chỉ sáo lộ những thứ này, không nghĩ tới người này không phụ sự mong đợi của mọi người, nhiều lần đổi mới ranh giới cuối cùng, cứ như vậy mà làm ra chuyện lớn.

Thật ra chuyện xảy ra đã có manh mối từ trước, nhưng Hứa Duy lại không chú ý tới.

Sáng sớm thứ sáu, cô vừa tới trường học đã nghe được tin tức —— Chung Hằng dẫn người chặn Vương Húc Nhượng, còn giáo huấn một trận.

Lí do là bạn học đó viết thư tình cho Hứa Duy đồng thời cũng là nam sinh hay hỏi đề toán.

Người này tính tình ôn hòa, da dẻ trắng trẻo, nhìn kĩ còn cảm thấy gầy yếu.

Không cần nghĩ gì thêm nữa, bạn học đó bị Chung Hằng chặn lại, chịu đau khổ khăng định là cậu ấy.

Tường Mông kể tình hình sinh động như thật miêu tả cho Hứa Duy một lần: "Tớ nghe nói nhé, Chung Hằng hung hăng đánh cậu ta, còn uy hiếp cậu ta, kêu cậu ta cách xa cậu ra, còn nói lần sau cậu ta còn tiếp tục tìm cậu, sẽ đánh gãy chân của cậu ta."

Hứa Duy nhú mi: "... Chuyện này mắc mớ gì đến Chung Hằng?"

"Ai biết được, có thể là gần đây Vương Húc Nhượng suốt ngày tìm cậu hỏi vấn đề, bị Chung Hằng thấy được, cậu biết rồi đấy, mắt của cậu ấy rất sáng rõ, làm sao có thể thủ hạ lưu tình với tình địch được." Tường Mông biểu thị rất thấu hiểu: "Cậu ấy làm ra chuyện như vậy không có gì lạ, Cậu ấy vẫn luôn là kiểu này mà, chỉ là gần đây cậu ấy đang theo đuổi cậu, giống như ngoan một chút xíu thôi."

Đang nói, thoáng nhìn thấy Vương Húc Nhượng đeo cặp sách tiến đến, Tường Mông lập tức vỗ vỗ cô.

Hứa Duy ngẩng đầu, Vương Húc Nhượng hướng cô nhìn thoáng qua, cười cười, rất nhanh quay đầu đi trở về chỗ ngồi của mình.

Hứa Duy thấy rõ ràng khối xanh trên trán cậu ta.

Tường Mông nhỏ giọng nói: "Trên mặt cậu ta... Là Chung Hằng đánh sao?"

Hứa Duy không nói gì.

Đầu cô cảm thấy bốc lửa giận, cũng là lần đầu phát hiện Chung Hằng như thế mà lại ác liệt như vậy.

Bởi vì nguyên nhân này, mà đi đánh nhau với người khác? Thực sự quá phận.

Thấy sự tình như vậy, Hứa Duy đọc sách qua loa.

"Tớ muốn tìm cậu ấy hỏi cho rõ ràng." Cô nói với Lâm Ưu.

Lâm Ưu nghiêng đầu sang chỗ khác, cầm sách úp lên mặt: "Có muốn tớ thay cậu đánh cậu ta không?"

"..." Làm sao cả đám đều thành dạng này?

Hứa Duy bắt đắc dĩ: "Không làm phiền cậu."

Giờ học được một nửa, Chung Hằng tới, cậu ấy cửa cũng không vào, theo thường lệ bị giáo viên chủ nhiệm phạt chạy. Vẫn như cũ tám vòng, chạy xong đã tan tiết.

Tất cả mọi người đi mua đồ ăn sáng.

Chung Hằng một bên lau mồ hôi một bên hướng phòng học đi tới, ở hành lang nhìn thấy Hứa Duy, tâm tình lúc đầu không được tốt dần dần chuyển đổi.

"Đứng ở đây làm gì?" Anh đi qua, nói đùa: "Chờ tôi?"

"Ừm."

"..." Chung Hằng có chút sững sờ.

"Tôi có lời nói với cậu " Hứa Duy: "Qua bên kia đi."

Cô hướng hành lang đi.

Chung Hằng còn có thấy mộng mị, nhắm mắt theo đuôi đi tới.

Trong hành lang yên lặng, giờ này cũng không có người qua lại nhiều.

Chung Hằng nhìn Hứa Duy, cảm thấy sắc mặt của cô có hơi không đúng, đang muốn mở miệng, Hứa Duy nói ngay câu: "Cậu bắt nạt Vương Húc Nhượng?"

Giọng nói nhàn nhạt lại làm cho Chung Hằng hơi sửng sờ.

Tay lau mồ hôi của anh dừng lại, giương mắt, đôi mắt đen nhánh.

Hứa Duy thẳng thắn nhìn anh, ngữ khí bình tĩnh: "Có phải hay không."

Chung Hằng không nói gì, trầm mặc một hồi lâu.

Hứa Duy: "Sao không nói lời nào? Chột dạ à."

Chung Hằng mấp máy môi, trông mắt cười cười, hững hờ nói: "Ai nói cho em, Vương Húc Nhượng?"

"Cậu quản ai nói cho tôi biết sao?."

"Không phải là sợ người kia hồng mắt à?"

"Chung Hằng." Giọng Hứa Duy nâng lên.

"Quát tôi?" Chung Hằng ngoẹo đầu, bộ dạng không chút nào biết sai, cười đến trào phúng: "Thực ra chỉ là hỏi tội, không nghĩ tới em còn rất che chở cho tên nhóc kia."

Hứa Duy: "Cho nên đúng là cậu động thủ?"

"Đúng, tôi động thủ, thế nào?" Chung Hằng vênh vang đắc ý, nháy mắt trở về bộ dạng vô lại, cả khuôn mặt anh lạnh lùng.

"Cậu không cảm thấy cậu có lỗi sao? bắt nạt bạn cùng lớp cảm giác thành tựu lắm nhit, nhưng cậu dựa vào đâu?"

"Chỉ bằng ông đây thích em!" Ném ra câu này, khí huyết anh tăng lên, đôi mắt đã hơi đỏ lên, "Cậu ta suốt ngày loăng quăng trước mặt em, ông đây nhìn không quen."

Rất rõ ràng, cậu ấy không chút nào cảm thấy mình không đúng.

Hứa Duy bị kích tới: "Cậu người này quả thực không nói đạo lý, cậu ta tìm tôi mắc mớ gì tới cậu, làm phiền cậu phải đánh người? Cậu thích tôi, tôi không thích cậu, có phải cậu cũng muốn đánh tôi không?"

Tiếng tranh chấp qua lớn, trong phòng học có người nghe được, thò đầu ra nhìn nhìn quanh, không dám tới gần.

Chung Hằng đứng không nhúc nhích, qua mấy giây, cả đôi mắt anh đỏ ngầu, mồ hôi túa ra.

Anh gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Duy.

"Em không thích tôi, vậy em thích dạng người gì?" Khoé miệng anh giật giật, giọng nói âm trầm buồn bực, một câu cuối cùng gào lên: "Thành tích tốt? Giống Vương Húc Nhượng?"

Hứa Duy không nói chuyện, dường như bị ánh mắt anh hù dọa.

Ngực Chung Hằng đập trùng, đã tức giận vô cùng, chỉ cảm thấy mũi nóng lên, máu mũi đỏ tươi đã chảy xuống.

Hứa Duy giật nảy mình: "Cậu..."

Chung Hằng đưa tay vuốt một cái, tay đầy máu.

"Chung Hằng?" Chung Hằng không đáp, đôi mắt tức giận đến đỏ bừng lạnh lùng khoét qua cô, cứ như vậy giữ lấy mũi.

~~~~~HẾT NGOẠI TRUYỆN 10

>>> Mẹ kiếp anh tôi chảy máu mũi vì gái xinh hay vì tức đấy -_-

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 56: Ngoại Truyện 11

Bóng dáng Chung Hằng chạy ngoặt vào chỗ rẽ hành lang không nhìn thấy đâu.

Mấy giọt máu trên mặt đất nhìn thấy rất rõ.

Hứa Duy không tiếp tục ngây ngốc đứng ở đấy nữa, nhìn qua lập tức co chân chạy xuống tầng.

Mấy bạn học ở cửa lớp ngo đầu ra xem, từng người từng mắt lớn —— Bạn học Hứa này là đang thế nào với Chung Hằng thế?

Bảy giờ năm mươi phút, mọi người ăn sáng xong đã từng top một trở về lớp học, Lâm Ưu với Tưởng Mông cũng quay về rồi, trong phòng học sôi nổi, cực kì náo nhiệt.

Chỗ ngồi Hứa Duy trống không.

Lâm Ưu "A" một tiếng, "Cậu ấy đâu rồi?" Tưởng Mông đang chuẩn bị hỏi người khác, tổ kế gần đã có bạn học chủ động tới kể cho các cô chuyện vừa mới phát sinh.

Tưởng Mông kinh ngạc: "Cái gì, Hứa Duy đánh Chung Hằng?"

"Đúng vậy đấy, một bàn tay bộp cái lên mặt chào hỏi một cái, máu mũi đều tuôn ra!"

Lâm Ưu cùng Tưởng Mông hai mắt nhìn nhau: Không có khả năng này chứ...

Tầng một phía Tây, Hứa Duy đứng bên ngoài nhà vệ sinh nam, còn không biết trong phòng học đã lan truyền tin đồn này.

Thỉnh thoảng có nam sinh ra vào, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô. Trước cửa dưới mắt đất có hai vết máu, hiện giờ đã khô.

Nhưng Chung Hằng vẫn còn chưa đi ra.

Hứa Duy cau mày, nghĩ một lát, quay người trở về.

Lên tầng, chưa đi tới lớp học, vừa đúng lúc đụng phải Triệu Tắc và Hứa Minh Huy cãi nhau ầm ĩ.

Trong tay Triệu Tắc còn cầm theo năm cái bánh bao, chắc là mang đồ ăn sáng cho Chung Hằng.

Hứa Duy không do dự, trực tiếp đi qua nói: "Các cậu đi đến nhà vệ sinh xem Chung Hằng, được không?"

"???" Hai tên con trai không hiểu ra sao.

Hứa Duy nói: "Cậu ấy bị chảy máu mũi, đi vào trong đấy rất lâu rồi."

"Hả" Triệu Tắc giật mình: "Làm sao lại chảy máu mũi?"

"Đi đi đi, đi xem một chút đi!" Hứa Minh Huy đẩy cậu ta.

Triệu Tắc cầm bánh bao ném cho Hứa Duy, hai người đi cực nhanh xuống tầng.

Hứa Duy đi vào lớp học, cầm túi bánh bao trong tay để lên bàn Chung Hằng.

Xung quanh tiếng nghị luận ầm ĩ của bạn học đột nhiên tiếng nói thấp xuống, nhưng mơ hồ vẫn có thể nghe thấy bọn họ nói đến Chung Hằng.

Hứa Duy không quan tâm, cũng không nói lý với bọn họ.

Trở lại chỗ ngồi, Lâm Ưu cùng Tưởng Mông lại gần hỏi: "Nghe nói cậu đánh Chung Hằng?!"

"..." Hứa Duy lắc đầu: "Tớ không đánh cậu ấy."

"Thế sao cậu ấy lại chảy máu được?"

"Không biết " Hứa Duy dừng lại nửa giây, nói: "Thật ra tớ có nói mấy câu..."

Cô cúi đầu trầm mặc một hồi, lông mày vô thức cau chặt.

Nói những lời kia nặng quá sao? Rõ ràng một giây trước cậu ấy còn rất lớn tiếng mà bỗng cô, không biết sao chớp mắt cái liền chảy máu.

Còn đôi mắt đỏ nữa, đỏ thành ra như vậy, giống như sắp khóc.

Hứa Duy không ngờ tới chuyện sẽ thành ra như vậy.

Cô không muốn cậu ấy biến thành như vậy, chỉ là muốn... Hỏi rõ ràng một chút, nói đạo lý thôi.

"Đến cùng là cậu nói gì với cậu ta, có uy lực lớn như thế?"
Tưởng Mông ngạc nhiên hỏi.

Hứa Duy lắc đầu: "Không phải là cậu ấy đánh Vương Húc Nhượng sao, cho nên tớ..."

Nói còn chưa dứt lời, Lâm Ưu vỗ vỗ đùi cô, cái cảm bấu bấu.

Hứa Duy ngẩng đầu, là người bị đánh đó, Vương Húc Nhượng đi tới.

Cậu ta vừa mới đi ăn sáng trở về, vội vã đến chỗ Hứa Duy đưa sách bài tập rồi đi, vết thương trên trán kia nhè gần càng rõ ràng hơn.

Đi đến cạnh bàn Lâm Ưu, Vương Húc Nhượng nhìn Hứa Duy cười cười, đem sách bài tập để trên bàn cô, "Cảm ơn."

Lâm Ưu với Tưởng Mông bình tĩnh mà xem náo nhiệt.

"Không cần." Hứa Duy nhìn một chút trên trán cậu ta, nói: "Thật xin lỗi, buổi sáng tớ mới biết được việc Chung Hằng đánh cậu."

Vương Húc Nhượng ngờ ngạc một chút, lắc đầu: "Không có đâu, cậu ấy không đánh tớ."

"Hả?" Lâm Ưu chấn kinh.

Hứa Duy cũng dừng lại.

"Không phải là cậu ta tìm người chặn cậu sao, sao lại không đánh cậu?"

Tưởng Mông cướp lời: "Cậu không muốn nói là cậu ta bắt nạt cậu chứ gì, trên đầu cậu còn có vết thương kia kia."

Vương Húc Nhượng sờ lên đầu: "À, đây là do tối hôm qua không cẩn thận bị đập phải."

"Không phải đâu." Lâm Ưu một mặt không tin, trong ánh mắt rõ ràng lộ ra ý "Thằng nhóc này đang tự nói dối".

"Thật. Đúng là Chung Hằng đi tìm tở, nhưng mà chúng ta không đánh nhau, Cậu ấy chỉ là nói... Bảo tở cách xa Hứa Duy ra một chút, đừng làm phiền cậu ấy lâu."

Nói đến đây, gương mặt trắng noãn của Vương Húc Nhượng có chút phiểm hồng, cậu ta lén lén nhìn nhìn Hứa Duy.

Thật ra Chung Hằng còn nói vài câu nữa, nhưng cậu ta không nghĩ sẽ nói cho Hứa Duy biết, để lộ ra chỗ khác nào cậu ta đang kể tội.

"..." Lâm Ưu im lặng, phát phát tay: "Được rồi, cậu đi đi, chúng tở với Hứa Duy còn muốn nói chuyện phiểm."

Vương Húc Nhượng rất biết điều, gật gật đầu liền đi.

Lâm Ưu lắc đầu, nhìn bóng lưng Vương Húc Nhượng, giống như nhìn đồ đàn to xác —— Cơ hội tốt bao nhiêu, cũng không biết lợi dụng, đáng đời, không phải là đối thủ của Chung Hằng. "Người này thật là thành thật."

"Đúng vậy đấy, quá thành thật." Tưởng Mông cũng nói.

Cô vừa nói xong, lại nhìn thấy ánh mắt của Hứa Duy.

"Ây... Chung Hằng không đánh người, nhưng chính xác là cậu ấy chặn người ta, đây cũng là bắt nạt người khác đi."

Tường Mông lè lưỡi: "Tớ cũng là chỉ nghe người khác nói nha, không phải cố ý tung tin đồn nhảm đâu."

Lâm Ưu hừ một tiếng: "Cái này tớ tin, cậu không có lá gan này, dám tạo tin cho Chung Hằng chắc?"

Tường Mông co rụt đầu lại: "Không phải sao."

Hứa Duy không nói chuyện, Lâm Ưu đưa tay ôm cô, hỏi: "Thế nào, áy náy à?"

"... Cũng không phải." Lâm Ưu xoa xoa đầu cô: "Được rồi, cậu ta cũng không oan uổng gì, nên dạy bảo một chút, coi như cậu mắng hung ác một tí cũng chẳng sao, có người khác gánh vác."

Đang nói, chuông vào học vang lên.

Tiết học Vật Lý.

Sau khi giáo viên đi vào, Hứa Duy quay đầu mắt nhìn thấy, mấy bàn ghế xếp sau vẫn trống không.

Giáo viên Vật Lý nói mang bài thi trắc nghiệm lần trước ra chữa.

Hứa Duy từ trong ngăn kéo lấy ra túi bài thi, tìm tới bài thi vật lý.

Giảng giải đến một nửa, tiếng " Báo cáo" ở cửa truyền đến.

Là Triệu Tắc.

Bên cạnh cậu ta còn có hai người.

Bởi vì chuyện hồi sáng này, toàn bộ bạn học nhìn bọn họ chăm chăm, giống như nhìn con khỉ ở gánh xiếc thú.

Mấy người kia đức hạnh gì giáo viên cả khoa đều biết rõ, giáo viên vật lý liếc qua, hỏi cũng chẳng muốn hỏi, không nhin được nói: "Vào đi vào đi!"

Chung Hằng đi đầu vào lớp học.

Hứa Duy nhìn thấy mấy giọt nước trên mặt anh chưa kịp lau sạch sẽ, tóc và trán ẩm ướt, áo thun bên trong áo khoác ở cổ áo một mảng ẩm ướt, còn có hai vết máu.

Cậu ấy rửa mặt.

Anh từ lối nhỏ đi về phía sau, một chút cũng không nhìn Hứa Duy, ngược lại là Hứa Minh Huy đi tới nhẹ nhàng cười với các cô.

Tiếp tục giữ học càng trôi qua chậm chạp.

Buổi sáng sớm, đã có người buồn ngủ, đằng sau mấy người đã gục xuống nằm ngủ.

Thật vất vả chịu đựng được đến lúc hết tiết, bọn họ lại khỏe mạnh như hổ.

Lúc Chung Hằng không ở đó, mọi người còn dám thảo luận, anh vừa đến, không ai dám trắng trợn nói gì, đều giả bộ như không nhìn thấy một màn buổi sáng máu mũi chảy ròng kia.

Hứa Duy quay đầu, thấy Chung Hằng gục xuống bàn, không biết có phải là ngủ thiếp đi hay không.

Túi bánh bao kia vẫn còn nguyên trên bàn của cậu ấy.

Cậu ấy không ăn.

Mình nhìn cậu ấy làm gì. Hứa Duy xoay quay đầu, nghĩ thầm: Tưởng Mông nói không sai, chính xác là cậu ấy bắt nạt người ta, chỉ là vấn đề nặng nhẹ, về tính chất là giống nhau. Cô không tiếp tục quản cậu ta nữa, lấy ra quyển vở Anh ngữ.

Cả ngày như vậy, Chung Hằng cũng không tìm Hứa Duy, thậm chí không còn ở trước mắt cô lác quạ lác lại, cậu ấy rất khác thường không có động tĩnh gì, phần lớn thời gian đều ngồi ở vị trí của mình rồi nằm sấp, làm cho Hứa Minh Huy cùng Triệu Tắc đều cho rằng lần đầu tiên anh chảy máu mũi nhiều như thế bị hư(*) cả người.

Về sau nghe được từ trong miệng người khác kể lại việc xảy ra lúc sáng, lại chạy tới hỏi Lâm Ưu, hai người mới kinh ngạc giật mình: Thiếu gia đây là trong lòng thụ thương rồi?

Tiếng chuông tan học vang, Chung Hằng cầm cặp sách lập tức đi.

Triệu Tắc không dám gọi anh lại, cùng Hứa Minh Huy nói thầm: "Cậu ấy cũng không đợi Hứa Duy."

Hứa Minh Huy: "... Đây là muốn từ bỏ theo đuổi bạn học Hứa rồi?"

"Không biết được á."

Hôm nay trên đường về nhà, Hứa Duy không nhìn thấy bóng dáng giống như cọc gỗ kia nữa, cô một mình lên xe buýt, sau khi xuống xe, cũng mất đi tiếng huýt sáo quen thuộc.

Tất cả giống như khôi phục này dáng vẻ ban đầu.

Kỳ thật cũng rất tốt.

Hứa Duy cúi đầu đứng một hồi, bước nhanh đi vào ngõ nhỏ.

Hai ngày nghỉ cuối tuần qua thật nhanh, một tuần mới đã đến cho dù khiến người ta cảm hận thế nào đi nữa, nhưng nó vẫn cứ tới.

Vừa mới mưa xong, trời đã rất lạnh, Hứa Duy mặc áo len xong, lúc gần đi bà ngoại đưa cho cô một quả táo: "Giữ lại giữa trưa ăn, ở phòng ăn phải ăn thêm nhiều xôm, gầy nhìn khó coi."

"Vâng." Hứa Duy đem quả táo cất vào trong cặp, cầm ô rồi đi.

Hôm nay trên đường rất thoáng, sau khi xe buýt đến trạm, Hứa Duy vẫn còn thừa năm phút, mưa trên trời bay lất phất, cô không mở ô, chạy chậm tiến tới sân trường, trên tóc dính một tầng hạt mưa dày đặc.

Ngoài dự liệu, ở sảnh lớn tầng một đựng phải Chung Hằng người hay tới trễ.

Anh đi ở phía trước, túi sách treo ở trên lưng.

Hôm nay anh cũng mặc áo len, màu đen, không quá dày.

Hứa Duy nhìn bóng lưng cậu ấy, có chút ngạc nhiên: Cậu ấy thể mà lại tới sớm như vậy.

Lúc này, có người sau lưng hô: "Hứa Duy!"

Hứa Duy quay đầu lại, Vương Húc Nhượng thu ô chạy chậm tới: "Sớm vậy."

"Chào buổi sáng." Cô cười cười, đi lên phía trước.

Chung Hằng đứng tại chỗ ngoặt của hành lang, không nói một lời nhìn cô.

Ánh mắt Hứa Duy dừng lại, bước chân cũng ngừng theo.

Đội cô lên ha bậc thang, cậu ấy đã nghiêng đầu sang chỗ khác đi.

Ngày tiếp theo, lớp học đã có người phát hiện ra Chung Hằng không được bình thường.

Anh không chỉ đi học sớm không đến trễ, lại còn những môn học khác cũng không chôn.

Trừ những cái đó ra, anh còn không ngủ ở trên lớp.

Từ khi Chung Hằng đến cửa lớn ban mười, chuyện này là xưa nay chưa từng có.

Một mảng lớn nam sinh phía sau tròn mắt đều rơi xuống.

Mà Hứa Minh Huy cùng Triệu Tắc phát hiện càng khoa trương hơn —— Mẹ nhà nó thiếu gia thế mà bắt đầu làm bút ký!

Buổi chiều giữa giờ giảng bài, thừa dịp Chung Hằng đi nhà vệ sinh, Hứa Minh Huy lén lút lén qua, gõ gõ bàn Hứa Duy: "Bạn học Hứa, cậu nói thành thật, cậu cho thiếu gia nhà chúng ta ăn phải thuốc gì?"

Hứa Duy không nói chuyện.

Lâm Ưu đẩy cậu ta ra: "Cậu thì biết cái gì."

"Tớ không hiểu, chuyện này quá đáng sợ, học tập giỏi cái gì... Là việc cậu ấy có thể làm sao!"

Hứa Minh Huy đập thẳng đùi, lại hạ giọng hỏi Hứa Duy: "Bạn học Hứa cậu chỉ cần có tâm tiết lộ chút thôi, hai người đã xảy ra chuyện gì vậy, cậu làm gì thiếu gia nhà chúng tớ rồi?"

"Tớ không làm gì cậu ấy." Hứa Duy nói xong câu này lập tức trầm mặt.

Cô nhớ lại, ngày đó cậu ấy hỏi cô thích dạng người gì, có phải thích thành tích tốt giống Vương Húc Nhượng.

Khi đó, ánh mắt của cậu ấy đổ đến mức khiến cho người ta khó chịu.

Qua một lúc lâu, Hứa Duy vuốt vuốt ngón tay, ngẩng đầu: "Khả năng tớ nói chuyện quá nặng rồi, tớ đi nói xin lỗi với cậu ấy."

~~~~~HẾT CHƯƠNG 11

* Ý nói chung ca lần đầu bị chảy máu mũi nên tinh thần bất ổn.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 57: Ngoại Truyện 12

Lúc nói ra câu này, không hiểu được vì sao tim Hứa Duy lại hơi nơi lỏng.

Rất rõ ràng, Chung Hằng vốn là làm sai, nhưng hôm đấy cậu ấy náo loạn một trận như vậy, hôm nay lại có bộ dạng khác thường như vậy, không khỏi dần dần làm cho người ta sinh ra cảm giác tội lỗi.

Tất cả mọi người đến hỏi cô đã làm gì cậu ấy, thậm chí cuối cùng cô còn sinh ra ảo giác, thật như thể cô đang bắt nạt cậu ấy.

Thật không có đạo lý.

Hứa Minh Huy nghe cô nói như vậy, lập tức gạt đầu phụ họa: "Ồ Đúng, cậu nói lời xin lỗi với cậu ta đi, nói vài lời lời hữu ích để dành cậu ta, sau đó lại cùng cậu ta ăn bữa cơm đi xem phim, cùng nhau đi dạo, sau khi bức tức được tung ra hết thì sẽ đỡ hơn thôi."

"Cậu nghĩ hay lắm!" Lâm Ưu khinh bỉ nói: "Cậu ta là công chúa sao, còn để Hứa tiểu cô nương nhà chúng ta để dành chăm sóc cậu ta ăn chơi?"

Tưởng Mông cũng nói: "Đúng đấy, cuối cùng là ai đang hỏi tội ai vậy."

"Việc đó không thể nói như vậy nha." Thời điểm then chốt Hứa tổng quản còn có thể bao che khuyết điểm: "Là ai hại thiếu gia nhà chúng tớ đổ máu thương tâm? Cậu cũng không biết, ngày đó cậu ấy khó chịu tới mức ăn không ngon."

"Thế cậu chắc biết hả?"

"Không có lừa các cậu." Hứa Minh Huy lờm liếc đằng sau, nhỏ giọng nói: "Chị cậu ta chắc các cậu biết rồi chứ, lần trước tới tìm cậu ấy ý, đấy là chị ruột của cậu ấy, thứ sáu tuần trước gọi điện thoại hỏi tớ nói sao đột nhiên Chung Hằng lại về nhà sớm, mà cơm tối không ăn tự giam mình trong phòng, may mắn tớ phản ứng nhanh, sống chết không nói ra bạn học Hứa."

Lời này không thể nghi ngờ sâu hơn nữa, Hứa Duy quý dị có cảm giác tội lỗi.

Lâm Ưu hừ lạnh: "Vậy cảm ơn ngài lắm."

Hứa Minh Huy cười ha hả hai tiếng, hỏi Hứa Duy: "Bao giờ thì cậu xin lỗi vậy."

Hứa Duy nói: "Tan học tớ tìm cậu ấy sau."

Trong lòng nhớ kỹ chuyện này, vừa kết thúc giờ học Hứa Duy nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Mất thấy Chung Hằng ra cửa, cô chào hỏi qua Lâm Ưu một cái, ôm cặp sách đi ra ngoài.

Cả hành lang toàn một đồng người.

Hứa Duy chen vào biển người, nhìn thấy người cao cao ở trước mặt.

Đi xuống tầng, ra đại sảnh, không khí cuối cùng lưu thông.

Chung Hằng đi tới bồn hoa nhỏ ở gốc cây già, Hứa Duy đi nhanh mấy bước, tới phái sau anh, gọi: "Chung Hằng."

Hình bóng ấy dừng một chút.

Hứa Duy đi tới.

Chung Hằng đứng đấy bất động, cũng không quay đầu lại, cặp sách vẫn đeo ở trên vai cậu ấy như cũ, điều khác biệt duy nhất chính là cặp sách không còn xẹp lép nữa, bên trong có mấy quyển sách.

Chạng vạng tối có gió, ống quần anh xắn lên.

Nhìn như vậy, Hứa Duy mới phát hiện kỳ thật cậu ấy rất gầy, chỉ là cao ráo.

Có thể không gầy được sao, tức giận một cái thì tốt rồi không chịu ăn cơm luôn, nào có ai như này?

"Chung Hằng "

Hứa Duy vây quanh trước mặt anh.

"Vương Húc Nhượng nói cho tôi biết, cậu không đánh cậu ấy, thật xin lỗi, là tớ không biết rõ ràng."

Nói xong câu đó, Hứa Duy tự nhận thái độ ngữ khí của cô ấy rất tốt, đủ để biểu hiện thái độ nói xin lỗi chân thành, nhưng mà cô

ngảng đầu liếc một chút, chỉ thấy Chung Hằng dùng một loại ánh mắt khó nói nên lời nhìn cô.

Đáy mắt cậu ấy còn lộ ra sự ngổ ngàng không tốt.

Không đủ à. Khả năng... Còn phải nói thêm gì nữa.

Hứa Duy chần chờ hai giây, thử bổ sung thêm câu: "Hôm đó tôi nói chuyện không dễ nghe, cậu đừng để trong lòng."

Chung Hằng mặt trầm lặng như nước, nhẹ nhàng giật giật môi, rốt cục cũng nói ra được câu đầu tiên từ mấy ngày nay với cô: "Nhưng tôi để ở trong lòng, làm sao bây giờ?"

"..."

Hứa Duy lập tức cảm thấy đau đầu: Làm sao bây giờ, còn có thể làm sao? Trong đầu cô nhanh chóng động, thậm chí lờ những chủ ý ngu ngốc của Hứa Minh Huy suy nghĩ một lượt, lẽ mà mãi vẫn không có được phương pháp hữu dụng.

Không có khả năng ăn cơm, xem phim hay đi dạo với cậu ấy.

Hứa Duy phiền muộn suy nghĩ, nhưng nháy mắt suy nghĩ lại những lời của Chung Hằng những đúng là không tha cho người khác.

Chung Hằng im lặng không lên tiếng đứng đấy nửa ngày, lời muốn nghe nhất thì không đợi được, ngọn lửa nhỏ bay bay trong lòng anh nhảy nhót hai lần lập tức vụt tắt, trong lồng ngực vừa ầm nên được đôi chút trong chớp mắt đã trở về nhiệt độ lạnh lẽo.

Anh giật nhẹ khoe miệng, nhắc chân lập tức bước đi.

Hứa Duy thở dài: Tôi đang ở đây mưu cầu cái gì, tâm người kia toàn để ý những chuyện vụn vặt, xin lỗi cũng uống phí.

Cô đứng đấy một hồi, đeo cặp sách tử tế trên lưng, đi nhanh khỏi trường, không nghĩ tới đến đoạn rẽ, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia ở trạm xe buýt.

Hứa Duy kinh ngạc: Cậu ấy không đi sao.

Đợi cô đi tới, người kia vẫn làm như không có gì đứng ở đó.

Sau khi lên xe, cô ngồi hàng phía trước, cậu ấy an vị ở hàng cuối cùng nhìn ngoài cửa sổ, giống như là người xa lạ với cô.

Sau khi đến trạm, cô xuống xe, cậu ấy cũng xuống, cùng giống như trước đó, chỉ là bây giờ cách cô một khoảng cách dài, tỏ rõ cho cả thiên hạ biết: Ông đây còn chưa nguôi giận.

Hứa Duy rất thức thời duy trì trầm mặc, cô đi tới ngõ nhỏ phía trước được một đoạn thì quay đầu lại, nhìn thấy Chung Hằng đang theo đường cũ trở về.

Tất cả mọi người cảm thấy Chung Hằng chỉ là ba phút phát sốt "Lãng tử hồi đầu"***, anh đã quay về con đường học tập lớp 11, lấy hết sách vở ra.

Chung Hằng không phải ngay từ đầu đi học đã cặn bã như vậy, hồi tiểu học trong mắt giáo viên anh có chút nghịch ngợm nhưng rất có khí chất của một thằng con trai, khi đó anh không được tính là học hành chăm chỉ, nhưng cũng không tệ, tùy tiện học vài thứ cũng có thể lên được lớp.

Từ lúc anh học trung học mới dần dần sai lệch.

Nói chính xác, là bắt đầu từ lớp 8 (sơ nhị là lớp 8 mn nhĩ -_- hoang mang quá), anh mặc kệ học hành, thành tích thi cấp ba vô cùng thê thảm, cứ lên một bậc là cha của anh lại tiêu một số tiền lớn để nhét anh vào, đến lớp ban mười thì thành tích luôn xếp sau cùng.

Bây giờ muốn bắt đầu lại từ đầu, không phải là một chuyện dễ dàng.

Cũng may, Chung Hằng lại có một ưu điểm, anh đánh nhau kiếm ăn cho tới giờ đều là quang minh chính đại, vạn chúng chú mục, bây giờ học tập còn rất thoải mái, chẳng vì nguyên nhân "Tự giác xấu hổ" mà che giấu, cũng không làm mấy việc như "Ban ngày quậy phá, ban đêm vụng trộm làm".

Hứa Minh Huy và Triệu Tắc quan sát mấy ngày, phát hiện có khả năng bọn họ nghĩ sai —— Điều bộ này của Chung Hằng không giống như trêu đùa.

Ví dụ như, sau khi tan học anh không còn cùng bọn họ đi dạo quán net đánh snooker nữa, đại hội thể dục thể thao anh cũng không tham gia, hai ngày rông rã đều ở trong phòng học.

Mọi người cứ tự nhiên coi những hành động như vậy là bởi vì Hứa Duy.

Rất nhanh, việc này dường như bị thành phần lưu manh nào đó trong trường truyền ra, rất nhiều phiên bản đa dạng, khái quát thành một câu thế này —— Chung Hằng vì theo đuổi một học sinh tốt thế mà mẹ nó học tập thành giỏi.

Mất thấy lão đại, một gốc hạt giống tốt như vậy sắp cải tà quy chính, mà câu nói hùng hồn "Đứng đầu sáu trường trung học ở

Phong Châu" chẳng khác nào cái rắm bị thả đi, mọi người không chịu được thở dài: Việc này truyền ra ngoài, thực sự tổn hại tới uy danh của bọn họ.

Nhưng mà, cho dù sau lưng nghị luận âm ỉ, gặp Chung Hằng ai cũng không dám ý kiến, theo thường lệ vẫn phải gọi anh một tiếng "Anh Hằng".

Mà Chung Hằng, anh không quan tâm những chuyện đó, dường như toàn bộ tinh thần đều tập trung cho việc học tập, mọi xã giao đều khép lại, ngoại trừ Triệu Tắc và Hứa Minh Huy, và cũng chỉ còn lại có một mình Hứa Duy.

Từ hôm ấy tới sau này, hai người không ai chủ động nói chuyện với đối phương, lần gặp nhau duy nhất là ở trên chiếc xe bus đó.

Giống như bây giờ.

Hứa Duy một tay cầm thanh đỡ, cúi đầu lấy ra đồng hồ điện tử trong túi: Năm giờ hai mươi sáu phút.

Còn mấy phút nữa.

Hôm nay đi hơi chậm chút, trên xe buýt nhiều người, đã hết chỗ ngồi, Hứa Duy bị người ta chen lấn về phía sau toa xe, tìm một chỗ trống đứng ở đấy.

Mà Chung Hằng thì đang đứng đằng trước, đứng cạnh bên bác tài xế.

Gần đây luôn giống như vậy, đều là một trước một sau như thế.

Xe ngoặt một cái, Hứa Duy hơi lung lay một chút, cầm lấy tay vịn đứng vững, đột nhiên cảm giác người đứng phía sau nhích lại gần.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, là người đàn ông da rất đen, bộ dạng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo hơi hung ác.

Hứa Duy rút rút lại đứng bên cạnh.

Hứa Duy mông eo lại bị người ta va vào một phát.

Cô ý thức được không đúng, quay đầu trừng người kia một chút, buông tay vịn, đứng ở một chỗ khác.

Chưa đứng được một lúc, người đàn ông kia không biết làm sao cũng tới đây, giả bộ nghiêng ngả, một phát bắt được tay vịn, vừa vặn chạm phải tay Hứa Duy.

"Ông làm gì đấy." Hứa Duy bỗng nhiên rút tay về.

Người đàn ông kia nở nụ cười: "Xe này lắc..."

Lời nói còn chưa dứt, một cái cặp túi màu đen nện lên trên mặt hấn ta.

Chung Hằng cơ hồ là lao đến, túm lấy cổ áo của hấn quay đầu đưa lên một quyền: "Con mẹ nó mày muốn chết à!" Một màn này quá đột ngột, hành khách xung quanh kêu lên sợ hãi.

Vừa lúc xe đến trạm, lái xe bỗng nhiên dừng xe lại: "Làm cái gì làm cái gì!" Có hành khách giúp đỡ trả lời: "Người này khiêu trọc cô gái này!"

Lái xe gào thét: "Chuyện gì xảy ra, đừng đánh! Đừng động thủ!"

"Ta □□ mẹ ——" người bị đánh bị quăng xuống đất, phun nước bọt mắng một tiếng, Chung Hằng còn muốn dơ chân, người bên cạnh hắn kéo lại.

Cửa xe đã mở, nam nhân kia thấy tình thế không tốt, vội nhảy xuống xe, trước khi đi còn quăng câu ngoan cổ: "Mẹ nó oắt con ——"
" Có hành khách lên xe, ngăn chặn đường.

Chung Hằng tức giận đến sắp điên, dùng sức chen ra bên ngoài, muốn đuổi theo, lại bị người kéo lại, cái tay kia nho nhỏ, mềm mềm, nắm lấy bàn tay to. "Chung Hằng..."

HẾT NGOẠI TRUYỆN 12

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 58: Ngoại Truyện 13

Chung Hằng bị cô kéo lại như vậy, trong đầu sắp bốc hoả dường như giảm xuống một nửa, tất cả sự chú ý đều tập chung vào bàn tay kia của cô dường như ngỡ ngàng không thôi, làm cho lòng bàn tay của anh đột nhiên nóng bừng.

Chung Hằng quay đầu lại không được tự nhiên cho lắm, nhìn thấy Hứa Duy đang nhìn chằm chằm anh, trong mắt tràn ngập sự lo lắng.

Những người ở bên trong đang đứng xung quanh cao cao mập mập, một mình cô nhìn gầy gò nhỏ nhỏ, trong tay còn cầm cặp sách của anh.

Trầm mặc hai giây, Chung Hằng vươn tay cầm cặp của mình, một tay kéo Hứa Duy, dắt cô đến chỗ cửa sổ, từ trạm đó anh tách hẳn đám người xung quanh, Hứa Duy được anh bảo vệ ở trong.

Cô thử kéo tay ra, Chung Hằng cúi đầu liếc một chút, buông lỏng cô ra.

Xe lại mở lần nữa.

Có hành khách vẫn còn ở đó nhỏ giọng bàn luận chuyện vừa rồi: "Thực sự là... Loại người gì cũng có, giữa ban ngày còn dám quấy rối nữ sinh, người ta né tránh, anh ta còn đi theo, hừ."

"Gan lớn thật đấy, khẳng định đây không phải là người đầu tiên bị anh ta hành xử buồn nôn như vậy..."

"Cũng không phải." Giọng nói loáng thoáng truyền đến tai Chung Hằng, anh nhớ tới một màn kia, hoả khí bất tri bất giác lại nhen nhóm trở về.

Một quyền kia căn bản không đủ, phải là một cước đá phé luôn cháu trai của tên đó.

Trong lòng Chung Hằng vẫn đang suy nghĩ ra một vạn cách đánh tên thối tha kia, nhưng vẫn không giảm được sự tức giận.

Hứa Duy dựa bên cửa sổ một hồi, trong tâm dần dần bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu nhìn Chung Hằng, thấy cậu ấy đang khom người hơi cúi đầu, tròn mắt hiện lên tức giận, trán nổi đầy gân xanh, hai hàng lông mi gọn gàng, thỉnh thoảng hơi động một cái, môi của cậu ấy mím chặt, hình như còn đang tự cắn, miệng môi dưới hiện ra rõ màu đỏ.

Cậu ấy đang suy nghĩ gì? Vẫn còn tức sao?

Hứa Duy nhìn chằm chằm một hồi lâu, tinh thần lung lay, ánh mắt dời đi chỗ khác, cách nửa phút, lại quay lại, nhìn gương mặt của cậu ấy.

Lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, Hứa Duy cảm thấy mờ mịt: Mình có làm gì đâu?

Còn chưa nghĩ ra cho rõ ràng, người trước mặt bất thành linh ngẩng đầu, mí mắt cũng nhấc lên, ánh mắt trầm trầm chiếu thẳng đến cô.

Hứa Duy phát hiện khóe mắt cậu ấy hơi đỏ lên.

"... Trước kia từng bị thế này?" Chung Hằng cau mày hỏi.

Hứa Duy sửng sốt một chút, phản ứng kịp là cậu ấy đang nói với mình chuyện vừa xảy ra.

Cô lắc đầu: "Không có, hôm nay cảm ơn cậu."

Chung Hằng nhìn cô một hồi, nói: "Vừa rồi em không nên kéo tôi."

"Tôi..." Hứa Duy há to miệng, nhất thời không biết nên giải thích hay là nên xin lỗi.

Chung Hằng ngó mặt đi chỗ khác nhìn sang một bên, cách mấy giây nói ra một câu: "Con mẹ nó chứ muốn chọc giận chết rồi..."

Câu này âm điệu cực thấp, dường như là chỉ làm bầm trên đầu lưỡi.

Nhưng Hứa Duy nghe thấy.

Trên xe tạp âm rất nhiều, mấy chữ mờ hồ không rõ này lại làm cho cô không hiểu sao có chút luống cuống.

Cậu ấy nói muốn chọc giận chết rồi.

Cô không thể tránh khỏi nghĩ đến hình tượng chảy máu mũi rùng rùng của người này ngày hôm đó.

Cũng đừng có tới thêm lần nữa nha.

"... Chung Hằng."

Hứa Duy bật thốt lên kêu lên tên của anh, mang theo chút khăn trương nhìn anh: "Cậu đừng tức giận."

Đầu lông mày Chung Hằng hơi giơ lên, khẽ hừ một tiếng.

Hứa Duy chưa dỗ con trai bao giờ, ngoại trừ khi còn bé chơi đùa ở nhà hàng xóm dỗ cậu bé chơi cùng, cô không còn kinh nghiệm nào khác, nếu như biến khéo thành vụng sẽ càng hỏng bét.

Lĩnh hội được từ lần giáo huấn trước, Hứa Duy không tiếp tục nói loạn gì thêm nữa, để tránh một lời không hợp kích động đến cậu ấy.

Hai người trầm mặc đã qua được hai trạm, sau khi xuống xe cũng là một trước một sau.

Qua đường lớn, Hứa Duy xoay người.

Chung Hằng dừng bên ngoài mấy bước, lông mày vẫn nhíu lại như thế.

"Gặp lại."

Hứa Duy đi vào hẻm nhỏ, lúc rẽ ngoặt quay đầu nhìn thoáng qua, Chung Hằng vẫn còn đứng ở nơi đó, dùng chân đá những viên sỏi đá trên mặt đất, đá liên tục mấy cái, càng đá càng dùng sức.

Anh đá xong, ném cặp sách, đặt mông ngồi vào tảng đá lớn ở đầu ngõ.

Hứa Duy nhìn một lúc.

Trời đang chuẩn bị tối dần.

Hình như cậu ấy không có ý định đi về, cúi đầu ngồi ở đó, cũng không biết là làm gì.

Hứa Duy đứng một lúc, bước chân đi nhanh hơn.

Hẻm nhỏ lúc chạng vạng tối không yên tĩnh, mọi người đều đang đi làm về, đi xe qua cửa ngõ, còn có học sinh tiểu học đeo cặp sách đi qua.

Còn chưa được mấy phút, có bóng dáng nhỏ từ bên trong ngõ hẻm chạy đến, dừng ở cửa ngõ.

"Chung Hằng, tôi mời cậu ăn cái gì đi."

Hứa Duy thở phì phò, lần đầu tiên Chung Hằng thấy biểu lộ ngu ngơ trên gương mặt.

Cô đi tới, nhặt lên cặp sách của cậu ấy vỗ vỗ bụi đất: "Nhưng mà ở đây không có đồ gì ngon, chỉ có chỗ đó có một cửa hàng bán nộm chuối, rất nhiều các món khác nữa, tôi từng thử rồi, cũng không tệ lắm, cũng không biết có hợp khẩu vị của cậu không, tôi đưa Lâm Ưu đi ăn thử, cậu ấy nói ăn rất ngon, cậu có muốn thử không?"

Cô nói một câu dài như vậy, tốc độ nhanh hơn bình thường, vậy mà không bị vấp.

Hỏi xong câu cuối cùng, cô ôm cặp sách của anh đứng bất động ở đó.

Học sinh tiểu học đang cãi nhau ầm ĩ đứng một bên nhìn bọn họ.

Người đạp xe xích lô đi qua cũng quăng lại một ánh nhìn.

Nơi địa phương nhỏ này rất an tĩnh, giống như tất cả mọi thứ đều trở nên dừng lại.

Không biết qua mấy giây, Chung Hằng cúi đầu cười một tiếng, phỉu mông một cái đứng lên: "Được thôi."

Hai chữ này chỉ còn vui vẻ, những buồn bực kia dường như đã chạy tới tận chân trời.

Cửa hàng bán nổ chuối(*) kia không xa, đi bộ năm mươi mét là đến.

Mặt tiền cửa hàng có chút nhỏ, không có tấm biển nghiêm chỉnh, chỉ có một tấm giấy viết: "Quà Vật Trưưưư Nguyên" bên trong, hai vợ chồng đang vội vàng ở trước bếp.

Ở trong tiệm, có bàn ngồi hai người, có một bàn là mấy người học sinh, một bàn khác là công nhân làm việc ở công trường.

Hứa Duy cầm cái khay, nói với Chung Hằng: "Cậu qua đây chọn đi."

Trên bàn đặt rất nhiều những đồ đã ướp sẵn, dùng cái âu lớn để đựng và phân loại.

Chung Hằng không khách khí, chọn lấy không ít, Hứa Duy lại thêm một chút, cầm tới đưa cho bà chủ: "Không nên cho nhiều ớt."

"Được rồi."

Chung Hằng đã đến chỗ ngồi xuống.

Hứa Duy đi tới hỏi: "Cậu muốn uống gì? Bia không?"

Chung Hằng: "Em uống gì?"

"Nước ngọt." Hứa Duy chỉ cho cậu ấy nhìn: "Loại kia là nước trái cây vị vải, uống rất được, cậu muốn thử một chút không?"

"Được thôi."

Cậu ấy đột nhiên phá lệ trở nên dễ nói chuyện.

Hứa Duy kinh ngạc nhìn cậu ấy một chút.

Chung Hằng giương mắt: "Sao thế?"

"Không sao."

Hứa Duy đứng dậy đi tới cầm hai lon nước ngọt.

Rất nhanh, nỗ xuyên nóng hồi được đưa tới.

Chung Hằng hết giận, bụng lập tức đói, anh ăn cũng không thận trọng nữa, tốc độ còn hơi nhanh.

Tiệm này ớt tương là do ông chủ tự chế, qua cay, mặc dù không cho nhiều, hương vị vẫn rất nặng.

Hứa Duy hỏi: "Có phải rất cay hay không?"

"Không cảm thấy."

Chung Hằng thờ ơ liếm môi một cái, rút khăn tay lau mồ hôi. Hứa Duy mắt nhìn thấy bờ môi đỏ đỏ kia, đoán được hẳn là cậu ấy không nói thật.

Chung Hằng uống xong nước ngọt.

Hứa Duy lại đưa thêm một lon cho cậu ấy.

Hai người giải quyết xong một bàn thức ăn, bên ngoài trời cũng đã tối hẳn

Hứa Duy thanh toán hết.

Đi ra cửa, cậu ấy vẫn như thường đưa cô đến ngõ.

Hứa Duy nói: "Cậu nhanh đi về đi"

Chung Hằng ừ, chân vẫn bất động.

"Cậu đi đi chứ."

Chung Hằng mượn ánh sáng ven đường liếc cô một cái, không nói.

Hứa Duy hỏi: "Sao thế?"

"Không sao." Anh cúi nhìn cô một hồi, cầm túi sách đeo lên lưng "Hỏi em một vấn đề."

"Ừm?"

"Sao em đối xử tốt với tôi như vậy?"

Cái này kêu là tốt? Hứa Duy nói: "Chỉ là mời cậu ăn nổ xuyên."

"Em từng mời người khác?" Anh nhú mày.

"Tôi mời Lâm Ưu."

"Ngoại trừ cậu ấy."

"Vậy thì không có."

Chung Hằng khóe miệng ngoắc ngoắc: "Vậy thì cũng đừng thêm ai."

"..." Hứa Duy sửa sang: Logic này cũng có chút đạo lý... Được thôi, tùy cậu ấy đi, hết giận là được, không giống lần chảy máu cam kia.

Cô không nói chuyện, Chung Hằng đương nhiên cho rằng cô chấp nhận, tâm tình của anh càng thêm vui sướng..

Anh cứ vui như vậy tới mấy giây cũng không tiếp tục làm nên nữa, chớp mắt lập tức đã cười phong đăng làm điên đảo chúng sinh hướng cô cười, lông mày đôi mắt cũng giống như biết nói chuyện, tất cả đều là hào quang, mà đôi môi cũng đỏ nên do bị ớt làm cay, ánh đèn đường chiếu đến càng làm cho mọi thứ trở nên có ẩn ý.

Dù cho Hứa Duy đã từng gặp qua, cậu ấy đột nhiên như vậy, cũng không chịu được.

Lúc này so với trước đó có chút khác biệt, không hiểu sao mặt cô chột đỏ lên.

Chung Hằng lại tiếp tục tiến đến.

Anh thu lại nụ cười: "Hứa Duy."

"Ừm."

"... Tôi đẹp trai nhỉ."

"..." Không ai trả lời, anh tự cười một tiếng, trong mắt có ánh sáng đi lại.

Qua mấy giây, đôi mắt anh tinh tế nhìn cô, thấp giọng nói: "... Em thật sự không thích tôi một chút nào sao?."

HẾT NGOẠI TRUYỆN 13~~~~~

Nổ chuối: mọi người đã ăn kiểu buffet đồ nướng chưa, cái nổ chuối này nếu như không nhầm thì cũng giống như vậy, khác cái thay vì mình tự nướng thì bên đó mình chọn xong người ta nướng cho mình thôi, kiểu xiên nướng đó.

Long time no see

Dù nhớ mọi người và thi thoảng vẫn vào đọc hoặc tl cmt của mn nhưng đến bây giờ mình phải mất 3 ngày mới xong được chương này, không có gì khó cả chỉ là mình bận nhiều việc quá thôi. Cảm ơn mọi người đã quan tâm tới mình nhé, mình sẽ cố gắng nâng cấp bản thân để làm trau chuốt hơn cho mọi người đọc không cảm thấy bực. <3

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện 14

"..."

Ánh đèn đường lúc sáng lúc tối, ít nhiều cũng gây nên cảm giác mập mờ.

Chung Hằng bước nửa bước tới phía trước, hai bóng hình trên mặt đất giống như đang kề cận nhau.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hỏi: "Không có ý gì? Vậy là em cũng cảm thấy thế sao."

Hứa Duy không né tránh, đôi mắt nhìn anh một hồi: "Ừm, cậu thật đẹp trai."

"... Sau đó thì sao."

"Không có sau đó." Hứa Duy nói: "Cậu đi nhanh về nhà đi, tôi đi đây."

Không đợi anh đáp lại, cô xoay người chạy về phía ngõ nhỏ.

Chung Hằng đứng dưới ánh đèn đường một lúc, một mình đứng đĩnh, quay người huýt sáo đi.

Trải qua mấy tuần cố gắng, kết quả học tập của Chung Hằng đã tiến bộ rõ rệt.

Lần trước anh làm bài kiểm tra được 15 điểm, mà lần kiểm tra trắc nghiệm mới nhất đây anh được 57 điểm.

So với lúc trước đúng là rất có tiến bộ, mặc dù tổng số điểm là 150, làm được 57 điểm cũng vừa mới qua được một phần ba, nhưng so với đám nam sinh kia đã là có điểm số cao rồi, anh còn được thầy giáo khen ngợi tiến bộ rất nhanh nữa.

Sau khi tan tiết, một đám nam sinh quay đầu nhìn Chung Hằng dựng thẳng ngón cái trêu ghẹo: "Anh Hằng uy vũ!"

Chung Hằng vung tay lên: "Mau mau rút đi."

Triệu Tắc cùng với Hứa Minh Huy hưng phấn chụp bả vai anh: "Đừng có không khách khí như vậy, đây là lần đầu tiên sau khi lên cấp cậu được khen ngợi, thế nào, tư vị này cũng không tệ lắm phải không, buổi tối có phải nên mời khách không?"

Chung Hằng cầm bài thi đầy gạch đỏ: "Mời cái rắm."

"Móa, đừng hẹp hòi á, một trận này mà trốn là không xong đâu nhé."

Hứa Minh Huy cười đùa tí tưng chế nhạo.

Chung Hằng không phản ứng.

Triệu Tắc thận trọng, tiến tới quan sát sắc mặt của anh, làm khẩu hình với Hứa Minh Huy: "... Hình như không cao hứng lắm."

"Sao mà không cao hứng rồi? Không phải là tiến bộ rất lớn sao?"
Hứa Minh Huy kỳ quái.

Triệu Tắc buông tay: "Tớ nào biết được?"

...

Hai người cách trên đầu Chung Hằng, nháy mắt ra hiệu giao lưu nửa ngày.

Hứa Minh Huy tự mình ra trận, thăm dò hỏi: "Thiếu gia, điểm số như này không hài lòng sao? Qua tận 50 rồi, kém 33 điểm còn có thể có cách khác mà, thành tích này có nghĩ tới cũng không dám nghĩ, cậu thế này..."

Chung Hằng ngẩng đầu, một ánh mắt sắc như dao bắn tới: "Có thể ngậm miệng không?"

Hứa Minh Huy co rút đầu lại:Được được được, không nói không nói.

Chung Hằng hai ba lần vò bài thi thành một cục, quay đầu muốn ném vào thùng rác, vươn tay ra, cứng ngắc hai giây, lại thu hồi lại, nhét tất cả lại vào ngăn kéo.

Triệu Tắc và Hứa Minh Huy hai mặt nhìn nhau, không dám há mồm.

Chung Hằng đá văng ghế ra, đứng dậy bước đi.

Hứa Minh Huy và Triệu Tắc lập tức tiến đến một chỗ thảo luận.

"Chuyện gì xảy ra? Sao lại không vui thế?"

"Ai biết được."

Triệu Tắc suy nghĩ:"Ai ôi, cậu nhớ kỹ xem vừa nãy giáo viên đọc đến Hứa Duy được bao nhiêu điểm."

"Hình như... 147."

Hứa Minh Huy vỗ trán một cái: "Không thể nào, dã tâm của thiếu gia có phải hơi nhiều rồi không, cậu ấy định so với Hứa Duy, người ta là hạng nhất đó, so với ậu ấy trọn vẹn hơn 90 điểm, cậu ấy vẫn còn muốn vượt qua?"

Triệu Tắc nói: "Vượt qua... chắc là không nghĩ thể, nhưng mà chắc hẳn cậu ấy nghĩ chênh lệch hơn chút ấy... Đúng rồi, thế còn Vương Húc Nhượng được bao nhiêu?"

"Vương Húc Nhượng?" Hứa Minh Huy nhú mày: "Giáo viên có thông báo, nhưng mà tớ không chú ý nghe lắm." Cậu ta hướng cái đầu phía trước vỗ một cái: "Mập mập, Vương Húc Nhượng được bao nhiêu điểm?"

"130 đấy."

Triệu Tắc cùng Hứa Minh Huy liếc nhau, gõ bàn một cái nói: "Đã hiểu rồi? Bắt nguồn từ việc này, tình địch lợi hại hơn mình, ai chịu nổi?"

Hứa Minh Huy lắc đầu: "Cậu ấy đây là tự tìm khổ, với bộ dạng của cậu ấy bây giờ, so với mặt của người khác thì cậu ấy thắng chắc, nhưng cậu ấy lại chẳng nghĩ ra lại muốn đi so thành tích."

"Ai bảo người cậu ấy coi trọng lại là học bá(1)chứ."

"Học bá thì thế nào?" Hứa Minh Huy xem thường: "Trong trường thiếu gì học bá quỳ dưới gấu quần thiếu gia nhà chúng ta, xa không nói đến, nói luôn người học ban ba đi, đi trên đường lớn xin số điện thoại, con mắt thiếu gia còn chỉ liếc qua."

Triệu Tắc: "Trước kia là cậu ấy không thích người ta, lúc này không giống vậy nữa."

"Có cái gì không giống hả. Tớ nói này, thành tích và mặt là một là được, chỉ cần chuyên tâm bán sức một chút, bạn học Hứa sớm muộn cũng rơi vào lưới."

"Thôi đi người, chẳng phải nữ sinh nào cũng thích làm cây si, cậu đừng có can thiệp gia tiên lên."

"Người nào cản trở đấy, không phải tớ đây đang muốn giúp đỡ sao."

Triệu Tắc sững sờ: "Giúp thế nào?"

Hứa Minh Huy liếc đằng trước một chút, lông mày nheo nheo: "Chờ tớ tới chỗ bạn học Hứa một chuyến đã."

"Đi đi đi." Hứa Minh Huy đi chậm chậm, mấy giây lập tức nhảy lên đến đằng trước.

Lâm Ưu đi nhà vệ sinh, Hứa Minh Huy đặt mông ngồi bên cạnh: "Này, bạn học Hứa!"

Hứa Duy giật nảy mình. "... Cậu làm gì đấy."

"Không làm gì." Hứa Minh Huy gãi gãi đầu, cười đến mức thuần lương vô tội: "Vừa nãy bài trắc nghiệm có vài chỗ không biết, cùng học bá giao lưu trao đổi."

"Nói thật đi, giả bộ không nhìn chẳng giống." Hứa Duy cúi đầu, tiếp tục làm bài thi.

Hứa Minh Huy cười ha hả vài tiếng: "Tớ không nói dối, chẳng qua là tớ tới là thay mặt Chung thiếu gia thỉnh giáo cậu."

Ngồi bút dừng một chút, Hứa Duy mấp máy môi: "Thỉnh giáo cái gì."

"Là như vậy này, tớ từ từ nói cho cậu." Hứa Minh Huy bên chân rung, một bên trình bày: "Cậu cũng biết, thiếu gia của chúng tớ trước kia thành tích rất kém cỏi, không học tập, thành tích cũng ngang tớ, từ đầu đến cuối vẫn dậm chân tại vị trí."

Nhưng trong khoảng thời gian này cậu ấy cải tà quy chính, mỗi ngày đều nghiêm túc đọc sách, lên lớp cũng không ngủ được, bài tập làm rất nghiêm túc. Buổi tối không cùng bọn này lăn lộn khắp nơi nữa, đừng đề cập đến nhiều cố gắng nhiều vất vả đi.

Nói luôn tới lần kiểm tra này đi, cậu ấy thức đêm ôn tập, nước không nhớ cơm không nghĩ, đôi mắt thâm quầng như gấu mèo, tớ còn nghe nói ban đêm cậu ấy cột tóc lên xà nhà lấy dùi đâm dùi đấy..."

Hứa Duy để bút xuống: "Nói điểm chính."

"Hi hi, tốt tốt tốt." Hứa Minh Huy cưỡng ép kéo về mạch suy nghĩ: "Nói luôn là cuộc thi lần này cậu ấy có tiến bộ, nhưng cách đạt tiêu chuẩn còn một bước lớn nữa. Thiếu gia tốt bao nhiêu, trước kia đánh nhau xưa nay không nhận thua, vừa rồi cậu ấy cầm bài thi đều lật đi lật lại, khẳng định là trong lòng khó chịu. Tớ muốn hỏi cậu vài câu, sao toán học lại khó như vậy, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể học tốt?"

Hứa Duy trầm mặc một hồi, nói: "Cậu ấy chưa có kiến thức cơ bản, không thể nhanh như vậy được."

"Tớ biết." Hứa Minh Huy đầy mặt ưu sầu: "Thế nhưng là do tên nhóc này thật sự đã rất cố gắng, nếu không bạn học Hứa à cậu tăng điểm đi?"

"... Làm sao mà tăng điểm?"

"Thì giảng đề cho cậu ấy, bồi bổ thêm nhiều kiến thức chứ sao"

Hứa Duy không đáp lại, cúi đầu nghĩ: Cậu ấy kiêu ngạo như vậy, làm sao mà nghe cô giảng đề.

"Có đồng ý không?" Hứa Minh Huy dò xét thần sắc cô, không nhìn ra cái gì.

"Cậu không cần quan tâm loạn." Hứa Duy nhắc nhở: "Sẽ chọn cho cậu ấy nỗi điên."

Hứa Minh Huy nghĩ cũng phải, lập tức có chút bất đắc dĩ, cậu ta lúi lúi mà cầu việc khác, bật thốt lên nói: "Vậy cậu có thể đừng giảng đề cho Vương Húc Nhượng không?."

"... Vì sao?."

"Cậu không biết, Vương Húc Nhượng mỗi lần tới chỗ cậu, Chung Hằng tức hơn nửa ngày trời, cậu ngồi cách xa như vậy, phóng xạ không đến, chúng tớ coi như hứng phải tai ương, vuốt lông kiêu gì cũng không xong."

Hứa Minh Huy chấp tay một cái,: "Thần linh ời, thần tiên ời, cầu ngài sớm ngày thu phục được thiếu gia."

Lời nói cậu ta quăng tới, khóe mắt nhìn thấy Chung Hằng từ ngoài cửa sổ đi qua, tranh thủ thời gian nhanh như chớp về chỗ ngồi cũ.

Tan học lúc đang chờ xe, Hứa Duy chú ý đến sắc mặt Chung Hằng, phát hiện quả thật cậu ấy có chút tiều tụy, mặc dù không giống như lúc Hứa Minh Huy nói khoa trương, nhưng quầng thâm ở mắt cũng rất rõ ràng.

Tóc của cậu ấy hơi dài một chút, bị gió thổi đến ngã trái ngã phải.

Đã là cuối tháng mười một, hôm nay lại là ngày mưa dầm, thật ra rất lạnh.

Bộ dạng này của cậu ấy, trên người lại ăn mặc phong phanh, liếc mắt nhìn qua rất làm cho người ta thương.

Hứa Duy nhìn một lúc, đi qua nói: "Đừng tiến tới nữa, cậu về nhà sớm đi."

Chung Hằng lườm cô một chút, không để ý tới, ngoan cường đi theo xe.

Toàn bộ quá trình đi xe cậu ấy trầm mặc tựa ở bên cửa sổ, rõ ràng là cảm xúc không vui vẻ gì.

Hứa Duy không tự giác nhớ tới lời của Hứa Minh Huy. Chẳng lẽ cậu ấy vẫn đang suy nghĩ đến bài kiểm tra toán học.

Lúc xuống xe, trên trời mưa nhỏ bay bay.

Hứa Duy vừa đi vừa từ trong túi lấy ra ô, đi đến cửa ngõ vừa quay đầu lại, mới phát hiện Chung Hằng không vẫn không mở ô.

"Cậu không mang ô à."

Chung Hằng đáp: "Tôi đi."

"Tôi che cho cậu."

"Không cần đâu, em tự che đi." Cậu ấy phát phát tay, quay người chạy xa.

Mưa tí tách tí tách một đêm, đến sáng sớm ngày thứ hai cuối cùng cũng ngừng, vẫn còn ẩm ướt.

Nhiệt độ rõ ràng lại lạnh hơn.

Trước khi ra cửa, Hứa Duy bọc một chiếc khăn quàng cổ mỏng.

Loại không khí này cũng làm cho tâm tình của người ta trở nên không tốt, cho tới trưa Hứa Duy có chút cảm thấy có chút u ám, mấy lớp bên trên xuống tới.

Lâm Ưu nói trúng buổi trưa đi ăn gạo phẩn.

Tiếng chuông kêu vang, mấy người các cô lập tức lấy lại tinh thần.

Tường Mông bên cạnh thu dọn bài tập, hướng về phía cô: "Các cậu đừng nóng vội, chờ tới một chút, tới còn phải đưa tới văn phòng giáo viên!"

"Biết rồi, cậu gào thét cái gì." Lâm Ưu không vội không hoảng hốt viết một tiêu đề lớn trên bài thi.

Hứa Duy nói: "Vậy tớ đi nhà vệ sinh."

Cô ấy chen từ phía sau Lâm Ưu đi ra, chạy ra bên ngoài, ở hành lang đụng phải Hứa Minh Huy cùng Triệu Tắc.

"Bạn học Hứa cũng đi ăn cơm à." Triệu Tắc chào hỏi cô

Hứa Duy nói: "Đivệ sinh."

Con người Hứa Minh Huy sáng lên, đem cô kéo đến một bên: "Cậu đi vệ sinh xong có thể làm việc tốt không?"

"Sao cơ?"

"Cậu truyền cho Chung Hằng chút ấm áp được không? Thuận tiện khuyên cậu ấy một chút."

Hứa Duy nao nao: "Cậu ấy thế nào?" Hứa Minh Huy đẩy Triệu Tắc tới: "Cậu nói đi."

Triệu Tắc thở dài: "Bị cảm, còn hơi phát sốt, cậu ấy cảm mạo amidan lập tức bị nhiễm trùng, cuống họng không thể phát ra tiếng, nhưng chỉ liều chết uống thuốc không, giải đề bài ngày hôm qua, cơm trưa cũng không ăn, nói không thấy ngon miệng, chúng tớ khuyên đều vô dụng, cậu ấy bức lung tung"

Hứa Minh Huy: "Cũng không phải, sinh bệnh tính tình còn trở nên khác thường, cậu hỗ trợ khuyên nhủ."

Hứa Duy gật đầu, "... Được."

"Xin nhờ cậu đấy!" Hai người bọn họ bước nhanh đi.

Hứa Duy đi nhà cầu xong trở lại phòng học, trong lớp chỉ thừa hai người.

Lâm Ưu còn đang làm bài thi. Hàng cuối cùng, chỉ có Chung Hằng ngồi ở kia.

Lâm Ưu làm xong bài thi, nhanh chóng thu thập sách vở: "Trường Mông làm sao còn chưa về, cậu nhanh lên, chúng ta đi tìm cậu ấy."

Nói cho hết lời, không nghe thấy đáp lại, Lâm Ưu quay đầu nhìn thoáng qua.

Hứa Duy đang nhìn ở đằng sau, có chút nhập thần.

Lâm Ưu thuận tầm mắt của cô ấy nhìn sang, không khỏi sửng sốt một chút. "Hứa Duy?"

"Ừm?"

"Cậu làm gì đấy."

Hứa Duy không đáp lại, đi tới, ngồi yên hai giây.

Lâm Ưu thông minh cỡ nào, chỉ cần chút ít như vậy cũng tìm ra được đầu mối, cô rất trực tiếp, tiến tới đề thấp âm thanh xuống: "... Cậu sẽ không thực sự thích cậu ta chứ."

Hứa Duy ngẩng đầu, nhìn cô ấy, lại dời ánh mắt đi chỗ khác. "... Có ý gì cơ."

Lâm Ưu nhú mày, cười một tiếng: "Thừa nhận?"

Hứa Duy không nói, nhìn chằm chằm một góc bàn học. Qua mấy giây, lại quay đầu nhìn người kia.

Lâm Ưu im lặng: "cậu thế này quá rõ ràng rồi."

"Tối nay nói cho cậu biết."

Hứa Duy cúi đầu từ trong cặp sách lấy ra một túi bánh mì: "Cậu còn sữa bò không."

"Có chứ."

"Cho tớ một hộp."

Lâm Ưu lấy ra một hộp sữa bò đưa cho cô.

Hứa Duy đứng lên, cầm bánh mì cùng sữa bò đi xuống dưới hàng cuối.

HẾT CHƯƠNG NGOẠI TRUYỆN 14

(1): ý chỉ người học giỏi, tài năng

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện 15

Chung Hằng bị bài thi số học làm cho đầu óc phát điên.

Lúc trước đánh nhau thoải mái có bạn có bè, bây giờ học tập cô đơn lẻ bóng, bạn bè như Triệu Tắc và Hứa Minh Huy cũng không có khả năng cùng ngồi xuống làm bài thi với anh.

Ngày xưa chỉ dùng bàn học để ngủ, bây giờ sách toán bày khắp nơi, sách lớp 10, 11 cũng đang ở đây luôn, anh làm đề cần phải lấy công thức khắp nơi.

Kiểu học tập mà đã bỏ ngay từ đầu giờ lấy lại rất khó, không phải chuyện cứ bắt tay vào làm là có thể thành công, Chung Hằng không phải là nam sinh có kiên nhẫn, nhưng cũng khá nhẫn nại ở quá trình học tập.

Thế nhưng lẽ mà mười phút vẫn không có cách nào giải ra được một nửa, tình trạng thế này ít nhiều cũng cảm thấy có chút thiếu lương.

Cách một khoảng, Hứa Duy nhìn thấy trên cái bàn rộng đó đầy những bản nháp, trên giấy vẽ đầy các loại hình lập phương, mỗi một hình đều bị cậu ấy gạch chéo, hiển nhiên là làm không đúng.

Cậu ấy lại vẽ một hình khác, tính thêm một lần nữa, giấy bị cậu ấy dùng như vậy rõ ràng rất lãng phí.

Chung Hằng viết bài quá nhập tâm, liệt ra mấy công thức rồi lại bỏ đi.

Hứa Duy đến gần, đặt sữa bò với bánh mì lên góc bàn.

"Chỗ này, vẽ một tuyến phụ trợ." Ngón tay trắng trẻo chỉ vào bên trên đường cong xiêu vẹo.

Tay Chung Hằng cầm bút bỗng dừng lại.

Anh đầu đau não trướng, phản xạ chậm chạp đi chút nhiều, ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Duy cảm giác vẫn có chút mơ màng. Nguyên nhân là bởi vì sốt nhẹ, mắt và môi anh rõ ràng đều hơi đỏ, đôi mắt vẫn tối như mực, Hứa Duy nhìn thoáng qua, trong đầu không đúng lúc mà hiện lên một câu "Bỉ ký chi tử, mỹ vô độ"(1) .

Sau đó, gương mặt trước mặt này hơi nhú lại, Hứa Duy lấy lại tinh thần.

Cô dịch chuyển ghế, ngồi xuống ghế của Triệu Tắc, cầm bút trong tay Chung Hằng, một lần nữa vẽ lại hình lập phương, đánh dấu mỗi cạnh ABCDA1B1C1D1, vẽ tốt tuyến phụ trợ, sau đó bắt đầu tính toán.

Lâm Ưu ở phía trước xem kịch, lúc đầu say sưa ngon lành, sau đó ghen tuông lan tràn khắp nơi, lúc này Tưởng Mông gọi điện thoại tới, Lâm Ưu nhất tâm nhị dụng(2) tiếp điện thoại, hướng về sau đầu hô: "Hứa Duy, tớ đi tìm Tưởng Mông, chúng ta gặp nhau dưới tầng nhé!"

"Được." Hứa Duy không ngẩng đầu.

Lâm Ưu tim trúng một đao: Cứ như vậy di tình biệt luyến(3) rồi?
Cô một mặt bi thương kêu lên: "Cậu nhanh lên đây."

Sải bước đi.

Hứa Duy viết xong đáp án, để bút xuống hỏi Chung Hằng: "Nhìn như vậy có hiểu không?."

Chữ cô viết rất đẹp, chữ cái hay chữ số đều nhìn rất đẹp, có trật tự rõ ràng, so với mấy chữ trên bản nháp kia hoàn toàn không xứng.

Chung Hằng từ đầu tới đuôi nhìn hai lần, lông mày dần dần nhăn lại —— chỉ đơn giản như vậy?

Đầu heo!

Anh tự mắng thầm mình trong lòng, như bị giẫm trúng đuôi, có chút thẹn quá thành giận, nhưng mà khó chịu mấy giây cuối cùng cũng không phát tán ở trước mặt cô.

"Đã hiểu."

Hai cái âm bông bênh thấm thoát, rõ ràng là khàn tới mức không ra tiếng.

Anh cầm bút lên muốn sửa bài thi.

Hứa Duy bỗng nhiên nhẹ nhàng chế trụ cổ tay của anh: "Nghỉ ngơi một chút."

Cô nói xong cũng thu tay về.

Trên cổ tay lưu lại một hơi ấm để Chung Hằng ngăn người, đầu óc hỗn loạn, cuối cùng hậu tri hậu giác(4) ý thức được không thích

hợp.

Anh bỗng dừng nghiêng đầu, dùng ánh mắt khác thường nhìn Hứa Duy một chút.

Hứa Duy đem bánh mì và sữa bò ở góc bàn đẩy tới, đứng người lên muốn đi, vừa chuyển hai bước, một góc áo khoác đồng phục bị kéo lại.

Hứa Duy quay đầu lại, ánh mắt sáng loáng kia của Chung Hằng ánh nói cho cô: Em dám đi thử một xem?

Hứa Duy: "..."

Dây dưa tới tận giờ, đầu óc Chung Hằng đã nóng đến hồ đồ, muốn hỏi bộ dạng này của cô chạy tới đây giúp anh là có ý gì, lại muốn chờ cô chủ động nói, dù sao vô luận là lí do gì, trong lòng vẫn không cam chịu cứ như vậy thả cô đi.

Hứa Duy bất đắc dĩ: "... Sao bệnh rồi mà vẫn khỏe như vậy."

Chung Hằng nhìn cô một hồi, cổ họng gật gật, hỏi: "Làm sao em biết tôi bị bệnh?"

"Triệu Tắc và Hứa Minh Huy nói, hai người bọn họ rất quan tâm cậu."

Chung Hằng gật đầu, ánh mắt bắn khoăn dừng trên mặt cô, thoải mái thăm dò: "... Em đây, là cũng quan tâm tới tôi?"

"..." Hứa Duy suy nghĩ thời gian một hai giây, phát hiện không có cách nào mà không thẹn với lương tâm nói cho cậu ấy biết câu "Không phải". Cô nhẹ gật đầu, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Tôi đi ăn

cơm, quay về sẽ giảng tiếp mấy bài phía sau của đề cho cậu, cậu ăn trước đi đã."

Nói xong lui về sau:"Buông tay được chưa."

Chung Hằng buông lỏng góc áo của cô ra.

Lúc cô quay người, anh đột nhiên đứng dậy nắm lấy ngón tay cô, nhẹ nhàng kéo người cô đến gần mình.

"Cậu, người này..."

Một hơi thở nặng nề mang theo ý cười, không che nổi tâm tình tốt của cậu ấy.

Hứa Duy bị cậu ta cười đến mặt đỏ rần.

Chung Hằng ngang nhiên xông tới, giọng nói trầm thấp, dựa vào tưởng tượng trong suy nghĩ nói ra một câu tự cho là ôn nhu: "Đi thôi, ăn no nào."

Hứa Duy nghe được một cái giật mình, nháy mắt nổi lên da gà.
"Tôi tự đi."

Cô xoa xoa mu đôi bàn tay, vội vàng đi ra ngoài.

Lúc ăn cơm, Lâm Ưu cùng Tưởng Mông hát đôi, trái một câu phải một câu hỏi.

Hứa Duy vui đầu ăn liên tục, ăn quá cay đầu mũi đỏ ra mồ hôi.

Lâm Ưu rút giấy ăn đưa cho cô: "Lau đi kìa."

Hứa Duy không khách khí tiếp nhận: "Ngoan như vậy rồi?"

"Cắt." Lâm Ưu đưa vừa để xuống, vừa uống đồ uống vừa nói: "Được rồi, dây dưa cũng lâu rồi, đại tiểu thư nhanh nói đi, cậu cùng vị họ Chung thiếu gia kia đã có chuyện gì xảy ra hả?"

"Đúng đúng đúng, mau nói!" Tưởng Mông xem náo nhiệt không chê việc lớn, một mặt hưng phấn, "Ài, vẫn là trước hết để cho tớ đoán một chút, có phải là cậu ấy đổ trước rồi tán tình, sau đó cậu lâu ngày sinh tình, cuối cùng là lưỡng tình tương duyệt(5) rồi sao?"

Lâm Ưu sợ hãi thán phục: "Năng lực kể chuyện này của cậu ý mà, văn học hiện đại đi thi có thể được max điểm đấy."

"Cho nên tớ đoán đúng không?" Tưởng Mông cười hì hì: "Hứa Duy, cậu thật sự thích cậu ta sao, nhưng cậu thích điểm gì ở cậu ta chứ?."

"Khả năng cũng không phải là thích..." Hứa Duy ý nghĩ muốn miêu tả chuẩn xác cảm giác của cô đối với Chung Hằng, nhưng suy nghĩ một hồi lâu, không tìm được từ thích hợp để biểu đạt, cô từ bỏ nói đến những chuyện này, nghĩ nghĩ, cúi đầu cười: "Tớ cảm thấy cậu ấy có chút đáng yêu."

"Cậu xác định không dùng sai từ?" Tưởng Mông trố mắt: "Tớ dám nói rằng Chung Hằng nghe được câu này là muốn đánh cậu luôn."

"Bình thường chỉ người ở giữa tình yêu mới có thể nhìn thấy chỗ đáng yêu ẩn nấp trên người đối phương, người bên ngoài không thể thấy được." Lâm Ưu thương tâm sờ sờ đầu Hứa Duy: "Tên kia là vận khí cứt chó gì không biết, có thể để cho Hứa tiểu cô nương nhà ta khen hần đáng yêu."

Hứa Duy không nghĩ sẽ đáp lại cô ấy.

Tưởng Mông ha ha hai tiếng: "... Tha thứ cho đôi mắt vụng về của tớ."

Lâm Ưu thở dài: "Cho nên ta đã làm sai điều gì, cứ như vậy bị ném bỏ rồi?"

Hứa Duy im lặng: "Cậu đủ rồi đó."

Ba người trò chuyện không đứng đắn, cười đùa kết thúc bữa cơm trưa.

Trên đường về, Lâm Ưu và Tưởng Mông đi tiệm văn phòng phẩm, Hứa Duy ở cửa ra vào dưới cây đợi các cô.

Cô không tự chủ được mà hỏi tưởng về vấn đề vừa rồi.

Chung Hằng trong lòng cô là hình tượng thế nào? Rất khó nói rõ.

Hứa Duy không tiếp xúc với nhiều nam sinh, phần lớn người đều cho cô ấn tượng không khác gì nhau, mơ hồ không rõ.

Nhưng còn Chung Hằng rất sinh động, cũng rất chân thực.

Cậu ấy dường như có rất nhiều biểu cảm trên gương mặt, có vui vẻ hay không sẽ rất rõ ràng, tức giận hay táo bạo cũng đều để lại dấu vết, lúc cười là thời điểm đẹp mắt nhất, nổi giận cũng rất đáng sợ, có đôi khi lại uể oải, nghiêm túc thì lại giống một bức tượng.

Cậu ấy ngoan cường lấy phương thức trực tiếp nhất tiếp cận cô, nhìn qua thì cường thế bá đạo, thật ra chưa bao giờ miễn cưỡng cô.

Cho nên mình thích Chung Hằng sao? Hứa Duy bước đi thông thả hai bước, một cước giẫm lên đám cỏ ở gốc cây.

Trước đó nghỉ trưa còn lại hai mươi phút, Hứa Duy đi tới giảng đề cho Chung Hằng.

Bạn cùng lớp cơm nước xong xuôi trở về phòng học, trông thấy hai người bọn họ ngồi chung một chỗ, đều lấy làm kinh hãi, vài nhóm nữ sinh xì xào bàn tán.

Mà mấy nam sinh phía sau không nhịn được lên tiếng huýt sáo ồn ào.

Chung Hằng cũng không ngẩng đầu, sờ soạn một quyển sách ném qua, lập tức ngoan ngoãn lại.

Hứa Minh Huy với Triệu Tác chơi bóng trở về, thấy cảnh này vừa mừng vừa sợ, liều mạng nhịn xuống tâm tình của mình, không đi qua quấy rầy, lại tiếp tục đi ra ngoài chơi.

Ban đêm Hứa Minh Huy mời khách.

Cậu ta đầu tuần đã giống trống khua chiêng phát ra thiệp mời: Sắp tới sinh nhật ngày đó muốn mời mọi người đến ăn ngon chơi vui.

Sau khi tan học, Tưởng Mông trực nhật, Hứa Duy cùng Lâm Ưu đi lấy bánh gatô.

Những người khác lục tục ngo ngoe đi đến địa điểm liên hoan.

Hứa Minh Huy quen biết rộng, sinh nhật chia làm mấy lần, lần này mời đều là những bạn học chơi cũng không tệ lắm, nam sinh

thêm nữ sinh vừa vận góp thành hai cái bàn lớn, ăn uống thả cửa, sau đó một đám người mang theo bánh gato tiếp tục đi KTV. Hứa Minh Huy đã sớm bao một phòng lớn.

Có mấy bạn nữ thận trọng, còn chuẩn bị bóng bay trang trí phòng, chờ Hứa Minh Huy thổi ngọn nến ước nguyện, mọi người liền bắt đầu vát chân lên cổ quây phá, có người ca hát, có người ôm bia thổi phồng, lời thật lòng mạo hiểm thế nào cũng dám nói ra.

Chung Hằng miễn cưỡng liều mạng với bọn họ hai chai bia thì chịu không nổi nữa.

Dường như cảm mạo lại tái phát, toàn bộ đầu óc đều muốn đình trệ.

Triệu Tắc giúp anh ngăn một chai, thừa dịp người khác tán gẫu dìu anh tới sofa vắng vẻ: "Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, cậu nằm đây ngủ một lát... Tớ tìm người chăm sóc cậu."

Ánh mắt mờ mịt tìm quanh phòng: À, Hứa Duy đâu.

Đang nghĩ ngợi, Hứa Duy đi vệ sinh trở về.

Triệu Tắc tranh thủ thời gian chạy tới, kéo Hứa Duy khỏi đám âm ỉ: "Cậu ấy uống đến mức khó chịu, xem ra phải nghỉ ngơi, cậu ngồi đây để ý một lúc, cậu ấy phát sốt cũng không biết."

Nói dứt lời, lập tức cậu ta bị Hứa Minh Huy hô tới.

Hứa Duy quay đầu nhìn thoáng qua.

Gia hỏa đang có bệnh kia ngồi nghiêng đầu ở ghế sofa, tia sáng lơ mơ, bóng dáng ấy mờ lung, càng nhìn sắc mặt càng thấy

không rõ.

Hứa Duy đi tới, kéo cái ghế ngồi bên cạnh ghế sofa

Một lát sau, cô giơ tay lên áp vào trán anh.

Đôi mắt Chung Hằng mở ra, mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua, nhận ra được.

"Hứa Duy..."

Mi trên của anh nhú chặt, bỗng nhiên đôi mắt ánh lên ý cười nhìn cô, bàn tay to đặt lên trên mu bàn tay của cô, chăm chú giữ lại.

Hứa Duy hỏi: "Có phải cậu rất khó chịu không?"

Anh lắc đầu.

"Lừa tôi sao?"

Anh lại lắc đầu, đôi mắt nhìn cô một lúc, đầu nghiêng đi, bắt được tay của cô đưa nhanh tới bên miệng, đụng đụng rất nhẹ.

Môi của anh vừa nóng vừa mềm, mu bàn tay Hứa Duy bị nóng một chút.

Nhịp tim rõ ràng mất trật tự, cô cứng đờ mấy giây, rất nhanh rút về tay: "... Cậu ngủ một lúc đi."

Đêm nay, mãi cho tới khi tan cuộc, Chung Hằng cũng không tỉnh táo hẳn.

Anh được Triệu Tắc đưa về nhà.

Sáng thứ hai, vào giờ đọc sách, Chung Hằng đến muộn, nhưng mà bởi vì cảm cúm anh cũng trốn được không bị phạt, không cần chạy tám vòng.

Anh cắt cặp vào ngăn kéo, Triệu Tắc hỏi: "Sao cậu không mời cái giả?"

"Không cần đến." Anh hỏi lại Triệu Tắc: "Cậu có tiền không?"

Triệu Tắc sững sờ: "Cậu không có tiền?"

"Không đủ."

"Cậu muốn làm gì chứ."

"Làm đại sự." Triệu Tắc kinh ngạc kinh: "Chuyện như thế nào?"

Chung Hằng lấy ra sách Anh ngữ ném lên bàn, cúi đầu nói: "Nhịn không nổi nữa."

Cái gì, cái gì mà đã nhịn không nổi?

Triệu Tắc không hiểu ra sao.

"Tớ muốn thổ lộ với Hứa Duy, phải là hôm nay."

"Ôi mẹ nó, cậu... chưa từng nói qua nhé, cậu thử hỏi một chút xem, cả cái lớp học này có người nào không biết cậu thích cậu ấy?"

Chung Hằng: "Mẹ nó, chuyện này không thể gộp lại là một chuyện được."

"..."

Mặc dù cho đến cuối cùng, Triệu Tắc cũng vẫn không thể hiểu rõ làm sao mà hai chuyện này không phải là một, nhưng cậu ấy vẫn gắng hết tình nghĩa huynh đệ, đem tiền tiêu áp dưới đáy hòm lấy ra, Hứa Minh Huy biết sau hô to hô nhỏ một hồi, cũng khăng khải giúp tiền.

Đến chạng vạng tối, Chung Hằng cũng vay đủ một khoản tiền.

Anh biết hôm nay tan học Hứa Duy cũng không về luôn, cô ấy với Lâm Ưu đã hẹn muốn lên lớp tự học buổi tối cùng nhau giải đề.

Tiếng chuông tan học đầu tiên vang, Chung Hằng cầm cặp sách lên cất tiền liền chạy, Triệu Tắc cùng Hứa Minh Huy nhanh như chớp cùng ra ngoài.

Buổi tối tự học kết thúc, đã giải quyết xong được một phần ba đề toán, Lâm Ưu về nhà trước.

Hứa Duy ở lại phòng học làm bài tập toán, tiết thứ ba tự học buổi tối rất ngắn, chỉ có nửa giờ, học sinh ngoại trú lục tục ra về lần lượt, tiếng chuông tan học vang lên mấy người ngồi đã lâu cũng đi về.

Hứa Duy cất đồ vào cặp sách, tắt đèn, khóa cửa phòng học.

Trong hành lang đèn chân không lóe lên.

Hứa Duy vừa đi qua một bậc thang, chân lập tức dừng lại.

Chỗ ngoặt của cầu thang có người.

Tình huống này phải đặt ở trong phim ảnh, không thể nghi ngờ đây chính là một phân đoạn ở trong phim kinh dị, đột nhiên xuất hiện

người, không phải quý thì cũng là người xấu giả thần giả quý, nữ chính tất nhiên sẽ rít lên một tiếng sau đó ngất đi.

Nhưng mà, Hứa Duy cũng không thét lên, cũng chẳng ngất đi, cô chỉ hơi lung lay tinh thần, chân bước trật hướng, kém chút nữa từ trên cầu thang lăn xuống.

Nhưng cô che giấu rất khá, nhìn qua mười phần đã trấn định.

Cô vịn lan can đứng vững, chậm rãi đi xuống.

Người kia đứng tại chỗ ngoặt bên tường, một thân mặc bộ quần áo cô chưa từng nhìn thấy, quần dài, áo sơ mi, bên ngoài là một chiếc áo len mỏng dệt kim hở cổ.

Cậu ấy cắt tóc, không biết là xịt cái gì, có mùi rất thơm.

Hứa Duy kinh ngạc nhìn nhìn mấy giây, ánh mắt kiên quyết dờ đi, cố gắng suy tư lời mở đầu.

Ai biết đối phương đơn giản thô bạo cắt phăng mạch suy nghĩ của cô. "Em có muốn cùng tôi ở chung một chỗ không?"

Anh ỷ lại kiểu tóc đẹp trai tới phát nể kia đi tới, không biết là do ánh đèn có vấn đề hay là do nguyên nhân gì khác, lông mày đôi mắt anh cũng cực kỳ xinh đẹp.

Sau đó người này không chút nào làm nể, tùy tiện kiêu ngạo tiếp tục ném ra nửa câu sau: "Chỉ có năm phút, em đứng ở đây cân nhắc."

Cậu ấy nói xong cũng không tránh né, lập tức ánh mắt phóng thẳng tới nhìn cô, ban ngày gương mặt kia còn có chút tái nhợt, lúc

này lộ ra một ánh đỏ khả nghi.

Hứa Duy: "... " Cậu ấy đỏ mặt như vậy vẫn là đang phát sốt đó nhỉ.

Im lặng không lên tiếng nhìn nhau một lúc, Hứa Duy quở dè nhớ lại một ngày trước Tưởng Mông hỏi "Cậu thích cậu ta rồi chứ gì đâu."

Mình thích cậu ấy rồi chứ gì đâu.

... Được rồi.

Người tránh không được muốn dung tặc một lần.

Chung Hằng cúi đầu liếc đồng hồ đeo tay, mi tâm nhíu lại.

Anh ngẩng đầu muốn nói một lời, Hứa Duy đến gần một bước, cầm tay anh.

(1): ý chị khen anh đẹp trai vô độ, không thể tả nổi đó mn:v

(2) nhất tâm nhị dụng: ý là kiểu miễn cưỡng đó, kiểu đang để tâm tới một chuyện mà còn phải tiếp chuyện khác.

(3)di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo.

(4)hậu tri hậu giác: tương đương với bất tri bất giác

(5)lưỡng tình tương duyệt: hiểu na ná là tình trong như đã, mặt ngoài còn e

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 61: Ngoại Truyện 16

Trong hành lang yên lặng, một chút âm thanh cũng không có.

Hứa Duy cử động như vậy có hơi đột nhiên, Chung Hằng lập tức đã cứng đờ.

Một phút trước anh còn nói lời khí thế bao nhiêu, giờ mới bị người ta nắm tay, anh lại còn choáng váng.

Hứa Duy thì bị mùi thơm trên người anh xông tới có chút choáng váng.

Gần kề như vậy, cô đoán được mùi hương này không chỉ từ đầu tóc anh, cô cảm thấy anh sức nước hoa, hơn nữa còn sức quá mức.

Thái dương Hứa Duy như bị kéo ra, nhìn mấy giây, mũi có chút khó chịu.

Cô tranh thủ thời gian buông lỏng anh ra, lui lại hai bước.

Chung Hằng vừa mới định thần lại, tim còn đang đập thình thịch nhẩy kịch liệt, giống như quả bóng vui vẻ chậm rãi mà căng phồng lên, vừa căng đến lớn nhất, cô bỗng nhiên buông lỏng tay như thế, quả bóng kia "bụp" nổ một phát.

Chung Hằng chớp nhoáng bắt được tay của cô: "... Em có ý gì hả."

Hứa Duy chậm chậm che cái mũi lại, ngẩng đầu nhìn anh: "Tay anh lạnh quá, mặc quá ít."

"..."

Chung Hằng khựng lại, mặt nhăn nhin phỉếm hồng, các lúc càng đỏ: "Em cũng chỉ thấy được như vậy?"

Dĩ nhiên không phải.

Hứa Duy ngoan ngoãn mà nói: "Cắt tóc rất đẹp."

Chung Hằng nheo mắt nhìn cô.

Hứa Duy cúi đầu liếm liếm môi, còn nói: "Quần áo mới, không sai chứ?"

Lúc này anh càng nhíu mày.

"Anh xịt nước hoa nữa, " Hứa Duy miệng không dối tâm khen thêm một câu: "Còn rất thơm nữa."

...

Đến lúc này mọi kiên nhẫn của Chung Hằng đều nhanh hao mòn hết.

Anh kéo cô lại gần: "Khen anh đẹp trai khó như vậy sao?"

"..." Hứa Duy ngậm miệng.

"Nhìn anh làm gì." Chung Hằng hừ một tiếng, bày ra khuôn mặt khác.

Nhẫn nại một hồi, lại quay mặt lại, ánh mắt ung dung bao quát lấy cô, giọng nói trầm xuống: "... Em không còn gì để nói nữa à?"

Hứa Duy: "Muốn nói cái gì?"

Đôi mắt Chung Hằng càng tối hơn, ánh mắt dừng lâu trên gương mặt cô: "Là em đến cầm tay anh."

"Hả?" Đôi tai nhỏ của Hứa Duy không thể thấy đang đỏ lên: "Đúng."

"Em đây là... Đồng ý anh rồi?"

Hứa Duy không chút nào chậm trễ, gật đầu.

...

Ánh đèn hành lang mờ màng vàng vàng.

Chung Hằng im lặng không lên tiếng nhìn cô, thời gian trôi dần qua cong môi, trong mắt kém chút nữa nở ra một đóa hoa.

Anh nhịn không được, vuốt tóc mấy cái, nhẹ nhàng cười vài tiếng, sau đó rắn chắc mà kéo cô ôm vào trong ngực.

Con trai trẻ tuổi lồng ngực vẫn còn chưa đủ cứng rắn, nhưng người trong ngực hiển nhiên lại càng gầy gò, anh một tay có thể ôm trọn cô.

Nhưng Hứa Duy lập tức khó chịu, cô dường như còn bị sặc, gương mặt dán vào lồng ngực anh, như ngừng thở.

Quá thơm.

Xịt nhiều nước hoa như vậy.

"Chung Hằng..." Hứa Duy nhỏ giọng gọi anh, tay đẩy: "Có hơi khó chịu."

Chung Hằng giống con mèo to được vuốt lông cho mềm mượt, cả người đều mềm nhũn, nghe cô nói chuyện, anh buông tay, cúi đầu nhìn cô.

Hứa Duy nói: "Rất muộn rồi, em muốn về nhà."

Chung Hằng nhìn đồng hồ đeo tay: "Nếu anh không đến, em đi về kiểu gì? Muộn như vậy rồi."

"Đón xe."

Chung Hằng nhíu mày: "Em, ngược lại là có lá gan cực lớn."

Thời đại này, một nữ sinh đón xe trở về có thể có bao nhiêu an toàn, những tài xế kia hầu như đều là nam.

Hứa Duy nói: "Không có xe bus."

Chung Hằng: "Trong nhà em, không ai đón em à?"

Anh biết, những người học giờ tự học kia, đều có người tới đón.

Hứa Duy nói: "Em ở với bà ngoại, bà không có cách nào đón em."

Cô bước xuống một bậc thang: "Em không trở về, bà sẽ lo lắng. Đi thôi."

Chung Hằng không hỏi nhiều, đi theo cô xuống tầng, vừa đi vừa nói: "Dám ngồi xe gắn máy không?"

Hứa Duy kinh ngạc: "Moto?"

Chung Hằng nói: "Buổi tối anh mượn xe của Triệu Tắc."

Hứa Duy hỏi: "Anh sẽ lái?"

"Đương nhiên." Chung Hằng có chút bất mãn, dừng lại, nói: "Nếu em sợ, anh đón xe với em."

Hứa Duy nói: "Không sợ, xe gắn máy có gì phải sợ."

*

Giờ này ít người đi trên đường, ngoại trừ còn những người bên ngoài đang chơi đùa, chỉ còn lại một ít những học sinh tự học hoặc là người trẻ tuổi tăng ca đang trên đường về.

Chung Hằng lái xe gắn máy rất ổn.

Việc này so với suy nghĩ của Hứa Duy có hơi không giống, cô cho là anh lái xe khẳng định sẽ lái rất nhanh, giống với con người của anh vậy.

Đương nhiên, cô không lĩnh hội được ý tứ của Chung Hằng, cũng không có thể nhận ra được trong tâm anh đang sôi trào.

Thổ lộ thành công là ác chiến đại thắng, trong lòng Chung Hằng còn đang phiêu đảng nơi nào, kiệt lực nghĩ bây giờ đêm khuya như vậy có thời gian ở bên cô hơn, cho nên cả đường đi lái chiếc xe cố gắng lái chậm, tí xíu cũng không muốn nhanh.

Đáng tiếc vẫn phải đi tới nơi.

Chung Hằng đem xe gắn máy dừng ở trước ngõ, đưa Hứa Duy đi vào ngõ nhỏ lại vào chỗ rẽ.

Tới sân, ở bên ngoài, Hứa Duy dừng lại: "Em đến nơi rồi."

Chung Hằng ừ một tiếng.

"Anh về nhà nhanh đi, đi xe cẩn thận."

Anh vẫn đáp như thường: "Ừm."

Qua hai giây, vẫn còn đứng như vậy.

Trời quá tối, trong ngõ nhỏ đèn không đủ sáng, Hứa Duy thấy không rõ nét mặt của anh.

"... Sao anh còn chưa đi."

Chung Hằng khom người, cúi đầu, mũi chân đá đá mấy viên sỏi: "Chờ em đi vào chứ sao."

Hứa Duy nói chuyện yêu đương đương nhiên không có chút kinh nghiệm nào, không có cùng loại sinh vật mang tên "Bạn trai" này chung đụng bao giờ, lúc này căn bản sẽ không suy nghĩ cẩn thận, thuận lời nói: "Ồ, vậy hẹn gặp lại."

Cô đẩy cửa gỗ vào sân nhỏ.

Chung Hằng đứng hai giây. "Mẹ kiếp."

Mũi chân anh hơi dùng sức, đá viên đá.

Cũng không biết biểu thị một chút, mặt anh cũng đã đưa qua.

Hừ.

—— Tối hôm đó, Triệu Tắc và Hứa Minh Huy chờ tin tức, biết được Chung Hằng thổ lộ thành công, hơn phân nửa huynh đệ cùng nhau ra ngoài uống mấy bình khánh công.

Bình thường những tình huống như vậy, không được Chung Hằng cho phép, liên quan tới việc của cậu ấy hai người bọn họ có chết cũng không dám tiết lộ.

Nhưng lần trở lại này Hứa Minh Huy nhin không được, hơn nửa đêm cậu ta gọi điện thoại cho Lâm Ưu, việc đầu tiên là chạy tới mặt báo cộng thêm cười trên nỗi đau của người khác: "Nói cho cậu chuyện này, cậu tuyệt đối đừng khóc nhá, Hứa tiểu cô nương nhà cậu đã triệt để bị thiếu gia của chúng ta lừa đảo."

Thế là buổi sáng sớm hôm sau, Hứa Duy lập tức bị Lâm Ưu đặt ở trên tường thăm vắn một phen.

Đối với sự thật, Hứa Duy bộc trực thú nhận.

Lâm Ưu nghiêng răng nghiêng lợi mười giây đồng hồ, cầm lấy sữa bò mang cho cô chen vào ống hút một hơi uống cạn sạch: "Đau lòng."

Hứa Duy: "..."

Lâm Ưu đau lòng đại khái kéo dài nửa giờ.

Về sau cô ấy đem tin tức này tiết lộ cho Tưởng Mông, cô ấy cũng còn không tiếp nhận được hiện thực —— cô gái nhỏ lớn lên kiêu gì

cũng sẽ là của người khác, mặc dù cô gái này được cô che chở một năm, có còn biện pháp nào đâu, người ta vui vẻ là được rồi.

Yêu đương đối với Hứa Duy mà nói là một việc rất mới mẻ, Chung Hằng ở phương diện này kinh nghiệm cũng mười phần là cần cỗi.

Cho nên hơn một tháng, phần lớn thời gian bọn họ đều ở phòng học, Hứa Duy sẽ giải đề với Chung Hằng, mà Chung Hằng vẫn như vậy mỗi tối đều đưa cô về, mỗi ngày bọn họ đều cùng một chỗ ăn cơm trưa.

Nhưng cả đoạn quá trình này cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, chắc chắn sẽ có mâu thuẫn xuất hiện.

Chung Hằng ở trong lớp luôn luôn tùy tiện, anh làm việc luôn theo tâm trạng, nghĩ đến tìm Hứa Duy lập tức sẽ đi tìm, nghĩ đưa cái gì lập tức sẽ đưa, không cố kỵ xung quanh có người nào đang ở đó, cũng không chú ý người khác sẽ cảm thấy thế nào.

Không đến bao lâu, cả lớp đều biết bọn họ ở cùng một chỗ. Về sau, người lớp khác cũng biết, luôn có nữ sinh đến cửa phòng học nhìn xem dáng dấp Hứa Duy ra sao, ở sân trường thấy được cô cũng sẽ chỉ trỏ, thậm chí có nữ sinh còn viết thư nói vài lời châm chọc.

Khá là phiền toái chính là, Lữ Hoan cũng biết.

Lữ Hoan đối với Chung Hằng là một rắc rối lớn, cô ấy coi Chung Hằng là ánh trăng sáng, bởi vì không đuổi kịp cho nên nhớ thương lâu dài, cũng sẽ thỉnh thoảng có mối tình với nam sinh khác, một khi yêu đương chia tay, lại quay đầu tiếp tục lưu luyến Chung Hằng.

Dùng câu nói của Triệu Tắc thì là: Khối kẹo da trâu Lư Hoan này từ sơ nhị(1) đã dính trên miệng Chung Hằng, móc cũng móc không xong.

Chung Hằng nói chuyện yêu đương, tin tức này trực tiếp làm cho Lư Hoan nổi.

Đầu tiên cô ta ngăn Chung Hằng lại trên hành lang lớp ban mười chát vắn một trận, Chung Hằng chẳng quan tâm, cô ta tức không nhịn nổi, chạy đến nhà vệ sinh chờ Hứa Duy, không giao phong chính diện, hết lần này tới lần khác âm dương quái khí, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nói một đồng lời nói.

Hứa Duy làm như không nghe thấy, rửa tay xong lập tức đi.

Tưởng Mông đi cùng lại rất tức giận: "Chung Hằng nợ hoa đào như vậy, cậu ấy giải thích với cậu chưa."

"Chưa."

"Như thế là quá mức rồi đấy, cậu nhìn Lư Hoan vừa nãy đi nói nhiều câu khó nghe như vậy, nói như kiểu cậu cướp Chung Hằng, cũng không biết có đúng là Chung Hằng thích con bé không?"

Tưởng Mông nghĩ nghĩ, nhắc nhở: "Hứa Duy, cậu không nên quá choáng váng, chuyện như vậy cậu đến tìm cậu ấy nghe giải thích, nếu quả thật giống như Lư Hoan nói, thì không phải cậu ấy nghiêm túc yêu cậu, chỉ là chơi một chút rồi sẽ chia tay, vậy thì cậu liền thăm rồi."

Hứa Duy nói: "Có cái gì thăm. Nếu là như vậy coi như xong."

"Cậu không lố à." Tưởng Mông khuyên cô: "Cậu nghe tớ một lần, chuyện của Lư Hoan cậu hỏi một chút hần, xem cậu ấy nói như thế nào."

Hứa Duy cười: "Được, tớ hỏi."

Đã là lúc nghỉ giữa giờ, rất nhiều người đi ngủ, lớp học tương đối yên tĩnh.

Mới vừa đi tới cửa phòng học, Hứa Duy đã nhìn thấy Chung Hằng ngồi trên chỗ của cô, mà Lâm Ưu rất tự giác ngồi xuống bàn sau.

Hứa Duy đi qua, Chung Hằng đang viết bài tập.

Cô không quấy rầy, ngồi ở chỗ Lâm Ưu đọc báo, thấy anh bỗng nhiên ở đó không nhúc nhích, cô cầm bút viết lên giấy nháp: "Có đề không biết làm?"

Chung Hằng giương mắt, ngòì bút chỉ cho cô nhìn.

Đây là đề thi hàm số chẵn lẻ, không khó.

Hứa Duy tiếp tục giải trình tự lên giấy

Chung Hằng xem xét lập tức đã hiểu, cúi đầu viết lại, viết xong đặt bút xuống, từ trong túi lấy ra kẹo bạc hà đưa cho Hứa Duy.

Hứa Duy bóc ra một viên cho anh, mình cũng ăn một viên.

Một lúc sau, cô cúi đầu viết lên giấy nháp, đẩy tới chỗ anh —— Lư Hoan là bạn gái trước kia của anh sao?

Tác giả có lời muốn nói: luôn luôn sẽ up rất khuya, đừng chờ.

PS: Sắp kết thúc, sắp không được gặp mọi người <3

Mình nói luôn mình chỉ edit lại từ bản cv không đảm bảo được độ chính xác, mn thích thì đọc cv không cần đọc xong r chỉ trích mị:), bà đây tính khí không khác gì Chung ca.

(1): Kể đến là bậc sơ trung, gồm 3 lớp từ thấp tới cao: sơ nhất, sơ nhị, sơ tam. Tốt nghiệp sơ trung tương đương tốt nghiệp phổ thông cơ sở (lớp 9) ở VN. Khi ấy, có thể học tiếp bậc cao trung, gồm 3 năm học từ thấp tới cao: cao nhất, cao nhị, cao tam. Tốt nghiệp cao trung, có thể thi vào đại học.

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 62: Ngoại Truyện 17

Hứa Duy không nhìn anh, cô đẩy giấy qua rồi sau đó lại tiếp tục lật tạp chí, chờ anh viết câu trả lời cho cô.

Qua một phút, không sai biệt lắm, tờ nháp kia "bụp" một phát đập lên quyển tạp chí trước mặt cô, ở trên hai cái chữ to thẳng tắp ---- Không phải!. Dấu chấm than vừa lớn lại dễ thấy, kiểu viết hoàn toàn làm cho người khác nhìn thấy phải kinh sợ. (jbLy: Anh quá đáng vừa, ngta hỏi nhẹ nhàng -_-)

Hứa Duy ngẩn người, quay đầu vừa hay nhìn thấy ánh mắt của Chung Hằng, trong lòng lập tức kêu "lộp bộp": Hồng rồi.

Trong phòng học hơn phân nửa bạn học đang ngủ trưa, nửa còn lại đang đọc sách.

Mặt Chung Hằng đen lại, môi giật giật, mở miệng: "Mẹ nó chứ, ai nói cho em thế đấy?" còn chưa kịp nói ra, Hứa Duy lập tức nhanh tay lẹ che kín miệng của anh.

Đây cơ hồ là theo bản năng của cô, Chung Hằng hoàn toàn không ngờ tới, lòng bàn tay Hứa Duy chạm vào bờ môi nóng hằm hằm của anh, trực tiếp ngăn chặn lại lời kia của anh.

"Đừng lớn tiếng tranh cãi, người khác kìa." Hứa Duy nhìn thấy ánh mắt của anh: "Em chỉ là hỏi một chút thôi, anh đừng nóng giận chứ, không muốn nói có thể không nói."

Cô tới gần, nói nhỏ nhẹ xong cũng buông lỏng tay.

Chung Hằng có chút giật mình, hai mắt nhìn cô, đưa tay sờ lên bờ môi, qua hai giây, lông mày lại nhíu chặt, một tay cầm lại giấy, tay kia cầm bút "Xoát xoát xoát" viết một chuỗi cho cô: Là cô ta suốt ngày lui tới, anh không để ý tới cô ta bao giờ, ai nói lung tung với em, anh đánh chết hần! Ngồi bút dừng lại, giương mắt nhìn cô thêm một lần, tiếp tục vùi đầu viết một câu: Bạn gái của anh chỉ có một người. Chấm dấu chấm tròn một cách mạnh mẽ, đẩy qua cho cô.

Hứa Duy lặng yên xem hết.

Cô không ngốc, một câu cuối cùng của Chung Hằng có ý tứ gì, xem xét lại lập tức đã rõ ràng, anh nói chuyện thẳng tới thẳng lui, lúc này ngược lại là không hiểu hàm súc.

Gặp Hứa Duy không có phản ứng, Chung Hằng sắc mặt càng khó coi hơn, anh thấp giọng hỏi: "Không tin anh?"

Hứa Duy lắc đầu: "Đâu phải không tin." Chỉ là hơi kinh ngạc một chút.

Hần là từ sơ trung anh đã có nữ sinh theo đuổi rồi chứ hoặc là sớm hơn, Tưởng Mông cũng đã nói có rất nhiều nữ sinh thích anh.

Nếu như anh từng có bạn gái, vậy cũng không có gì kỳ quái.

Hứa Duy nói: "Em không biết rõ ràng đã hỏi anh, thật xin lỗi." Cô nói xin lỗi tốc độ cực nhanh, thái độ tốt đẹp.

Chung Hằng thấy thế, chính mình nhẫn nhịn tức ghen, cũng lập tức không phát hỏa nữa, nói lại thì nổi bực cũng không phát ra từ

phía cô, chỉ là tức giận là ai ở trước mặt nàng nói đoán vớ vẩn, bêu xấu anh.

Anh như có như không khẽ hừ một tiếng, tay tìm tay của Hứa Duy cầm lấy, nhỏ giọng mà rộng lượng nói: "Không có chuyện gì đâu."

Hứa Duy cười cười với anh: "Vậy anh ngủ một lát đi, buổi chiều còn có bài kiểm tra."

Chung Hằng ừ một tiếng, rất nhuần nhuyễn từ trong ngăn lấy ra áo khoác đồng phục của cô làm đệm để trên bàn, ghé đầu vào ngủ.

Buổi chiều kiểm tra vật lý hai tiết, bài thi rất khó, lượng đề cũng lớn, cuối cùng Hứa Duy làm xong một đề chỉ còn mười phút, cô kiểm tra lại qua loa, cũng chẳng sửa thêm cái gì nữa.

Chuông tan tiết vang, một đồng người nhin đi vệ sinh lao vào WC, Lâm Ưu cũng là một trong số đó.

Hứa Duy xoa xoa đôi mắt, thói quen quay đầu mắt nhìn, chỗ ngồi của Chung Hằng trống không.

Chắc anh cũng đi vệ sinh.

Một tháng này, môn toán của Chung Hằng tiến bộ rất khả quan, mặc dù bỏ ra rất nhiều thời gian bồi bổ lại những nội dung quan trọng, nhưng cũng không làm anh kém đi, kiểm tra trắc nghiệm đầu tuần anh thi được 88, kém 2 điểm nữa là đạt được.

Trừ môn này ra, tiếng Anh với ngữ văn học cũng rất nghiêm chỉnh, các câu thơ cổ với từ đơn dự trữ lượng đều nhanh chóng ghi nhớ, nhưng ba môn chính lại tiến triển hơi chậm, nhất là vật lý.

Một mặt là bởi vì anh phải bỏ tức quá nhiều phân bố thời gian không đều, một mặt khác là lúc anh học lớp 10 bởi vì có chút khúc mắc với giáo viên vật lý.

Lúc ấy còn gây náo loạn rất lớn, thiếu chút nữa là anh phải chuyển lớp, lấy tính tình ghi thù của Chung Hằng ra để bàn, anh vừa nhìn thấy giáo viên vật lý đã có thói quen phản cảm, tự nhiên sẽ ảnh hưởng tới việc nhiệt tình nghe giảng.

Đây là Hứa Minh Huy tiết lộ, Chung Hằng không nói bao giờ, ở trước mặt Hứa Duy anh biểu hiện rất bình thường, cũng sẽ để cô giảng đề vật lý.

Sau khi Hứa Duy tìm một cơ hội cùng anh hàn huyên trò chuyện, cô nói rất uyển chuyển, đại ý là để anh đổi đi suy nghĩ một chút, đứng tại lập trường của giáo viên ngẫm lại xem lỗi ban đầu là do anh, Chung Hằng kỳ quái không lên tiếng.

Hứa Duy cho là anh đang tỉnh lại, nhưng mà trong đầu Chung Hằng nghĩ lại là: Con mẹ nó chứ thi lại khó coi như vậy, cũng quá là làm mất mặt Hứa Duy.

(jbLy: Chỉ quan tâm vợ nghĩ gì, sợ rằng ông thầy gv vật lý gì đó đến mặt anh còn chẳng buồn nhớ.)

Về sau, thái độ của anh lập tức đoạn chính lại.

Nhưng lần này kiểm tra xác thức là rất khó, Hứa Duy cảm thấy Chung Hằng chắc chắn không làm xong.

Mấy bạn học bàn trước sau cũng đang thảo luận về đề thi kiểm tra vừa rồi, đối đáp án với nhau.

Hứa Duy ăn một viên kẹo bạc hà, nằm sấp trên bàn, thừa dịp thời gian nghỉ ngơi này, tập âm xung quanh không ngừng lọt vào tai.

"Đáp án cuối tớ chọn C, còn cậu?"

"Hả, Tớ cũng vậy!"

"Tớ không phải, vậy tớ sai rồi sao?"

"Đương nhiên là C rồi, nguyên đề ở trong sách luyện tập!"

...

Hứa Duy nhìn chằm chằm góc bàn, không biết suy nghĩ gì, đôi mắt nhìn không rõ mục tiêu.

Một bóng hình lọt vào tầm mắt, không bao lâu đã đến bên người cô, ngồi xuống ghế của Lâm Ưu.

"Ngẩn người à."

Chung Hằng gõ bàn một cái nói.

Hứa Duy lấy lại tinh thần, đầu nâng lên.

Chung Hằng hỏi: "Mệt mỗi sao?"

"Có chút." Hứa Duy nhìn anh một chút, "phốc" bật cười: "Giờ anh viết chữ lên mặt sao?"

"Ừm???"

"Mặt bạn kia." Hứa Duy cười nói: "Viết thật có tâm, hahaa."

Chung Hằng đưa tay cọ xát gương mặt, Hứa Duy nói: "Bên phải đó, đợi chút."

Cô rút tờ khăn giấy đưa tới, Chung Hằng không nhận.

Anh ngoạo đầu, bỗng nhiên lập tức cười, không chút nào hàm hồ đem mặt đưa tới: "Giúp anh lau đi chứ."

Môi hồng răng trắng, mắt mày đen tuyền, má phải uốn lượn cũng bởi vì anh mà cười, biến thành đường cong đẹp mắt.

Rất xinh đẹp.

Hứa Duy yên lặng nhìn mấy giây, chậm rãi giúp anh lau vết bẩn.

Chung Hằng hết sức phối hợp, duy trì tư thế đó không nhúc nhích, đợi cô nói "Xong rồi", anh mới ngồi thẳng lên sờ sờ gò má, tựa hồ rất hài lòng, quay đầu lại nhìn cô cười một tiếng.

Hứa Duy thật muốn nói: Đừng cười, em không phải là Liễu Hạ Huệ đâu.

Chung Hằng không nghe được tiếng oán than của cô.

Anh dựa người ghé lại, ý cười trên mặt bất tri bất giác thu lại hơn phần nửa: "Anh thi lại chẳng ra gì rồi, rất nhiều câu không làm được..."

Một câu trầm thấp nặng nề, Hứa Duy nghe được dừng lại.

"Không sao, không sao." Cô hơi vội vàng nói: "Bài thi đó rất khó."

Chung Hằng cô một chút, chậm rãi ung dung cười: "Hứa Duy, em định làm gì."

Hứa Duy bị anh nhìn bên tai hơi nóng, ánh mắt dời đi một điểm: "Không phải an ủi anh đâu, bài thi đúng thật là không dễ, em cũng không biết một số câu."

"Được rồi, không cần giải thích." Chung Hằng nhìn nhìn, cầm tay cô đặt ở trên ghế, giọng hàm hồ nói: "Muốn ôm em."

Lần này không chỉ tai của Hứa Duy nóng lên, mà mặt cũng bị liên luy.

"Trong phòng học không thể được." Cô nhìn Chung Hằng: "Muộn một chút được không."

Chung Hằng không nói chuyện, nhìn cô một hồi, gật nhẹ đầu.

Lâm Ưu đi WC trở về, chỉ thấy hai người bọn họ ngồi một chỗ, nhìn không được lại uống một bát dấm: "Làm người không nên quá bá đạo, chút thời gian giải lao này còn muốn đoạt đến cùng với tớ, nói chuyện có nhân nghĩa hay không đấy?"

Chung Hằng: "Vốn chính là của tớ."

"Cậu nói dũng dặc quá nhỉ." Lâm Ưu nhú mày,: "Nếu là tớ xuất chiêu, thiếu gia nhà cậu làm gì có cơ hội."

"Cậu dám?"

"Tớ làm sao không dám?" Lâm Ưu làm bộ một tay xắn tay áo.

Hứa Duy im lặng: "Tốt, nhanh lên."

Lâm Ưu hừ một tiếng.

Chung Hằng đứng người lên, giống như là đánh nhau thắng, cưỡi một tiếng.

Tan học Chung Hằng phải trực nhật.

Anh với Triệu Tắc, Hứa Minh Huy còn có mập mập cùng một tổ, trước kia loại việc anh tự động không liên quan, Hứa Minh Huy sẽ tìm nữ sinh giúp bọn họ trực nhật.

Tháng này mới có cải biến, mấy người bọn họ bắt đầu tự mình làm những chuyện này.

Hứa Duy đứng trong hành lang chờ Chung Hằng.

Triệu Tắc đồ rác trở về, ngó đầu nhìn thoáng qua trong phòng học, thấy Chung Hằng đang xếp ghế, cậu ấy nhân cơ hội này di tới nói với Hứa Duy: "Chủ nhật là sinh nhật Chung Hằng, cậu biết không?"

Hứa Duy sửng sốt: "Chủ nhật này?"

"Đúng, là ngày kia đấy, cậu ấy sinh nhật mười sáu tuổi."

"Anh ấy không nói với tớ."

Triệu Tắc nhỏ giọng nói: "Tớ đã biết là cậu ta sẽ không nói cho cậu cái này đâu, nhưng mà cậu ấy cũng không tính sẽ tổ chức sinh nhật."

"... Vì sao?"

"Không biết nữa, dù sao mấy năm nay cậu ấy cũng chẳng làm bao giờ, nhưng mà vẫn có rất nhiều nữ sinh tặng quà cho cậu ấy."

Triệu Tắc sờ mũi một cái: "Cho nên tớ mới nói với cậu một tiếng, cậu nghĩ muốn tặng cậu ấy cái gì thì phải chuẩn bị nhanh lên."

Mất thấy Chung Hằng đi ra, Triệu Tắc giả ho một tiếng, đi vào phòng học.

Hứa Duy cùng Chung Hằng xuống tầng.

Hứa Duy nghĩ đến lời nói của Triệu Tắc.

Ngày kia, ngày 30 tháng 12, Chung Hằng sinh nhật mười sáu tuổi.

Nguyên bản là Chung Hằng nhỏ hơn cô bảy tháng nha.

Thật không nghĩ tới đấy.

Hứa Duy nhìn sau gáy của anh, vẫn nở nụ cười.

Ra tới sảnh lớn, Chung Hằng đưa tay tới, Hứa Duy tiến lên một bước, cầm tay anh.

HẾT NGOẠI TRUYỆN 17~~~~

Mọi người có đề cử truyện nào để edit tiếp không, nhân lúc có hứng:v

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 63: Ngoại Truyện 18

Chín giờ tối, Hứa Duy làm xong hai tờ bài thi.

Bà ngoại ở sát vách đã đi ngủ, cô chuẩn ra khỏi phòng, không bật đèn phòng khách, mượn ánh sáng rò rỉ từ cửa phòng gọi điện thoại cho Lâm Ưu.

Cô vừa mới nói hai câu, Lâm Ưu ở đầu điện thoại bên kia đã thờ dài.

Hứa Duy chẳng hiểu ra sao: "Làm sao rồi?"

Lâm Ưu ra vẻ ai oán nói: "Tên kia thật đúng là tốt số đấy."

Nhớ lại năm đó học tại tứ ban, cả lớp có 46 bạn học, Hứa Duy chỉ nhớ kỷ sinh nhật của cô, cũng chỉ chuẩn bị quà cho cô, ngược lại bây giờ thì tốt rồi, cô đã là phi tần bị đẩy vào lãnh cung, Chung thiếu người ta từ sau vượt lên trước trực tiếp thăng lên làm người được sủng ái bậc nhất trong hậu cung.

Thật sự là phong thủy luân chuyển mà, sóng Trường Giang sóng sau đè sóng trước haiz.

"Ài, tớ nói này cậu cũng không cần phải hao tâm tổn trí đâu" Lâm Ưu nằm ưỡn xuống giường, miễn cưỡng nói: "Triệu Tắc cũng đã nói, cậu ta không mời khách, cũng không nói cho chúng ta biết. Đoán không chừng cậu ta cũng chẳng chờ mong quà gì trong ngày sinh nhật đâu, lại nói thêm, chỉ cần là cậu tặng, coi như là một cây lông gà cậu ta cũng không để ý đâu. Kiểu này ý mà, cậu chỉ cần lập tức đưa cho cậu ta cục kẹo đường, nhất định có thể làm cho cậu ta ngọt đến chết, hay là con thỏ lớn đi vậy, ngọt tới mức đến tớ cũng muốn ói ra đấy."

Hứa Duy lập tức đau đầu: "... Cậu nghiêm túc?"

"Không phải đâu."

Nếu như Hứa Duy ở trước mặt, Lâm Ưu lập tức muốn buông tay cho cô nhìn: "Tớ có bao giờ nói chuyện với thằng con trai nào đâu, sao mà mò ra được bọn họ thích cái gì, nhất là Chung thiếu gia nhà các người, câu đấy nói kia nói thế nào nhỉ... Tâm tư thiếu gia cậu đừng đoán."

Hứa Duy bị cô ấy chọc cười: "Tớ van cầu cậu đấy, đừng đắn một chút."

"Được, nghiêm chỉnh, cậu nói trước đi cậu có ý tưởng gì rồi?"

Hứa Duy dừng lại, nói: "Tớ muốn mua đôi giày cho cậu ấy, giày thể thao."

"Mua giày?" Lâm Ưu nhú mày: "Cậu biết cậu ta đi cỡ bao nhiêu chắc?"

"Hẳn là phải biết rồi."

Lâm Ưu: "Hắn là?"

"Ừm, tớ đã nhìn qua rồi."

"... Lợi hại." Lâm Ưu ghen tuông lại tới: "Cậu đây là sớm đã có âm mưu rồi."

"Đúng." Hứa Duy thẳng thắn thừa nhận: "Ngày nào cậu ấy cũng mang đồ ăn sáng cho tớ, ăn cơm trưa cũng tranh đưa tiền trước với tớ, nếu như tớ cố gắng nhét cho cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ không vui, tớ không nghĩ cậu ấy không vui cũng chẳng nghĩ tới chỗ tiền đầy của cậu ấy, đã định là sẽ tặng gì đó, vừa hay đúng lúc sinh nhật."

"Phục người, sao lại phải so đo như vậy với cậu ta." Lâm Ưu nói: "Chủ nhật đúng không, tớ gọi Tường Mông đến lúc đó cùng nhau đi chọn, cậu định chuẩn bị cho cậu ta lúc nào?"

"Lấy lòng là đưa." Hứa Duy nói: "Ngày kia tớ với bà ngoại làm sủi cảo ăn, mang cho các cậu một chút, vừa hay cũng cho cậu ấy một hộp, để đến thứ hai thì không còn mới nữa."

Khó trách.

Lâm Ưu nói: "Ài, Hứa Duy, tớ thế nào lại cảm thấy, cậu đối với tên kia càng ngày càng tốt."

"Có sao."

"Quá rõ ràng." Lâm Ưu tuyệt không hàm súc hỏi: "Cậu ta có thể làm người khác thích?"

Một câu nói đó là đang hỏi Hứa Duy.

Cô cầm điện thoại, không biết nói gì nghĩ đến Chung Hằng, cả mặt và tai nhiệt độ cứ chậm rãi mà tăng lên.

Lâm Ưu còn đang lằm bằm ở đầu bên kia: "Sao tớ không phát hiện ra chứ."

Cúp điện thoại, Hứa Duy quay trở về phòng ngủ, lấy túi tiền ra từ ngăn kéo, đếm một lượt.

Tiền này đã tích được từ rất lâu rồi, mua cho anh ấy đôi giày chắc hẳn là đủ.

*

Chủ nhật trời đầy mây, nhiệt độ lại thấp, bên ngoài rất lạnh.

Hứa Duy ra cửa mới phát hiện ra, gió ở bên ngoài so với suy nghĩ của cô còn lớn hơn, mặt bị gió thổi làm cho đau buốt.

Cô che kín khăn quàng cổ, cực nhanh đi đến trạm xe buýt, Sau khi các cô gặp được nhau.

Hứa Duy lấy từ trong túi xách ra một hộp sủi cỏ, vẫn đang nóng hổi.

Lâm Ưu và Tường Mông ăn thật no.

Đầu tiên các cô cùng nhau đi dạo các cửa hàng một lần, sau đó đi đường dành riêng cho người đi bộ, chỉ cần đó là tiệm giày đều sẽ rẽ vào.

Tường Mông có người anh trai, cho nên đối với sở thích của phái nam cô ấy cũng coi như là biết chút ít, toàn bộ quá trình đều góp ý kiến vô cùng tích cực.

Giày thể thao kiểu dáng mặc dù cơ bản là giống nhau, nhưng cảm nhận vẫn sẽ có khác biệt.

Hứa Duy nhìn hoa cả mắt.

Nhân viên cửa hàng cũng nhiệt tình tới hỗ trợ chọn đồ: "Em gái mua giày cho ai vậy? Chị có thể giúp em."

Tưởng Mông nói: "À, là cho bạn..."

"Em trai em." Hứa Duy kịp thời cắt ngang: "Mua cho em của em, nó mười sáu tuổi, thích màu trắng đen, Nhưng mà nó cũng có thể đi giày màu đỏ..."

Đầu tiên Tưởng Mông khẽ giật mình, ngay sau đó lập tức kịp thời phản ứng.

Lâm Ưu dù bạn vẫn ung dung phụ họa nói: "Đúng, chính là em trai bạn ấy!"

Tưởng Mông không nín được, cười "phốc".

Hứa Duy quay đầu trừng mắt cảnh cáo co ấy, tiếp tục nghiêm túc chọn lựa.

"Mười sáu tuổi sao." Nhân viên chăm sóc của cửa hàng đúng là tin thật, cầm đôi giày thể thao màu đỏ sẫm tới: "Con trai lớn như vậy đều rất thích đôi kiểu này, đôi này được bán rất chạy, bên trong lớp rất dày bây giờ trời lạnh đi rất phù hợp."

Tưởng Mông nói: "Cái này khá hay đó Chung Hằng không phải rất thích mặc mấy cái áo khoác kiểu jacket sao, đi với đôi giày này rất xứng."

Hứa Duy lấy tới nhìn một chút, đúng thật là khá hay.

"Lấy luôn cái này đi ạ."

"Được, vậy em muốn lấy cỡ bao nhiêu." Nhân viên bán hàng hỏi.

Hứa Duy nhìn đôi trên tay cỡ 41. "Em muốn so sánh một chút, lấy cỡ 42 cho em xem ạ."

Nhân viên bán hàng lấy ra cỡ 42, Hứa Duy xem xét lập tức đã xác định được: "Đôi này đi ạ."

Tưởng Mông ở một bên sợ hãi thán phục: "Cậu ấy có thể nhìn chuẩn ư?"

Lâm Ưu nói: "Đương nhiên, Hứa tiểu thư là người nào hả, trí nhớ kia của cậu ấy thuộc trình độ năng lực nào chứ, đã gặp qua là không quên được."

Hai người kẻ tai nói siêu nhỏ, Hứa Duy đã đi tính tiền.

Đợi lúc cô ấy mang theo túi tới, ba người cùng nhau ra cửa.

Lâm Ưu hỏi: "Có được giảm giá không?"

Hứa Duy nói: "Không được."

"Vậy cậu tốn không ít nha."

"Cũng không có nhiều đâu."

Lâm Ưu nhìn cô một chút, không nói thêm.

Mặc dù không hiểu rõ lắm gia cảnh của Hứa Duy, nhưng một năm ở chung cũng đã nhìn ra được một điểm. Hứa Duy không phải là cô gái dùng tiền vung tay quá trán, nói thật ra, còn có chút tiết kiệm, kiểu tiêu tốn không nháy mắt hơn trăm mua quà cho Chung Hằng mua đã đủ tâm.

Ba người ăn một vài món ở mấy quán quà vặt vỉa hè.

Trời đã không còn sớm nữa, gió cũng đã thổi mạnh hơn.

Lâm Ưu nhắn tin cho Hứa Minh Huy muốn lấy địa chỉ nhà của Chung Hằng.

Lúc nhận điện thoại, Chung Hằng vừa tỉnh ngủ không lâu, anh rửa mặt xong chân gác ở trên ghế sa lon, bên trên có quyển Anh ngữ, vở có chữ viết của Hứa Duy, cô đem hết những kiến thức đang học, đoạn ngữ, câu hình tất cả đều sửa sang, phân loại rõ ràng.

Chung Hằng đang xem đến "be angry with...", điện thoại lập tức vang lên.

Thoát đầu anh không để ý tới, từ từ nhắm hai mắt tiếp tục nhớ lại những kiến thức trong đầu, chị của anh Chung Lâm từ phòng bếp thò đầu ra: "Điện thoại kêu đấy!"

"Em không có điếc!" Chung Hằng có chút không kiên nhẫn vút vở xuống, đi chân trần vào phòng ngủ, mắt nhìn cuộc gọi tới, kết nối: "Alo, Lâm Ưu?"

Trong điện thoại có tiếng gió, qua mấy giây ồn ào có tiếng nói tinh: "Chung Hằng."

Chung Hằng run lên.

"Là em."

Là Hứa Duy!

Chung Hằng một chút liền vui vẻ: "Tại sao là em."

"Ừm. Anh có nhà không?"

"Đang." Chung Hằng đặt mông ngồi lên trên giường, cười một tiếng trầm thấp: "Thế nào, nhớ anh?"

Tâm tình của anh rất tốt, rất nhàn nhã nằm dài trên giường.

Đầu kia lại là một trận gió.

Chung Hằng nhú nhú mày: "Em đang đi với Lâm Ưu sao, hai người đang ở đâu?"

"Bọn em đang ở tiểu khu bên ngoài nhà anh."

Đầu kia không có âm thanh gì.

Hứa Duy gọi: "Chung Hằng?"

Mẹ kiếp.

"Không thể nào..." Chung Hằng tim đập thành thịch, xoay người ngồi dậy: "Em đến rồi?"

"Ừm, bây giờ anh có thể xuống rồi."

"Em chờ!" Quá mức vui vẻ, giọng nói của anh còn có hơi không đúng: "Hứa Duy, em chờ."

Nói xong, ngắt máy.

Hứa Duy đưa di động nhét vào trong túi, chà xát đôi tay lạnh.

Động tác Chung Hằng mặc áo len cực nhanh, vào phòng vệ sinh nhìn gương thấy trên đầu có túm tóc vểnh lên, anh trực tiếp lấy nước đè xuống.

Cũng không đoái hoài tới việc đi tất, anh chân trần đi giày, cầm đại cái áo khoác lập tức ra khỏi cửa.

Chung Lâm bị tiếng đóng cửa to thùng làm cho kinh hãi, chạy ra xem xét, ngay cả bóng người cũng chẳng còn.

Bên ngoài lạnh đến lợi hại.

Chung Hằng đến cửa của tiểu khu, thấy bóng dáng được đèn đường hắt đến, nhỏ gầy mà đơn bạc, đeo cặp sách, bên cạnh chân đặt cái túi màu lam.

Chung Hằng chạy tới.

Hình như Hứa Duy có nhận ra ngẩng đầu, hướng anh cười.

Cô nhắc túi đi tới, đến gần, hai người đều dừng bước lại, Hứa Duy đặt túi xuống.

Túm tóc kia của Chung Hằng không biết vểnh lên từ lúc nào.

Hứa Duy cười: "Đهن cả tóc anh cũng không chải sao."

Chung Hằng không nói chuyện, ánh mắt rơi trên mặt cô.

Gió quá lớn, nhiệt độ cũng thấp, Hứa Duy cùng lắm là đứng được một hồi nhưng gương mặt với chóp mũi đều đỏ lên vì lạnh, lúc cô nói chuyện còn cười cười, đôi mắt có chút uấn lên.

Chung Hằng một bước tiến lên, đưa tay sờ lên mặt của cô. Mềm mềm lành lạnh.

"Lạnh không." Anh thấp giọng hỏi cô.

"Còn tốt." Hứa Duy vừa nói xong câu này, tay đã bị Chung Hằng nắm lấy.

"Hóa ra em còn có tài nghệ này, gạt anh?."

Hứa Duy: "..."

Chung Hằng khẽ hừ một tiếng, bàn tay nóng hằm hập đem hai tay của cô đều bọc lại, yên lặng một hồi.

Mặc dù xung quanh không có mấy người ra vào, nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài, thân mật như này cũng không tốt lắm.

"Được rồi, ấm áp lắm." Hứa Duy cười cười: "Buông ra đi, em đưa cho anh cái này."

"Cái gì?"

Hứa Duy rút tay về, từ trong cặp lấy ra một hộp sỏi cỏ cho anh: "Là em làm sỏi cỏ, khó hìn, cho anh ném thử. Còn có..." Cô cúi đầu nhắc cái túi lên đưa tới tay anh: "Cái này cũng cho anh."

"... Cái này là cái gì?"

"Quà tặng anh."

Chung Hằng sửng sốt mấy giây, đôi mắt đen như mực giống như ngừng lại.

Hứa Duy giúp anh cất sủi cỏ lại vào túi "Sủi cỏ đã nguội rồi, anh về hâm nóng lên rồi ăn."

Cô cúi đầu, tóc ngắn chạm vai bị gió thổi loạn.

Chung Hằng yết hầu khẽ nhúc nhích.

"Em phải đi về rồi, em đồng ý với bà ngoại phải trở về sớm, Lâm Ưu và Tưởng Mông vẫn còn đang chờ em." Hứa Duy cười cười: "Anh cũng nhanh lên trở về đi, bên ngoài quá lạnh."

Môi cô cũng đỏ.

Ánh mắt Chung Hằng có chút không đúng.

Mình muốn hôn cô ấy. Trong đầu anh đã từng có mầm rễ mọc ra ý định này, nhưng lại sợ cô cảm thấy quá nhanh, sợ cô cho rằng anh là lưu manh, cho nên mỗi mầm non nảy lên anh đều dùng sức khắc chế.

Nhưng hôm nay, mầm non đó bất chợt lại vươn lên.

Chung Hằng không nghĩ sẽ hỏi cô là vì dịp gì mà tặng quà anh, anh cố ý để giờ phút này đem tình cảm bỗng bột cùng những tâm tư khó nói nên lời thay đổi thành hành động như vậy —— Ông đây mặc kệ, ông đây muốn hôn em.

Anh để cái túi trong tay xuống, đang muốn ôm cô, một đôi tay bỗng nhiên ôm cổ của anh.

Hứa Duy kiễng chân, nhẹ nhàng chạm mặt vào gương mặt anh.

Hương bạc hà tỏa ra. "Sinh nhật vui vẻ, Chung Hằng."

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai cũng tận lượng ban ngày

HẾT NGOẠI TRUYỆN 18

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 64: Ngoại Truyện 19

Lúc Chung Hằng gọi điện thoại tới, khi đó Hứa Duy vừa lấy lòng các bạn bằng 3 cốc trà sữa.

Lâm Ưu đưa di động tới: "Này, thiếu gia của cậu."

Hứa Duy nhận lấy: "Alo?"

Qua đi vài giây yên tĩnh ngắn ngủi, đầu kia truyền tới một giọng nói trầm thấp "Ừ" một tiếng.

Hứa Duy nhớ tới vừa rồi mới thân mật với anh một chút, không quá tự tại, trầm mặc chờ anh nói chuyện.

Một lát sau, nghe thấy một tiếng cười nhẹ nhàng.

"Em thật lợi hại đấy." Ngữ điệu trầm ấm của Chung Hằng có chút mập mờ nhàn nhạt: "Hôn anh xong thì chạy?"

"Không có chạy." Hứa Duy thấp giọng nói.

Chỉ là thừa dịp anh ngắn ngủi, thì cô lập tức chạy nhanh đi mà thôi. Hứa Duy cũng không biết Chung Hằng có nghe thấy câu này

không, dù sao cô nghe thấy anh ở đầu bên kia lại cười lên, lúc này giống như là vui mừng không chịu được.

Hứa Duy bị anh cười đến mức lỗ tai đều nóng hết lên, cô cơ hồ tưởng tượng ra được bộ dạng của anh thời khắc này.

"Đừng cười."

"Ừm?" Chung Hằng điềm nhiên tém tém lại.

Hứa Duy cứng nhắc thay đổi chủ đề: "Anh vẫn còn ở bên ngoài?"

"Ừm." Chung Hằng thấp giọng hỏi: "Em với hai người kia ở đâu rồi?"

"Đến trạm xe buýt." Hứa Duy nói: "Anh nhanh về nhà đi, đừng có đứng tới mức đông người lại, còn nữa, anh thử giày đi, không vừa hay không thích thì nói với em, em..."

"Hứa Duy." Chung Hằng cắt đứt lời cô nói.

"Ừm?"

"Ngày mai trả lại tấm thân này cho em."

Hứa Duy:...

*

Nghe được tiếng mở cửa, Chung Lâm còn đang nấu canh trong bếp, đợi khi chị ấy nấu canh xong, nhìn thăm dò ra phía ngoài, chỉ thấy Chung Hằng ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách, không biết nó đang suy nghĩ gì, thỉnh thoảng lại sờ lên má phải, tiếp sau đó thì thấy đứng dậy mang theo cái túi quay trở về phòng ngủ.

Chuyện gì xảy ra? Chung Lâm nắm vuốt cái muôi đi rón rén ra cửa, áp tai lên nghe một hồi, không nói gì lập tức đẩy cửa ra: "Cười ngây ngô cái gì đấy."

Chung Hằng bỗng nhiên ngồi dậy, cái đầu đang rúc tán loạn bên trong chăn, lại tiếp tục xoa đến rồi tung hơn.

Mặt anh hiện lên đỏ ửng, giống như thẹn quá hoá giận nhưng lại làm ra vẻ đứng đắn nói: "Chị quản nhiều quá đi."

Ánh mắt Chung Lâm sắc bén phát hiện ra, sau đó chú ý tới đôi giày thể thao mới tinh trên sàn nhà, chị ấy đi qua nhìn kỹ cẩn thận vài lần, hỏi: "Giày mới đấy à, người khác tặng?"

Chung Hằng không trả lời, hai ba cái đem giày cất lại trong hộp, bày ở tủ nhỏ cạnh đầu giường.

Chung Lâm cảm thấy sáng tỏ ra mấy phần, dù vậy vẫn ung dung nói: "Là em gái bồ túc học tập kia?"

Chung Hằng lúc này đến ngược lại là ừ một tiếng, khóe miệng khẽ vênh lên mơ hồ lộ ra tâm tình đang nhảy cẫng lên.

Chung Lâm lại nhìn thấy trên bàn học có hộp sủi cỏ, "Sủi cỏ cũng là em ấy cho?"

"Ừm." Hiển nhiên tâm tình của Chung Hằng cũng rất tốt: "Chính cô ấy làm, lợi hại chưa."

Chung Lâm buồn cười nhìn nhìn.

Cho nó chút kiêu ngạo, cái đuôi của nó sắp muốn bay lên rồi.

Thật đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà.

Chung Lâm nghĩ thầm cô bé kia thật có ý tứ, lần sau tìm cơ đi nhìn một chút.

Sinh nhật này của Chung Hằng trôi qua vui vẻ mà điềm nhiên.

Nhưng mà chờ đến thứ hai khi anh đến trường học, trong ngăn kéo giống như cả mấy năm qua chất đầy các loại vật nhỏ, xanh xanh đỏ đỏ, từ thiệp chúc mừng các loại, phong phú đủ loại.

Cho dù hiện tại anh đã có chủ, vẫn còn những nữ sinh lớp khác tự mình đắm chìm, sinh nhật của anh thì phá lệ nhớ rất kỹ, yên lặng mà biểu đạt tâm lý.

Hằng năm Chung Hằng phiền nhất là cái chuyện này, mấy năm trước gom tất cả quà tặng lớn nhỏ giao tất cả cho Đại tổng quản Hứa Minh Huy xử lý, năm nay cũng giống như vậy.

Chỉ là bất quá tổng quản lúc này đầu óc như bị rút gân, không kiểm tra hoàn tất đã ôm một đồng đồ ăn vặt đến chỗ Lâm Ưu, lúc chuyên tâm phát quà cho các cô, ở giữa có kẹp cái giấy màu xếp thành trái tim.

Lâm Ưu tay mát lạnh mở ra: "Ồi."

Hứa Minh Huy muốn cướp, không có dễ thế chứ.

Hứa Duy tới gần nhìn thoáng qua, một chút đã hiểu, đó là của người khác viết tặng cho Chung Hằng.

Lúc đầu cô nhìn một đoạn, không nói cái gì.

Hứa Minh Huy vội vàng làm sáng tỏ: "Tớ làm chứng, những vật này cậu ấy tuyệt đối chưa có xem."

Cậu ta nói xong cũng tranh thủ thời gian muốn lấy.

"Đức hạnh gì thế." Lâm Ưu liếc mắt, đè ép giọng nói hỏi, "Đừng trách bà đây kỳ lạ, cậu hỏi qua chưa, tên kia có nói là trước đây yêu ai với cậu?"

"Cậu ấy nói không có."

"Lư Hoan đâu."

"Làm sao có thể."

"Nói như vậy, cậu là mối tình đầu của cậu ấy." Lâm Ưu nhú nhú mày: "Làm sao nghe được lại cảm thấy không đáng tin lắm, thiếu gia có đơn thuần như vậy không thể?"

Hứa Duy không biết Chung Hằng có phải đơn thuần thật hay không, nhưng lúc cô hôn anh, mặt của anh đỏ một mảng rất mãnh liệt.

Lâm Ưu còn dự định tình quái một chút, Chung Hằng đã đến, cô rất cho mặt mũi thu lời nói: "Được thôi, thiếu gia lại đến nhường cho chút chỗ ngồi lúc này tớ xuống quầy bán quà vật."

Chung Hằng không khách khí chút nào ngồi xuống, hướng lòng bàn tay Hứa Duy lấp một thanh kẹo sữa bò.

Trên bàn chữ viết trên tờ giấy vẫn còn ở đó. "Cái này là cái gì?"

Chung Hằng liếc mắt, khóe mắt giật giật một cái, yên lặng đem cái tờ giấy đó vò lại đút vào trong túi.

Hứa Duy cũng có chút xấu hổ: "Không phải em cố ý nhìn, là Hứa Minh Huy vừa mới làm rơi ở đây."

"Cậu ta có bệnh."

"..." Hứa Duy nói: "Có phải rất nhiều người thích anh không."

Chung Hằng nheo mắt nhìn cô: "Em ăn dám rồi?"

"Không có, tùy tiện hỏi một chút thôi."

Chung Hằng: "Em nói láo, đặc biệt rất giả."

Hứa Duy lười nhác cùng anh tranh uận, cúi đầu lột một viên kẹo sữa ăn.

Quá ngọt.

Cô vô ý thức liếm liếm bờ môi đỏ nhạt.

Chung Hằng ánh mắt dừng một chút.

Chờ anh ý thức được mình đang suy nghĩ gì, lập tức ngời thẳng người, ánh mắt dời đi, thầm nghĩ: Con mẹ nó chứ lại hạ lưu.

Tết nguyên đán qua đi, mắt thấy thi cuối kỳ còn cách không xa nữa, trong lớp bầu không khí bất tri bất giác khẩn trương lên.

Một mặt là vì các giáo viên không ngừng truyền tải bài tập, những bài học mới, chẳng môn nào dừng ôn tập, một mặt khác chủ nhiệm lớp lại không ngừng mà cường điệu rằng thi cuối kỳ có tầm quan trọng rất lớn liên quan tới đánh giá sau đó.

Càng đến kỳ hạn, thời gian tựa hồ trôi qua càng nhanh.

Rất nhanh đã đến ngày mười sáu, mười bảy là ngày đã định là sẽ thi: Văn, Toán, Anh thêm môn Lý vừa vắn mất thời gian hai ngày.

Buổi chiều thi xong môn Anh là kết thúc.

Nhưng nghỉ đông cũng chưa bắt đầu nhanh như vậy, năm ngoái vừa áp dụng chế độ học bù ỳ nghỉ đông, lớp 10,11 sẽ bù đến hai mươi tháng chạp, lớp 12 càng đáng thương hơn mãi cho đến ngày tết ông Táo mới được nghỉ.

Trong khoảng thời gian học bù đó, các giáo viên không chỉ dạy bài mới còn đọc điểm bài thi, bố trí bù tập nghỉ đông. Buổi sáng cách ngày nghỉ một ngày, thành tích thi xếp hạng cuối kỳ cũng đã có, chủ nhiệm lớp cầm bảng thành tích đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt tiến hành tổng kết.

Hứa Duy phát huy văn bình thường, tổng điểm là đứng nhất lớp.

Lâm Ưu thi thứ tư, Tường Mông lần này tiến trước 15.

Chung Hằng tiến bộ khiến mọi người chú ý, tổng điểm của anh lên 440, ngoại trừ vật lý kém một chút, những môn khác đều ở mức tốt, rõ ràng so với lúc thi giữa kỳ tốt hơn rất nhiều, càng đừng nói đến so với lúc học kỳ.

Chủ nhiệm lớp Trần Quang Huy giật nảy cả mình, mặc dù mặt ngoài khen anh một câu, nhưng trong lòng lại không khỏi hoài nghi là anh gian lận nên mới được thành tích như vậy, chỉ là không có chứng cứ, đành phải trước tiên nén ở trong lòng, dự định học kỳ sau sẽ xem xét kỹ.

Buổi chiều 22 rốt cục cũng được nghỉ, trên trời tuyết nhỏ bay thành tuyết lớn.

Một đám học sinh như là chim nhỏ xuất lồng, vui sướng ăn uống thả cửa một trận, mãi cho đến khi tám giờ, Chung Hằng mới đưa

Hứa Duy trở về.

Xe buýt đỗ, bên ngoài đường như là một mảng trắng.

Qua đường lớn, cửa ngõ tuyết đọng càng dày, đèn đường chiếu tới, trên mặt đất trong suốt.

Hứa Duy xoay người, đầu từ mũ bên trong nhô ra, nhìn người phía sau.

Chung Hằng không đội mũ, cũng không mở ô, bông tuyết nhao nhao rơi xuống đầu anh tan ở bên trong, thoáng cái đã không nhìn thấy.

Hứa Duy nói: "Mau trở về đi thôi."

Chung Hằng hai bước đến trước mặt cô: "Đưa em đến cửa."

"Không cần, anh ướt hết giày rồi, về sớm đi."

Chung Hằng không nhúc nhích, hỏi: "Ngày mai thật sự muốn đi sao?"

"Ừm, vé cũng đã mua."

"... Nghi Thành em muốn tới, hình như rất xa."

Hứa Duy: "Đúng là hơi xa, chỉ nghỉ đông và nghỉ hè em mới về nhà."

Chung Hằng yên lặng nhìn cô một hồi: "Bao giờ thì em trở về?"

"Cũng không biết."

"... Có thể gọi điện thoại không."

Hứa Duy lắc đầu: "Khả năng không tiện lắm, trong nhà có người, sẽ bị người khác xen vào." Dừng lại, cô nói: "Nhưng mà em có thể đi ra bên ngoài dùng điện thoại công cộng điện gọi cho anh."

Chung Hằng cúi đầu, không đáp lại.

Hứa Duy xoa xoa đôi bàn tay, kéo anh đến dưới mái hiên: "Anh không vui rồi?"

Chung Hằng không trả lời cô.

Anh lấy từ trong túi ra điện thoại di động đưa cho cô "Em mang theo đi."

Hứa Duy sững sờ, lắc đầu: "Không cần, em không cần điện thoại di động."

Chung Hằng không nói nhiều, trực tiếp nhét vào trong túi cô: "Không có cách nào chờ em gọi điện thoại, anh nghĩ tới em lúc nào lập tức muốn tìm em!"

"..."

Chung Hằng mở cặp sách ra, tìm sạc pin nhét vào trong túi cô

Hứa Duy không nói.

Chung Hằng đứng một hồi, hơi xoay người, mặt đưa qua: "Hôn anh."

Hứa Duy đi cà nhắc, vẫn hơi đụng đụng đã lùi lại.

Chung Hằng ôm cô, môi ở trên trán cô dùng sức hôn hai lần:
"Gặp lại."

HẾT NGOẠI TRUYỆN 19

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 65: Ngoại Truyện 20

Theo lý thuyết, thì kỳ nghỉ đông hẳn là quãng thời gian tốt đẹp, thỏa thích tiêu sái, nhưng mà ngày nghỉ này Hứa Minh Huy và Triệu Tắc cả hai đều cảm thấy có một chút nhàm chán, ngoại trừ hện một đám nam sinh đánh bi-a thì cũng chẳng có gì khác.

Trước đây, ngày nghỉ bọn hắn đều đi theo Chung Hằng nổi loạn, sống phóng túng, tiện thể giải quyết chút ân oán giang hồ, rất phong phú, bây giờ thì hay rồi, Chung thiếu người ta cải tà quy chính, như là tiểu thư khuê các, đến cửa lớn cũng không ra, cửa nhỏ cũng chẳng buồn bước, nghĩ tới mời cậu ấy tới một chuyến thật sự là không dễ dàng gì, may mắn mấy ngày này qua rất nhanh, hoắt cái đã đến trước giao thừa một ngày, cuối cùng bị thiếu gia đưa ra lời đề nghị.

Lâm Ưu với Tưởng Mông hện nhau đi dạo phố mua quần áo, một cuộc của Hứa Minh Huy đã kéo các cô tới.

Địa điểm là ở một nơi phụ cận, là một quán ăn vặt học sinh thường hay lui tới, bọn họ ngồi trong một gian phòng nhỏ, cần hạt dưa uống trà đánh bài, thì thoảng sẽ thấy người già được về hưu sinh hoạt từ sớm.

Chung Hằng chơi hai ván thì bỏ gánh, đổi chỗ cho Tưởng Mông, tự anh tới chỗ sofa bàn trà bên cạnh ngủ. Triệu Tắc ở bên cạnh vừa tráo bài vừa nói: "Bây giờ Hứa Duy không ở đây, hôn Chung Hằng bay tứ tung rồi."

Hứa Minh Huy chặc chặc cảm thán: "Ma lực của ái tình ư, bạn học Hứa cho cậu ấy kế hoạch học tập kỳ nghỉ đông, cậu ấy nghe lời như thế, một ngày làm cả đống núi bài tập, nào có giống như chúng ta rảnh rỗi, làm không tốt ban đêm còn phải thức để phán đấu."

"Làm gì khoa trương như vậy?" Tưởng Mông ngạc nhiên: "Cuối kỳ này không phải là cậu ấy tiến bộ rất lớn sao, lại còn phải liều như thế?"

"Có biện pháp gì đâu, bạn học Hứa đầy phép biến hóa tiên khí bồng bênh, tùy tiện làm gì, khẳng định là cậu ấy sẽ cố gắng thi tốt hơn cho bạn học Hứa vui vẻ!"

"Trẻ trung không cố gắng, già rồi thì đổ đốn." Lâm Ưu nhấp một ngụm trà, lời nói xoay chuyển, "Đương nhiên nói "Mất bò làm chuồng, vẫn chưa là muộn" cũng được, chỉ ít thái độ đáng khen ngợi, nếu như cậu ta mà thỏa mãn con số 400 kia, thật không xứng với bé Hứa cô nương."

"Ha..." Hứa Minh Huy vừa trừng mắt: "Lời này của cậu tớ đây chẳng thích nghe, sao lại nói thiếu gia như thế, tớ đây nói cho cậu, coi như cậu ấy học hành không bằng bạn học Hứa, thì cũng đầy nữ sinh muốn cướp đi, nói ngay hôm trước... Hôm trước Lư Hoan còn chạy tới cầu bọn này giúp em nó hẹn thiếu gia ra đấy, tớ nói các ẬC học giỏi không phải là trong lòng đều xem thường bọn này học kém nhé."

"Tớ cũng không nói như vậy." Lâm Ưu biểu lộ hơi nghiêm túc một chút, ngữ khí vẫn là nhàn nhạt: "Không phải học tốt mới có cơm ăn, chuyện học tập này đều do mọi người lựa chọn, các cậu không thích học cũng chẳng sao, nhưng mà Chung Hằng muốn ở bên Hứa Duy, thì phải cùng với cô ấy đi đến một con đường bên trên. Điểm này chỉ sợ là cậu ấy đã nghĩ đến, người ta có thể so sánh cậu thông minh, cậu thật sự cho rằng cậu ta học tập cho giỏi thuần túy là để Hứa Duy vui vẻ sao? Đần."

"Tớ..." Hứa Minh Huy nhăn nhin một hơi: "Được, tớ đần, cậu thông minh."

Tưởng Mông xen vào, "Cho nên Chung Hằng liều mạng như vậy là muốn theo Hứa Duy thi đến cùng một chỗ? Trước mắt là đại học sao?"

"Làm sao có thể!" Triệu Tác một bên chia bài một bên nói: "Vậy thì quá là khó khăn."

"Tớ cũng cảm thấy thế." Tưởng Mông nói, "Thi đại đến một nơi nào trong thành phố thì được chứ...."

"Ai biết được, " Lâm Ưu cười cười, "Xem bản thân cậu ta đi..."

Chơi tới chán chê, Lâm Ưu và Tưởng Mông đi trước, buổi tối Hứa Minh Huy lại hẹn một đám bạn học tới, bọn họ cùng nhau đi ăn lẩu ở quán sát vách, vừa đủ ngồi đầy một bàn.

Đã là năm mới, bầu không khí trong tiệm rất tốt, mọi người ăn vào thì hứng khởi đã bắt đầu chơi đùa.

Bây giờ con đang thịnh hành trò chơi: lời thật lòng mạo hiểm lớn.

Bọn họ chơi theo kiểu rút bài, đếm số từ người chia bài, người nào thắng người đó sẽ đưa ra những kiểu hình phạt cho người thua.

Ba ván trước hai nữ sinh phải uống phạt, một cái nam sinh bị ép phải nói thật lòng, giải thích kỹ càng quá trình hẹn hò của mình với học muội lớp 10 nào đó.

Đến ván thứ tư, rút xong bài, Hứa Minh Huy hô: "đào mười đỏ(*)!"

(*) tên một lá bài mà đột nhiên mình k nhớ

Vừa hay nó cũng ở trên tay Chung Hằng.

Có nam sinh ồn ào: "Cái này tuyệt đối phải chọn lời thật lòng! Còn để hỏi nha!" Hứa Minh Huy cười ha hả: "Vậy tớ liền thuận theo sự dân chúng, lúc này thì là lời thật lòng?"

"Đồng ý!"

"Hai tay đồng ý!"

"Hai chân cũng đồng ý!"... Một đám phụ họa.

Trong phòng hơi có khí ẩm vừa đủ, cả mặt Chung Hằng buồn bực đỏ lên, sau khi uống bia còn đỏ hơn.

Anh nghe thấy phiền, giơ tay lên, các nam sinh rất nhuần nhuyễn im lặng.

Chung Hằng cũng không chơi xấu: "Hỏi đi còn gì."

Mấy cái miệng nhanh như chớp cướp lời ——

"Cùng Hứa mỹ nữ yêu đương cảm giác thế nào?"

"Hôn qua chưa? Từ lúc nào?"

"Kỹ thuật hôn của bạn học Hứa như thế nào?"... Ánh mắt cả một bàn cùng nhau hướng tới.

Hứa Minh Huy cùng Triệu Tắc cũng hết sức kích động, dựng thẳng lỗ tai chờ nghe.

Đối với việc riêng tư này, chỉ cần Chung Hằng không chủ động nói, bọn họ không có cách nào dò hỏi, cứ cho là hỏi đi, thì cũng chẳng được cái gì. Dù sao cũng là anh em huynh đệ, bọn họ hiểu rõ ràng rằng Chung Hằng không giống những nam sinh khoáng đạt khác, giữa tình yêu với nữ sinh, cậu ấy sẽ không chỉ yêu lấy mình. Hiếm lắm mới gặp được cơ hội này, Hứa Minh Huy mượn sự yểm hộ của quần chúng, cả gan hỏi: "... Có phải hôn kiểu Pháp nồng nhiệt không?"

Chung Hằng lờm cậu ta.

Hứa Minh Huy rụt rụt đầu, thầm nghĩ: Vấn đề này của tớ đâu có hạ lưu chứ.

Chung Hằng: "Trả lời cái thứ nhất."

"Cái thứ nhất?" Hứa Minh Huy còn không có kịp phản ứng, chỉ thấy Chung Hằng khoe miệng vênh lên, giọng nói lộ ra vui vẻ: "Rất tốt." Nói xong ném bài lên bàn, đứng dậy đi ra.

Triệu Tắc: "Ài, cậu lại làm cái gì!"

"Hít thở không khí."

Mất thấy cậu ấy ra phòng khách, Hứa Minh Huy trong đầu mới lặp lại sự việc đầu tiên. Cùng Hứa mỹ nữ yêu đương có cảm giác gì? Đáp án của Thiếu gia là: Rất tốt.

Vừa ra khỏi cửa, gió lạnh xông tới mặt, Chung Hằng đi dọc theo đường về phía trước một đoạn ngắn, mấy ngôi nhà, sạp quán nhỏ ven đường đã đóng cửa.

Anh tựa ở mái hiên nhà người ta, lấy điện thoại di động ra gọi, kêu vài tiếng, đầu kia đã tắt máy.

Mất Chung Hằng nhìn thời gian, đã qua 9 giờ.

Anh dựa một mình một lúc, ước chừng đã qua ba bốn phút, điện thoại vẫn không có động tĩnh gì.

Đợi một lúc gửi tin nhắn đi: Không thể nhận sao? Đợi một lúc nữa, không được thì nhắn tin. Chung Hằng đổi tư thế, lấy ra một điếu thuốc, vừa đưa tới bên miệng lại trả về. Anh đã ít hút thuốc, lúc ở cùng Hứa Duy cơ bản là không động vào, nghỉ mới động tới.

Đem hộp thuốc lá nhét vào túi áo, đang chuẩn bị đi về, điện thoại của Hứa Duy gọi tới.

Chung Hằng nhìn thấy cuộc gọi, nhấn nút trả lời.

"Chung Hằng?" Giọng nói ở đầu bên kia có hơi gấp rút, cùng với hơi thở dốc.

Chung Hằng có hơi khựng lại: "Em đang ở đâu?."

"Ở bên ngoài." Hứa Duy nói, "Dưới lầu."

"Chạy xuống tầng?"

"... Vâng." Hứa Duy đi vòng quanh bồn hoa nhỏ tùy ý bước hai bước, hô hấp dần dần bình ổn.

Điện thoại có tiếng cười nhẹ nhàng, anh vẫn luôn có kiểu khí chất như thế, có chút lười biếng lại pha chút kiêu ngạo: "... Mong anh như vậy?"

Cái này không cần trả lời, trực tiếp bỏ qua.

Hứa Duy nói: "Anh gọi điện thoại làm gì?"

Mấy ngày nay luôn liên lạc với nhau bằng tin nhắn, mỗi ngày đều sẽ trò chuyện một lúc, cô đã quen thuộc nhanh chóng.

"Không có gì." Chung Hằng lười biếng nói: "Muốn gọi thì gọi, em ở bên ngoài lạnh không?"

Hứa Duy: "Còn tốt lắm, em mặc rất giày, chẳng khác nào con gấu bông."

Chung Hằng cười nhạo một tiếng: "Gấu còn có thể gầy như em à? Em chính là con thỏ, lại là con nhỏ nhất."

"..." Ai là con thỏ chứ. Hứa Duy không trả lời câu này, dừng lại một lúc, cô nghe được giọng nói trong điện thoại, hỏi: "Anh đang không ở nhà sao, em nghe được tiếng ô tô"

"Lỗi tai tốt đấy." Chung Hằng nói thật cho cô biết: "Vẫn đang ở bên ngoài, vừa cùng ăn cơm với Triệu tắc, chơi cả ngày hôm nay."

Hứa Duy lại lượn quanh bồn hoa nhỏ một vòng, đá vài viên đã cuội, nhẹ nhàng hỏi: "Chơi cái gì?"

Chung Hằng nói: "Cũng chỉ đánh bài ăn cơm thôi, buổi chiều còn có Lâm Ưu với Tường Mông cũng ở đây."

Hứa Duy cười: "Các cậu ấy cũng tới, các anh chơi tới mức vui vẻ đi."

Trong điện thoại yên tĩnh.

Hứa Duy không nghe thấy có tiếng đáp lại: "Chung Hằng?"

"Ừm."

"Sao lại không nói gì?"

Chung Hằng chậm rãi di chuyển hai bước, cúi đầu nhìn bóng đen trên mặt đất, thấp giọng nói: "Thiếu em, mẹ nó đều chẳng có ý nghĩa."

Giọng Chung Hằng không cao, ngữ khí cũng tùy ý như thường ngày. Anh không có giống như người khác nói một câu ôn nhu lưu luyến: "Anh nhớ em", đi đi lại lại vẫn là phong cách đầy của anh.

Câu nói này đã bày được hết tâm tình của anh ra trước mắt Hứa Duy, nhiều hơn một câu cũng không có.

Hứa Duy giẫm lên những dải đá cuội, chậm rãi đi vài bước.

Anh đã nói những lời này, nếu cô không đáp lại, trong lòng anh sẽ cảm thấy không thoải mái.

Hứa Duy dừng bước lại, nhìn về khoảng trời phía nam, tối um.

"Em..." Hứa Duy nghĩ sẵn trong đầu.

"Ừm?"

Anh ấy thế nào lại chỉ "Ừ".????

Trong lòng bàn tay Hứa Duy nóng lên, cô đổi tay cầm điện thoại, moi ruột gan suy nghĩ ra mấy câu.

Trầm mặc một hồi.

"Chung Hằng" cô mười phần đứng đắn nói "Mỗi ngày em đều nhớ anh."

Nói xong câu này, Hứa Duy mới phát hiện nói câu này cũng không khó, kỹ năng này của cô là nhờ sau khi gặp được Chung Hằng càng ngày càng được rèn luyện, tới mức da mặt cũng theo đó mà tăng dày lên.

Mà bên đầu điện thoại nào đó, quả nhiên thiếu gia được dỗ đến mặt mày hớn hờ.

Anh cười một tiếng, toàn bộ bầu không khí đều dễ dàng.

"Em người này..." Anh vừa nói vừa cười, mãi cho đến khi, mấy từ còn lại cũng theo gió lạnh mà bay đi.

Em người này... là thế nào? Hứa Duy nghĩ nghĩ, cũng không hỏi, dù sao anh cười là tốt rồi.

Hai người lè mà lè mề tiếp tục nói một hồi, mới cúp điện thoại.

Tay chân Hứa Duy đều muốn đông cứng lại, cô cầm di động nhét vào trong túi, lên tầng rất nhanh.

Giao thừa năm nay trong ý nghĩ của Hứa Duy thì vẫn như thế, náo nhiệt chỉ là nhất thời, cơm tất niên qua đi thì cũng trở nên vô vị

Hứa Duy không ở lại phòng khách xem tiết mục cuối năm với người nhà, cô cầm lon Coca-cola đang uống dở trở về phòng, ở ngoài cửa sổ là những hình ảnh lóe sáng, nổ ra một mảng pháo hoa long lanh.

Cùng lúc đó giống như trước năm mới, cô ngồi ở bên cửa sổ nhỏ, sách để trên bàn thường thức hơn nửa ngày, đem số Coca-cola còn lại cho vào bụng, lấy hộp từ gầm giường ra, một hộp không mới lắm, nằm ở trên giường xem từ từ.

So với bình thường thì không khác gì. Duy nhất có điểm khác biệt là Chung Hằng gửi tới: "Chúc mừng năm mới".

Trước kia hông dùng điện thoại, giao thừa cũng không có ai liên lạc với cô, năm nay là lần đầu được chúc mừng năm mới, độc nhất vô nhị.

Cảm giác này có chút lạ lẫm, cũng kì lạ.

Nói chung tuổi dậy thì tình cảm chính là như vậy, thật ra là như bốn chữ: không có gì đặc biệt, Chỉ vì người gửi tin là người đặc biệt, hết thấy sẽ trở nên không giống bình thường, năm mới nhặt nhéo này tựa hồ có nhiều tư vị hơn chút.

Hứa Duy muốn gọi điện thoại cho anh, do pháo bên ngoài vang động trời, căn bản không có cách nào nghe thấy, cô đành phải bỏ gọng vào.

Chưa tới nửa phút, một tin nhắn gửi tới —— Đang làm gì, xem tivi?

Hứa Duy: Không, đang nằm.

Tốc độ viết chữ của Chung Hằng rất nhanh một tí đã gửi tới: Đúng lúc, anh cũng thế. Quá ồn, không thể gọi cho em, tất cả đều là tiếng đốt pháo, lỗi tai anh sắp điếc tới nơi.

Hứa Duy tưởng tượng bộ dạng anh nhíu mày nhấn ra câu nói này, một chút liềm cười. —— vậy cứ nói chuyện phiếm như này đi. Cô trả lời....

Về phần kết thúc câu chuyện phiếm nay thế nào, sao lại ngủ, Hứa Duy không rõ lắm, buổi sáng tỉnh lại xem xét, 100 tin nhắn gửi tới, cái mới nhất là hơn hai giờ sang, Chung Hằng gửi tới: Ngủ nhanh! Đơn giản thô bạo.

Thật đúng là phong cách của anh.

Đổi thành người bên ngoài, đại khái sẽ là câu nịnh mềm nhũn "Ngủ ngon mơ đẹp", đến nơi của anh không có đại ngộ tinh tế tỉ mỉ như thế.

Hứa Duy lật từng tin nhắn, phát hiện tối hôm qua lời chúc đến rất nhiều, có mấy tin nhắn có cả một đoạn dài.

Như vậy mà xem, nói chuyện yêu đương xác thực sẽ dễ cho người ít nói biến thành nói nhiều, người ngủ sớm dậy sớm cũng sẽ bởi vì muốn cùng đối phương nói nhiều hơn hai câu nên biến thành con cú, 2 giờ rạng sáng vẫn không dứt được.

Nghiêm trọng hơn chính là, loại tình huống này sẽ có di chứng. Bắt đầu từ hôm nay, tin nhắn của bọn họ tiếp tục tăng cao.

Cuộc sống như vậy kéo dài tầm nửa tháng.

14 tháng giêng Hứa Duy cùng bà ngoại về Phong Châu, vừa đúng lúc dương lịch là 14/2 lễ tình nhân, nhưng mà chàng vạng tối hai người mới tới nơi, cả ngày sương gió mệt mỏi, buổi tối thu dọn qua loa phòng ốc, Hứa Duy còn muốn xem qua sách vở, bởi vì giáo viên rất biến thái, đầu tết rất muốn làm khó.

Chung Hằng cũng vì vậy mà từ bỏ kế hoạch lễ tình nhân đầu tiên, lùi lại mà muốn làm việc khác, anh bắt đầu nghĩ phương án từ một tuần, đêm hôm khuya khoắt chạy đi mua vé xem phim cùng với vé vào cửa.

Chín giờ hơn, anh cất đi bốn tờ phiếu đi xe, đầu nóng hằm hập do bị gió thổi, nhưng hôm nay anh phá lệ, tính tình dễ chịu, cũng không biết là do cái gân nào chồi sai nữa, trong đầu tung ra một ý rất quỷ dị: "Tiểu biệt thắng tân hôn"(*).

(*): trong trường hợp này hiểu là, anh bỏ đi 14/2 để đạt đc chương trình to hơn

Chung Hằng suy nghĩ lại, hình như có chỗ nào không đúng, lông mày nhíu lại —— Mặc kệ nó, ông đây chính là muốn hẹn hò.

HẾT NGOẠI TRUYỆN 20~~~~~

PHÁT THỨC ĂN CHO CHÓ MIỄN PHÍ CÁC CHỊ Ạ

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 66: Ngoại Truyện 21

Ngày đầu tiên đi học luôn cực kỳ hỗn loạn, thông báo tới liên tục, lĩnh giáo đủ điều, mở các loại cuộc họp, cả quá trình như vậy mất tới nửa ngày. Một trình độ biến thái chỉ tăng chứ không giảm, bây giờ đã là buổi trưa mùa hạ, nửa ngày rồi cũng không được nghỉ, bắt đầu luôn chương trình của học kỳ mới.

Các học sinh tuổi trẻ rạo rức không nhanh chóng chuyển tâm như vậy, cả ngày đều xôn xao phi thường, nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, trong phòng học hò hét ầm ĩ.

Đến giờ tan học, ngoại trừ mấy bạn ở trọ tại trường, những bạn học khác đã lần lượt ra về, dường như không ai ở lại tự học.

Hứa Minh Huy hét lớn ăn bữa cơm tối ộp mặt, thế là một nhóm người cùng nhau đi tìm phòng ăn.

Cơm ăn đã xong, đi ra khỏi phòng ăn, Lâm Ưu tràn đầy phấn khởi đề nghị: "Không bằng chúng ta đi công viên vui chơi, hình như tối nay có hoạt động!"

"Đúng đúng đúng, khẳng định rất náo nhiệt!" Hứa Minh Huy biểu thị đồng ý trước tiên.

Tưởng Mông nói: "Tớ cũng muốn đi!"

"Hứa Duy, còn cậu?" Lâm Ưu khuyến khích cô, "Cùng đi đi, hôm nay vui chơi, không cần phải về sớm học bài như vậy, coi như buông lỏng một chút, cậu gọi điện thoại nói với bà ngoại đi."

Hứa Duy nói: "Đã nói qua với bà ngoại, nhưng là..." Cô hướng Chung Hằng nhìn thoáng qua, vốn cho là anh sẽ tiếp lời giải thích, nào biết được "lão già" đó đang nhàn nhàn đút túi đứng ở một bên, lúc đối mặt với cô ánh mắt rất có hứng thú.

Hứa Duy minh bạch, anh cố ý xem kịch, là muốn để chính cô nói.

Một con quỷ ngây thơ.

Nhưng lại rất đáng yêu.

Người nhận thu đương nhiên là cô.

Hứa Duy cũng không tìm cách nói dối, rất trực tiếp nói với Lâm Ưu: "Các cậu đi chơi đi, tớ phải đi xem phim với Chung Hằng, cậu ấy đã mua vé rồi, bỏ đi không hay lắm."

Vừa dứt lời, mấy người khác lập tức đã hiểu.

Hứa Minh Huy cùng Triệu Tắc kéo dài âm điệu "A" một tiếng, dùng tâm để lĩnh hội nhìn Chung Hằng một chút.

Tưởng Mông cười nói: "Xem phim à? Lâm Ưu, vậy chúng ta đừng chậm trễ người ta."

"Bạn học Hứa muốn hẹn hò, tớ còn có thể ngăn cản sao?" Lâm Ưu nói xong kéo Hứa Duy qua một bên, ghé đến bên tai trêu chọc

nói: "Trọng sắc khinh bạn, tớ nhớ kỹ." Nói cho xong câu, không đợi Hứa Duy đáp lại đã buông cô ra, mang theo Tường Mông đi.

Hứa Minh Huy và Triệu Tắc thấy thế cũng không muốn chọc người ghét, tiến tới vỗ vỗ bả vai Chung Hằng, hoả tốc rút lui.

"Lâm Ưu!" Hứa Duy còn muốn làm sáng tỏ một chút vấn đề "Trọng sắc khinh bạn", thế nhưng Lâm đại gia đến đầu cũng không quay lại, giơ lên một cái tay quơ quơ.

Hứa Duy không nói lắc đầu.

Chung Hằng đi tới, nghiêng đầu nhìn cô một hồi, cười đưa tay qua, nắm lấy: "Nào."

Xuất sắc-chói lóa, diễn xuất như thiếu gia.

Hứa Duy sớm đã quen thuộc, rất thuận theo cầm lấy ngón tay của anh.

Đây là lần đầu tiên hai người ở cùng một chỗ xem phim. Vào thời điểm này, đi rạp chiếu phim vẫn chưa phổ biến như bây giờ. Một ngày này trước đó, Hứa Duy chỉ tới rạp chiếu một lần, lúc đó trường học tổ chức học tập, cả lớp cùng một chỗ, cực kì náo nhiệt.

Lúc này hoàn toàn khác biệt, ngồi bên cô chỉ có một mình Chung Hằng.

Bên trong phòng chiếu cũng không có nhiều người, non nửa các vị trí đều trống không, hàng bọn họ ngồi cũng chỉ có mấy người.

Về phần phim có nội dung gì, kỳ thật Hứa Duy cũng không để ý rõ, chẳng qua cô cảm thấy ngồi bên trong phòng chiếu phim không

nói lời nào, giống như có một loại cảm giác thân mật thần kỳ.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Chung Hằng, thấy anh tựa ở trên ghế ngồi, nhìn không chớp mắt màn ảnh trước mặt, khi ánh sáng từ trên màn ảnh hắt tới bên mặt anh nhìn rất đẹp.

Hứa Duy nhìn mấy giây yên lặng thu tầm mắt lại, đổi tư thế ngồi.

Chung Hằng lúc này lại đưa tay tới, trong bóng đêm rất tự nhiên nắm chặt tay cô.

Hai người họ duy trì tư thế này tới khi phim kết thúc, trong lòng bàn tay bọn họ đều nóng tới mức toát mồ hôi.

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai người đi theo hướng tới sông Thanh Lan ước chừng mười phút là đến.

Bình thường người tới du lịch ở sông cũng không nhiều, tối nay đúng dịp Lễ hoa đăng có rất nhiều du khách tới, đi tiếp tục trên dãy hành lang treo rất nhiều đèn màu sắc, phản chiếu lấp lánh trên mặt nước, dọc ven con phố rất nhiều người buôn bán sôi nổi, nhộn nháo, chợt cảm thấy đến cả người địa phương cũng không có.

Chung Hằng nhíu nhíu mày: "Lấy ở đâu ra nhiều người như vậy?"

"Hôm nay tương đối đặc biệt." Hứa Duy chỉ vào phía trước: "Chúng ta đi vào bên trong trước đi, cũng không cần gấp, một lúc nữa quay trở lại đây, tới khi đó khẳng định là rất ít người."

Chung Hằng gật đầu: "Được, nghe nói bên trong có đài kịch."

"Thật sao." Hứa Duy ngạc nhiên: "Có lẽ sẽ có người hát hí khúc, em nghe nói bên trong còn có mê cung mới xây, không biết là thật giả."

Chung Hằng: "Đi xem một chút sẽ biết."

Hai bên lối đi nhỏ bày đầy đèn màu, chiếm đa số là hình động vật bằng tượng, cũng có nhân vật thần thoại, có một tượng lớn đặt ở ven lối, bị rất nhiều bạn nhỏ vây quanh.

Chung Hằng dắt Hứa Duy đi thẳng vào trong, cũng có một sân khấu kịch, nhưng mà đã hát xong hí khúc.

Hai người đi dạo mấy lần ở vườn, tìm được một cái gọi là mê cung, chỉ hơi đơn sơ một chút, một khối hình vuông được xây lên từ gạch xanh là một khu vực mở, cả khu nhìn không lớn, nhưng tường cao bằng một người, bên trong quanh co.

Mấy anh trai do dự đứng trước lối vào, không biết có nên tiến vào hay không.

Hứa Duy đối với trò chơi thám hiểm thì phá lệ có hứng thú, đứng ở cửa ra vào cũng có chút hưng phấn. Cô nhìn hai người vừa mới chui ra ngoài, quay đầu dắt tay Chung Hằng, nhỏ giọng nói: "Anh muốn chơi cái này không?"

Chung Hằng mượn đèn treo ở gốc cây nhìn nhìn mặt cô, nhẹ nhàng cười nói: "Em dám vào?"

"Đương nhiên." Hứa Duy cũng cười: "Chúng ta so một lần, anh dám không."

"Anh có cái gì không dám?" Chung Hằng có chút tự tin.

Hứa Duy kéo anh tiến vào mê cung.

"Một người một con đường, xem ai đi tới cửa ra trước."

"Thua phải phạt."

"Được."

Hứa Duy nhéo một cái vào bàn tay của anh: "Đợi chút nữa gặp."

Cô chọn luôn đầu bên phải, trực tiếp đi thẳng vào.

Toàn bộ trong mê cung được chiếu sáng nhờ ánh đèn được treo ở cây, những đường nhỏ hẹp thì nửa sáng nửa tối, phương hướng rất dễ dàng bị hỗn loạn, nhưng những thứ này không làm khó được Hứa Duy, cô một đường thông thuận, dường như không đi đường rút lui đã đến lối ra.

Ở trên ghế dài ngồi một hồi lâu, vẫn không thấy Chung Hằng đi ra.

Lạc đường sao? Hứa Duy đứng dậy đến cửa ra để chờ, lại qua đi năm phút, vẫn không có bóng người. Cô không tiếp tục đứng chờ nữa, vội vàng đi vào mê cung, vừa đi vừa nhỏ giọng gọi tên anh.

Đi gần nửa đoạn, rất cục cũng nghe được tiếng đáp lại.

Hứa Duy nâng cao tiếng lên: "Anh đừng nhúc nhích, chờ em tới."

Cô dựa vào tiếng anh trong ký ức định dạng phương hướng, đi lòng vòng một lúc, cuối cùng nhìn thấy người ở đường nhỏ chật hẹp. Chung Hằng dựa vào tường, dường như rất nghe lời chờ cô tới.

Hứa Duy đi qua.

Tia sáng kém, khuôn mặt của anh nhìn không rõ ràng lắm.

"Anh lạc đường sao?" Hứa Duy nói.

Chung Hằng ừ một tiếng.

"Em đưa anh ra ngoài." Cô từ bên cạnh anh đi qua, Chung Hằng giữ chặt cổ tay của cô, nhẹ nhàng tiến lên một bước, áp sát cô vào tường gạch xanh.

Ở đây không rõ là đường nhỏ nào, anh buông thõng mắt nhìn kỹ cô: "Em không phạt anh?."

"Ừ"

"Anh thua."

"... Không được nóng nảy." Cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện, có người đến.

Hứa Duy nói: "Ra ngoài đi, đi theo lối bên trên."

Chung Hằng đứng thẳng người, đi theo sau lưng cô.

Rất nhanh tới chín giờ, du khách trên đường đã ít đi nhiều, chỉ còn một số người bên trong đình.

Hứa Duy đi đến khoảng ở giữa, dựa ở lan can nhìn mặt nước: "Hình như em nhìn thấy cá!"

Chung Hằng đi tới, "Chỗ nào."

"Vừa mới nhảy một cái..." Hứa Duy nhìn chăm chăm mặt nước, "Không thấy."

Cô tiếp tục đi lên phía trước, từ miệng túi lấy ra kẹo bạc hà ăn một viên, quay đầu đưa một viên cho Chung Hằng.

Chờ tới khi hai người đi tới dãy đường, bên trong đình cũng trống trơn.

Hứa Duy đi qua, nói: "Chúng ta ngồi một lúc đi

Cảnh đèn nơi xa vẫn rất xinh đẹp

Hứa Duy yên lặng nhìn một hồi.

Chung Hằng hỏi: "Hôm nay có vui không."

"Ừm." Cô quay đầu nói: "Ở đây rất đẹp. " Lúc Hứa Duy nói chuyện đôi mắt cong cong, ánh đèn rơi trên mắt mày cô, tất cả đều trở nên nhu thuận không tưởng nổi.

Vị cuối cùng còn đọng lại của kẹo bạc hà tan trên đầu lưỡi, yết hầu Chung Hằng giật giật, lúc cô cúi đầu, đầu óc anh nóng lên, mơ hồ đem bờ môi dán tới.

Thời điểm đụng vào bờ môi của Hứa Duy, mang tai Chung Hằng một chút đã đỏ lên.

Mẹ nó, làm sao lại mềm như thế.

Nhiệt huyết từ lỗ tai xông lên mặt, đem toàn bộ đầu anh đốt đi một lần.

Hứa Duy mơ hồ hoàn hồn từ bên trong, nhất thời mặt như bị lửa đốt.

Giờ đây không có cửa quay về, trong đầu Chung Hằng không đúng lúc xuất hiện một suy nghĩ như vậy, thầm nghĩ: Hôn rồi lại nói.

Mọi việc trong anh đã thông suốt, đỡ lấy vai Hứa Duy, bờ môi mút mút, cảm thấy chưa đủ, đổi góc độ hôn lại.

Không biết qua mấy giây, miệng Chung Hằng rời đi, hai người mặt đối mặt, có thể nghe thấy tiếng hô hấp, trong không khí còn có mùi bạc hà ngọt quanh quẩn.

Hai mặt nhìn nhau một hồi, Chung Hằng buông lỏng tay.

Gió thổi tới, ánh đèn chuyển động, anh quay đầu ho một tiếng, lại ngấm Hứa Duy một chút, phát hiện khuôn mặt của cô đã đỏ hết lên.

Chung Hằng liếm môi một cái, cúi đầu đưa mặt tới: "... Đánh đi."

Hứa Duy sửng sốt một chút.

Chung Hằng hiện ngang lăm liệt: "Anh hạ lưu, cho em đánh."

"..." Hứa Duy sửng sốt mấy giây, đã im lặng vừa buồn cười: "Anh người này làm sao lại có chút..."

Một lời khó nói hết.

Nói anh thận trọng thì anh lại có thể vội vàng không kịp chuẩn bị môi của mình chặn lại.

Nói anh không muốn mặt, anh lại chán nản tự nhận "Hạ lưu" thái độ tốt đến không thể thuận theo, khiến cho Hứa Duy cảm thấy là cô

cương hôn anh.

Thật sự là kỳ.

Chung Hằng đợi nửa ngày không thấy cô động thủ, ngẩng đầu nhìn một cái, vừa vặn bị Hứa Duy bắt được.

Hai người nhìn lẫn nhau.

Một lát sau, Hứa Duy cười trước, cô đơn giản là bị ánh mắt kia gãi đến tim, chỉ lo nhìn anh, ý nghĩ khác cũng bị đánh mất.

Chung Hằng thật có nhiều thông minh.

Thấy cô cười một cái, cái đuôi vừa rủ xuống, một giây sau đã vểnh lên tận trời.

Anh nhẹ nhàng cười: "Hứa Duy."

"Ừm." Có du khách từ dãy nhà đi sang, đi qua bên cạnh bọn họ.

Ai cũng không nói gì thêm.

Lúc quay về đã không còn sớm, Chung Hằng đưa Hứa Duy đến cửa ngõ. Trước khi chia tay, vẫn là như cũ, anh cúi đầu, dơ má phải ra cho cô.

Hứa Duy hôn một cái. Anh nói: "Chuyển sang nơi khác."

Hứa Duy dừng một chút, nhìn bờ môi anh, đi cà nhắc tới đụng đụng.

Chung Hằng không lẽ mề mà đem cô ôm vào trong ngực.

Thời điểm mơ hồ ở bờ sông kia, quá khẩn trương, hiển nhiên là quá vội vàng.

Mà bây giờ Chung Hằng tự nhận là anh đã thuộc về bên có kinh nghiệm, thế là mười phần tự tin giữ lấy ót Hứa Duy hôn cô, chỉ là không dùng lực tốt cho lắm, bờ môi của hai người nhẹ nhàng va vào một phát, tại lúc Hứa Duy không để ý Chung Hằng trực giác xuất thần, đuổi đầu lưỡi.

Bọn họ đồng thời cứng người một chút.

...

Chẳng khác một phút là mấy hai người họ tách ra, tự riêng phần mình cúi đầu thở dốc.

Tim lại nhảy "thình thịch" náo nhiệt. Không khí tĩnh mịch này đến mức hơi quỷ dị.

Hứa Duy mím môi, lui về sau một bước.

Chung Hằng nhìn cô một hồi: "Hứa Duy..."

"Vâng?"

Chung Hằng đến gần một bước, đuôi mắt anh dài nhỏ, khóe miệng vênh lên nhìn càng đẹp mắt. "Miệng em thật ngọt."

"..." Hứa Duy giả bộ như không nghe thấy, dự định không nhìn lưỡi của anh hôn mà cảm tưởng.

Đáng tiếc vị thiếu gia này không ra bài theo lẽ thường, anh tại dưới ánh đèn chập chờn kiêu ngạo mà muốn ăn đòn hỏi: "Anh đây, ngọt không?"

Hứa Duy thái dương lập tức co lại. "Mau trở về, em đi."

Cô tránh không trả lời, nhẹ nhàng đẩy anh một cái, xoay người rời đi.

Sau lưng một chuỗi tiếng cười tinh ranh.

Mặt Hứa Duy nóng đến mức có thể chưng trứng gà.

... Được được được, nh ngọt nhất, anh là cây vải đỏ Sơn Đông Fuji Hải Nam.

HẾT NGOẠI TRUYỆN 21~~~~~

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 67: Ngoại Truyện 22

Thay ảnh vì có cảm giác ngẫu nhiên như Hăng ca của tui vậy <3,
mỗi tội anh tui tóc hèm trắng

Hứa Duy cảm giác được rất rõ ràng, học kỳ mới so sánh với học kỳ trước cảm giác khẩn trương hơn. Bầu không khí như thế này, kỳ thật từ ngày đầu tiên khai giảng đã bắt đầu lên men, chủ nhiệm lớp ba không năm đã khàn cả giọng khuyên bảo các bạn học phải nắm chắc thời gian, hoặc là một câu cảm thán nhắc nhở mọi người, cấp 3 chỉ còn lại một phần hai.

Chế độ từ trước đến nay đều có truyền thống là cứ đến học kỳ sau của lớp 11, tất cả chương trình học cấp 3 đều phải kết thúc, còn lại một năm hoàn toàn dùng để tiến hành kiểu ôn tập ma quỷ, củng cố kiến thức và luyện tập.

Cho nên học kỳ này các thầy cô cũng bắt đầu lo lắng, bài thi và đề ôn tập cũng ngày càng tăng nhiều, nguyên cả giờ thể dục để nghỉ ngơi buông lỏng thì thường xuyên bị các thầy cô cướp đi giảng bài thi, giáo viên thể dục của lớp 11 học kỳ này cực kỳ an nhàn.

Hứa Duy dường như không cần quá độ đã thích ứng bầu không khí như thế này.

Mà Chung Hằng lại có chút sút đầu mẻ trán. Giai đoạn học trước có cơ sở thì không tốn sức, toàn bộ là nhờ mấy tháng đã bồi bổ, giờ tiết tấu và lượng kiến thức rất nặng làm cho anh tiêu hóa rất khó, cùng một tờ bài thi Hứa Duy một giờ đã làm xong, anh lè mề tới tận ba tiếng, dường như tất cả thời gian sau khi học xong của Hứa Duy đều dùng để giảng đề cho anh.

Chung Hằng vẫn để điện thoại lần trước ở chỗ Hứa Duy, có đôi khi buổi tối làm bài ở nhà, chỗ nào không rõ cũng sẽ gọi điện thoại hỏi cô.

Mặc dù quá trình này gặp ghềnh khó khăn, nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Đến đầu tháng tư, các bài trắc nghiệm Chung Hằng làm đều có thể bảo đảm đạt tiêu chuẩn trở lên, toán học ngẫu nhiên còn có thể lên tới một trăm.

Các thầy cô đều nhìn ra anh đúng là đang cố gắng, chủ nhiệm lớp Trần Quang Huy đối với anh cũng đổi mới, bỏ đi hoài nghi lúc đầu.

Nhưng một chuyện khác lại làm cho Trần Quang Huy có chút đau đầu.

Thầy mặc dù là cái người đàn ông trung niên vô ý, nhưng mắt thì không mù, tai không điếc, đã làm chủ nhiệm lớp nhiều năm, có một số việc không thể gạt được thầy.

Đối với lớp học có một vài bạn học nam nữ thích nhau ở thời điểm dậy thì là việc nhỏ, Trần Quang Huy trong lòng thật ra rất rõ ràng, chỉ cần không quá mức quá phận, ông đều sẽ xử lý mở một

mắt nhắm một mắt, bởi vì đại bộ phận yêu đương đều là thành tích rất tệ, không có hi vọng gì.

Nhưng Hứa Duy lại khác biệt.

Lúc đầu lúc phát hiện việc của Hứa Duy và Chung Hằng, Trần Quang Huy giật nảy cả mình, khó mà tin được.

Nhưng mà nghĩ lại ngẫm lại cũng đã hiểu được, ở tuổi này con trai chỉ cần dáng dấp đẹp mắt sẽ có nữ sinh coi trọng, thành tích tốt xấu chẳng liên quan quá nhiều, dù sao đều còn nhỏ, tuổi còn trẻ.

Thế nhưng làm chủ nhiệm lớp, Trần Quang Huy ôm rất nhiều kỳ vọng về Hứa Duy, ông cảm thấy cô gái nhỏ này thông minh, tính tình cũng tốt, chỉ cần không lui bước, cô thi đại học tối thiểu cũng phải đỗ 10 chỗ, ban phổ thông có thể có mấy người thi tốt thực sự không dễ dàng.

Nói khó nghe một chút, Trần Quang Huy sợ hạt giống tốt Hứa Duy bị thằng nhóc Chung Hằng kia gieo tai họa, mặc dù hiện tại cậu nhóc đó đang tiến lên, nhưng việc yêu đương dù sao cũng rất dễ dàng phân tâm.

Trần Quang Huy suy nghĩ hơn nửa ngày, cảm thấy việc này nghĩ như thế nào cũng khó giải quyết. Yêu sớm đây vốn chính là việc làm cho thầy cô sợ xử lý nhất. Ông quyết định vẫn là chờ kỳ thi giữa kỳ qua, xem thành tích của Hứa Duy rồi nói.

Trước mắt, ông muốn sắp đặt việc đi chơi xuân trước. Nói đến chơi xuân, đây cũng coi như là một chuyện tương đối hóa nhân tính, lớp 10, lớp 11 đầu tháng tư đều sẽ sắp đặt hoạt động đi chơi xuân, mặc dù quy định nghiêm ngặt địa điểm đi chơi xuân không thể ra địa

bàn Phong Châu, nhưng đối với học sinh mà nói, đã là chuyện tốt lắm rồi, không ra khỏi nơi này nhưng cũng có thể chơi nha.

Trải qua giờ họp lớp cùng thảo luận giờ tay biểu quyết, ban mười cuối cùng đã quyết định chọn nông thôn là địa điểm du xuân lần này, ở một ngày, nội dung hoạt động chủ yếu là ngắm đồng ruộng, ngắm hoa cùng tới đỉnh núi nấu cơm dã ngoại, mục đích là cảm nhận vẻ đẹp mùa xuân tươi đẹp, có thể tự mang đồ ăn vặt, đồ chơi ví dụ như chơi diều.

Đương nhiên, phải chuẩn bị tốt từ sớm dụng cụ nấu cơm dã ngoại và nguyên liệu nấu ăn. Sau khi ban cán sự lớp thảo luận, chia nhiệm vụ ra cho từng tổ, cần mang nồi, khăn trải bàn, nguyên liệu nấu ăn, gia vị và thức ăn nhanh đóng hộp thống nhất mua sắm.

Thứ bảy đã đến, các lớp tập chung ở cửa trường học, lên xe cùng tới địa điểm chơi xuân.

Chủ nhiệm lớp ban mười Trần Quang Huy cùng thầy giáo ngữ văn Lưu Tự Lượng, hai người đàn ông trung niên vừa lên xe đã an vị ở phía trước phối hợp nói chuyện phiếm.

Cho nên học sinh phía sau rất tự do, mấy hàng nam sinh ngồi ở phía cuối cùng không sợ chết lấy bài poker ra, toàn bộ quá trình đề ép cưỡng hòng xuống để nói chuyện, còn chơi nhiệt tình đến quên cả trời đất.

Hứa Minh Huy thỉnh thoảng lại liếc trộm một chút ở phía trước, phân thân làm hai việc vừa đánh bài, vừa canh gác.

Chung Hằng chơi hai ván, cảm thấy không có ý nghĩa đã đẩy chỗ của mình cho người khác. Anh tựa ở lối đi nhỏ liếc nhìn phía trước,

Hứa Duy ngồi ở bên cửa sổ, cách anh ba hàng. Cô đang nói chuyện với Lâm Ưu, không biết nói đến cái gì, cười đến con mắt đều cong.

Lâm Ưu đưa tay bóp gò má cô, cô trốn về sau tránh, lúc nghiêng đầu, tóc dài trượt xuống, che mặt. Chung Hằng nhìn một hồi, thấy Lâm Ưu vẫn còn trêu cô, nhin không được nhú mi: Bóp mặt cô lâu như thế làm gì, con mẹ nó chứ còn chưa được bóp thử đây! Anh hành động nhanh hơn ý nghĩ trực tiếp đi tới.

Lâm Ưu đang lúc vui vẻ, đã xoay người trêu Hứa Duy bên cửa sổ, căn bản không nhìn thấy Chung Hằng.

Tưởng Mông ngồi ở phía sau dùng sức ho một tiếng: "Lâm Ưu!"

"Làm gì?" Lâm Ưu ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Chung thiếu gia đứng đứng ở đằng kia, toàn thân đều viết "Không cao hứng".

Đến, thiếu gia đến tuần tra.

Lâm Ưu cũng đã ăn vụng được, thỏa mãn buông lỏng tay: "Cho cậu mượn ngồi một hồi, nửa giờ, không thể nhiều hơn." Cô đứng dậy đi ra đằng sau.

Chung Hằng ngồi xuống, chân dài ở hết không gian bên trong, hơi có chút ủy khuất.

Hứa Duy dịch tới, nói: "Nơi này không rộng rãi như đằng sau, anh ngồi không thoải mái đúng không."

"Không có gì."

Chung Hằng nhìn kỹ gương mặt của cô, luôn cảm thấy có hơi đỏ lên, bất mãn nói: "Sao cậu ấy bóp mặt em lâu như vậy?"

Hứa Duy nói: "Trò đùa thôi."

"Không đau?"

Hứa Duy lắc đầu: "Cậu ấy ra tay không nặng, không phải anh đang đánh bài sao, tại sao cũng tới đây"

"Không dễ chơi, nói chuyện cứ vuốt ve, thái giám, không thoải mái." Chung Hằng lấy ra hai hộp kẹo bạc hà nhỏ: "Tối hôm qua nhìn thấy, loại này chưa ăn qua đúng không?"

"Chưa ăn qua."

"Giữ cái còn lại ăn đi." Chung Hằng nhét kẹo vào túi cô.

Nửa giờ đường xe, mười giờ hơn đã đến. Xe dừng ở trên đê lớn, nhiều người nông dân ngồi chờ ngang qua con sông hẹp, đối diện là núi, khắp núi tràn đầy màu xanh nhận lấy những khóm hoa đỗ quyên tím tím, sườn dốc chân núi có một mảnh nhỏ cây cải dầu hoa, xa hơn một chút, có một biển hoa tử vân anh.

Mọi người vừa lên núi, giống như những chú chim nhỏ được thả khỏi lồng, mấy ngày liền bị bài tập bài thi đè ép, giờ đây tâm tình lập tức rất vui vẻ.

Chuyện thứ nhất là chuẩn bị cơm trưa. Chọn nơi tốt, các nam sinh nghe theo chỉ huy của thầy giáo, bắt đầu đào hố dựng lên nồi và bếp, nữ sinh lần lượt lấy ra nguyên liệu nấu ăn, tay cầm muôi tay trợ thủ.

Hứa Minh Huy cùng Triệu Tác mặt dày mày dạn muốn cùng mấy người Hứa Duy ở cùng một tổ, muốn tranh xào rau, kết quả toàn đem đến trở ngại, rau xanh không xào quen, cá thì nướng khét.

Tưởng Mông nhìn nhìn Chung Hằng trải khăn trải bàn ở một bên, kéo Hứa Duy lại: "Van cầu cậu đi tìm thiếu gia xin chỉ thị, đem Hứa tổng quản và Triệu công công đi lưu đày không được sao."

Hứa Duy bị chọc phát cười: "Thế nhưng mà bọn họ còn hỗ trợ rất tích cực."

"Nếu còn tiếp tục giúp kiểu đấy, Lâm Ưu muốn đá bọn họ xuống núi, cậu tin hay không."

"Tin tin tin." Hứa Duy tranh thủ thời gian đứng dậy, "Tớ đi xin chỉ thị." Hứa Duy chạy rất nhanh đến bên người Chung Hằng, ngồi vào trên đồng cỏ kích lệ: "Thiếu gia, khăn trải bàn trải tới mức đẹp lạ thường."

Chung Hằng ngẩng đầu cổ quái nhìn cô một cái. Từ trước đến nay cô ngoan cực kì, nói chuyện cũng chừng chạc đàng hoàng, chỉ là không biết lúc nào học được bộ dạng này của Lâm Ưu, một khi xưng hô đổi thành "Thiếu gia", lại chẳng hiểu ra sao nói lời hữu ích khen anh, tám chín phần mười đã đào cái hố đằng sau.

"Có việc?" Chung Hằng hừ một tiếng: "Đừng có đùa không đàng hoàng."

"Không có." Hứa Duy nhỏ giọng nói: "Nhưng thật ra là củi không đủ, anh có thể đi nhặt khôn?"

"Được." Chung Hằng sảng khoái đáp ứng.

Hứa Duy nói: "Để bọn họ đi chung với anh đi, nhặt nhiều một chút."

Chung Hằng thuận theo phương hướng cô chỉ, nhìn một cái, chậm rãi cười.

Anh quay đầu, tiến đến bên tai Hứa Duy: "Tìm cái gì để lấy cơ, là hai đồ đàn kia làm phiền em?" (lời muốn nói: anh trở mặt còn nhanh hơn gió mùa Hằng ca ạ, ngta là bạn tốt của anh đó)

"..." Hứa Duy yên lặng gật đầu.

Chung Hằng: "Đã hiểu." Anh đứng người lên, đi hai bước, lại quay đầu lại, không thể tin nhứ mày, lấy khẩu hình hỏi cô: "... Con mẹ nó chứ cũng nhận người phiền?!"

Phốc. Hứa Duy bật cười: Cái logic này thật tuyệt.

Ánh nắng lọt vào trong mắt cong cong của cô. Cô chỉ cười, không nói chuyện.

Qua hai giây, nâng tay phải lên đặt ở bên môi, học anh lúc trước đã làm như thế, cho anh một nụ hôn gió.

Làm sao lại thế, anh đáng yêu nhiều.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, miệng đã bị đút đầy đường, Chung thiếu gia khăng khăng một mực dẫn hai đồ đàn nhặt được một đồng củi trở về.

Mặc dù tình trạng nấu cơm diễn ra kéo dài, trò cười chồng chất, nhưng dù sao cũng là mọi người tự mình làm, lại phong cảnh tốt đẹp làm nền, cơm trưa ăn tới mức vui vẻ rộn ràng, bình thường không để ý lẫn nhau thế nhưng hôm nay lại hài hòa vui vẻ, chủ động chia sẻ mình thức ăn.

Trần Quang Huy cảm thấy hết sức vui mừng, không nghĩ tới mấy thằng nhóc quỷ này năng lực hành động cũng không tệ lắm.

Sau bữa ăn là thời gian tự do hoạt động, mọi người chơi đùa lấy tổ trưởng dẫn đầu, chỉ cần cam đoan không lạc, trên núi dưới núi có thể chạy tùy tiện, trước ba giờ trở về chân núi tập hợp là được.

Rất nhiều bạn học cầm điều chạy đến sườn núi thả.

Tưởng Mông cũng mang đến một con, Lâm Ưu giúp cùng một chỗ giúp cậu ấy thả, Hứa Duy ngồi trên đồng cỏ nhìn xem.

Chung Hằng từ trong túi xách lấy ra một món đồ đã chuẩn bị, mân mê một hồi, đi qua, đưa cho cô một con điều.

Là con chim ưng lớn.

Hứa Duy bị cái đầu của nó làm cho kinh hãi, ghen hòng nhìn trần trời.

Triệu Tác và Hứa Minh Huy đi tới nhìn một chút, cùng nhau trừng mắt: "Móa, cái này mẹ nó là chim ưng à!"

"... Cái này, cái này ở đâu ra?" Hứa Duy ngẩng đầu nhìn Chung Hằng. "Anh làm."

Đầu lông mày anh nhếch lên: "Đẹp không."

Hứa Duy cúi đầu nhìn chim ưng lớn, đầu đỏ, con người hoàng nhãn, miệng xanh, còn mở ra đôi cánh đen to lớn, sắc thái kinh người. Cô lại ngẩng đầu nhìn mặt thiếu gia kia cả mặt làm bộ "Ông đây lợi hại chưa", lập tức gật đầu: "Đẹp!"

Chung Hằng thỏa mãn cười: "Đưa cho em."

"... Cảm ơn."

"Anh giúp em thả."

"Vâng."

Chung Hằng đem dây nhét vào trong tay Hứa Duy, rất nhanh đã đưa được con chim lớn lên trời.

Trên trời những con chim én, ở giữa bầy bướm đột nhiên xâm nhập một con chim ưng đủ mọi màu sắc, vài phút bay ra giữa bầy rất hiệu quả.

Mọi người vây xem tròn mắt hốc mồm — Thiếu gia nào đó quả thật là đi trước thời thượng!

Triệu Tác thở dài: "Cậu ấy lúc nào thì có tay nghề này?"

Hứa Minh Huy: "Không phải là mua đấy chứ, làm bộ là tự mình làm, lấy ra đồ bạn học Hứa vui vẻ?"

"Cậu xác định rằng có thể mua được loại tạo hình này?"

"..."

Có thể mua được mới là lạ, cái đầu nghĩ ra được như vậy, cậu ấy cách thành tinh không còn xa nữa.

Hứa Duy nắm dây chạy chậm về phía trước, quay đầu nhìn Chung Hằng cười: "Nó bay thật cao!"

"Đừng để bị ngã" Chung Hằng trải áo bên trên tại sườn núi, nằm xuống, hai tay gối lên sau đầu, chỉ nhìn cô. So sánh với học kỳ trước

hình như cao hơn một chút, tóc đã dài quá vai. Gió lớn, quần dài của cô bị thổi co án sát vào chân, nhìn qua trông rất gầy.

Hứa Duy chạy một đoạn, lại giữ chặt dây chạy đến bên anh, ngồi xuống: "Anh vây lại đi."

Chung Hằng lắc đầu, hỏi cô: "Chơi vui không?"

"Chơi vui." Hứa Duy cười nói: "Quá lớn, sao anh làm được cái này?"

"Học đấy chứ, khi còn bé anh đã biết rồi."

"Vậy sau này anh dạy em làm."

"Em học cái này làm gì, anh làm cho em không được sao."

"Cũng được, anh lợi hại như vậy." Hứa Duy nói: "Không có cái gì làm khó đến thiếu gia của chúng ta."

Chung Hằng cười thành một đóa hoa chuối tây điểm lệ. "Vui vậy sao?"

Hứa Duy tay chống trên bãi cỏ, mỉm cười nhìn anh.

Mi mắt cô đen nhánh, gương mặt trơn bóng, ánh nắng chiếu tới không thấy tí vết.

Chung Hằng chậm rãi thu lại nụ cười, nói: "Em đừng nhìn anh."

Hứa Duy: "Ừm?" Chung Hằng liếm môi một cái, cho cô khẩu hình: "Ông đây muốn hôn em."

"..." Hứa Duy khóa lấp đường cho anh, đứng lên đi trơn tru.

Chơi xuân vui vẻ, giống như phù dung sớm nở tối tàn. Một ngày ngắn ngủi rất nhanh đã là quá khứ, các bạn học thật vất vả buồn lòng thể xác tinh thần, đảo mắt đã bị kỳ thi giữa kỳ không thể tránh chà đạp - lặn lội đến mức không còn một mảnh.

Học kỳ này các thầy giáo chấm bài thi hiệu suất càng khủng bố hơn, buổi chiều thứ bảy mới thi xong, buổi sáng thứ hai đã có thành tích và thứ hạng, cả lớp ban mười thành tích ở mức bình thường xếp ở giữa đoạn, so sánh với lần trước đã đi lên hai bậc.

Trần Quang Huy sắc mặt không tốt không xấu, lúc tổng kết lại vẫn cậu lệ thanh sắc, lấy phê bình làm chủ. Lần thi này Hứa Duy ở bậc thứ hai, chỉ kém hạng nhất một phần, nhưng ở niên cấp lại xếp hạng trung, lui xuống hẳn ba bậc.

Trần Quang Huy càng nghĩ vẫn là gọi cô vào văn phòng, quanh co lòng vòng gõ một phen, mặc dù thái độ thầy vẫn hiền lành như cũ, thậm chí từ đầu đến cuối không nhắc đến Chung Hằng, nhưng ý trên lời nói rất rõ ràng.

Hứa Duy nghe xong đã hiểu.

Ở lớp học cô luôn tỏ ra ít quan tâm thu gọn lại, nhưng không tận lực che giấu quan hệ với Chung Hằng, cô giảng đề cho Chung Hằng cả lớp cũng sẽ thấy, thầy cô biết cũng rất bình thường, chỉ là... Trần Quang Huy hiển nhiên đem nguyên nhân khiến thành tích của cô lui bước quy tội lên đầu Chung Hằng.

"Thầy giáo Trần " Hứa Duy giải thích một câu: "Thật ra kỳ này em sơ ý, lần sau em sẽ chú ý."

"Tốt, em hiểu rõ thì tốt." Trần Quang Huy cũng không nhiều lời, để cô trở về phòng học. Dựa theo lệ cũ, sau khi thi giữa kỳ thì đổi chỗ ngồi, bạn học ngồi bên tường đối với bạn ở giữa.

Giữa trưa thứ sáu, Trần Quang Huy đưa sơ đồ chỗ ngồi mới cho lớp trưởng, trước thời gian nghỉ trưa dùng để sắp xếp chỗ ngồi. Hứa Duy và Lâm Ưu bị đổi được ở tổ giữa, hàng thứ hai, ba người một chỗ. Hứa Duy ngồi ở giữa, bên trái cô là Lâm Ưu, bên phải là Vương Húc Nhượng.

Mà Chung Hằng vẫn ngồi như cũ ở hàng cuối cùng, chỉ là từ giữa được đổi sang bên tường.

Chung Hằng dọn dẹp xong đồ vật, vào chỗ xem xét phía trước, một chút đã nổ —— Vương Húc Nhượng thế mà thành ra ngồi cùng bàn với Hứa Duy!

Tác giả có lời muốn nói: chú thích: Theo chính văn thời gian tuyến, một năm này là năm 2003. Hiện thực là năm đó mùa xuân SARS tứ ngược, vốn là muốn viết vào, nhưng ngẫm lại vẫn là không lớn dễ chịu, năm đó ta còn tại tiểu học, đến nay còn có thể nhớ lại lòng người bàng hoàng bầu không khí. Cho nên không viết. Dù sao văn bên trong cố sự phát sinh điểm cũng là hư cấu, không cần toàn bộ dựa theo hiện thực, không cần quản cái này. Ngày mai gặp.

HẾT NGOẠI TRUYỆN 22

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 68: Ngoại Truyện 23: "Anh Khó Chịu Em Cũng Mặc Kệ Sao?"

"Anh khó chịu em cũng mặc kệ sao?"

Rất nhanh Triệu Tắc đã chú ý tới Chung Hằng có điểm không thích hợp, thuận theo ánh mắt nhìn về phía trước, cũng lấy làm kinh hãi —— chỗ ngồi này sắp đặt thế nào???

Đúng vào lúc này, tiếng chuông reo nghỉ trưa, các bạn học bắt đầu lần lượt lục tục rời khỏi chỗ, có người đi ngủ, có người làm bài, trong phòng học dần dần yên tĩnh lại.

Chung Hằng mặt không thay đổi nhìn về phía trước, trên bàn mở ra quyển luyện tập vật lý, còn một nửa chưa làm. Anh cúi đầu viết một đề, phập phồng không yên, lại ngẩng đầu nhìn.

Sau một lát, anh ném bút, úp sấp trên bàn, cầm áo khoác đồng phục che lại đầu. Triệu Tắc duỗi cánh tay dài vượt qua lối đi lại gõ gõ cái bàn của Hứa Minh Huy, hai người dựa vào nhau khoa trương biểu hiện khẩu hình giao lưu nửa ngày, không nghĩ ra được đối sách.

Sau khi giải lao, Hứa Duy với Lâm Ưu chạy tới nhà vệ sinh, lúc quay lại chỗ ngồi, Hứa Duy đang muốn đem quyển luyện tập vật lý

tự mình đã làm đưa cho Chung Hằng, thì có bạn học tới hỏi cô bài, đợi cô giảng xong thì tiếng chuông lại vang dội.

Học liên tục hai tiết để làm bài trắc nghiệm, không có thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, hi nập mới có thời gian giảng bài một lúc. Hứa Duy không kịp thở, tranh thủ thời gian cầm quyển luyện tập chạy tới chỗ ngồi của Chung Hằng.

Triệu Tác đem chỗ ngồi tặng cho cô, kéo Hứa Minh Huy đi ra chỗ bán quà vặt, trước khi đi cậu ta hướng Hứa Duy nháy mắt ra hiệu, đáng tiếc Hứa Duy không có thời gian nhìn để nhiều, cô ngồi xuống: "Bài thi làm xong chưa, chúng ta trước tiên cùng nhau so đáp án."

Bài thi của Chung Hằng kẹp bên trong sách giáo khoa ở góc bàn, Hứa Duy lấy ra nhìn một chút, phát hiện một nửa đằng sau đều trống không.

"Còn nhiều như vậy không làm sao?" Cô nghi hoặc: "Thật sự không làm?"

Chung Hằng không lên tiếng, Hứa Duy quay đầu nhìn anh, lúc này mới phát giác anh mím môi, biểu lộ có chút không đúng. "... Thế nào?"

Hứa Duy dừng một chút, suy đoán: "Là vừa rồi làm không được tốt sao?"

Vẫn là trầm mặc.

Hứa Duy có chút lo lắng, tiến đến bên cạnh anh nhỏ giọng gọi anh: "Chung Hằng?"

"Anh khó chịu."

"... Làm sao lại khó chịu?"

Chung Hằng tức giận, không qua hai giây, vừa tức vừa nói: "Em thật sự không biết hãy vẫn đang cố ý đùa anh? Sao Vương Húc Nhượng lại thành ngồi cùng bàn với em."

Hứa Duy ngăn người, kịp phản ứng: "Anh vì chuyện này không vui về?"

Chung Hằng không nói lời nào.

Hứa Duy giải thích: "Chỉ là đổi vị trí thôi, vừa lúc lại ngồi như vậy."

"Cậu ta thích em."

"..." Chuyện này làm sao lại không qua được rồi? Hứa Duy có chút bất đắc dĩ cười: "Sao anh lại còn nhớ cái này chứ, em đi cùng với anh."

"Đây không phải là một chuyện."

"Làm sao lại không phải?" Hứa Duy nhẹ nhàng bóp ngón tay của anh, dỗ anh: "Anh đoán mò linh tinh, chỗ ngồi là thầy giáo sắp xếp, tối đa cũng phải nửa học kỳ, học kỳ sau sẽ đổi. Chúng ta so bài thi đi, còn chỗ chưa làm đợi anh làm xong rồi tính sau, không thì chút nữa phải vào lớp rồi."

Trần an đưa đến tác dụng ngăn ngừa, Chung Hằng sắc mặt chậm chậm thay đổi. So sánh xong đáp án, Hứa Duy nói chỗ Chung Hằng làm sai một lần, lại để bài thi của mình lại cho anh xem.

Chung Hằng đè ép cục tức trong lòng, cứ như vậy nhịn không thoải đến lúc tan học, đưa Hứa Duy đưa về nhà. Lúc quay trở về,

một mình anh suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng không thoải mái.

Nghỉ hai ngày cuối tuần, Chung Hằng canh cánh trong lòng, hiệu suất học tập so với bình thường thấp hơn rất nhiều, anh tâm phiền ý nóng nảy, hết lần này tới lần khác cha anh còn dẫn đối tượng hẹn hò về nhà ăn cơm. Xung đột không thể tránh né.

Sáng sớm chủ nhật, thời điểm Chung Lâm ra ngoài mua thức ăn thời điểm, hai cha con đều không thể nhìn được nữa, đại náo một trận, Chung Hằng không lựa lời nói, kết quả chịu một bàn tay, anh tức giận đi ra khỏi nhà, chạy tới nhà nghỉ nhỏ phố cũ ở. Cảm xúc chán nản ấy lan tràn đến thứ hai.

Cả ngày hôm đó, Chung Hằng lần thứ tư nhìn thấy Vương Húc Nhượng tiến tới nói chuyện với Hứa Duy, trong lòng của anh đông dao tây lắc, cả vạc dấm cuối cùng cũng lật cả đáy lên trời. Căn bản không có khả năng nhẫn nhịn thêm.

Lúc tan học, như thường lệ Hứa Duy ở lại phòng học thêm một tiếng, giảng chỗ Chung Hằng hôm nay làm sai. "Được rồi, anh giúp em cầm cặp sách, em đi nhà vệ sinh, anh đợi em một chút."

Chờ Hứa Duy trở về, bạn học ở lại trực nhật cũng đã đi, trong phòng học chỉ có Chung Hằng, anh đã cất xong đồ đạc, cầm theo túi sách đứng bên cạnh chỗ ngồi của cô, không biết đang suy nghĩ gì.

Hứa Duy chạy tới: "Ngần người gì vậy?"

Chung Hằng ngẩng đầu nhìn cô.

Hứa Duy nói: "Thế nào?"

Chung Hằng thấp giọng nói: "Em có thể hay không đừng ngồi một chỗ với Vương Húc Nhượng?"

"Tại sao anh lại nói cái này rồi? Hôm đó không phải..."

Chung Hằng đánh cắt đứt lời cô: "Ngày mai anh đi tìm Trần Quang Huy nói, anh muốn ngồi cùng em."

"Không được " Hứa Duy nói: "Anh cao như vậy, ngồi phía trước sẽ ngăn trở người khác, thầy giáo sẽ không đáp ứng." Mà hơn nữa thầy giáo Trần đã biết chuyện của cô và Chung Hằng, làm sao có thể để bọn họ ngồi cùng một chỗ?

"Vậy em đi nói, em không muốn ngồi cùng một chỗ với Vương Húc Nhượng nữa."

Hứa Duy vẫn lắc đầu, "Thầy giáo Trần đổi xong chỗ ngồi, em lại không có nguyên nhân rõ ràng, sao có thể đi yêu cầu thầy đổi chỗ ngồi, làm sao nói với thầy là em muốn? Không có lý do á."

Chung Hằng mặt lạnh: "Anh đi đánh Vương Húc Nhượng, để chính cậu ta đi."

Hứa Duy nhú mày: "Tại sao anh lại dạng này? Cậu ta lại không làm sai cái gì, không muốn làm khó người ta."

"Là em lại che chở cho cậu ta!" Chung Hằng sắc mặt xanh xám.

"Em không có " Hứa Duy nói: "Có phải anh vẫn có chút ngây thơ? Chuyện gì không có khả năng thì đều là anh muốn thế nào được thế này."

"Anh khó chịu em cũng mặc kệ sao?" Anh hô lên câu này, con mắt đã đỏ lên một chút "Anh cứ yêu cầu này, vì sao lại là không được? Anh cái gì cũng đều có thể vì em đổi, anh có thể vì em học những cái kia loạn thất bát tao cả lên không hiểu rõ cái gì, anh cũng có thể thi thành tích tốt. Nhưng chỉ đến việc này, em lại không thể đồng ý với anh?"

"Chung Hằng" Hứa Duy nhin không được uốn nắn anh "Anh không phải đang vì em học tập, anh làm là vì anh đó là sự nghiệp sau này của anh, căn bản trong lòng anh không nghĩ rõ ràng thật sao? Nếu như là thế này, vậy chúng ta chia tay, có phải anh cũng không cần học tập hay sao?"

Chung Hằng bỗng nhiên dừng lại: "Em có ý tứ gì?"

"Em..."

"Tiền đồ của anh với em không liên quan?" Chung Hằng không thể tin nhìn cô: "Ngay cả chia tay em cũng đều nghĩ qua rồi?"

Hứa Duy sửng sốt, thoáng cái ý thức được anh lại đi rúc vào sừng trâu. Anh so với cô nghĩ càng bướng bỉnh, chỉ là Hứa Duy không ngờ tới mình sẽ bị anh nghĩ sai, chỉ là một chút chuyện nhỏ, làm sao lại ầm ĩ lên.

"Em nói là nếu như." Cô nhỏ giọng giải thích.

"Khác nhau ở chỗ nào?" Chung Hằng dường như nhận phải đả kích rất lớn, mắt đỏ hồng cổ chấp nói: "Em chính là nghĩ đến rồi." Anh im lặng, cũng không tiếp tục nói chuyện, con mắt lại đỏ giống bộ dạng hôm đó.

"Em chỉ là..." Làm cái so sánh thôi mà.

Hứa Duy không dám nói lung tung. Tình hình này giống như đã từng xảy ra cô nói sai một câu chỉ sợ anh lại nổi nóng.

Cô lặp đi lặp lại chầm chước, thử thăm dò nói: "Em không phải có ý này, chẳng qua là cảm thấy có một số việc hình như anh nghĩ có chút lệch, ví dụ như học tập... Học tập vốn chính là việc lớn của mình, còn Vương Húc Nhượng, em cảm thấy anh giống như đang quản em..."

"Bộp".

Cặp sách của cô bị ném lên trên bàn.

Chung Hằng quay người đi, đi tới đằng sau, anh một cước đá thùng rác bên tường ngã lăn ra, cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra cửa.

—

Từ hôm đó, mọi người rất nhanh đã phát giác Chung Hằng và Hứa Duy ở giữa xảy ra vấn đề, bởi vì bọn họ đột nhiên không nói gì với nhau.

Lúc đứng phải ở hành lang, cũng là nhìn không chớp mắt sượt qua người, giữa trưa không còn cùng nhau ăn cơm, cũng không cùng nhau đi buổi tối.

Áp suất thấp bao phủ xuống Hứa Minh Huy và Triệu Tắc gian nan sống qua ngày, không dám nhiều lời. Đến thứ năm, Lâm Ưu không chịu nổi loại bầu không khí quỷ quyết này, hỏi Hứa Duy: "Các cậu tới tột cùng là có muốn hòa lại hay không?"

Hứa Duy nói: "Anh ấy giận tớ."

"Tớ đây biết, lòng dạ cậu ta luôn luôn không rộng lớn." Lâm Ưu nói: "Tớ nói là, cậu không có ý định dùng biện pháp khác?"

Hứa Duy cúi đầu trầm mặc một hồi, nói: "Tớ có bóng ma tâm lý, nếu như lại nói sai, anh ấy càng tức giận thì làm sao bây giờ."

"Mẹ nó thật là nghiệp chướng." Lâm Ưu thở dài: "Như vậy đi, buổi chiều tớ cùng Hứa Minh Huy thương lượng một chút, cho các cậu một cơ hội, trải sẵn bậc thang để thiếu gia đi xuống."

"Trải thế nào?"

"Cậu chờ xem."

Buổi chiều tan học, Hứa Minh Huy và Triệu Tắc ngăn chặn Chung Hằng, Lâm Ưu lôi kéo Hứa Duy đi tới: "Thiếu gia, buổi tối cùng nhau ăn cơm thôi, tớ mời khách!"

"Đúng đúng đúng, đi thôi đi thôi." Hứa Minh Huy cùng Triệu Tắc trợ giúp, lập tức giật dây: "Lâu lắm rồi không cùng nhau ăn cơm, hôm nay ăn thịt nướng đi."

Chung Hằng: "Tự các cậu đi thôi, tớ về." Anh một lát cũng không ngừng lại.

Còn lại mấy người hai mặt nhìn nhau.

Lâm Ưu bó tay rồi: "Luận bụng dạ hẹp hòi, không người nào có thể đưa ra lẽ phải." Cô nói với Hứa Duy: "Đi thôi, uống công tớ một phen tốt tính."

Hai người cùng nhau đi xuống tầng dưới, Hứa Duy một mực không nói chuyện.

Lâm Ưu hỏi: "Cậu suy nghĩ gì?"

"Tớ cảm thấy tớ và Chung Hằng ở chung đúng là có vấn đề."
Hứa Duy từ từ nói: "Chỉ là trước kia tớ không để ý đến, anh ấy rất cố chấp, so với tớ còn nghiêm trọng hơn."

"Cái gì cố chấp cơ, là hẹp hòi, nói phong cách tây như vậy làm gì." Lâm Ưu liếc mắt: "Ý của cậu là, bây giờ cậu mới phát giác được hai người không thích hợp? Không quan hệ, chia tay còn kịp sao."

Hứa Duy lắc đầu: "Không có cái gì có thích hợp hay không. Hai ngày này tớ đã nghĩ qua, mặc dù anh ấy là người như vậy, nhưng tớ vẫn thích."

"Vậy cậu định làm như thế nào? Về sau cậu ta ba ngày hai đầu náo một trận, cậu chịu được, không chê phiền?"

"Tớ chưa nghĩ ra." Hứa Duy nói: "Nhưng hiện tại tớ biết, không thể cùng anh ấy cứng đối cứng, không nên nhất chính là nói lời không dễ nghe với anh ấy, anh ấy sẽ làm thật."

Lâm Ưu im lặng: "Tớ thế nào cảm giác cậu yêu đương cái này, đàm đến thật mẹ nhà nó mệt mỏi á, cậu đây là đang nuôi tiểu vương tử đấy à."

Hứa Duy không trả lời, đi hai bước, cô nhẹ nhàng nói: "Lâm Ưu, tớ đã cẩn thận nghĩ qua."

"Ừm?"

"Ngày đó tớ nói giống như làm tổn thương anh ấy."

"Câu nào?"

"Là câu kia... Tớ nói là tiền đồ của chính anh ấy."

"Lời này không sai, là sự thật."

Hứa Duy lắc đầu: "Không nên nói như vậy."

Chung Hằng đem toàn bộ tiền đồ buộc ở trên người cô, là bởi vì anh không nghĩ tới muốn tách ra khỏi cô.

HẾT NGOẠI TRUYỆN 23

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 69: Ngoại Truyện 24: "Ông Trời Của Tôi Ơi! Hứa Duy Và Lư Hoan Đánh Nhau..."

Hứa Duy said: - Mà y đùa vào người đàn ông của chị và chị hơi dai dẳng Lư Hoan:)

- Hổ không ra oai, mà y tưởng bà đây thành Helo Kitty rồi à???

Hứa Duy nghĩ không sai, chính xác là Chung Hằng vẫn còn đang tức giận, đồng thời lần này nổi khí cực lớn. Tại lúc Hứa Duy đang nghĩ lại tất cả các kinh nghiệm đã từng lĩnh hội, một mình anh càng lúc càng rúc vào thế trận bực mình, bướng bỉnh kéo dài chiến tranh lạnh tới cùng.

Làm toàn trường cũng trở nên chú ý đôi này, rất nhanh đã có tin tức ngấm truyền ra khắp nơi, sức tưởng tượng của con người luôn rất bay bổng sâu xa, liên quan tới chuyện chia tay của Hứa Duy và Chung Hằng trong vòng ba ngày ra bốn phiên bản khác nhau, mỗi một bản đều sinh động như thật, đầu đuôi hoàn chỉnh, đầy đủ hậu quả, chân tướng rõ ràng đã sáng tỏ, đặc sắc như thể có người chứng kiến tận mắt, thậm chí có nữ sinh tranh luận xem rốt cuộc là ai "Đến tột cùng là ai đá ai".

Một tuần mới đã đến, lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng. Hứa Minh Huy và Triệu Tắc mặc dù đối chân tướng sự tình có biết một chút ít, nhưng cũng không biết chi tiết cụ thể như nào, nghe được những lời đồn chên lệch kia đã tin ngay.

"Nói đến thật đúng là mẹ nó có cảm giác hình tượng!" Xuất phát từ nội tâm, Hứa Minh Huy tán thưởng.

Triệu Tắc lại là lắc đầu liên tục: "Nói Hứa Duy tát Chung Hằng một bàn tay? Giả quá rồi!"

"Giả hay không giả không nói trước được, tớ thế nào lại cảm giác ngày ấy... Hôm thứ hai ý, mặt thiếu gia đúng là có một mảng đỏ!"

"Nói mò gì đấy, giết tớ tớ cũng không tin Hứa Duy sẽ động thủ, cô ấy đối tốt với thiếu gia bao nhiêu."

"Đúng thế." Hứa Minh Huy nói: "Tám phần vẫn là do thiếu gia nhà bọn mình làm, đổi lại việc này cũng không phải Hứa Duy vui lòng, cậu ấy với Hứa Duy náo cái gì? Lại nói hôm ấy, Lâm Ưu rủ đi ăn cơm, bạn học Hứa cũng đi tới, cậu cũng thấy vẻ mặt của thiếu gia nhà chúng ta đấy, một điểm cũng không khách khí."

Triệu Tắc biểu hiện đồng ý: "Không chia tay, ai cũng cho là chia tay. Lư Hoan cũng biết chuyện này, nha đầu kia hôm qua lại tới lôi kéo tớ hỏi, xem ra đối với Chung Hằng vẫn chưa hết hi vọng, muốn nhân cơ hội nạy góc tường đó."

"Không ăn được nên như vậy thôi, loại kia tiểu công chúa như cô ta với tiểu thái muội mà là một, hoán đổi tùy ý, cậu để cô ta với thiếu gia ở cùng nhau ba ngày, không chia tay tớ không mang họ Hứa."

Hứa Minh Huy hận sắt bất thành cương: "Tớ nhìn thấy thiếu gia phải bị Lư Hoan chơi cho một lần, đến lúc đó là cậu ấy mới biết bạn học Hứa chiều cậu ấy tới mức nào."

Hai người nói chuyện rảnh đến vui sướng, thấy Chung Hằng cầm theo túi sách tới, lập tức nghiêm chỉnh kịp thời ngậm miệng, đổi sang khuôn mặt tươi cười: "Thiếu gia, tối nay ăn gì!"

"Tùy tiện." Chung Hằng cũng không quay đầu lại, trực tiếp ra trường.

Hứa Minh Huy cùng Triệu Tắc liếc nhau, đuổi theo sát.

Ba người cuối cùng vẫn ở quán đồ ăn đối diện trường học gọi vài món, đem cơm tối giải quyết.

Đến giao lộ, Chung Hằng đi đầu.

Triệu Tắc nhìn một chút, nói: "Đường này không phải đi về nhà cậu ấy, gia hỏa này lại còn ở quán trọ?"

Mặc dù trước kia Chung Hằng cãi nhau với cha anh cũng sẽ ở quán trọ, nhưng không ở lâu như vậy. Xem ra lúc này nhất định là rất lợi hại. Triệu Tắc không khỏi cảm thấy có chút đáng thương cho huynh đệ nhà mình: Cãi nhau với cha ruột, lại chiến tranh lạnh với bạn gái, tổ tông này trong lòng đại khái cũng không chịu nổi rồi.

Giữa trưa thứ 3, Hứa Duy bị Lư Hoan chặn ở trước cửa nhà vệ sinh: "Học tỷ."

Lư Hoan vui cười ngâm ngâm gọi cô.

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo.(*): khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp

Hứa Duy hỏi: "Có việc gì?"

"Không có việc gì đâu, chỉ là thăm hỏi ân cần một chút thôi mà."

"Thế thì tránh ra đi."

"Gấp cái gì?" Lư Hoan xích lại gần: "Sợ tôi đánh chị sao?." Một loạt mùi nước hoa.

Hứa Duy cau mày một cái: "Lư Hoan, em có chuyện thì nói thẳng."

"Ồ, vậy tôi nói thẳng lạc, nghe nói học tử chia tay Chung Hằng à nha?"

Hứa Duy không chút suy nghĩ: "Không chia tay."

"Vậy chia tay nhanh lên một chút đi." Lư Hoan nói: "Tôi nhịn rất lâu rồi, lúc này không khách khí với chị nữa, tôi muốn cướp về tay."

Hứa Duy nói: "Chung Hằng không phải là của em."

"Tôi biết anh ấy từ khi học cấp 2." Lư Hoan lạnh mặt: "Muốn theo đuổi anh ấy đều không đấu lại được với tôi, tôi thắng."

Cái logic gì đây? Hứa Duy bị cô ta chọc cười: "Cho nên em gái dựa vào đánh nhau quyết định quyền sở hữu Chung Hằng?"

"Làm sao thế> " Lư Hoan hất cằm: "Học tử cũng nghĩ thử một chút đi?"

Hứa Duy vượt vượt ngạch, trong lòng tự nhủ: Bà rảnh đến hoảng à???. Cô co căng liền đi: "Phải vào lớp rồi, tôi đi trước."

"Uy ——" Lư Hoan tức hỏn hển: Rùa đen rút đầu.

Buổi chiều đang giữa giờ giảng bài, Triệu Tắc chạy tới: "Hứa Duy, chúng ta suy nghĩ một biện pháp di, đợi tí nữa tan học tới với Hứa Minh Huy kéo Chung Hằng đi ăn xiên nướng, là nhà đối diện trường học kia kìa, cậu với Lâm Ưu tới muộn một chút, đến lúc đó tiếp tục tìm cơ hội nói với Chung Hằng là được!"

Hứa Duy: "..."

"Thế nào?" Triệu Tắc liếc qua đằng sau: "Cậu ấy đi nhà vệ sinh rồi, cũng nhanh trở về lắm, chúng ta tranh thủ thời gian thương lượng đi chứ."

"Hai người các cậu cũng rất quan tâm" Hứa Duy nói: "Nếu anh ấy không cao hứng, vẫn sẽ rời khỏi, vạn nhất lại càng trở nên tức giận thì phải làm sao bây giờ?"

"..." Triệu Tắc trố mắt: "Thế nhưng lại là biện pháp phải thử chứ, không thử làm sao biết loại nào có tác dụng với cậu ấy?"

"Chẳng lẽ muốn thử một trăm linh tám loại à" Hứa Duy nói: "Các cậu không cần lo lắng, cuối tuần đi, cuối tuần tới sẽ đi tìm anh ấy."

"Ồ vậy thì được!" Triệu Tắc nhớ ra cái gì đó: "A đúng, Chung Hằng gần đây không trở về nhà, nhà cậu ấy có mở nhà nghỉ khách sạn, đợi tí nữa tớ viết địa chỉ cho cậu."

"Được."

Hứa Duy có mình một bộ kế hoạch, trước sau cô đã suy nghĩ qua rất nhiều lần, nghĩ kỹ lời muốn nói, thậm chí cũng đã luyện qua những phản ứng mà Chung Hằng sẽ biểu lộ. Nhưng mà không được tới cuối tuần, một chuyện khác đã làm rối loạn kế hoạch của cô. Cái con người tâm trí dừng lại tại trình độ cấp hai, tiểu học muội Lữ Hoan muốn chết tốt lại không chết, lại cứ phải chinh xuất yêu thiêu thân.

Buổi sáng thứ sáu, Chung Hằng đi tới phòng học lúc trên mặt bị thương, rất dễ thấy, anh từ hành lang rẽ vào trong, Hứa Duy vừa vặn ngẩng đầu một chút thì đã thấy.

Trên trán anh có vết thương, đuôi mắt sưng đỏ.

Trước kia anh nghịch ngợm gây sự, học kỳ nào cũng có gây hấn gây chuyện, đánh nhau bị thương rất nhiều, nhưng sau khi đến với Hứa Duy, đã không còn đánh nhau, kiểu vết thương như vậy đã lâu chưa xuất hiện.

Sau khi xong giờ đọc sách, Chung Hằng đi ra ngoài, trong hành lang bị Hứa Duy ngăn lại. Hứa Duy nhìn kỹ mặt của anh, phát hiện không chỉ bị thương mỗi hai vết lúc nhìn xa kia, gương mặt nh còn có chỗ tím xanh, khóe miệng và bên lỗ tai còn rách da.

Chung Hằng lách qua người cô đi. Hứa Duy đuổi theo phía trước theo mấy bước, sau lưng nh hỏi: "Anh lại đánh nhau với người ta?"

Chung Hằng dừng chân lại, xoay người nhìn cô một chút, không lạnh không nhạt nói: "Đúng."

Hứa Duy cau mày, không hỏi lại.

"Thế nào? Hiện tại cảm thấy anh càng lúc càng không tốt rồi?" Chung Hằng cười như không cười nhìn cô mấy giây, con mắt dần dần càng lạnh hơn: "Anh theo đuổi em chính là bộ dạng này, học tập kém, thích đánh nhau, còn mẹ nó thật ngây thơ, ông đây vốn là hỗn đản, em không thích tại sao còn đồng ý?"

Hứa Duy ngoảnh ngẩn.

Chung Hằng nhếch môi nhìn cô một hồi, không đợi được bất kỳ sự đáp lại nào, anh quay đầu rời đi.

Chuyện đã xảy ra là Triệu Tắc nói cho Hứa Duy. Sau khi thời gian nghỉ giữa giờ, Triệu Tắc để Hứa Minh Huy theo Chung Hằng trở về phòng học, cậu ấy giả vờ nói muốn đi nhà vệ sinh.

Chạy đến nhà vệ sinh nữ bên kia chờ Lâm Ưu và Hứa Duy ra, cậu ấy đem người kéo đến một bên, kể hết chuyện Lữ Hoan tìm người chặn Chung Hằng cẩn thận nói lại một lần.

Lâm Ưu nghe xong mắng: "Con dở này bệnh tâm thần à."

"Tớ cũng giật nảy mình, hồi nửa ngày mới nói ra." Triệu Tắc vội vã nói: "Hứa Minh Huy gọi điện thoại xác nhận, có mấy oắt con ngày xưa bọn tớ quen biết, là bạn học cấp hai của Lữ Hoan, ngày hôm qua sau khi tan học, Lữ Hoan khẳng định đã bị Chung Hằng cự tuyệt mới làm cậu ấy thành như vậy!"

Lâm Ưu liếc nhìn Hứa Duy, cho Triệu Tắc một cái nháy mắt.

Triệu Tắc không lĩnh hội được nói tiếp, "Bọn tớ định bắt lại bọn ranh con đấy lại, nhưng Chung Hằng không cho bọn tớ quản..." Cậu ấy thở dài: "Cậu nói xem xử lý thế nào? Cứ để cho người ta khi dễ như vậy?"

"Khục." Lâm Ưu nói: "Được rồi, nói không chừng Chung Hằng cũng đã đánh bọn họ, không phải cậu ta rất lợi hại sao, còn cần các cậu quan tâm? Chúng ta tranh thủ thời gian đi về trước đi."

Trở về phòng học, Hứa Duy rất lâu không nói chuyện, Lâm Ưu phỏng đoán nửa ngày cũng đoán không ra cô nghĩ như thế nào, đành phải tự mình thăm dò: "Sắc mặt cậu như này thật không tốt, không sao chứ?"

Hứa Duy lắc đầu: "Không có việc gì."

Lâm Ưu dừng lại, hỏi: "Tớ đoán, cậu đang suy nghĩ việc của tình địch."

Hứa Duy ngẩng đầu nhìn cô: "Ừm."

"Sinh khí lắm?"

Hứa Duy không trả lời, trầm mặc một hồi, cô cúi đầu xuống nhìn chằm chằm sách giáo khoa. Lúc này chuông vào học vang lên, các cô không có tiếp tục nói gì thêm.

Tới khi đến hơn phân nửa giờ học, Hứa Duy viết chữ trên tờ nháp, đẩy tới.

Lâm Ưu cúi đầu nhìn xuống, kìm chút cười. Sáu chữ —— Lâm Ưu, tớ muốn đánh nó.

Hiển nhiên, Lâm Ưu xem như Hứa Duy đang nói một câu nhảm.

Các cô quen biết nhau đã lâu, Lâm Ưu tự nhận mười phần hiểu rõ tính cách cư xử của Hứa Duy. Đánh chết cô cũng không ngờ lúc

này đây, tất cả trình tự đều không theo logic tự nhiên thông thường nữa.

Xế chiều hôm đó, Hứa Duy đã tự mình đi thực tiễn.

Lâm Ưu thậm chí không biết sự việc phát sinh thế nào.

Cô coi là Hứa Duy giống như ngày thường, chỉ là nghỉ giữa giờ đi vệ sinh, ai biết sau khi một tiết lớp tự học, Hứa Duy vẫn chưa quay lại.

Đợi đến khi tan học, tin tức từ ban khác truyền tới tất cả mọi người sợ ngây người.

Trong phòng học dường như sôi trào.

Tưởng Mông tại cửa ra vào nghe được một nửa, xông tới rống: "Ông trời của tôi ơi! Hứa Duy và Lư Hoan đánh nhau, bây giờ còn đang ở phòng giáo vụ!"

Lâm Ưu không chịu được chấn kinh, quay người chuẩn bị chạy đi, còn chưa tới, đã nhìn thấy Chung Hằng chạy đi ra ngoài.

Triệu Tắc mang theo bọc sách của anh đuổi theo.

Hứa Minh Huy mơ mơ hồ hồ, một mặt hưng phấn hỏi Lâm Ưu: "Thật hay giả! Bạn học Hứa lợi hại như vậy!"

Một bàn tay Lâm Ưu đập vào đầu cậu ta: "Cậu cú, giờ là lúc nào rồi, mẹ nó Chung Hằng thật sự là hại nước hại dân, nếu Hứa Duy có chuyện gì tớ không để yên cho cậu ta, còn không nhanh đi nhìn xem!"

"Vâng vâng vâng, cậu gấp cái gì?" Hứa Minh Huy vừa đi vừa nói: "Bạn học Hứa là học sinh tốt, chắc chắn thầy giáo không xử lý cậu ấy."

"Cậu biết cái rắm."

Mất thấy bọn họ đều đã chạy đi, Tưởng Mông bất tri bất giác lấy lại tinh thần, vờ sách vở vào cầm cặp sách của Hứa Duy với Lâm Ưu cống lên người, vội vã chạy đi theo sau.

Văn phòng giáo vụ.

Âm thanh răn dạy vẫn còn chưa dứt.

Hứa Duy và Lư Hoan ở cùng một chỗ, một người lặng yên không nói, một người khí thế hung hăng liên tục mạnh miệng.

Chủ nhiệm Tống Hiểu Linh lớp 10 cùng chủ nhiệm Trần Quang Huy lớp 11 ở ngay bên cạnh, trên bàn làm việc đặt lên một trang giấy, đó là tờ Hứa Duy khai chuyện đã xảy ra.

Chủ nhiệm Lý phòng giáo vụ đã giáo huấn miệng đắng lưỡi khô, nhấp một ngụm trà: "Thầy giáo Trần, cô giáo Tống, hai người nói chuyện này nên xử lý như thế nào? Hai nữ sinh, trước mắt bao nhiêu người đánh nhau ngay trong trường học, ảnh hưởng này có bao nhiêu là điều xấu?"

Lư Hoan lần nữa mạnh miệng: "Là chị ấy đến đánh em! Em có lỗi gì?"

"Lư Hoan!" Tống Hiểu Linh giáo huấn: "Thầy giáo nói em còn dám chen miệng? Sự việc không tốt còn dám lý luận, em hai hôm 3 ngày gây chuyện, mâu thuẫn với bạn học còn ít sao, hôm nay vì sao

lại đánh nhau, nguyên nhân em nói cũng không rõ ràng? Để em viết chuyện đã xảy ra cũng không viết!"

"Em không phải viết!" Lư Hoan nổi giận đùng đùng: "Em không làm cái gì, chị ta lại vô duyên vô cớ chạy tới đánh em, chị ấy mới phải bị xử lý!"

Tổng Hiểu Linh tức giận đến không chịu nổi nữa: "Em nói người ta đánh em sao? Em xem mặt mũi em đi, một vết thương cũng không có! Em quay lại nhìn người ta đi, cả mặt đã bị em phá rồi."

Hứa Duy yên lặng đứng đấy, hơi cúi đầu, gò má bên trái kia đã bị cào nát, dấu đỏ hết sức rõ ràng.

Lư Hoan trừng mắt cô, hừ một tiếng.

Tiếng chuông tan học vang dội.

Trần Quang Huy hoà giải: "Cô giáo Tổng, tình huống hiện tại là hai đứa bé đã đánh nhau một trận, nhìn qua bạn học này hình như cũng không có gì tổn thương, bạn học Hứa Duy lớp chúng tôi trên mặt lại có vết thương, cũng không phải là rất nghiêm trọng. Chúng ta nói chuyện lâu như vậy, hai đứa nhỏ vẫn không chịu nói nguyên nhân, hiện tại cũng đã đến giờ về rồi, chúng ta cứ đông dài như vậy không được."

"Vậy thầy giáo Trần có ý là?"

Trần Quang Huy nhìn Hứa Duy một chút, ngắc đầu nói: "Chủ nhiệm Lý, cô giáo Tổng, không phải ta bao che khuyết điểm, bạn học Hứa Duy bình thường ở trên lớp học biểu hiện rất tốt, mọi phương diện đều rất ưu tú, lần này cũng khiến tôi giật nảy cả mình. Việc này vội vàng xử lý cũng thật không tốt, dù sao nguyên nhân

chúng ta vẫn còn chưa rõ ràng lắm. Tôi có đề nghị này, chúng ta để cho hai đứa suy nghĩ lại, còn riêng về phần mình tìm hiểu tình huống một chút, hoặc là liên hệ với gia đình, ngày mai lại tiếp tục xử lý, như thế nào?."

Chủ nhiệm Lý gật đầu: "Được, vậy hai người trước hết đưa hai học sinh trở về đi, đầu tiên làm cho rõ sự việc, việc đánh nhau này ảnh hưởng quá xấu rồi..."

—

Hứa Duy đi sau lưng Trần Quang Huy xuống tầng, mới vừa đi tới sảnh lớn, một thân ảnh đã chạy ào tới. Anh chạy quá nhanh, lúc vào cửa xô vào cô một chút, kém chút ngã sấp xuống, nhìn thấy bọn họ, anh một chút đã ổn định lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hứa Duy sửng sốt một chút.

Chung Hằng yên lặng nhìn cô.

Trần Quang Huy vừa nhìn thấy anh, giận không có chỗ phát tiết: "Chạy loạn cái gì?!"

Chung Hằng không nói, nhìn chăm chăm vào vết thương trên mặt Hứa Duy.

Ngoài cửa lại chạy tới mấy người.

Nhìn thấy cục diện này, mấy người còn lại đứng ở bên ngoài sảnh lớn, chỉ có Lâm Ưu chạy vào, liếc nhìn thấy vết thương trên mặt Hứa Duy. "Hứa Duy!"

Trần Quang Huy sắc mặt càng khó coi hơn: "Đều chạy tới làm cái gì? Tan học đều không cần về nhà à! Hứa Duy, đến văn phòng."

Nói xong cũng vung tay đi.

"Tớ qua kia trước đã." Hứa Duy nói với Lâm Ưu câu, nhắc chân đi ra ngoài.

Đi qua bên người Chung Hằng, cô dừng lại, nhỏ giọng nói: "Em không sao."

Cửa sổ mở ra, các thầy cô giáo khác đều đã đi ăn cơm.

Hứa Duy đứng trước bàn làm việc.

Trần Quang Huy hỏi: "Còn không muốn nói?"

Hứa Duy trầm mặc.

"Em luôn là học sinh rất thông minh, cũng rất hiểu chuyện, sao lúc này có thể lỗ mãng như vậy, em chạy tới đánh nhau với người ta, nói ra có thể có người tin à?" Trần Quang Huy xanh mặt, bình phục lại một chút: "Tôi thấy có liên quan tới Chung Hằng phải không?"

Hứa Duy: "Không phải."

Trần Quang Huy thở dài: "Tính tình của em còn rất bướng bỉnh, xem ra có hỏi cũng sẽ không nói, vấn đề này còn không coi là nhỏ, bị xử lý cũng chẳng cần để ý?"

"Thưa thầy!" Ở cửa có một tiếng truyền vào.

Hứa Duy giật mình trong lòng, quay đầu, Chung Hằng đang đứng ở kia.

Trần Quang Huy nhú nhú mày, lại không hiểu cảm thấy có hơi mới lạ, hai năm qua lần đầu tiên nghe tiểu tử này hô "Thưa thầy", lần nào thằng nhóc này đến trể không phải là nghênh ngang đi vào phòng học à? Trần Quang Huy đương nhiên đoán được cậu nhóc ngoan như vậy là vì cái gì. Vấn đề này thật là khó giải quyết, xem ra cần phải từng bước một xử lý.

"Hôm nay coi như vậy đi." Trần Quang Huy thở phào, nói với Hứa Duy: "Em về trước đi ngủ lại xem. Chuyện của em tôi cũng rất hiểu, báo phụ huynh cũng không tiện, những lời kia tôi nói là để cho chủ nhiệm Lý nghe. Việc không nghiêm trọng tới mức như vậy, em là học sinh ưu tú, hi vọng ngày mai em có thể thành thật cho người thầy này một đáp án chính xác."

"Cảm ơn thầy." Hứa Duy ra cửa, phát hiện không chỉ có Chung Hằng không đi, bọn Lâm Ưu cũng đã đứng ở hành lang.

Thấy cô ra, bọn họ đều chạy tới: "Thế nào rồi?"

"Không có việc gì." Hứa Duy cười cười.

"Mặt mũi cậu thế này là do Lư Hoan làm?" Lâm Ưu hỏi.

Hứa Duy nói: "Không nghiêm trọng, các cậu mau trở về đi thôi."

"Cậu..." Tưởng Mông đem cặp sách đưa cho Hứa Duy, lôi kéo Lâm Ưu, nháy mắt với cô: "Đi thôi."

Hứa Minh Huy vừa muốn mở miệng, cũng bị Triệu Tắc kéo đi, Triệu Tắc cầm cặp sách đưa cho Chung Hằng,

"Bọn tớ đi."

Ra trường.

Hứa Duy bước chân nhanh dần, Chung Hằng từ đầu đến cuối cùng đều ở sau lưng cô.

Đi đến trạm xe buýt, Hứa Duy dựa vào cột quảng cáo, quay đầu nhìn Chung Hằng một chút: "Tại sao anh không nói chuyện?"

Chung Hằng im lặng không lên tiếng nhìn cô chằm chằm một hồi, sắc mặt càng ngày càng hồng bết: "Em còn bị thương ở đâu?"

"Không có." Hứa Duy sờ sờ gò má: "Đây là em cố ý làm vậy."

"Cái gì."

"Em đánh ngã em gái nhỏ đó, để cho nó đánh trả một chút, thầy cô sẽ cảm thấy em thiệt thòi hơn." Hứa Duy cười giảo hoạt: "Cho nên em không đánh vào mặt nó."

Chung Hằng: "...!!??"

"Em đánh thắng con nhóc đó." Hứa Duy cúi đầu xuống: "Cho nên về sau anh là của em, em gái nhỏ đó không thể chạm vào."

HẾT NGOẠI TRUYỆN 24

MERRY X"MAS CẢ NHÀ NHÉ

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 70: Ngoại Truyện 25: "Em Dám Đổi Ý, Cả Một Đời Anh Sẽ Không Để Ý Đến Em."

Phương tiện nhanh chóng đi lướt qua trên đường, bên cạnh có mấy bác gái cầm giỏ đi chợ nói chuyện phiếm, xung quanh ồn ào không dứt, Hứa Duy không nghe thấy Chung Hằng nói chuyện.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không tự chủ được sửng sốt một chút.

Mặt Chung Hằng bị người ta đánh càng lúc càng đỏ hơn.

Lúc anh cúi đầu, mi mắt có chút buông lỏng, khóe mắt vẫn sưng đỏ, không còn hoàn mỹ như lúc trước, thậm chí còn có chút đáng thương.

Hứa Duy cảm thấy nên nói gì mới phải.

Trong lòng Chung Hằng cuồng loạn nửa ngày, cố gắng duy trì biểu cảm bình tĩnh, bị cô nhìn như vậy anh không thể kiềm chế được hơn nữa.

"Em..." anh kích động cười nhẹ một tiếng, cảm thấy như vậy là quá rõ ràng, lại ho khan một cái, khắc chế im miệng.

Hứa Duy thu hết biểu cảm của anh vào trong mắt, cảm thấy hơi buồn cười, lại có một tia chua xót.

Thì ra, ngần ấy lời dễ nghe đã có thể dễ anh cao hứng như vậy.

Chung Hằng liếm môi một cái, "Hứa Duy." Hai chữ này phát ra, rõ ràng là rất vui vẻ, nhưng lại không tiếp tục nói câu kế tiếp.

Anh ngừng mấy giây, không thể nhịn được nữa khẽ vươn tay, dùng sức ôm Hứa Duy một chút.

Xung quanh đều là người, Chung Hằng biết Hứa Duy không thích ở nơi nhiều người mà bày tỏ như vậy, rất nhanh đã buông tay.

Anh dường như không biết phải biểu đạt thế nào, đành phải đem tất cả tâm ý vào chiếc ôm này, ôm xong cảm thấy chưa đủ, sợ cô không thể cảm nhận được, lại rất nhanh chóng chuyển sang cầm tay cô, nắm chặt im lặng không lên tiếng.

Lúc buổi sáng, rõ ràng anh còn ở trên hành lang đối mặt với cô, dồn nén mọi tức tối hỏi: "Em không thích tại sao còn muốn đáp ứng anh".

Mà chỉ trong chớp mắt, anh lại thành dạng một Chung Hằng ngoan ngoãn, hoàn toàn không còn đức hạnh lúc cãi nhau giương nanh múa vuốt. Vừa ương ngạnh lại hay khó chịu, nhưng anh cũng chỉ là thiếu niên, tâm tư từng giờ từng phút đều bộc lộ rất chân thành, ngay thẳng.

Hứa Duy cho tới bây giờ cũng không thật sự giận anh, lúc này trong lòng đã mềm hơn.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Em gái nhỏ Lư Hoan tìm mấy người đánh anh?"

"Không có mấy người." Chung Hằng cũng nhỏ giọng nói.

Ánh mắt của anh nhìn xuống gò má bị thương của cô, trong nháy mắt con mắt lại lạnh.

Hứa Duy nhảy bèn cảm giác được cảm xúc của anh thay đổi, lập tức nói: "Em cái này không sao, hai ngày nữa sẽ tốt thôi. Chuyện em đánh nhau anh cũng không cần lo lắng, thầy giáo Trần sẽ không xử lý em đâu, nhiều nhất là kiểm điểm trên lớp thôi."

Chung Hằng không nói chuyện, yên lặng gật đầu.

Lúc này xe buýt tới.

Hứa Duy lên xe, đã không còn chỗ ngồi, cô tìm vị trí bên cửa sổ, Chung Hằng cùng đi qua theo.

Người trên xe nhiều nên ồn ào, Hứa Duy không nói, chỉ là lúc có người chen lấn tới sẽ dịch tới chỗ Chung Hằng. Trong đám người chen chúc, Chung Hằng thừa cơ hội nắm lấy tay cô, vừa xoa vừa nắm.

Anh chỉ cúi đầu, lúc thì mở mắt nhìn Hứa Duy, không biết suy nghĩ cái gì.

Qua ba trạm xe, Chung Hằng buông tay chuẩn bị xuống xe, Hứa Duy nói: "Chờ một chút, ngồi tiếp một trạm nữa đi."

Chung Hằng không rõ cho lắm, nghi hoặc nhìn cô.

"Phía trước có công viên nhỏ, chúng ta đi tới chỗ đó chút đi."

Chung Hằng sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu.

Sau khi xuống xe, Hứa Duy đi ở phía trước.

Chạng vạng tối nên công viên nhỏ không có người nào, chỉ gần đó có mấy người đang tản bộ.

Bọn họ pho tượng đằng trước, đi về phía sau sườn dốc.

"Ngồi chút đã."

Hứa Duy ngồi xuống trên bãi cỏ, ngẩng đầu nhìn lên, cũng không biết là Chung Hằng đang thất thần cái gì, anh vẫn đứng ở đằng kia không nhúc nhích, chỉ là cúi thấp đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô.

"Chung Hằng, " Hứa Duy vỗ vỗ làm mềm bãi cỏ:"Ngồi chỗ này."

Chung Hằng đem cặp sách ném qua một bên, thuận theo ngồi bên cạnh cô, thấp giọng hỏi: "Em nghĩ thế nào lại tới đây?"

"Muốn theo anh nói chuyện trên trời." Hứa Duy quay đầu nhìn anh: "Tâm sự việc ngày đó chúng ta cãi nhau."

Cô nói câu này rất nhẹ nhàng, trong lòng Chung Hằng đột nhiên hơi giật mình một chút, anh cứng lại hai giây, bỗng dưng nhớ tới ngày đó cãi nhau thái độ của anh rất tệ, rất hung ác, không lựa lời nói, đối với cô quát loạn gọi bậy... Còn có cái gì nữa? À, còn vứt bịch sách của cô, đá thùng rác ngã lộn.

Lần đầu tiên Chung Hằng bỏ từ bên trong sự giận dữ ra, bất tri bất giác tỉnh lại một chút: Quá mất dạy đúng hay không? Ý thức được điểm này, ý thức của anh như bị người khác tát một bàn tay, mặt nạt đều nhú.

Anh sống mười sáu mười bảy năm, lúc trước kết thù kết oán với người khác, cãi nhau quát tháo với cha anh, chưa từng ý thức được

mình sai, bởi vậy lúc bực bội không chịu được chỉ có thể quát tháo, không mảy may để.

Có lẽ hôm nay bị mấy câu dỗ ngon dỗ ngọt của Hứa Duy làm cho no bụng, lần đầu Chung Hằng nhìn rõ mọi việc, cảm thấy ngày hôm đó mình thật sự rất xấu xa.

"Mình không thể hung dữ với cô ấy, cô ấy là Hứa Duy, không phải là người khác." Trong đầu anh quanh đi quẩn lại câu này nửa ngày, cũng không biết là loại logic gì, không hiểu thấu thì dùng cái này để nhận biết.

Hứa Duy không biết rõ trong lòng của anh đang diễn vở kịch gì, thấy anh rất lâu không ngẩng đầu, cho rằng cảm xúc của anh lại như lúc trước.

"Chung Hằng, đừng không nói."

Chung Hằng ngẩng đầu, bất thành linh mở miệng nói ra: "Thật xin lỗi."

Hứa Duy cảm thấy sững sốt, ngoài ý muốn.

Chính Chung Hằng cũng hơi xấu hổ, anh không chút đứng đắn nói xin lỗi người ta, có lẽ cũng đã nói "Thật xin lỗi", nhưng khẳng định là không phải kiểu đa nghi thì cũng là qua loa châm chọc, hoặc là trò đùa.

Lúc này không giống vậy.

Ba chữ này nói xong hơi dừng lại một chút, cũng không còn lời nào khác. Anh hơi ngoảnh mặt, ngón tay chậm rãi nín lấy một cọng cỏ bên chân.

Hứa Duy nhìn anh một hồi, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao anh phải xin lỗi?"

"Anh mắng em." Anh nói.

Hứa Duy gật gật đầu, tán đồng nói: "Đúng là có hơi dữ tợn."

Tay Chung Hằng nắm chặt cổ, dừng một chút.

"Ngày đó anh nổi giận, rất tức giận thì đi, có vài ngày không nói chuyện với em." Hứa Duy nhẹ nhàng nói: "Nếu như không có chuyện ngày hôm nay... Chung Hằng, có phải anh một mực không để ý tới em không?"

"Không phải!" Câu này Chung Hằng ngược lại là đáp rất cấp tốc, kiên quyết.

"Vậy là như thế nào?"

Như thế nào? Chung Hằng cũng nói không nên lời.

Khi đó anh vừa tức vừa khó chịu.

Hứa Duy dựa vào nét mặt của anh, bên trong suy nghĩ ra một điểm manh mối, hỏi: "Chuyện của Vương Húc Nhượng anh đặc biệt khó chịu sao? Hay là, bởi vì em không cẩn thận nói giả thiết chia tay?"

Chung Hằng nhìn cô chăm chăm một hồi.

Mắt thấy ánh mắt anh lại có xu thế chuyển đổi, trong lòng Hứa Duy lại hơi nghĩ lại, lập tức nói: "Em biết, cả hai đều có."

Cô vỗ vỗ chân của anh, cười: "Nghe em nói, được chứ."

Chung Hằng gật đầu.

Hứa Duy nói rất chậm: "Chuyện của Vương Húc Nhượng, mặc dù em cảm thấy không có gì, nhưng anh không vui, cho nên bây giờ em đã nghĩ, để cho thầy giáo Trần đổi chỗ thêm lần nữa thì không tốt lắm, nhưng em có thể đổi cho Lâm Ưu..."

"Vẫn là một bàn" Chung Hằng thốt ra, đối đầu với ánh mắt của Hứa Duy, anh dừng lại, giọng điệu hòa hoãn cứng nhắc: "Đành vậy."

Hứa Duy nhẹ nhàng thờ ra.

Chung Hằng liếc qua cô: "Còn có."

Còn có, em biết rồi, anh gấp cái gì. Hứa Duy thấp giọng nói: "Câu nói chia tay kia, thật sự em không biết anh sẽ khó chịu như vậy. Nếu như em biết, em đã không nói."

"... Không nói?"

"Còn tiếp." Hứa Duy ho một tiếng, tới gần một chút: "Chung Hằng, chúng ta thi cùng một thành phố đi thôi."

Chung Hằng sửng sò.

Mặt Hứa Duy ửng đỏ, nắm chặt tay anh đang nắm cổ, nhỏ giọng nói: "Người em muốn lấy, cuối cùng là anh."

Câu nói này dường như là hứa hẹn.

Hứa Duy trông cậy vào câu nói này, có thể làm người nào đó đang cạnh tranh trong lòng, nhanh chóng bình phục.

Đáng tiếc, Chung thiếu gia bị khối bánh đường ngọt cực lớn và khoả này nặn đến có chút váng đầu, dùng một lúc mới có thể hoảng hốt mở miệng: "Về sau là bao lâu? Em nói rõ."

"..."

Quả nhiên là anh hỏi vấn đề này.

Ánh mắt hàng thật giá thật.

Từ lý trí nhìn ra, Hứa Duy đã hết sức rõ ràng, bất kỳ thời điểm nào cũng không nên reo lời nói bừa, có người nào mới có 16 tuổi đã quyết định chuyện cả đời? Nhưng người trước mắt này ngoan cố đợi đáp án từ cô.

Anh tuổi trẻ nhưng lại hơi gầy, ngây thơ nhưng tràn đầy sức sống, cánh tay non nớt, mặt mày sạch sẽ.

Trên mặt anh có vết thương sưng đỏ, nhưng vẫn cực kì đẹp trai.

Không có lý do.

Hứa Duy chỉ muốn dung túng tất cả nguyện vọng và chờ mong của anh.

"Em suy nghĩ bao lâu?"

"Anh quyết định?"

Hứa Duy gật đầu.

"Em nói chuyện có giữ lời không?"

Vẫn là gật đầu.

Chung Hằng tay tì lên bãi cỏ, đột nhiên tới gần Hứa Duy.

Anh nửa quỳ một cái chân, lưng thẳng tắp, nhanh chóng gọn gàng mà ôm cô vào trong ngực.

"Em dám đổi ý, cả một đời anh sẽ không để ý đến em."

HẾT NGOẠI TRUYỆN 25

Good night cả nhà, sắp đến những phần cuối của ngoại truyện.

Năm mới tới, dường như cũng nhắc nhở khoảng thời gian mình gắn bó với bộ truyện này.

Tác phẩm của chị Quân Ước là tác phẩm mình edit đầu tay. Cảm ơn các bạn đã đọc những dòng chữ của mình. Cảm ơn đã đóng góp ý kiến cho bộ truyện này. Cảm ơn đã theo dõi tới bây giờ. Mong rằng, mình sẽ gặp mọi người trong nhiều tác phẩm edit khác, chúc mọi người năm mới mạnh khỏe, bảo vệ mắt tốt nhé cả nhà. Happy New Year 2019!

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 71: Ngoại Truyện 26

Sau khi Hứa Duy dỗ dành được thiếu gia nhà mình đã cảm thấy đại sự đã xong, còn về phần đánh nhau, căn bản cũng không coi đây là vấn đề quan trọng gì. Như cô suy nghĩ, sự việc được giải quyết rất nhanh chóng.

Mặc dù Lữ Hoan rất ngây thơ, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có thời điểm không bị ngốc, cô biết bản thân đi tìm người đánh Chung Hằng là chuyện lớn, thế nên nhất quyết ngậm chặt miệng cự tuyệt nói ra nguyên nhân đánh nhau, mà Hứa Duy thì càng không muốn kéo Chung Hằng vào. Vì vậy cũng không nói câu nào, giằng co như vậy thấy cô giáo cũng không có cách nào. Cuối cùng trước sự chứng kiến của hai giáo viên và thầy chủ nhiệm, hai người làm bộ nói lời xin lỗi.

Về phần kiểm điểm bản thân khẳng định là không thể thiếu.

Hứa Duy dựa theo yêu cầu của thầy chủ nhiệm Trần Quang Huy, lúc giờ họp lớp đứng đọc bản kiểm điểm một ngàn chữ. Bởi vì trong trường học lực chú ý của Chung Hằng rất ảnh hưởng, một trận của Hứa Duy và Lữ Hoan không thể tránh khỏi bàn tán, đi học liên tục một tuần trong trường luôn có người quay đầu nhìn cô, xen lẫn những giọng nói nhỏ xì xào bàn tán, đến mức Chung Hằng tức giận trừng người ta rất nhiều lần.

Nhưng sau chuyện này, dường như thầy Trần Quang Huy không có ý định tiếp tục đối với bọn họ một mắt nhắm một mắt mở nữa. Thầy không tiện liên hệ với người nhà Hứa Duy, thì lập tức ra tay với bên Chung Hằng.

Kết quả là tới giữa trưa ngày thứ hai, không có gì báo trước Hứa Duy đã gặp được chị của Chung Hằng tại văn phòng. Lúc này Chung Lâm cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng cô là lấy thân phận người nhà của Chung Hằng tới Hứa Duy không khỏi có chút khẩn trương. Vẫn là lần đầu tiên trải qua loại tình huống này.

Cô yên lặng đứng ở một bên, nghe Trần Quang Huy uyển chuyển nói với Chung Lâm vấn đề cô và Chung Hằng yêu sớm.

Không thể không nói, thầy giáo Trần bình thường nhìn thân thiện, hòa ái với học sinh, nhưng khi nói với phụ huynh lại là một kiểu khác, tẩy não rất có công hiệu. Hứa Duy nghe một lúc kém chút nữa cảm thấy nếu cô và Chung Hằng vẫn tiếp tục yêu đương, thì là chuyện đại nghịch, hậu quả khôn lường.

Mất thấy thầy giáo Trần đang quanh co lòng vòng khuyên Chung Lâm nên quản thúc em trai mình nhiều hơn, Hứa Duy cảm thấy tại kiếp này Chung Hằng khó thoát, sau khi trở về tám phần là một trận mắng ập xuống. Cô vụng trộm liếc qua Chung Hằng, trùng hợp anh cũng nhìn qua, ánh mắt đụng phải, anh nhàn nhã nhếch khóe miệng lên với cô.

Thế mà còn cười được.

Chủ nghĩa lạc quan này, không phân loại trường hợp. Chỉ số tinh thần cao tới mức đáng kính nể.

Hứa Duy yên lặng thu tầm mắt lại, nghĩ đến nên đối phó thế nào với tình huống hiện tại, nào nghĩ tới vị chị Chung đây cùng em trai của mình là một dạng, hoàn toàn không làm việc theo lẽ thường.

Giọng điệu cứng rắn của Trần Quang nói xong, Chung Lâm đã mười phần vui vẻ nhìn Hứa Duy nháy mắt.

Đôi mắt của Chung Lâm và Chung Hằng giống nhau, Hứa Duy đã phát hiện ra điểm này, hơi kinh ngạc mà nhìn chị ấy. Chung Lâm thân thiện cười với cô một chút, quay đầu nói với Trần Quang Huy: "Thầy giáo Trần, tôi hiểu ý của thầy, em trai tôi luôn không khiến người khác bất lo, nghịch ngợm gây chuyện đã quen, hai năm này thật sự là để thầy vất vả rồi."

Trần Quang Huy khoát khoát tay: "Khách khí, khách khí rồi."

"Nhưng, nếu hôm nay thầy đã nói chuyện này... Không dối gì thầy" Chung Lâm xoay chuyển: "Từ khi em trai tôi nói chuyện yêu đương, không đánh nhau không gây chuyện bất nháo, mỗi ngày về nhà học tập, đọc sách, khó được khi ngoan như con mèo nhỏ, tôi để nó chia tay đây không phải là ngốc sao, tôi ước gì hai người bọn họ yêu nhau tới thiên hoàng địa lão."

"..." Trần Quang Huy nhất thời không luận được đây là kiểu logic gì.

Hứa Duy ở một bên cũng sửng sốt.

Cô quay đầu nhìn Chung Hằng, tên kia đang nhìn cô nháy nháy mắt, cười đến mức thiếu điều muốn ăn đòn.

Từ đó về sau, Trần Quang Huy bắt đầu từ bỏ việc "chia cách uyên ương". Mà Chung Hằng thực hiện hứa hẹn, thuận theo yêu

cầu của Chung Lâm, từ nhà nghỉ nhỏ chuyển về nhà.

Năm tháng rối loạn, bao nhiêu bài trắc nghiệm to nhỏ đều tới hàng loạt, càng gần cuối tháng lượng bài tập càng nhiều.

Bao nhiêu bận rộn vừa hay chạy tới tận hôm 29 sinh nhật Hứa Duy, hôm đó là giờ tự học buổi tối. Hơn phân nửa bạn học đều ở lại làm bài thi, đầu óc Chung Hằng chìm đắm sửa lại chỗ phần sai, lại rất cẩn thận nhớ kỹ việc này.

Quả anh đã chuẩn bị từ trước, trời gần tối ngày hôm đó anh vội vàng đi mua bánh gatô, một mực chờ đến khi buổi tự học kết thúc, mọi người mới cùng nhau đến quán đồ nướng đối diện trường học mừng sinh nhật Hứa Duy mười bảy tuổi.

Sau khi giải tán, Chung Hằng đưa Hứa Duy về nhà, trước khi chia tay, anh lấy từ trong cặp sách ra một món đồ chơi lông xù nhét vào trong tay cô: "Tặng cho em."

Hứa Duy cúi đầu nhờ ánh đèn đường phân biệt nửa ngày, phát hiện ra là một con ếch lớn xanh mơn mớn. Cô cười cười. Quả nhiên, anh là người đáng yêu như vậy, chọn đồ chơi so với người khác đặc sắc hơn hẳn. "Vì sao lại chọn cho em cái này?"

"Cái này mềm mà, em ôm đi ngủ." Chung Hằng đưa tay gỡ gỡ bụng bự của ếch xanh, mười phần tự đắc nói: "Anh đã sờ thử rồi, cái này mềm nhất."

"Cảm ơn." Hứa Duy học anh gỡ gỡ bụng ếch xanh: "Thật thoải mái." Chung Hằng cười, cúi đầu yên lặng nhìn cô, nửa ngày cũng không dịch chân.

Hứa Duy biết anh đang chờ gì.

Cô hết sức quen thuộc nhón chân lên, một tay ôm đầu của anh, hôn môi anh.

Chỉ là cô hôn có vẻ hơi nhanh, thiếu gia chê cô không đủ mạnh bạo, có chút bất mãn mà ép cô lên bên cạnh trên tường. "Chưa ăn no." Anh lằm bằm, đầu lượi không hỏi làm loạn một phen, đợi cô hít thở không thông, anh mới thả ra cười xấu một hồi.

Mặt Hứa Duy áp trên lồng ngực của anh: "Gần đây mệt không."

"Mệt mỗi."

"Ban đêm không nên thức đêm."

"... Nhưng anh làm không hết đề."

"Vậy cũng không được."

"Không sao." Dù cho có làm không hết bài tập, thi thử không hết, có giáo viên lải nhải mấy ngày rồi qua. Thế nhưng không liên quan. "Anh thích mệt mỗi như vậy." Anh liếm liếm bờ môi, hôn trán cô một cái "Anh đi."

Thời tiết mùa hè năm nay nóng từ tháng sáu nóng đến tháng tám. Kết thúc lớp 11, tổng kết cuối kỳ rồi cuộc cũng chào đón một mùa hè.

Ngày nghỉ của Hứa Duy từ một chia thành hai, một nửa trước là ở Nghi Thành, sau một nửa mới là ở bên Chung Hằng.

Thời điểm cuối tháng 7, cô quay trở về Phong Châu còn bà ngoại ở lại Nghi Thành.

Sau khi thư viện đã trải qua sửa chữa, bắt đầu mở cửa một lần nữa, bởi vì có điều hoà không khí trở nên sung túc trở thành nơi nghỉ mát của học sinh cấp ba tới học tập.

Mỗi sáng sớm, Hứa Duy chờ ở ngõ, bảy rưỡi sẽ thấy Chung Hằng đi xe đạp từ đường lớn tới, bên trong giỏ xe của anh sẽ có bánh khoai tây, trứng luộc nước trà, còn có hai hộp sữa đậu nành.

Bọn họ ở thư viện cả ngày, chạng vạng tối thì chậm rãi đi trở về, cả một đoạn đường đều là tiếng ve kêu.

Kiến thức của Chung Hằng ngày càng tăng cao, ít khi xảy ra tình trạng sai đề chi chít nữa. Rốt cuộc anh cũng có thể luyện tập vật lý được 80 điểm, mùa hè này kết thúc cũng rất nhanh chóng.

Hứa Minh Huy nghỉ hè tại nhà cậu của cậu ta ở Đông Bắc, rất cục trước hai ngày khai giảng cũng trở lại Phong Châu, còn chưa ngồi nóng đít đã bắt đầu gọi điện thoại tụ họp một chút với đám bạn học. Hứa Duy và Chung Hằng đương nhiên có trong danh sách mời.

Cái gọi là "Tụ họp một chút" vẫn là cái kiểu cũ, ăn cơm, chơi đùa, đi hát. Hứa Minh Huy tìm KTV có thể chơi suốt đêm, mấy nam sinh kia không chút kiêng kỵ đã nói là không về, muốn chơi cả đêm. Các nữ sinh chịu không được, đều lần lượt về từ mười giờ.

Hứa Duy tựa ở trên ghế sa lon buồn ngủ. Chung Hằng đánh bài được một nửa, nhường vị trí cho người khác, đến tìm cô: "Buồn ngủ?" Hứa Duy xoa xoa đôi mắt, gật đầu.

Chung Hằng ôm cô "Đi." Hứa Duy tỉnh tỉnh bị Chung Hằng dẫn ra cửa, đi dọc trên đường phố mấy bước, cô không tỉnh táo lắm nhìn bốn phía: "Anh không lấy xe đạp sao?"

"Ngày mai lấy, trước tiên tìm chỗ ngủ." Hứa Duy sững sốt một chút.

Trên cánh tay Chung Hằng cầm hai cặp sách, vừa đi vừa bấm điện thoại, nói xong vài câu đã cúp.

Hứa Duy hỏi: "Anh gọi điện thoại cho ai?"

"Một người quen biết trước đây, anh ấy có mở nhà nghỉ gần đây, trước kia anh với Triệu Tắc chơi ở bên ngoài tới muộn, lười về nhà thì qua đó ở." Bước chân Chung Hằng không ngừng, đưa cô qua đường, đến cửa nhà nghỉ. "Chung Hằng" Hứa Duy nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta không trở về nhà sao?"

"Ừm, dù sao bà ngoại em cũng không ở nhà, đi ngủ trước đã." Chung Hằng quay đầu nhìn cô một cái: "Em buồn ngủ híp mắt rồi." Anh tới lên tận báo họ tên, thương lượng với nhân viên nói xong rồi đưa cô lên tầng.

Phòng thuê trên tầng hai. Chung Hằng mở cửa, để túi sách lên trên bàn, quay đầu vẫn thấy Hứa Duy còn đang đứng ở cửa.

"Vào đi chứ." Anh tới kéo cô, đóng cửa lại, ôm mặt cô nhẹ nhàng vuốt vuốt: "Có phải không được ngủ không? Ngắn ra giống ếch xanh."

Cũng không biết có phải bị anh bóp mặt, mặt Hứa Duy có hơi đỏ lên.

Cô ngẩng đầu liếc qua, trông thấy hai chiếc giường.

"Em muốn tắm không?" Chung Hằng chỉ chỉ phòng vệ sinh: "Có thể tắm, nhưng mà không có quần áo thay."

Hứa Duy nói: "Em tắm qua, trên người có mồ hôi."

"Được."

Đợi cô vào phòng tắm, Chung Hằng nằm dài trên giường lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho chị anh. Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào.

Chung Hằng nhắm mắt lại buồn bực ngán ngẩm yên lặng lắng nghe, một lát sau, anh bất tri bất giác ý thức được gì đó, mặt từ từ nóng bừng.

HẾT NGOẠI TRUYỆN 26

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 72: Ngoại Truyện 27: "Ngủ Cùng Em, Được Không?"

Có chút suy nghĩ đã thấy nóng nực, nếu bạn không để ý tới thời điểm đó, rất nhanh sẽ có khả năng tự mình dập tắt. Nhưng một khi bạn phát giác, mà lại gấp rút vội vàng muốn dập tắt nó ngược lại càng lúc càng hừng hực.

◦ ◦ ◦ ◦

Mẹ kiếp.

Chung Hằng xoay người, xoa loạn gương mặt nóng hầm hập, vò đầu rúc vào trong chăn.

Nói thật lòng, anh là thiếu niên thời đại lại còn có đám bạn bè giang hồ vây quanh, mấy đồ vật linh tinh cũng từng tiếp xúc không ít. Đối với chuyện nam nữ cũng không phải là hoàn toàn không biết gì, còn từng bị đám người kia lôi tới quán net xem. Phiên phiên thôi không thể miêu tả chân thực được.

Là một người con trai mạnh mẽ lại còn đang tuổi dậy thì trưởng thành, ai cũng có chút hiếu kì.

Nhưng cũng chỉ là hiếu kì thôi, khi đó đến tình đầu Chung Hằng còn chưa có, nghịch ngợm gây chuyện đánh nhau đối với anh còn có lực hấp dẫn lớn hơn nhiều.

Đợi đến khi lớn hơn một chút, anh cũng giống như những thằng con trai khác, không có chuyện gì là không tham gia hiếu kì, nhưng đối với chuyện yêu đương vẫn như cũ không hứng thú, chỉ cảm thấy những người con gái khác không khác gì Lư Hoan, đáng ghét cực kì lúc nào cũng dính lấy người khác.

Ngay cả lời nói Chung Hằng cũng chẳng muốn cùng các cô nói nhiều thêm một câu, chứ đừng nói là có ý nghĩ gì. Chuyện tình thân mật của anh chỉ sánh cùng với Hứa Duy, bản thân ngẫu nhiên phân tích một chút cũng là nghĩ sẽ lấy cô.

Vừa mới bắt đầu chỉ dám nghĩ tới thơm má, không dám nghĩ linh tinh gì khác, quá hạ lưu.

Nhưng về sau bọn họ càng ngày càng thân mật, từ hôn mật đến hôn môi. Chung thiếu gia tự cho là bản thân quá cao hứng không thể chống cự lại những xúc cảm của tuổi trẻ, thế là lại lén lút lút lút hạ lưu thu lại suy nghĩ.

Nhưng buổi tối hôm nay... có trời đất chứng giám, thật sự anh chỉ muốn tìm chỗ cho cô ngủ.

Trong đầu Chung Hằng tiếp tục hiện lên một ít hình tượng mơ hồ, mắt thấy bản thân đã lên phản ứng, anh phải đệm nhảy dựng lên, điều chỉnh điều hoà từ 24 độ xuống 20 độ.

Lúc này, tiếng nước trong phòng tắm ngừng một hồi, rồi lại tiếp tục.

Chung Hằng yên lặng ngồi cuối giường.

Ước chừng qua nửa phút, lại không có tiếng nước.

"Chung Hằng."

Hứa Duy đang gọi anh.

"Sao vậy?"

Chung Hằng đi tới cửa, đứng bên ngoài.

"Em cũng không biết sao nữa..." Hứa Duy lau mặt một cái, quần khăn tắm lên, mở một góc cửa: "Không có nước nóng."

Khăn tắm kia rất lớn che được toàn bộ cơ thể cô, chỉ lộ ra bờ vai trắng nõn, mặt cô vẫn còn nước có chút phiem hồng, đang gội đầu được một nửa chỗ thái dương vẫn còn bọt dầu gội đầu.

Tim Chung Hằng đập loạn chỉ trực nhảy ra ngoài, nhất thời cặp mắt không biết nên nhìn chỗ nào, cái nào đó dưới thân vừa mới yên tĩnh, đột nhiên gia hỏa này lại có xu hướng muốn ngẩng đầu.

Anh càng che càng lộ, mắt nhìn sang hướng khác ra vẻ trấn định nói: "Vậy em đợi lát đã, anh xem một chút."

"Được." Hứa Duy nhường đường cho anh.

Chung Hằng đi vào, yên lặng điều chỉnh thử kiểm tra tất cả một lượt.

Hứa Duy túm chặt khăn tắm chỗ khe, ngồi xổm ở một bên nơi trống bên trong nhìn anh.

Chung Hằng tìm tòi một hồi lâu cuối cùng đã tìm được chỗ hỏng, đúng là do nấc điều chỉnh nước nóng bị gạt ra, anh chỉ cho cô: "Đừng đụng vào cái này, nó điều chỉnh nước nóng."

Hứa Duy đứng lên, đi qua nói: "Khả năng vừa nãy, em không cẩn thận nên đụng phải."

Chung Hằng "ừ" một tiếng. "Em tắm đi." Anh mở nước nóng, lui về sau hai bước cách cô rất gần cúi đầu xuống đã không cẩn thận thấy được khe hở không nên nhìn ở chỗ khăn tắm.

Nước vẫn còn đang chảy.

Hứa Duy đợi mấy giây đôi chân kia của Chung Hằng giống như gấn trên mặt đất, căn bản không chịu nhúc nhích.

Rất nhanh, toàn bộ bầu không khí đều bị khuôn mặt đỏ bừng của anh làm cho mập mờ.

Hứa Duy có chút cảm thấy không biết làm thế nào: "Em muốn tắm rửa."

"Ừ..." Chung Hằng gật gật đầu nghiêm chỉnh, mang khuôn mặt đỏ chót quay đầu đi ra ngoài.

Chờ Hứa Duy tắm xong thì trán Chung Hằng đã xuất hiện một lớp mồ hôi, anh cũng chạy vọt vào nhà tắm thuận tiện thu thập người anh em không nghe lời kia.

Giải toả được cảm giác bức bối, toàn thân anh sướng khoái đi ra.

Hứa Duy đã nằm dài ở trên giường.

Chung Hằng ngồi ở mép giường, một bên xoa tóc, một bên nhìn Hứa Duy ở giường bên kia.

Cô quần chân chỉ lộ ra cái đầu, mặt quay về phía anh, tóc dài vừa sấy qua mềm mại xoã ở trên gối.

Không hiểu sao khung cảnh này lại ấm áp vừa nhẹ nhàng, khiến người khác cũng phải trầm tĩnh lại. Chung Hằng cười với cô một chút: "Em đi ngủ không nhắm mắt sao?"

Hứa Duy kéo chăn dịch dịch xuống dưới, miệng và cằm đều lộ ra ngoài: "Hình như không còn buồn ngủ nữa."

"Vừa xong em còn ngủ quên trên ghế sa lon." Chung Hằng xoa xoa mái tóc, chớp chớp cặp lông mi: "Tắm rửa sạch thì tỉnh?"

Hứa Duy ừ hừm một tiếng, nhìn tóc ngắn của anh: "Tóc anh dài rồi."

"Đúng vậy, phải cắt."

"Không cắt tóc cũng được." Hứa Duy nói: "Như này cũng đẹp mắt."

Chung Hằng nháy mắt: "Đẹp trai đi."

Hứa Duy luôn luôn ủng hộ, tán đồng gật gật đầu.

Chung Hằng bị dẫn đến vui vẻ, bỏ khăn mặt sang một bên tiến tới, khom người thơm "chụt" một tiếng trên mặt cô.

Hứa Duy nói: "Anh không nghe người ta nói qua sao tóc có đẹp hay không, mấu chốt là do gương mặt."

Ý tứ này rất rõ ràng.

Một chút Chung Hằng liền cười tươi.

"Vui vẻ như vậy?" Hứa Duy nhân cơ hội nhờ vả anh: "Em muốn ăn kẹo."

"Lại ăn?"

"Muốn ăn."

Chung Hằng đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, từ trong túi xách lấy ra một viên, đi tới.

Hứa Duy cười lấy lòng: "Cám ơn thiếu gia."

Chung Hằng bỗng nhiên nghĩ muốn trêu chọc cô, vừa bóc kẹo vừa nói: "Hỏi em một câu nhé."

"Hỏi gì vậy."

"Em là tiểu yêu tinh bạc hà đầu thai phải không?"

"..."

Chung Hằng bóc xong vỏ kẹo, thả vào trong miệng mình cúi người xuống hôn bờ môi cô. Không bao lâu bên trong miệng hai người đều có vị lạnh hơi ngọt.

Chung Hằng âu yếm đủ mới thả cô ra. Đầu anh rúc tại cổ cô thở dốc, nhỏ giọng nói: "Ngủ cùng em, được không?"

Nói cho hết lời ý thức được có nghĩa khác, tự anh e dè trước không tự nhiên lắm nói: "Không phải ý kia đâu, em đừng nghĩ lung tung."

"... Em không nghĩ lung tung." Hứa Duy cũng bị anh làm cho đỏ mặt.

Chung Hằng hừ nhẹ một tiếng, đầu rúc vào bả vai cô: "Anh không làm khó em chỉ là nằm cùng với em thôi, em có thể cho anh nằm

không?"

Hứa Duy trầm mặc một hồi, đưa tay vuốt vuốt mái tóc mềm của anh: "Anh lên đây đi."

Chung Hằng thỏa mãn vén chăn lên chui vào ổ chăn. Trước khi ngủ Hứa Duy cởi áp ngực trên người chỉ có áo thun, Chung Hằng vươn tay ôm cô, lại đụng phải nơi mềm mại kia. Hai người chột cứng đờ, không nhúc nhích một hồi.

Hứa Duy nhỏ giọng nói: "Nhanh ngủ đi."

"Ừ." Chung Hằng tự mình sửng sốt một hồi, yên lặng nắm tay rút lại. Anh cũng không muốn ở thời điểm này để Hứa Duy biết anh là tên hạ lưu, bởi vậy nằm rất ngoan ngoãn, chỉ dựa vào ý nghĩ thuần khiết trấn an em trai nhỏ của mình.

Chỉ khổ quá trấn an đến tận nửa đêm rồi, Hứa Duy cũng đã ngủ thiếp đi, nhưng thằng em trai của anh vẫn phá lệ phẩn chấn, anh không thể không đứng lên lại chạy vào nhà vệ sinh.

Chui về ổ chăn, trong không gian tối đen như mực, anh lại đưa tay lên âu yếm khuôn mặt Hứa Duy tiến tới hôn một cái.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Duy tỉnh dậy trước. Cô cầm áo ngực ở dưới gối mặc vào, cúi đầu giúp Chung Hằng kéo chăn mền, lúc này mới phát hiện áo thun của anh co đến tận ngực lộ ra cái bụng. Gầy vô cùng chẳng có mấy lạng thịt.

Hứa Duy cẩn thận từng li từng tí giúp anh kéo áo xuống che cái rốn.

Chung Hằng bất tri bất giác, anh nghiêng người, đầu đã trượt đến phía dưới gối hô hấp đều đều bình ổn, đương nhiên là đang ngủ say, khép đôi lông mi đen nhánh dày dặn lại.

Hứa Duy xích lại gần cách một khoảng rất gần, bắt đầu thám phục. Cô xem xét, phát hiện môi Chung Hằng bây giờ là màu đỏ nhạt lại phối hợp với nhan sắc ngủ yên, không còn phong thái kiêu ngạo ngược lại rất có hương vị: "Mi thanh mục tú, phong thái dĩ lệ".*

*: Chỉ người có lông mày thanh mảnh, rõ nét. Ngầm ám chỉ mắt sáng và đẹp.

Hứa Duy lần đầu tiên cùng một người khác giới ngủ trên một giường, không nghĩ tới sáng sớm đã có thể thường thức được loại trình độ ngủ cũng đẹp này, thế là lén lút ngắm nhìn năm sáu phút mới xuống giường rửa mặt, lấy tiền từ trong túi đi mua bữa sáng.

Chờ cô trở lại thiếu gia nằm trên giường đã trở mình, đổi tư thế ngủ đẹp mắt, chặn đắp cho anh bị đá sang một bên, áo thun kia lại bị co lên trên, lúc này ngược lại còn tốt hơn không biết vì sao quần cũng bị lệch xuống dưới một chút, lộ ra mông lưng lớn còn chưa đủ phải bồi thêm một bên mông cũng lộ ra.

Hứa Duy ngơ ngác nhìn ba giây đồng hồ, đỏ mặt giúp anh kéo quần lên, đắp chăn kín lại. Một mình cô đi tới bộ cửa sổ, cảm ra sách luyện tập Anh ngữ làm bài.

Đợi cô viết xong cuối cùng Chung Hằng cũng mơ màng tỉnh lại. Anh xốc chăn sang bên, vẫn còn buồn ngủ, hai túm tóc trên đầu chống ngược lên. Chờ đến khi ánh mắt đã thích ứng được, đặt chân trần xuống đất, lác lư ung dung đi đến bên cạnh Hứa Duy: "Sáng sớm đã hằng hái rồi?"

"Không còn sớm nữa, rất nhanh tới chín giờ rồi."

"Thật sao." Chung Hằng nín nín cái quần dùm đó, miễn cưỡng nói: "Sao anh vẫn thấy rất buồn ngủ?"

Hứa Duy ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi hôm qua anh làm gì, sao lại mệt mỏi như vậy?"

Chung Hằng mở chai nước khoáng ở góc bàn, vừa uống được một ngụm, bị cô hỏi như vậy, bất ngờ sặc một ngụm —— Cũng không thể nói cho cô biết, tối hôm qua anh vội vàng an ủi tên huynh đệ.

May mắn anh cũng biết nói dối, đạt trình độ mặt không đỏ tim không đập: "Mất ngủ chứ sao."

"... Mất ngủ?"

"Ừm." Anh nghiêng đầu đi tới, hai lọn tóc trên đỉnh đầu có cảm giác ngộ nghĩnh. "Cùng em ngủ cùng một chỗ, ông đây khăn trương."

Hứa Duy: "...". Ồ, anh ấy thật sự khăn trương sao, khăn trương đến mức ngay cả cái mông bị người ta nhìn cũng không không biết.

Tác giả có lời muốn nói: Đối chứng với chương này là Chương 05: Nhớ lại bộ phận đồ, rõ ràng cảm xúc không đổi!

HẾT NGOẠI TRUYỆN 27

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 73: Ngoại Truyện 28

Vào học cấp 3, bầu không khí của cả trường học so với buổi khai giảng ngày đầu tiên đã thay đổi.

Dùng câu nói mỗi ngày mà thầy Trần Quang Huy đều suốt ngày treo ở bên cửa miệng thì là: "Quãng đường học cấp 3 chỉ còn một phần ba nữa thôi", các bạn học càng trở nên hăng hái hơn. Sinh hoạt mỗi ngày đều là học trên trường từ đầu sáng, kéo dài đến tận buổi tối tự học, chỉ có ba bữa cơm cùng với chút thời gian ngắn ngủi giữa trưa để nghỉ ngơi, không những vậy mười phút nghỉ giữa giờ cũng thường xuyên bị chiếm dùng, học thể dục chỉ là một tiết trên danh nghĩa.

Nếu như nói thời gian học cấp 3 lúc trước có cái gì khác biệt, thì đối với Chung Hằng thay đổi lớn nhất đại khái là anh không thể mỗi ngày đều đưa Hứa Duy về nhà.

Nguyên nhân là do thời gian đó Hứa Duy lựa chọn ở lại trường, để tự học buổi tối. Chiều chủ nhật tuần nào cũng tới ký túc, đến chiều thứ bảy lại trở về, một tuần khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ.

Mặc dù vậy, vẫn có một việc khiến Chung Hằng vui vẻ đó là.

Chủ nhiệm Diệt Tuyệt lớp bên có áp dụng việc đổi chỗ ngồi bằng nguyên tắc, sau mỗi lần tham gia kì thi tháng sẽ một lần nữa sắp xếp lại chỗ ngồi, dựa vào thứ tự xếp loại của mỗi bạn mà chính

người đó sẽ có quyền lựa chọn, nói cách khác chính là cả lớp bốn mươi tám chỗ ngồi, người xếp hạng đầu tiên sẽ được quyền lựa chọn bất kỳ chỗ nào.

Kỳ thi đầu tiên, sau hi Hứa Duy được Lâm Ưu đồng ý sẽ ngồi vị trí thứ hai đếm ngược lại, Lâm Ưu vẫn ngồi cùng bàn với cô, mà hàng cuối cùng là chỗ ngồi độc quyền của Chung Hằng chuyên, không ai dám đi qua tranh giành với anh.

Đương nhiên chỗ Hứa Duy chọn, ngồi ngay phía trước Chung Hằng, chỉ cần quay đầu là có thể giảng đề cho anh.

Chuyện này khiến Chung Hằng vui vẻ rất lâu.

Anh liên tục thay đổi thực đơn bữa sáng cho Hứa Duy, sáng sớm đạp xe đến đường phố Hồng Phong mua sữa đậu nóng hồi cho cô. Nhưng có một lần đạp được nửa đường túi treo ở tay xe đạp không may bị đứt mất, làm đổ hết toàn bộ, anh lại quay đầu chạy thêm một chuyến mua lại cho cô. Ngày thứ hai đã thông minh hơn, bảo Chung Lâm chuẩn bị cái hộp giữ nhiệt, buổi sáng mang theo chiếc hộp đi.

Sang lần thi thứ hai, tất cả những kiến thức gì cần áp dụng căn bản Chung Hằng đều đã ôn lại hết một lượt, không có gì bất ngờ xảy ra khi thi được lọt vào top 20 của lớp. Mặc dù là tên đứng ở vị trí thứ mười chín nhưng đã là rất tốt, Nhất Trung dù sao cũng là trường trọng điểm, coi như ban mười là lớp bết bát nhất ban khoa học tự nhiên, nhưng xếp trong top 20 cũng không thể coi là kém cỏi rồi, huống chi anh mới chỉ bắt đầu học vào kỳ đầu lớp 11.

Nhưng dường như tự Chung Hằng lại không nghĩ như vậy.

Hứa Duy phát hiện, từ khi thầy công bố thứ hạng, anh có chút sa sút, lúc ăn cơm chiều Triệu Tắc và Hứa Minh Huy lúu ra lúu rúu, anh lại chẳng nói chuyện cùng, giờ tự học buổi tối cũng một mực cắm đầu làm bài.

Kết thúc giờ tự học cũng đã mười giờ rưỡi, giống như mọi hôm hai người cùng nhau ra khỏi tòa nhà dạy học, tạm biệt ở cửa ra vào, Hứa Duy về ký túc xá, Chung Hằng đi lấy xe đạp.

Đi được một đoạn ngắn trên đường trở về, Hứa Duy nghĩ nghĩ lại chạy tới nơi để xe. Quả nhiên Chung Hằng vẫn còn chưa đi, anh vừa dắt xe đạp ra. Nhìn thấy Hứa Duy, ngỡ ngàng một chút: "Tại sao em lại chạy tới đây rồi?"

Hứa Duy nói: "Chúng ta đi dạo ở sân thể dục đi."

Vào lúc này sân thể dục đã nhập nhoạng ban đêm, chỉ có ánh đèn lớn chiếu vào từ cột kéo cờ, trên đường chạy có một vài bạn học đang tản bộ, cũng có một vài đôi bạn lén lút trốn ở bên sân thể dục vụng trộm nắm tay. Kỳ học vừa rồi một vài thầy cô chủ nhiệm bắt được mấy đôi, hiện tại người đã ít đi rất nhiều.

Hứa Duy và Chung Hằng không tham gia náo nhiệt như vậy, cùng nhau ngồi trên bậc đá bọc cột kéo cờ, phía dưới là đường đi.

Hứa Duy nói: "Chung Hằng, hình như anh không vui." Không phải hỏi mà là khẳng định.

Chung Hằng dừng một chút, có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Không có đâu."

"Hôm nay anh nói chuyện rất ít, giờ tự học buổi tối cũng im lặng, ếch xanh cũng không muốn vẽ." Bình thường anh làm bài mệt mỗi

đều sẽ có vài động tác nghịch ngợm, như thỉnh thoảng sẽ xoa loạn tóc cô một chút, hoặc là viết lên một tờ giấy nhỏ ném qua giỏ ra là một bức vẽ ếch xanh, còn viết thêm vài câu không biết lấy từ nơi nào, nhưng hôm nay chẳng có gì xuất hiện, ngoan đến mức không bình thường.

Hứa Duy nhìn sườn mặt anh.

Chung Hằng cúi đầu cười cười, giọng nói bị gió thu ban đêm thổi có chút phiêu đảng: "Em thích con ếch xanh anh vẽ, vậy ngày mai vẽ cho em chứ sao."

"Chung Hằng..." Hứa Duy không bị anh kéo lệch chủ đề, nói tiếp: "Bởi vì bài kiểm tra nên không vui sao, tên ở hạng 19 là tốt rồi."

"Tốt cái rắm." Chung Hằng tự giễu hừ một tiếng: "Ngay cả Vương Húc Nhượng cũng không vượt qua được."

Hứa Duy: "..."

"Anh viết văn suốt một giờ, được 28 điểm!" Chung Hằng phấn uất nhìn chăm chăm vào đường đi đen sì: "Không đạt tiêu chuẩn."

"Đó là bởi vì lạc đề." Hứa Duy nhớ tới bài văn kia, bất tri bất giác muốn cười: "Thật ra anh viết thật đáng yêu, có một vài từ ngữ, câu văn còn rất sinh động: Ví dụ như câu kia {{ May mắn là khi bước ra ngoài không giẫm phải phân chó, ăn cơm không nhai phải sạn, mua lon coca còn được tặng hạt dưa}} anh xem xem sinh động thực tế vậy cơ mà, lại còn rất văn nữa."

"Em còn cười!"

"Được, được, được em không cười." Hứa Duy nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay anh đặt trên đầu gối: "Lần sau đọc đề cẩn thận là được, phần thơ cổ anh làm cũng rất tốt không sai câu nào."

"Thơ cổ thì được bao điểm chứ." Chung Hằng dừng dừng nói: "Còn chưa đủ anh sai phần trắc nghiệm!"

"Nhưng mà lại chẳng có bao người làm đúng hoàn toàn đâu, ngay cả Lâm Ưu còn làm sai đó." Thấy anh không nói Hứa Duy nghĩ nghĩ, ngang nhiên vươn tay vò đầu anh: "Đầu anh dùng thực sự tốt đó, anh xem bọn em học ha năm rồi, anh chỉ cần một năm đã đuổi kịp nào có người nào thông minh như vậy?"

Chung Hằng bán tín bán nghi nhìn cô, chậm rãi cười: "Đây là em đang đùa anh?"

"Lời thật lòng, em thề." Chung Hằng có chút vui vẻ: "Vậy em thích anh thông minh, hay là vẫn thích anh đẹp trai hơn?"

"Đều thích."

Lúc này tâm trạng của Chung Hằng đã hoàn toàn vui vẻ hẳn, kéo cô ôm chầm lấy: "Cho anh hôn."

Hứa Duy không dám lè mề, hết sức phối hợp, chỉ vì phải nắm thật chắc thời gian. Dù sao nơi này cũng không an toàn, nói không chừng đèn pin của thầy chủ nhiệm bất kể lúc nào cũng sẽ chiếu tới.

Chung Hằng hài lòng buông cô ra, liếm môi một cái, nói: "Kỳ thi toàn quốc anh sẽ càng tốt hơn."

Hứa Duy gật đầu: "Em biết."

Dừng lại một hồi, Chung Hằng lại nhỏ giọng nói: "Anh nhất định có thể thi tốt đến cùng một nơi với em, anh cam đoan."

Chính câu này khiến Hứa Duy đã nhận ra nỗi bất an bí mật trong anh, đây mới là nguyên nhân chính khiến hôm nay anh không vui — anh sợ không thể thi tới cùng một chỗ với cô.

Trong một nháy mắt Hứa Duy muốn nói cho anh biết, thực ra anh ấy thi có được hay không đều không ảnh hưởng tới ước định kia, chỉ cần em muốn lập tức có thể ở cùng một chỗ với anh. Nhưng cuối cùng, cô chỉ là gật gật đầu: "Ừm, tin anh."

Anh ấy cố gắng như vậy, dựa vào đâu lại không tin?

Kỳ thi đó qua đi, lại tiếp tục nghênh đón một sự kiện lớn của tháng mười -- -- Đại hội thể dục thể thao mùa thu mỗi năm một lần sẽ diễn ra, hai tuần trước đó các ban lớp đã bắt đầu báo danh.

Bao năm qua bất kỳ lớp cuối cấp nào cũng hầu như không tham dự hoạt động này hoặc là rất ít, ngoại trừ một một vài học sinh chuyên thể dục, những bạn học khác dường như cũng không mong muốn, bọn họ tình nguyện ở trong phòng học làm nhiều hơn hai bộ đề, cũng không muốn tốn thời gian, thể lực ở hoạt động này, cho nên công việc của đại hội thể dục thể thao luôn gặp khó khăn trùng điệp.

Một tuần trước đó, hạng mục thi đấu điền kinh còn có rất nhiều chỗ trống căn bản là không có ai báo danh, ủy viên ban thể dục gấp đến độ loạn cả lên, đành phải không sợ chết đánh chủ ý của mình lên soái ca môn điền kinh Chung Hằng nổi tiếng toàn trường.

Cô ấy nhớ rất kỹ, đại hội thể dục thể thao năm lớp 10 Chung Hằng về nhất, rất nổi tiếng, đăng ký môn điền kinh ba hạng mục, kết quả đều là giành giải quán quân, trong đó còn phá đảo trường chạy cự ly 800m.

Nhưng là năm ngoái Chung Hằng không tham gia nữa, năm nay xem ra cũng không có hứng thú gì. Lớp phó thể dục nhờ Hứa Minh Huy nói giúp một câu, quả nhiên bị từ chối. Một mực chịu đựng đến trước một ngày hết hạn, Hứa Minh Huy vụng trộm nói với cô: "Phải nhờ người cứu nước đi chứ."

"Ý gì?" Hứa Minh Huy chỉ chỉ Hứa Duy: "Đó, chính là người của Chung thiếu gia."

"Đã hiểu!"

Trưa hôm đó, Hứa Duy bị lớp phó thể dục đại nhân lén lút kéo ra hành lang.

Nghe xong lý do, cô rất kinh ngạc: "Cậu ấy lợi hại như vậy?"

"Đương nhiên, năm ngoái Chung thiếu gia không tham gia, bản thân thi đấu điền kinh bị loại hết, lúc này thực sự không có cách nào người quá ít."

"Thế nhưng nếu như cậu ấy không chịu tham gia..."

"Vậy cũng không sao cả, cậu chỉ cần mở miệng hỏi một chút."

Lúc nghỉ trưa, Chung Hằng đưa một mẫu giấy tới Hứa Duy mở ra, quả nhiên là ếch xanh, trong mồm còn đang có bong bóng cực lớn bên trong viết mấy chữ: Không ngủ được?

Hứa Duy nghĩ nghĩ, trả lời một câu: Em đang nghĩ, có nên đăng ký làm người dẫn trong kỳ đại hội sắp tới không, chính là đứng ở trên đài đọc những danh sách văn bản liên quan ý, anh cảm thấy giọng nói của em thế nào? Cô cẩn thận để tờ giấy tới góc bàn của anh.

Rất nhanh, tờ giấy đã đáp lại: Đăng ký đi, đặc biệt êm tai.

Hứa Duy nâng bút viết: Vậy anh sẽ tham gia sao, em có thể cổ vũ cổ lên cho anh.

Qua một hồi lâu, tờ giấy kia gửi lại, ở trên giấy anh viết một chữ: Được! Bên cạnh là một mặt cười tròn híp mắt thật lớn.

Xế chiều hôm đó, lớp phó thể dục phân khích cầm phiếu báo danh chạy tới, còn mang theo hộp sữa bò cho Hứa Duy: "Quá cảm ơn cậu!"

Lâm Ưu chắc chắn: "Cậu thật lợi hại, suy nghĩ tới dựa hơi tiểu Hứa nhà tôi."

"Cái này thực sự đâu còn kẻ nào khác, lần này tốt rồi, lớp mình chắc chắn đứng thứ nhất."

"Có lòng tin như vậy sao? Tớ xem hạng mục cậu ta ghi danh nào" Lâm Ưu thuận tay cầm lấy phiếu báo danh, mở ra, mấy giây sau đôi mắt tròn tròn: "Mẹ nó, cái này... thiếu gia... là mẹ nó cậu ta muốn đạt thành tích cao nhất đấy hả."

Hứa Duy xích lại gần xem, cũng lấy làm kinh hãi —— Đăng ký chạy từ 100 đến 3000m tất cả trong mục thi đấu điền kinh!!!!

HẾT NGOẠI TRUYỆN 28

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 74: Ngoại Truyện 29: Tranh Tài 3000M Lấy Lòng Hứa Tiểu Cô Nương

Hứa Duy nhìn từng mục một, cảm thấy không phải là Chung Hằng muốn làm vận động viên gương mẫu đạt thành tích tốt, đây là kiểu không muốn sống.

Lâm Ưu hỏi lớp phó thể dục: "Chẳng lẽ năm nay không hạn chế các hạng mục?"

"Có, vẫn giống như trước kia một người chỉ được báo danh 4 hạng mục, toàn bộ hạng mục do mỗi lớp một chi đội ngũ, không tính ở bên trong, nhưng khổ quá năm nay số lượng người báo danh quá ít, tớ đang muốn đi hỏi xem Chung Hằng báo danh nhiều như vậy có được không? Nếu như không được, cầm tới đưa cho thầy cô bác bỏ là được."

"Chắc chắn là phải bỏ đi chứ, từng này hạng mục cậu ta khỏi phải thờ."

Lâm Ưu quay đầu nhìn Hứa Duy: "Cậu đếm xem, từng này cái. Tên Chung Hằng kia rõ ràng cũng chẳng phải người không có thành tích, rõ ràng là đang muốn nghịch ngợm, gây thơ trước mặt cậu."

"Đôi khi anh ấy có chút gây thơ." Hứa Duy cầm bút lên, dò từ đầu tới cuối gạch đi không ít hạng mục, nhìn lớp phó thể dục nói: "Chỉ có chạy một trăm mét và chạy cự li dài 3000m thôi, như vậy cũng đã rất mệt rồi."

"Như vậy sao được?" lớp phó thể dục gấp gáp "Chung Hằng là nòng cốt chính, đây là hạng mục do cậu ấy lựa chọn thể nào cũng phải có 200m, như vậy đi tiếp tục sức thi đấu, hai cái này đều tính chạy nhanh sắp xếp cho thành 3 hạng mục thi đơn, một cái tập thể."

Hứa Duy: "Vậy là bốn hạng mục."

"Cậu ấy tuyệt đối không có vấn đề gì đâu "Lớp phó thể dục vỗ bộ ngực cam đoan:"Cậu cứ tin tưởng tớ đi bằng thực lực của Chung Hằng, cậu ấy chạy nhiều như vậy cùng lắm là thở gấp mấy hơi thôi, bạn học lớp chúng ta đã sớm được lĩnh ngộ qua, bàn về sức chịu đựng và tốc độ không ai sánh bằng cậu ấy, nếu không khi đó đi học trễ bị thầy Quang Huy phạt chạy bộ, cậu ấy có thể nghe lời như vậy sao?"

Lâm Ưu ngẫm lại cũng thế, nói với Hứa Duy: "Được rồi, cậu cho cậu ta có cơ hội khoe khoang chút, trước đó bị phạt chạy không phải toàn là tận tám vòng sao, cậu ta rất lợi hại."

Đại hội thể dục thể thao được định cào tháng 11 trong hai ngày 13,14.

Nguyện vọng làm người phát thanh dẫn chương trình sau khi tuyển qua 4 lần đã có kết quả, toàn bộ cấp 3 có 3 người được báo danh, Hứa Duy vững vàng được thông qua.

Ngày 13 rơi vào thứ năm.

Là điều bí ẩn chưa có lời đáp một khi tổ chức đại hội thể dục thể thao, kiểu gì cũng sẽ có câu "Làm sao tính được số trời", năm nay cũng như vậy không ngoài dự liệu có một trận mưa nhỏ kéo tới.

Nhưng chỉ sáng sớm đã tạnh, ánh mặt trời chậm rãi lộ đầu, bình thản.

Nghi thức khai mạc kết thúc, chờ lãnh đạo đọc xong thì trên bục đài trở thành vị trí của phát thanh viên dẫn chương trình.

Đối với Chung Hằng mà nói, đây đúng là một cơ hội khoe khoang thật tốt. Anh đang chạy trên đường, Hứa Duy có thể thấy rất rõ ràng.

Thi đấu điền kinh đều đổ dồn vào ngày đầu tiên.

Toàn bộ không khí trong sân trường tỏa ra bầu không khí âm u, khó có được một cảnh tượng náo nhiệt như vậy. Người tranh tài cứ việc tranh tài, xem thi đấu thì vẫn cứ xem thi đấu. Còn có rất nhiều bạn học thừa dịp không cần phải đi học tha hồ chơi quên trời đất, mua đầy đủ hạt dưa đồ ăn vặt ngồi trên khán đài.

Giọng phát thanh ở trên sân trường lan tỏa: "Lớp 11-3, mùa thu là mùa thu hoạch, ban ba thể lực như dũng sĩ, chúng tớ thấy được đáng người mạnh mẽ của các cậu..."

Mặc dù mỗi ban lớp đều có khu vực riêng để xem, nhưng toàn bộ sân thể dục vẫn hỗn loạn ý nguyên những năm qua, mọi người đều kích động bốn phía tán loạn, hai bên đường băng đầy áp người, nhất là khi xuất hiện đội nam, nữ sinh càng trở nên hưng phấn, không ngừng hò reo cổ vũ.

Sau khi lớp 10, lớp 11 kết thúc trận đấu 100m, tiếp tục đến phần thi chạy của lớp 12, các vận động viên của mỗi lớp đều đã vào chỗ ổn định.

Tường Mông vội vàng cầm tập giấy viết chạy thẳng tới bục đài tìm tới vị trí của Hứa Duy, cô chạy tới đem một chồng ghi đặt lên

bàn, lại đưa cho Hứa Duy một lon Coca-cola, nhỏ giọng nói: "Hứa cô nương à, nhớ nói nhiều về lớp ta một chút tiếp theo là tới lớp 12 rồi đấy, Chung thiếu gia nhà cậu chờ cậu yêu mến."

"Biết rồi." Hứa Duy đẩy cô nàng: "Nhanh đi làm công việc của cậu đi."

Trên đường chạy tổ thứ nhất đã chạy xong, rất nhanh đến phiên Chung Hằng.

Hứa Duy mở bản phát thanh ra cảm thấy đều viết quá dài, lan man cả nửa ngày mới nói đến trọng điểm. Cô thật sự rất vất vả giảm bớt những câu không cần thiết, hắng giọng một cái: "Bài phát thanh của lớp 12 ban 10, Chung Hằng của chúng ta đẹp trai nhất, bạn học sắp tham gia vòng đấu loại 100m nam, cố lên, cậu là sự kiêu ngạo của chúng tớ."

Vừa nói xong tiếng súng lệnh lập tức vang lên, trên đường chạy mấy đáng người như cung tên, lập tức lao đi.

Xung quanh toàn là những tiếng hô "Cố lên".

Hứa Duy nhìn chằm chằm đáng người tại đường băng thứ ba kia, còn không kịp khấn trương và kích động anh đã chạm tới điểm 100m.

Chung Hằng là người đầu tiên đến đích.

Tiếng gọi của bạn học nam cùng tiếng hét của bạn học nữ hòa lẫn vào nhau.

Tiếp tục là trận chung kết 200m. Trong trận đấu, Hứa Duy càng cảm nhận thêm được lời nói của lớp phó học tập không phải do giúp

Chung Hằng khoác lác, anh thật sự rất lợi hại lại còn đẹp trai.

Không thể không nói xem những trận thi tranh tài như vậy dễ dàng khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết, kể cả tỉnh táo tới mấy cũng sẽ bị cuốn vào, cảm giác cả tập thể đều rất vinh dự, dễ dàng kích động.

Mà ngoại trừ cảm xúc đó, Hứa Duy còn có cảm nhận khác khó mà hình dung.

Chung Hằng và cô không phải là bạn học cùng lớp bình thường, mà là người con trai cô thích.

Anh sắc sỡ loá mắt.

Cảm giác này giống như đang xem bảo bối của mình.

Hứa Duy nhìn không được, lấy việc công làm việc tư phát thanh mấy câu khen ngợi anh.

Buổi sáng có hai hạng tranh tài, Chung Hằng không chút khó khăn dành hạng nhất sau đó anh rất nhàn rỗi. Còn có 2 hạng mục nữa, một 3000m vào xế chiều, còn hạng mục thi đấu tiếp sức vào ngày mai.

Chung Hằng đầu đầy mồ hôi ngồi trên bậc thang nghỉ ngơi.

Triệu Tắc cùng Hứa Minh Huy một trái một phải phục vụ anh, Hứa Minh Huy cầm bìa giấy cứng quạt cho anh, Triệu Tắc mở chai nước khoáng, đột nhiên nhớ tới một việc vội vàng đi tới khu làm việc của ban 10 lấy cái bình của Hứa Duy đến: "Suýt nữa thì quên mất, Hứa Duy vừa mới đưa cho tớ, cậu ấy không cho cậu uống nước lạnh, đây là nước sôi ấm!"

Chung Hằng nhận lấy bình giữ ấm trong tay.

Hứa Minh Huy nhin không được chặc lưỡi: "Đãi ngộ thế này! Hứa cô nương thật là tốt, tớ cũng nghĩ muốn có bạn gái giống vậy..."

Nói còn chưa dứt lời, đã bị ánh mắt như cây đao của Chung Hằng quét đến ý bảo ngậm miệng. "Được được được, tớ tiện mồm lờ lờ."

Hứa Minh Huy cười đùa tí tởng: "Nào dám tranh giành với cậu, tớ nói là tìm bạn gái là phải tìm giống như vậy, quan tâm ôn nhu, thông minh xinh đẹp, một chữ: Hoàn mỹ!"

Triệu Tắc xen vào: "Mẹ nó chứ rõ ràng là hai chữ." Chung Hằng lườm nhác nghe bọn họ lú lú, uống hai ngụm nước, cầm lấy cái bình đi tới bục đài. Hứa Duy vừa thông báo bạn học thi đấu thành tích 200m, đang chỉnh lại giấy tờ trên bàn Chung Hằng đi tới, xoay người nhỏ giọng bảo cô: "Này."

Hứa Duy giật nảy mình: "Sao anh lại tới đây?"

Chung Hằng nhìn cô đôi mắt cong cong: "Anh không thể tới sao."

Mấy đàn em phát thanh viên học lớp 10, 11 đã quay sang chú ý tới bên này. Những ánh mắt kia Hứa Duy quá quen thuộc.

Có người nào đó đáng đáp quá tốt còn không biết khiêm tốn, chạy tới chỗ này rêu rao.

"Ngồi đi." Cô bắt đắc dĩ chỉ chỉ ghế bên cạnh để đó: "Em còn phải bận một lúc nữa."

Đang nói hạng mục nhảy cao nhảy xa được đưa tới. Hứa Duy làm xong một lượt phát hiện thấy Chung Hằng vẫn ngồi ở đó, tự ngồi chơi với chồng bài phát thanh không dùng tới. Trên trán anh có giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuống.

Hứa Duy lấy ra khăn tay lau cho anh. "Ở đây không chán sao? Máy người Lâm Ưu mua đồ ăn vặt, tất cả mọi người đang ăn hạt dưa đó, anh không ra sao?"

"Lười đi."

Hứa Duy nói: "Mệt không, chạy nhanh như vậy."

"Giống như một đoạn đường thôi." Chung Hằng xem thường cười cười: "Em cũng ủng hộ cho anh, anh mệt mỗi cái gì."

"Còn buổi chiều, 3000m chạy không dễ như vậy."

"Đúng là không dễ." Chung Hằng dừng lại, quang minh chính đại trêu chọc cô một chút: "Chỉ cần em đứng ở đích đến. Anh mệt mỗi tội liệt, em lập tức ôm anh chứ sao."

"... Em ôm không nổi anh."

Chung Hằng cười gần một tiếng: "Là ngốc thật đó à."

Hứa Duy: "..."

"Anh lợi hại như vậy, 3000m tính là cái gì chứ."

"..."

Sự thật chứng minh, thiếu gia dám khoe khoang khoác lác không phải là không có đạo lý.

Buổi xế chiều, trên đường chạy 3000m anh vẫn y nguyên đánh đầu thẳng đó, đẹp trai theo một tầng cao mới, được vài vòng đã bỏ xa người xếp thứ 2. Nam nữ lớp 12 ban 10 rải khắp nơi trên đường đua liên tục hô anh cố lên.

Hứa Minh Huy và Triệu Tắc lấy danh nghĩa "Anh em tốt đồng cam cộng khổ", chạy phục vụ theo bên cạnh kết quả là kiên trì không nổi được bao lâu đã bị vắng ra.

Lâm Ưu và Tường Mông viết hơn n bản thảo phát thanh, không ngừng đưa tới bục đài. Hứa Duy một bên bận rộn khẩn trương đọc bản thảo, một bên đặt chú ý tới người trên đường chạy.

3000m xác thực là không giống với một 200m, dù cho Chung Hằng tốc độ có sức chịu đựng đều tốt cả, thì tiếp sau đó anh cũng hơi chậm lại, sau lưng đã ướt đầm, trên mặt đầy mồ hôi.

Đằng trước đường băng trống trơn, không ai chạy trước anh.

Chạy qua bục đài Chung Hằng vô ý thức quay đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc phát ra âm thanh quen thuộc: "Bạn học Chung Hằng lớp 12 ban 10, cố lên."

Khóe miệng của anh chậm rãi vênh lên.

Còn một vòng cuối cùng, bắt đầu gia tăng tốc độ.

Hứa Duy đọc nốt mấy bản thảo, nói với đàn em: Tôi đi vệ sinh.

Cô đi từ trên đài chạy xuống cầm theo bình nước từ trong đám người chạy đến điểm đích.

Đồng bào lớp 12 ban 10 sớm đã tụ họp ở đó, Lâm Ưu và Tường Mông đã chuẩn bị xong khăn tay ướt, Triệu Tắc và Hứa Minh Huy chuẩn bị làm tốt công tác đón tiếp, tính toán đợi Chung Hằng vượt qua dây tuyến sẽ lập tức đi ra.

Bây giờ Hứa Duy vừa đến, tất cả bọn họ đều biết điều tự động nhường bước.

Lúc Chung Hằng đạt tới điểm đích, Hứa Duy lập tức đỡ lấy anh, Chung Hằng không khách khí chút nào đem toàn bộ thân thể dựa ở trên người cô, cánh tay ôm lấy bả vai cô.

Người bên ngoài nhìn vào thấy giống như anh đang ôm Hứa Duy.

May mắn đây là đại hội thể dục thể thao, đích cuối cùng ngoại trừ có trọng tài là giáo viên thì không có các giáo viên khác nào ở đó. Hứa Duy dìu anh chậm rãi đi vài bước, tới nơi có ít người, cầm Chung Hằng đặt trên đỉnh đầu cô, anh thở phò nói mấy chữ: "Đúng thật là em tới..."

Hứa Duy cảm giác được trên người anh vừa ướt vừa nóng, cả lồng ngực đều bốc lửa, cô không dám động, nhỏ giọng hỏi: "Mệt muốn chết rồi?"

"Không có." Chung Hằng chậm chậm, lên tiếng cười: "Vui vẻ, không muốn động đây."

"Uống nước đi."

"Không."

"Lau mồ hôi nào?"

"Không."

"... Người khác đều đang nhìn chúng ta."

"Để bọn họ nhìn chứ sao." Chung Hằng nhỏ giọng nói: "Anh một mình ở đây, bọn họ đều nhìn thấy cả..."

Hứa Duy: "..."

HẾT CHƯƠNG NGOẠI TRUYỆN 29

19 NGÀY

Quân Ước
dtv-ebook.com

Chương 75: Ngoại Truyện 30

Sau này Hứa Duy nhớ lại về trận đấu ở đại hội thể dục thể thao, cảm thấy thật vui vẻ và hài hước.

Để lừa gạt Chung Hằng đến báo danh cô mới chạy đi đăng ký làm người phát thanh gì đó, mà không ngoài dự liệu của cô Chung Hằng trở thành cá con cắn câu, danh tiếng càng nổi hơn vì cả bốn cái hạng mục đều xếp hạng nhất, cũng vì vậy mà lớp 12 ban mười còn tổ chức ăn mừng.

Lại một lần nữa các đàn em nữ sinh lớp 10,11 bị Chung Hằng làm cho phát điên.

Nhưng mà hai ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao ngắn ngủi chung quy là cũng tranh thủ lúc rảnh rồi, dần dần cũng đã trở thành một kỷ niệm nhỏ.

Thứ ở lớp 12 không thiếu nhất là bài thi, bài tập, và kiểm tra thi cử thử.

Thời tiết trở nên lạnh dần lá cây khô rơi, cây đại thụ ở sân bóng cũng bị rụng trọc không, trận tuyết rơi đầu tiên trắng từ cuối năm đến tận đầu xuân năm mới, Chung Hằng cũng bước qua sinh nhật 17 tuổi.

Qua hết tết nguyên đán, chào đón cuối kỳ, thời gian ôn tập cũng đã kết thúc toàn bộ, kiểm tra cuối kỳ hết sức quan trọng đây là bước

để rất nhiều học sinh biết có thể bước qua êm đẹp không.

Lần thi cuối kỳ này cũng là một bước đổi mới của Chung Hằng sau ba năm cấp ba đèn sách, anh thi kết quả rất tốt xếp thứ 9 ngang hàng với Vương Húc Nhượng.

Chỉ nửa học kỳ, từ thứ hạng mười chín lên tới tận thứ chín, ngay cả thầy Trần Quang Huy cũng khen anh nhảy vọt như ngựa ô.

Hứa Duy chú ý cũng thấy Chung Hằng thật sự rất vui vẻ.

Mặc dù anh không nói, nhưng Hứa Duy biết anh là nhớ dai, vẫn âm thầm coi Vương Húc Nhượng là đối thủ. Lần này không chỉ tiến bộ hơn lại còn xếp ngang hàng với Vương Húc Nhượng, khó trách tâm tình trở nên tốt hơn.

Giờ tự học buổi tối, lúc vui vẻ còn vẽ cho cô một bức tranh nhỏ, không chỉ là một con ếch xanh nhỏ, anh còn vẽ thêm lá sen, cá con, nòng nọc... Còn có cả một ao nước nhỏ.

Hứa Duy nín cười cầm bức tranh kia cất kỹ đi.

Trước kia mới quen không lâu, cả ngày anh chỉ bày ra bộ dạng lạnh lùng, bây giờ ở cùng nhau lâu càng lúc càng phát hiện ra anh có rất nhiều tính khí trẻ con.

Hứa Duy cảm thấy khi đó là Chung Hằng muốn bày ra bộ dạng hổ báo như vậy, nhưng thật ra bên trong anh lại là một em mèo nhỏ, mềm mại lại sạch sẽ. Vui vẻ hứng thú sẽ nằm trên bụng bạn, khi mất hứng sẽ lập tức giậm giơ móng vuốt cào bạn. Cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là hơi nhút nhát một chút.

Tật xấu nho nhỏ này, về sau kiểu gì cũng sẽ tốt hơn.

Sau khi học hành ôn tập bổ túc thì được nghỉ, tết đến xuân về đang ở ngay trước mắt. Kỳ nghỉ ở cấp ba lại chỉ được có hai tuần.

Khó khăn lắm Hứa Duy mới về nhà, còn không cẩn thận lại bị cảm, chưa kịp dưỡng bệnh tốt đã phải chạy về Phong Châu bởi vì hết mùng 7 thì mùng 8 đã phải đi học.

Ngày hôm đó Hứa Duy rời giường rất trễ, rửa mặt xong cầm cặp sách vội vàng chạy ra cửa, xa xa đã nhìn thấy hình bóng ở cửa ngõ.

Cô chạy tới phía Chung Hằng vẫy vẫy tay, chỉ vì chạy quá nhanh gió lạnh thổi vào bên trong miệng làm cho cuống họng bị ngứa. Không chờ cô chạy đến bên cạnh Chung Hằng lập tức dang tay ôm lấy cô.

Hứa Duy một tay đẩy anh một bên che miệng ho khan một hồi: "Cảm mạo không tốt, đừng ôm..."

"Không phải em nói với anh là đã khoẻ hơn rồi à?"

Chung Hằng cau mày: "Lừa anh?"

"Một ngày anh hỏi ba lần, em có thể không lừa anh sao."

"Nói dối còn lý luận?" Chung Hằng dù sao cũng không nhịn được: "Anh vẫn sẽ ôm." Anh dùng lực nhấn cô vào trong lồng ngực, mặt cọ lên tóc cô: "Nhanh hôn anh đi."

Hành động còn nhanh hơn so với miệng nói, còn chưa dứt lời đầu đã cúi xuống. Mặc dù sáng sớm chưa có nhà nào mở cửa, mà môi của người này còn đỏ hồng rất mê người, nhưng Hứa Duy vẫn giữ 100% lý trí né tránh: "Bên trong miệng em toàn là vi khuẩn, không muốn anh ốm."

Chung Hằng kiêu căng nói một câu: "Không sao cả, anh không chê."

Hứa Duy: "... Đừng nghịch nữa."

Đôi mắt Chung Hằng rủ xuống, không nói.

Hứa Duy chịu không nổi ánh mắt đó nữa: "Em mang kẹo cho anh này."

Cô dùng cả tấm lòng dỗ anh, mở cặp sách nắm một cái rồi nhét vào túi áo anh sau đó bóc một viên đưa tới bên miệng anh: "Đặc biệt mang cho anh đó, nếm thử."

Một chiều này lần nào cũng thành công.

Chung Hằng liếm môi một cái, mở miệng nhận lấy. Anh lấy xe đạp tựa ở cột đèn đường, ngồi lên, cũng không quay đầu lại nhìn cô, chỉ nói: "Đi lên đi."

Hứa Duy thuận thục ngồi lên chỗ ngồi phía sau, ôm eo của anh: "Cám ơn thiếu gia."

Tia nắng ban mai sương sớm đang dần chiếu rọi, ở phía chân trời toả ra ánh sáng nhu hòa.

Chung Hằng đặt chân lên bàn đạp, chạy về phía đường lớn.

Sau khi khai giảng thời gian trôi qua rất nhanh.

Rõ ràng là cả một học kỳ nhưng lại cảm giác càng lúc càng bị rút ngắn đi, thoáng qua mấy lần kiểm tra, một góc của phía bảng đen viết những chữ siêu to: CÁCH THI ĐẠI HỌC CÒN 100 ngày nữa.

Lớp trưởng đặc biệt chọn phần màu đỏ cực kỳ chói mắt, có một cảm giác lạnh như băng còn tàn khốc.

Ngày thứ ba biến thành 99, tiếp tục tới 98... thời gian bắt đầu đếm ngược nghiêm nhiên từ đó, nhanh đến mức làm cho người ta trở tay không kịp.

Chạy cự li dài đến giai đoạn chạy vọt chỉ có thể tăng tốc.

Sau những lần thi thử, tài liệu ôn tập càng trở nên giày đặc.

Cảm thấy thời gian như vậy dùng không thấy đủ, Chung Hằng và Hứa Duy không còn ra ngoài ăn cơm chiều nữa cơ bản là cùng nhau đến nhà ăn giải quyết. Tách biệt tất cả các hoạt động giải trí, một tuần chỉ có một ngày nghỉ thì cũng là ở thư viện. Nhưng đôi khi vào hôm nào đó, sau khi buổi tối tự học kết thúc, Chung Hằng sẽ đạp xe chở Hứa Duy đi lên cầu một lúc, đây có lẽ là thời gian thư giãn duy nhất.

Có đôi khi Hứa Duy làm xong một tờ bài thi, lúc nghỉ ngơi ngẩng đầu nhìn sẽ thấy số ngày trên bảng đen ngày đó biến đổi chóng mặt, bất chợt cảm thấy hoảng hốt, giống như hôm qua mới vừa mới bước vào trường.

Nhưng chỉ chớp mắt, kì thi đại học cứ tới như vậy.

Hứa Duy về Nghi Thành dự thi vì hộ khẩu của cô ở đây, lần trước báo danh cũng phải về đó. May mắn là cùng trong tỉnh, thủ tục bên trên không gặp nhiều phiền phức.

Bà ngoại đã đi Nghi Thành từ trước.

Sáng sớm ngày thứ 5, hôm đó Chung Hằng đưa Hứa Duy đến trạm xe, hai người hẹn gặp nhau vào ngày 9.

Kỳ thi 2 ngày tới cả hai người đều rất hiểu thấu, thật ra không cần nói thêm cái gì, nhưng lúc Hứa Duy phải vào Chung Hằng vẫn không nhận được gọi cô. Hứa Duy dừng chân.

Chung Hằng tiến lên mấy bước kéo cô, nhẹ nhàng ôm lấy. "Anh sẽ thi thật tốt." Anh nhỏ giọng nói.

"Ừm" Hứa Duy cũng nhỏ giọng nói: "Không được quên mang giấy tờ, bút chì và những thứ này..."

"Không cần quan tâm, anh cũng không phải người ngu." Chung Hằng hôn một cái bên gáy cô: "Chờ điện thoại của anh."

Cảm giác khẩn trương khi ngày thi sắp tới chờ đến khi ngồi vào phòng thi, ngược lại chẳng có cảm giác gì, mặc dù trường thi là nơi xa lạ. Nhưng tất cả so với thi thử trước đó cũng chẳng khác nhau quá nhiều, ngữ văn, toán học, vật lý, Anh ngữ... một vài môn nói về độ khó thậm chí còn kém hơn lúc thi thử, Hứa Duy giống như những thí sinh khác vượt qua 2 ngày này.

Lúc đi ra khỏi trường thi bỗng trời đổ cơn mưa to, bên ngoài rất nhiều thí sinh chờ người lớn trong nhà tới đón. Hứa Duy đứng một mình một hồi dùng túi đựng đồ dùng học tập che đầu chạy vào siêu thị, mua chiếc ô.

Cô không đi ngay lập tức đứng dưới mái hiên lấy điện thoại di động ra, vừa khởi động máy, Chung Hằng đã gọi điện thoại tới.

Xung quanh ồn ào âm thanh cả hai bên âm đều không rõ ràng, nhưng hai người vẫn nói được câu, tới khi bên này tiếng mưa rơi

bên này của Hứa Duy ngày càng lớn.

Đầu bên kia Chung Hằng mới lớn tiếng nói: "Nhanh về nhà đi, mai đón em!" —— Tối hôm đó Chung Hằng buông thả triệt để, ngoan quá lâu anh quên mất chơi bời, một khi được giải phóng là như mãnh hổ rời khỏi nơi bó buộc. Hứa Minh Huy la lối om sòm, một đám nam sinh hưởng ứng theo, cả một tập thể đi vào quán net chơi tới tận nửa đêm Chung Hằng gục xuống bàn híp híp mắt, chờ tới khi anh tỉnh lại chỉ thấy đám người kia chen chúc trước máy vi tính đầy vẻ phấn khởi xem phim "Phim hành động".

Một bàn tay của Hứa Minh Huy vỗ vỗ lên đầu một cậu bạn mập mập: "Để chỗ cho thiếu gia ngồi, con mẹ nó đến bạn gái cậu còn không có, tốn sức lực nhìn chăm chăm cái gì."

Chung Hằng còn đang buồn ngủ đi tới, liếc qua, vừa hay hai thân hình trần như nhộng đang bám dính cùng một chỗ.

"Thế nào, đủ rõ ràng chưa."

Hứa Minh Huy ôm lấy bả vai anh, cười xấu xa nói: "Cơ hội tốt để học tập, haha cậu và bạn học Hứa chắc sẽ cần dùng đến, cái tư thế này... Ai ui!"

Chung Hằng túm lấy phần gáy cậu ta: "Nói tiếp đi."

"Không nói không nói!" Hứa Minh Huy cầu xin tha thứ: "Cậu nhanh buông tay ra, tớ ngoan ngoãn ngậm miệng còn không được à."

Chung Hằng buông cậu ta ra, không nhìn lại, đứng dậy đi vào toilet rửa mặt, không hiểu sao vành tai nóng lên rất lâu.

Anh lấy điện thoại di động ra nhìn, ba rưỡi sáng... Ủ, chắc giờ này cô ấy đang ngủ say rồi.

Một mình Chung Hằng dựa vào bên tường, không biết nghĩ tới điều gì, cả khuôn mặt đều chậm rãi đỏ lên.

Con mẹ nó chứ thực sự là... Đều do Hứa Minh Huy.

Ở quán Internet tới tận rạng sáng, Chung Hằng không về nhà, về nhà nghỉ của nhà anh tắm rửa đổi thành một bộ quần áo sạch, sau đó đắp chăn mền nằm ngáy o o, mãi cho đến khi buổi chiều bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh, anh rửa mặt xong đến nhà ga đón Hứa Duy, lại cùng cô đi đến ký túc xá thu dọn đồ đạc.

Tiệc liên hoan chia tay ban 10 được quyết định vào sáu rưỡi chiều nay, tại quán rượu Ngân Hà.

Toàn bộ bạn học đều tham gia, các thầy cô dạy cũng có mặt, bầu không khí cực kỳ tốt.

Sắp đến khi rời xa, thầy giáo bình thường quá nghiêm khắc cũng khó được lộ ra ý cười, các bạn học chung lớp càng thêm thân mật, đã từng mâu thuẫn, chửi bới, tranh đấu giống như đều bị tô son trát phấn gạt sạch sẽ. Không khí trên bàn cơm vui vẻ hòa thuận, mọi người lần lượt mời rượu thầy cô, nam sinh uống bia ai cũng đều rất lợi hại.

Bữa tiệc tới 9 giờ hơn thì tan cuộc, mọi người không vẫn chưa hết hứng, tiếp tục tới KTV cuối cùng là bao đêm ở vậy, trên salon lớn có rất nhiều nam sinh say ngổn ngàng nằm ở đó.

Nửa đêm, Lâm Ưu tìm chỗ ngủ kéo theo Hứa Duy và Tưởng Mông đánh thẳng một giấc tới hôm sau.

Khi trời sáng mọi người phận ai người nấy về.

Trước khi đi, Hứa Duy đi nhà vệ sinh. Chung Hằng tựa ở trên ghế salon đợi cô, Hứa Minh Huy nửa mê nửa tỉnh chạy tới cười khúc khích: "Thiếu gia, dù sao cũng là anh em đừng nói tớ không đủ tốt, hôm tốt nghiệp đã đưa đại lễ lớn cho cậu..."

"Cậu chưa tỉnh rượu?."

"Ai nói vậy, đầu óc tớ rất minh mẫn." Hứa Minh Huy cười haha, sờ vào trong cặp sách của mình lấy ra cái hộp nhỏ nhét vào tay Chung Hằng: "Anh em chúng ta, không cần cảm ơn."

"Thứ gì?" Trong phòng bao ánh sáng mờ mờ, Chung Hằng cúi đầu nhìn một chút, liếc về phía chữ ở trên một chút lập tức sửng sốt

—— Mẹ nó.

Anh chửi một tiếng, còn chưa kịp ném lại cho Hứa Minh Huy, Hứa Duy liền đi đến: "Chung Hằng..."

Trong lòng Chung Hằng chỉ trực nhảy ra ngoài, một tay lấy đồ vật nhét vào túi quần: "Anh đây."

HẾT NGOẠI TRUYỆN 30